

Giới thiệu Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!

Tên đầy đủ: LINH HỒN CỦAÁC QUỶ: TỔNG TÀI TÔI CHẴNG THỂ YÊU.

Thể loại: 21+, sắc, ngược, sủng, H+++, He, ngôn tình hiện đại.

Tình trạng: đang ra

Nếu nhìn vào tựa đề của truyện thì mọi người cũng đoán được phần nào nội dung của truyện., hắc trong mắt người khác chính ác quỷ, tàn nhẫn, không máu, không nước mắt. Cô chính là phần linh hồn trong sinh mệnh của hắn, nhưng con người này lại nguy hiểm đến mức cô không thể yêu, được hắn yêu thương chính là một tai họa, kết cục chính là sự bi thảm cùng cực xảy đến trong sinh mệnh.

Thế nhưng đâu ai biết được...

Trái tim của loài ác quỷ vốn không đặt trong lồng ngực mà đặt trên người hắn thật sự yêu thương!

Hắn đối với cô là loài ác quỷ vốn không nên tồn tại trên đời.

Còn cô đối với hắn chính là linh hồn chỉ dám lặng thầm bảo vệ, cả đời chỉ dám đứng từ đằng xa mà chẳng thể lộ diện dưới ánh mặt trời.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Mở đầu

"Tur Cảnh Hàn, anh luôn cưỡng ép tôi phải ở bên cạnh anh. Vậy anh có yêu tôi?" Hoắc Duệ Hy bị phản nhìn vào đôi mắt băng lãnh của hắn, hỏi.

"Loài ác quỷ như tôi vốn chỉ có một linh hồn ẩn giấu, nếu để tâm tư đó rơi vào tay kẻ khác thì sinh mệnh cũng coi như kết thúc. Tôi còn muốn sống!"
Hắn nhẹ nhàng nói không chút cảm xúc.

"Thế nên anh không còn yêu tôi?"

"Tại sao không nói là: tôi chưa từng yêu cô mới phải." Hắn nhếch môi lạnh lẽo cười đầy u ám, che lấp tất cả cuộc đời những người phải phục tùng dưới chân hắn. "Nhưng mà, quân cờ như cô cho tôi chơi đùa...cũng không tệ." Ngón tay hắn cung nạm khuôn mặt của cô, như một tù binh trong tay mình, như một súng vật đã bị tước lấy tự do.

"Đồ khốn! Anh là ác quỷ, anh không phải con người! Tôi nguyện rửa anh đời đời sống trong cô độc, sống không được yên thân!!! A....."

Từng đóa hoa bi ngạn nở rộ trong đêm đen tĩnh mịch.

Mùi máu tươi tanh nồng đậm dần len lõi tràn ngập vào không gian...

.....

Cô là đại tiểu thư tập đoàn Hoắc thị, hắn là ông trùm của tổ chức đặc công lớn nhất thế giới cũng là tổng tài bí ẩn thao túng Tur thị.

Hoắc thị so với Tur thị không phân cao thấp, vừng vàng cùng nhau đứng hàng đầu thế giới nhưng mối quan ngầm của Hoắc Hy và Tur Cảnh Hàn lại là một tai nạn chẳng ai ngờ được.

Hắn bước vào cuộc sống của cô dễ dàng như dự hoặc, cuốn cô vào thứ tình cảm rung động đầu đời, cho cô những năm thanh xuân như ảo mộng nhưng cuối cùng...

Con người hắn đeo một chiếc mặt nạ, đeo vào tuy thật đẹp nhưng cũng không phải là chân thực, lúc bóc lớp vỏ bọc đó ra cô mới biết con người kia là loài ác quỷ khát máu.

Cô sợ hãi muốn thoát khỏi hắn thế nhưng lại rơi vào bi kịch của đời mình, trở thành món đồ chơi do hắn giật dây điều khiển mà không thể chống cự.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1-2: Trai bao đệ nhất quán!

Trong căn phòng xa hoa, khác với không khí chết chóc bức người khi nãy, mọi thứ dường như đã trở về yên tĩnh.

Hoắc Duật Hy mỏng manh nằm trên chiếc giường rộng rãi, đôi môi tái nhợt. Được tiêm thuốc an thần nên cô đã ngủ say.

5 năm trước.

Hoắc Duật Hy chỉ mới học đại học năm nhất. So với việc phơi bày, khoe khoang thân phận như các nhà giàu mới nổi thì cô lại phải tuyệt mật thân phận đại tiểu thư tập đoàn Hoắc thị của mình, vừa đảm bảo an toàn cho bản thân khỏi kẻ thù của Hoắc thị, vừa tránh được những rắc rối không nên có.

"Duật Hy, tối nay đến DJ đi, tiểu Ann tổ chức sinh nhật ở đó đó." Mặc Tích hớn hờ nói.

Hoắc Duật Hy nhú mi nhìn cô bạn thân nhất, nói: "Tiểu Tích Tích, đó không phải một hội quán sao? Mình nghe nói phức tạp lắm đó!"

"Ây da, chính vì vậy nó rất tò mò. Trong cái hội quán đó rốt cuộc chứa thứ gì mà nhiều người bàn tán như vậy nhưng vẫn lăm kè ra vào. Cậu đi đi, đi với mình đi, tiểu Ann biết cậu không đi, cậu ấy sẽ...."

"Được rồi, cậu đừng lay nữa. Mình đi!"

Thế là cô đi, khởi đầu cho cuộc gặp gỡ ngỡ như là tai họa sau này.

"Đường nào ấy nhỉ? Hình như quẹo trái..." Hoắc Duật Hy dễ dàng bị lạc đường bởi bài trí như mê cung ở DJ. Cô vừa vào nhà vệ sinh khi trở ra đã không nhìn ra đâu là lối mình từng đi nữa.

"Cạch" cô bước vào căn phòng cho là của bạn cô lúc vào đây nhưng không khí yên ắng trong phòng đã làm cô thất vọng. Lại đi nhầm phòng!

Hoắc Duật Hy nhanh chóng xoay người, rời khỏi.

"Nước..."

Cô hơi khựng lại.

"Nước..."

Lần này thì cô nghe rõ ràng là tiếng kêu rất nhỏ của một người. Cô tiến vào thì mới thấy trên giường một nam nhân nằm sấp, áo bị kéo lộ đến nửa lưng phơi bày dàn da trắng nõn.

Cô hơi giật mình, tuần nhan mảy rậm này còn xinh đẹp hơn cả phụ nữ. Xung quanh hân rải lác đác hoa hồng, quần tây ôm lấy hông căng tròn và đôi chân dài thẳng tắp. Lòng mi dài cong vút run run theo nhịp thở, trên bàn có một tấm thiệp.

"Chúc một đêm vui vẻ!"

Cô giật mình, thì ra hân là "Tiểu bạch kiểm", lùi lại mấy bước nhưng người khi thở có vẻ rất khó nhọc, đôi mắt nhắm nghiền, môi đỏ phả ra hơi nóng dóa người.

"Trai bao, anh không sao chứ?" Hoắc Duật Hy khẽ lay lay hân nhưng người kia chỉ kêu "nước".

"Anh ta bị sốt?" Bây giờ Duật Hy mới để ý thấy đầu tóc hơi bù xù của hân ướt sũng, cả người cũng như vừa dội nước.

Cô vội đỡ lấy hân. "Được, được, tôi cho anh uống nước rồi sao đó đến bệnh viện, được không?"

"Nước..." Hân hoàn toàn không nghe thấy lời cô nói. Hoắc Duật Hy cứu người nên cũng chẳng bận tâm nữa, khó khăn đỡ người đi ra ngoài.

Cô không biết là người nào mua hân đêm nay nhưng nếu bây giờ không đưa hân đi bệnh viện thì sẽ chết người thật đó.

DJ, cái hội quán này cũng quá phức tạp đi, muốn loại hình giải trí nào cũng có, chỉ cần chịu vung tiền.

Một nam nhân cao lớn, đẹp như yêu nghiệt này lại là một tên "ăn com mềm" của phụ nữ. Hoắc Duật Hy lắc đầu.

Bảo vệ mấy lần ngăn cô đưa người ra ngoài nhưng cũng may cô có đem theo thẻ tín dụng VIP, thế là không ai hay biết đưa nam nhân kia ra ngoài, bắt taxi nhanh chóng đến bệnh viện.

Đưa người vào phòng cấp cứu xong Duật Hy bị rút hết hơi sức ngồi bệch trên ghế chờ.

Thật ra tên kia chẳng những cao mà còn rất cao, cô chỉ đứng ngấp nghé vai hắn mặc dù chiều cao của cô đã đạt chuẩn làm người mẫu.

Một lát sau khi cô chuẩn bị rời khỏi thì cửa phòng cấp cứu mở ra, vị bác sĩ thấy chỉ có cô ngồi ở đây nên lập tức nói:

"Cô gái à, chồng của cô sốt cao như vậy sao bây giờ mới đưa đến. Có biết rất nguy hiểm không?"

"Tôi..." Hoắc Duật Hy muốn phản bác.

"Aizz...cũng may đã hạ sốt kịp thời, tối nay chăm sóc cẩn thận, chiều mai có thể xuất viện." Nói xong, ông ta liền vội vã rời đi cấp cứu một ca bệnh khác.

Hoắc Duật Hy thở hắt ra, làm chuyện tốt thì làm cho trót vậy.

Sáng hôm sau.

"Ừm..." Nam nhân nằm trên giường bệnh khẽ rên một tiếng, mở mắt.

Đập vào mắt của hắn là một cô gái đang nằm gục đầu cạnh bên tay của hắn, hắn khẽ nhú mày.

Nhìn một cái mới biết đây là bệnh viện, hắn đã được thay một bộ quần áo bệnh nhân màu xanh nước biển nhạt nhợt, có điều rất ngắn so với chiều cao cơ thể hắn.

Nhớ lại đêm qua, ánh mắt màu lam biếc của hắn gọn gọn.

"A...Trai bao, anh tỉnh rồi!" Hoắc Duật Hy mở mắt thấy người kia ngồi ở đó, cô vui mừng kêu lên.

Người đàn ông khẽ nhú mày.

"A...tôi xin lỗi, dù sao cũng là nghề nghiệp của anh." Hoắc Duật Hy thấy mình hơi thất thố, vội xin lỗi.

Thấy hắn không trả lời, Hoắc Duật Hy thấy có gì đó kỳ quái, cô khẳng định lại.

"Anh à, có phải tôi nói sai gì rồi hay không? Hay là anh không phải loại đàn ông đó..."

Hắn liếc nhìn cô.

Khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, làn da ngọc bích, đôi môi căng mọng đỏ hồng, đôi mắt màu hổ phách có chút bức người nhưng được ẩn kỹ nơi đáy mắt.

"Không phải, vào làm chưa lâu, không có kinh nghiệm." Hắn khẽ nói.

"A...Anh thật sự là cái đó đó...nhưng mà, anh nói mới làm thôi sao? Sao lại đi làm làm công việc đó?" Duật Hy nhíu mi tâm, hôm qua cô nhìn thấy hắn đẹp trai như yêu nghiệt, nhưng cũng có loại thần thái cao quý không giống làm nghề kia đi.

Đặc biệt là đôi mắt màu lam biếc kia, ngay khi ánh nắng chiếu vào cũng hóa thành màu tím pha lê vụn vỡ, bên mắt trái, ở mí dưới còn có một nốt ruồi son rất nhỏ, vô cùng tinh xảo, đẹp đến lạ thường, cuốn hút đầy dụ hoặc khiến người khác phải tim đập chân run.

Cả tiếng nói của hắn, bây giờ khi nghe kỹ cũng thật trầm thấp, êm tai, vô cùng dễ nghe. Tuy có chút ẻo oải, mệt mỏi sau khi tỉnh lại nhưng quyến rũ và mê hoặc đến lạ thường.

"Cô là ai? Sao lại giúp tôi?" Hắn không trả lời, mà hỏi ngược lại cô.

"A, quên giới thiệu. Tôi là Hoắc Duật Hy."

"Hoắc Duật Hy..." hắn khẽ lặp lại.

Hoắc Duật Hy nói tiếp: "Hôm qua là tôi đi nhầm phòng nên thấy anh phát sốt, đưa đến đây. Vị bác sĩ kia còn hiểu lầm tôi là...là..."

"Là vợ tôi sao?" Hắn thần nhiên nói, mang ý cười.

"0.0" Hoắc Duật Hy khuôn mặt đỏ bừng, định nói gì đó nhưng điện thoại cô lại kêu lên. Cô vội bắt máy.

"Alo, Tiểu Tích?"

Hoắc Duật Hy đi đến cửa sổ nghe điện thoại, ánh nắng ngả trên vai cô tạo nên vầng hào quang lấp lánh, có chút mơ mộng. Cô nở nụ cười lơ đãng nhưng lại đẹp nhất trời xanh của hôm nay.

"Tôi bây giờ phải trở lại trường đại học rồi. Anh ở đây nghỉ ngơi hết hôm nay là có thể xuất viện. Viện phí tôi đã đóng đầy đủ rồi, anh yên tâm." Sau khi

cúp máy, Hoắc Duật Hy vội bỏ đồ vào túi, chuẩn bị rời đi.

"Cô học khoa gì?"

"Thời trang điện ảnh đó! Sao vậy?"

"Không, chỉ là chúng ta sẽ còn gặp lại đó." Hắn cười cười xuống giường, đi ra ngoài.

"Này, anh không được ra ngoài đâu, bác sĩ dặn..." Hoắc Duật Hy vội chạy theo ngăn cản. Hắn ta không biết nghĩ gì, quay lại nhìn cô nói:

"Tiểu Duật Hy, hôm qua tôi đã vi phạm giao ước của DJ, nhất định không được trả tiền. Nếu bây giờ không đi làm việc, tiền học phí của tôi phải sao đây?"

"A, thì ra anh là vì không có tiền đóng học phí nên đi làm trai bao sao?" Hoắc Duật Hy bây giờ mới hiểu nguyên nhân, có chút thông cảm cho hắn. Cũng không để ý hắn gọi mình là gì.

"..." Hắn nhìn cô chằm chằm.

"Xin lỗi, xin lỗi. Tôi không nên gọi anh là trai bao." Càng nói, càng rắc rối.

"Được rồi, cô về trường đại học đi." Hắn cũng không chấp nhất, chỉ là mở cửa muốn đi ra ngoài, Hoắc Duật Hy nhìn bóng lưng dài lững thững của hắn định bước ra ngoài.

"Này, tôi có tiền. Tôi giúp anh?" Hoắc Duật Hy kêu lên, chạy về phía hắn, mỉm cười: "Anh đừng làm trai bao nữa, làm vệ sĩ cho tôi đi."

Nói xong, cô lại nhìn bộ dáng trắng trẻo, cao gầy của hắn lại vội nói: "Thôi vậy, nhìn anh yếu ớt thế này chắc chả biết đánh đấm gì. Tôi giới thiệu anh làm việc ở một quán ăn của một người quen vậy. Được không?"

Hắn nhìn cô gái chưa đúng tới vai của mình mỉm cười lạnh lợi, nhiệt tình giúp đỡ, hắn khẽ cười.

"Được không? Anh yên tâm, với điều kiện của anh chỉ cần chăm chỉ một chút đảm bảo ông bà chủ sẽ không bạc đãi đâu." Hoắc Duật Hy ra sức thuyết phục.

"Nếu thật được vậy, cảm ơn cô."

Hoắc Duật Hy cười tí mắt, thấy hắn thật sự không có gì đáng ngại nên liền cùng hắn trốn viện.

Hai người cùng nhau ra khỏi bệnh viện, đi đến ven đường Hoắc Duật Hy mới nhớ ra bản thân còn chưa biết hắn tên gì.

"Anh...tên gì? Anh nói là đóng tiền học phí, vậy hắn cũng đang học đại học rồi?"

"Gọi tôi là Từ Mặc đi...học năm ba tài chính." Hắn nhàn nhạt nói, đưa tay đón taxi.

"Từ Mặc?" Cái tên nghe lạnh lẽo làm sao? "Nhưng học kinh tế tài chính sao?" Hoắc Duật Hy hơi nuôi tiếc.

Từ Mặc: "Sao vậy?"

"Ừm...chỉ là thấy bộ dáng của anh không đi học làm người mẫu, mình tính gì đó thật đáng tiếc." Cô thật lòng nói.

Cô giúp hắn đến bệnh viện thật ra có thể rời đi lập tức rồi, nhưng cũng vì vẻ ngoài quả thực bắt mắt của hắn đã thu hút cô, nên cô sinh ra ý định giúp hắn cho đến cùng, cũng khá thông cảm với hoàn cảnh của hắn đi. Hơn nữa nếu để một người có tố chất như vậy đi vào con đường kia thật lãng phí.

Mà quan trọng hơn là cô đang sức đầu mề trán đi tìm một tên bạn diễn nam, chụp poster để nộp cho bà già quản lý ở trường đại học.

Từ Mặc này nhìn thế nào cũng rất thuận mắt, nếu nhờ vả được hắn thì có khi chụp được hình rồi còn lập được chiến công tìm ra nhân tố mới cho bà già đó nữa. Nhưng cô cũng không thể ở trước mặt hắn mà thẳng thừng nói như vậy đi.

"Vì thế cô giúp tôi cũng vì cái này sao?" Từ Mặc không nhìn cô mà chỉ vẫy tay đón được một chiếc taxi.

"Cái gì cơ?" Hoắc Duật Hy đang mong lung chìm trong suy nghĩ, nghe Từ Mặc hỏi không kịp phản ứng, hỏi lại.

"Vì cái này." Hắn kéo tay cô chỉ vào mặt của mình sau đó nhanh chóng đẩy cô lên xe, bản thân cũng bước vào, nói địa chỉ trường đại học của cô, xe liền khởi hành.

Hoắc Duật Hy còn ngay người vì hành động của hắn lúc này, lúc bàn tay to lớn của hắn nắm lấy cổ tay cô, Hoắc Duật Hy cảm nhận được độ ấm nóng rất rõ ràng truyền từ cô tay, sau đó lan ra toàn thân. Nhất là khi đầu ngón tay trở của cô chạm nhẹ vào gương mặt hắn...

Hoắc Duật Hy nghĩ đến đây liền thở gấp, mặt đỏ bừng...

Làn da trên mặt hần rất mịn, rất mịn, cảm giác chạm vào rất tốt, cơ hồ chỉ cần hần đi ra đường sẽ bị đám phụ nữ xông tới ăn mắt.

"Tiểu Duật Hy?" Hần khẽ gọi cô, Hoắc Duật Hy giật mình quay sang nhìn hần.

"Sao vậy?" Cô không dám nhìn thẳng vào mặt hần. Nhưng bỗng nhận ra hần gọi cô là cái gì?

Tiểu Duật Hy?!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thế Yếu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Cơm mềm dễ ăn mà không sợ bị đánh

"Cô còn chưa có trả lời câu hỏi của tôi." Từ Mặc nhàn nhạt nói tiếp.

"À, cái đó...không phải...không phải như anh nghĩ đâu, tôi làm sao có thể chỉ vì nhan sắc mới đi giúp người chứ? Tôi giúp anh là vì...à thì anh cứ xem tôi là một người tốt đi!" Cô nghĩ nghĩ, nói bừa.

"Hơn nữa...đừng...đừng gọi tôi là Tiểu Duật Hy gì gì đó, nghe rất không thích hợp." Hoắc Duật Hy cố đánh trống lảng, xua đi tình thế khó xử của mình.

"Ừ." Hần dễ dàng đồng ý. Nhưng không nhanh không chậm lại bỏ xung thêm một câu. "Vậy mà tôi còn nghĩ nếu cô nhờ tôi chụp với cô vài tấm ảnh để làm bài báo cáo thực hành thì tôi có thể giúp đỡ trả ơn rồi."

"Hả?!! Sao anh biết được tôi đang làm bài báo cáo?" Hoắc Duật Hy tròn mắt kinh ngạc.

"Chính là một số sinh viên ngành của cô đến chỗ của chúng tôi thuê người chụp ảnh với họ để làm báo cáo dự thi gì đó, nên tôi nghĩ cô hẳn là cũng đang tìm người để làm bài báo cáo đi. Nhưng xem ra cô không cần thì phải..."

"À...cái đó..." Hu hu hu, cái miệng này của cô hôm nay sao léo mép thế? Nếu biết trước đã không giả thanh cao hay trượng nghĩa gì rồi, cơ hội tốt thế kia chỉ tại cái miệng này mà vuột mất.

Hoắc Duật Hy ủ rũ cuối đầu, thở dài thường thụt. Từ Mặc ngồi ở bên cạnh chớp chớp mắt nhìn, không hiểu tại sao tâm trạng của cô lên xuống nhanh không kịp trở tay như vậy, lúc này còn mới vui vẻ mà?

Cuối cùng Hoắc Duật Hy không đến trường đại học mà dẫn hần đến một quán ăn lớn nằm trong khu đô thị thành phố K. Ông bà chủ ở đây là một cặp vợ chồng trung niên rất nhiệt tình, thấy dáng vẻ của Từ Mặc rất ưa là xinh đẹp liền sáng mắt, nhanh chóng đáp ứng cho hần một việc làm ổn thỏa.

Cuối cùng lúc ra về, cũng đến giờ ăn trưa, Hoắc Duật Hy nhất quyết kéo Từ Mặc cùng cô ăn cơm.

"Tôi lớn đến chừng này cũng chưa từng để cô gái nào trả tiền viện phí cùng tiền cơm cho mình." Hần cầm bát lên, cười nói.

"Hả, nhưng chẳng phải làm cái nghề kia cái gì cũng được miễn phí sao?" Hoắc Duật Hy ngây thơ cùng thành thật tò mò hỏi.

"Ý tôi là...chưa từng người phụ nữ nào trả tiền giúp tôi mà tôi không cần làm gì cho họ hết, cô là người đầu tiên giúp tôi mà không cần đền đáp."

Duật Hy nghe vậy cũng hiểu dần ông luôn có tự tôn của riêng mình, rất khó chịu khi dùng tiền của phụ nữ. Tuy Từ Mặc này từng làm trai bao nhưng xem ra hần cũng rất sĩ diện.

Nhưng mà ai nói cô không cần hần đền đáp vậy?! Đang rất cấp thiết cần đây a. Ban đầu giúp hần quả không có ý định này, nhưng bây giờ cô đổi ý rồi, không có bài báo cáo hoàn mỹ cô sẽ rớt đấy. Ai nói đại tiểu thư Hoắc thị như cô không cần đậu tốt nghiệp a? Cô cũng là con người, cũng phải có chút tham vọng tiền đồ hay thực hiện ước mơ gì đó chứ.

Ôi, sần catwalks của cô!

Thế nên Từ Mặc xinh đẹp, mau van nài trả ơn tôi đi a...

"Anh đừng nghĩ nhiều, chúng ta hôm nay quen biết cũng coi như là bạn. Tôi mời anh, khi nào lãnh lương anh khao tôi một bữa là được!" Hoắc Duật Hy nghĩ một đằng, trái lương tâm nói một nẻo.

"Tiểu Duật Hy, cô thật dễ tin người." Hần cười cười, gấp chút thức ăn.

"Ha, vậy sao? Nhưng tôi lại thấy mình nhìn người rất chuẩn xác. Tôi nói anh thật ra không tầm thường chút nào, là một người biết suy tính. Vì tương lai

sau này của mình mà chấp nhận làm công việc kia để có tiền thực hiện ước mơ. Sau đó trở thành một người thành công, lúc đó còn ai có thể coi thường anh. Phải không, đã tâm của Tiểu Bạch Kiểm nhà anh?" Hoắc Duật Hy nửa thật, nửa giả vờ ngốc nghếch cười nói không đúng trọng tâm.

Từ Mặc lắc đầu nhìn sự giả hoạt của cô gái trước mặt, sau đó hần bật cười.

"Ồi chết, tôi lại quên mất gọi anh là Tiểu bạch kiểm nữa rồi...xin lỗi, xin lỗi." Hoắc Duật Hy vội vàng vuốt đuôi, xin lỗi hần.

Tiểu bạch kiểm? Cái nghề này vinh quang lắm sao mà cô nhóc này cứ kêu hần mãi vậy? Ngay cả xin lỗi cũng không tha được sao?

Lúc Hoắc Duật Hy trở về nhà trọ cũng đã hơn giữa trưa, cô nằm trên giường lại nhớ đến Từ Mặc.

Hần nói với cô bạn thân vừa chuyển đến thành phố K, hần cũng không có người thân, sau đó bị mất hết thẻ tín dụng nên mới thử làm nghề kia để nhanh chóng có được số tiền lớn cần nộp lúc nhập học.

Nói chung mọi thứ khá mơ hồ nhưng Duật Hy lại bị cuốn hút, tin hần không gạt mình, bởi vì hần chẳng có lý do gì để gạt cô cả.

Chẳng ai biết thân thể của cô và sự gặp gỡ trùng hợp kia cũng chẳng thể là sắp đặt từ trước được.

Hoắc Duật Hy mơ màng, lịm đi ngủ...

"Tiểu Hy dễ thương, ngây thơ cùng xinh đẹp của mình à cậu muốn chết hay sao mà giờ này còn nằm đây ngủ được vậy hả?!!!!!!!" Mộc Tích vừa bước vào phòng đã thấy Hoắc Duật Hy say sưa ngủ thì muốn nổi điên lên.

"Tiểu Tích, cậu sao thế kia? Trông thê thảm quá vậy?" Hoắc Duật Hy bị lời dậy thì dụi dụi mắt nhìn cô bạn thân.

"Cậu hỏi mình tại sao à? Cậu trốn học, bà già kia liền đem mình ra xoi tái? Không biết chúng ta ăn trứng cái gì mà lại chọc cho bà la sát đó ghét cay ghét đắng, còn nói nếu trong ba ngày tới cậu không nộp cho xong bài posters thì đợt dự thi trình diễn sắp tới của cậu coi như xong."

Mộc Tích quả thật là phát điên, còn tưởng Hoắc Duật Hy trốn học đi tìm người chụp ảnh, hóa ra trốn học là để thành thoi ở nhà ngủ sao? Trời ạ!

"Tiểu Tích...cậu...cậu bình tĩnh đã...."

"Hừ...tránh ra...không bình tĩnh gì hết, mình đến thông báo cho cậu biết rồi đó! Sau này sống chết cậu tự lo đi, mình về đây, hứ!"

"Tiểu Tích, đừng đi mà!"

"Không cần kêu, nếu qua ba ngày tới cậu mà không vượt qua đợt tra khảo của bà già kia để dự thi thì mình từ mặt cậu. Hơn nữa, trước khi hoàn thành xong cũng đừng có tìm mình vuốt đuôi, không chấp nhận đâu, hứ!" Mộc Tích một mạch đi mất nhưng không quên lầm bầm nói lại một chuỗi dài cần nhần.

"U hu hu hu...thiên a, mau tới cứu con a..." Hoắc Duật Hy ừ ừ nằm nhòai xuống giường, não nề suy nghĩ.

Sáng hôm sau.

"Từ Mặc, tôi đổi ý rồi, tôi muốn anh làm vệ sĩ cho tôi." Mới sáng sớm, Hoắc Duật Hy đã mò đến quán ăn của ông bà chủ trung niên, cũng may hôm nay Từ Mặc không có đi học mà đến làm.

"Tiểu Duật Hy, cô cũng nói tôi không biết đánh đấm gì mà..." Từ Mặc nhú mi tâm, nghi hoặc hỏi.

"À...thật ra cũng không cần đánh đấm gì đâu, chỉ cần anh đi theo tôi rồi đứng yên là được. Không lâu đâu, không làm mất thời gian học ở trường của anh đâu, làm vào buổi tối cũng được. Hơn nữa, ông chủ ở đây trả bao nhiêu tôi cũng có thể trả như vậy, đảm bảo an nhàn hơn." Cô cười dụ dỗ.

"Làm vào buổi tối? An nhàn?" Nghe Hoắc Duật Hy càng nói Từ Mặc càng nhú chặt mày kiếm.

"Á...á đừng hiểu lầm, ý tôi là anh chỉ cần làm việc cho tôi vào thời gian rảnh thôi, ban đêm cũng không thành vấn đề." Cô càng nói, càng thấy loạn.

"Thôi được rồi! Tôi muốn nhờ anh làm bạn chụp ảnh riêng của mình đây! Com mềm dễ ăn, không sợ bị chồng của mấy kim chủ sai người đánh, cũng không cần hiến thân lái máy bay gì gì đó...." Hoắc Duật Hy dứt khoát quyết miệng, thẳng thắn nói. Thà dứt khoát thế này còn đỡ hơn cứ ngượng ngùng lấp liếm. Nhưng càng nói giọng cô càng nhỏ dần, nhỏ dần đến khi không nghe gì nữa.

"Phi..." Từ Mặc nhìn không được bật cười nhưng trông thật là yêu nghiệt mà, Hoắc Duật Hy không quan tâm hần cười mình chỉ cảm thấy say chết với tuần nhan trước mắt.

Hần chỉ mặc một bộ đồ đồng phục bồi bàn thôi mà sao cứ như "Một con chim hạc giữa bầy gà" vậy?

"Được rồi, được rồi...tôi đồng ý, được ăn com mềm cũng không sợ bị đánh mà." Hần càng nói càng cảm thấy buồn cười.

"Thật sao?! Ôi cảm ơn, Tiểu Bạch Kiểm à...anh thật đáng yêu." Hoắc Duật Hy miệng nở nụ cười to bằng cái bát, thật muốn nhào vào xoa đầu Từ Mặc, cao hứng tới nỗi gọi hắn là Tiểu Bạch Kiểm mà mình cũng không hay.

"Tiểu Duật Hy hư quá, tuy làm "con vịt" nhưng chúng tôi cũng không vui vẻ đến nỗi suốt ngày khoe khoang như vậy a..." Từ Mặc nhún mày, xoa xoa đầu cô.

Hoắc Duật Hy thấp hơn hẳn rất nhiều nên trông cô lúc này như một cô nhỏ Xi Trum muốn làm gì hắn cũng với tay không tới.

"Này, Tiểu Bạch anh không được xoa đầu, không được gọi tôi là Tiểu Duật Hy, như thế trông tôi rất giống con nít biết không?" Hoắc Duật Hy xụ mặt không thích bị tên này chiếm hết xinh đẹp cùng thể thượng phong của mình.

"Nếu còn Tiểu Duật Hy còn ở khắp nơi gọi tôi là Tiểu Bạch Kiểm thì tôi cứ gọi là Tiểu Duật Hy, vẫn xoa đầu thế thôi. Có qua có lại, phải không?" Từ Mặc đường hoàng đứng thẳng, vỗ vỗ đầu của Hoắc Duật Hy khiêu khích, sau đó nhanh chóng dời bước tiếp tục đi làm việc. Trước khi đi không quên bổ sung thêm một câu: "Ngoan ngoan ở đây ăn sáng, tôi làm xong việc đến gặp ông bà chủ nói một tiếng rồi chúng ta đi."

"..." Hoắc Duật Hy có cảm giác rất không đúng, chẳng phải nói Tiểu Bạch Kiểm nhìn sắc mặt kim chủ để ăn cơm sao? Nhưng tại sao tên Từ Mặc này lại ngang nhiên đem cô ra chơi đùa trong lòng bàn tay vậy.

Còn xem cô như một đứa bé mà xoa đầu tới lui nữa? Cô dù sao cũng bỏ tiền ra thuê hắn làm "vệ sĩ chụp ảnh" mà, hắn phải nể sợ cô chứ, tên Tiểu Bạch coi trời bằng vung này nhất định phải trừng trị rồi dạy dỗ cho hắn một trận mới được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thế Yếu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Hắn...là của tôi!

Một tháng sau đó.

Đối với Hoắc Duật Hy mà nói, từ ngày thuê được Từ Mặc làm bạn ảnh thì công việc của cô ở trường đại học quá ư là thuận lợi. Thậm chí con đường tham gia dự thi trình diễn của cô càng mát mái xuôi chèo hơn, qua được vòng sơ khảo mà còn đứng được hạng hai đấy.

Còn hạng nhất à, chính là tiểu Mộc Tích nhà cô, cô nhỏ không ngừng mắng nhiếc cô bảo rằng đáng lẽ hai người bọn họ cùng đứng hạng một, nhưng vì Hoắc Duật Hy trước đó làm phật ý Từ Hi thái hậu kia làm chi, bà ta cho đứng được hạng hai đã là từ bi đại xá rồi.

Bà già quản lý khó tính cũng không nhen được cát lời khen ngợi, cũng dò hỏi Từ Mặc kia là ai, đương nhiên muốn đào tạo hắn trở thành gà đẻ trứng vàng nhưng Hoắc Duật Hy chỉ khéo léo nói là một người bạn đã học tài chính không có dự định này. Lần một lần hai từ chối quản lý ở trường của cô cũng đành luyến tiếc từ bỏ.

Mặc dù Hoắc Duật Hy chỉ để Từ Mặc làm bạn ảnh nhưng trên danh nghĩa một vệ sĩ thì chỉ cần cô muốn, cứ cách vài ngày, Từ Mặc lại đến đón cô, cùng cô đi dạo phố.

Tiểu Mộc Tích của cô cũng năm lần bảy lượt muốn xem tận mặt nam thần trong ảnh của Hoắc Duật Hy nhưng Từ Hi thái hậu đột nhiên lại thăng chức cho cô làm trợ giảng cho bà, dẫn cô một chuyến bay đến thành phố L hai tháng, chủ yếu là sắp xếp kế hoạch cho cuộc thi trình diễn sắp tới của trường nhưng cũng là để thu hút các nhà đầu tư, các công đến tuyển chọn người mẫu để bồi dưỡng lâu dài.

Tóm lại, vô cùng quan trọng! Thế nên, đối với Từ Mặc, Mộc Tích cũng chưa một lần được diện kiến dung nhan...

Trở lại với Hoắc Duật Hy, Từ Mặc kia thật là cực phẩm. Rất biết dỗ dành cô đi, không có Tiểu Mộc Tích làm bạn tưởng là sẽ nhàm chán đến chết nhưng Tiểu Bạch Kiểm đi chơi cùng cô thì cô dường như quên cả Tổ Quốc, vui vẻ đến mức không nhớ Tiểu Mộc Tích là ai.

Thi thoảng hai người sẽ đi dạo trong công viên, ăn kẹo dưới quán có cây ngô đồng thật lớn. Lúc đi shopping hắn lại xách đồ, đi xem phim hắn mua ngô bỏng, nước ngọt cho cô, đi ăn vặt ở chợ đêm các kiểu Từ Mặc đều nhẫn nại bồi cô.

Đối với đồ ăn vặt, Hoắc Duật Hy rất háo ăn, Từ Mặc không cho cô ăn nhiều vì không tốt cho sức khỏe nhưng cô rất buồn, lần nào cũng mua thật nhiều nếu không sẽ không chịu đi chỗ khác. Kết quả, Từ Mặc đáng ghét vì không để cô ăn nhiều liền vào lần nào cô mua, cô ăn một que chả, hắn liền ăn ba que. Cô uống một hộp nước ngọt, hắn liền hút hết một ly.

"..."

Có lần đi vào khu vui chơi, gấp thú không được Hoắc Duật Hy ưỡn khuỷu đến phát khóc, xu của cô tiêu hết mà một con gấp cũng không được là sao?

Từ Mặc bên cạnh ngheh ngang dùng năm xu, chuẩn xác ôm năm con thú cực dễ thương đứng cạnh nhìn, quá ư là đáng ghét.

Cuối cùng khi cô nhỏ sắp khóc, hần liền thôi, gỡ xuống về mặt đặc ý mà bước lên ôm lấy cả cô và năm con gấu bông lên, "Tiểu Duật Hy là giỏi nhất. Xu là của Tiểu Duật Hy mua nên năm con gấu này cũng coi như là Tiểu Duật Hy gấp, tất cả đều của Tiểu Duật Hy rồi. Đừng không?"

"Chán ghét, không vui. Cái này cũng không phải tôi gấp a..."

"Chẳng phải nói tôi bây giờ là người của cô sao? Của tôi cũng là của cô rồi?"

Hoắc Duật Hy nghe hần nói, mặt liền đỏ bừng.

Người của cô gì chứ, ai cần, hứ!

"Ý tôi là người của cô thuê, phải không?" Từ Mặc không nhanh không chậm lại chọc vào mũi của cô. Nói xong hần liền bước nhanh đi về phía trước.

"A.... Tiểu Bạch Kiểm khôn kiếm, anh dám trêu đùa tôi! Đi chết đi!" Hoắc Duật Hy hồi phục được ý thức liền ôm năm con gấu chặt vật chạy theo.

Hai người cứ như vậy vui vẻ trêu đùa nhau đến khi cô mệt lử đi không nổi nữa. Từ Mặc lại khom người, cồng cô lên lên, còn cô cồng mấy con gấu trên người của mình, cứ như vậy đi về nhà trọ của cô, Từ Mặc mới ra về.

Một tháng, Hoắc Duật Hy cuồng cuồng sống trong vui vẻ.

Hôm nay, cũng như mọi khi Hoắc Duật Hy từ trường đại học bước ra đã thấy Từ Mặc đứng chờ mình, cô gọi hần.

Từ Mặc một thân áo sơ mi trắng, quần jean đen đứng dưới tán cây ngô đồng to lớn, tuấn nhan trắng trẻo, cao gầy nhưng bên cạnh hần còn có thêm một chiếc xe đạp. Gió mùa hè thổi làm mái tóc hần rối lên, một vài sợi rơi xuống vàng trần thanh tú. Hần như một vị thần lạc xuống ái trần gian này vậy, mang trên mình vóc dáng tựa nam sinh nhưng tuấn lãng, tà mị, quyến rũ đến hấp dẫn lạ thường.

Không đúng, vì sao cô thấy hần đẹp tựa thiên thần nhưng cuối cùng lại đưa chung quy về về tà mị, yêu nghiệt được. Tại sao vẫn có cảm giác về đẹp của hần không thuần khiết như thiên thần mà lại bức bách như vị đế vương nắm giữ sinh mệnh của đối phương vậy.

Chính là một nụ cười lơ đãng thoáng qua, như có như không của hần cũng dễ dàng cướp được trái tim người khác a!

Đúng là yêu nghiệt hại nước hại dân mà!

Không ít nữ sinh đi ngang nhìn không được đứng lại tranh thủ chụp lén vài tấm hình của hần.

Từ Mặc nghiêm nhiên không biết gì cả, nên không có thu liễm mà còn tiêu soái cười cười đứng ở đó chờ Hoắc Duật Hy, bọn người kia nhìn suýt chảy máu mũi lấy điện thoại thì nhau chụp thỏa thích.

"Anh đứng đây làm dáng à?" Hoắc Duật Hy chu môi, không hài lòng đi đến cạnh hần. Nhìn bộ dáng xinh đẹp của tên gia hỏa kia cô có chút không vui. Tại sao cứ để cho người khác ngắm trộm như thế chứ, thật không hay chút nào.

Từ Mặc về mặt không hiểu, nói thật: "Tôi đứng chờ Tiểu Duật Hy mà!"

"Tôi không quen anh, hứ! Tránh ra!"

"Này, sao cô lại tức giận rồi?" Hần thấy cô giận dỗi, ôm giáo trình bỏ đi thì liền dắt xe đạp đi theo.

Người trên đường nhìn hai người một trước một sau thì lú lờì trầm hăm mộ, cô gái váy ngắn màu đen, áo sơ mi trắng mà nam nhân tuấn lãng cũng một phong áo sơ mi trắng quần đen đi. Còn tưởng họ là một cặp học sinh cấp ba đầy trẻ trung, tươi mới thanh xuân.

"Tôi không có tức giận, anh đi đi..."

"Nhưng tôi đến đón cô mà?"

"Đến đón tôi hay đến rải "hoa" ra đường hả? Anh là vệ sĩ của tôi không phải là của bọn họ sao lại để bọn họ ngang nhiên chụp ảnh vậy a?"

"Tiểu Duật Hy..."

"Không được gọi tôi là Tiểu Duật Hy!"

Từ Mặc cuối cùng cũng ngộ ra nguyên nhân, có chút buồn cười nhưng cố nén lại, gương mặt biểu cảm biết lỗi, đậu xe lại rồi đi nhanh về phía Hoắc Duật Hy kéo cô lại.

"Bụp" một tiếng, mũi cô đập vào ngực của hần, đau muốn chết.

"Đau..." Hoắc Duật Hy chán ghét đánh hần một cái.

"Được rồi, là tôi sai. Tôi không nên làm cô lỗ vốn, bỏ tiền ra thuê nhưng lại bị người khác chụp ảnh như thế là vi phạm bản quyền. Sau này ngoài cô ra, tôi sẽ không để ai chụp ảnh nữa, được không?"

"Còn gì nữa?" Hoắc Duật Hy vênh mặt, hỏi.

"..." Không biết.

"Tiểu Bạch anh sao lại nhớ kém vậy, không được gọi tôi là Tiểu Duật Hy!!!"

"Tiểu Duật Hy ngoan, mau lên xe, tôi chờ cô đi ăn trưa." Từ Mặc nghe xong thì thần nhiên xoa đầu cô, tiếp tục gọi.

Hoắc Duật Hy tức đến giậm chân bình bịch, còn bị hấn xoa đầu nữa, tức chết cô mà!

"Anh... Tiểu Bạch...."

"Lần trước đã nói gọi tôi Tiểu Bạch Kiểm một lần, tôi liền xoa đầu gọi Tiểu Duật Hy một lần, cô cứ gọi thử xem!" Hấn nhướn mày thách thức.

"Anh là vệ sĩ của tôi, anh phải nghe lời tôi! Không được cãi lời, không được đôi co ra giá!" Tính khí đại tiểu thư của cô thật sự bị tên nam nhân này chọc cho bộc phát.

Từ Mặc không nao núng, đôi mắt màu lam vẫn bình thần nhìn vào cô gái lùn hơn hấn hơn một cái đầu. "Cô cũng nói tôi là "vệ sĩ chụp ảnh", chỉ có nhiệm vụ chụp ảnh với cô, còn chuyện khác thì thoải mái, thế nên nếu bắt tôi phải nghe lời của cô thì như vậy là vi phạm quyền lợi của tôi rồi."

Hoắc Duật Hy mặt xụ xuống, không nói lại hấn liền sinh ra tủy khuất. Người trên đường lại nhìn vào cô gái có dáng vẻ tui thân vô cùng đáng thương, lại nhìn sang Từ Mặc cao ngạo đứng nhìn, có chút nghi hoặc.

Từ Mặc thấy thế nhú nhú mi tâm, thở dài ôn nhu bước lên.

"Được được được, lại là tôi không đúng, sau này nghe lời cô hết, được không, hửm?"

Cô xoay đi.

Hấn xoay theo.

"Đừng đổi, tôi chờ cô đi ăn?"

"Không!"

"Ngao nào..."

"Tránh ra!"

"..."

"Bịch bịch bịch" Hoắc Duật Hy giậm chân bình bịch bước đi. Nếu như dễ dàng tha cho hấn như vậy thì tên Tiểu Bạch Kiểm này nhất định còn tái phạm nữa.

Hôm nay, phải chinh hấn một bữa mới được!

Đi được 5 mét nhưng không nghe Từ Mặc kêu cô lại nữa thì bước đi không tự chủ mà chậm lại. Dong tai lên nghe ngóng.

Chỉ có tiếng lá ngô đồng xào xạc và tiếng người qua lại thỏn thức những câu chuyện ngoài lề, nhưng không nghe thấy âm thanh êm tai, dịu dàng của Từ Mặc nữa.

Cô len lén liếc mắt lại nhìn về phía sau.

"..."

Từ Mặc bị một đám nữ sinh vây quanh, không ngừng tui ta tui tít hỏi này, sờ nọ trên người hấn.

Hoắc Duật Hy bốc hỏa.

Nói thế nào, khó nghe thế nào cô cũng là kim chủ của hấn a! Không bao nuôi nhưng cũng bỏ tiền ra trả lương mà.

Thói xấu của tên này đúng là không bỏ, làm "con vịt" quen rồi bây giờ ra đường tay chân không chịu được mà táy máy, muốn tìm thật nhiều kim chủ để sau này hậu thuẫn sao?!

"Này, tránh ra!" Hoắc Duật Hy không biết tại sao nhưng vô cớ tức giận xông đến, chanh chua đánh đá đuổi mấy cô gái đó ra.

"Cô là ai? Tại sao bắt chúng tôi phải tránh ra cơ chứ?"

"Các người không cần biết tôi là ai, chỉ cần nhìn cho rõ! Hắn..." Chỉ chỉ tay vào mặt Từ Mặc, hất cằm nói tiếp, "...là của tôi."

"Này, dựa vào đâu mà nói anh ấy là của cô? Muốn chen ngang giành với tụi này à? Đừng mơ tưởng! Anh đẹp trai, anh nói gì đi, anh có phải là người của cô ta không?" Một người trong đám nữ sinh cũng chanh chua bước lên mà còn không quên đá mi cho Từ Mặc một cái.

Hoắc Duật Hy nhìn Từ Mặc đứng đó mà không chịu nói gì, cũng không đứng về phía mình làm cô thấy rất xấu hổ cùng tức giận tăng lên.

"Tên gia hỏa chết tiệt!" Hoắc Duật Hy khề мэng, sau đó lại nhìn đám nữ sinh, "Không tin? Được, tôi cho các người xem!" Nói xong cô liền lôi cổ áo sơ mi của Từ Mặc xuống, nhắm ngay xương quai xanh xinh đẹp vừa mới lộ ra.

"Phập"

Các nữ sinh khác nhìn thấy liền giật thót kêu lên.

Trên xương quai xanh của Từ Mặc nhanh chóng hiện ra một dấu răng sâu, thậm chí tơ máu cơ hồ cũng đã xuất hiện. Cái cắn của Hoắc Duật Hy không hề nhẹ, hắn cũng đau đến nhúu mảy nhưng cũng không có kêu lên một tiếng.

"Thấy không, ngay cả kêu hắn cũng không có dám phản ứng lại. Các cô nghĩ người ngoan ngoãn như vậy để người khác cắn thì là gì của tôi?" Hoắc Duật Hy đắc ý kéo tay Từ Mặc ngang nhiên nhanh chóng bỏ đi, mấy nữ sinh kia nhìn khuôn mặt Từ Mặc đã xanh mét, hắn cũng không dám nói gì thì chỉ biết giậm chân, tức giận nhìn theo bọn họ rồi đi.

Nam nhân đẹp trai như vậy lần đầu tiên mới được nhìn thấy a. Minh tinh, người mẫu gì đó, một góc cũng không bằng hắn nữa!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thẽ Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Cấn bù làm ơn nhẹ một chút

Đi được một đoạn, Hoắc Duật Hy liền giật phắt cánh tay ra. Quay mặt nhìn Từ Mặc.

"Anh muốn tìm kim chủ?"

"Không phải."

"Không phải? Thế đám nữ sinh đó là để làm gì?"

"Tôi không biết tại sao bọn họ lại vây lấy tôi nữa..." Từ Mặc nắm chặt gấu áo, vội vàng giải thích.

Hoắc Duật Hy nhìn sắc mặt trắng bệch của hắn có chút khó hiểu, cô đáng sợ đến thế sao?

"Vậy anh không biết đẩy bọn họ ra à?" Nhưng cô vẫn không muốn bỏ qua, hình ảnh vừa rồi mỗi lần cô nghĩ đến đều bức rức khó chịu không thôi.

"Tôi...tôi, không dám đụng vào bọn họ...tôi mỗi lần...thấy phụ nữ nhiệt tình như vậy sẽ liền nhớ đến đoạn thời gian làm nghề kia, tôi rất khó chịu...rất ám ảnh đoạn quá khứ đó."

Hoắc Duật Hy kinh ngạc nhìn Từ Mặc, không ngờ một người nam nhân cao lớn như hắn cũng có một sự bài xích, sợ hãi khi nhìn về quá khứ.

Cũng đúng, một nam nhân khí chất lẫm liệt, ngọc thụ phong lâm, à cũng không "thắng lâm" - hơi gây tởm, da lại trắng hồng nhẵn nhụi đến phi lý, đẹp vô nhân tính, giành hết cái đẹp của thiên hạ, lấn áp cái đẹp của người kẻ bên là rất không nên! Thế nên phải trừ đi.

Nhưng mà tóm lại thì phải thông cảm cho hắn. Là đàn ông không ai muốn người khác biết mình từng sống dựa vào làn váy của phụ nữ, để họ vung tay sai bảo mà bản thân phải phục vụ nghe theo, không có chủ kiến, không có thái độ của riêng bản thân mình, như một con thú cưng trong lòng kính vậy.

Càng có thể tưởng tượng ra Từ Mặc có cảm giác bài xích, cùng không tự nguyện thế nào khi làm việc đó khổ sở thế nào.

"Thế nên, anh sợ mấy nữ sinh đó đến gần mà không dám nhúc nhích?" Hoắc Duật Hy bước gần, vừa hỏi vừa chỉ tay vào mũi hắn.

Từ Mặc: gật gật đầu.

Hoắc Duật Hy: trong lòng đã cười đến lộn ruột nhưng ngoài mặt vẫn nhìn đến phát run.

"Hử, coi như tha cho anh."

"Thật sao?" Ánh mắt của Từ Mặc sáng rõ, bước dài lên một bước kéo lấy Hoắc Duật Hy, "Vậy Tiểu Duật Hy, tôi chờ cô đi ăn kem được không?"

Hoắc Duật Hy đẩy hần ra, xoay người quay lại tìm xe đạp hần mang đến, hất cằm ra hiệu. Từ Mặc thức thời đi nhanh đến ngồi lên xe.

"Này, sao xe không có yên sao? Thế thì làm sao tôi ngồi? Tiểu Bạch anh định chơi tôi à?" Hoắc Duật Hy thờ phi phò, chỉ vào chiếc xe đạp, chẳng lẽ bắt cô đứng trên hai cái đồ gác chân ở đằng sau như bọn con trai?

Nhưng đây là ở đâu chứ? Thế nào cũng là một trường đại học danh tiếng, sinh viên ở đây không đi học bằng xe hơi cũng là đi taxi, một số ít đi bộ vì nhà ở gần đây không quá 200 mét. Còn cô, à cái đó cô cũng đi bộ rồi mới đón xe, nhưng mà cũng không thể thắm như đám con trai trèo leo trên xe đạp làm niềm vui chứ.

Từ Mặc cười cười đưa tay kéo lấy Hoắc Duật Hy, đặt cô ngồi ngang trên sườn xe, khom người cầm tay lái, bắt đầu đạp xe. Hoắc Duật Hy bị hành động này của hần làm cho kinh ngạc không thôi, tư thế này mặt của cô chỉ cần xoay một cái đều áp vào ngực hần...

Mùi hương trên người hần nhàn nhạt nhưng dễ dàng chui vào khoang mũi của cô. Mùi hương này làm cô liên tưởng đến mùi của một loại nước hoa xạ hương, nhưng cũng không rõ rệt hay đơn thuần chỉ có mùi nước hoa mà lại thơm quyến rũ, là hòa mùi hương cơ thể, mùi da thịt rất đặc trưng.

Hoắc Duật Hy nghĩ đến đây thì không khỏi đỏ mặt, máu như dồn lại khuôn mặt, chạy từ má cho đến tai rồi lan ra khiến cô như sắp bốc cháy.

Nhìn bề ngoài là một tên mặt trắng nhưng sao mùi hương của hần lại nam tính đến thế nhỉ?

"Tiểu Duật Hy, cô không ăn kem à?" Từ Mặc dừng xe trước quán kem đã năm phút mà Hoắc Duật Hy ở trong ngực của hần vẫn bất động.

Hoắc Duật Hy từ trong liên tưởng chợt bừng tỉnh, "Hả, tới rồi sao? Tôi ăn gà rán, không bơ..."

Từ Mặc:???

Đến quán kem, ăn gà rán...không bơ?

Hoắc Duật Hy lại chợt nhận ra nhận thức của bản thân không nằm trong vùng phủ sóng, còn Từ Mặc thì đã cười đến run rẩy.

Một mạch chạy đến công viên Hoắc Duật Hy vẫn thấy ỳ ỳ. Có khi nào biết được tâm tình của cô rất không được thuần khiết khi ở khoảng cách gần như thế này với hần không?

"Sao lại thờ dài thườn thượt thế?" Từ Mặc mỉm cười cúi đầu nhìn cô gái trong ngực hỏi.

"Chính là thấy không vui?"

"Tại sao?"

"Tôi có cảm giác bị người khác đang nhìn thấu tâm tư, lại có cảm giác bị người khác trêu đùa mình."

"Ai chứ?" Từ Mặc không hiểu, lại hỏi.

"Là ai à, hử...anh nghĩ ngoài anh ra thì này giờ tôi còn gặp tên hồn đản nào khác sao?" Cô ăn một miếng kem thật lớn rồi nói. Từ Mặc lại càng tỏ vẻ không hiểu, nhưng sau đó lại nói: "Ngồi thế này thì tôi có thể che nắng cho Tiểu Duật Hy, không phải rất tốt sao?"

Hoắc Duật Hy nghe một câu này của Từ Mặc trái tim không hiểu sao liền nhảy lên một cái. Nhìn lên về ánh mặt trời phía sau lưng hần, phong áo sơ mi của hần lộng gió che chắn những tia nắng chiếu lên mặt cô, đột nhiên cô cảm thấy đôi vai này của hần thật rộng, lòng ngực của hần thật khỏe mạnh có thể che lấp tất cả giông gió của cuộc đời này.

Đứng giữa trời nắng cô không cảm thấy chói chang, đứng giữa mưa to cô không cảm thấy rét buốt.

Có một người như vậy, thật tốt!

Ồi, cô lại nghĩ cái gì nữa rồi, thật là hết nói nổi.

"Thật dẻo miệng." Hoắc Duật Hy nhét cây kem vào miệng Từ Mặc để che đi sự bối rối trong lòng, hần cũng không có tránh né mà cắn một miếng.

"Này, sao anh ăn hết kem của tôi rồi?" Hoắc Duật Hy nhìn cây kem đáng thương của mình, uất ức kêu lên.

"Tiểu Duật Hy sau này phải gọi là Tiểu Tham Ăn rồi. Ăn một miếng đã kêu la đến thế vậy nếu tôi ăn...cả người cô thì có phải sẽ không còn toàn thân luôn hay không?" Nói đến đây, hần gần như cười xướng, thì thầm vào tai của cô.

"!!!"

"Ha ha ha, Tiểu Tham Ăn, nhìn xem cô sao mặt lại đỏ như táo chín vậy? Hóa ra Tiểu Tham Ăn cũng có lúc bị chọc đến ngượng thế vậy, tôi còn không biết cơ đấy." Từ Mặc cười phá lên.

"Tiểu Bạch Kiểm, anh là tên hỗn đản a!!!!" Hoắc Duật Hy lần nữa bốc hỏa gào lên, đưa tay đâm vào lòng ngực của hắn.

Xe của hai người vẫn tiếp tục chạy dọc theo con đường ven sông ở công viên, gió lồng vào phong áo, gió thổi tung mái tóc của hai người, tươi mát, thanh khiết như thời tuổi trẻ hòa vào tiếng cười khúc khích, hơi thở thơm thoang thoang như áo mới thuở đến trường của tuổi thanh xuân.

Bên kia dòng sông rộng lớn là những tòa nhà, những khu đô thị sầm uất, tấp nập đứng giữa nền trời xanh ngắt.

"Này, có đau không?" Ngồi dưới một tán cây thật lớn, bây giờ Hoắc Duật Hy mới nhớ đến vết cắn trên xương đòn của Từ Mặc.

"Cô nói thử xem?" Hắn yêu nghiệt nở nụ cười, đưa tay tháo một cúc áo trên cùng, kéo cổ áo xuống để lộ ra một dấu răng ghê người. Hoắc Duật Hy trông thấy cũng phát hoảng, cô lại dùng sức mạnh thế nào?

Nhưng mà chắc tại da thịt của hắn non mềm mới dễ để lại dấu vết thế thôi nha, chứ cô nhớ bản thân đâu có cố ý đến vậy.

Dù nghĩ thế Hoắc Duật Hy cũng thấy rất áy náy, xót xót trong lòng đưa ngón tay vuốt ve chỗ vết cắn.

"Bây giờ mới nghĩ tới hậu quả không phải quá muộn rồi sao?" Từ Mặc liếc xuống nhìn cô, không nhìn ra ý tứ hỏi.

"Tôi không có ý...xin lỗi." Nghĩ nghĩ gì đi, lại nói tiếp, "Lần sau sẽ không như vậy nữa..."

"Lần nào?"

"Không không, từ đây về sau sẽ không tái phạm nữa..." Hoắc Duật Hy vội sửa lời.

Từ Mặc nhìn cô gái ngồi cạnh mình nhận lỗi, cái đầu nhỏ cúi xuống nên hắn không thể nhìn thấy đôi mắt to tròn linh động nhưng hàng mi dài công vút lại run run như cánh quạt, đôi má trắng hồng cao cao, làn môi nhỏ nhắn đỏ mọng hơi chum lại trong vô cùng đáng yêu, đã vậy cô nhỏ hôm nay còn cổ tình thất hai bím nữa chứ.

Từ Mặc nhìn Hoắc Duật Hy đến không dời mắt đi được. "Nếu đã biết mình phạm lỗi, thì có phải nên đền bù một chút không?" Hắn kẻ sát tai của cô, ái muội nói.

"Hả, đền bù thế nào?"

Hoắc Duật Hy nhìn vết cắn trên cổ hắn, rồi lại nhìn đến biểu cảm không thể bỏ qua trên mặt Từ Mặc, dè dặt nói:

"Chẳng lẽ cho anh...cắn lại..." Hoắc Duật Hy hoảng hốt, tim đập chân run.

Từ Mặc nhướn mày, tỏ ý đương nhiên. Cô sợ đau lắm, run run đưa cánh tay trắng trẻo lên, "Anh làm ơn, cắn tay đi, nhớ nhẹ một chút, đau đấy..."

Từ Mặc nhìn Hoắc Duật Hy không chớp mắt, nghiền ngẫm quan sát biểu cảm trên mặt của cô, môi mòng thanh tao nở một nụ cười tà mị khó thấy được, "Ha, yên tâm, tôi sẽ rất nhẹ nhàng..." Hắn không nhanh không chậm nắm lấy cánh tay của cô đưa lên, Hoắc Duật Hy sợ đến nhắm nghiền mắt lại, chờ bị cắn.

"Soạt" một tiếng, tay của cô bị kéo đến gần hắn hơn, nhưng cuối cùng lại bị kéo xuống quàng qua eo của hắn. Một mùi hương thoang thoang rơi chính xác lên môi cô, chui vào xoang mũi.

Hoắc Duật Hy cảm thấy có một thứ gì đó nhẹ nhàng lướt qua má của cô, có chút ngứa ngứa. Kế đó môi của cô liền bị cạy mở.

Hoắc Duật Hy mở to mắt, không thể tin nổi, muốn há miệng nói gì đó nhưng hơi thở cùng sự ngọt ngào trong miệng liền bị cướp bóc.

Bên tay cô bây giờ chỉ nghe "ong ong", thoáng cứng đờ thân thể, sau đó khẽ giãy giụa nhưng bị người kia kìm chặt trong lòng, không làm gì được.

Bây giờ cô mới ý thức được Từ Mặc vậy mà lại có thể cưỡng hôn cô, thứ ngứa ngứa lướt qua má của cô ra là đôi mi dày rậm của hắn. Cô cơ hồ nhìn thấy nốt ruồi son rất nhỏ trên mắt hắn, ẩn ẩn sau hàng mi vừa khép lại, xinh đẹp vô hạn làm trái tim cô run lên, đập liên hồi.

"Um..."

Từ Mặc gần như đang cướp bóc bằng sự dịu dàng, nhẹ nhàng tước đoạt hơi thở của cô bằng một nụ hôn thật sâu, thân thể của cô không tự chủ dán sát vào người của hắn, một tay còn lại nắm chặt áo trước ngực của hắn để chống đỡ thân thể sắp mềm nhũn không còn hơi sức.

Thật lâu sau, khi cảm thấy đã đủ Từ Mặc mới luyến tiếc rời khỏi đôi môi của cô, giữa hai người lúc tách ra cơ hồ còn ánh lên sợi chỉ bạc từ hai khóe miệng nối với nhau.

Từ Mặc nở một nụ cười thỏa mãn, nhìn Hoắc Duật Hy một cách cung nịnh.

Hoắc Duật Hy trừng to mắt, hóp lấy từng ngụm khí, điều hòa hơi thở hỗn loạn, không nói nên lời. Người trước mặt cô, một giây trước còn yếu ớt, nhu nhược, một giây sau lại trở thành phúc hắc, bá đạo, khiến cô không sao nhìn ra bản chất.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Tử Mặc, anh quá phận rồi đó

"Tử Mặc, anh làm gì vậy hả?! Hoắc Duật Hy hỏi phục ý thức, ngược ngàng đẩy mạnh Tử Mặc ra.

Tử Mặc nắm tay tay của cô, kéo mạnh về phía mình, áp cô dựa vào thân cây. "Tiểu Duật Hy, cô đối với tôi, thật sự rất đặc biệt." Hơi thở cùng mùi hương nhàn nhạt trên người hắn vô cùng dụ hoặc, Hoắc Duật Hy khẽ run trong lòng, nhưng đột nhiên nhớ đến điều gì đó liền đẩy Tử Mặc ra, dứt khoát đứng dậy.

"Tử Mặc, anh đã quá phận rồi đó. Nếu sao này anh còn như vậy, ngay cả làm bạn chúng ta cũng không thể."

Tử Mặc vội vàng đứng dậy, nắm lấy tay của cô, muốn nói gì đó: "Tiểu Duật Hy, tôi..."

"Trước giờ tôi luôn cho rằng anh hiểu được vị trí của mình là ở đâu, nhưng anh lại có thể can rờ vô lễ với tôi như vậy? Tôi giúp anh, nhưng không có nghĩa tôi muốn duy trì mối quan hệ lâu dài với anh nếu anh còn quá trớn như vậy! Mong anh suy nghĩ, tôi về trước đây." Hoắc Duật Hy cắt ngang lời hắn, một mạch đi về.

Một tên Tiểu Bạch Kiềm mà dám đối xử với cô như vậy sao? Hắn nghĩ cô là loại phụ nữ nào mà có thể tự do làm loạn như vậy.

Hắn nói hắn sợ phụ nữ, rõ ràng là nói dối, lúc này nói vậy chỉ để vuốt đuôi cô thôi.

Hắn không sợ phụ nữ, cô không phải là bạn gái của hắn mà hắn còn cư nhiên hôn, vậy thì mấy cô gái khác bu quanh hắn không phải đều có thể cùng hắn tèo lên giường rồi sao?

Bản chết được!

Can rờ, cô rất không thích bị người khác áp chế rồi làm loạn khi mọi chuyện không rõ ràng, đặc biệt là trong các mối quan hệ. Nếu không cho cô một đáp án rõ ràng thì tuyệt nhiên cô không thể chấp nhận dây dưa không rõ.

Nhìn bóng dáng của Hoắc Duật Hy bắt xe rồi hòa vào dòng xe cộ tấp nập, Tử Mặc bắt lực thở dài, lại nhìn sang bên kia dòng sông những tòa nhà chọc trời đứng ngạo nghễ.

Cô nói hắn nên tự biết đặt mình đúng vị trí.

Hắn là trai bao, thế nên địa vị thấp kém không xứng với cô sao?

Có lẽ vậy....

Hai ngày sau đó, Tử Mặc có gọi cho Hoắc Duật Hy nhưng cô không nghe máy, rồi cho số của hắn vào luôn danh sách đen.

Hai ngày nay không có Tử Mặc bầu bạn, Hoắc Duật Hy cũng cảm thấy rất chán, không vui trong lòng.

Hôm nay, ra khỏi trường đại học, trên đường đi thì một vị học trưởng khóa trên gọi cô lại.

"Duật Hy, nhà em cũng về lối này à?" Kha Triển Vương nghiêng đầu, hòa hảo hỏi.

"Vâng ạ, học trưởng hôm nay có nhã hứng đi bộ tập thể dục sao?" Hoắc Duật Hy cũng vui vẻ đáp lại.

Thật ra Kha Triển Vương là sinh viên ưu tú nhất hiện giờ của trường điện này cô đang học, cũng là vị học trưởng mà cô ngưỡng mộ nhất, vừa tốt tính, dễ chịu lại ôn nhu, dịu dàng với tất cả mọi người, và cũng là người mới hiện nay hot nhất của làn điện ảnh, các trang báo, các kênh tin tức giải trí. Không chỉ vậy, gia thế của anh cũng không kém phần hiển hách, là con trai duy nhất của chủ tịch tập đoàn Kha thị giàu có.

Tóm lại, anh chính là hoàng tử đắc giá trong mắt của phái nữ hiện nay. Không ít nữ sinh ở trường đại học này liều chết tiếp cận anh, chỉ mong một nụ cười của lãng tử.

"Duật Hy em thật biết nói đùa, nhưng hôm nay là anh cố tình đi bộ với em đó!"

"Ây da, em không dám nhận đâu a, những nữ sinh khác biết được sẽ giết em mất." Hoắc Duật Hy chu môi nói.

Kha Triển Vương bật cười, cô gái trước mặt này dù nói đến thế nào cô cũng làm như mình không hiểu ý tứ của đối phương, không quá quan tâm và tuyệt nhiên chẳng bao giờ để ý mà thẹn thùng hay e lệ.

"Muốn mời người đến dự sinh nhật một bữa mà tốn tâm trí thế này nhưng người cũng thật là, không thể cho anh chút mặt mũi nào sao?"

"Mặt mũi? Nói đến mặt mũi thì hiện nay ở đây mặt mũi của anh là to bự nhất rồi, em sao quản được mà cho? Sinh nhật? Thiệt cho anh rồi, Tiểu Mộc Tích cậu ấy không có ở đây, nhưng em đi sẽ ăn giúp luôn phần cậu ấy, nhưng quà chỉ có một. Mời hay không, anh quyết định đi." Hoắc Duật Hy vừa nói, vừa xòe tay lấy hai tấm thiệp trong tay Kha Triển Vương.

"Được được được, miễn em đến dự thì sao cũng được." Kha Triển Vương ngán ngẫm lắc đầu.

"Minh tinh Triển Triển, sao hạ giá thấp quá vậy? Tôi có nhìn lầm không đây?" Hoắc Duật Hy cười vui vẻ, trêu ghẹo anh, Kha Triển Vương vì phải giữ hình tượng nên đành thu liễm, không dám làm gì cô.

"Em giỏi lắm, dám trêu đùa anh. Đợi ngày mai đi học thì coi chừng anh." Kha Triển Vương thấy một top fan hâm mộ tiến về phía mình nên chỉ kịp nói câu này liền bắt xe, tẩu thoát.

Hoắc Duật Hy thấy xe anh đi khuất thì vẻ mặt vui cười liền biến mất, thờ dài cất thiệp mời vào túi. Thật ra, tâm trạng của cô hai ngày nay dù thế nào cũng không thể vui được.

Cô đi về phía trước, rồi lại như cũ hòa vào dòng người tấp nập.

Chỉ là cô không biết, hai ngày nay từ đằng xa vẫn có một người luôn đi theo cô, quan sát cô, cùng cô đi hết đoạn đường này đến đoạn đường khác để về nhà trọ của cô.

Từ Mặc nhìn thấy Kha Triển Vương cùng Hoắc Duật Hy cười nói với nhau, hẳn biết không có hẳn cô vẫn sống tốt, vẫn vui vẻ...

Mà người kia có thể khiến cô không chút cô kỵ mà nói chuyện, người kia vẻ ngoài đẹp trai hào nhoáng, thân phận và địa vị so với hẳn hiện tại có lẽ chính là hoàng tử và cóc ghê đi. Đối với cô, người có với địa vị phù hợp đứng cùng có lẽ là anh ta.

Hai ly trà sữa trong tay của hẳn bỗng nhiên không biết phải làm thế nào. Cuối cùng đặt chúng ở trên khung rào sắt của cổng trường đại học, hẳn cũng lần thân quay ngược lại phía của Hoắc Duật Hy, ra về.

Mấy ngày sau đó nữa Hoắc Duật Hy tâm trạng càng không vui, đôi lúc muốn gọi cho Mộc Tích nhưng sợ ảnh hưởng đến công của cô nên cuối cùng cũng đành thôi.

Hôm nay là sinh nhật của Kha Triển Vương, Hoắc Duật Hy vận trên người một chiếc váy cúp ngực dễ thương màu xanh nhạt, một đôi giày cao gót cùng màu, tóc xõa bung nhẹ nhàng rũ xuống vai, khoác một chiếc áo len một trắng. Trang phục không quá cầu kỳ nhưng lại khiến cô trở thành tâm điểm chú ý của bữa tiệc.

Kha Triển Vương ban đầu nhìn thấy cô thì ngây cả người đều đại ra, đôi mắt to tròn linh động, môi đào đỏ chúm chím đáng yêu, nhưng khuôn mặt không phải vẻ dễ thương đó nữa mà xinh đẹp động lòng người, làn da trắng nõn, mịn màng như da em bé, vóc dáng quyến rũ được tôn lên bởi sự nhẹ nhàng, đơn sơ của trang phục. Nhưng vì một chút đơn sơ đó làm Hoắc Duật Hy càng toát lên vẻ tinh khiết, đơn thuần, thanh tao quý phái, như một thiên thần không thuộc về chốn trần gian này.

"Người đẹp, không mời em làm bạn nhảy đêm nay thì anh không cam lòng đâu a." Kha Triển Vương cười cười đưa tay ra làm một tư thế mời.

"Thôi đi, em chỉ muốn ăn thôi, không muốn nhảy đâu."

"Thật là khó chiều mà." Tuy nói vậy Kha Triển Vương vẫn dẫn cô đi đến khu chiều dài buffet, Hoắc Duật Hy vui cười lấy thức ăn.

Hai người trò chuyện, thi thoảng sẽ có vài vị tiểu thư hào môn tiến về phía bên này bắt chuyện với Kha Triển Vương nhưng anh luôn khéo léo từ chối, chỉ tiếp một mình Hoắc Duật Hy.

Nhiều thương nhân đến đây dự tiệc cũng chỉ vì các mối làm ăn và mở rộng quan hệ, thật ra có thể xem đây là một buổi tiệc thương mại trá hình. Không ít người cũng chú ý đến Hoắc Duật Hy bởi vẻ xinh đẹp cuốn hút của cô, những người phụ nữ khác ở đây dù ăn mặc sang trọng, đặc tiền cũng không bằng một vị tiểu thư thanh thuần, giản dị không biết từ đâu được mời đến như Hoắc Duật Hy.

Cho đến lúc một đám lúc một đám người kinh hô: "Tur tổng đến." Những thương nhân có mặt lập tức quay đầu lại, hướng một đoàn xe thương vụ xa hoa vừa mới chạy vào cung kính đón tiếp. Ngay cả cha của Kha Triển Vương, chủ của bữa tiệc ngày hôm nay cũng hốt hải chạy đến nghênh đón. Người đàn ông trong xe vừa bước ra đã có bốn vệ sĩ chắn trước mặt không để những người khác tiến lại quá gần hẳn ta.

Người đàn ông được gọi là Tur tổng đó rất cao, dù bị nhiều người vây lấy nhưng Hoắc Duật Hy vẫn thấy được anh ta, chỉ là trên khuôn mặt đã bị một chiếc mặt nạ che lại phần lớn khuôn mặt. Trên người hẳn ta toát ra một loại khí thế bức người nhưng ma mị đầy u ám, bí ẩn như con người của hẳn.

"Hắn ta là ai vậy học trường?"

"Tur Cảnh Hàn, tổng tài tập đoàn Tur thị, là phú khả địch quốc trong truyền thuyết mà mấy lão già giới kinh doanh phải quỳ dưới chân sùng kính, hắn nghe nói còn rất trẻ nhưng thủ đoạn làm việc và năng lực so với những lão già đáng tuổi cha, ông mình còn cao hơn một bậc."

"Thế tại sao hắn ta lại đeo mặt nạ vậy? Sợ người khác thấy mặt sao?" Hoắc Duật Hy hiếu kỳ hỏi tiếp, lại nhìn chiếc mặt nạ bằng bạc tinh xảo trên người tên Tur Cảnh Hàn kia.

"Bên ngoài đều nói, trên mặt thái tử của tập đoàn Tur thị có một vết bớt rất lớn không thể xóa được, nó chiếm gần nửa khuôn mặt của anh ta nên trước giờ anh ta chưa từng để lộ khuôn mặt mình trước người bên ngoài. Nhưng đó cũng chỉ là lời đồn đãi mà thôi." Kha Triền Vương dùng tất cả hiểu biết của mình về Tur Cảnh Hàn kể cho Hoắc Duật Hy nghe.

Hoắc Duật Hy không khỏi cảm thán, ông trời thật là trớ trêu, người tài giỏi như vậy lại có dung mạo quái nhân không thể lộ diện dưới ánh mặt trời.

Thật ra cô cũng không mấy quan tâm chuyện của người khác chỉ là tò mò một chút vậy thôi liền tiếp tục việc ăn uống của mình.

Từ Mặc đứng ngoài cổng rào nhà họ Kha, hắn mặc một chiếc áo hoodie màu xám, một quần thừng màu trắng, đeo giày thể thao. Nhìn bóng lưng của Hoắc Duật Hy vừa ăn vừa cúi đầu nói gì đó với Kha Triền Vương, nói xong lại bật cười, hai tay mảnh khảnh của Từ Mặc vô thức nắm chặt gấu áo. Thật ra, từ lúc cô rời khỏi nhà hắn vẫn luôn đi theo cô cho đến bây giờ cũng chưa rời khỏi.

Trong khi buổi tiệc vẫn tiếp tục diễn ra, cha của Kha Triền Vương liền muốn giới thiệu anh với Tur Cảnh Hàn. Hoắc Duật Hy đang đứng với anh cũng không thể xoay đầu bỏ đi.

"Tur tổng, rất vui được gặp. Tôi là Kha Triền Vương, còn người bên cạnh, cô ấy là bạn tôi." Kha Triền Vương kéo Hoắc Duật Hy hướng Tur Cảnh Hàn gật đầu một cái xem như chào hỏi.

Tur Cảnh Hàn vốn không đặt lời nói của Kha Triền Vương trong mắt nhưng lại lướt một cái qua người Hoắc Duật Hy, âm thầm đánh giá.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Tiểu Duật Hy...tôi đau quá!

Bị người đàn ông trước mặt nhìn, Hoắc Duật Hy cảm thấy rất không được tự nhiên. Hoắc gia và Tur gia mối quan hệ trước nay lạnh nhạt, cô cho là việc thương trường là gió mưa chinh chiến, cô là người trong gia tộc nhưng được bảo bọc tránh khỏi những thị phi đó, hôm nay đứng trước người thao túng Tur thị, quả thật tâm lý không đủ vững vàng đối diện a.

Nhưng là thế nào cô cũng tin tưởng thân thể của mình không ai biết được, người đàn ông tên Tur Cảnh Hàn lần đầu gặp này càng không thể nào biết, thế nên dù hắn không vui với Hoắc gia thì cô cũng không cần lo sợ hắn đối phó mình.

"Tur tổng, chào ngài." Hoắc Duật Hy cảm thấy an tâm hơn, nên nở một nụ cười chào Tur Cảnh Hàn.

Tur Cảnh Hàn thu hồi ánh mắt, ừ một tiếng. "Tiểu thư, cô xưng hô thế nào?"

Tất cả những người xung quanh đều cả kinh trong lòng, vị thái tử gia này từ lúc bước vào này nói một câu không quá ba chữ, thế nhưng lại vì một cô gái không rõ lai lịch mà Kha Triền Vương dẫn đến mà mở miệng vàng.

"Tôi...tôi gọi là Hoắc Duật Hy." Hoắc Duật Hy cũng cảm nhận được sự lúng túng này, cô khẽ lấp bắp nói.

Tur Cảnh Hàn một dạng lạnh lùng xa cách, lướt một vòng quanh bữa tiệc, không nhanh không chậm cất bước dời đi, chỉ là trước khi đi hắn để lại một câu: "Bạn của cô đứng đợi rất lâu rồi, cũng nên về sớm thôi."

Hoắc Duật Hy không khỏi kinh ngạc, càng không hiểu ý tứ trong lời nói của hắn. Sau đó, có lẽ vì khí thế áp bức của người đàn ông kia mà cô không được tự nhiên nữa cộng thêm tâm trạng mấy ngày nay cũng không thật sự vui vẻ. Cuối cùng đành từ chối Kha Triền Vương về trước.

"Anh sai người đưa em về!"

"Không cần đâu học trường, em ra ngoài cổng là có thể bắt xe được rồi." Cô nở nụ cười nhìn Kha Triền Vương.

"Vậy anh đưa em ra, khi nào bắt được xe thì anh trở vào."

"Anh là nhân vật chính của buổi tiệc sao có thể vắng mặt chứ? Vẫn là em tự đi tốt hơn."

"Có gì mà không tốt chứ, mau..." Kha Triển Vương vừa nói vừa kéo cô hướng cổng chính đi ra.

Từ Mặc từ đằng xa thấy Hoắc Duật Hy đi ra, nhưng bên cạnh cô còn có Kha Triển Vương đang cười nói, chân hắn liền khựng lại.

Kha Triển Vương vừa đưa Hoắc Duật Hy ra đến cổng chính, một người hầu đã gọi hắn lại, bảo Kha lão gia tìm gấp. Kha Triển Vương đành để cô một mình đón xe, áy náy quay trở vào trong.

Hoắc Duật Hy đưa tay muốn đón xe, nhưng dòng xe cộ đông đúc vào giờ này lại không có nhiều taxi trống chỗ, xoay qua xoay lại quen đại lộ cô lại nhìn thấy Từ Mặc đứng ở đằng xa đang nhìn về phía mình.

Không ngờ sẽ bị Hoắc Duật Hy nhìn thấy Từ Mặc có chút lúng túng, cắn cắn môi muốn tiến lên. Khi bước gần đến chỗ của cô, thì trước mặt Hoắc Duật Hy lại có một chiếc BMW dừng lại, kính xe hạ xuống hiện ra một người đàn ông trung niên béo mập.

"Hoắc tiểu thư, nhà cô ở đâu để tôi đưa cô về."

Hoắc Duật Hy nhận ra đây là một thương nhân đến dự tiệc của Kha gia. Trong bữa tiệc ông ta luôn liếc nhìn cô, như một con sói tham lam lộ ra ý tứ lộ liễu, cũng may có Kha Triển Vương ở đó nên ông ta cũng không tiện tiến lên tiếp xúc với cô.

Nhưng bây giờ khi thấy cô ra về ông ta cũng nhanh chóng đi theo, không có ai bên cạnh cô ông ta càng dễ thực hiện ý đồ.

"Thúc thúc, không cần đâu. Tôi đón xe là được rồi."

"Sao có thể chứ, Hoắc tiểu thư em là con gái, một mình tới lui trên đường lớn thật nguy hiểm, hay để anh đưa em về hả?" Người đàn ông nở nụ cười nham nhở, ông ta vừa bước xuống xe đã có hai vệ sĩ đi theo.

Hoắc Duật Hy vô thức lùi lại, quay đầu muốn bỏ đi, "Không cần đâu, tôi quen rồi, mời thúc đi trước."

"Sao có thể chứ, là anh cố tình đến chờ em mà." Ông ta vừa nói vừa tiến lên, muốn nắm lấy tay của Hoắc Duật Hy, cô liền giật tay ra, "Trần tổng, mong ông tự trọng."

"Hừ, thứ đàn bà như cô ta thật không đủ nhận nại chơi đùa đâu, đừng giả thanh cao từ chối, theo ta đêm nay thì Trần gia ta còn liệu mà cho cô thăng tiến. Còn nếu không thì đừng trách." Người đàn ông mập mạp trước thái độ lạnh lùng của Hoắc Duật Hy tức giận, quát lên.

"Tôi không hiểu ông đang nói gì, làm ơn tránh ra."

Nhưng cô còn chưa kịp đi hai vệ sĩ của ông ta đã muốn tiến lên, đúng lúc này Từ Mặc vẫn đứng một bên nhìn cô, không dám tiến lên vì sợ cô bài xích cuối cùng xông đến, chắn ngang trước mặt hai tên vệ sĩ kia.

Hoắc Duật Hy kinh ngạc nhìn bóng lưng cao lừng thừng che mắt cả người cô, đã mấy ngày rồi không có gặp hắn...không hiểu sao nội tâm của cô lại vô cùng mừng rỡ.

Hai vệ sĩ có chút khựng lại, lão già họ Trần kia nghi hoặc nhìn một người thanh niên từ đâu xuất hiện, ăn mặc bình thường nhưng dung nhan đẹp đến lạ thường. Lão ta nhếch môi.

"Là ai đây, cứu binh của cô sao? Ha, một tên Tiểu Bạch Kiềm thì có thể làm gì?" Nói đến đây, lão ta lại nhìn hai vệ sĩ của mình, "Còn đứng đó làm gì, đưa cô ta lên xe."

"Dạ." Hai vệ sĩ đồng thời hô lên, hướng Hoắc Duật Hy xông đến, cô thoáng hoảng sợ, vẫn đứng sau lưng của Từ Mặc. Dù thế nào hai tên vệ sĩ kia cao to lực lưỡng, Từ Mặc tuy cao ráo lớn người nhưng lại thon dài, mảnh khảnh trắng nõn nà, thực chất không biết đánh đấm thì có thể làm gì bọn họ.

Hai tên vệ sĩ đưa tay đẩy Từ Mặc ra, túm lấy Hoắc Duật Hy.

"Này, buông ra...các người không biết cư nhiên bắt giữ người khác đây là phạm pháp à."

"Ha ha ha, Trần Kiện Hồng ta ở đây chính là luật pháp, ai dám quản?" Lão già mập béo kia đứng một bên nham nhở cười.

Từ Mặc bị đẩy ngã xuống đất liền đứng dậy, xông đến lần nữa đẩy hai tên vệ sĩ kia ra, muốn giải thoát cho Hoắc Duật Hy. "Buông cô ấy ra!"

Hoắc Duật Hy bị hai người kia lôi kéo cánh tay, đau nên nước mắt chực trào, Từ Mặc thấy thế càng điên cuồng phản kháng, đánh hai tên vệ sĩ kia.

"Thằng nhóc xinh đẹp đó phiền phức quá, qua đó dạy dỗ nó một trận!" Trần Kiện Hồng phát tay, hai vệ sĩ khác của ông ta liền tiến lên, lôi cổ áo của Từ Mặc.

"Bụp" một tiếng, hung hăng giáng một đấm lên mặt hắn.

"Tiểu Bạch!" Thấy máu từ khóe miệng của Từ Mặc chảy ra, Hoắc Duật Hy liền hét gọi hắn.

"Buông Tiểu Duật Hy ra! Buông ra!" Nhưng chung quy Tử Mặc cũng không có để ý, vẫn xông đến chỗ Hoắc Duật Hy kéo cô lại.

"Bụp bụp bụp"

Tử Mặc bị bọn vệ sĩ đá vào người, không ngừng giáng đòn vào người hắn, đương nhiên với sức lực của Tử Mặc hoàn toàn không có khả năng chống trả.

"Tiểu Bạch, đừng mà...đừng đánh anh ấy, cầu xin các người! Đừng đánh nữa!" Hoắc Duật Hy sợ đến gào khóc, nhìn máu trên người Tử Mặc dần nhỏ xuống đất, lòng cô đau đến thất lại.

Tại sao vậy? Tại sao hắn lại ở đây? Chẳng phải cô đã mắng hắn rất thậm tệ sao, tại sao còn bảo vệ cô làm gì chứ?

"Tiểu Duật Hy, thả cô ấy ra...phụt..." Lời của Tử Mặc còn chưa nói hết, bọn vệ sĩ lại vô nhân tính hướng người Tử Mặc mới đứng dậy giáng thêm mấy quyền.

"Bịch"

"Khụ khụ khụ..." Tử Mặc ngã nhào trên mặt đường, ôm ngực ho khan.

"Không! Đừng mà! Tiểu Bạch, anh đừng qua đây...đừng, anh đi đi, đừng chống đối bọn họ...đừng mà." Hoắc Duật Hy lần đầu tiên trong đời trải qua tình cảnh như hiện tại, bọn người ngang ngược không xem luật pháp ra gì, nhưng cô hoàn toàn không thể chống cự.

"Bảo bối, sao nào, đi theo anh thì tên nhóc này sẽ được bỏ qua. Còn không thì...xem như cho hắn lần nữa đầu thai." Trần Kiện Hồng tàn độc nói, đôi giày da bản thủ của ông ta hướng bàn tay thon dài của Tử Mặc giẫm lên, nghiền xuống.

"Xin ông, tôi đi theo các người...xin đừng hành hạ anh ấy nữa."

"Không...Tiểu Duật Hy, đừng đi theo ông ta..."

"Rắc" Đôi giày trên tay Tử Mặc nghiền mạnh hơn.

"Hừ, nhai con...tốt nhất cầm mồm lại." Trần Kiện Hồng hướng Hoắc Duật Hy lại nở nụ cười nham nhở, "Bảo bối ngoan, lên xe nào."

Lúc Hoắc Duật Hy tuyệt vọng muốn bước lên xe, lúc này từ đằng xa hàng loạt chiếc xe thương vụ xa hoa đột nhiên dừng lại.

Cửa kính của chiếc dẫn đầu từ từ hạ xuống lộ ra một nửa khuôn mặt đeo mặt nạ của Tư Cảnh Hàn.

"Muốn đưa một người đi mà gây sóng gió như vậy, Trần tổng lần này thật không đẹp mặt đi."

Trần Kiện Hồng hoảng hốt nhìn khuôn mặt u lãnh của Tư Cảnh Hàn chìm trong ánh sáng mập mờ, sống lưng của ông ta ròn rợn.

"Tư tổng, ý của ngài là..." Ông ta e dè cuối đầu nhìn vị thái tử trước mặt. Lúc này trên xe của Tư Cảnh Hàn cũng bước xuống hai vệ sĩ, nghiêm nghị cùng vô cảm đi đến trước mặt Trần Kiện Hồng.

"Tổng tài chúng tôi muốn hai người bọn họ."

Hoắc Duật Hy kinh ngạc nhưng có thêm sự vui mừng không sao tả được? Bọn cô được cứu rồi.

"Chuyện này..." Trần Kiện Hồng luyến tiếc nhìn qua Hoắc Duật Hy.

"Cơ hội sửa chữa sai lầm chỉ có một, mong Trần tổng cân nhắc." Một trong hai vệ sĩ vô cảm nhắc nhở Trần Kiện Hồng.

"Tư tổng, tôi biết ngài quyền cao chức trọng, sẽ không vì một cô gái không rõ lai lịch làm khó lão già này chứ?" Lão ta thật không tin với địa vị của lão ta trong thương giới hiện giờ thì Tư Cảnh Hàn có thể làm gì.

Ông ta đã tung hoành hơn 40 năm, chưa từng thấy ai không dám nể mặt mình. Lão thừa nhận khiếp đảm trước uy thế của hắn nhưng vẫn là không chịu được một tên nhóc mới bước chân vào thương giới không quá 5 năm đạp dưới chân.

"Trần tổng, ông đã từ chối cơ hội này thì xin lỗi chúng tôi xin thất lễ." Vệ sĩ của Tư Cảnh Hàn khuôn mặt không chút biểu cảm nói.

Hoắc Duật Hy mơ hồ còn chưa biết chuyện gì xảy ra đã một vệ sĩ của Tư Cảnh Hàn dùng tay che tầm mắt, sau đó không có quá nhiều tiếng động lạ. Trong chớp mắt vệ sĩ của Trần Kiện Hồng đem theo đống đồ gục trên đường, còn ông ta thì không còn thấy bóng dáng.

Hoắc Duật Hy cũng không quá quan tâm, chạy đến bên Tử Mặc đỡ hắn đứng dậy, "Anh có sao không?" Nước mắt của cô lũ lượt rơi xuống, nhìn nam nhân cao hơn mình rất nhiều đầu tóc đều bết bết máu cùng mồ hôi, lòng cô càng thêm đau xót.

Tử Mặc yếu ớt mỉm cười: "Tiểu Duật Hy, tôi đau quá..."

Hoắc Duật Hy khóc nhiều hơn, ôm chặt lấy hắn, vùi mặt vào ngực của hắn, "Biết đâu sao lúc này còn không chạy? Anh bị ngốc à, bị tôi mắng như vậy còn không có tiền đồ khur khur đi theo tôi!"

"Tôi sai rồi, lần sau sẽ không làm vậy nữa. Cô đừng ghét tôi, được không?" Từ Mặc ảm đạm đau đớn, nhìn Hoắc Duật Hy, khẩn cầu.

Lúc này Từ Cảnh Hàn từ trong xe bước ra. "Tôi đưa hai người đến bệnh viện."

Hoắc Duật Hy không ngờ Từ Cảnh Hàn sẽ đích thân ra mặt, còn muốn đưa bọn cô đi bệnh viện, nhưng bây giờ không phải là lúc suy nghĩ nhiều, Từ Mặc mới là quan trọng.

"Vây cảm ơn Từ tổng."

Từ Cảnh Hàn khẽ gật đầu, xoay người bước lên xe, trước khi đi không quên liếc sang người Hoắc Duật Hy đi.

Dung nhan kinh điển, một thân cao gầy nhưng có chút tiểu tụy, nhìn không khỏi đau lòng. Từ Cảnh Hàn khẽ lắc đầu, khẽ cười lên một đường cong như có như không hiếm thấy được: "Hoắc tiểu thư yên tâm, bạn cô không sao đâu? Cô là phụ nữ, cứ lên xe trước đi, để tôi đỡ là được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Mặc Lạc Phàm Cameron

"Nhưng mà..." Hoắc Duật Hy nhìn Từ Mặc, vẫn ôm chặt eo của hắn không muốn buông ra.

"Tiểu Duật Hy, hay là để Từ tổng đỡ tôi đi, cô cũng bị thương rồi." Từ Mặc thấy nhìn Hoắc Duật Hy đề phòng tất cả mọi thứ, một mực muốn bảo vệ mình mà không dám tin tưởng bất cứ ai thì lên tiếng trấn an cô.

Hoắc Duật Hy nhìn đi nhìn lại, bản thân mình có bao nhiêu nhỏ bé so với Từ Mặc, muốn đỡ hắn cũng trông giống hắn ôm cô đi hơn, mà Từ Cảnh Hàn cùng Từ Mặc lại đồng một thể trạng, làm chuyện gì cũng dễ dàng, thế nên cô đành cắn cắn môi buông Từ Mặc ra lên xe.

Từ Cảnh Hàn ở phía sau cũng đỡ Từ Mặc đi đến.

Vừa lên xe Hoắc Duật Hy chỉ muốn ngồi cạnh Từ Mặc, mắt đỏ hoe nhìn những vết thương trên người hắn. Làn da trắng nõn, nhắn mịn đầy vết xước và bụi bặm chập vệt, vết máu loang lỗ đậm nhạt khiến cô cảm thấy vô thức đau lòng muốn chết.

Trên đường đi Từ Cảnh Hàn thế nhưng lại đôi lần liếc về phía cô và Từ Mặc, có chút trầm tư suy nghĩ. Nhưng Hoắc Duật Hy hoàn toàn đắm chìm trong lo lắng cùng sốt ruột mong mau đến bệnh viện, những người xung quanh và những chuyện khác cô không muốn bận tâm. Định ninh duy nhất nhìn về Từ Mặc.

Đoàn xe của Từ Cảnh Hàn chạy vào một bệnh viện quý tộc - Á Luật Tư lớn nhất cả nước cũng ở ngay trong thành phố K này, những người có tiền chưa chắc đã vào được đây, nếu không phải có thân phận và địa vị cao quý, hoặc nắm trong tay quyền thế như chính khách thì hầu như tuyệt nhiên không thể. Hoắc Duật Hy có bối cảnh gia đình tài phú cùng quyền lực, nên không thấy có gì là bất thường với việc khám bệnh ở đây.

Nhưng cô lại gấp gáp vì Từ Mặc mà quên mất hoàn cảnh này bản thân nên làm gì, thế nên sự tự nhiên và thành thạo với môi trường ở đây của cô đã khiến cho Từ Cảnh Hàn nhíu mày, trầm mặc quan sát.

Nhìn Từ Mặc đã được nằm yên ổn trên giường bệnh, được bác sĩ bắt đầu kiểm tra, Hoắc Duật Hy mới bớt lo lắng. Lúc này cô lại nhìn về phía Từ Cảnh Hàn.

Sao hắn còn chưa đi? Người đàn ông chỉ tồn tại trong truyền thuyết rất hiếm hoi lộ diện này sao lại theo cô đến tận đây vậy.

Thật ra hắn ta hoàn toàn có thể giao cho bọn thuộc hạ rồi rời đi ngay lúc này, thế nhưng hắn lại để cô và Từ Mặc lên của bản thân rồi còn tự mình đưa đến bệnh viện. Đúng là vô cùng kỳ quái.

"Từ tổng, cái đó thật làm phiền ngài, thật sự cảm ơn."

"Ừ." Từ Cảnh Hàn nhàn nhạt trả lời, mắt khẽ liếc về phía cô.

"Từ tổng, anh ắt hẳn có rất nhiều công việc, xin lỗi đã làm phiền, bạn của tôi chắc là sẽ ổn thôi...nếu anh bận có thể đi trước, không cần bận tâm chúng tôi đâu." Hoắc Duật Hy muốn thoát khỏi bầu không khí lúng túng này, Từ Cảnh Hàn khi thế âm trầm cứ đứng đây khiến cô khó mà tự nhiên được, cả hai vệ sĩ của hắn ta nữa, khuôn mặt không chút biểu cảm, làm bác sĩ và y tá kiểm tra cho Từ Mặc đều run cầm cập.

Lúc này "cạch" một tiếng, cửa phòng được mở ra.

"Ya ya ya ya, ai đây?"

Một người đàn ông mặc áo blouse trắng bước vào, vóc người cũng cao lớn như Tư Cảnh Hàn, mái tóc màu nâu hơi bù xù, nhưng khuôn mặt đẹp trai kinh điển, đôi mắt màu hổ phách đa tình, lại có răng khểnh khi cười lên nụ cười có chút hư hỏng, phóng túng nhưng lại cuốn hút vô cùng.

Nhìn người đàn ông này chắc là con lai, bộ dạng đẹp trai nhưng tùy tiện, lười biếng thế nhưng lại là...bác sĩ?

Hơn nữa còn là viện trưởng của bệnh viện này.

Trong sự kinh ngạc của cô, tên bác sĩ vừa mới đi vào đã chạy đến bên giường bệnh của Từ Mặc.

"Ai da, trong đẹp mắt quá đi...trời ạ, còn có nốt ruồi son trên mắt nữa này. Này, cực phẩm quả nhiên là cực phẩm, A Tư cậu mới "đào".....được ở đâu thế à?" Tên bác sĩ kia không xem ai ra gì, tự nhiên sờ soạng trên người Từ Mặc, đưa tay xoa nắn khuôn mặt của hắn đủ kiểu, thích chí bẹo má, xoa đầu vuốt tóc Từ Mặc đủ kiểu.

"Tiểu Duật Hy..." Từ Mặc dường như bị hành động của tên bác sĩ kia dọa, sợ hãi nhìn về phía Hoắc Duật Hy, Hoắc Duật Hy liền nhào đến ôm lấy hắn, e dè nhìn vị bác sĩ kia.

"Cái gì...ai đây?" Sau khi kinh hoàng vị bác sĩ kia lại tò mò chỉ về phía Hoắc Duật Hy.

"Tôi là bạn của anh ấy, vị bác sĩ này...anh ấy đang bị thương, anh đừng làm anh ấy sợ."

"Phụt!" Tên bác sĩ định cầm cốc nước bên giường bệnh của Từ Mặc lên uống liền phun ra, nhìn về phía Hoắc Duật Hy vẫn đang bảo vệ Từ Mặc.

"Bị thương, không phải chứ? À...ý tôi là nhìn còn xinh đẹp thế này mà, sao bị thương tích gì chứ. Nhưng mà... biểu cảm sợ hãi này đúng là đáng yêu quá đi a~~" Tên bác sĩ lại muốn vươn nanh vuốt về phía Từ Mặc.

"Mặc Lạc Phàm, đừng đùa nữa! Mau kiểm tra cho cậu ấy đi." Lúc này Tư Cảnh Hàn đứng một bên lạnh lùng lên tiếng, Mặc Lạc Phàm luyến tiếc phi một tiếng.

"Lâu thật lâu mới vui vẻ như vậy cũng không cho, khô khan quá đi."

Thì ra tên bác sĩ con lai này tên Mặc Lạc Phàm, nghe càng lúc càng thấy quen tai đó. Hoắc Duật Hy nhú mày, cố gắng hồi tưởng.

Chủ tịch tập đoàn Mặc Thương - Mặc Lạc Thương lấy một cô vợ người Canada, cũng là con gái duy nhất của người đứng đầu gia tộc Cameron lớn mạnh, cô gái đó cùng ông sinh hai người con gái. Hai cô con gái này đều thuận theo cha có hứng thú với việc kinh doanh mua gió chốn thương trường, đều là những nữ tướng giỏi đứng đầu các bộ ngành. Điều này khiến ông vui đến không thể khép miệng cười.

Mặc Lạc Thương sau này lại có thêm một đứa con trai, gia tộc Cameron đến nay người thừa kế chính thức là vợ của Mặc Lạc Thương, đồng nghĩa với việc đứa con trai này của hai người là người được dòng tộc kỳ vọng nhất mà cung chiều như thượng đế nâng niu trong lòng bàn tay.

Thế nhưng, đứa con trai duy nhất sinh sau các chị của mình 10 năm lại là một thằng con trời đánh, tính tình tùy tiện như một con ngựa bất kham, vô ưu vô lo, ham chơi lười biếng, đào hoa một bạn khiến Mặc Lạc Thương luôn lo sợ hán một ngày kia gây họa.

Vốn tướng lớn lên rồi có thể thuận phục đào tạo hán trở lại chuẩn mực, tiếp quản Mặc Thương và gia tộc bên nhà ngoại, nhưng Mặc Lạc Thương không tính lại ông trời, tên con trai duy nhất lại một mực thi vào ngành y, trở thành bác sĩ bậc nhất giới y học. Việc kinh doanh của gia đình rì vào tay hán cũng như gió thoảng qua, để hai chị gái song sinh đôn đáo chạy ngược xuôi, bản thân lại trốn khỏi Mặc gia đi làm bác sĩ.

Mặc Lạc Thương bao lần muốn dạy dỗ thằng con trai đánh này nhưng kết quả ông đều muốn tăng xông máu mà ngắt. Cuối cùng đành ngậm ngùi thả hán tự do tự tại bay nhảy, tung hoành.

Mà cái người lừng lẫy tiếng tăm không mấy tốt đẹp này, không ai khác chính là Mặc Lạc Phàm Cameron đứng trước mặt hiện tại.

Hoắc Duật Hy ngó ra, nếu như cô suy nghĩ chính xác thì...

Trời ạ, bác sĩ bậc nhất của giới y thuật đây sao? Lại là một tên mặt trắng, trẻ tuổi cuồng ngông, trông vô cùng hư hỏng.

Quả nhiên lời đồn đại kia không sai tí nào! Ngay cả Từ Mặc của cô, hán cũng không buông tha treu đùa nữa.

"Hi hi...Tiểu Duật Hy phải không? Quên giới thiệu, tôi đây chính là đỉnh đỉnh đại danh bác sĩ vàng ở hiện tại và trong tương lai của giới y học, lại đẹp trai, tốt bụng cùng tài giỏi - Mặc Lạc Phàm Cameron." Mặc Lạc Phàm cười đến sáng lạng.

"Hán là tên hút máu đứng đầu bệnh viện này, Hoắc tiểu thư không cần quan tâm đâu." Tư Cảnh Hàn vô cảm cắt ngang lời giới thiệu phô trương của ai kia, rồi bỏ sung thêm: "Còn nữa, mau làm nhiệm vụ của cậu đi."

Mặc Lạc Phàm không khỏi lườm nguýt Tư Cảnh Hàn một cái, "Vô vị." Tuy vậy, hán vẫn đi đến bên giường bệnh của Từ Mặc, nhìn nhìn hai cái.

"Tur Cảnh Hàn, cậu giỡn với mình à? Bị đánh trầy xước có mấy cái cũng kêu mình chạy đến là sao? Mấy cái vết thương này cũng cần làm ầm ỉ nữa à, thế này ai mà chữa chẳng được!" Vừa nói hấn vừa ấn ấn vào vết thương trên người Từ Mặc.

"Bác sĩ Mặc, xin anh nhẹ tay một chút, Từ Mặc bây giờ rất yếu." Hoắc Duật Hy sốt ruột lên tiếng, cái tên bác sĩ này muốn giết người sao? Không mau trị liệu còn cố tình làm vết thương nặng thêm à!

"Cái gì? Á à...trong cậu ta thể mà yếu ót vậy sao?" Mặc Lạc Phàm nhíu mi tâm, lại nhận được một ánh mắt thiếu kiên nhẫn của Tur Cảnh Hàn, thế nên hấn cũng đành cất vào về mặt cả lo phát phơ của mình, tiến hành xử lý vết thương.

Động tác thành thạo, nhanh và chuẩn tuy nhiên lại không chút dịu dàng, xoay Từ Mặc tới lui như bao cát. Hoắc Duật Hy nóng mặt, nghi ngờ chuyên môn nghiệp vụ của tên này nhất định có vấn đề.

Đề hấn trị liệu xong có khi bị liệt luôn cũng không biết nữa.

"Tiểu Duật Hy, yên tâm đi cậu ấy không sao đâu. Đàn ông chúng tôi tuy thấy vậy nhưng cốt lõi mấy vết thương này chỉ là ở phần mềm, không ảnh hưởng quá nghiêm trọng, qua mấy ngày sẽ hồi phục bình thường thôi."

"Cô ấy tên Hoắc Duật Hy, đừng gọi là Tiểu Duật Hy." Từ Mặc nắm lấy bàn tay Mặc Lạc Phàm đang chăm chăm, thoa thoa nước sát trùng trên khoe miệng mình, nhắc nhở.

"Hả?" Mặc Lạc Phàm không tin vào mắt mình. Đã bị đánh ra nông nổi này mà tên này còn quan tâm người khác gọi cô gái kia là thể nào sao? Thật là...

Dễ thương quá đi!

"Phải đó bác sĩ Mặc, cách gọi này tôi nghe rất không quen, anh gọi tôi là Duật Hy là được rồi." Hoắc Duật Hy nói rồi thì hơi đỏ mặt, tai hơi hồng, má ung ung, bởi vì ánh mắt tất cả người trong phòng đều đổ dồn vào cô.

Cur nhiên này giờ tên Từ Mặc này luôn gọi Tiểu Duật Hy, cô một cái cũng không phản đối nha. Thế mà người khác lại không được quen tai, còn Từ Mặc gọi thì cô nghe thuận tai chắc!

Chắc vậy.

Mặc Lạc Phàm nhìn Hoắc Duật Hy lại nhìn sang Từ Mặc, một người tung, một người hứng ả ý quá mà.

"Hi hi, hai người thật dễ thương a...đặc biệt là cậu đó...Từ Mặc hả? Bộ dạng yếu đuối này trông thể nào cũng thấy đáng yêu nha~~~~" Mặc Lạc Phàm lại kéo kéo má của Từ Mặc ra, cười tít mắt.

"..." Hoắc Duật Hy cảm thấy người này bên cạnh Tur Cảnh Hàn sao lại quái đản như vậy?

Riêng Tur Cảnh Hàn lại âm thầm đánh mắt nhìn về Hoắc Duật Hy, một nửa khuôn mặt cương nghị không bị che bởi mặt nạ tỏ ra ý vị không sao nhìn thấu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Có phải tôi vô dụng lắm không?

Mặc Lạc Phàm vui vẻ tiếp tục chơi với Từ Mặc đến khi kiểm tra xong.

"Xong rồi, cậu ấy rất ổn. Thương tích không nghiêm trọng, xuất viện được rồi."

Hoắc Duật Hy kinh ngạc, không phải chứ, rõ ràng lúc này Từ Mặc bị đánh vô cùng nghiêm trọng, làm thế nào mà có thể xuất viện.

Dù Mặc Lạc Phàm này là bác sĩ bậc nhất nhưng lúc này cô không thể nào yên tâm được.

"Bác sĩ Mặc, xin anh...kiểm tra lại, lúc này Từ Mặc anh ấy bị bọn người kia đánh rất nghiêm trọng."

"Ai ya, Tiểu Duật Hy...tôi nói thật đó!"

"Mặc Lạc Phàm, đừng đùa nữa, kiểm tra từ tế đi!" Tur Cảnh Hàn mặt lạnh nhìn sang Mặc Lạc Phàm, cho hấn một ánh mắt cảnh cáo.

"Tiểu Duật Hy...tôi đau..." Từ Mặc đáng thương nhìn Hoắc Duật Hy. Nghe Từ Mặc kêu đau, thế là tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào Mặc Lạc Phàm khiến hấn có chút nhức đầu.

Dây dây huyết thái dương, sau đó ngấn đầu dây khuôn mặt mỉm cười gương gao: "Được rồi, tôi không giỡn nữa là được chứ gì! Tử Mặc của các người bị nứt xương bả vai, tổn thương phần mềm ở bụng, khớp xương cổ chân phải cũng bị bong gân, tụ máu bầm, cần phải nằm viện hai ngày, cố định xương vai một tuần. Không được cử động mạnh, không được đựng nước, không được làm việc nặng trong vòng 3 đến 6 tháng, OK?"

"Nghiêm trọng như vậy sao?" Hoắc Duật Hy không hiểu sao có chút đau lòng.

Mặc Lạc Phàm nhìn cô, vừa rồi hẳn nói không sao thì không chịu, bây giờ nói ra lại lo lắng nghiêm trọng. Phụ nữ đúng là không hiểu nổi mà.

"Được rồi, cứ để Tử Mặc nghỉ ở đây hai ngày đi." Tư Cảnh Hàn vừa nói vừa cho Mặc Lạc Phàm một ánh mắt.

"Hả, à viện phí, không cần đề ý đâu, người của A Tư đem đến thì đều free hết, đặc biệt là Tử Mặc khiến tôi thích rồi nha. Nên Tiểu Duật Hy cứ yên tâm!" Mặc Lạc Phàm cười duyên nói.

"Như vậy thật không tiện, thật ra Tư tổng và chúng tôi chỉ mới gặp nhau thôi." Hoắc Duật Hy theo lẽ, vô cùng ngại nói. Vừa mới gặp lần đầu, đã bắt người khác miễn phí tiền đi bệnh viện, thật là vô cùng không phù hợp.

"Mới gặp? Không sao, chỉ cần có A Tư tận tay đưa đến là được."

"Nhưng mà, chúng tôi cảm thấy rất không đúng lẽ." Hoắc Duật Hy ái ngại nhìn sang Tư Cảnh Hàn, hẳn thấy cô nhìn mình, đành lên tiếng: "Không sao đâu, Hoắc tiểu thư cứ quyết định như vậy đi. Dù sao cậu ta cũng không thiếu tiền."

Mặc Lạc Phàm chân mày giật giật, sau đó liền lặng lẽ sáp lại gần Tử Mặc, Tử Mặc thấy hẳn liền hoảng hốt, nắm lấy vạt áo của Hoắc Duật Hy cầu cứu.

Tư Cảnh Hàn thấy mọi chuyện đã ổn thỏa liền kéo Mặc Lạc Phàm rời đi trong sự luyến tiếc khôn nguôi đang dâng trào của hẳn.

Trong phòng bệnh chỉ còn Tử Mặc và Hoắc Duật Hy.

"Tiểu Duật Hy, anh ta là ai vậy? Người đàn ông đeo mặt nạ đó."

"Anh ta à, là Tư Cảnh Hàn."

"Cô quen anh ta sao?"

"Không phải, chỉ mới gặp ở buổi tiệc của học trưởng Kha thôi. Còn lý do tại sao anh ta giúp chúng ta, tôi cũng không biết nữa." Thấy vẻ lo lắng trên mặt Tử Mặc, Hoắc Duật Hy cũng muốn giải thích rõ ràng để trấn an hẳn. "Cái đó...tôi kêu y tá vào thay quần áo cho anh."

"Không, không cần đâu, tôi tự thay là được." Tử Mặc vội lắc đầu từ chối, lúc này Hoắc Duật Hy mới chợt nhận ra hẳn từng nói không thích phụ nữ lạ tới gần. Nhưng cũng vì sau đó hẳn lại đột nhiên hôn cô, thế nên mới đến có sự hai người giận nhau.

"Tại sao lúc này anh lại ở đó?"

Tử Mặc nghe cô hỏi, khuôn mặt hiện lên chút bối rối. Hoắc Duật Hy tiếp tục hỏi: "Có phải mấy ngày nay anh đều đi theo tôi?" Hoắc Duật Hy không dám khẳng định, nhưng cô cũng không biết bản thân là đang mong đợi điều gì, mong hẳn thừa nhận mấy ngày nay vẫn đi theo cô sao?

Tại sao vậy?

Tại sao thấy hẳn vì mình bị thương cô lại đau lòng mà không phải áy náy?

"Tôi quả thật đã đi theo Tiểu Duật Hy nhưng mà...tôi không làm khác được. Tôi biết, tôi không có tư cách để vô lễ với cô như vậy, nhưng tôi cũng không muốn Tiểu Duật Hy ghét tôi đâu. Tôi rất muốn xin lỗi cô."

"Vậy tại sao anh không xin lỗi?"

"Vì...vì tôi nghĩ Tiểu Duật Hy không cần tôi làm bạn."

Hoắc Duật Hy nghe hẳn nói vậy thì hơi sững người. Lúc đó quả thật có chút giận dữ nên đã đưa hẳn luôn vào danh sách đen, nhưng cô cũng không có nói dứt khoát không làm bạn với hẳn nữa mà.

"Anh nghĩ nhiều rồi, tôi cũng đâu phải loại người tuyệt tình như vậy."

"Nhưng Tiểu Duật Hy đi với vị học trưởng kia, tôi thấy cô rất vui vẻ, rất thân thiết..."

"Nên anh nghĩ là, không có anh, tôi vẫn có thể sống vui vẻ, cho nên anh không cần phải tiến lên nói lời xin lỗi tôi vì chắc gì tôi đã chấp nhận?"

Tử Mặc im lặng, mắt nhìn chằm, Hoắc Duật Hy nhếch môi, mắt nhìn hẳn.

Tên Tiểu Bạch này chính là bộ dáng lo trước lo sau, tự mình suy nghĩ viễn vông. Sợ cô sẽ trở mặt luôn nếu biết hẳn lặng lẽ theo sau lưng cô.

Có phải tâm trạng của hần mấy ngày nay cũng không vui vẻ, không thoải mái giống cô không? Như thế có phải chứng tỏ hần rất dễ ý tới cô không, rất dễ ý tới mối quan hệ bạn bè này của hai người nên mới lo được lo mất?

"Tôi ở lại, giúp anh lau người." Cuối cùng, tâm tình của cô lại có chút khởi sắc, vô thức vui vẻ.

"Cô không về nhà trọ sao?" Từ Mặc nghe vậy mắt sáng rỡ nhưng chợt nhớ đến điều này.

"Anh vì tôi mới bị thương, dẫu sao anh ở đây cũng không có người chăm sóc, tôi cũng không yên tâm, lại thấy áy náy nữa." Hoắc Duật Hy vừa nói vừa kêu y tá đem một bộ đồ bệnh nhân vào và một cái khăn lông vào.

Nói thì dễ nhưng thật ra lúc thực hành lại không dễ chút nào, Mặc Lạc Phàm đã cố định băng lại nên vùng cánh tay bên phải của Từ Mặc hầu như không thể cử động được.

Từ Mặc mặc áo hoodie kiểu chui cổ nên lúc này khi sơ cứu, bác sĩ đã thay áo bệnh nhân cho hần, lúc đó cô cũng đang nói chuyện với Tư Cảnh Hàn nên không để ý, rồi sau đó Mặc Lạc Phàm hấp tấp xông lên đến lại vội vã rồi đi sau đó, kết quả...

Từ Mặc vẫn chưa thay quần.

"À, cái đó...tôi vào nhà tắm thay." Từ Mặc thấy Hoắc Duật Hy nhìn quần áo trên người hần mãi mà không nói gì, liền hiểu ra bản thân là đang ở bộ dạng nào.

"Ừm...đồ của anh." Hoắc Duật Hy có chút lúng túng đưa quần cho hần. Từ Mặc nhận lấy, liền xoay người khép khiên đi vào nhà tắm.

Bệnh viện quý tộc không hồ danh là nơi hút máu người, nhưng để hút được máu người thì cũng phải có cái gì đó xứng đáng. Phòng bệnh mà cứ như một phòng tổng thống của khách sạn năm sao, có cả nhà tắm và hệ thống điều hòa tối ưu, ti vi, sofa, và các thiết bị y tế tối tân nhất đều được lắp đặt trong một căn phòng thế này.

Hoắc Duật Hy khẽ thở dài, dù nói thế nào cô cũng phải tìm cách trả lại tiền viện phí mới được. Nhưng mà nhiều tiền như vậy, nếu cô dùng thẻ tín dụng thì có chút bất ổn, vẫn là nên đổi ra tiền mặt trước sau đó gửi trả lại cho Tư Cảnh Hàn sau đi.

Đúng vậy, cứ vậy đi!

(Hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa cho sản phẩm vừa nêu. Ảnh: Bệnh viện Gleneagles, Singapore.)

Hoắc Duật Hy ngồi trên ghế, đợi khoảng 15 phút vẫn không thấy Từ Mặc đi ra.

"Từ Mặc, anh vẫn ổn chứ?"

"..."

Không nghe tiếng trả lời.

"Từ Mặc?"

"Từ Mặc?"

Hoắc Duật Hy đến bên cửa phòng tắm, gõ nhẹ.

"Bộp"

"Bụp bụp."

"Rầm"

"Từ Mặc à!" Hoắc Duật Hy hoảng hốt đẩy cửa xông vào, cũng may cửa không khóa, lúc này Từ Mặc đang khó khăn chống tay lên bồn rửa tay để đứng dậy, đầu tóc rối bù, trên trán có thêm một vết sưng đỏ. Nhưng cũng may quần áo đã được mặc chỉnh tề.

Nếu không...nếu không, cô cũng không biết làm thế nào.

"Tiểu Duật Hy, có phải là tôi rất vô dụng không?" Từ Mặc được đỡ nằm trở lại giường bệnh, thì ù rũ hỏi.

Hoắc Duật Hy cầm cái khăn đã vắt ráo nước lau mặt cho hần, nghe vậy liền chu môi: "Sao vậy?"

"Tôi vừa không có tiền, không có quyền, muốn bảo vệ cô cũng bị người ta đánh ra thế này. Ngay cả thay quần áo cũng không xong nữa."

Hoắc Duật Hy nghe hần nói vậy, trong lòng cũng cảm thán.

Hắn đúng quả thật là một Tiểu Bạch Kiềm chính hiệu được chăm sóc trong lồng kính. Có vô dụng một chút nhưng cũng không sao, cô không chán ghét là được.

Chỉ cần biết hắn tuy vậy luôn đi theo mình, liều thân muốn bảo vệ cô thì đã tốt lắm rồi.

"Những người con trai khác bên cạnh Tiểu Duật Hy, ai cũng ưu tú. Đặc biệt là người họ Tư đó, anh ta chỉ một cái liếc mắt đã cứu được chúng ta..."

"Tiểu Bạch, anh là anh, họ là họ không phải anh. Chỉ cần anh làm tốt những gì bản thân có thể thì không phải là vô dụng rồi. Yên tâm, tôi không ghét bỏ anh đâu." Hoắc Duật Hy mỉm cười, bắt chước dáng vẻ của hắn trước xoa xoa đầu của hắn, lại chợt nhận ra mái tóc của Tư Mặc rất dày, mà lại rất mềm mượt.

Ánh mắt màu lam của Tư Mặc hơi gọn sóng, từ thẳm xanh vô tận tràn về một loại ý vị. Lúc phản chiếu vào mắt Hoắc Duật Hy lại hóa thành một ý cười của sự mừng rỡ cùng an tâm.

Lau mặt cho Tư Mặc xong, Hoắc Duật Hy lại lau đến phần cổ, xương quai xanh còn nhàn nhạt dấu cắn lần trước.

"Uhm...tôi cởi áo, được chứ?" Hoắc Duật Hy có chút ngại ngùng hỏi hắn.

Tư Mặc gật gù đầu. Ngón tay Hoắc Duật Hy bắt giác hơi run, lúc này hắn thay áo cô không có nhìn qua, bây giờ không hiểu sao có chút khẩn trương.

Dù sao từ bé đến giờ cũng là lần đầu tiếp xúc gần như vậy với một người khác giới, mà hơn nữa còn cởi áo của người ta.

Một nút, lại một nút Hoắc Duật Hy chỉ biết cúi đầu, hí mắt nhìn nút áo, cái khác cũng không dám nhìn thẳng.

"Tiểu Duật Hy."

"Hả?"

"Cái đó là dây lưng của tôi." Tư Mặc có chút buồn cười nhìn cô nắm chặt dây lưng quần của mình. Hoắc Duật Hy hoảng hốt buông ra, xấu hổ gượng cười, nhưng không dám nói: tôi không chú ý.

Lúc này cầm khăn lông trong tay, Hoắc Duật Hy mới ngược lên nhìn nửa thân trên của Tư Mặc.

Không phải chứ? Hoắc Duật Hy thoáng nuốt một ngụm không khí.

Tên Tiểu Bạch này nhìn bên ngoài hơi gầy, mỏng manh nhưng thật ra thoát y thì lại có thịt, vô cùng săn chắc. Không phải dạng cơ bắp cuộn cuộn, nhưng thực tế cơ bụng lại mui nào ra mui nấy, gồ ghề bắt mắt khiến phụ nữ phải thét gào, muốn chạm vào. Vòm ngực lớn chia thành hai phần rõ ràng, bờ vai rộng eo thon, gầy mà hữu lực, so với người mẫu thì hắn cũng là cực phẩm trong vô vàn cực phẩm.

Rất đúng loại hình cô thích!

(Niếp: À, cái này cũng không hẳn là bà thích đâu, do Niếp thích nên kịch bản quy định bà thích.□.)

Hoắc Duật Hy không hiểu sao bắt giác rung mình, đôi tay nhộn nhạo vô khăn, mắt không rời khỏi cơ thể Tư Mặc, có chút lú lười.

Nhưng mà...

Lừa người!

Vóc dáng này cơ bản chỉ có thể vận dụng trên giường, cơ bản nhìn khỏe mạnh, rắn rỏi như vậy nhưng không biết đánh đấm gì cả, chỉ giỏi làm người khác hiểu lầm.

Bộ dáng thế này cũng chỉ là để nhìn! Để câu dẫn kim chủ, dụ dỗ phụ nữ! Hắn là một trong những đòn tuyệt kỹ trí mạng mà trước đây hắn còn làm việc cho DJ đây mà.

Con vịt muốn đắt giá cũng đầu tư không ít đi, có được bề ngoài và một cơ thể như thế này mà không đi lấy tiền đấm phụ nữ nhà giàu thì cũng thật là uổng phí.

Đúng là có sắc thì cũng có thể mài ra com.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thế Yếu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Con cáo xinh đẹp nhất Bắc cực

Tiểu Duật Hy, hay là tôi tự làm thì hơn." Từ Mặc thấy Hoắc Duật Hy cứ đứng nghếch ra đó, mặt lúc đỏ lúc trắng, cho rằng cô đang ngại ngùng, hấn cũng lúng túng theo.

Hoắc Duật Hy hồi tỉnh trong sự suy nghĩ, không nói lời nào đi về phía Từ Mặc, chu môi nói: "Anh ngồi yên là được rồi."

Tay cô chạm vào người của hấn, cảm giác đúng là rất tốt nha. Nhấn mìn đúng như trong tưởng tượng, nhưng cũng không thể thể hiện ra mặt như vậy được.

Dù thế nào tên này cũng được gọi là trai đẹp, cô cũng không phải là băng thanh ngọc khiết hay ngây thơ như tiểu bạch thỏ, thấy người khác giới cời trần thì ngượng ngùng đến không dám nhúc nhích. Thật ra Hoắc Duật Hy cô cũng rất thích sở hữu được cái đẹp đi, chút lòng riêng của những cô gái tuổi mơ mộng, tìm đập nhanh khi thấy một soái ca ngồi trước mặt mình.

Mà tên này là do cô bỏ tiền ra thuê, không lợi dụng một chút thì cũng thật uổng phí. Hơn nữa, trước giờ đại tiểu thư như cô chưa từng hạ mình chăm sóc, hay thay quần áo cho bất kỳ ai, hôm nay thế này tính sao vẫn là tên Tiểu Bạch này được đãi ngộ, coi như hòa đi.

Hoàn hảo! Lý do quá hoàn hảo.

Hoắc Duật Hy thỏa mãn với tính toán của mình, lau qua phần ngực lại đến phần bụng, lòn qua cánh lưng. Thế nhưng tay của cô hơi ngừng lại, trên tấm lưng quyến rũ của hấn lại có một vết sẹo dài, chạy dọc từ vai phải đến phần eo bên trái, tuy trông không ghê tợn nhưng lại hấn lên một vết dài như vết bớt.

"Sao vậy?" Từ Mặc khẽ hỏi.

"Sao trên lưng anh lại có vết sẹo dài quá vậy?"

Mỉ tâm của Từ Mặc hơi nhúu lại, kéo Hoắc Duật Hy ra trước ngực của mình, vênh môi lên nói: "Không có gì đâu, lúc nhỏ bị tai nạn rồi để lại thôi, trông đáng sợ thì đừng nhìn nữa. Trông nó rất không đẹp phải không?"

"Này, anh đừng dùng sức kéo như vậy chứ, ảnh hưởng đến vết thương thì sao?" Hoắc Duật Hy nhắc nhở. "Không phải tôi thấy đáng sợ, mà vì có chút tò mò thôi, mà tai nạn đó, nặng lắm sao?"

"Ừm, cũng không nhớ rõ nữa, lúc đó tôi còn rất nhỏ."

"Vậy sao? Tai nạn gì vậy?" Hoắc Duật Hy vừa cầm bàn tay của hấn vừa hỏi tiếp.

"Không biết nữa, từ lúc tôi hiểu chuyện đến giờ đã có rồi...mà Tiểu Duật Hy rất quan tâm tới chuyện lúc trước của tôi hả?"

Từ Mặc mỉm cười dễ thương nhìn cô gái trước mặt, Hoắc Duật Hy đang chăm chú nhìn những ngón tay của hấn nghe hỏi vậy thì lại chu môi: "Đã nói chỉ tò mò thôi, không trả lời thì thôi. Ai thêm quan tâm anh chứ?"

Ngón tay mảnh khảnh, thon dài xinh xắn như trúc, từng khớp xương rõ ràng như thẳng tắp, móng tay được cắt gọn gàng, sạch sẽ. Có cảm giác muốn cắn ghê! Nhưng mà lại có một số vết chai xuất hiện ở cùng một vị trí, ở lòng bàn tay phải và tay trái đều có. Có điều cũng không làm mất được vẻ đẹp của đôi tay đi.

Lần này Từ Mặc không nói gì nữa, mà im lặng cho cô lau.

Hoắc Duật Hy thấy hấn không nói gì, lúc nhìn về mặt của tên kia càng không biết hấn nghĩ gì. Bản thân cũng không biết nói gì thêm, có khi nào lại chọn đến tâm tình gì của hấn rồi, dẫu sao người ta cũng là bệnh nhân, cô lúc này cũng có chút thẳng thừng đi.

Nhưng mà từ lúc nào cô đi quan tâm người khác nghĩ thế nào vậy?

Mà đặc biệt là tên Tiểu Bạch Kiềm này, lúc nào cũng đem hấn ra suy nghĩ trước mới đến bản thân mình. Thật là không hiểu nổi bản thân cô luôn.

Lau xong phần người trên, chỉ cần lau thêm phần chân là được. Phải nói tên này đẹp từ đầu đến móng chân luôn nha, ngay cả cổ chân cũng trắng nõn, thon gầy nữa, xinh đẹp vô cùng. Cô là phụ nữ cũng mười phần ganh tị đi, đẹp gì mà đẹp lắm thế!

Chỉ là tay chân dài quá khổ, quần áo bệnh nhân mặc vào cũng ngắn tới nỗi ống quần nhảy cao hơn cổ chân cả tấc.

"Xong rồi! Đói không?"

"Không." Ai kia cũng học theo bộ dáng của cô chu môi nói.

Tên gia hỏa chết tiệt này!

"Vậy không còn gì nữa thì tôi trở về nhà trọ đây."

"Ừm, cô về đi." Từ Mặc nằm bẹp xuống giường, nhắm mắt lại.

Hoắc Duật Hy há hốc mồm, thái độ tên này đúng là xoay chuyển như chong chóng. Mới nói một câu không thèm quan tâm hắn thì đã bày ra bộ dạng bất cần này.

Hừ, cô cần hắn chắc.

"Rầm" Hoắc Duật Hy vùng vằng đóng cửa lại trước sự không níu kéo của ai kia.

Từ Mặc thấy cô đi thật liền đóng đầu dậy, nhìn ra cửa. Nhưng hắn chưa kịp nằm xuống...

"Soạt"

Hoắc Duật Hy lần nữa mở cửa ra thấy đúng bộ dáng này của hắn, nhếch môi đắc thắng.

"Còn bảo tôi đi về, vậy anh nhìn cái gì?"

Từ Mặc thấy cô quay lại thì liền nằm xuống giường, giả chết.

"Vậy Tiểu Duật Hy vì rất "thèm" quan tâm tôi nên mới quay lại đây mà không đi về luôn phải không." Đây không phải một câu hỏi mà là một câu trần thuật mang sự khẳng định mười phần, chọc cho lông tóc của Hoắc Duật Hy đều tức đến xù lên hết.

Tiểu Bạch chết tiệt! Được lắm, còn dám nói móc cô.

"Tôi không rảnh chơi trò mèo nheo con nít, giận dữ cần người khác níu kéo đỡ dành. Không được đỡ dành liền chịu không được chủ động quay lại làm hòa đâu!"

"Trong mắt tôi dù sao Tiểu Duật Hy cũng không phải người lớn."

"Tiểu Bạch Kiềm! Anh...anh..." Hoắc Duật Hy tức đến giận châm bình bịch, tên này ăn phải mật gấu hay sao? Lúc này còn yếu đuối bám lấy váy cô, kêu đau đớn, còn bây giờ lại trở thành một con cáo bắc cực nói gì cũng nói lại được.

Thấy Hoắc Duật Hy xong đến chỗ của mình, Từ Mặc có chút sợ hãi lui người ra đằng sau. Khi cô vừa vồ tới, hắn liền xéch mảy một cái, nhanh chóng né sang một bên, Hoắc Duật Hy mất trọng tâm liền ngã xuống người hắn.

"Bịch bịch"

"Áy, đau quá!"

Không phải Hoắc Duật Hy kêu mà là tên nằm phía dưới kêu. Hoắc Duật Hy hoảng hồn, vì phúc chốc bóc đồng của mình mà làm ảnh hưởng đến vết thương của hắn thì phải làm sao?

"Tiểu Bạch, xin lỗi...anh có sao không?"

Từ Mặc ừy khuất gật gật đầu.

"Hả, đau ở đâu?"

"Đầu... tay... vai... chân... eo... ngực... chỗ nào cũng đau hết!"

Hoắc Duật Hy tưởng thật, quỳnh lên. Tay trái còn lại của Từ Mặc không bị băng bó đặt trên eo của Hoắc Duật Hy siết lại, kéo cô sát vào người hắn hơn.

"Tiểu Duật Hy, cô lo lắng cho tôi ra phếch mà còn bảo không quan tâm...hì hì...tôi giỡn đó."

"□" Hoắc Duật Hy lập tức muốn bật dậy, nhưng sức lực Từ Mặc đột nhiên lại gia tăng kéo cô ngược trở lại, hơi thở thơm mát của hắn phảng phất quanh chóp mũi cô, rồi nhanh chóng hòa trộn vào hô hấp chui vào lồng ngực khiến trái tim Hoắc Duật Hy không khỏi đập mạnh.

"Tiểu Duật Hy, đừng tức giận, được không? Biết cô quan tâm tôi nên tôi cảm thấy rất vui vẻ, đã lâu lắm rồi cũng chưa có ai tốt với tôi như vậy. Nên tôi thật sự rất cảm động."

Hoắc Duật Hy ngần ngại không biết nói gì, toàn thân cứng đờ bất động. Trước lời nói của hắn thì quên cả phản ứng. Qua một lúc lâu, cô mới đỏ mặt, lồm cồm bò dậy từ trên người hắn.

"Cái đó...cũng không phải là tôi tức giận, chỉ là Tiểu Bạch nhà anh à con cáo bắc cực đáng ghét, dám cãi lại tôi." Cô giật giật tóc của Từ Mặc, cố làm cho bản thân được tự nhiên. Không muốn để hắn thấy bản thân tim đập chân run vì tên Tiểu Bạch yêu nghiệt này.

"Nhưng tôi là con cáo đáng yêu và đẹp nhất bắc cực phải không?"

"Tự luyến!" Hoắc Duật Hy lấy gối muốn bộp vào mặt hắn nhưng nghĩ nghĩ, vẫn đặt xuống thì hơn, nếu có chuyện gì thì nguy.

Từ Mặc nắm tay của cô, cong mắt cười.

Đẹp trai và vô hại, nhưng thể nào cũng chẳng giống thiên thần mà lại tà mị, cuốn hút, tác quái tác quái trong tâm tưởng người khác, khiến cảm giác của người khác không kiềm được mà rục rịch. Hoắc Duật Hy nhú mày, cảm thấy đúng quái lạ quá.

Hoắc Duật Hy: "Không đói thật sao?"

Từ Mặc: "Tôi đói."

Hoắc Duật Hy cảm thấy rất điên đầu với tên này, càng ngày càng không biết câu nào của hắn mới là thật.

"Tôi đói quá...đói thật mà..." Từ Mặc lắc tay của cô, Hoắc Duật Hy thoáng rung mình với bộ dạng của hắn, lòng liền nhũn ra.

"Anh ngồi yên đi, để tôi đi mua thức ăn."

"Cộc cộc"

Nghe tiếng gõ cửa, hai người đều ngẩn ra.

"Hoắc Tiểu thư, Tư tổng nhờ chúng tôi mang thức ăn và quần áo đến cho cô."

Lần này thì đến lượt Hoắc Duật Hy không kịp phản ứng.

Lúc cô ý tá kia đi rồi mọi thứ đã được bài biện sẵn sàng. Nói là Tư Cảnh Hàn sắp sếp, ngụ ý rất rõ ràng, nếu như Hoắc Duật Hy không nhận thì cô ta không thể rời đi. Thế nên không cho từ chối.

"Này, ăn đi, dù sao anh cũng đói mà."

"Không."

"Sao vậy?"

"Không phải của Tiểu Duật Hy."

Hoắc Duật Hy vuốt chân mày, tên này thật là khó chiều. Cô đành múc hai miếng lên ăn, nhai nhai rồi nuốt.

"Tôi ăn rồi, thành thức ăn của tôi rồi đó."

Từ Mặc chớp chớp mắt nhìn thức ăn rồi nhìn Hoắc Duật Hy đang trừng mình, "Tôi không tự ăn được."

Hoắc Duật Hy nhìn cánh tay phải của hắn, bắt đắc dĩ thờ dãi: "Há miệng ra."

Từ Mặc ngoan ngoãn há miệng cho cô đút thức ăn.

Từ Mặc nhai rất từ tốn, từng ngậm từng ngậm một.

Haiz...tại sao ngay cả lúc ăn cũng đẹp vậy? Cái miệng nhìn thanh tú, yết hầu chuyển động gợi cảm. Môi mọng dính dầu hơi bóng lên, hơi hé ra để lộ vài cây răng trắng tinh, đôi lúc hơi mím lại nhìn có chút chúm chím.

Bàn tay trái của Từ Mặc giơ lên rồi điểm vào trán của Hoắc Duật Hy, khuôn mặt yêu nghiệt đột nhiên phóng to trước mặt cô: "Tiểu Duật Hy, cô đói hả, sao cứ thất thần nhìn tôi ăn vậy?"

"!!!" Lỗ tai của Hoắc Duật Hy dựng đứng lên, "Có đâu, tôi...tôi chỉ là nghĩ chuyện khác thôi. Nè, nói nhiều quá, ăn đi." Cô liên tục dồn thức ăn vào miệng Từ Mặc cho hắn không thể nói nữa.

"..."

Vắt và ăn xong, Hoắc Duật Hy liền cầm quần áo Tư Cảnh Hàn đưa tới chạy vào phòng tắm. Đóng cửa phòng tắm lại, hai chân của cô liền nhũn xuống.

Cô có cảm giác rất không xong, sao dễ bị tên này mê hoặc quá vậy! Chỉ có mấy ngày không gặp, khi gặp lại rồi không hiểu sao hắn làm cái gì cũng thu hút sự chú ý tuyệt đối của cô, không thể nào dứt ra được.

Từ Mặc!

Từ Mặc!!

Từ Mặc!!!

"Cạch" lúc cô trở ra trên người đã mặc một bộ thường phục ở nhà màu xanh nhạt. Người đàn ông tên Tư Cảnh Hàn này có phải là quan tâm quá mức rồi hay không, ngay cả thức ăn và quần áo đều mang đến cho một người vừa mới gặp.

Một thương nhân như hắn chắc chắn sẽ không rảnh rỗi đi làm một chuyện như vậy, ý tứ của hắn chắc chắn không đơn thuần chỉ là giúp đỡ. Rõ ràng là có điều gì khác, nhưng cô thật sự không biết hắn đang muốn làm gì.

Chẳng lẽ hắn biết cô là ai?

"Tiểu Duật Hy, không biết tại sao tôi lại thấy đau quá à."

"Chỗ nào, có cần tôi gọi bác sĩ không?"

"Không cần đâu, chắc tại lúc nãy nhức nhích nên động đến vết thương."

Hoắc Duật Hy đá chuyện kia sang một bên, lo lắng đi đến xem vết thương của Từ Mặc, thuận tay kéo một chiếc ghế ngồi xuống cạnh giường.

"Đúng rồi, anh bị thương thể này, việc học ở trường không bị ảnh hưởng chứ?"

"Không đâu, dạo này cũng không có gì quan trọng."

Lúc này Hoắc Duật Hy mới thấy yên tâm, gật gật đầu, đưa tay xoa xoa cổ chân bị bông gân cho hắn.

"Tiểu Duật Hy, học trường Kha đó rất tốt với cô sao?"

"Ừm, là người tốt với tôi thứ hai sau Tiểu Mộc Tích."

"Tiểu Mộc Tích, là cô gái cô hay kể với tôi đó hả?"

"Đúng vậy." Hoắc Duật Hy gật gật đầu, kể cho hắn nghe: "Tiểu Mộc Tích rất tội nghiệp, ba mẹ cô ấy đã mất sớm rồi ở với ông bà. Lớn lên phải vất vả đi làm thêm ở rất nhiều mới có đủ tiền đi học, cậu ấy rất cố gắng và rất có thực lực, đạt được vị trí ngày hôm nay cũng hoàn toàn dựa vào bản thân. Nhưng mà không hề kiêu kỳ, lại rất tốt với tôi, luôn ở bên cạnh tôi lúc tôi gặp khó khăn..."

Đêm khuya, tối như màu mắt ai đen láy. Từ Mặc ở trên giường nghe Hoắc Duật Hy kể không được bao lâu cộng thêm tác dụng của thuốc giảm đau đã nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Hoắc Duật Hy mỉm cười, nhìn nhịp thở đều đều của hắn, lại nhìn bàn tay bị hắn nắm chặt như sợ cô đổi ý rồi đi bất giác trái tim liền mềm mại.

Bàn tay của hắn rất ấm, rất mềm mại, rất mềm mại..

Mi mắt của Hoắc Duật Hy cũng dần sụp xuống, đầu an tĩnh gác lên bụng của Từ Mặc, đều đều thở.

Rồi không biết qua bao lâu, hoặc ngay sau đó, trong mơ hồ theo thói quen cô sờ sờ rồi ôm lấy cái gối bên cạnh, thoải mái gác lên, cọ cọ tới lui vài cái, tìm tư thế dễ chịu nhất để ngủ.

Cái gối rất ấm, rất thơm. Khiến cô không tự chủ ôm chặt hơn...

Đêm dài tĩnh lặng, đôi mắt màu lam không chút gợn sóng nhìn vào màn đêm mê hoặc, rồi nhanh chóng thống trị cả đêm đen.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Đến gặp Tư Cảnh Hàn

Sáng hôm sau, khi ánh nắng rơi trên bờ mi của Hoắc Duật Hy, cô mơ màng giãy giụa cơ thể.

Ngủ một đêm thật sáng khoái, vừa êm ái và thơm..

Thơm?

Hoắc Duật Hy khịt khịt mũi ngửi.

Không đúng, có thêm mùi thuốc sát trùng nhàn nhạt nữa.

Hoắc Duật Hy mở mắt, trước mặt là một vòm ngực rộng lớn, tay cô đang nín chặt áo của người ta. Chân cũng tùy tiện gác lên eo của người đối diện.

Hoắc Duật Hy liền lồm cồm bò dậy, hoảng hốt kêu: "Từ... Từ Mặc..."

Từ Mặc lúc này mới lim dim mở mắt, từ từ ngồi dậy, tóc hơi bù xù, đáy mắt chưa có tiêu cự, bộ dạng chậm chạp lười biếng sau khi ngủ dậy, có chút vô dụng, khề kêu:

"Đâu..." Rồi lại nhìn thấy cô thì gọi một tiếng: "Tiểu Duật Hy..."

"Tại sao...tại sao tôi lại ở đây?" Mặt của Hoắc Duật Hy lúc trắng lúc đỏ, vừa hoảng sợ vừa ngại ngùng, nhìn Từ Mặc chất vấn.

"Tôi...tôi qua thấy cô ngủ gục, sofa trong phòng cũng không đủ lớn để nằm nên..." Từ Mặc có chút lúng túng giải thích, không biết có phải vì hần cũng thấy ngại hay không mà tai cũng đỏ lên.

"Trời đất, cô nhỏ của tôi ơi! Cô đề chết Từ Mặc của tôi rồi!" Đúng lúc này Mặc Lạc Phàm đi vào, thấy tình cảnh trên giường bệnh thì hốt hoảng kêu lên.

"Bác sĩ Mặc..." Hoắc Duật Hy không kịp phản ứng, cô làm gì Từ Mặc sao?

"Tiểu Duật Hy, Từ Mặc của cô bị chấn thương tuy không nặng nhưng nếu cô đề lên như vậy thì nhất định thành nghiêm trọng đó! Không được rồi, tôi phải đưa cậu ấy đi kiểm tra."

Lúc này Hoắc Duật Hy mới ý thức được cô đã xem Từ Mặc là gối ôm cả đêm, bây giờ muốn ngại ngùng hay chất vấn tại sao hần dám lôi cô lên giường cũng không quan trọng bằng vết thương và khuôn mặt đau đớn nhăn lại thành một đoàn của Tiểu Bạch Kiểm kia.

"Tiểu Bạch, đau lắm hả?"

"Ừm...đau lắm Tiểu Duật Hy..." Từ Mặc gật gật đầu, biểu cảm đau đớn vô cùng đáng thương khiến người khác phải đau lòng.

"Tôi xin lỗi...Tiểu Bạch, anh ráng chịu một chút, bác sĩ Mặc sẽ kiểm tra cho."

"..." Chân mày của Mặc Lạc Phàm giãn giãn, cái quái gì vậy, nhìn thấy hai người này mà da gà của hần cũng trỗi dậy luôn.

Mặc Lạc Phàm đưa Từ Mặc đi, Hoắc Duật Hy cũng muốn đi theo nhưng bị tên bác sĩ kia từ chối: "À, lúc kiểm tra có thể kiểm tra một số phần mềm ba chỗ, Tiểu Duật Hy của Từ Mặc cũng muốn xem Từ Mặc cởi quần áo sao?"

"Tôi...tôi..."

Mặc Lạc Phàm bĩu môi, rõ là bộ dạng có chết cũng không muốn rồi.

Hoắc Duật Hy nhìn Mặc Lạc Phàm rồi lại nhìn Từ Mặc, làm sao cô biết được với thái độ của Mặc Lạc Phàm ngày hôm qua, thì hôm nay khi đem Từ Mặc đi rồi lấy gì bảo đảm hần ta sẽ không làm gì với Tiểu Bạch của cô chứ?

"A...hay là quần áo này của Tiểu Mặc chắc cũng là Tiểu Duật Hy thay phải không? Thảo nào cô không ngại nhìn."

"Tôi không có!"

"Vậy là ngại rồi. Được rồi, nếu Tiểu Duật Hy ngại thì không cần đi theo đâu, với lại phải nhanh chóng kiểm tra nữa nếu không Từ Mặc của cô có chuyện gì thì phải làm sao? Vậy đi đi!"

"Tiểu Duật Hy...tôi không muốn..." Từ Mặc cầu cứu Hoắc Duật Hy nhưng cô cũng không làm gì khác được.

"Tiểu Mặc à, đừng lo lắng, sẽ không đau đâu, vậy đi ha, tôi cũng đang bận lắm, mau kiểm tra thôi."

Thế là Từ Mặc bị mang đi trong niềm vui sướng hí hửng của ai kia.

Hoắc Duật Hy ngồi ở trên giường ủ rũ, chờ Từ Mặc trở lại.

Hóa ra là giường bệnh này có chức năng điều chỉnh nâng cao hoặc hạ thấp độ cao, thảo nào Từ Mặc không thể cử động tay phải cũng có thể dùng tay trái đưa cô lên giường được.

Nhưng mà cô có cảm mình thật dễ giải với Tiểu Bạch đó quá rồi, chuyện lớn như vậy mà chỉ cần một cái nhú mày kêu đau của hần ta cô đã không còn quan tâm nữa. Sốt ruột muốn đưa hần ta đi kiểm tra thế nào.

Thật là, không biết đạo này cô bị gì rồi nữa, càng ngày càng bị hấn chi phối, thật là...

Lại nhắc đến Mặc Lạc Phàm sao lại đích thân kiểm tra cho Tử Mặc? Hấn là bàn tay vàng của giới y học, thế nào lại vì một Tử Mặc nhỏ nhoi mà tốn thời gian vàng ngọc.

Trừ phi... Tử Cảnh Hàn chỉ thị.

Mỗi lần nhắc đến người đàn ông này Hoắc Duật Hy luôn cảm thấy một loại áp lực đè lên. Sau khi xuất viện rồi, cô nhất định phải tìm hấn, giải quyết hết nợ nần, tuyệt đối không thể dính dáng ân tình với hấn nữa.

Cô không tin hấn đối với một người mới gặp mặt đã tốn hao tâm tư như vậy mà không có mục đích khác. Thế nên muốn thoát khỏi cái lưới thì phải nhanh chóng cắt dây, xóa sạch mọi liên quan.

Lúc này, tiếng chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên.

Hoắc Duật Hy lần mò điện thoại của mình, nhưng đâu có ai gọi cho cô đâu?

Xuống giường đi tìm nơi phát ra tiếng chuông, thì ra là điện thoại của Tử Mặc để trong túi quần đã thay ra lúc tối.

Hoắc Duật Hy không biết có nên nghe máy hay không, dù sao cũng là điện thoại cá nhân của người khác. Nhưng khi cầm điện thoại đời cũ kia lên rồi, chuông không ngừng reo giống như đang hỏi thúc cô.

Thôi thì lỡ như có chuyện quan trọng, không nghe máy lại làm lỡ việc của Tiểu Bạch thì sao?

Thế là Hoắc Duật Hy ấn máy nghe:

"Tử Mặc phải không? Cậu định nợ tiền phòng trọ đến khi nào hả? Đã hơn nửa tháng rồi, tại sao chưa đóng hả? Cậu định quít luôn chắc?!"

Giọng một người phụ nữ chanh chua từ bên kia vọng lại. Hoắc Duật Hy há hốc mồm:

"Tử Mặc, anh ấy đang ở bệnh viện, tôi là bạn của anh ấy...có chuyện gì từ từ nói, xin đừng nói khó nghe như vậy?"

"Hả, không phải Tử Mặc à? Vậy sẵn đây cô nói với cậu ta luôn, tôi là chủ nhà của cậu ta, cậu ta đã thiếu tiền tôi hơn nửa tháng mà không trả, mà còn muốn tôi ăn nói dễ nghe với bọn sinh viên nghèo kiếp xác như các người à, không có tiền thì đừng mơ! Hứ! Phòng của cậu ta có người đồng ý thuê với giá gấp đôi rồi, nên tôi cho bọn họ thuê rồi, bảo cậu ta mau đến thu dọn hành lý rồi cút đi giùm!"

Bên kia không nói lý lẽ đã cúp máy, Hoắc Duật Hy nghe xong cũng phát nộ.

Cái gì chứ, khi dễ sinh viên nghèo như vậy à? Đã vậy còn chửi Tiểu Bạch của cô không ra gì luôn chứ?

Chắc chúng tôi cần phòng trọ của bà chắc.

Nhưng mà Tiểu Bạch và cô giận nhau cũng là nửa tháng đi, tiền lương tháng trước cô còn chưa đưa cho hấn, thảo nào không có tiền đóng tiền phòng.

Mà nhắc đến Tử Mặc, sao kiểm tra lâu vậy rồi còn chưa về nữa?

Mặc Lạc Phàm con người này quái đản như vậy, Tiểu Bạch của cô lại vô cùng xinh đẹp...

Không hay rồi!

Hoắc Duật Hy vừa nghĩ đến trường hợp kia liền lao ra khỏi phòng, chạy đi tìm Tử Mặc.

"Soạt"

"Tiểu Bạch, anh có sao không?" Hoắc Duật Hy đường đột xông vào khiến tất cả mọi người có mặt trong phòng trị liệu đều ngơ ngẩn.

"Phụt!" Mặc Lạc Phàm nghe hai chữ Tiểu Bạch thoát ra từ miệng của Hoắc Duật Hy thì lần hai không kìm được thất thố.

"Ai nha, Tiểu Bạch?" Hấn chỉ tay về phía Tử Mặc, "Ý cô nói cậu ta là 'con vịt' hả?" Mặc Lạc Phàm hai mắt sáng trưng, nhìn Tử Mặc như muốn ăn thịt luôn người ta.

Hoắc Duật Hy chợt nhận ra bản thân vừa lỡ lời, gọi luôn Tử Mặc là Tiểu Bạch trước mặt người khác. Chết rồi lần này cô hại Tiểu Bạch xấu hổ với người ta rồi.

Lại nhìn Tử Mặc để nửa trần, không chút phản kháng ngồi trên giường cho Mặc Lạc Phàm chạm tới chạm lui, có khi nào tên Mặc Lạc Phàm này sẽ nghĩ Tiểu Bạch làm con vịt thì đàn ông hay phụ nữ điều "được", mà nổi hứng thú hay không?

Cả căn phòng rơi vào trạng thái lúng túng, xấu hổ. Mặc Lạc Phàm cũng thu lại ý cợt nhả vừa rồi, xoay người nhìn Hoắc Duật Hy: "Trong mắt Tiểu Duật Hy tôi đáng sợ thế sao, có thể ăn mất Từ Mặc của cô?"

"Bác sĩ Mặc, tôi không phải có ý đó, chỉ là có chút lo lắng cho Từ Mặc đi lâu như vậy cũng chưa về. Hơn nữa, tôi không biết anh có cho y tá nữ vào đây hay không, nên muốn qua xem một chút, Từ Mặc không thích y tá nữ..."

"Cô hai của tôi ơi...hai người..." Mặc Lạc Phàm nhìn Hoắc Duật Hy rồi lại quay sang nhìn Từ Mặc, giậm chân bình bịch: "Hai người muốn yêu thương gì đó cũng phải xem đây là bệnh viện chứ, bệnh viện thì phải có y tá rồi, còn phân biệt nam nữ, chẳng lẽ bệnh viện nào không có y tá nam thì các người liền không đến khám sao?"

"Hai chúng tôi...không có yêu đương, nhưng mà tóm lại phụ nữ khác không nên chạm vào anh ấy...cả hai chúng tôi đều không thích." Hoắc Duật Hy phân trần, tên Mặc Lạc Phàm này sao lại nói mấy câu làm người ta ngượng ngập vậy?

"Tiểu Duật Hy, tôi không muốn kiểm tra nữa đâu, anh ta bắt tôi cởi quần nữa...nhưng tôi chỉ bị đau căng chân thôi mà!"

Nghe Từ Mặc nói vậy, nghi ngờ của Hoắc Duật Hy dành cho Mặc Lạc Phàm càng tăng lên.

"À, Tiểu Duật Hy về chuyện này, tôi chỉ muốn đùa một chút thôi, Từ Mặc của cô dễ thương phéch nên..."

"Bác sĩ Mặc, thật xin lỗi nhưng bây giờ chúng tôi phải xuất viện rồi. Viện phí tôi nhất định sẽ trả lại, tạm biệt!"

"Tiểu Duật Hy à, không phải đâu. Cái này chỉ là vấn đề..." Không đợi Mặc Lạc Phàm nói hết, Hoắc Duật Hy đã hối hả đỡ Từ Mặc ra ngoài, giống như sợ Mặc Lạc Phàm sẽ ăn mất Tiểu Bạch của cô.

"Tiểu Duật Hy, chúng ta đi đâu vậy?"

"Về nhà trọ của anh lấy đồ."

"Sao lại lấy đồ? Tôi vẫn sống ở đó mà?"

"Tiểu Bạch nghe này, lúc này bà chủ nhà của anh gọi điện đến, tôi đã nghe thay anh, bà ấy không nói lý lẽ đã cho người khác thuê phòng của anh rồi. Bây giờ...anh cũng bị thương, nên...nên cứ về phòng trọ của tôi rồi ngày mai tính tiếp."

"Ra là vậy..." Từ Mặc thở dài, buồn buồn cùng tự giễu, "Là tôi chưa trả tiền trọ nên bị đuổi đúng không?"

Hoắc Duật Hy cũng không biết trả lời sao cho đúng, dù đúng là như vậy nhưng cũng không muốn chạm đến tự tôn của Từ Mặc.

Không khí im ắng bao trùm cả xe, bác tài xế taxi nhìn một nam một nữ ngồi đằng sau không khỏi cảm thán. Hai người trẻ tuổi này khuôn mặt bây giờ tuy không vui vẻ nhưng mà cũng quá là bắt mắt, lâu vậy rồi cũng không thấy người đẹp như vậy.

Lúc đến nơi, hành lý của Từ Mặc đã bị quăng sẵn ra đường. Không quá nhiều đồ đạc, chủ yếu là quần áo và một số sách vở.

Từ Mặc ngồi trên xe do không thể cử động, Hoắc Duật Hy và bác tài thì hí hục xếp đồ đem lên xe, quay trở lại nhà trọ của cô.

Trên đường đi Hoắc Duật Hy thật muốn nói gì đó nhưng cũng không biết nói sao cho đúng, còn Từ Mặc thì vẫn trầm mặt không lên tiếng, chỉ nhìn ra cửa sổ, nhắm mắt.

Đến nơi, nhà trọ của Hoắc Duật Hy đúng như hai chữ "nhà trọ", nghĩa là thuê nguyên một căn nhà. À không, đại loại là một căn biệt thự nhỏ, xinh đẹp và thoải mái, vô cùng thanh sạch.

Từ Mặc đã đến đây nhiều lần nhưng chưa từng vào nhà, chỉ đưa cô về đến nhà thì rồi đi.

"Từ Mặc, cẩn thận, từ từ thôi..."

Trả tiền taxi và nhờ bác tài đem đồ vào nhà xong, Hoắc Duật Hy liền đưa Từ Mặc đi đến ngồi ghế sofa.

"Khát nước không? Tôi lấy nước cho anh?"

Tuy là nói vậy nhưng cô đã nhanh tay lấy một chai nước khoáng đem rót vào ly, đưa đến cho hắn.

"Tiểu Duật Hy, tôi lại làm phiền cô rồi."

"Tiểu Bạch, đừng xụ mặt nữa." Hoắc Duật Hy nhú mày, đưa tay kéo má của Từ Mặc ra, cô thật không chịu nổi bộ dạng buồn bã này của hắn nha. Trông rất đau lòng nha.

"Tôi...tôi thật vô dụng, nếu không có Tiểu Duật Hy thì tôi cũng không biết phải làm sao nữa."

"Tiểu Bạch ngoan, đừng buồn. Anh không vô dụng, đây là tai nạn, vì đã anh cứu tôi."

Hoắc Duật Hy rất có cảm giác ôm hân vào lòng an ủi luôn, không hiểu vì sao cô có cảm giác từ lúc gặp mặt đến giờ Từ Mặc càng ngày càng yếu đuối, lệ thuộc vào cảm xúc của cô hơn.

Nhưng mà, cô thích cảm giác này, rất tốt...giống như xa cô, Tiểu Bạch sẽ không sống nổi vậy.

"Ừm, Tiểu Bạch đói không? Sáng nay anh còn chưa ăn mà?"

Từ Mặc chu môi, gật gật đầu. Hoắc Duật Hy thấy vậy thì cười khúc khích, tên Tiểu Bạch này thật đơn giản.

"Chờ một chút."

Sau khi xoa xoa mái tóc mềm của hân Tiểu Duật Hy liền đứng dậy chạy vào bếp, cô tuy là đại tiểu thư Hoắc thị nhưng lại tập nấu ăn từ bé, chỉ hướng rõ ràng, xem cuộc đời này chuyện gì cũng phải có cái giá riêng của nó, không thể ăn không ngồi rồi mà hưởng lại dễ dàng.

Sau khi đem ra phần bánh mì ốp la, xúc xích chiên và rau sà lách, Hoắc Duật Hy lại cắt ra, rất tự nhiên đút cho Từ Mặc: "Trong tủ lạnh chỉ còn lại thế này thôi, anh ăn đỡ đi, chút nữa tôi sẽ đi mua thêm thức ăn về ăn trưa luôn."

"Tiểu Duật Hy, ngon lắm."

"Vậy sao?"

"Ừm..."

"Đeo miệng, rõ ràng món này ai làm cũng đều có một vị thôi."

Từ Mặc lắc đầu, nhưng không nói gì cả, chỉ ăn thôi.

Ăn xong, Hoắc Duật Hy lại đưa Từ Mặc lên phòng dành cho khách, tạm sắp xếp đồ của hân ra trước. Xem thời gian, lại nói:

"Từ Mặc anh ở nhà cứ thoải mái, tôi phải ghé qua trường đại học rồi đi siêu thị, đến trưa sẽ về. Anh chờ được không?"

Từ Mặc gật đầu, "Tôi cũng cần làm một số bài báo cáo cho giảng viên ở trường nữa, sẽ không chán đâu, cô đừng lo."

Hoắc Duật Hy thấy vậy thì yên tâm, vốn sợ hân buồn chán nhưng xem ra cô đã lo nhiều rồi, Từ Mặc dù gì cũng đã là sinh viên năm ba, chuyện cần làm cũng không hề ít đi.

"Được, vậy tạm biệt Tiểu Bạch!"

"Tạm biệt Tiểu Duật Hy."

Đứng trước cửa tập đoàn Từ thị, Hoắc Duật Hy không khỏi khản trương, dẫu sao cô cũng không thường xuất hiện ở chốn đông người. Mà Từ thị này lại là kinh địch của Hoắc thị, dù không ai biết cô là ai nhưng vẫn có chút chột dạ.

Nói dối Từ Mặc đến đây trả tiền viện phí, thật sự là vì không muốn nhắc đến việc tiền bạc trước mặt Tiểu Bạch của cô đâu, sẽ làm hân buồn mất.

"Xin hỏi, chúng tôi có thể giúp gì cho cô?" Tiếp tân chuyên nghiệp hỏi Hoắc Duật Hy.

"Nhờ cô gửi thứ này cho Từ tổng. Nói là Hoắc Duật Hy gửi lại tiền viện phí cho anh ấy."

"Xin hỏi, tổng tài của chúng tôi đã biết chuyện này chưa ạ?"

"Anh ta không biết."

"Tiểu thư, vậy cô chờ chúng tôi một chút."

Cô tiếp tân kia nhanh chóng liên hệ vào một đường dây, sau đó nở nụ cười với Hoắc Duật Hy.

"Hoắc tiểu thư, tổng tài của chúng tôi có lời mời. Thư ký sẽ dẫn đường cho Hoắc tiểu thư."

Hoắc Duật Hy chỉ định gửi lại số tiền chứ không hề muốn gặp Từ Cảnh Hân, nhưng mà bây giờ đã thành ra thế này cô cũng không thể quay đầu bỏ chạy, thôi thì gặp hân nói một lời cảm ơn theo lễ đi.

"Cộc cộc"

"Tổng tài."

"Vào đi." Một tiếng nói nhàn nhạt vang lên. Thư ký đưa cô vào trong, rót trà mời xong thì liền rời đi, trước sau chung quy không có ngán đầu nhìn về phía Tư Cảnh Hàn, đây giống như một điều cố kỵ hoặc một quy tắc nhất định.

Tư Cảnh Hàn trước sau vẫn dán mắt vào văn kiện trên tay, một nửa khuôn mặt bên trái đã bị chiếc mặt nạ tinh xảo che khuất, Hoắc Duật Hy cũng rất tò mò về dung mạo của hắn, nhưng cô dám chắc Tư Cảnh Hàn này tuyệt đối có một dung mạo xuất chúng.

Một khuôn cằm vuông vức, cương nghị và góc cạnh rõ ràng, tinh xảo, một nửa dung mạo nhưng cũng dư sức tinh tế đến tuyệt vời, mang sự thành thực và ôn trọng của một người đàn ông thành đạt, chính chắn dù hắn ta có vẻ còn rất trẻ tuổi.

"Hoắc tiểu thư đích thân đến đây là muốn trả tiền viện phí cho bạn cô sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Người đàn ông khó đoán

"Đúng vậy, Tư tổng đây là tiền viện phí."

Tư Cảnh Hàn vẫn không ngán đầu lên, ngón tay thon dài linh hoạt gõ trên bàn phím máy vi tính.

"Chắc Hoắc tiểu thư biết tôi không cần đến số tiền này."

Hoắc Duật Hy hít một hơi, "Phải, nhưng mà tôi là việc tôi thấy bản thân cần phải làm. Chúng ta không quen không biết, Tư tổng giúp tôi, tôi rất cảm ơn, càng không muốn nợ ân tình của anh."

"Không muốn nợ ân tình? Nhưng bản thân tôi đột nhiên lại muốn chút ân tình này lưu lại đó."

"Tư tổng, anh nói đùa rồi. Tôi là nhân vật tầm thường, anh xuất thân cao quý thật không phù hợp giao lưu."

Tư Cảnh Hàn nghe một câu này thì hơi ngán đầu lên, "Cậu bạn đi cùng Hoắc tiểu thư biết chuyện này chứ?"

"Tất nhiên, đáng lẽ anh ấy sẽ đi cùng tôi để cảm ơn Tư tổng, nhưng do đi đứng bất tiện nên tôi bảo anh ấy ở nhà rồi, mong Tư tổng thông cảm."

Tư Cảnh Hàn không biết có tin hay không, nhìn văn kiện, lại gõ gõ lên bàn phím vài cái thì ngẩng người, lưng dựa vào ghế, neho mắt nhìn Hoắc Duật Hy: "Hoắc tiểu thư vào lâu như vậy cũng chưa ngồi xuống, mời ngồi."

"Không cần đâu, Tư tổng, nếu không có việc gì khác thì tôi không làm phiền anh nữa."

Lần này thì Tư Cảnh Hàn cũng đứng dậy, vóc người cao lớn giấu sau tây trang màu đen thẳng tắp, thẳng tắp, chính chu không nhìn ra khuyết điểm. Hắn tiến về phía Hoắc Duật Hy, cách cô vài bước thì dừng lại.

Hoắc Duật Hy có chút bất ngờ cùng căng thẳng nhưng càng tò mò khi quan sát Tư Cảnh Hàn ở khoảng cách gần như thế này, thật ra đến tột cùng, đằng sau chiếc mặt nạ tinh xảo kia là một dung mạo xuất chúng đến thế nào?

Căn phòng rộng lớn như một căn nhà bỗng chốc lại thiếu không khí cho Hoắc Duật Hy hô hấp, cô không dám thở mạnh, mở to đôi mắt lung linh như nước, ngược nhìn Tư Cảnh Hàn.

Thật ra căn phòng này chỉ có ba màu trắng, đen và xám, vô cùng lạnh, mênh mông, xa cách...có lẽ giống như chủ nhân cũng mênh mông khó đoán như vậy.

"Hoắc tiểu thư chắc thắc mắc về gương mặt này của tôi lắm nhỉ?"

Hoắc Duật Hy giật mình, mới nhận ra bản thân thất thố, vội thu lại ánh mắt: "Xin..xin lỗi Tư tổng, là tôi vô ý."

Tư Cảnh Hàn cũng không tức giận ngược lại còn cười, nụ cười không nhìn ra vui buồn.

"Thật ra cũng không phải là không thể, chỉ cần người muốn xem là Hoắc tiểu thư."

Tư Cảnh Hàn hơi cúi người, hai tay duỗi một cái chống lên sofa, khóa chặt Hoắc Duật Hy trong phạm vi kiểm soát của mình, ánh mắt gắt gao nhìn biểu cảm trên khuôn mặt và ánh mắt của cô. Hơi mũi phất ra một âm thanh trầm trầm, êm tai: "Hửm?"

Hoắc Duật Hy bất ngờ cùng sợ hãi trước hành động của người đàn ông này, cô lấy tay chống lấy người của hắn, cố bình tĩnh nhưng vẫn lắp bắp: "Không cần, Tư tổng...không cần đâu."

"Không sao, dù sao cũng chỉ là một khuôn mặt." Tư Cảnh Hàn không hề nói giỡn, một tay đưa lên chiếc mặt nạ, muốn tháo xuống.

"Tư tổng, chúng ta mới gặp không quá ba lần, tôi nghĩ chuyện này cũng không thích hợp lắm đâu?" Hoắc Duật Hy giữ cánh tay của hắn lại, thẳng thắn nói.

Tư Cảnh Hàn cũng dừng động tác, gật gật đầu rồi đứng thẳng người trả tự do lại cho Hoắc Duật Hy. "Rất thông minh cũng rất tinh ý, Hoắc tiểu thư...em khiến tôi càng có hứng thú với em rồi. Nhưng đối với tôi, hai lần đã tính là số nhiều rồi huống chi chúng ta đã gặp ba lần, thân thuộc như vậy."

Con người Hoắc Duật Hy mở lớn, bị lời nói của hắn dọa không ít, trong nội tâm có sự đấu tranh dữ dội.

Vừa lo sợ hắn biết thân phận của mình rồi, vừa tự tin chắc hắn là không đâu.

Tư Cảnh Hàn nhìn ý tứ được che giấu kỹ càng nơi đáy mắt của cô, âm thầm đánh giá: Rất sắc xảo, nếu người ngoài nhìn vào có lẽ sẽ nghĩ đôi mắt hoảng hốt đó là do kinh ngạc bởi lời nói mập mờ của hắn. Nhưng đáng tiếc, cuối cùng vẫn còn non nớt so với hắn, chân tướng dù một chút thoáng qua cũng đã bị vạch trần.

Tư Cảnh Hàn thoáng qua nét cười nhưng vô cùng nhạt nhòa gần như không thấy được hoặc không chạm đến đáy mắt màu đen tĩnh mịch kia.

Hoắc Duật Hy một lần nữa lo sợ, bỗng lúc này lại nhớ đến Tiểu Bạch.

Lại lo lắng nhớ đến vẻ mặt ngây ngốc của Tiểu Bạch lúc mới ngủ dậy sáng nay thôi, ngờ ngác và vô hại, cho người ta cảm giác an tâm lại vô thức vui vẻ không có lý do rõ ràng.

Cô sợ quá, cô muốn về nhà với Tiểu Bạch.

Tư Cảnh Hàn cũng không đợi Hoắc Duật Hy lên tiếng, giọng nói trầm thấp lộ rõ vẻ phán quyết và uy quyền vang lên: "Có thể cùng Kha thiếu gia đi đứng công khai ở buổi tiệc Kha gia, tôi có thể cho đó là vì nhan sắc tuyệt trần này của em. Có thể khiến Trần Kiện Hồng đích thân ra tay càn chứng tỏ em là người có bản lĩnh, nhưng mà bệnh viện Á Luật Tư là nơi không dành cho một sinh viên bình thường bước vào, người chỉ có tiền cũng chưa chắc đến được. Nhưng mà Hoắc tiểu thư không lo không sợ, thành thạo ra vào, đi lại không chút lạ lẫm. Số tiền nằm viện đối với tôi quả thật chỉ là tiểu số không đáng kể nhưng với một viên chức bình thường thì bằng tiền lương của một năm. Mà em, chỉ trong một ngày dễ dàng có được, không những thế, mà còn là trả cho một người bạn, Hoắc tiểu thư, em nói...em có thú vị không?"

"Tư tổng, chắc anh hiểu lầm gì rồi. Tiền này là do tôi và Tử Mặc góp với nhau, tuy chúng tôi không là "phú khả địch quốc" như Tư tổng đây, nhưng số tiền này đối với chúng tôi nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, vẫn lo được. Cứ cho là giàu sõi ở mấy tỉnh lẻ cũng được."

Tư Cảnh Hàn không lên tiếng, chờ cô nói tiếp: "Còn về việc tôi ở bệnh viện của bác sĩ Mặc, tôi là người học khóa thời trang, điện ảnh, đứng dưới ống kính tập thành thói quen, chút thần thái không tượng gạo nơi lạ lẫm cũng coi như là có một ít, hơn nữa bạn tôi bị thương, tôi lo lắng cho anh ấy thì càng không có thời gian nghĩ những chuyện khác. Chính vì vậy mới có vẻ trôi chảy và quen thuộc như vậy."

Hoắc Duật Hy càng nói càng tự nhiên, nghĩ đến Tiểu Bạch vừa bị đuổi khỏi nhà trọ, cô còn ở đây bảo thế này...đúng là muốn chuyển sang làm diễn viên cho rồi, có khi còn xuất sắc hơn.

Hoắc Duật Hy tự khen mình, âm thầm nuốt nước bọt.

"Xem ra, Hoắc tiểu thư nhất định phải trả bằng được món tiền viện phí này?"

"Đúng vậy, chúng tôi không muốn thiếu nợ bất cứ điều gì? Như vậy sẽ cảm thấy rất khó chịu, nên mong Tư tổng nhận cho."

"Được. Chỉ là hứng thú của tôi dành cho em ngày càng tăng lên rồi, Hoắc Duật Hy...em không suy nghĩ một chút sao? Về lời nói này của tôi." Tư Cảnh Hàn mặt không biến sắc, nhìn thẳng vào mắt của cô, không nhanh không chậm nói.

Trái tim của Hoắc Duật Hy đánh thùm thụp, sợ nhiều hơn: "Tư tổng, anh lại nói đùa rồi. Quanh anh không biết có bao nhiêu cô gái xinh đẹp hơn tiên tử, con người tôi cũng không có gì đặc biệt lại bình thường, chúng ta vừa mới gặp nên luận về tất cả, e là ngay cả làm bạn cũng không thích hợp."

"Vội vàng như vậy dứt khoát? Nhưng tôi cũng không nghĩ sẽ để em làm bạn của tôi đâu." Khóe môi của Tư Cảnh Hàn lại dâng lên một nụ cười ý vị, đường cong trên đôi môi mỏng rất nhỏ, rất đẹp.

Hoắc Duật Hy càng thêm bối rối, không sao nhìn ra ý tứ hay bất cứ nét suy nghĩ gì từ biểu cảm nơi ánh mắt của Tư Cảnh Hàn. Càng không ngờ người đàn ông lạnh lùng này sẽ nói ra những lời như thế với mình, hắn là một người như chỉ tồn tại trong truyền thuyết không bao giờ chạm đến. Nhưng hôm nay chân thực như thế càng làm cô sợ hơn.

Lần thứ nhất gặp mặt không nói quá hai câu, lần thứ hai chính là trong tình thế cô bị động, cần người giúp đỡ càng không có thời gian nói nhiều. Nhưng không ngờ, lần thứ ba gặp lại, hắn đã nói ra những lời mập mờ như vậy, cứ giống như trôi dạt nhưng thật ra cô có thể cảm nhận, Tư Cảnh Hàn không phải là người dành cho những câu nói đùa.

Đột nhiên, điện thoại của Tư Cảnh Hàn lại reo lên, phá tan bầu không khí lúng túng.

"Tur tổng, anh có việc. Vậy tôi đi trước đây."

Tư Cảnh Hàn cũng không cản, nhìn vào điện thoại rồi gật gật đầu. Hoắc Duật Hy lập tức xoay người nhanh chóng rời đi, trong lòng vui mừng vô hạn cảm kích người gọi đến.

"Hoắc tiểu thư không cần gấp, chúng ta sẽ còn gặp nhau."

Hoắc Duật Hy cả kinh khi nghe người đàn ông phía sau nhàn nhạt nói như vậy, chân như mọc thêm cánh, dùng tốc độ nhanh nhất ra khỏi Tư thị.

Trong phòng làm việc, khi Hoắc Duật Hy đi được một lúc Tư Cảnh Hàn nhìn về số tiền đặt trên bàn. Gọi trợ lý đi vào: "Giúp tôi chuyển cho Mặc Lạc Phàm, nói là tiền viện phí của Hoắc Duật Hy gửi."

"Vâng."

Chỉ một lúc sau điện thoại liền vang lên, là giọng nói kinh ngạc tốt cùng của Mặc Lạc Phàm: "A Tư! A Tư! Cái gì vậy?"

"Tiền viện phí."

"Tiểu Duật Hy trả cho cậu thật sao?"

"Cô ấy là trả cho cậu, hôm trước tiền viện phí là trừ vào khoản của cậu."

"Trời ơi! Đi bệnh viện mà cũng phụ nữ sống chết trả tiền sao? Sướng thật đó, A Tư, tôi cũng muốn, cũng muốn, cũng muốn được bao nuôi, cũng muốn làm Tiểu Bạch!"

Người đàn ông đeo mặt nạ tinh xảo lạnh lùng ngắt điện thoại của tên kia, nghe hắn gào thêm một lát chỉ bằng xử lý văn kiện tốt hơn.

Nhưng mà nghĩ đến bộ dạng yếu ớt, không tiền, không quyền của người đàn ông đi bên cạnh Hoắc Duật Hy, hắn bắt giác nhếch môi.

Cầm sắp tài liệu trên tay, ba chữ Hoắc Duật Hy, tấm ảnh ở phần lý lịch cũng vô cùng xinh đẹp, rạng rỡ.

Đôi mắt màu đen sáng phản chiếu ánh nắng ban ngày nơi đô thị nhộn nhịp, nhưng âm đảm không chút âm áp, vui vẻ chốn phố thị này. Nghĩ đến những biểu lức này trên mặt Hoắc Duật Hy, hắn lại đưa tay lên chiếc mặt nạ lạnh tanh.

"Người thấy được mặt thật của Tư Cảnh Hàn hoặc biến mất khỏi thế gian này mãi mãi, hoặc trở thành người của Tư Cảnh Hàn đến khi không còn tồn tại."

Hắn xoay người đưa lưng về phố những ánh đèn lấp lánh nằm rải rác của những ngã tư đường, những biển hiệu sau cửa kính sát mặt đất như chạy vào vô tận đến tận chân trời, nhưng khuôn mặt sau ánh đèn của người đàn ông khuất sau tia nắng nửa sáng nửa tối càng lộ ra lạnh lẽo, hắn chạm tay vào tấm ảnh trên tài liệu, thâm trường ý vị nở nụ cười: "Nhưng người mà Tư Cảnh Hàn muốn thì định sẵn không thể thoát thân."

"Tiểu Bạch, Tiểu Bạch. Tôi về rồi nè!" Hoắc Duật Hy xách đồ đi vào nhà thì thấy Từ Mặc đang ngồi trên ghế sofa cầm điện thoại. Nghe tiếng nhạc, cô đi lại ngồi một cái.

Game over.

Hoắc Duật Hy sắp nhện không được phì cười, xếp hình dễ thế này mà cũng thua nữa.

"Tiểu Duật Hy, về rồi à?" Từ Mặc để điện thoại lên bàn, ngẩng đầu nhìn cô hỏi.

Hoắc Duật Hy gật gật đầu rồi tùy tiện để mấy túi đồ lên bàn, ngồi xuống sofa phía đối diện.

Căn nhà này có thể nói là khá rộng rãi, chủ đạo là màu trắng và những màu sáng nhu khác, hoàn toàn dựa trên sở thích của con gái trang trí. Sạch sẽ và thoáng mát, ở giữa nhà có một chậu cá cảnh nuôi mấy chú cá nhiều màu sắc mà Hoắc Duật Hy cho là rất dễ thương, chỉ có hai tầng nhưng với diện tích này thì Hoắc Duật Hy cũng không thể mỗi ngày dọn dẹp mà thuê dịch vụ dọn dẹp, đến giờ cố định sẽ có người đến quét dọn. Còn chung quy, những thời gian khác ngoài cô thì không ai lui tới thường xuyên.

Ngay cả Mộc Tích cũng rất ít khi đến, đa phần đều là Hoắc Duật Hy tìm đến cô ấy cầu cứu vì vừa gây họa cho quản lý ở trường.

"Tiểu Bạch, thế nào anh xuống đây được?"

"Chân của tôi đã gần hết sưng rồi, chỉ cần cẩn thận một chút thì có thể đi được."

Hoắc Duật Hy nhìn cổ chân trái của Từ Mặc, thăm cảm thán quả nhiên cái bệnh viện kia không chỉ là danh tiếng, số tiền bỏ ra cũng quá xứng đáng đi. Mới có một ngày mà đã gần khỏi, xem chừng qua ngày mai Từ Mặc có thể đi đứng bình thường rồi.

Hoắc Duật Hy chống cằm nhìn Từ Mặc, nhớ đến lúc nãy ở Tư thi, cô lại muốn run cầm cập, nhưng mà vừa nhìn thấy Từ Mặc liền thấy vui hẳn ra, chỉ là không dám kể cho hắn nghe chuyện lúc nãy...

"Tiểu Duật Hy sao vậy?"

"Không...không có gì, chỉ là suy nghĩ chút chuyện ở trường đại học thôi."

"Nhưng mà nhà Tiểu Duật Hy giàu lắm hả, có thể sống ở một căn nhà đẹp như vậy. Hơn nữa hàng tháng còn có thể trả lương cho tôi, như vậy chẳng phải là rất có tiền sao? Hơn nữa tiền viện phí, cô định trả thế nào, tôi thấy không hề ít đâu?"

Nghe Từ Mặc hỏi vậy, Hoắc Duật Hy thoáng căng thẳng. Thật ra đến giờ phút này cô cũng chưa giải thích với Từ Mặc tại sao một sinh viên như cô lại có nhiều tiền như vậy.

Nhưng Hoắc Duật Hy đảo mắt một cái, khuôn mặt liền rạng rỡ tươi cười, như có chút tự hào: "Chính là gia đình tôi ở một nơi so với chỗ này có thể nói chỉ là một tỉnh lẻ, nhưng cũng xem là phú thương có tiền ở nơi đó đi, Hoắc Duật Hy tôi đây cũng được xem là một tiểu thư nhỏ nhỏ, đối với chuyện tiền bạc thông thường không đi quá vài trăm vạn gia đình cũng xem như đáp ứng nổi."

Nhìn vẻ mặt ngây ngốc của Từ Mặc, Hoắc Duật Hy lại nở nụ cười, khua tay: "Thế nên Tiểu Bạch không cần lo lắng về vấn đề tiền bạc, cứ thoải mái xem đây như nhà mình là được."

"Tiểu Duật Hy định bao nuôi tôi hả?"

Ách!

"Không phải, không phải vậy. Ý tôi là anh không cần ngại gì cả về vấn đề vật chất. Anh là bạn của tôi, những chuyện như vậy không cần đề cập hay nghĩ nhiều, sau này khi anh có tiền rồi trả lại cho tôi là được."

Từ Mặc vẫn nhìn cô, nhìn đến Hoắc Duật Hy chột dạ. Cô cảm thấy diễn xuất của mình không tệ, không tin ngay cả tên Tiểu Bạch này cũng không lừa được. Nhưng là bọn đàn ông ưa sĩ diện này sao phức tạp về vấn đề này quá vậy? Tiền của ai quan trọng sao, chẳng phải được người khác quan tâm là một loại hạnh phúc sao?

Còn bận tâm dùng tiền của ai, phụ nữ dùng tiền của đàn ông là đương nhiên, còn đàn ông dùng tiền của phụ nữ thì đó không phải là tiền chắc. Ai vung ra thì cũng là tiền thôi.

Mà lại nói bao nuôi tên Tiểu Bạch này cũng không tệ, vừa đem đến trường đại học chụp hình được, đem ra đường đi chơi cũng cảm thấy tự hào. Dù hắn không phải là bạn trai của cô, nhưng có được người đi bên cạnh đẹp trai đến vậy thì không ít ánh mắt hâm mộ, ghen tị đổ xô xông đến cũng thật là một cảm giác vi diệu rồi.

Từ Mặc vẫn nhìn Hoắc Duật Hy, còn cô thì đang đắm chìm trong suy nghĩ của riêng bản thân.

"Tiểu Duật Hy..."

Hoắc Duật Hy vẫn nhoen miệng cười một mình.

"Tiểu Duật Hy oi..."

Hoắc Duật Hy vẫn vui vẻ mơ màng.

Từ Mặc chớp chớp mắt, đứng dậy tập tễnh đi về phía cô, lay lay cánh tay của cô: "Tiểu Duật Hy oi..."

"Hả? Hả? Chuyện gì?" Hoắc Duật Hy ngẩn ngơ tỉnh lại.

"Tôi đói..."

"Hả, Tiểu Bạch đói nữa rồi hả? Được rồi, chờ một chút...hôm nay chúng ta ăn lẩu nhé."

Từ Mặc gật gù đầu, ngồi xuống cạnh Hoắc Duật Hy, cô cảm một quyển sách nấu ăn tiếng Hàn dưới bàn lên, lật lật vài trang: "Chúng ta sẽ ăn lẩu này nhé, ngon lắm."

Cô chỉ vào món lẩu cay có hình minh họa, Từ Mặc ngây ngốc nhìn, hoàn toàn không hiểu đó là món lẩu gì. Hoắc Duật Hy âm thầm nở nụ cười gian manh, da mặt của tên Tiểu Bạch này đẹp như vậy, để lại vài nốt mụn để thương cũng không quá tệ đi.

He he he, dám lôi cô lên giường, tính luôn lần trước dám hôn cô, chiếm tiện nghi của cô nhiều như vậy, lại còn luôn xem cô là con nít, xoa đầu tới lui, còn ý mình xinh đẹp thu hút nhiều ong bướm bay quanh. Lần này thì tốt rồi, làm gì tên Tiểu Bạch này cũng không giãy giụa được, dám xinh đẹp hơn cô sao, phải chinh chết hắn luôn.

Lẩu cay là món khoái khẩu của cô, cô cũng rất thích ăn cay, ăn rồi cũng có cách thanh lọc cơ thể, hơn nữa cũng rất hiếm khi nổi mụn, hoặc là chưa nổi lên cô đã triệt tiêu. Còn Tiểu Bạch, ha ha ha, cô không tin ăn xong nồi lẩu này trên làn da nhẵn nhụi tự nhiên này của hân không có đốm đỏ nào.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Cổ tích và hiện thực

Hoắc Duật Hy vui vẻ lên lầu thay quần áo, cô mặc một chiếc áo thun rộng rãi màu xanh da trời nhạt và một chiếc quần đùi màu trắng sữa.

Vì đa phần không có ai đến nhà nên cô lựa chọn rất mát mẻ, cộng thêm suy nghĩ thông thoáng với lối sống hiện đại và mục tiêu sự nghiệp. Nên cuối cùng cả tủ quần áo không có cái nào dài đến đầu gối.

Hoắc đại tiểu thư cô tuy có nhà tài phú nhưng rất tham tiền, yêu tiền và thương tiền. Tất cả mấy cái quần áo này toàn ngay đợt sale ở mấy cửa hàng trang phục của sinh viên mua về, mỗi ngày mòn mỏi ngóng trông, chỉ mong nhanh chân gom được nhiều đồ hơn.

Hoắc Duật Hy lại vui vẻ đi xuống lầu, mang nguyên liệu vào bếp chuẩn bị chế biến.

Từ Mặc thấy cô đi xuống thì quay đầu lại nhìn, ánh mắt chớp một cái, cũng khập khiễng đi theo. Hoắc Duật Hy liếc mắt để ý thấy hân vẫn mặc bộ đồ bệnh nhân ở bệnh viện chưa có thay ra.

"Từ Mặc, anh có áo nào rộng không? Tôi thay giúp anh."

Từ Mặc lắc lắc đầu.

"Hi hi, biết ngay mà, tôi lúc này có mua cho anh. Dù sao bây giờ tay anh bị như vậy, quần áo bình thường mặc cũng khó khăn." He he, đồ sale không mua thì uống quá, dù sao cũng là free size, cô chỉ mới mặc hai lần, cũng còn được xem là mới mà.

"Cảm ơn cô, Tiểu Duật Hy."

"Không có gì đâu." Hoắc Duật Hy mỉm cười, nhón chân xoa đầu Từ Mặc nhưng hân chụp lấy tay của cô, rồi chuyển vị trí dời lên tóc của Hoắc Duật Hy, xoa xoa.

"Tiểu Duật Hy thấp quá, không nên học đòi xoa đầu đâu." Từ Mặc vĩnh viễn nói, cơ hồ rất dễ dàng đem Hoắc Duật Hy làm đồ gác tay.

"Tiểu Bạch Kiểm!" Cô cao 1m70 đấy. Dù không đạt chuẩn làm siêu mẫu thì cũng làm người mẫu được mà? Hơn nữa cô chỉ mới 18 tuổi thôi, sẽ còn cao lên nữa, cao lên nữa. Cô vững tin sẽ là thế luôn!

Hoắc Duật Hy giật tay ra, muốn đánh lên người Từ Mặc, hân liền xoay người, "Đánh lưng đi, đánh ở ngực bây giờ...đau lắm."

Hoắc Duật Hy quả thật đã bị lời nói này của hân đập chết tươi tư tưởng báo thù.

"Hừ, tha cho anh!"

Nói xong cô liền phui tay đi vào bếp, Từ Mặc mỉm cười tập tễnh đi theo.

Hoắc Duật Hy lại bắt đầu sơ chế nguyên liệu, đem kim chi ra, cắt miếng vừa ăn. Các loại rau khác cũng tương tự, nhìn nhìn mấy loại nấm thì bỏ đi.

Hành tây bóc vỏ rồi lại cắt múi. Thịt ba chỉ cũng được thái lát mỏng.

Vốn dĩ muốn nấu lẩu cay Trùng Khánh, nhưng suy nghĩ lại, so với việc để Từ Mặc ngơ ngáo nhìn mình làm thấy thích hơn việc hân biết món ăn kia rồi, có khi sẽ chạy mất dép.

Từ Mặc nhìn Hoắc Duật Hy bắt nồi nước, bỏ mấy thứ gì đó có mùi hăng hăng ớt vào thì nhũn mảy, chạy sang một bên né tránh.

Tên Tiểu Bạch này ắt hẳn là quanh năm chỉ ủ trong nhà, ngay cả mấy món hot như vậy mà cũng không biết. Cuộc đời sinh viên của hân đúng là lãng phí quá đi.

Hoắc Duật Hy khẽ than một tiếng trong lòng, cố tình bỏ thêm chút bột ớt vào nồi.

Từ Mặc bất giác đưa tay lên bụng, đã có chút nhộn nhạo.

"Xong rồi!"

Hoắc Duật Hy vui vẻ bày ra bàn, kéo Từ Mặc ngồi xuống.

"Hi hi, Tiểu Bạch xem có phải rất thơm không?"

"Tiểu Duật Hy...cái này..."

"Lẩu cay Hàn Quốc đó Tiểu Bạch, vốn dĩ sẽ nấu lẩu cay Trùng Khánh nhưng lại nghĩ món này lạ mắt hơn."

"Lẩu cay Trùng Khánh? Có cay lắm không?" Từ Mặc càng hoang mang không biết.

Ặc!

Ngay cả món lẩu nổi tiếng vậy Tiểu Bạch cũng không biết nữa hả? Hẳn là người ở đất nước nào đến vậy trời?

"À, món lẩu đó cũng không cay lắm." Ăn vào chỉ chảy nước mắt thôi. "Mà bỏ qua đi, chúng ta ăn cái này trước đã."

Tay phải của Từ Mặc không cử động được nên Hoắc Duật Hy trực tiếp ngồi cạnh bên hấn để tiện đút thức ăn.

Ha ha ha, vốn dĩ ăn lẩu mà không thể dùng đũa thì quá thô thảm rồi. Bây giờ lại ăn lẩu cay, Tiểu Bạch như cá nằm trên thớt, cô đút cho thứ gì hấn dám chê bai sao?

He he he.

"Này, mau thử chút nước lẩu xem có vừa miệng không?" Hoắc Duật Hy đưa cho Từ Mặc một cái muỗng và một cái bát.

"Được...được..." Từ Mặc cầm muỗng lên, nhìn chất lỏng đỏ tươi khiến hấn có cảm giác mấy trái ớt đang bơi trong đó. Đưa lên miệng, rồi nuốt xuống...

"Thế nào? Có ngon không?" Hoắc Duật Hy lấp lánh ánh mắt mong đợi.

"Rất ngon..." Từ Mặc có vẻ rất thật lòng nói. Tay trái hấn lại áp lên bụng.

"Hả, thật sao? Vậy anh ăn nhiều một chút đi."

"Được."

Hoắc Duật Hy gấp nắm bỏ vào muỗng của hấn, bản thân lại ăn một miếng thịt ba chỉ. Tự cảm thán bản thân nấu ăn tại sao lại ngon như vậy chứ, ha ha...

"Tiểu Bạch, muốn ăn cái nào?"

Từ Mặc nhìn nhìn, rồi đưa tay chỉ vào một miếng nấm bào ngư, lại chỉ thêm một loại rau vừa mới chín tới.

"Hả, sao anh ăn rau không vậy? Nè, ăn thịt đi, xúc xích nữa..." Hoắc Duật Hy hồ hởi đổ đầy nửa bát cho Từ Mặc, rồi cuốn cuốn vài sợi mì vào muỗng đưa đến bên môi hấn, Từ Mặc rất ngoan ngoãn ăn.

Có vẻ hấn ăn cảm thấy ngon thật, Hoắc Duật Hy gấp cho thứ gì hấn đều ăn hết. Cô nhìn Từ Mặc ngây ngô ăn không khỏi đắc ý.

Nổi lên đi! Nổi lên đi! Trên làn da xinh đẹp...nổi lên đi...

"A...Tiểu Bạch..."

Từ Mặc liền há miệng, Hoắc Duật Hy vui vẻ đút cho hấn, đút rồi lại đút.

Sau khi no nê, Hoắc Duật Hy đỡ Từ Mặc đứng dậy.

"Tiểu Bạch ra phòng khách ngồi đi, tôi dọn dẹp một chút đã."

"Tiểu Duật Hy, thật là phiền cho cô, tôi lại không làm được gì cho cô cả."

"Hi, anh ngoan ngoãn ngồi ngoài phòng khách là giúp cho tôi rồi. Đi đi." Hoắc Duật Hy phẩy phẩy tay, Từ Mặc cũng xoay người đi ra phòng khách.

Hoắc Duật Hy ở trong phòng bếp ca hát vui vẻ, lâu rồi không có người ăn trưa cùng, thế nào lại ăn cùng Tiểu Bạch nên càng có tâm tình hơn.

Cô liếc xem đồng hồ, 2 giờ chiều. Ặc, trễ vậy rồi sao? Vậy mà cô nghĩ còn ở giữa trưa cơ.

Hoắc Duật Hy nhanh tay rửa sơ một lượt, cắt một đĩa trái cây đem ra phòng khách.

Từ Mặc thấy cô ra thì ngồi nhích sang một bên. Hoắc Duật Hy cũng thuận thế ngồi xuống, ngẩn nhìn Từ Mặc đang mở ti vi xem cái gì.

Hóa ra là xem thể giới động vật, còn xem chim cánh cụt nữa chứ. Nhìn mấy con chim to béo đó, Hoắc Duật Hy đã muốn cười, mà nhìn thêm vẻ mặt tập trung của tên Tiểu Bạch này nữa Hoắc Duật Hy nhin cười đến nội thương.

"Tiểu Bạch, ăn trái cây đi." Cô đưa cho hắn một miếng táo, bản thân lại cầm mấy quả nho, lột vỏ.

Từ Mặc cắn một miếng táo, từ tốn nhai, vẫn là bộ dạng "vân đạm phong khinh". Hoắc Duật Hy nhìn hắn ăn, bản thân cũng như ngắm mỹ cảnh.

"Tiểu Duật Hy, sao vậy?" Từ Mặc quay lại nhìn cô, chớp mắt hỏi.

"À, không có gì, nho ngọt, ăn đi." Hoắc Duật Hy nhét vào miệng hắn, Từ Mặc cúi đầu cắn nhẹ vô tình chạm vào đầu ngón tay của Hoắc Duật Hy.

"..." Hoắc Duật Hy lập tức bật dậy, "Tôi, tôi...lên lầu lấy áo cho anh thay."

"Cảm ơn, vậy tôi cũng về phòng thay quần áo."

"Được..." Hoắc Duật Hy bịch bịch chạy lên phòng, đóng sập cửa lại, đem đầu ngón tay vừa rồi bị cắn trúng ra xem.

Không xong rồi! Sao tự dưng đỏ mặt tía tai thế này?

Bình tĩnh! Bình tĩnh! Chỉ là người ta vô tình mà thôi, rất bình thường.

Rất bình thường!

"Cộc cộc cộc"

"Từ Mặc, áo của anh đây."

"Cạch" không bao lâu, Từ Mặc mở cửa ra. Hắn đã thay một quần dài thường ở nhà màu trắng, khá thoải mái.

"Để tôi thay áo giúp anh."

Cẩn thận mặc chiếc áo bạc rộng thùng thình vào cho Từ Mặc, Hoắc Duật Hy mỉm cười đại công cáo thành, "À, quần áo của anh đâu, sẵn tiện tôi đem giặt luôn."

Từ Mặc nhìn Hoắc Duật Hy đem quần áo của mình rồi đi, lại nhìn chiếc áo đang mặc cùng một loại, cùng một kiểu dáng với cái cô đang mặc, hắn lại đưa tay lên bụng, khẽ nằm xuống giường.

Hoắc Duật Hy đem quần áo đi phân loại, thật ra tiệm giặt ủi cách đây 10 km, nằm trong nội thành. Còn biệt thự này là ở ngoại ô thành phố K, bình thường Hoắc Duật Hy cũng không đem đến tiệm giặt ủi, mà tự mình làm.

Quần áo thông thường cho vào máy giặt, bấm nút là xong, còn đồ lót, vì cô cũng ngại máy giặt giặt không sạch nên thường sẽ tự giặt tay, dù sao cũng chả phải là việc nặng nhọc gì.

Gia đình tài phú nhưng vẫn có một số quy tắc riêng, Hoắc Duật Hy cô là người thích tự do bay nhảy, không thích ràng buộc bởi khuôn khổ và chuẩn mực của các cô tiểu thư danh giá, khuôn vàng thước ngọc. Vì thế cũng là một trong những nguyên nhân cô không sống ở dinh thự Hoắc gia mà chạy đến đây bay lượn, khám phá thật ra thế giới quan này có bao nhiêu điều kỳ thú mà trong cái lồng son kia cô không hề biết.

Hoắc Duật Hy nhìn trong đồng quần áo mình gom từ chỗ Từ Mặc, có cả đồ lót.

Hoắc Duật Hy cũng chả thấy gì lạ, đồ bột giặt ra, đeo găng tay lên, cho tất cả đồ lót đã mặc ra vào.

Giặt giặt lại chà chà.

Xong hết thấy đồ của cô, lại giặt tiếp...

Hoắc Duật Hy đang vò vò, lại nhìn nhìn, chớp mắt một cái...giờ cái đang cầm trên tay lên.

Mặt nhanh chóng đỏ như tôm luộc. Trời ơi! Lúc này không cảm thấy, nhưng sao bây giờ cô cảm thấy cách lòng bàn tay là một thỏi than nóng hổi.

Cái này là của Tiểu Bạch, Tiểu Bạch dù thế nào cũng là đàn ông. Còn cô đang cầm quần nhỏ của người ta và hì hục giặt.

Hoắc đại tiểu thư Hoắc thị!

Hoắc Duật Hy nuốt nước bọt một cái, hoảng hồn. Thấy cái quần màu xám kia sao lớn quá vậy, hơn nữa Tiểu Bạch rất cao, rất cao, mui cũng vừa cao vừa thẳng. Chắc cái kia cũng...

Cái gì vậy?!!!

Hoắc Duật Hy mày đang nghĩ cái gì vậy? Mày là con gái nhà hào môn "khuê các", sao có thể có những suy nghĩ xấu xa như vậy?

Nhưng mà người ta nói đàn ông mũi cao thì cái kia...

"Tiểu Duật Hy!"

Hoắc Duật Hy giật mình đứng phắt dậy, trên tay còn cầm chiếc quần kia, kêu lớn: "Hả, có chuyện gì?"

Từ Mặc nhìn nhìn rồi nhú mồm, tai hơi đỏ đi đến muốn giật lấy. "Cái này, thật ngại quá, khi nào tháo băng tôi sẽ tự giặt."

"A...không sao, không sao. Tôi cũng giặt xong rồi, đừng nhìn, anh ra ngoài đi. Dù sao cũng là quần áo thôi mà, không sao." Hoắc Duật Hy đẩy Từ Mặc đi ra ngoài, hai người lúng túng không thời, cứng nhắc nói chuyện.

Từ Mặc đứng ở bên ngoài nghe tiếng nước chảy bên trong, lúc này vội vàng đi xuống không ngờ thấy đúng cảnh như vậy, hắn cũng không biết làm thế nào.

Hoắc Duật Hy ở bên trong, điên cuồng giặt cho xong.

Chết thì chết! Dù gì Tiểu Bạch cũng thấy rồi, cô còn lo ngại gì nữa, chỉ cần tỏ vẻ không sao là được rồi.

"Xoạch" Hoắc Duật Hy mở cửa ra. "Tiểu Bạch, xong rồi..khi nào khô sẽ đem cho anh."

Từ Mặc ngẩn đầu nhìn Hoắc Duật Hy, cô cũng nhìn hắn, không khí bỗng chốc im lặng. Một lúc sau Từ Mặc mới lên tiếng:

"Tiểu Duật Hy, tôi lên phòng."

"Được...được. Khi nào ăn tối tôi sẽ gọi anh."

"Ừm." Từ Mặc gật đầu xoay người lên lầu, tay trái đặt trên bụng, từ từ bước đi.

Hoắc Duật Hy cũng chỉ biết đỏ mặt cúi đầu ngồi bệch xuống ghế. Chắc là Tiểu Bạch xấu hổ mới lảng tránh như vậy, mà cô cũng xấu hổ không kém gì hắn.

Lấy gối ôm ôm vào ngực, Hoắc Duật Hy đưa tay lấy điều khiển mở kênh.

Trên truyền hình là đoạn cuối của một gia đình chim cánh cụt đã có hai chú chim con lắm đà lắm dầm bước đi trên biển.

Hoắc Duật Hy vẫn không nhịn được bật cười, chuyển thêm sang kênh kế tiếp, là tin tài chính mới nhất hiện nay, thị trường chứng khoán lại biến động...

Chán ngắt, cô lại chuyển thêm một kênh nữa, là kênh thời trang mua sắm, lúc này mới thấy hài lòng dừng lại xem.

Xem xong thì lại về phòng, nhớ đến ở trường đại học cũng không có việc gì làm nên lại nằm ườn ra chán chường.

Thật ra trường đại học cô đang theo học là Trường đại học Nghệ thuật lớn nhất cả nước và mang tầm cỡ quốc tế, có vị trí và ảnh hưởng không nhỏ về vị thế trong các xếp hạng nơi đào tạo những minh tinh xuất sắc, đứng đầu thế giới. Trường đại học bao gồm nhiều lĩnh vực nhưng sân khấu điện ảnh như diễn viên, ca sĩ, và sàn catwalk cũng là một trong những hạng mục đầu tư thế mạnh của trường, đem lại nguồn lợi và danh số lớn nhất từ các công ty điện ảnh, nghệ thuật lớn hàng đầu.

Ngoài việc học ở các buổi đào tạo người mẫu, cô cũng đăng ký ở khóa Sân khấu điện ảnh, học hỏi được chút ít. Do có ngoại hình và dung mạo xuất chúng nên khá được ưu ái, có những chuyên đề hoặc hạng mục dành cho người mới cô đều được đề cử.

Thật ra, bà già quản lý khó tính ở trường đại học dù bề ngoài hay xéo sắc nhưng cũng rất quan tâm cô và Mộc Tích, cả một trường đại học lớn như vậy, bà già Mạch Phi Quân lại là người của tổng bộ, chuyên phụ trách các hạng mục đầu tư nghệ thuật lớn lại dồn tinh lực không nhỏ vào lớp học của cô, làm luôn chức quản lý nhỏ này chỉ vì các cô, quả ưu ái không ít.

Chỉ là, khó tính thế làm sao cô chịu nổi?!

Hoắc Duật Hy nằm ườn xuống tiếp, quơ quơ tay lấy điện thoại gọi cho Mộc Tích. Gọi chỉ mới 5 phút bên kia đã nghe tiếng Mạch Phi Quân, hai người liền vội vàng cúp máy.

Lướt weibo thêm một chút, Hoắc Duật Hy lại ngủ mất, đến chiều khi tỉnh dậy đã là 6 giờ. Hoắc Duật Hy lồm cồm bò dậy, xuống bếp nấu cơm.

Lúc đi qua phòng Từ Mặc thì không thấy động tĩnh gì, cô cũng không có gọi mà đi thẳng xuống lầu.

Nấu xong một món canh, một món xào, hai món mặn. Hoắc Duật Hy bày ra mới cất tiếng gọi: "Tiểu Bạch, xuống ăn cơm đi này."

Không có tiếng trả lời, Hoắc Duật Hy nhìn đồng hồ: 7 giờ tối rồi. Cô gọi thêm lần nữa cũng không thấy trả lời. Chẳng lẽ Tiểu Bạch ngủ quên rồi?

Hoắc Duật Hy lên lầu, đến trước cửa phòng gỗ gõ: "Tiểu Bạch, xuống ăn cơm đi."

"..."

"Tiểu Bạch, anh ngủ hả? Tôi vào được không?"

"Tiểu Duật Hy ăn trước đi, tôi không đói." Lúc này Từ Mặc mới cất giọng khê khàng trả lời.

Hoắc Duật Hy nhíu mày, "Sao giọng của anh lạ quá vậy? Tôi vào được không?"

"Không, không cần đâu."

Hoắc Duật Hy càng nghi hoặc hơn, đẩy cửa đi vào.

Từ Mặc nằm trên giường đang ôm bụng, cả người cong lại. Vẻ mặt nhấn lại thành một đoàn, trắng bệch...trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

"Tiểu Bạch, anh làm sao vậy?"

Hoắc Duật Hy hoảng hốt chạy đến, Từ Mặc khó khăn ngồi dậy, tay vẫn giữ ở bụng.

"Tiểu Bạch, anh bị làm sao vậy hả?"

"Tôi hơi đau bụng." Mi tâm của hắn khi nói câu này cũng nhíu chặt lại vì cơn quặn ở bụng lại dâng lên.

"Anh không biết ăn cay sao?"

Từ Mặc gật gật đầu. Hoắc Duật Hy ngẩn ngơ, không ngờ lại là như vậy, vậy tại sao hắn không nói mà còn cố tỏ ra vẻ ăn rất ngon.

"Sao anh không nói với tôi hả? Bây giờ phải làm sao?" Hoắc Duật Hy hoảng lên, hốc mắt lại ươn ướt. Chỉ tại vì cô nghĩ ra mấy cái trò nghịch ngợm kia mà bây giờ Tiểu Bạch mới chịu đau như vậy, nhất định vì hắn muốn làm cô vui lòng mới không nói, còn ăn rất nhiều, rất nhiều đồ lẩu cay như vậy.

Thảo nào từ lúc ăn nồi lẩu đó đến giờ, Tiểu Bạch luôn đề tay lên bụng. Tại sao cô lại sợ y như vậy chứ?

"Tiểu Duật Hy đừng lo, tôi không sao đâu? Tại vì cô nấu rất ngon nên tôi mới thích ăn..."

"Anh đừng nói dối, rõ ràng anh ăn không ngon. Còn cố ăn làm gì chứ?" Có người không biết ăn cay nào lại ăn nồi lẩu cay xè mà cảm thấy ngon đâu? Đau bụng đến như vậy mà ngon thế nào chứ?

Hoắc Duật Hy muốn khóc, "Tiểu Bạch, xin lỗi...là tôi không để ý, mới hại anh ra nông nỗi này."

"Tiểu Duật Hy, cô đừng tự trách. Cô nấu cho tôi ăn là tôi rất vui rồi, sao có thể đòi hỏi bắt cô thay đổi sở thích theo ý mình được."

"Không phải đâu, Tiểu Bạch là lỗi của tôi...là lỗi của tôi." Hoắc Duật Hy càng nghe Từ Mặc nói càng đau lòng hơn, ôm lấy cổ của hắn khóc lên.

Tiểu Bạch, xin lỗi. Anh tin tưởng tôi như vậy mà tôi lại dùng thức ăn cố tình hại anh, có phải nếu anh biết là tôi cố tình nấu cay hơn bình thường để chọc anh thì anh sẽ giận tôi luôn không?

Từ Mặc muốn nói gì đó nhưng dường như cơn đau từ dạ dày ngày một nhiều hơn, hắn chỉ có thể thờ dốt.

"Tiểu Bạch, anh đau nhiều như vậy hay là chúng ta đi bệnh viện đi, được không?"

"Không cần đâu, Tiểu Duật Hy...cô lấy giúp tôi lọ thuốc giảm đau trong hộp tủ đi."

Hoắc Duật Hy gật đầu, cuối người tìm kiếm trong chiếc tủ đặt đèn ngủ. Sau đó lại nhanh chân đi rót một cốc nước lọc, đưa cho Từ Mặc. Hắn đón lấy, đổ ra vài viên thuốc rồi uống vào cùng với nước lọc.

"Tiểu Duật Hy, lại đây ngồi đi. Đừng lo lắng, tôi hay bị đau dạ dày lắm, không sao đâu? Nên cô đừng tự trách nữa, là do tôi thôi."

"Thật...thật không?" Hoắc Duật Hy ngồi xuống bên giường, vẫn lo lắng hỏi.

Từ Mặc gật gật đầu: "Cả thuốc giảm đau tôi cũng có sẵn mà, làm sao gạt cô được." Hắn lại đưa lọ thuốc lên, lắc lắc.

"Nhưng không phải đâu, nếu anh bị đau dạ dày thì chắc chắn biết bản thân không được ăn quá cay. Nhưng lúc trưa anh không nói, còn ăn rất nhiều nữa...anh không biết như vậy sẽ rất nghiêm trọng sao?"

"Tôi biết."

"Vậy tại sao còn ăn?"

"Vì tôi rất thích ăn đồ Tiểu Duật Hy nấu."

"Anh...anh là đồ ngốc!" Hoắc Duật Hy nhìn Từ Mặc, không nhìn được đắm đắm vào bờ vai bên trái của hắn, nước mắt cũng tuôn ra lần nữa. Từ Mặc yếu ớt mỉm cười hơi kéo cô tới trước, ôm vào lòng.

Có rất nhiều câu chuyện đẹp hơn cả cổ tích, không cần mang hơi thở của những nụ cười ngọt ngào vui vẻ, mà chỉ cần là giọt nước mắt rơi trên bờ vai tin cậy cũng đã hạnh phúc lắm rồi.

Cổ tích có ngày rồi cũng phải tỉnh giấc, nhưng là hiện thực thì chỉ cần nắm bắt và đeo đuổi mà thôi.

Hoắc Duật Hy không cần ngọt ngào của cổ tích, chỉ cần nước mắt hạnh phúc của hiện thực. Bởi vì như vậy...cô sẽ không cần phải tỉnh giấc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Sinh thần Hoắc Duật Hy (1)

Ba ngày sau, cuối cùng Từ Mặc cũng được tháo băng.

Hoắc Duật Hy nhận được thông báo tái khám từ bệnh viện liền dẫn Từ Mặc đến Á Luật Tư.

Mặc Lạc Phàm giống như đã hấp hức chờ sẵn từ rất lâu, vừa đến nơi đã thấy anh ấy ngồi sẵn trong phòng điều trị.

"Mấy ngày nay không vận động gì chứ?" Mặc Lạc Phàm bắt đầu tháo băng gạc, ần ần mấy khớp trên vai Từ Mặc hỏi.

"Không có." Hoắc Duật Hy trả lời.

Mặc Lạc Phàm cười cười, "Vậy sao? Rất tốt...tu tâm dưỡng tính thế này mau khỏi cũng phải."

Hoắc Duật Hy không hiểu Mặc Lạc Phàm đang nói cái gì, Từ Mặc khẽ liếc nhìn Hoắc Duật Hy rồi lại nhìn Mặc Lạc Phàm, rất không thiện cảm.

"Chế độ dinh dưỡng ở nhà phải chú ý một chút, nên bổ sung một số loại thực phẩm tốt cho tiến trình hồi phục xương. Một lát tôi sẽ gọi chuyên gia tư vấn cho Tiểu Duật Hy."

"Cảm ơn bác sĩ Mặc. À, đúng rồi...một lát nữa tôi muốn cho Từ Mặc kiểm tra tình trạng dạ dày của anh ấy. Hôm trước anh ấy đau rất dữ dội."

Mặc Lạc Phàm hơi nhíu mày, "Sao lại đau?"

"Tôi...tôi nấu lẩu cay cho anh ấy ăn."

Mặc Lạc Phàm quay sang nhìn Từ Mặc, Hoắc Duật Hy không nhìn thấy biểu cảm của anh nhưng giọng nói khi cất lên có chút lạnh nhạt: "Vậy sao?"

"Tiểu Duật Hy nấu lẩu rất ngon, nên tôi có ăn một chút."

Mặc Lạc Phàm gật gù đầu, "Tiểu Duật Hy không cần kiểm tra đâu. Loại bệnh này không chữa nổi."

"Bác sĩ Mặc, anh đừng đùa."

"Tôi không đùa, em nghĩ một người bị bệnh thì sẽ vì loại thức ăn nào rồi không màng đến sức khỏe của bản thân mà nuốt vào bụng?"

"..." Hoắc Duật Hy ngơ ngàng, nhìn về phía Từ Mặc.

Mặc Lạc Phàm ngã lưng tựa vào ghế, xoay người lại, hai tay gối sau đầu, lười biếng nhìn Hoắc Duật Hy: "Haiz...Từ Mặc của em đem về được rồi, sau này lúc nấu thức ăn chú ý với cái dạ dày của cậu ta một chút là được."

Hoắc Duật Hy nhìn Mặc Lạc Phàm thế nhưng thật sự không kiểm tra cho Từ Mặc, thái độ của anh ấy còn có vẻ rất không vui. Cô cũng không thể nói gì khác, đành gật gù đầu rồi đỡ Từ Mặc đứng dậy, đi ra ngoài.

"Tiểu Bạch, chúng ta đến bệnh viện khác kiểm tra nhé?"

"Tiểu Duật Hy, thật sự không cần đâu, bây giờ tôi rất ổn. Sau này chú ý một chút sẽ không như vậy nữa."

Hoắc Duật Hy ngẩn đầu nhìn người bên cạnh, suy nghĩ một chút. "Thôi, đi đi...tôi thấy rất nghiêm trọng."

"Tôi thật sự không sao, chúng ta về đi mà..."

"Không được, không được, phải đi kiểm tra chứ!" Hoắc Duật Hy mồi cổ nhìn Từ Mặc, lay lay cánh tay của hắn.

Từ Mặc thờ dãi bất đắc dĩ, đưa tay túm lấy cô, ôm đi vào thang máy.

Sau khi hai người rời đi, Mặc Lạc Phàm nhấn điện thoại: "Họ vừa ghé qua."

[Thế nào?]

"Không có gì cả. Chỉ là người đi bên cạnh Tiểu Duật Hy bị đau dạ dày nhưng tôi không có kiểm tra cho cậu ta."

[Tại sao?]

"Này, A Từ...thái độ của cậu như thế là sao hả? Lạnh nhạt với tôi như vậy, dù muốn kể chuyện cũng thấy mất hứng." Mặc Lạc Phàm gấu vào điện thoại.

[Tôi không quan trọng quá trình, chỉ muốn kết quả, điều này cậu cũng biết.]

Đầu dây bên kia vẫn lạnh lùng nói không chút suy suyển. Mặc Lạc Phàm thờ hắc ra, đập luôn điện thoại, rồi đứng dậy đá cái ghế, rống lên: "Tha mụ nãi nãi! Cậu giỏi lắm, tôi cho các người tự sinh tự diệt luôn, không chen mờ nhiều chuyện nữa."

Năm phút sau.

"Píp píp"

[Alo.]

"Được, tôi tự động kể cho cậu nghe."

[...]

Trên đường về nhà Hoắc Duật Hy không ngừng giáo dục tư tưởng cho Từ Mặc, nhưng hắn nhất quyết không chịu đến bệnh viện.

Tài xế taxi chở hai người họ cũng ù cả tai, xuống xe Từ Mặc liền nhanh chân đi vào nhà, Hoắc Duật Hy nhanh chân chạy theo nhưng vì phải trả tiền taxi nên khi vào nhà Từ Mặc đã trốn mất.

Thật ra cô thấy mình cũng thật ngốc, cứ cho tài xế chạy thẳng đến bệnh viện là được, thuyết giáo làm gì cho mệt là hơi để tên kia đôi chổi. Bực mình đi vào nhà, Hoắc Duật Hy nhìn cửa phòng có Từ Mặc ở trong đã khóa chặt, cô đi đến đá một cái thật mạnh vào rồi hần học đi vào phòng của mình.

Đi bệnh viện gặp bác sĩ thôi mà, có phải kêu hắn đi đánh ghen đâu mà sợ!

Buổi chiều cô nấu thức ăn, vốn tưởng tên Tiểu Bạch nào đó trốn tiết luôn rồi, nhưng cuối cùng cũng đói bụng mò xuống bếp.

Từ Mặc đứng ở cửa bếp kêu.

"Tiểu Duật Hy..."

Hoắc Duật Hy làm lơ không trả lời, chăm chỉ cắt rau.

Từ Mặc tưởng cô không nghe, nên lê dép vào bếp, nhìn nhìn lại kêu: "Tiểu Duật Hy..."

Hoắc Duật Hy đem rau đi rửa thì lách qua người hắn, không để tâm. Từ Mặc nhú nhú mày, đưa tay kéo tay cô lại.

"Tiểu Duật Hy, cô giận sao?"

"..."

"Tiểu Duật Hy, trả lời đi mà, đừng như vậy!"

Hoắc Duật Hy đẩy Từ Mặc ra.

"Tôi lo vì lo lắng mới muốn đưa anh đi bệnh viện kiểm tra, còn anh thì tốt rồi, không xem lời nói của tôi ra gì hết, có giỏi thì đừng xuống đây ăn cơm, trốn

ở trong phòng luôn đi!"

"Nhưng mà Tiểu Duật Hy, cô cũng biết..."

"Anh không thích người khác chạm vào, nhờ ở đó có y tá nữ thì phải làm sao, đúng không? Anh sẽ nói như vậy đúng không?"

Từ Mặc không nói gì, giống như đã thừa nhận hoặc bất đắc dĩ chờ Hoắc Duật Hy nói tiếp.

"Nhưng mà Tiểu Bạch, anh cứ để như vậy suốt đời sao? Mặc Lạc Phàm nói rất đúng, chẳng lẽ cứ có bệnh mà ở bệnh viện toàn y tá nữ thì anh sẽ không đi sao? Chúng ta phải tập thích nghi thôi!"

Từ Mặc nhìn Hoắc Duật Hy một mạch nói lên chính kiến, cuối cùng bật cười, vẫn là nụ cười tuyệt đẹp tựa yêu nghiệt.

"Nếu tôi nói tôi không phải vì lý do đó mà là vì sợ Tiểu Duật Hy tổn kém thì thế nào?"

"Không...Tiểu Bạch, tôi..."

"Tiểu Duật Hy không thích tiền sao?"

"Tôi thích, nhưng mà việc đi bệnh viện không hề tốn kém hơn nữa cũng rất cần thiết, tôi không tiếc rẻ."

"Tiểu Duật Hy...cảm ơn cô. Tôi nợ cô nhiều như vậy, thật sự không thể nợ thêm nữa rồi." Từ Mặc cúi thấp người từ phía sau ôm lấy Hoắc Duật Hy.

"Nợ tình không thể trả, nhưng nợ tiền có thể trả liền đó." Hoắc Duật Hy làm bầm lên tiếng.

"Hà?"

"Lấy thân ra đền đi!"

"..." Từ Mặc cứng đờ thân thể, sau đó liền bật cười, "Tiểu Duật Hy, cô thật sự muốn vậy sao?"

"Ừm." Hoắc Duật Hy xoay người lại, kiên định nhìn vào mắt Từ Mặc, gật đầu. "Từ đây về sau trên dưới, trong ngoài việc nhà đều do anh làm hết. Anh phải dùng thân thể và sức lực này dọn dẹp thật sạch để làm hài lòng tôi! Không được cãi lời, biết chưa?"

Lần này thì Từ Mặc thật sự bị chọc cho cười để lộ cả hàm răng trắng tinh. "Được, dù sao tôi bây giờ cũng không có chỗ ở. Vậy thì cứ ở đây dùng thân báo đáp cho cô vậy. Tiểu Duật Hy, đến đây nào?"

Hoắc Duật Hy và Từ Mặc nhìn nhau rồi cùng cười phá lên.

"Nhưng mà Tiểu Bạch, anh thật sự không đến bệnh viện sao?"

"Tôi lớn rồi, khi nào thật sự có vấn đề nhất định sẽ nói ra mà. Còn bây giờ tôi rất ổn, Tiểu Duật Hy đừng lo." Từ Mặc xoa đầu cô, dịu dàng nói.

"Đáng ghét! Nói được rồi, không được xoa đầu a."

"Được, không xoa nữa. Bây giờ tôi bắt đầu nghĩa vụ của mình a, giúp Tiểu Duật Hy nấu thức ăn, thế nào?"

Hoắc Duật Hy nhìn Từ Mặc một lượt từ trên xuống dưới, cuối cùng ánh mắt cũng chỉ có một mảng nghi hoặc: "Có được không đó?"

"Tất nhiên." Từ Mặc nhếch mày tự tin.

"Được, vậy anh thái dưa chuột thành miếng đi." Hoắc Duật Hy cuối cùng vẫn chọn việc an nhàn, để làm cho hần nhất.

Từ Mặc gật đầu, đi đến lấy con dao nhỏ, rồi đem một quả dưa chuột đặt lên thớt.

"Xoạch xoạch xoạch"

Giống như được dao lia qua rất nhanh, các miếng dưa chuột đều rang được thái với tốc độ chóng mặt.

"Tiểu Bạch, anh lợi hại thật đó!" Hoắc Duật Hy tròn mắt kinh ngạc, phải nhìn Từ Mặc bằng một ánh mắt khác.

Từ Mặc mỉm cười, nhếch môi.

"Tay trái của tôi còn lợi hại hơn."

"Thật sao?" Hoắc Duật Hy càng thêm ngưỡng mộ, háo hức nhìn hần đổi con dao sang cầm bằng tay trái.

"Xoạch xoạch xoạch"

"Tôi nói Tiểu Duật Hy, tôi rất là...a..."

Ặc!

Hoắc Duật Hy nhìn ngón tay của Từ Mặc bị con dao phay trúng, bỗng nhiên có một bầy quạ bay ngang đầu.

Quả nhiên không thể tin tên này bóc phét được.

"Trời ơi, chảy máu rồi. Tiểu Bạch, tôi nói anh không cần phải thể hiện như vậy, bây giờ bị thương rồi thấy không?"

"Không phải đâu Tiểu Duật Hy, là do..." Nhưng hắn còn chưa kịp nói hết, đầu ngón tay trở đã nhận được một luồng nhiệt ấm nóng ướt át.

"Anh đứng đó đi. Để tôi đi lấy băng cá nhân." Hoắc Duật Hy để một lúc rồi mới buông tay Từ Mặc ra, vừa nói vừa chạy đi tìm hòm thuốc gia đình.

Từ Mặc nhìn đầu ngón tay của mình, miệng vết thương khép lại thành một đường. Là lúc này Hoắc Duật Hy ngậm nó vào miệng, chính là cảm giác tê dại đó khiến hơi thở của hắn không tự chủ được, có chút rối loạn.

Hoắc Duật Hy sau khi dán cho Từ Mặc, liền phi hắn ra phòng khách ngồi. Cô có cảm giác để hắn ở đây thêm một lúc, có khi cháy luôn cả cái bếp của cô.

Sau khi ăn xong, cũng đã tới đến nơi, Hoắc Duật Hy cùng Từ Mặc ngồi xem tivi. Tuy là nói vậy, nhưng chỉ có cô xem, còn Từ Mặc thì ngồi một bên, mở mấy vỉ tính cá nhân, vừa gõ vừa xem một số giấy tờ được giao ở trường đại học.

"Anh viết báo cáo sao?"

"Đúng vậy, bài luận lần trước của tôi còn một số trục trặc nên phải làm lại."

"Vậy anh uống nước ép táo, rồi làm nhé." Hoắc Duật Hy đưa một ly nước ép cho Từ Mặc, hắn không nhìn chỉ giờ tay ra đón lấy, một hơi uống cạn.

"Cảm ơn Tiểu Duật Hy, ngon lắm."

"Đồ ngốc."

"Hả?"

"Anh không cảm thấy gì sao?"

Hoắc Duật Hy nén cười nhìn Từ Mặc, Từ Mặc chớp chớp mắt.

"Mặn quá!"

"Ha ha ha..." Hoắc Duật Hy ôm gối trên sofa cười ngả nghiêng, cô để ba muỗng muối vào trong đó mà hắn uống không chớp mắt luôn.

Từ Mặc cũng chọc đến đồ mặn, dứt khoát đóng máy tính lại, đi về phía cửa Hoắc Duật Hy, túm lấy cô.

"A...ya ya ya...đừng cù lét...ha ha ha, đừng mà, tha cho tôi đi." Hoắc Duật Hy cười đến chảy nước mắt, quéo lại dón ở một góc sofa.

"Lần sao còn dám như vậy không?"

"Không...không dám nữa." Hoắc Duật Hy gờ tay trán, chu môi nói.

Từ Mặc nhìn cô chảy cả nước mắt, mặt cũng đỏ như trái cà chua chín cũng không nhận được vui vẻ theo. Kéo cô vào trong ngực, đưa tay véo véo chớp mũi.

Hoắc Duật Hy vẫn chưa nhận được cười, ngẩn đầu nhìn Từ Mặc: "Ha ha ha...Tiểu Bạch, nhưng mà tôi không nhận được cười a...đừng chọc nữa, nhột quá."

"Tiểu Duật Hy hư quá."

"Chứ không phải tại anh quá chủ quan mới bị dụ như vậy sao?"

"Cô còn nói, nếu không phải tiểu yêu tinh quái như cô thì tôi cũng không thể thâm như vậy."

Hoắc Duật Hy ngồi thẳng dậy, rồi đổi tư thế quỳ trên sofa mới cao bằng Từ Mặc ngồi, cô câu lấy cổ của hắn, chống eo, vanh mặt: "Thế nào, có sợ không? Từ đây về sau nên biết điều, nghe lời bản cô nương một chút, nếu không sẽ uống nước muối dài dài nhé!"

Từ Mặc nhìn cô hống hách như vậy, cũng thuận thế ôm lấy eo của cô, nghiêng đầu nghĩ ngợi: "Thế sao? Vậy từ đây Tiểu Bạch thâm rồi, Tiểu Duật

Hy rộng lượng tha mạng a..."

"Tha mạng? Hừ, bản cô nương mới không cần tha mạng cho tên Tiểu Bạch đáng ghét nhà ngươi. Dám năm lần bảy lượt khi dễ ta, hại ta cảm thấy rất tự ti luôn."

"Tiểu Bạch khi dễ Tiểu Duật Hy thế nào cơ?"

"Chính là khi dễ nhan sắc và chiều cao của ta, Tiểu Bạch ngươi rất đáng tội chết. Giành hết phần đẹp của thiên hạ, còn thích làm cái cột đèn chắn trước mặt ta, làm những người xung quanh không phát hiện ra vẻ đẹp tiềm ẩn của ta. Ngươi nói, ngươi đáng tội chết không?"

Từ Mặc cũng cười, gật gật đầu: "Tiểu Bạch biết tội rồi, Tiểu Duật Hy tha mạng.. Tiểu Bạch sau này ở nhà giúp Tiểu Duật Hy giặt đồ, nấu cơm, không ra đường nữa, được không?"

"Được nha..."

Hoắc Duật Hy và Từ Mặc lần nữa cười phá lên, vang động cả căn nhà vốn mình cô cô độc.

Đùa giỡn đến khoảng 10 giờ, Từ Mặc cũng Hoắc Duật Hy lên lầu đi ngủ.

(Mới bị nứt xương lành đầy□)

Vì biệt thự đang ở là loại vừa nên trong phòng ngủ không có nhà vệ sinh, mà chỉ có hai nhà vệ sinh chung, một cái đặt ở tầng dưới và một cái đặt ở tầng trên.

Nói là đi ngủ, nhưng trước khi trở về phòng, Hoắc Duật Hy và Từ Mặc lại ghé ngang nhà vệ sinh đánh răng rồi mới chia nhau về phòng.

Hoắc Duật Hy về đến phòng đã vui vẻ nằm dài ra, lần qua lần lại chưa đến năm phút đã ngủ mất. Trong tim dường như có một thứ cảm xúc ngọt ngào dần lan tỏa kéo theo những thứ tình cảm dây dưa không rõ ràng mà chính cô cũng không ngờ đến.

Mấy hôm sau, sáng sớm Hoắc Duật Hy mặc một quần jean, áo sơ mi hồng nhạt, đang thay giày chuẩn bị đi đến trường đại học thì nhận được điện thoại.

"Alo? Tiểu Tích hả?"

[Minh đây, Tiểu Hy...không xong rồi, mình không về kịp sinh nhật của cậu rồi. Mạch Phi Quân có chuyện đột xuất phải bay đi Anh, một đồng hồ sơ bảy giờ đình trệ không giải quyết được. Cậu tha lỗi cho mình nha?]

"Mộc Tích?! Cậu lập lại lần nữa đi! Sinh nhật mình mà cậu dám bỏ mình sao?"

[Tiểu Hy sinh đẹp, mình thề, mình sẽ gửi quà cho cậu, đôi giày mà cậu thích đang ở chỗ mình này. Ship một cái là tới nơi, biến thành của cậu liền, tha cho mình được không?] Bên kia, Mộc Tích không ngừng dụi mắt.

Hoắc Duật Hy giậm chân bình bịch, rống vào điện thoại. Từ Mặc lúc này từ trên lầu đi xuống, Hoắc Duật Hy thấy hấn thì ra hiệu chỉ vào buổi sáng đặt ở trên bàn, bảo hấn ăn, sau đó liền đẩy cửa ra ngoài.

Từ Mặc vuốt lại mái tóc rối tung của mình, đi dép lê vào nhà bếp. Cầm tờ giấy ghi chú dán cạnh lòng đáy thức ăn, hấn mỉm cười.

Tiểu Bạch ngoan, nhớ ăn sáng rồi hả đến trường nhé. Tối có chuyện nên phải tới trường sớm, trưa về sẽ nấu thức ăn ngon cho anh.

Từ Mặc ngồi xuống ghế, từ từ ăn hết bữa sáng Hoắc Duật Hy chuẩn bị. Sau khi ăn xong, đem bát đi rửa hấn lại đi đến phòng khách, đưa tay xem đồng hồ, rồi ngồi hấn xuống sofa.

Đưa tay mở lại chiếc máy vi tính tối qua còn để ở đây, Từ Mặc xem một số giấy tờ đặt bên cạnh.

Lúc này Hoắc Duật Hy nói trong điện thoại, sắp đến sinh nhật rồi.

Bất giác đưa tay vào túi quần, hấn sờ sờ rồi xòe tay ra, trong đó còn đúng ba đồng, là số tiền duy nhất hấn có trong người. Chính là số tiền thừa hôm trước người giao báo đưa lại.

Từ Mặc sờ thêm mấy cái túi còn lại trên bộ đồ ngủ sọc ca rô màu sữa mà Hoắc Duật Hy mua cho hấn. Quà thật không còn đồng nào nữa...

Hấn nhìn ba đồng trong tay, khẽ thờ dài...bây giờ ngay cả một món đồ bình thường cũng không mua nổi chứ đừng nói là quà cho Hoắc Duật Hy.

Từ Mặc vênh môi, khuôn mặt đẹp trai hơi ửng đỏ thêm phần tự giận. Hấn đưa tay lấy điện thoại, bắt đầu tra thông tin...

Hoắc Duật Hy trở về cũng đã là 11 giờ 30, trong tay còn mang theo mấy túi thực phẩm.

Trong nhà không có ai, chắc là Tử Mặc đến trường chưa về nên Hoắc Duật Hy để mấy cái túi rồi lên phòng thay quần áo.

Khi xuống cô mặc một chiếc váy liền thân rộng rãi màu lam, chân váy nhẹ nhàng nhảy múa theo từng bước đi lộ ra đôi chân thon dài, trắng nõn, xinh đẹp.

Đem thực phẩm vào bếp, Hoắc Duật Hy quyết định nấu một bữa bít tết cho Tử Mặc. Nói không nhanh bằng làm, cô liền đem thối thịt bò ra, cân đo đong đếm rồi cắt ra.

Lúc cô đang cắm cúi làm thì có tiếng mở cửa, chắc là Tử Mặc về nên không có quay đầu lại.

Quả nhiên tiếng dép lê đi vào đến bếp thì dừng lại: "Tiểu Duật Hy nấu cái gì thơm thế?"

"Bít tết đó, hôm nay anh có lộc ăn rồi!"

Tử Mặc đi đến, nhìn Hoắc Duật Hy thoăn thoắt xào mấy nguyên liệu phụ, hần nở nụ cười.

"Này, cười cái gì vậy?"

"Không có gì, bởi vì thấy thức ăn ngon quá nên vui thôi."

Hoắc Duật Hy bịt môi, cầm giá quay lại nhìn hần: "Đeo miệng, càng ngày càng đeo miệng."

Tử Mặc mặc một quần tây màu đen, sơ mi trắng, thắt lưng chỉnh tề, đi giày thể thao, đơn giản nhưng từ trên xuống dưới toát ra tư vị thoát tục, điên đảo thần hồn chúng sinh. Cứ như một vị vương tử, cao ngạo đứng đó...

"Bộp bộp bộp"

Hoắc Duật Hy đánh vào ngực hần mấy cái liên tục. "Hôm nay không đi học à, làm gì ăn mặc đẹp quá vậy?"

Tử Mặc ôm ngực, né sang một bên: "Không có, tôi đi học mà."

"Đi học? Mặc mấy thứ này làm gì?" Hoắc Duật Hy chỉ chỉ vào áo của Tử Mặc, nhíu mày chất vấn.

Tử Mặc dờ khóc dờ cười, bình thường đến trường của cô, hần vẫn mặc thế này mà? Sao bây giờ biến thành ăn mặc lạ thường trong mắt cô thế?

"Tiểu Duật Hy, không mặc thế này thì phải mặc làm sao?"

"Tiểu Bạch, anh đừng lãng sang chuyện khác. Có phải là anh ra ngoài làm chuyện gì giấu tôi không?"

"Không, tôi không có." Tử Mặc khẳng định nhìn vào mắt Hoắc Duật Hy, cô bước đến nhón chân ngửi ngửi trên cổ áo của hần.

Rồi xoay người lại, cầm xẻng xào hành tây nhưng cứ như muốn đập chết nó: "Tôi cảnh cáo anh, tốt nhất ở nhà ăn no rồi đi học, đừng có chạy lung tung ra đường treu ghẹo ong bướm. Nếu không...bị người khác đánh ăn hiếp tôi cũng không cứu kịp đâu."

"Biết rồi. Tôi đi học thật mà." Tử Mặc bước lên, khom lưng đưa tay ôm eo của cô, than nhẹ.

"Buông ra. Anh cho anh ôm mà dám ôm ngã ngón như vậy hả?"

"Hả...ôm cũng không được sao?"

"Tôi chưa ghét bộ đồ này rồi, thay ra đi!"

Tử Mặc nghe cô nói vậy thì buông ra, nhìn nhìn bộ đồ hết sức đơn giản trên người thì vênh môi thở dài, chậm rì rì lên lầu.

Hoắc Duật Hy lên xoay người nhìn theo bóng lưng của hần, mi tâm nhíu chặt, trong lòng càng nghi ngờ đậm hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thế Yếu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Sinh thần Hoắc Duật Hy (2)

Ngày 21/4, ngày sinh của Hoắc Duật Hy, lần sinh nhật này, cô tròn 19 tuổi.

Cô cũng có một số bạn ở trường đại học, nhưng thân nhất cũng chỉ có Mộc Tích. Không phải vì cô không thích tiếp xúc với người khác mà bởi vì một số

vấn đề cá nhân và thân phận khiến cô không tiện giao thiệp quá rộng rãi.

Trước buổi tối sinh nhật, từ buổi chiều hôm trước Kha Triển Vương đã đứng ra tổ chức thay cô một bữa tiệc ở một phòng VIP của CLB DJ, là nơi lần đầu tiên cô gặp Tử Mặc.

Hoắc Duật Hy mặc dù rất muốn dẫn Tử Mặc theo để giới thiệu với bạn bè nhưng hắn đã một mực từ chối, bảo rằng có việc bận không thể đi.

"Nè, đi đi..."

"Không, không đi đâu..." Tử Mặc kiên quyết lắc đầu, từ trên lầu đi xuống phía sofa, ngồi xuống.

"Đi đi, một lúc thôi chúng ta liền về, sẽ không sao đâu, đừng sợ."

Hoắc Duật Hy chạy theo đến bên cạnh hắn, cũng ngồi xuống, rót cho hắn cốc nước, ra chiều dụ dỗ.

"Nhưng tôi rất không thích chỗ đó, càng không thích vị học trưởng Vương của Tiểu Duật Hy. Nên cô đi đi, tôi không đi đâu. Hơn nữa tôi còn phải đi làm thêm nữa."

"Tiểu Bạch, tôi nay rất quan trọng với tôi, anh có mặt đi mà. Làm thêm xin nghỉ một bữa cũng được mà, nha nha..."

Tử Mặc giả chết, không trả lời rồi mở ti vi.

"Hừ, Tiểu Bạch đáng ghét. Đồ vô cảm, không đi thì thôi, bản tiểu thư ừ thêm anh đi theo!" Hoắc Duật Hy nhìn vẻ mặt nhạt như nước lã của hắn thì đứng phắt dậy, giận dỗi cầm túi đi ra ngoài.

Tử Mặc nhìn theo bóng dáng của cô, khỏe môi khẽ nhếch lên, lắc lắc đầu đứng dậy. Đi vào nhà kho, đem ra một thùng đồ thật lớn, bày từng cái ra, xem xét thời gian rồi bắt tay vào việc ngay.

Ở CLB, Hoắc Duật Hy ngồi cạnh Kha Triển Vương không ngừng bị ép rượu. Kha Triển Vương thân sĩ luôn tiếp thay cô, nhưng cuối cùng vẫn là không thể không uống vài ly. Đến khi không chịu nổi nữa cô liền đứng dậy, từ chối khéo đi vào nhà vệ sinh.

Không giống như lần trước, lần này Hoắc Duật Hy đã thông thạo hơn, liếng thoáng đã đứng trước bồn rửa tay. Xả nước hết mức, cô không ngừng vọt vào mặt mình để tỉnh táo lại, khi ngẩng mặt lên gương mặt đã lấm tấm nước, từng giọt lăn qua vầng trán, dọc theo chân mi rơi xuống...

Cô thần thờ nhìn chính bản thân trong gương, nhớ đến chiều nay chưa nấu cơm đã đi luôn đến câu lạc bộ, không biết Tử Mặc có ăn cơm chưa.

"Tiểu Bạch đáng chết, tại sao mình phải lo cho anh ta chứ? Lớn xác như vậy cũng không phải là cái gì của mình, không hơi sức đâu phải lo lắng cơm nước cho hắn!"

Hoắc Duật Hy tự nhủ với lòng, hậm hực lấy chút son ra, tha tha lên má, lấy chút phấn bôi bôi lên môi...

"..."

Nhìn lại bản thân trong gương.

"Gaaaaa....."

Sau khi thu dọn được bộ dạng nhếch nhác ra khỏi toilet, Hoắc Duật Hy lê chân trở lại phòng bao, trong lòng không ngừng mắng Tử Mặc vô tâm. Ngay cả cô đi hộp đêm đến khuya làm gì cũng không hỏi chứ đừng nói mừng sinh nhật với cô.

"Duật Hy, em sao vậy?"

"Không có gì, chúng ta cắt bánh kem đi..."

"Sao vậy, chưa đến 12 giờ mà?" Kha Triển Vương nghi hoặc nhíu mày, sao đột nhiên cô lại tuột hứng vậy?

"Học trường, có lẽ là uống nhiều quá nên bây giờ em thấy hơi khó chịu."

Nhìn sắc mặt của Hoắc Duật Hy quả thật không được tốt, Kha Triển Vương liền gật gật đầu, rồi quay sang nói gì đó với người bên cạnh. Người đó gật đầu rồi đứng dậy, cho phục vụ mang bánh kem vào, bánh kem ba tầng xinh đẹp bày ra trước mặt, Hoắc Duật Hy làm chủ theo nghi thức thấp nền rồi chấp tay cầu nguyện, sau đó thổi nến rồi cắt bánh kem...nhưng trong ánh mắt của cô muốn phản tề nhạt.

Lạnh nhạt nán lại thêm một lúc đến khi khoảng 11 giờ hơn, Kha Triển Vương liền làm chủ, giải tán bữa tiệc. Đa phần là bạn bè của cô ở trường đại học, nhìn thấy sắc mặt Hoắc Duật Hy không khỏe liền cho là tư lượng cô kém, hai cô bạn cùng phòng của Mộc Tích ở ký túc xá cũng khá thân thuộc với cô nên liền chủ động đi đến, khoác vai kẻ cô đi ra ngoài.

"Tiểu Ann, mình thật sự không sao mà."

"Haiz...mặt mày ừ dột một đường, không phải do đau đầu, chóng mặt chẳng lẽ là cậu đang thất tình?" Tiểu Ann chu môi, áp mặt tới gần nhìn vào mắt Hoắc Duật Hy.

"Này, cậu mà dám hôn Tiểu Hy, Tiểu Tích biết được sẽ đập bẹp dí cậu đó!" Đường Lập Lập một bên đẩy nanh vuốt của Tiểu Ann ra, nhắc nhở.

"Ha, Mộc Tích. Cái cô nàng đàn ông bây giờ mình có nuốt luôn Tiểu Hy cậu ta cũng không đến kịp, hê hê hê..." Tiểu Ann cười gian trá nhìn Hoắc Duật Hy.

Kha Triển Vương đi phía sau cũng chỉ biết cười với sự tình nghịch của các nàng này, một số người bạn khác cũng thêm vốn, hòa nhau xoa nắn nhân vật chính hôm nay, chỉ tội cho Hoắc Duật Hy là bị kéo tới kéo lui làm cô say sẩm thật luôn.

Đến khu đại sảnh, nhóm người của Hoắc Duật Hy chờ Kha Triển Vương làm thủ tục trả phòng.

"Ai nha...các cậu nhìn kia, bên kia...người đó trong đẹp trai quá."

"Đâu?" Tiểu Ann trai gái đều không tha, tò mò nhìn theo.

"Đấy." Cô bạn chỉ tay về phía bên kia đường, trước cửa một nhà hàng sang trọng bậc nhất thành Phố K.

"Trời ơi! Đúng nha...còn đẹp hơn cả mình tỉnh nữa, không biết là vị thái tử gia nào vậy a?"

Những cô gái khác cũng nhón nháo nhìn về phía người đàn ông kia.

Hoắc Duật Hy cũng nâng mắt lên xem thử rốt cuộc người đó là ai.

"Tiểu Hy, có phải rất đẹp không? Khí soái mười phần không phải tầm thường a..."

"..."

"Tiểu Hy, cậu sao vậy?" Tiểu Ann thấy Hoắc Duật Hy cứng đờ thì khẽ lay lay.

Người đàn ông bên kia một thân cao ráo, áo sơ mi đen, quần tây trắng, đi một đôi giày cùng màu, mái tóc vuốt ngược để lộ vầng trán thanh tú, mày kiếm đen rậm, làn da trắng mịn, tuấn nham mười phần điển đào chúng sinh. Nhất là ánh mắt màu lam xanh như biển khơi, phía trên mắt trái là nốt ruồi son tinh tế.

"Này này, hình như không phải đâu, người phụ nữ bên cạnh anh ấy kia, trông rất có tiền nha." Đường Lập Lập hất mày nói.

"Sao vậy? Cậu đừng dùng tư tưởng không trong sạch của mình ra rồi bảo người ta là con vịt nha."

Đường Lập Lập lại nói tiếp: "Trong người kia chỉ cỡ tuổi sinh viên như chúng ta, nhưng người phụ nữ kia cũng không còn nhỏ, ít nhất cũng lớn hơn anh chàng kia 5 tuổi. Kia, cậu xem kia a..."

Tiểu Ann nghe Đường Lập Lập nói thì lại nhìn sang bên kia đường, người phụ nữ mặc chiếc váy đen kéo áo người đàn ông, rồi dán môi lên khuôn mặt của hắn. Đồng thời mở chiếc túi xách xa xỉ, dúm vào túi người đàn ông một món đồ.

Người đàn ông nở nụ cười, sau đó ôm người phụ nữ kia một cái rồi đi đến mở cửa xe chiếc xe Lamborghini màu đen oai vệ, tiễn người phụ nữ lên xe. Chiếc xe kia lăn bánh, như kinh ngư hùng dũng lao mất hút vào màn đêm.

Người đàn ông đánh mắt nhìn một lượt xung quanh rồi cũng nhanh chóng lên một chiếc xe khác, theo hướng ngược lại chạy về phía ngoại thành.

Hoắc Duật Hy bị che bởi một đám cô gái không ngừng cảm thán vẻ đẹp của người đàn ông kia. Vốn dĩ không thấy cô sẽ không tin, nhưng sự thật khi chứng kiến rồi lại khiến khó chịu đến ghê tởm như vậy.

"Alo?"

[Tiểu Duật Hy...cô về chưa vậy?]

"Có chuyện gì sao?"

[Tôi...tôi đói.]

Từ bên kia giọng nói rất lễ thuộc cùng giận dỗi của Từ Mặc truyền đến. Hoắc Duật Hy cảm điện thoại, đứng bên này nhìn về phía nhà hàng kia còn ảm áp ánh đèn. Nhưng không hiểu vì sao tâm cô lại lạnh như vậy...

"Anh muốn ăn gì không, tôi mua về."

[Ừm...không cần đâu, tôi đợi Tiểu Duật Hy về nấu mì cũng được rồi.]

"Được, vậy tôi bây giờ trở về."

Hoắc Duật Hy cúp máy, lúc này Kha Triển Vương bước lên, nhìn nhìn vẻ mặt của cô: "Tiểu Hy, trông em rất không ổn, có cần đi bệnh viện không?"

"Học trường không cần đâu, cảm ơn anh. Em chỉ muốn về nhà thôi."

"Nhưng mà..."

"Học trường, hôm nay rất cảm ơn anh, nhưng bây giờ em chỉ muốn về nhà thôi."

"Thôi được, chúng ta về."

Ban đêm bầu trời lấp lánh ánh sao, có những mảnh sáng như pha lê vụn vỡ, lung linh. Như ánh mắt của người đàn ông đó, khi đêm tối dần buông, cũng ma mị như màn đêm nhưng cũng đẹp như tinh tú chỉ là không sao chạm đến.

Hoắc Duật Hy về đến nhà đã là 11 giờ 40, mở cổng đi vào, ánh đèn đường soi rọi bóng của cô khiến nó dài thêm một khoảng sân.

Cửa chính đã đóng, trong nhà không có ánh đèn. Hoắc Duật Hy hít một hơi thật sâu rồi đưa tay, mở cửa.

"Bling bling bling....ting ting ting..."

Tiếng của những cái chuông nhỏ đủ màu sắc treo dọc theo trần nhà và vào nhau tạo ra âm thanh vui tươi, ánh đèn bỗng nhiên bật sáng ập ập màu vàng cam, có hoa tươi, có nến thơm, có bánh ngọt bài trí bắt mắt đặt trên bàn.

Có tiếng bước chân đến gần và tiếng hòa ca từ một hộp nhạc cổ kính...

"Happy birthday to you

Happy birthday to you

Happy birthday, happy birthday and the start burn tonight

Happy birthday to you

Happy birthday to you

Happy birthday, happy birthday, happy birthday to you...."

Bài hát kết thúc. Từ Mặc mang chiếc bánh kem được trang trí hết sức dễ thương đi đến trước mặt của Hoắc Duật Hy, nhìn cô, mỉm cười nói:

"Tiểu Duật Hy, chúc mừng sinh nhật."

Hoắc Duật Hy nhìn vào mắt hắn, Từ Mặc cũng nhìn cô, thấy cô đứng bất động thì chu môi, đặt bánh kem xuống rồi đưa tay kéo cô đi đến ngồi xuống ghế.

"Tiểu Duật Hy sao thế, cô không thích sao? Hay bất ngờ quá nên không nói được gì luôn rồi?"

Đôi mắt màu hổ phách của Hoắc Duật Hy khẽ chớp, quay sang nhìn căn nhà được bài trí ầm ập, ngọt ngào vô cùng đẹp. Từ trong nội tâm của cô quá thật tán thưởng, quà thật rất đẹp, cô cũng đã từng hy vọng thật nhiều có được đêm sinh nhật như thế này.

"Tiểu Duật Hy...chờ một chút." Từ Mặc lấy tay che ánh của cô lại. Cô nghe thấy tiếng sột soạt...

"Được rồi." Từ Mặc long trọng đưa cho Hoắc Duật Hy một chiếc hộp trang sức tinh xảo, nhưng có phần cũ kỹ nhưng rất cổ kính. "Tặng cho cô."

Hoắc Duật Hy run run giơ đôi tay mở ra...có một mùi hương nhẹ nhàng len lỏi vào không khí, dịu dàng quyến rũ hơn cả mùi của nến thơm, có lẽ phải tinh tế lắm mới ngửi thấy.

Từ Mặc mỉm cười cầm chiếc vòng tay trong hộp trang sức lên. "Tôi đeo cho cô, cô phải rất đẹp không? Ông chủ suýt bán cho người khác rồi, tôi phải rất vất vả mới mua được đó."

Chiếc vòng tay bằng gỗ được ghép từ nhiều mảnh đá qua điêu khắc tỉ mỉ, Hoắc Duật Hy có thể nhận ra đó là những mảnh gỗ hình cô ba lá, chủ đạo là một mảnh gỗ cỡ 4 lá, ở giữa đính một viên pha lê sáng lấp lánh, bên ngoài viền mỗi mảnh ghép được bọc bằng một thứ kim loại màu trắng, nhưng chắc chắn không phải bạc. Bởi vì chiếc vòng tay này được làm bằng gỗ trầm hương, đắt giá, bạc...không xứng.

"Tránh ra!"

Hoắc Duật Hy hát mạnh cánh tay của Từ Mặc, quăng chiếc vòng tay vào người hắn.

"Tiểu Duật Hy, cô sao vậy?" Từ Mặc hơi bất ngờ, cầm chiếc vòng tay muốn tiến lên, nhưng Hoắc Duật Hy liền lùi lại mấy bước bài xích nhìn hắn.

"Từ Mặc, anh đừng gạt tôi nữa. Tôi không cần món đồ của từ tiền của người phụ nữ khác vung cho anh đâu."

"Tiểu Duật Hy, cô nói cái gì vậy?"

"Tôi nói cái gì chẳng lẽ anh không hiểu. Anh từ đâu có được chiếc vòng này anh nói đi."

"Là tôi đi làm ở một cửa hàng lưu niệm, tôi..."

"Anh đừng nói dối nữa, kinh tâm lắm biết không? Nhà hàng khách sạn King, anh đứng ở đó áp ôm cùng người phụ nữ đó, chẳng lẽ anh không thấy gương? Bà ta cho anh tiền, anh lại dùng tiền đó mua quà cho tôi, anh nghĩ tôi nên vui vẻ nhận món quà này như thế nào đây?" Hoắc Duật Hy rống lên, đôi mắt đỏ hoe căm phẫn.

"Tiểu Duật Hy, cô nghe tôi giải thích, không phải như vậy đâu, chiếc vòng này..."

"Những kẻ phạm tội đều muốn giải thích nguyên nhân của mình làm sai có bao nhiêu đúng đắn. Anh nói với tôi chiếc vòng này bình thường đến nỗi có thể xuất thân từ một cửa hàng lưu niệm sao?"

Từ Mặc nhìn ra trong mắt của Hoắc Duật Hy quả thật là căm giận cùng bài xích đối với tất cả lời nói của hắn. Cuối cùng, bất đắc dĩ thở dài..

"Tiểu Duật Hy, tôi nhận chiếc vòng này không hề rẻ, nhưng tôi đảm bảo không làm bất cứ chuyện gì trái với lương tâm để kiếm tiền. Càng không tìm những người phụ nữ khác nói lời đường mật, bán rẻ bản thân cho họ trêu đùa để có được cuộc sống hư vinh."

"Vậy anh làm gì để kiếm được nhiều tiền như vậy? Tại sao mấy ngày qua anh luôn len lút tôi đi sớm về muộn?"

"Tôi chỉ muốn cho cô một bất ngờ thôi, tôi chỉ muốn cùng cô đón một ngày sinh nhật vui vẻ? Chẳng lẽ như vậy là tôi đã sai sao?"

Hoắc Duật Hy bật cười, nước mắt cũng tuôn ra. Có lẽ cô sẽ vui mừng đến nhảy dựng lên, có lẽ cô đã nhào vào lòng hắn ngay lập tức khi bước chân vào nhà thấy được cảnh tượng này.

Tiểu Bạch của cô vì cô dụng tâm chuẩn bị sinh nhật, hắn không phải không biết mà là giả đồ ngớ lơ để cho cô một niềm vui khó phai nhạt.

Nhưng là...dụng tâm này của hắn lại dùng cách bản thủ mà cô ghét nhất. Dùng tiền của người phụ nữ này cho một người phụ nữ khác, trái ôm phải áp để có được một nụ cười không sao chân thực.

"Có lẽ không nhìn thấy thì tôi sẽ không tin, nhưng mà Từ Mặc, anh biết không? Lúc người phụ nữ kia cúi thể tín dụng vào người của anh, anh có biết trong mắt tôi anh rẻ rúng đến mức độ nào không?"

"Tiểu Duật Hy, cô đang không bình tĩnh, chúng ta ngày mai nói tiếp." Từ Mặc cúi người nhặt chiếc vòng tay lên.

"Tôi không cần những thứ bản thủ, rẻ tiền này, nhìn thấy nó tôi cũng như thấy bản thân anh luôn cúi ti tiện thế nào dưới chân váy phụ nữ!" Hoắc Duật Hy chụp lấy chiếc vòng tay, ném nó ra ngoài.

"Hoắc Duật Hy!" Từ Mặc nhìn chiếc vòng bị cô lạnh lùng vứt đi thì không giữ được bình tĩnh nâng giọng, đôi mắt hắn nheo lại lạnh lẽo nhìn cô.

Hoắc Duật Hy chưa từng thấy hắn như vậy bao giờ, cô cũng biết lời nói vừa rồi của mình đã chọc đến tôn nghiêm của một người đàn ông, cũng là giới hạn tuyệt đối không nên chạm vào.

Lòng ngực của Từ Mặc phập phồng, nhìn chăm chăm vào mắt của Hoắc Duật Hy, hơi thở âm u lạnh lẽo. Căn phòng đầy sắc màu ám áp bỗng chốc như sắp đóng băng, không có âm thanh nào khác ngoài những tiếng chuông nhỏ leng keng va vào nhau từ những trận gió nhẹ nhẹ lùa qua khe cửa.

"Tôi hiểu rồi."

Qua thật lâu, có lẽ đối với Hoắc Duật Hy là vậy, Từ Mặc lạnh nhạt nói ba chữ này thì xoay người đi lên lầu..

Đồng hồ điểm 0:00 giờ, lạnh và sắc, thanh thúy đến nhói lòng.

Không giống như cô nghĩ hắn sẽ nổi cơn thịnh nộ, sẽ nổi cáu với cô...nhưng không, hắn chỉ như vậy mà lạnh lùng bỏ đi, không giận dữ cũng không giải thích thêm bất cứ lời nào.

Hoắc Duật Hy đưa tay điên cuồng lôi kéo những thứ đẹp để được trang trí tỉ mỉ xuống, xô đổ những thứ bánh ngọt, kẹo, hoa và nến trên bàn xuống đất.

Phá hết!

Cô phải phá hết những thứ đồ bản quá bản này! Cô không cần! Cô không cần!

"Xoảng xoảng xoảng"

Trong mắt hấn dường như mãi mãi cô mới là người sai. Nhưng vì sao hấn không chịu hiểu, cô cần chỉ là một lời chúc của Tiểu Bạch mà thôi, chỉ cần một cái ôm nhẹ nhàng của hấn là đủ...

Vì sao hấn lại tìm những người phụ nữ khác chen vào cuộc sống của cô và hấn, dùng bản thân mình để đổi lấy vật chất xa xỉ làm hài lòng cô? Cô không cần!

Vì những thứ đó chính là sự bần tiện nhất làm nhơ nhuốt ánh mắt đẹp hơn tinh tú của hấn trong từng giấc mơ về đêm của cô.

Đêm nay vì sao lại đau lòng đến vậy, chỉ là thứ tình cảm đó vẫn theo một cách thức nào đó càng đậm đặc hòa vào nỗi đau...đau càng sâu, tình cảm kia càng nồng đậm, hòa vào máu tủy, bóp nghẹt trái tim...đốt cháy linh hồn.

Sáng hôm sau, khung cảnh hoang tàn của đêm hôm trước đã được người ở dịch vụ lau dọn nhà cửa ghé qua giải quyết.

Lúc Hoắc Duật Hy đi xuống người kia cũng đã đi về, thời gian còn rất sớm, còn chưa đến 6 giờ.

Có tiếng bước chân, Hoắc Duật Hy không ngăn đầu lên vì biết người đó là Từ Mặc. Cô muốn đứng dậy đi vào bếp thì Từ Mặc cũng đã xuống phòng khách, nhưng trong tay hấn cầm thêm vali quần áo.

"Tôi qua tôi nhờ người bạn tìm được chỗ ở rồi. Số tiền khi tôi ở đây thiếu cô ngày mai tôi sẽ gửi trả. Cảm ơn thời gian qua đã giúp đỡ."

Hoắc Duật Hy chết sững tại chỗ, nhưng không có quay đầu lại. Hai nắm tay xiết chặt lại, rồi dứt khoát lạnh lùng đi vào bếp, coi như cô đã biết rồi, không muốn níu kéo cũng chẳng bận tâm ai đi ai ở.

Từ Mặc cũng không nói thêm lời nào, kéo vali ra cửa, bắt xe rồi đi.

Hoắc Duật Hy đứng trong nhà bếp, nhìn nghe tiếng xe đã chạy đi mất cuối cùng chỉ còn lại âm thanh chim non cất tiếng ríu rít buổi sớm hòa vào nắng mai, ngoài ra không còn gì cả.

Thế là hết, kết thúc một chuỗi những ngày êm đẹp...cứ như vậy mà kết thúc thật rồi. Lúc đến đây, hấn không là ai của cô, lúc ra đi cũng vậy...

Không là người thân, không là bạn cũng chẳng phải người tình...

Sáng hôm nay vẫn đẹp vẫn vui tươi thể nhưng ở tận cùng đáy con tim, Hoắc Duật Hy cô lại thấy đắng, thấy lạnh...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Hấn có bạn gái!

Hoắc Duật Hy mở bưu phẩm.

Bên trong có một phong bì...

Là tiền.

Phía trên không đề địa chỉ gửi, nhưng cô biết, là của ai.

Hấn thật sự trả cho cô như những gì hấn đã hứa.

Tiểu Bạch của cô cũng thật dứt khoát. À mà tiền này chắc cũng là người phụ nữ kia mê một cung phụng cho hấn.

Hoắc Duật Hy quăng phong bì vào ngạch bàn dưới phía dưới, đứng dậy xoay người, nhìn căn nhà trống trải, cuối cùng vẫn là đi vào bếp.

Đem thật nhiều thực phẩm bày ra, hôm nay cô không đi học. Đã là ba ngày liên tục kể từ khi Từ Mặc rời khỏi, suốt ngày cô không ăn cô thì lại vùi đầu vào ngủ mê mết, không muốn đi đâu, càng không muốn gặp bất kỳ ai.

Cô thấy lòng tin của mình bị tổn thương, cô cảm thấy tình cảm của mình bị người khác mua đi một cách rẻ tiền.

Tình cảm đó là gì cô không biết, nhưng chỉ biết là bản thân đau. Hoắc gia từ nhỏ dạy cô đủ mọi lễ nghi giao tiếp, dạy cô bình tĩnh, thản nhiên trước những bất biến của thời cuộc, dạy cho cô hiểu khi đứng giữa những lợi ích và nhân tính, nên biết ứng phó thế nào, nhưng cuối cùng lại không dạy cho cô chữa lành vết thương tình cảm hằn lại góc khuất con tim.

Nên bây giờ cô đau, cũng không biết làm gì, hoàn toàn bị động, ngây ngốc chịu đựng.

Hoắc Duật Hy đứng trong bếp, muốn làm rồi rau răm trộn thịt bò. Đặt chảo lên bếp, cho 1 thìa dầu oliu, cho tỏi vào phi thơm, cho thịt bò đã qua sơ chế vào, đưa tay vặn lửa lớn, cô nhanh tay đảo thịt.

Rau răm được vẩy ráo nước đã nằm một bên, Hoắc Duật Hy cho nước sốt vào trộn mấy cái rồi để đó, xoay người tiếp tục đảo thịt thêm một lúc nữa thì tắt bếp.

Làm xong món rồi, cô lại làm sườn xào chua ngọt. Xong món sườn lại làm đậu phụ nhồi thịt, canh hàu nấu nấm đông cô, ức vịt nướng mật ong, tôm sốt cà chua. Hứng lên lại làm cả sushi, kimbap cuộn, canh kim chi chua cay rồi đem hết khoai tây ra thái miếng, chiên lên, xúc bơ, xúc rồi lại bày ra...

Làm đến khi mệt rã rời, Hoắc Duật Hy lại bày ra bàn, nghiêm chỉnh ngồi...

Cả bàn ăn thơm phức khơi gợi và kích thích vị giác...

"Tiểu Duật Hy, thơm quá...ăn được chưa?"

"Chưa, cầm táy máy tay chân ăn vụng."

"Ồ, biết rồi! Tôi chỉ nhìn thôi."

"Bộp"

"Ui..."

"Đã bảo không được ăn vụng mà!"

"Nhưng nó thơm kìa!"

Hoắc Duật Hy mơ màng nhớ đến mấy ngày trước đây, chính là như vậy. Cạnh bên cô là Tiểu Bạch luôn vui vẻ ăn cơm cô nấu, những thức ăn mua sẵn bên ngoài không phải cô nấu thì dứt khoát hẳn sẽ không đụng đũa đến.

Cô bắt đầu biết lo lắng đến giờ giấc nấu cơm, sợ hán đói, sợ hán ốm. Nhưng xem ra chỉ là tự mình cô nghĩ ngợi xa xôi, bây giờ có ăn cơm hay chưa còn cần cô lo lắng nữa sao? Không có cô, hẳn cũng không thiếu tiền mà chịu đói, chịu rét.

(Niếp: Viết đoạn này tự nhiên thấy éo le giùm cái cảm xúc ~~~)

Cuối cùng một bàn ăn nhưng Hoắc Duật Hy không động mấy đũa đã đứng dậy đem dẹp tất cả. Dứt khoát không nghĩ ngợi nhiều nữa, cô muốn đi dạo phố, muốn đi shopping mua mua mua thật nhiều đồ, không muốn tiếc rẻ gì nữa, phải đi chơi đến mệt chết mới thôi.

Hoắc Duật Hy nghĩ vậy liền đi lên phòng của mình, thay quần áo, trang điểm đơn giản một chút liền cầm túi xách đứng dậy.

"Chạch chạch"

Túi xách va phải mấy món đồ trên bàn khiến chúng rơi xuống đất. Hoắc Duật Hy của người nhặt lên, khi đảo mắt đến món đồ bên cạnh chân của mình tay cô hơi khựng lại.

Lúc dọn dẹp, người bên dịch vụ nhặt được chiếc vòng tay Từ Mặc tặng cho cô bên vệ cửa sổ thì đưa lại cho cô. Hoắc Duật Hy tùy tiện để nó trên bàn, mấy ngày hôm nay càng không có tâm trạng chú ý, hôm nay thế nào lại tìm đến chân cô?

Hoắc Duật Hy cũng không muốn suy nghĩ vào lại tùy hứng cho vào túi xách, có cơ hội sẽ đem trả cho Từ Mặc, sau đó coi như gọn gàng giải quyết quan hệ không rõ ràng này.

Hoắc Duật Hy bắt xe chạy vào trung tâm thành phố K.

Cô đầu tiên ghé trung tâm thương mại, đi dạo một vòng gom hết những mẫu váy mới ra, không thử liền cào hết kệ giày, túi xách, mỹ phẩm. Những thứ không dùng đến chỉ cần thấy thuận mắt liền cho vào hóa đơn.

Đi hết ba tiếng, Hoắc Duật Hy quệt mồ hôi rồi để lại địa chỉ giao hàng liền xuống nhà hàng ở tầng trệt, cô gọi một tách cà phê rồi ngồi đấy nhìn ra phía đường phố nhộn nhịp.

Cà phê nghi ngút khói, như làn sương mỏng tan vào không trung.

Đến khi cà phê nguội lạnh Hoắc Duật Hy vẫn thất thần nhìn ra cửa, có phục vụ tiến đến muốn thay cà phê cho thì Hoắc Duật Hy mới khôi phục tỉnh

thần.

Rời khỏi trung tâm thương mại, Hoắc Duật Hy đi bộ dọc theo con phố, không mục đích. Đôi lúc sẽ dừng lại nhìn chăm chú mấy món đồ nhỏ của người bán hàng tập hóa, sau đó lại đột ngột xoay người nhìn về phía sau.

Không có ai cả.

Không có Tiểu Bạch.

Không có một người bên lên đi phía sau, nhìn cô, bảo vệ cô.

Lần trước là cô giận đối hấn nhưng lần này chủ đích là hai người giận nhau thật rồi.

Nên không có Tiểu Bạch chủ động đến tìm cô, không có Tiểu Bạch sẽ chịu nhượng bộ chủ động tìm cô xin lỗi.

"Cô gái, cháu mua thứ gì không?"

Một người phụ nữ trung niên mỉm cười hỏi Hoắc Duật Hy, lúc này cô mới nhận ra bản thân đứng gần người ở trước cửa một cửa hàng bán đồ lưu niệm.

Vốn không có định hướng phải đi đâu nên Hoắc Duật Hy cứ thế tiến vào cửa hàng xem thử.

Mấy cô gái trong cửa hàng đang sắp xếp đồ đặc vui vẻ giới thiệu cho Hoắc Duật Hy nhưng cô từ chối, cô bảo muốn từ từ lựa. Một cô gái thấy vậy thì gật gật đầu, quay về chỗ ngồi chống cằm.

"Bà chủ ơi, con thấy lần này không xong rồi."

Người phụ nữ trung niên đang tính sổ sách thì vo một mẩu giấy, ném lên đầu cô gái: "Ngậm cái miệng con lại, chuyện gì cũng có hướng giải quyết."

"Haiz, vốn tưởng có một anh chàng đẹp trai đến đây làm việc thì cửa hàng liền phát khởi lên. Nhưng soái ca con chưa ngắm được bao lâu lại đột nhiên nghỉ việc...hu hu hu...bây giờ cả ngày doanh số bán sản phẩm lại quay về những ngày ban đầu rồi."

Bà chủ nhìn sổ sách rồi lắc lắc đầu: "Đúng là Từ Mặc không đến đây nữa mấy khách hàng nữ cũng không ghé qua mấy người nữa. Bọn nữ sinh các con đúng là thực vụ!"

"Không phải thực vụ mà bởi vì có người đẹp trai thế mà không thương thức thì chính là phí phạm." Cô gái kia chu môi phản bác.

Hoắc Duật Hy đang lựa đồ nghe đến cái tên quen thuộc kia thì thân thể liền cứng đờ. Cô vội đi đến chỗ bà chủ, gấp gáp hỏi.

"Bà chủ, người bà vừa nói tên Từ Mặc sao?"

"Đúng vậy, có gì không?"

"Có phải anh ấy rất cao, da trắng, vô cùng đẹp trai không?"

Hai cô gái ngồi một bên liền sà lại, gật gật đầu: "Đúng vậy nha, chính là tuần trước rồi tuần trước nữa anh ấy đến đây nhận việc làm khuôn vác mấy hàng nhập về cho cửa hàng chúng tôi. Một cô sinh viên đại học từ khi thấy anh ấy làm ở đây thì đến nườm nượp, mà anh ấy cũng rất giỏi nói mấy câu mấy cô gái kia liền thi nhau mua món đồ anh ấy vừa cầm. Thế mà vui chưa bao lâu, ba hôm trước anh ấy liền không đến làm nữa."

Một cô gái bên cạnh lại quay sang trách bà chủ: "Con đã bảo rồi, người như vậy bà chủ phải ký hợp đồng hoặc là trả lương theo tháng. Nhưng mà bà chủ có chịu nghe đâu, tính lương theo doanh số bán hàng mỗi ngày, bây giờ thì tốt rồi, người ta nghỉ làm giữa chừng chúng ta cũng không núm kéo lại kịp."

"Làm sao ta biết được Từ Mặc sẽ đột nhiên nghỉ việc chứ, lúc đến đây nó cần tiền như vậy ta liền nghĩ trả lương theo ngày sẽ tiện cho người ta, thế mà tiện cho người là khổ cho mình này."

Hoắc Duật Hy ra khỏi cửa hàng lưu niệm với tâm tình thật hỗn loạn. Mọi chuyện ngày càng khiến cô không hiểu thế nào là thế nào.

Nếu như lời Từ Mặc nói là thật, hẳn làm việc cho cửa hàng lưu niệm này sau khi tháo băng ở cánh tay thì người phụ nữ đứng cùng hấn ở nhà hàng - khách sạn King là ai? Hơn nữa chiếc vòng tay này từ đâu là hấn có?

Nhưng cô biết chắc một điều Từ Mặc biết ngày sinh nhật của cô trước hơn lúc Mộc Tích gọi điện báo không về được. Bởi vì hấn làm việc ở đây là hai tuần, còn Mộc Tích chỉ gọi cho cô cách đây một tuần mà thôi.

Hoắc Duật Hy hỏi bà chủ địa chỉ của Từ Mặc đang ở nhưng lại ngốc nghếch nhận ra địa chỉ đó là nhà của mình, nên khi hấn rời đi không ai biết hấn bây giờ đang ở đâu.

Hoắc Duật Hy muốn đến trường đại học của Từ Mặc, nhưng cô cũng nhận ra trường đại học lớn như vậy, Từ Mặc học ở đâu cô càng không biết. Cô cũng lạ lẫm hoàn toàn với nơi đây nên dù có muốn đứng chờ thì cũng không biết chờ ở đâu, không biết thật ra hôm nay hấn có đến trường hay không?

Tiểu Bạch của cô cứ như vậy với cô không có bất cứ liên hệ nào, cô nhận ra bản thân hoàn toàn không biết gì về cuộc sống sau lưng hắn, còn hắn thì lại nắm trọn những điều liên quan đến cô.

Hoắc Duật Hy cầm điện thoại, trước mắt là một dãy số điện thoại của người kia. Muốn gọi vào dãy số của hắn nhưng chẳng có đủ can đảm, cũng không biết phải nói cái gì và phải làm thế nào.

Lúc đó quyết tuyệt như vậy, bây giờ đi vào trạng thái này muốn đối diện với hắn cô thật sự không có ngôn ngữ nào để diễn đạt.

Hoắc Duật Hy trở về nhà, người ở trung tâm thương mại cũng đã giao hàng đến.

Cô cũng không có tâm trạng ngắm nhìn mấy món đồ đó mà nằm bịch ra giường. Cô nhận ra bản thân lúc nào cũng nghĩ đến Từ Mặc, dường như mỗi lúc rảnh rỗi hay bận rộn, khi lơ đãng cô lại đem hắn ra nghĩ ngợi.

Đúng lúc này điện thoại bên cạnh lại vang lên, Hoắc Duật Hy sờ sờ túi, lấy ra xem là ai gọi đến. Có khi nào là Từ Mặc không?

Nhưng hy vọng trong mắt cô nhanh chóng đổi thành ngưng trọng, ngồi dậy chỉnh tề, cô mới bắt máy.

"Alo? Mẹ, có chuyện gì sao?"

[Duật Hy, con đã bao lâu rồi không về nhà hả? Còn hỏi mẹ gọi làm gì, con có biết ba của con giận đến mức nào không?]

"Nhưng mà chẳng phải lúc trước ba mẹ đã đồng ý cho con đến đây năm sau nữa mới về mà, bây giờ vui chơi còn chưa được mấy hôm đã bắt con về nhà rồi?"

[Con còn nói, mấy hôm của con chính là 6 tháng rồi đó. Hai năm nay con chạy sang Trung Quốc, số ngày về nhà đếm trên đầu ngón tay mà con không nhớ nhà sao?]

"Được rồi, được rồi. Con lập tức về nhà diện kiến ba mẹ, chịu không?"

Bên kia điện thoại trầm mặc ba giây: [Bên đó có chuyện gì không vui sao mà lại nghe lời như vậy?]

"Không có, là con nhớ ba mẹ thôi. Cứ quyết định vậy đi, bây giờ con thu dọn đồ. Tạm biệt!"

Hoắc Duật Hy cúp máy, lẩn nửa nằm ra giữa giường, thở dài.

Nửa tháng sau.

Sân bay thành K tấp nập người, Hoắc Duật Hy cầm vali sải bước lướt nhanh về phía quốc lộ.

Cô đeo khẩu trang, đội mũ lưỡi trai màu đen, mặc một áo sơ mi rộng độ xanh, quần sooc màu trắng.

[Hoắc Duật Hy, em không cần học nữa phải không?]

"Xin lỗi cô, em đang đến trường ngay đây ạ."

Bà la sát Mạch Phi Quân đã dẫn Mộc Tích trở về liên triệu hồn cô về. Biết được cô đã không đến trường nửa tháng, liền nổi trận lôi đình.

Hoắc Duật Hy như kiến bò trên chảo, dùng tốc độ nhanh nhất đến trường. Kéo luôn cả vali chạy đến diện kiến Mạch Phi Quân.

"Đi đâu?"

"Về, về thăm gia đình ạ."

"Về thăm gia đình? Mà đi liên đi nửa tháng, không xin phép. Hoắc Duật Hy, em cũng lớn gan lắm, không còn muốn lẩn lộn ở chỗ này nữa sao?!"

"Tôi đi hai tháng, kêu em ở nhà rèn luyện. Lần trước bị người ta giành mất cơ hội đi trình diễn mà còn không biết cố gắng làm hài lòng mấy bà chẳng tình kia, còn ở đây chạy khắp nơi. Em nói em nên đáng tội gì hả?!!!"

Mộc Tích đứng bên ngoài phòng làm việc của Mạch Phi Quân muốn bay dính vào tường sau mỗi tiếng thét cuối cô của bà.

Sau khi Hoắc Duật Hy lẩn ra bộ dạng thê thảm đến không chịu được.

Quán cà phê đối diện trường đại học, Hoắc Duật Hy nằm ườn trên bàn. Mộc Tích đảo đảo muỗng trong tách cà phê.

"Nói đi, bộ dạng thê thảm này là thế nào, sao bỗng dưng lại chạy về nhà lâu như vậy?"

Hoắc Duật Hy ngán ngẩm lắc lắc đầu.

"Cậu và anh chàng kia giận nhau hả?"

Hoắc Duật Hy liền bật dậy.

"Làm gì có, Từ Mặc đâu là gì của mình đâu, tại sao mình phải vì anh ta ừ ừ."

"Lần này thì đến lượt mình ngán ngẩm cậu thật rồi. Mình có nói là Từ Mặc sao? Rõ ràng là cậu có tật giật mình."

Hoắc Duật Hy á khẩu, đưa tay khuấy khuấy cà phê rồi đưa hai tay, cầm tách lên uống.

"Xem ra cậu rất để ý người ta. Sao vậy, hai tháng mình không có ở đây thật sự đã có chuyện gì giữa hai người hả?" Mộc Tích chồm người về phía Hoắc Duật Hy, gương mặt quynh rũ, xinh đẹp phóng to của cô khiến Hoắc Duật Hy lùi lại.

Cô đại khái kể cho Mộc Tích nghe chuyện của mấy tháng qua, nhưng không kể việc cô nhặt được Từ Mặc ở hộp đêm, cũng không nhắc đến việc cô nghi ngờ Từ Mặc được người ta bao nuôi nên dẫn đến cãi nhau.

Nhưng kể xong mấy chuyện râu ria cũng đủ làm cô nàng Mộc Tích nhảy dựng lên.

"Tiểu Hy, cậu không đùa mình chứ? Mang về ở chung với nhau mà cậu nói hai người không có quan hệ tình cảm nào cả, có tin được không?"

"Tiểu Tích, nhỏ tiếng thôi. Cậu muốn người khác nghe được sao? Nhưng mình thề, mình và Tiểu Bạch không có bất cứ quan hệ xấu xa nào cả!"

"Tiểu Hy, ngay cả tên của người ta cậu cũng thuận miệng gọi thành Tiểu Bạch, vậy cậu bắt mình hiểu quan hệ hai người đã tiến triển tới đâu đi?"

Hoắc Duật Hy muốn mở miệng nhưng cũng không sao giải thích được mối quan hệ mông lung này. Mộc Tích nhìn Hoắc Duật Hy, cuối cùng vẫn là không rặng hỏi.

Có đôi lúc ở những nút giao nhau giữa các mối quan hệ vẫn có một khoảng trống, khoảng trống đó chính là bí mật mà mỗi con người giữ làm điều cố kỵ của mình, không muốn chia sẻ với bất cứ ai, chỉ muốn giữ nó làm thứ duy nhất của mình.

Mộc Tích hiểu được điều này, cô nhấp một chút cà phê, ăn thêm một miếng bánh ngọt, mới tiếp tục nói: "Tóm lại bây giờ hai người đã giận nhau hơn nửa tháng chưa liên lạc, cậu cũng không biết Từ Mặc hiện giờ đang ở đâu?"

Hoắc Duật Hy gật gật đầu.

"Vậy cậu có muốn gặp anh ấy không?"

Hoắc Duật Hy chớp mắt, Mộc Tích liền nhìn ra tâm tư của cô.

"Muốn trả đồ gì thì gặp người ta giải quyết cho xong."

"Đúng đúng, nên gặp mình còn phải trả một món đồ."

Mộc Tích tiên phong dẫn Hoắc Duật Hy trở lại cửa hàng bán đồ lưu niệm. Cô nói bây giờ với con số không hiện tại thì thà rằng quay lại chỗ kia có khi may mắn thu thập được vài thông tin cũng nên.

Quả thật bà chủ vừa nhìn thấy Hoắc Duật Hy đến liền nhận ra ngay, vì vẻ ngoài thật bắt mắt và vì cô từng hỏi chuyện liên quan đến Từ Mặc.

"Bà chủ, Từ Mặc đến đây làm việc sao?"

"Không có, sau khi cô rời đi, hôm sau cậu ấy có đến đây trả hộp nhạc hôm trước mượn để làm sinh nhật cho ai đó, rồi nói bây giờ có việc nên nghỉ việc, bảo tôi tìm người khác."

Hoắc Duật Hy thất vọng, nhưng bà chủ lại nói thêm: "Đúng rồi, Tiểu Miu bọn nó đau lòng quần quai, níu kéo Từ Mặc hỏi cậu ấy ở đâu rồi đòi viết lại địa chỉ."

"Thế sao? Vậy bà chủ có thể cho chúng tôi không?" Mộc Tích phát sướng bước lên hỏi.

"Được a." Bà chủ hào sảng gật đầu, rồi quay vào trong: "Tiểu Miu, ra đây một chút."

Mộc Tích đắc chí nhìn Hoắc Duật Hy, không ngờ chỉ là thử vận may nhưng không ngờ một phát liền tìm được địa chỉ.

Tiểu Miu đi ra, nhìn Hoắc Duật Hy thì tươi cười, đưa địa chỉ cho cô: "Nhưng mà phải nói, địa chỉ thì là vậy thôi. Chỗ này cách ở đây đến 20 km đấy, còn cụ thể như thế nào chưa chắc đã tìm được đâu. Thành phố này lớn như vậy, cô cũng không nên hy vọng quá nhiều."

"Bộp" Bà chủ cửa hàng đánh bộp một tiếng lên đầu Tiểu Miu: "Làm như ai cũng vô dụng như con chấy?"

Hoắc Duật Hy cảm ơn bà chủ thì lên ra về.

Ngồi trên xe với Mộc Tích, cô nhìn chăm chú vào địa chỉ. Chỗ này cũng là ở ngoại thành, nhưng cách chỗ cô ở cũng một quãng khá xa.

"Có cần mình đi với cậu không?"

"Không cần đâu, cậu vừa mới trở về, có một số chuyện cũng phải sắp xếp mà." Hoắc Duật Hy từ chối, hơn nữa chuyện về chiếc vòng tay cô cũng muốn nói với người thứ ba.

"Được rồi. Để ngày mai mình giúp cậu xin nghỉ."

"Cảm ơn Tiểu Tích, ngày mai là chủ nhật, cậu yên tâm bà la sát không tìm mình đâu!"

Mộc Tích nhìn Hoắc Duật Hy chân chó như vậy, rồi đẩy cô xa ra tám thước.

Sáng hôm sau.

"Cái gì?! Lại dám nghỉ à?!!!"

"Chị Mạch, đừng giận...Tiểu Hy bị ốm!"

"Các người tưởng tôi là con nít lên ba à? Bệnh, Hoắc Duật Hy kia hôm qua nhìn sắc mặt thế nào mà bệnh? Dám bao che, tính đồng tội!!!"

"Á...chị Mạch, tha...tha cho em..."

Trong phòng là tiếng gầm rú của Phi Mạch Quân và tiếng thét của Mộc Tích bị véo sắp rơi tai xuống đất.

Mộc Tích cô thế, dù sao này có thân đến đâu cô sẽ không bao giờ bao che Hoắc Duật Hy trước mặt bà la sát Mạch tỷ này nữa.

Hic...

Hoắc Duật Hy cũng theo địa chỉ lấy được lên taxi đi từ sáng sớm.

Xe chạy lòng vòng ở ngoại thành đến 7 giờ cũng đến nơi. Hoắc Duật Hy không ngờ chỗ này sẽ khó tìm như vậy, nhìn đồng hồ cô thoáng nhíu mi tâm, không biết Từ Mặc đã đến trường chưa nữa.

Căn nhà hai tầng màu trắng đẹp đẽ nằm bày ra trước mắt Hoắc Duật Hy, theo địa chỉ thì quả thực chính là Từ Mặc đang ở đây.

Đứng trước cổng, Hoắc Duật Hy cắn môi, trước đó Từ Mặc nói là nhờ bạn ở trường đại học tìm được chỗ ở. Cô còn tưởng là một nhà trọ nhưng không ngờ lại là một căn nhà ngoại thành cách xa trường đại học của hắn.

Hoắc Duật Hy bấm chuông cửa. Khoảng hai phút thì có tiếng bước chân, cửa cổng mở ra. Từ Mặc hơi ngại ngùng khi thấy người đến là Hoắc Duật Hy.

Cô cũng nhìn hắn, không ngờ hắn vẫn còn ở nhà. Không biết là vui mừng hay ngượng ngập mà cô cũng đứng đó không lên tiếng.

"Vào đi." Từ Mặc định thần trước, cất tiếng nhân nhạ rồi xoay người đi vào nhà.

Hoắc Duật Hy đi phía sau nhìn theo bóng lưng của hắn, hắn vẫn còn mặc bộ đồ ngủ, chắc là do tiếng chuông cửa mới tỉnh dậy rồi giường.

Hoắc Duật Hy ngồi trên ghế salon, Từ Mặc rót cho cô một cốc nước, rồi xoay người lên lầu chỉ để lại một câu giải thích đơn giản: "Cứ tự nhiên, ở nhà không có ai, tôi lên thay quần áo."

Hoắc Duật Hy cũng không nói gì, khẽ đảo mắt nhìn khắp căn nhà, có thể nói là vô cùng tiện nghi sáng sủa.

Gia chủ ắc hẳn là người có tiền.

Lại nhìn trên bàn trà để số tài liệu, máy tính con, còn có điện thoại của Từ Mặc, Hoắc Duật Hy theo thói quen muốn sắp xếp lại cho ngăn nắp.

"Cô tìm tôi có việc gì không?"

Hoắc Duật Hy liền rút tay lại, đổi thành tư thế cầm cốc nước lên uống.

Từ Mặc đi xuống đã thay một quần dài màu xám đen, áo sơ mi đen kẻ sọc, tùy tiện mở hai cúc áo trên cùng lộ ra một phần lồng ngực tinh trắng.

"Lúc anh đi quên không mang nó theo, nhưng tôi cũng không biết địa chỉ anh ở nên bây giờ mới trả lại được." Hoắc Duật Hy đặt chiếc vòng tay gỗ lên

bàn.

"Còn gì nữa không?"

"À..."

"Brừm...brừm..." Khi Hoắc Duật Hy định nói tiếp thì điện thoại của Từ Mặc bắt giắc nổ chuông, nó nằm ở gần phía của cô hơn nên cô dễ dàng thấy được màn hình hiện lên hai chữ: Tiểu Tinh Linh.

Nhưng càng khiến cô sùng sờ hơn là hình đại diện của cuộc hội thoại là một cô gái vô cùng xinh đẹp, nở nụ cười ngọt ngào đang chu môi hướng về mặt của hắn. Dù chỉ là một mảng da mặt trắng bóc mịn màng nhưng cô cũng khẳng định rằng là Từ Mặc.

Trong khi Hoắc Duật Hy còn ngây ngốc, Từ Mặc đã cầm lấy điện thoại bắt máy, giờ tay ra hiệu bảo cô chờ một chút, sau đó hắn đứng dậy đi về phía cửa sổ sát mặt đất bằng kính trong suốt mới khẽ cất giọng.

"Sao lại gọi anh giờ này?"

[...]

"Vậy sao? Biết rồi, nhất định đến, đừng mè nheo nữa."

[...]

Không biết người trong điện thoại lại nói gì khiến Từ Mặc bật cười, sau đó hắn vờ xụ mặt: "Lần sau không cho phá phách lung tung nữa. Nếu không nhất định phạt em một trận ra trò."

Hoắc Duật Hy ngồi một bên nhìn về phía hắn, vẫn là bóng lưng cao thẳng nhưng cô thấy sao thật mơ hồ. Hình như cuộc đối thoại kia rất ngọt ngào, rất tự nhiên mà phần nhiều là thân mật.

Từ Mặc cúp máy, cầm điện thoại đi về phía salon, ngồi xuống đối diện với Hoắc Duật Hy, hắn lại đặt điện thoại lên bàn.

"Tiểu Bạch, anh có bạn gái sao?"

Từ Mặc khẽ liếc về phía chiếc điện thoại, sau đó gật đầu: "Ừ."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thế Yếu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Tôi đang ở DJ...anh đừng đến!

Từ Mặc có bạn gái rồi.

Tay đang giữ ly nước của Hoắc Duật Hy bắt giắc run lên.

Trái tim không hiểu vì sao lại nặng nề chùng xuống, có chút khó thở, Hoắc Duật Hy bỗng đứng bật dậy: "Tiểu Bạch, anh...anh có bạn gái thật hả?"

Dường như sợ mình nghe lầm hoặc không dám tin tưởng vào lời vừa nghe, cô hỏi lại thêm một lần nữa. So với giọng điệu dứt khoát lúc mới bước vào thì bây giờ Hoắc Duật Hy lại cất giọng nghèn nghẹn.

Từ Mặc không trực tiếp trả lời mà không nhanh không chậm nói: "Căn nhà này là bạn của tôi không ai tới lui nên tôi đến thuê cũng coi như là giữ nhà giúp. Một tháng cũng không tốn bao nhiêu tiền, người bạn kia cũng rất tốt với, để lại một chiếc motor cho tôi thuận tiện đến trường."

"Người bạn đó là cô gái kia?"

"Đúng vậy. Nhưng mà cô hỏi tôi cô ấy có phải là bạn gái của tôi không? Nếu tôi nói là không thì chẳng phải trong mắt Tiểu Duật Hy tôi lại được bao nuôi sao? Có phải bạn gái hay không quan trọng vậy à?"

Từ Mặc ngẩn nhìn Hoắc Duật Hy đứng dậy nhưng hắn cũng không có đứng lên, mà chỉ ngồi đấy, nhặt nhòa nói.

"Từ Mặc, tôi không có ý nghĩ anh là hạng đàn ông đó. Nhưng mà chuyện lúc đó quả thật tôi...tôi..." Hoắc Duật Hy nói đến đây thì hơi khựng lại, không biết tiếp tục giải thích thế nào.

"Ngay cả giải thích cô cũng không cho tôi cơ hội thì bây giờ nói những lời này còn có ý nghĩa gì nữa."

"Anh giận tôi sao?"

"Tiểu Duật Hy, tôi không có giận cô. Cô vẫn là cô gái rất đặc biệt, rất tốt với tôi, chỉ là có một số chuyện tôi nhận ra giữa chúng ta thật rất mơ hồ." Nói đến đây Từ Mặc mới đứng dậy, đi đến trước mặt Hoắc Duật Hy: "Nửa tháng này tôi sống rất tốt, cô yên tâm. Chỉ là thi thoảng lại nhớ thức ăn cô nấu rất ngon..."

"Tiểu Bạch..."

Từ Mặc đưa tay lên, muốn xoa tóc của Hoắc Duật Hy nhưng cuối cùng vẫn không có làm vậy. Mà đổi thành tư thế đút tay vào túi quần, mỉm cười nói:

"Tiểu Duật Hy, vòng tay này vốn định tặng cho cô nhưng cô không cần thì tôi cũng không miễn cưỡng. Nhưng thật ra, cô không cần nghĩ ngợi tìm địa chỉ nhà của tôi như vậy, có thể gọi điện cho tôi bất cứ lúc nào vì tôi luôn đợi điện thoại của cô mà."

Hoắc Duật Hy có cảm giác mỗi lời hắn nói ra thì khoảng cách giữa hai người càng xa hơn, giọng nói của hắn làm người ta lầm tưởng giữa hai người vẫn như trước, không có chuyện gì xảy ra. Nhưng mà, càng là êm đềm như vậy vào chính lúc này thì càng khiến cô cảm thấy bất an.

"Được rồi, bây giờ tôi cũng phải ra ngoài. Tôi đưa cô về nhà, sau này giữ liên lạc."

Trên xe, Từ Mặc ngồi xem điện thoại, thi thoảng lại gõ gõ mấy cái. Hoắc Duật Hy ngồi một bên lại thi thoảng lại nhìn về phía hắn, dường như muốn mở miệng để níu kéo một mối quan hệ mơ hồ nào đó.

Thế nhưng đến cuối cùng khi đứng trước cửa nhà cô vẫn không thể nói bất cứ câu nào với hắn cả.

Xuống xe, Từ Mặc hơi chòm người ra ngồi cửa sổ, phẩy phẩy tay: "Tạm biệt Tiểu Duật Hy."

Xe chạy vào hướng nội thành, Hoắc Duật Hy tần ngần đứng trước cổng. Cô nhận ra số lần thất thần trong ngày dường như lại tăng lên.

Nằm trên giường, Hoắc Duật Hy bỗng thấy mắt cay cay, một nỗi xót xa lại dâng lên.

Từ Mặc có bạn gái rồi, chỉ mới nửa tháng không gặp mà hắn đã có bạn gái.

Vòng tay đã trả, người ta cũng đã có bạn gái thì cô còn gặp hắn làm gì nữa?

Hoắc Duật Hy cảm thấy có chút hối hận, có khi nào cô đã hiểu lầm Từ Mặc thật rồi không?

Nhưng mà cô không muốn Từ Mặc có bạn gái đâu, chỉ mới nửa tháng thôi mà. Sao hắn có thể tìm bạn gái chứ?

"Alo?" Hoắc Duật Hy ảo não bắt điện thoại.

[Hoắc Duật Hy, con lớn gan lắm! Lại dám trốn về Trung Quốc trước ngày gặp mặt Tê gia?!]

"Con thật sự không muốn kết giao làm quen, tại sao bố mẹ cứ ép con?"

[Duật Hy, mẹ không muốn ép con. Nhưng Thiếu Khanh thật sự là một đứa trẻ tốt, khi nhỏ các con cũng từng chơi chung rất vui vẻ, chẳng lẽ con không nhớ?]

"Không phải con không nhớ, nhưng đó là chuyện lúc nhỏ. Hơn nữa bây giờ chắc gì anh ấy thích con?"

[Con không cần nói nữa, bây giờ Thiếu Khanh đã đặt chuyến bay đến thành phố K rồi. Chuyện hai đứa gặp nhau là không thể thay đổi. Ba con rất thích Thiếu Khanh, hai nhà cũng có giao ước từ trước, dù muốn hay không con cũng phải chấp nhận. Mẹ cúp máy đây!]

Hoắc Duật Hy chán nản ném điện thoại vào góc giường, xốc chăn lên đầu.

Hoắc gia muốn cô làm bạn gái của Tê Thiếu Khanh, cô không muốn, một chút cũng không muốn. Nếu bây giờ còn như lúc trước, thì Từ Mặc biết chuyện không này hắn sẽ phản ứng thế nào? Có buồn, có giận không?

Nhưng mà hiện tại Từ Mặc cũng có bạn gái rồi, hắn có bạn gái thật rồi. Hai người càng không liên hệ gì với cuộc sống của nhau, giữ liên lạc mà Từ Mặc nói lúc đưa cô lên xe chẳng qua cũng là một loại hình thức, cô biết mối quan hệ của hai người đã không thể quay về như lúc trước.

Hắn không còn là "vệ sĩ" mà cô thuê về, không còn là Tiểu Bạch ở nhà phụ thuộc vào cơm cô nấu nữa...

Tiểu Bạch...

Tiểu Bạch...

Tiểu Tinh Linh của anh, có phải rất tốt, rất xinh đẹp. Anh rất thích cô ấy phải không?

"Tiểu Hy, sao cậu lại nghỉ học hả?"

"Tiểu Bạch..." Hoắc Duật Hy lim dim mờ mắt.

"Cậu nói cái gì vậy hả? Mình là Mộc Tích."

Sáng hôm sau Hoắc Duật Hy tỉnh dậy, đầu đau như búa bổ do hậu quả của việc ngủ quá nhiều, nhìn khuôn mặt Mộc Tích phóng đại ở trước mặt, cô lại thờ dài. Thì ra cô đã ngủ từ trưa hôm qua đến sáng nay.

"Tiểu Hy, ăn sáng rồi đến trường. Mặc kệ cậu có buồn hay không, nhưng Mạch tỷ lần này nhất định sẽ lột da chúng ta nếu cậu tiếp nghỉ học. Mình làm bữa sáng thì phải đi trước diện kiến Mạch tỷ rồi, lát sau cậu nhớ đến đúng giờ, có chuyện gì mới nói tiếp."

Mộc Tích nói vậy liền lê dép xuống nhà bếp, lục đục làm bữa sáng. Hoắc Duật Hy ở trên này nhìn quanh căn phòng, lại nhìn bản thân ở trong gương thì thâm thể nào thì ảo não đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Theo như lời Mộc Tích, quả nhiên Hoắc Duật Hy đúng giờ liền xuất hiện.

Mạch Phi Quân nhìn cô, sao đó cảm thước khẽ vào đầu gối. Hoắc Duật Hy giật mình lùi lại.

"Tư thị đầu tư vào trường của chúng ta." Phi Mạch Quân cũng không nhiều lời, trực tiếp vào vấn đề.

Hoắc Duật Hy nghe vậy thì giật nảy mình, đã rất lâu rồi không nhắc đến người đàn ông đó. Bỗng dưng hôm nay nhắc đến Tư thị cũng khiến cô hơi kinh ngạc.

"Vì vậy...lần này là một cơ hội tốt để các em phát huy. Cơ hội khó gặp như vậy phải biết nắm bắt, mặc kệ trước đây như thế nào nhưng tôi vẫn phải nói các em là thế hệ mà tôi đầu tư, tất nhiên tôi muốn các em đạt được kết quả tốt nhất."

"Vâng, chúng em biết rồi Mạch tỷ! Chúng em sẽ cố gắng!"

Trong phòng, mười học viên đồng thời kêu lên.

Hoắc Duật Hy cùng Mộc Tích ra khỏi phòng cũng đã là 1 giờ sau đó.

"Này, cậu cứ ngẩn ngơ như thế mãi sao?" Mộc Tích sờ túi, lấy một que kẹo ra ngậm vào miệng.

"Cậu không thấy lạ sao? Sao tự dưng Tư thị lại đầu tư cho một trường đại học nghệ thuật chứ."

"Có thể họ định lấn sân sang ngành giải trí thì sao? Dù sao bây giờ hốt bạc từ lĩnh vực này đâu phải nhỏ. Nhưng mà sao cậu lại hỏi vậy, vấn đề này vốn đâu liên quan đến chúng ta?"

Hoắc Duật Hy giật cây kẹo trong miệng Mộc Tích ra, ném nó vào thùng rác: "Thì không liên quan đến chúng ta nhưng mà chán quá nên lôi ra nói đấy."

"Hoắc Duật Hy, cậu tự tiện! Sao dám lấy kẹo vàng ngọc của mình ném đi?!"

Mộc Tích chạy đến thùng rác nhìn cây kẹo lần cuối, giậm chân bình bịch. "Cậu có buồn cũng đừng trút giận lên kẹo của mình, mới ăn thôi đấy!"

Hoắc Duật Hy lại không tâm không phé tiếp tục đi về phía trước.

Nhớ lại lần gặp mặt Tư Cảnh Hàn cũng là cách đây một tháng, lúc đó đem tiền trả lại cho hần vốn nghĩ sao này không còn liên hệ nhưng không ngờ nhanh chóng như vậy hần lại đầu tư vào trường của cô.

Hoắc Duật Hy nghĩ đến đây thì khựng lại, hoảng sợ nghĩ đến lời trước đây Tư Cảnh Hàn từng nói với cô trong phòng làm việc của hần.

Hần bảo có hứng thú với cô, còn bảo sẽ còn gặp lại.

Chẳng lẽ, gặp lại mà hần nói là như vậy? Chẳng lẽ hần thật sự có dụng ý với cô?

Không, không thể nào! Người làm ăn như hần sao có thể tùy hứng như vậy, vì một người mới gặp hai ba lần mà rót cả một khoản đầu tư lớn vào lĩnh vực chưa từng đụng đến. Càng không thể vì một người phụ nữ mà làm lớn chuyện như vậy.

Chắc là do cô suy nghĩ nhiều thôi. Ở bên cạnh hần không thiếu tình nhân, phụ nữ đẹp cũng như hoa mộc đại, hần muốn thế nào mà không được? Cho dù là nhìn trúng cô thì cũng đã thế nào, sao cô phải sợ? Cô là Hoắc Duật Hy của Hoắc thị, không phải là hạng phụ nữ ai cũng có thể đụng đến!

(Niếp: chữa biết đâu nhé.)

Đúng! Chính là như vậy, Hoắc gia che chở thì sao cô phải sợ?

Hoắc Duật Hy vì ý nghĩ này mà bình tâm lại, đi thêm hai bước lại thấy đói. Hôm qua ngủ nhiều như vậy không có ăn luôn bữa tối, bây giờ ăn sáng rồi vẫn thấy đói, thật phiền phức.

"Tiểu Tích, kiếm chỗ nào ăn cơm trước đã, mình đói quá."

Hoắc Duật Hy không nghe ai trả lời thì quay lại.

Ủa, Tiểu Tích đâu?

Hà, cô đang ở đâu thế này, sao lại đi giữa sân trường nói chuyện một mình thế này???

"Tiểu Hy, ăn ít thôi, béo lên là khổ đó!"

"Không sao! Dù sao mình cũng chẳng cần đẹp."

"Không phải là đẹp xấu, vấn đề là chuyên ngành của chúng ta cần vóc dáng, cậu ăn lắm như vậy không béo cũng lạ."

Hoắc Duật Hy vẫn luôn miệng nhai, gấp thức ăn không dùng đũa. "Bây giờ mình không ăn cũng không biết phải làm gì, thật sự rất nhàm chán."

"Trước kia không phải vẫn vậy sao? Chẳng lẽ vì một Từ Mặc mà cuộc sống của cậu không có quỹ đạo nữa?"

"Đừng nhắc đến hắn ta!"

"Vậy cậu có trở về cuộc sống bình thường giống như lúc chưa có Từ Mặc được không?"

"Không được."

Mộc Tích phát nộ, đập đũa xuống bàn.

"Ý cậu là bây giờ không có Từ Mặc thì không được? Vậy tại sao cậu không đem hắn ta về đi mà phải khổ sở thế này?"

"Hắn có bạn gái rồi!"

"Cái gì?!" Mộc Tích lần này thì kêu lên thật: "Sao nhanh quá vậy? Vậy hôm trước cậu gặp hắn ta thì liền thắng thùng có bạn gái mất rồi?"

"Cô gái kia rất đẹp, có tiền lại rất tốt với hắn. Hắn đang ở, chính là nhà của cô ấy, đi xe cũng là xe của người ta, cậu nói mình phải làm thế nào?"

"Tiểu Hy, theo cậu nói thì Từ Mặc kia không phải là loại đàn ông "đó" sao?"

"Không phải, Tiểu Tích. Mình cũng không biết thật ra mọi chuyện có thật như mình nghĩ không, nhưng mình có cảm giác là mình hiểu lầm Tiểu Bạch nên hắn mới giận lấy mình."

Mộc Tích cũng thờ dãi: "Tiểu Hy, chuyện này của cậu với Từ Mặc mình chỉ là người ngoài nhưng mà mình thật lòng khuyên cậu, nếu như cậu thật sự để ý Từ Mặc thì cậu phải biết tranh thủ. Thà làm rõ tất cả rồi dứt khoát, còn hơn cứ sống mệt mỏi như thế này."

Hoắc Duật Hy nhìn Mộc Tích, đôi môi mím lại. Cuối cùng vẫn không nói ra chuyện cô đi gặp người của Tề gia.

Chuyện này càng nói càng rắc rối, càng ít người biết càng tốt, dù sao Mộc Tích vẫn không biết cô là người của Hoắc gia. Nếu nói ra sẽ để lộ một số thứ không cần thiết

Tiểu Tích, xin lỗi. Mình rất sợ khi nói ra cậu sẽ không xem mình Tiểu Hy cùng nhau có thể cùng nhau ăn chung, ngủ chung như trước kia nữa.

Sợ cậu tủi thân, sợ cậu giận mình đã lừa dối, sợ mối quan hệ này không thể quay về như lúc trước.

Hoắc Duật Hy nghe lời Mộc Tích muốn đi tìm Từ Mặc, ra khỏi trường đại học nhưng vẫn không biết nên gặp hắn thì sẽ nói chuyện gì đầu tiên.

Phải nói chuyện gì đầu tiên nhỉ?

Tuy rằng không biết phải nói chuyện gì nhưng nghĩ đến sẽ gặp Tiểu Bạch, hai người biết đâu sẽ trở về như trước kia thì Hoắc Duật Hy đã vui như trẻ

hội. Đi trên phố ngắm nhìn mấy cửa hàng mà môi bắt giắc cong lên tươi cười, nhìn thứ gì cũng thấy đẹp a.

Mộc Tích nói rất đúng, cô phải tranh thủ không thể sống khó chịu như thế mãi. Biết đâu thật sự là cô hiểu lầm Tiểu Bạch rồi cũng nên.

"Tiểu Bạch... Tiểu Bạch..." Hoắc Duật Hy lẩm bẩm, cúi đầu mở túi tìm điện thoại, trước gọi cho hắn mới được. Cô đưa tay nhập một chuỗi số, sau đó áp lên tai nghe.

"Hôm nay ăn thật ngon đó."

"Thảo nào con voi như em cũng không kìm chế được ăn cả bàn thức ăn."

"Đã nói em không phải là voi, anh thật đáng ghét! Đáng ghét! Đáng..." Cô gái có vẻ đã say không ngừng đánh lên ngực của Từ Mặc.

Thấy Hoắc Duật Hy đứng tần ngần nhìn bọn họ thì hơi khựng lại, quay sang hỏi Từ Mặc.

"Chị ấy là ai vậy, sao nhìn chúng ta mãi vậy? Anh quen sao?"

Từ Mặc lúc này mới ngẩng đầu nhìn Hoắc Duật Hy, hắn cũng hơi ngẩn ngời, còn cô vội vàng dập điện thoại.

Từ Mặc sau đó nhìn cô gái nói: "Hoắc Duật Hy, bạn của anh." Rồi lại tiến lên có chút khó xử nhìn Hoắc Duật Hy: "Tiểu Duật Hy, cô tìm tôi sao?"

"Không, không có. Chỉ là tôi đi dạo tình cờ ngang qua đây thôi. Cô gái này..."

"Em là bạn gái của anh ấy đấy, chị nhìn chúng em có đẹp đôi không?" Cô gái xinh đẹp lại dễ thương bỏ nhào lên ôm lấy cổ Từ Mặc, cười tít mắt. Hắn cũng không có tức giận, bắt cô gái nhỏ xuống, cốc cốc vào đầu cô hai cái, khẽ nói: "Cấm quậy."

Cô gái cười hi hi, Từ Mặc thấy vậy cũng nhanh chóng chào tạm biệt Hoắc Duật Hy: "Tiểu Duật Hy, nếu không có gì vậy chúng tôi đi trước. Cô nhóc này say rồi rất khó dỗ, cô đừng để bụng, khi rảnh lại liên lạc, được không?"

"Được, tạm... tạm biệt."

Nhìn Từ Mặc cùng cô gái kia lên một chiếc xe rồi nhanh chóng hòa vào làn xe đô thị, Hoắc Duật Hy bỗng cảm thấy hụt hẫng cùng chơi vui. Ý niệm vừa mới dâng lên liền chết non, là Từ Mặc vô tâm không nhận ra cô rất bất thường hay hắn cố tình không nhìn thấy?

"Tiểu Duật Hy, sao em lại đứng đây?"

Nghe tiếng gọi Hoắc Duật Hy giật mình nhìn lên, Mặc Lạc Phàm đang đứng nhe răng khểnh ra cười sáng lạng. Lúc này cô mới ý thức được mình đang đứng trước cửa nhà hàng đồ nướng.

"Tôi...tôi chỉ đi ngang qua thôi nên trùng hợp..."

"Trùng hợp cái gì mà trùng hợp, phải nói là có duyên nha, phải không?" Mặc Lạc Phàm chen chân nói vào, sau đó nhìn ngó xung quanh. "Mà Từ Mặc đâu, cậu ấy không đi chung với Tiểu Duật Hy sao?"

Bị chọc đến vết thương sắc mặt Hoắc Duật Hy thoáng cứng lại, gượng gạo cười: "Không, hôm nay tôi đi dạo một mình."

"Vậy hả, tiếc thật đó."

"Nếu em không có ai đi chung chỉ bằng cùng tôi dùng một bữa?"

"Không, không cần đâu. Bác sĩ anh còn có nhiều công việc, tôi thấy rất không thích hợp."

"Sao lại không, tôi đi đến tới đây rồi thì làm sao có công việc gì nữa. Tiểu Duật Hy cứ tự nhiên." Mặc Lạc Phàm lại vui vẻ nói.

Hoắc Duật Hy bị dồn vào thế khó, lập tức nói dối: "Chính là tôi còn phải trở về trường đại học nên không tiện, mong bác sĩ Mặc thông cảm."

"A...ra là vậy." Mặc Lạc Phàm gật gù đầu tỏ ý đã hiểu, chân mày xếch lên cười cười. "Vậy tôi cũng không ép nữa, khi rảnh lại gặp a."

"Được, tạm biệt." Hoắc Duật Hy cố gắng nở nụ cười rồi nhanh chân đi về phía trước.

"Tiểu Duật Hy, có một số việc không thử thì sao biết không được. Phải thử a!"

Hoắc Duật Hy nghe Mặc Lạc Phàm nói vọng về phía mình thì không hiểu quay đầu lại. Hắn thấy cô quay đầu lại thì cười hi hi: "Ý tôi là đừng như vậy đã vội đầu hàng, bữa ăn này vừa có người đẹp trai như tôi ăn cùng, không phải ai ăn cũng được đâu, hi hi!"

Hoắc Duật Hy: "..."

Khi Hoắc Duật Hy đi khuất, Mặc Lạc Phàm không có bước vào nhà hàng mà ngược lại đi về phía một chiếc xe thương vụ đậu gần đó, ngược hướng với

Hoắc Duật Hy đi.

"A Tư này, cái trò này càng chơi càng thú vị nha."

Người đàn ông đeo mặt nạ ngồi trên xe không nói gì, nhưng cũng cong khóe môi nở nụ cười nhàn nhạt, hắn đưa ta tháo chiếc mặt nạ xuống.

"Này, đừng giỡn. Lỡ cậu đẹp trai quá tôi chịu không nổi thì sao?" Mặc Lạc Phàm ngả ngón nói.

Tuy vậy người đàn ông cũng chẳng mấy quan tâm, tiếp tục động tác kéo chiếc mặt nạ bạc tinh xảo xuống, nói:

"Mặt nạ tuy thật đẹp, đeo lâu rồi cũng trở thành thói quen. Chỉ là dù có đẹp cũng không làm sao chân thực, sẽ có một lúc cũng phải tháo xuống thôi."

Mặc Lạc Phàm gật gù đầu, lên xe, người đàn ông đồng tử đen lấy dao về phía anh, bất giác Mặc Lạc Phàm lại rung mình rồi tặc lưỡi: "A Tư này, nói cậu đẹp quả thật là làm sao xuyên lòng người a. Thế nào, có hứng thú cùng tôi đến chỗ đó không?"

Người đàn ông đẩy cánh tay Mặc Lạc Phàm đặt trên đùi mình: "Còn phải xem tim cậu có đủ lớn hay không?"

"Ha ha ha...chắc chắc chắc, tôi nói chắc chắn đủ. Dù chết cũng phải đi, cậu cũng đủ thâm sâu mà!"

Chiếc xe thương vụ lăn bánh, là lướt lao đi để lại phố thị vui vẻ, nhộn nhịp...nhưng không thuộc về cuộc sống của họ.

Tối nay Hoắc Duật Hy sẽ phải đi gặp Tề Thiếu Khanh ở nhà hàng khách sạn King, vốn muốn gặp Tề Thiếu Khanh để nói rõ mọi chuyện nhưng sự tình diễn ra lúc trưa khiến cô cứ như vậy thất thủ đi về phía đối diện Nhà hàng - khách sạn King.

Đi vào DJ, hộp đêm duy nhất mà cô biết. Đến quầy bar ở sàn nhảy, gọi bartender làm cho mình một ly cocktail. Tiếng nhạc ầm ĩ, sập sinh đánh vào lòng ngực, tiếng reo hò náo loạn vui vẻ của mấy người xung quanh cũng không làm tâm trạng của Hoắc Duật Hy vui hơn.

Chậm rãi nốc mấy hơi, khóe mắt của cô lại đỏ lên.

Tất cả đều là lừa gạt, nếu như hôm nay cô đi gặp Tề Thiếu Khanh, Hoắc gia và Tề gia nhất định viện cớ tạo ra thêm những cuộc gặp gỡ khác.

Không muốn, không muốn, cô không muốn!

Muốn gặp thì các người tự gặp đi, tại sao lại bắt cô làm quen với một người không quen biết cơ chứ?!

Hoắc Duật Hy lại nghĩ nghĩ lại gọi hắn một chai rượu Vodka, bartender thêm đá vào ly cho cô. Hoắc Duật Hy vốn chẳng biết uống rượu là mấy, đưa lên môi lại ừng ực uống vào. Bartender nhìn cô ngỡ ngàng, đây là rượu 35 độ mà cô gái này uống cứ như uống nước ă khiến anh ta cũng giật mình.

Chất lỏng cay xè tràn vào dạ dày, Hoắc Duật Hy cũng chảy luôn cả nước mắt: "Khốn kiếp! Tiểu Bạch, anh là tên khốn kiếp! Tôi sắp bị gả đi rồi anh còn không biết sao?"

Nói cái gì tôi là người của Tiểu Duật Hy chứ? Nói cái gì tôi thiếu nợ cô rất nhiều, không trả nổi nữa rồi.

Toàn là giả dối, trót lừa đầu môi. Chỉ một đêm liền kiếm được tiền trả lại cho cô, phui sạch dấu vết rồi tìm bạn gái.

Hoắc Duật Hy lại rót rượu, quệt nước mắt rồi uống tiếp.

Hai người giận nhau hẳn cư nhiên đã có bạn gái, còn cô tại sao phải ngồi đây buồn mà khóc?! Cô mới không thèm, cô cũng có người đợi, cô ứ thèm tên Tiểu Bạch như hắn.

Hoắc Duật Hy nằm gục đầu xuống, nhìn ánh đèn chiếu vào ly rượu, sóng sánh ánh lên màu sắc bắt mắt.

Đôi mắt của Tiểu Bạch nhìn Tiểu Tinh Linh của hắn vô cùng cung chiêu. Hắn nói hắn không thích phụ nữ chủ động đến gần nhưng Tiểu Tinh Linh kia nhào vào người hắn thì hắn không có bài xích.

Hắn biết Tiểu Tinh Linh kia say thì sẽ khó đỡ, hắn biết phải làm Tiểu Tinh Linh đó ngoan ngoãn như thế nào, hắn thật sự rất thích Tiểu Tinh Linh rồi.

Tiểu Bạch đáng ghét! Đáng ghét!

"Hic hic...ực ực..."

Đến khi Hoắc Duật Hy uống cạn nửa chai rượu, ánh mắt mơ hồ lao đảo, trong đầu lại nghĩ ra mấy ý tưởng.

Hức, anh có bạn gái thì sao tôi còn phải buồn. Tôi cũng có người chờ, Tề Thiếu Khanh đang ở nhà hàng đối diện đợi tôi. Chỉ cần tôi đi đến đó thì coi như chấm hết với anh, tôi liền không thèm anh nữa.

Hoắc Duật Hy sờ sờ túi xách, lấy điện thoại ra, lại bấm một chuỗi số ấn gọi.

[Alo?]

"Hức...tôi sẽ đi gặp Tề Thiếu Khanh, tôi mới không thèm đồ Tiểu Bạch như anh! Tôi đi gặp Tề Thiếu Khanh...cùng anh ấy nói chuyện yêu đương... hức... ức... không thèm anh..."

[Tiểu Duật Hy, cô nói cái gì vậy? Cô đang ở đâu hả?]

"Lo lắng hả? Có phải rất sợ không? Hi hi...hức..."

[Tiểu Duật Hy, cô đang ở đâu?]

"Tôi hả? Tôi đang ở DJ này...nhưng anh đừng tới a, tôi sắp đi gặp Tề Thiếu Khanh rồi, tôi sắp có bạn trai..."

Tút tut tut.

Hoắc Duật Hy cười ngoác miệng nằm xuống, chờ phải Tiểu Bạch tới rồi cô mới đi tìm Tề Thiếu Khanh, nếu không Tiểu Bạch sẽ không biết cô ở đâu mất.

"Hức...ức...."

"Cô gái xinh đẹp, uống cùng anh một ly không?" Một tên đàn ông lạ mặt tiến đến chỗ Hoắc Duật Hy, ám muội nói...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Tôi muốn ở cùng anh anh thôi!

"Không uống nữa, tôi chờ Tiểu Bạch rồi?"

"Tiểu Bạch? Ha ha, sao phải chờ, anh ở đây sẵn sàng bồi em đêm nay." Tên đàn ông nhìn kỹ thì khuôn mặt cũng đẹp trai nhưng ngông nghênh vô độ, tay của hắn ta đặt trên eo của Hoắc Duật Hy mập mờ nói.

"Tránh ra!" Hoắc Duật Hy khó chịu đẩy hắn ra, mùi hương trên người hắn ta làm cô khó chịu, không giống mùi cơ thể của Từ Mặc, vừa thơm lại nhẹ nhàng dễ mê, quyến rũ nhưng không phô trương, dù hoặc nhưng không quá rõ ràng, mập mờ lại càng cuốn hút.

Bên cạnh Hoắc Duật Hy cũng có mấy người đang uống rượu, chủ yếu là nhóm 2 hoặc 3 người, nam nữ nói cười.

Tên đàn ông bị bề mặt, sắc mặt khó coi túm lấy tay Hoắc Duật Hy: "Cô em, biết điều thì theo bọn thiếu gia, nếu không đừng trách tôi không khách khí."

Hoắc Duật Hy uống say rất dễ nổi tính khí, cô giật mạnh tay ra: "Chị đây không chơi, chị chờ Tiểu Bạch thôi. Tránh ra!"

"..."

Tề Thiếu Khanh mặc tây trang màu trắng, ngồi ngay ngắn trước một chiếc bàn dài sang trọng, có nến thơm và hoa tươi, bên cạnh có những nghệ sĩ đánh đàn đang đứng chờ.

Anh nhẹ nhàng vẫy vẫy ly rượu trong tay, ánh mắt trầm lắng nhìn vào tám ảnh trên điện thoại.

Lâu như vậy không gặp, cô gái nhỏ ngày nào bây giờ đã xinh đẹp thế này rồi.

Nếu không phải vì năm đó phải vì Hoắc gia định cư Mỹ, anh cũng phải đến Cambridge học thì có lẽ hai người đã gặp lại nhau sớm hơn rồi.

Nhìn thời gian đã trễ hơn nửa giờ, Nghiêm Thiếu Khanh cũng không thấy khó chịu, tiếp tục chờ đợi.

Khuôn mặt đẹp trai đầy vẻ thuần thực, ôn trọng toát ra loại khí thế vương giả, từ trong cốt tủy lan ra ánh mắt, có chút ám áp, dịu dàng nhưng cũng cao ngạo, xa cách.

Trở lại DJ khung cảnh đã hỗn loạn hơn nhiều, người đàn ông cùng Hoắc Duật Hy giằng co.

"Con nhãi này, đúng à chưa thấy quan tài chưa đổ lệ." Người đàn ông muốn xông đến túm lấy cô lần nữa, Hoắc Duật Hy không nghĩ nhiều liền quơ lấy chai rượu.

"Bốp"

"Hừ, vậy cứ bước qua đây. Chị đây sẽ cho biết thế nào mới là đổ lệ!" Hoắc Duật Hy loạng choạng quơ quơ nửa chai rượu vỡ nát về phía người đàn ông kia, hần ta thấy những mảnh vỡ nhọn hoắc, sắc biến hướng về phía mình thì có chút em dè.

"Bảo vệ, bảo vệ đâu?" Hoắc Duật Hy lại kêu lên, bảo vệ đi vào nhìn một màn trước mặt sự chuyên nghiệp cũng thoáng lúng túng không biết giải quyết.

Tên đàn ông thấy bảo vệ đi vào thì cười: "Hừ, có thấy gì không? Cô ta muốn hành hung bốn thiếu gia, chỗ này làm ăn thế nào vậy hả, đến đây bỏ tiền ra chơi lại gặp hình huống này?"

Hoắc Duật Hy cười ngoắt ngoéo, để chai rượu lên quầy bar, đập đập bàn: "Quản lý, quản lý đâu?"

Người trong ô sần nhảy thấy tình hình không ổn liền gọi quản lý đến.

Quản lý DJ đi đến nhìn thấy người đàn ông liền cuối đầu: "Trương thiếu gia, có chuyện gì khiến ngài không hài lòng vậy?"

"Chính là cô ta, không biết điều còn muốn hành hung bốn thiếu gia." Người đàn ông họ Trương chỉ về phía Hoắc Duật Hy. Quản lý nhìn sang, tiến lên. Nhưng cô cũng không yếu thế, kéo áo quản lý đến trước mặt.

"Ông là quản lý ở chỗ này phải không?"

"Đúng vậy."

"Ở đây chẳng phải nói là bỏ tiền ra thì loại gì cũng có. Thế tại sao bản tiểu thư bỏ tiền ra lại được phụ vụ bằng một tên chết tiệt như vậy hả?"

"Cô à, đây là Trương thiếu..." Quản lý không muốn mất lòng khách e dè nói với Hoắc Duật Hy, cô bực mình đẩy ông ta ra đi đến trước mặt người họ Trương.

"Hừ, thì ra là có quen với quản lý. Nhưng tôi không quan tâm anh là Trương thiếu gì đó, có giỏi thì đọ với tôi này. Ở đây ai có tiền thì làm chủ, chẳng phải anh cũng có vai vế lắm sao?" Hoắc Duật Hy nghẹo đầu sang một bên nhìn người kia, nhìn từ góc nào cô cũng thấy xấu xí là xấu, không bằng một góc của Tiểu Bạch.

"Hừ, được. Bốn thiếu gia cũng muốn xem à đàn bà như cô có được bao tiền! À, mà chắc cũng là tiền của bọn nhà giàu bao nuôi mà có thôi." Tên họ Trương cười khinh bỉ.

"Ha, vậy sao? Anh tự tin như vậy thì thôi, không cần chơi nhiều, một ván thôi. Ai thua thì liền rút!"

Tên Trương nham nhở nhìn Hoắc Duật Hy, "Đụng bốn thiếu gia mà muốn chuồn dễ vậy sao? Tôi muốn điều kiện khác, nếu cô thua thì phải theo hầu bốn thiếu gia đêm nay."

Hoắc Duật Hy lại bật cười khúc khích, gật gật đầu: "Được, tôi đồng ý. Nhưng mà nếu như anh thua thì phải sửa ba tiếng chó mới được rồi đi, dám chơi không?"

Tên thiếu gia họ Trương thoáng đơ mặt nhưng cũng rất si diện cười ha hả: "Được."

Hoắc Duật Hy ngoắc tên quản lý đến, viết giấy cam kết, những người xung quang thấy chuyện hay cũng đi đến xem.

Xong xuôi, Hoắc Duật Hy ngồi ghế xem tên họ Trương kia muốn giờ trò gì. Hần ta nhìn khắp sần nhảy, sau đó đắc ý nhếch môi.

"Quản lý, đêm nay tất cả người có mặt ở đây chơi đều tính cho tôi hết. Nên mọi người cứ thỏa thích, chịu không?"

Những người xung quanh đồng loạt reo hò, lập tức có mấy cô gái xinh đẹp tranh thủ cơ hội bước đến ôm lấy hần ta.

"Trời ơi, Trương thiếu gia, anh thật là hào phóng nha. Người ta thích chính là người như anh vậy."

"Ha, vậy đêm nay phải biết hết mình dạy cho người mới phụ vụ đàn ông là thế nào a!" Tên họ Trương phóng mắt nhìn về phía Hoắc Duật Hy. Cô không có nhìn hần ta, mà đã gọi thêm một chai rượu khác rót ra uống mấy ngụm.

Đây là mùi vị gì đây? Không ngon bằng thứ hồi nãy.

"Hức...ức..."

Quản lý đỏ mặt vội đi đến bên cạnh Hoắc Duật Hy: "Chi phí của một đêm ở đây thu được là..."

Hoắc Duật Hy chán ghét đẩy ông ta ra, kêu thêm một loại rượu khác.

"Tiểu thư, đây là rượu Rum. Chai cô vừa uống lúc này là gọi là Gin, bên này nữa còn có Vermouth, Whisky, Cognac..." Bartender vẫn tiếp tục làm nhiệm vụ của mình là phục vụ khách hàng, giới thiệu các loại rượu cho Hoắc Duật Hy.

"Thế nào, giả chết à? Rượu mời không uống mà muốn uống rượu phạt, ban đầu nghe lời bản thiếu gia thì đã không bẻ mặt thế này rồi." Tên đàn ông kiêu ngạo túm lấy Hoắc Duật Hy muốn kéo cô đi.

"Tránh ra! Quản lý, lỗi cái chân chó này ra khỏi người bản tiểu thư, hồi chết đi được." Cô bực bội kêu lên.

"Tiểu thư, nếu cô không có số tiền tương đương với Trương thiếu bỏ ra thì cậu ấy có quyền đưa cô đi." Quản lý nâng giọng nói.

Hoắc Duật Hy gật gật đầu, đưa tay mò mò vào túi xách, lấy ví của mình ra, đếm đếm lại đếm đếm.

Cô lắc lắc đầu cho tỉnh táo, đếm mấy cái nữa rồi lại nhìn ví.

Tên họ Trương thấy cô cứ ngồi đó đếm mãi thì bật cười khinh bỉ, "Ha, ngoan ngoãn hầu bản thiếu gia đêm nay. Bản thiếu gia nhất định sẽ..."

"Quản lý...tôi không có đem tiền mặc, dùng thẻ quẹt đi. Tôi muốn...mua cái quán này." Hoắc Duật Hy nằm ườn lên quầy bar, ném cho một thẻ đen không giới hạn.

"..."

Mười lăm phút sau.

Tên họ Trương sủa ba tiếng liền xấu hổ rồi đi, đôi mắt phẫn hận nhắm vào Hoắc Duật Hy nhưng không thể làm gì.

Quản lý một phen khiếp vía rồi rít xin lỗi Hoắc Duật Hy, không biết lại chọc đến nhân vật lớn nào của giới thương gia nữa rồi. Cô cũng không muốn nói nhiều liền phẩy tay cho ông ta rời đi. Những người khác cũng ái ngại rồi đi, không quên len lén liếc về phía Hoắc Duật Hy vẫn ngồi trên quầy bar lắc lư.

"Tiểu thư, cô uống nhiều như vậy có sao không? Hay là tôi làm giúp cô chút đồ uống?" Bartender mỉm cười gõ gõ lên ly của Hoắc Duật Hy.

"Không cần đâu, một lúc nữa Tiểu Bạch đến thấy tôi như vậy hẳn mới lo lắng. Hi hi..." Hoắc Duật Hy ngây ngô cười, Bartender cũng bật cười rồi điều luyện thao tác trên tay làm đồ uống cho một vị khách vừa tới.

Lúc này đột nhiên sàn nhảy lại nhộn nháo, từ ngoài cửa vội vàng bước vào là một người thanh niên.

Những cô gái nhìn thấy liền bất động, sau đó điên cuồng la hét bởi dung mạo xuất chúng của người kia.

Từ Mặc một quần tây đen, áo sơ mi xám lướt qua đám người đang reo hò, mày kiếm nhíu chặt lại lộ rõ vẻ bài xích nơi này.

Đến trước quầy bar thấy Hoắc Duật Hy đang nói cười cái gì đó không rõ ràng với bartender, Hoắc Duật Hy rảo bước dài rồi tóm lấy cô.

"Tiểu Duật Hy."

Hoắc Duật Hy nhìn thấy người đến là Từ Mặc liền cười rạng rỡ hơn nhưng vẫn giả vờ hỏi: "Tiểu Bạch, Tiểu Bạch sao anh lại đến đây? Tôi sắp đi gặp Tề Thiếu Khanh rồi, hi hi...anh buồn không?"

"Cô đã uống bao nhiêu hả?"

Hoắc Duật Hy ôm lấy cổ của Từ Mặc, ngẩn đầu nhìn hấn: "Tôi uống không nhiều, có vài ly thôi. Thật đó!"

Từ Mặc liếc nhìn quầy bar chỗ cô ngồi vỏ chai nằm la liệt, hơn năm loại rượu đã mở nắp. Đôi mắt màu lam lạnh lẽo liếc về phía bartender, anh ta thấy vậy thì nhún vai, giả vờ không biết gì tiếp tục lắc lắc thức uống trên tay.

Từ Mặc lại nhìn Hoắc Duật Hy: "Tôi đưa cô về!"

Hoắc Duật Hy úp mặt vào ngực của hấn, ngửi ngửi lại chu môi: "Anh bế tôi đi, bế đi. Nếu không tôi không về, tôi đi tìm Tề Thiếu Khanh!"

Bartender ngẩn đầu nhìn về phía Từ Mặc, còn Hoắc Duật Hy vẫn bám dính lấy hấn.

Từ Mặc thấy vậy thì không nghĩ nhiều, hơi khom người rồi nhẹ nhàng bế xốc Hoắc Duật Hy lên. Cô như một cô nhóc nhỏ nằm sấp trên vai của Từ Mặc, hai tay ôm cổ của hấn, đưa lưng về phía Bartender.

Từ Mặc sau đó cũng không nói thêm lời nào liền mang Hoắc Duật Hy rời đi, những người có mặt ở sàn nhảy không ngừng sít xoa. Một cô gái có tiền, một người đàn ông đẹp đến không chân thực, ở chung một chỗ, ngọt ngào đến phát ghen tị. Bartender lắc lắc thêm mấy cái nữa rồi đổ thức uống ra ly, đặt cho một vị khách ngồi ở góc vắng xa: "Tôi nói làm cái nghề này không kiếm được mấy đồng, mà người vừa đến một hơi đã tu ừng ực hết năm chai rượu rồi đập một chai. Thật thê lương."

Vị khách kia không nói gì, trầm lắng thưởng thức thức uống, nhìn theo bóng lưng thẳng tắp của Từ Mặc đi dần đi xa và cả khuôn mặt của cô gái đang vui ở cổ của hắn.

Tề Thiếu Khanh nhìn thời gian, đã hơn một tiếng so với giờ hẹn. Anh cầm di động, nhập chuỗi số mà Hoắc gia cho, gọi vào điện thoại của Hoắc Duật Hy.

Trên xe, Hoắc Duật Hy nằm rúc trong người của Từ Mặc, đưa tay chơi đùa cúc áo trước ngực hắn.

"Hôm nay tại sao lại uống rượu?"

"Thích thì uống thôi."

Từ Mặc nhíu mi tâm, nâng cằm của cô lên: "Rốt cuộc đã uống bao nhiêu hả? Cô có biết ở đó có bao nhiêu loại hình không sạch sẽ hay không mà đến đó một mình như vậy?"

"Hừ, ở đó chẳng có gì đáng sợ. Nói cho anh biết, lúc anh chưa đến tôi còn khiến cho một tên đàn ông xấu xí phải sửa ba tiếng đấy."

"Hoắc Duật Hy!"

"Cái gì cơ?" Hoắc Duật Hy mơ màng hỏi, cô hoàn toàn không hiểu được biểu cảm trên mặt đối phương là thế nào.

Từ Mặc nhìn cô rồi bất đắc dĩ thở dài, nhìn ra cửa: "Tề Thiếu Khanh là người nào?"

"Là người này này!" Hoắc Duật Hy đưa điện thoại lên trước mặt Từ Mặc, chỉ vào số điện thoại đang gọi cho mình.

Bên kia đã kết nối được năm giây, Hoắc Duật Hy nhìn sắc mặt của người kia đông cứng thì hi hi áp tai vào điện thoại.

"Alo?"

[Duật Hy, em đang ở đây vậy? Anh là Thiếu Khanh.]

"Tôi biết, anh đã nói hai lần rồi."

[Em say à?]

"Úc...ừm, đi chơi với bạn có uống vài ly. Bây giờ mệt lắm, chỉ muốn ngủ thôi, anh không phiền tôi lỗi hẹn chứ?"

Bên kia trầm mặt một chút, [Không sao, em mệt như vậy thì ngủ sớm một chút, đừng để bản thân quá mệt. Lần khác gặp nhau cũng được.]

"Ừ, vậy tôi cúp máy. Tạm biệt."

Nghiêm Thiếu Khanh nhìn điện thoại đã bị dập máy, đôi mắt thoáng lướt qua nỗi thất vọng, trống vắng. Anh đứng dậy, chậm rãi dời bước rồi đi.

Bên này Hoắc Duật Hy cúp máy, lại áp mặt vào người Từ Mặc nhưng hắn bắt lấy cổ tay đang làm loạn trên cúc áo của mình.

"Tại sao không đến đó?"

"Vậy anh muốn tôi đi gặp anh ta sao?"

Từ Mặc im lặng một hồi sau đó mới nói: "Gia đình cô muốn cô kết giao cùng người đàn ông đó, tôi muốn hay không thì có ảnh hưởng đến quyết định của cô sao?"

"Chắc là không." Hoắc Duật Hy bất giác trả lời.

Từ Mặc sau đó cũng không nói thêm lời nào nữa. Vẫn một ánh mắt màu lam bình thản, ngay cả một cái chớp mắt vẫn không có, chỉ là cảm nhận được sự mềm mại của cô gái ở trong lòng, yết hầu của hắn hơi chuyển động.

Đến nơi ở của Hoắc Duật Hy, Từ Mặc thành thạo mở cửa rồi ôm cô lên lầu, vào phòng ngủ đặt cô lên giường.

"Cô thay đồ rồi ngủ sớm đi, tôi phải về rồi."

Hoắc Duật Hy bật dậy, đứng trên giường nhìn Từ Mặc, bằng cách này thì cô mới cao hơn so với hắn một chút.

"Anh đi tìm cô gái đó sao?"

"Không có, tôi về nhà. Cô say rồi, đừng nháo, nằm xuống ngủ đi."

Hoắc Duật Hy liền sấn tới mấy bước đứng trước mặt Từ Mặc rồi ôm lấy cổ của hắn: "Tiểu Bạch ơi, đừng đi được không? Tôi không muốn anh đi đâu, anh nhất định là nói dối tôi rồi đi tìm Tiểu Tinh Linh của anh."

"Tiểu Duật Hy, cô say rồi."

"Tôi không có say Tiểu Bạch. Tôi không biết đâu, tôi không muốn anh đi. Tôi sẽ bao nuôi anh, Tiểu Bạch anh đừng có bạn gái nữa, để tôi bao nuôi anh được không? Tôi cũng xinh đẹp, cũng có tiền mà... Tiểu Bạch, được không?"

"Tiểu Duật Hy, cô có biết bây giờ bản thân đang nói cái gì không?" Từ Mặc nhủ mảy, nâng giọng nhìn thẳng vào mắt của Hoắc Duật Hy.

"Tôi biết! Lúc này anh hỏi gia đình tôi bắt tôi phải kết giao cùng Tề Thiếu Khanh, anh muốn hay không thì có ảnh hưởng gì đến quyết định của tôi không. Tôi nói chính là không ảnh hưởng, bởi vì Tiểu Bạch, tôi quyết định rồi dù anh thế nào tôi cũng không cùng Tề Thiếu Khanh kết giao đâu, tôi chỉ cần anh thôi." Hoắc Duật Hy nói đến đây nhẹn không được liền giàn ra nước mắt, hai tay của cô quàng qua cổ của Từ Mặc, ánh mắt động nước cũng nhìn hắn không di chuyển.

Từ Mặc nhìn cô không nói gì, ánh mắt nổi lên một tia phức tạp, có chút khó xử không biết phải làm sao. "Tiểu Duật Hy, cô say rồi mới không ý thức bản thân đang nói gì. Khi nào cô bình tĩnh lại tôi sẽ đến tìm cô, chịu không?"

"Không có!" Hoắc Duật Hy gào lên, "Tiểu Bạch, anh biết không, tôi thật sự rất khó chịu cứ mãi như thế này. Khi anh nói anh có bạn gái rồi tôi rất buồn, rất thất vọng, nhìn anh nói cười cùng cô gái đó tôi rất muốn khóc, cũng rất đau. Tôi biết anh còn giận tôi việc của hôm sinh nhật, nhưng mà Tiểu Bạch lần này tôi nhất định sẽ không như vậy nữa, tôi sẽ nghe anh giải thích mà, được không?"

Hoắc Duật Hy dán sát người vào Từ Mặc, ôm cổ của hắn muốn hôn người đàn ông kia. Nhưng khi hơi thở của Hoắc Duật Hy đến gần Từ Mặc lại nghiêng đầu né tránh, sự đầu tranh phảng phất lướt qua nội tâm.

Hoắc Duật Hy thấy Từ Mặc né tránh, lại càng ương ngạnh câu chặt lấy hắn. Cô biết như vậy là thất đức, giành bạn trai của người khác, chen vào tình cảm đang hạnh phúc của một cặp đôi. Nhưng mà cô chấp nhận bị người khác nguyên rủa cũng không muốn sống cuộc sống khó chịu như hiện tại, cuộc sống không thể tự điều khiển cảm xúc của bản thân, lúc nào cũng buồn, cũng đau không thấy lối thoát.

Tiểu Bạch do chính tay cô nhặt về, nói cô ít kỷ, nhỏ nhen cũng được. Nhưng mà không thử thì làm sao biết không thể, biết đâu người Tiểu Bạch thích thật sự là cô, là do giận dỗi mới như vậy tìm bạn gái.

"Tiểu Duật Hy, đừng quậy nữa. Cô sẽ hối hận, sẽ trách tôi." Từ Mặc muốn tách Hoắc Duật Hy ra trước khi mọi thứ đi xa hơn.

"Không, tôi sẽ không hối hận đâu. Tôi muốn ở cùng anh thôi." Hoắc Duật Hy dứt lời liền ngọt ngào hôn lên phien môi mỏng của Từ Mặc, ánh mắt mê ly nhìn vào đôi mắt màu lam xanh thẳm của hắn, quyến rũ mời gọi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thế Yếu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: [H+] Lễ vật được hiến tế

Cô gái mềm mại dán chặt trong ngực không ngừng cắn mút đôi môi của mình, Từ Mặc khẽ hừ một tiếng kéo cô ra.

"Tiểu Duật Hy, cô xác định không hối hận?"

Hoắc Duật Hy gật đầu, đôi mắt của Từ Mặc liền u ám, phien môi mỏng cong lên một nụ cười ma mị: "Được, đêm nay...tôi phục vụ cô."

Nói xong, hắn liền kéo Hoắc Duật Hy đến hóa thành thế chủ động, ngấn nhẹ liền chuẩn xác hòa hơi thở vào hơi thở của Hoắc Duật Hy, cô đứng cao hơn Từ Mặc một chút nhưng cả người đều dựa vào hắn, cánh tay của hắn vòng ngang eo của cô.

Hoắc Duật Hy cảm thấy môi của Từ Mặc rất ngọt, rất mềm mại, nhưng mà nụ hôn của hắn bây giờ rất cuồng nhiệt không ngừng đòi hỏi sự ngọt ngào từ khoang miệng của cô khiến cô không thể hô hấp, bên tay chỉ nghe ong ong.

Đến khi Hoắc Duật Hy bị rút hết khí lực sắp ngất đi Từ Mặc mới luyến tiếc dời khỏi môi của cô, nhưng hắn cũng không chỉ định dừng lại ở mức đó, các nụ hôn vụn vặt bắt đầu rơi trên cổ của Hoắc Duật Hy, hơi thở nóng rực của hắn lưu lại ở gáy khiến cô phải rùng mình, má và tai không phải vì rượu mà đỏ, chỉ do sự ám muội mập mờ mà hắn đem lại mới khiến cô phải đỏ lợ như tôm chín.

Bàn tay rộng lớn của Từ Mặc không yên phận từ eo của Hoắc Duật Hy chui vào bên trong áo, vuốt ve hang bướm bướm trên lưng của cô rồi lại tháo khuy áo ngực của cô.

Hoắc Duật Hy bỗng nhiên cứng đờ thân thể, cảm nhận được một cỗ nhiệt đặt trên ngực của mình, trái tim của cô cũng nhảy bang bang.

Từ Mặc bế ngang Hoắc Duật Hy rồi áp cô xuống giường, hân cũng thuận thế đè lên người cô, môi mỏng tiếp tục chu du trên người cô, từng chút từng chút một gặm nhấm xương quai xanh tinh tế của cô.

Đôi tay hân linh hoạt của hân tháo từng cúc áo của cô, đôi bông đào tuyết trắng nảy nở được giải thoát khỏi đường như cũng e lệ nép sau vạt áo, khe rãnh sâu hun hun thấp phần dụ hoặc kích thích thị giác.

Hơi thở người đàn ông trầm đục, nặng nề xoa xoa đôi gò đào. Hoắc Duật Hy xấu hổ nhưng cố né tránh trước ánh nhìn như dã thú đang đói khát của người kia, đôi môi của Từ Mặc mím chặt lại, nhìn lồng ngực Hoắc Duật Hy phập phồng, nửa thân trên của cô cũng run rẩy khiến gò cao lắc lư, yết hầu của hân không tự chủ được chuyển động, sau đó cúi đầu cắn nuốt thứ bất mất kia.

Nhìn thấy nửa cơ thể xinh đẹp của Hoắc Duật Hy lộ ra, bụng dưới của hân bỗng dâng lên một luồng khí nóng rực, căng cứng nhộn nhạo như bùng dậy một nguồn nộ khí muốn bộc phát.

"Ừm..." Hoắc Duật Hy khẽ kêu lên, cảm giác đau đớn cùng ảm ướt từ đầu ngực thật lạ lẫm khiến cô bất giác rung mình, đôi chân theo phản xạ cong lên nhưng nhanh chóng bị người đàn ông bắt bắt lấy, áp xuống, một chân của hân chen giữa vào hai chân của cô.

Từ Mặc vui mặt vào khe rãnh chết người kia tận hưởng cảm mát, răng nanh trắng tinh lộ răng hung ác để lại dấu tích.

Hoắc Duật Hy thở gấp, cô cảm nhận được từng ngón tay của Từ Mặc đang di chuyển dần xuống phía dưới, làn váy mỏng của cô rất nhanh bị xốc lên.

"A..." Hoắc Duật Hy hơi hoảng hốt khép chân lại nhưng đã bị người kia bắt được ý đồ, bàn tay hân cường ngạnh chen vào giữa hai đùi của véo véo khêu khích, hơi thở trầm đục lớn vồn bên tai của Hoắc Duật Hy.

"Sợ cũng không kịp nữa rồi."

Cô kinh hãi, trái tim muốn nhảy vọt tới cổ họng. Nói ra thì rất dễ, mượn rượu làm loạn, nhưng Từ Mặc khí thế ào ào như thế này là lần đầu cô thấy. So với lần trước hân hôn cô thì hôm nay từ đôi mắt của Tiểu Bạch vẫn luôn yếu ớt này cô nhìn thấy là dục vọng kinh người. Ánh mắt của hân vô cùng áp bức như muốn nuốt chửng lấy cô, khiến cô phải nơm nớp lo sợ.

"Đã hứa không hối hận." Giọng nói trầm trầm của Từ Mặc lại vang lên trong đêm yên tĩnh.

"Không...không có hối hận."

Thấy cô vẫn cố mạnh miệng, người đàn ông khẽ bật cười. Đôi con ngươi không thanh tỉnh của Hoắc Duật Hy mang hơi hớn của rượu, ngay cả đôi môi ngọt ngào lúc này cũng say men rượu khiến Từ Mặc nhũn mảy.

Thật ra uống có phải hơi nhiều rồi không?

Từng khớp tay mảnh khảnh, thon dài xinh xắn như trúc của hân tiến sâu hơn vào giữa hai chân Hoắc Duật Hy, nhiệt độ từ bàn tay của hân vô cùng chân thực, hơi thở nóng rẫy gấp gáp.

Đột nhiên hân giật mạnh chiếc váy của cô xuống, vút luôn mảnh áo vương vãi, bày ra một cảnh tượng hỗn loạn dưới sàn nhà. Hoắc Duật Hy cả kinh nhìn từng món đồ che chắn cuối cùng của bản thân bị người kia hứng thú tháo xuống, cả cơ thể trần trụi lộ dưới ánh đèn.

Từ đôi chân thon dài chạy dọc theo làn da trắng như bạch ngọc, nồn nà đến chiếc bụng phẳng lì gợi cảm hay vòng eo nhỏ không tròn một vòng ôm cùng đường cong của đôi gò đào là lướt đến khuôn mặt xinh đẹp, quyến rũ, ánh mắt như lưu ly trong đêm tối. Tất cả đều tinh tế hiện rõ dưới ánh đèn, trên ga giường trắng muốt Hoắc Duật Hy như một tinh linh, vừa thuần khiết lại ngây thơ đến vô tội, như một nữ thần được hiển tế cho màn đêm ma mị.

"Hư...ư...khoan...khoan đã..." Hoắc Duật Hy miệng khô lưỡi đắng hô lên, ngón tay của người đàn ông đặt giữa chân khiến xấu hổ không thôi. Nhưng so với Hoắc Duật Hy, Từ Mặc lại không mấy quan tâm, trực tiếp áp chế cô dưới thân, môi hôn thật sâu, ngón tay tà nịnh như rắn chui vào cấm địa địa.

Thân thể Hoắc Duật Hy lần nữa căng cứng, hạ thân đau đớn cảm nhận được dị vật tiến vào, muốn kêu lên nhưng đều bị nụ hôn của Từ Mặc nuốt trọn.

Ngón tay bị siết chặt ở nơi thần bí của cô gái, người đàn ông than nhẹ một tiếng hơi dùng sức khai phá. Hoắc Duật Hy hoảng hốt, chân hơi quấy đạp lại bị cố định bởi đôi chân dài hữu lực của người kia, cô không biết đặt tay ở đâu cho đúng liền giơ lên ôm lấy cổ của Từ Mặc, luồn tay vào mái tóc mềm lại dày của hân, thi thoảng lại giật mình vì những ngón tay đang cào rờ dưới hạ thân mà giật lấy tóc của hân.

"Hức...a...ư..."

Một cảm xúc khác lạ trước nay chưa từng có bắt đầu chen chân vào lý trí, trong vô thức Hoắc Duật Hy khẽ kêu lên mấy tiếng mà chính cô cũng thấy rất lạ lẫm. Những cảnh trong các phim "đen" mà cô lén xem được từng chút hiện về.

Tiếng thở dốc, tiếng rên rí...

Hoắc Duật Hy lại cảm nhận được một làn khí tức ở bụng dưới khiến cơ thể cô cũng nóng ran, hơi thở dồn dập, nặng nề của Từ Mặc quanh quẩn bên tai. Mùi hương đặc trưng của hân không ngừng khuấy đảo tâm can của cô, khiến cô bất giác thả lỏng mọi giác quan, dị vật ở cấm địa như tìm thấy con đường lập tức tiến công đi vào sâu hơn.

"Hư...um.....um..."

Một tay còn lại của Từ Mặc cũng không rảnh rang, ra sức nhào nặn đôi mắt đào khiến nó căng cứng lên, những nụ hôn ướt át muốn đòi đi sự chú ý đồng thời tạo ra khoái cảm cho cô gái dưới thân. Cúc áo trên chiếc sơ mi màu xám của hắn vì cọ xát cũng bung mất hai nút. Hoắc Duật Hy lơ mơ thấy được lồng ngực rộng lớn, tinh trắng rất đỗi cuốn hút của hắn, theo một quán tính nào đó cô di chuyển đôi tay, từ cổ của hắn men theo xương quai xanh tinh tế của người đàn ông, từng chút từng chút một cời hết những cúc áo còn lại.

Nhiệt độ trên cơ thể hắn nóng rực như muốn đốt cháy cô, Hoắc Duật Hy vòng tay qua cái hông hẹp gầy, nuốt nước bọt chạm vào đường nhân ngư kêu gọi.

Thân hình của hắn thật sự rất đẹp, rất đẹp. Tỉ mỉ, chính xác như điêu khắc, vai rộng hông hẹp, từng múi rõ ràng, so với người mẫu quốc tế có tỉ lệ càng cô từng thấy tuyệt đối có hơn mấy phần ưu thế, dù là chi tiết nhỏ cũng lộ ra nét quyến rũ, thậm chí là gợi tình.

Từ Mặc hơi sững người, sự mềm mại cứ lượn lờ trên người khiến tạp niệm cùng dục vọng không sao kiềm chế sắp khiến hắn điên lên. Bàn tay lớn của hắn bắt lấy tay của Hoắc Duật Hy đặt lên thắt lưng, động tác gấp gáp tháo bỏ thắt lưng, kéo xuống quần tây đen.

Hoắc Duật Hy trừng mắt khiếp đảm một khắc liền đảo mắt đi. Thảo nào từ nãy đến giờ cô luôn cảm thấy thứ gì cứng rắn tỳ trên người của mình, vừa nóng vừa ân ân đau, thì ra là hắn cái đó sớm đã dựng thành lều dưới lớp vải màu xám.

So với lần đó chỉ giật quần lót của hắn, cô đã vô số lần lên lúc nghĩ đến kích cỡ kia. Nhưng mà tận mắt diện kiến dung nhan thì cô không khỏi khiếp vía, so với tưởng tượng của cô thì...

Hoắc Duật Hy rùng mình nhắm mắt lại, chắc là do cô say nên choáng váng đầu óc thôi, làm sao có thể như vậy chứ?

"Tiểu Duật Hy, tôi là ai?"

"Hư...ư...."

"Mở mắt ra, nhìn tôi!" Từ Mặc chạm tay vào mặt của Hoắc Duật Hy, trầm mê gọi. Hoắc Duật Hy như bị thôi miên, từ từ mở mắt, khàn khàn giọng kêu nhỏ.

"Tiểu Bạch..."

Từ Mặc tà mị nở nụ cười, ngón tay từ nơi thần bí đã sớm ướt át của cô chậm rãi thu về, khẽ lướt qua môi mỏng, rồi trước ánh nhìn kinh sợ của cô tà tứ cẩn nhẹ. Hắn như một tên yêu nghiệt dùng sự hư hỏng của bản thân mê hoặc đối phương, cuốn người khác vào nhục dục nhưng không cách nào chống trả, cứ như vậy khuất phục trước thân thái điên đảo chúng sinh.

Hắn hướng dẫn tay của cô tháo bỏ sự giam cầm mãnh thú cuối cùng, nam nữ trên giường trực diện tiếp xúc với nhau một cách nguyên thủy nhất.

"Tiểu Duật Hy, tôi là ai?" Từ Mặc lần nữa hỏi, như muốn cô khẳng định bản thân không lầm lẫn, cũng như để trấn an bản thân.

Hoắc Duật Hy thật sự hoảng sợ, nhìn Từ Mặc lại nhìn thứ kia, xấu hổ nhưng phần nhiều vẫn là không dám nghĩ tới sự chênh lệch giữa cô và hắn, làm sao có thể chấp nhận dung nạp kích cỡ kia, "Hức...Tiểu Bạch xấu xa..."

Nghe Hoắc Duật Hy gọi nhỏ biệt danh riêng của bản thân, Từ Mặc liền vội vàng xốc chân của cô quàng qua eo của bản thân, hắn khom người nâng eo của cô lên, dùng sức tiến vào.

"A...đau...đau quá Tiểu Bạch." Hoắc Duật Hy không tự chủ đau đến cong người lại, nước mắt vì đau đốn trào ra, hoa huyết nhỏ bé không chịu nổi nam căn quá mức hưng vĩ đột ngột đi vào, gây ra không ít cản trở cho đối phương. Ở tình thế tiến thoái lưỡng nan Từ Mặc hơi vội nâng mông của cô cao hơn, lần nữa dùng sức đi vào, cô gắng khai phá, thật ngang ngược phá đi tầng mỏng manh ngăn cách.

"A...đau quá, Tiểu Bạch ơi...không được..." Hoắc Duật Hy thét lên, cảm giác chỗ kia như bị xé ra làm hai nửa, từng chút, từng chút một nứt tách, nam căn to lớn cán rờ đi vào khi cô chưa thật chuẩn bị, vừa trương vừa đau khiến cô nhất thời không chịu nổi.

"Đau...đau lắm hả?" Từ Mặc nhìn hơi ân hận muốn dịch người ra, Hoắc Duật Hy lại kêu xé lên đau đớn. Từ Mặc nhìn thấy máu hòa trộn vào ái dịch nơi giao hợp của hai người, mặt hắn cũng tái mét.

Trên giường, khung cảnh nhất thời ngưng trọng, cô gái nước mắt giàn giụa tủi thân, người đàn ông mặt lúc đỏ lúc trắng, ân hận cực độ.

Từ Mặc cảm thấy rất không xong, bụng dưới căng trướng đến phát đau, hắn không thể làm gì lại bị thít chặt vùi mình trong sự ướt át ấm nóng, mồ hôi trên trán cũng rịn ra, cực kỳ khó chịu, khó nhọc thở dốc.

Cuối cùng vẫn là không khác chế được tên đã lên cung, hắn cúi đầu thì thầm bên tai cô, dụ dỗ: "Tiểu Duật Hy, thả lỏng. Chịu khó thêm chút nữa liền không đau, được không?"

Hoắc Duật Hy không dám từ chối nhưng cũng chẳng dám gật đầu, cảm nhận được thứ kia trong người ngày một lớn hơn cô bất giác run cầm cập. Từ Mặc tuy là hỏi như vậy nhưng hắn vốn không cần cô trả lời, vội vươn tay quàng chân của cô lên vai bắt đầu luật động.

"Hư...um...um..." Hoắc Duật Hy muốn kêu đau nhưng Từ Mặc đã khắc chế lời cô bằng những nụ hôn dồn dập, cố định hai tay của cô lên đỉnh đầu.

Hoắc Duật Hy theo phản xạ bài xích dị vật hung hăng đang tàn phá nơi mật địa, thân thể vận vẹo kịch liệt, chỉ là càng như vậy thì càng khơi gợi dục vọng và bản năng chinh phục của đàn ông. Từ Mặc nhìn cơ thể Hoắc Duật Hy, vì cô đang giãy giụa mà nơi bắt mắt no tròn cũng run rẩy, phập phồng lên xuống, hẳn đúng là có phần mê muội, trầm mê thêm khát thương thức cơ thể xinh đẹp này. Không một chút cố kỵ lần vùi mặt vào nơi nhấp nhô đầy đặn kia, cắn nuốt một bên lại vì tham lam nên một tay lại áp lên nơi còn lại, ra sức xoa nắn. Hắn hơi nheo mắt lại, tận hưởng hai nơi tuyệt mỹ trên người cô đang bị bản thân xâm chiếm, thắt lưng lại điên cuồng luật động.

"Uhm...a....đau quá...đừng mà, chậm...chậm lại..." Hoắc Duật Hy được giải phóng đôi môi liền bật tiếng kêu rên thảng thốt, nhưng cô không biết rằng đôi mắt bản thân đã thất thần không phân định được phương hướng. Từ Mặc hơi nới lỏng hai cổ tay của cô, Hoắc Duật Hy liền đưa tay quàng qua cổ của hắn, ôm chặt, kéo người kia vào sát vào người mình hơn.

Cô càng như vậy Từ Mặc càng mất kiểm soát, hung hăng cắm vào lại rút ra, đưa đẩy những thứ âm thanh ái muội, nhóp nhép khi hoan lạc. Mọi thứ càng ngày càng gấp rút, tiếng thở dốc của người đàn ông và tiếng rên rỉ mất hồn của người phụ nữ đậm đặc hòa vào đêm khuya.

"Thật sự muốn chậm lại?"

"A...ừ...ừ...Tiểu Bạch, không chịu nổi...a..."

"Quả thật tôi cũng không chịu nổi." Từ Mặc tà tứ nở một nụ cười, đẩy nhanh tốc độ ra vào khiến Hoắc Duật Hy như một con thuyền nhấp nhô lên dềnh không nơi bám víu, hẳn lại tháo một chân của cô trên vai xuống vắt qua eo, từng đợt trực diện tấn công, ép cô luân hãm vào vòng vây của mình, gào khóc rồi nức nở khóc lên.

Cô trong mắt hắn chính là yêu tinh mê hoặc đàn ông, làm mù mị đầu óc. Khoi gợi những dục vọng nguyên thủy, cuồng dã nhất bộc phát. Nước mắt trong suốt, bờ môi căng mọng đỏ tươi, khuôn mặt xinh đẹp, ánh mắt tiêu hồn trông thật đáng thương nhưng đàn ông khi lọt lóp áo chính tề xuống chính à đập đổ nhân tính, chà đạp sắc hương yếu mềm, muốn người dưới thân phục tùng và chấp nhận.

Từ Mặc tham luyến hôn lên chóp mũi của Hoắc Duật Hy, nhưng lại hung ác nháp người ra vào, đến khi cô không chịu nổi nữa hắn lần nữa nâng mông của cô, dấn sát vào người của mình. Hừ một tiếng liền đâm vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô, tâm hoa nộ phóng đem toàn bộ lưu lại cuối cùng nơi mật đạo.

Hoắc Duật Hy thét lên, cơ thể run rẩy từng đợt, từ một nơi hư không nào đó như có một dòng suối nhỏ tràn ra, ái dịch hòa vào bạch dịch từng chút cùng chút to máu, từng chút một theo nơi giao hợp chặt chẽ lưu lại ga giương.

Một cuộc giao hoan đi qua, khi hơi thở còn chưa ổn định, Hoắc Duật Hy đã sớm rời, nước mắt chưa kịp khô Từ Mặc lại ôm lấy cô. "Tiểu Duật Hy, lần nữa chắc sẽ không đau, cũng không chảy máu đâu, được không?"

Hoắc Duật Hy mí mắt vốn đã sụp xuống, men rượu vốn làm cô không được tỉnh táo, nhưng qua một hồi chiến đấu bây giờ lại nghe được lời này thì trong vô thức lắc đầu.

Từ Mặc thấy vậy cũng làm lơ, quả thật từ lúc bắt đầu hắn đã không quan ý kiến của cô. Giống như một con sói tham ăn, muốn đem toàn bộ con mồi trong một lần gặm nhấm hết.

Đôi mắt màu lam hẹp dài hơi híp lại, nguy hiểm nhìn ngắm cơ thể trắng tuyết in đầy vết tích hoan ái dưới thân. Như tò mò hoặc như phấn khích, hắn đưa ngón tay chạm vào đùi của cô, di chuyển dọc vào trong, hơi thở nóng rực một lượt dọc theo cái bụng phẳng lì của Hoắc Duật Hy đi xuống rồi dừng hẳn lại ở hoa viên bí mật.

Loại tình tiết này Hoắc Duật Hy chưa bao giờ nghĩ sẽ phát sinh, cô căng thẳng muốn tránh né nhưng sức lực vô cùng yếu ớt, thoát ần, thoát hiện ở hoa huyết nhỏ bé cảm nhận được sự mềm mại ấm nóng của dị vật vừa tiến vào.

"A...ừ...um..." Hoắc Duật Hy lần nữa thở dốc, muốn ngăn chiếc lưỡi đang càn rỡ khuấy đảo nơi u cốc nhưng lực bất tòng tâm. Cô đưa tay túm lấy tóc của Từ Mặc, hai chân duỗi ra đặt trên vai hắn, cô không nhìn thấy được biểu cảm nơi ánh mắt của hắn, chỉ thấy mái tóc đen dày không ngừng chuyển động nơi hạ thân.

Một đêm thật dài trôi qua, nhưng không ngủ, khi tinh tú trên bầu trời đêm bùng lên rực rỡ đến khi sắp héo tàn lùi lại cho ánh dương, tiếng rên rỉ mê mê mới lắng lại, chặt chẽ giữa hai con người mới bắt đầu lặng lẽ tách ra nhưng cũng do luyến tiếc mà hợp lại, yên tĩnh bên nhau.

Trong một phút giây nào đó, thứ tình cảm vốn không nên tồn tại lại nảy mầm, len lỏi rồi hòa vào máu tủy.

Vết máu đỏ tươi trắng trong của trinh tiết, nhuộm sắc ga giường tựa bi ngạn hoa, hoa nở nghìn năm, ngàn đời không tương kiến. Hoa nở như một mở màn, mở màn của một vạn năm(1)

Mở màn của một vạn năm, tình yêu tự do bay lượn giữa vịnh hằng...(2)

(1) Wikipedia - Phật Kinh có ghi: "Bi Ngạn hoa, một nghìn năm hoa nở, một nghìn năm hoa tàn, hoa diệt vĩnh bất tương kiến. Tình bất vi nhân quả, duyên chủ định sinh từ."

(2) Câu nói trên trích từ lời bài hát "Mở màn của một vạn năm" có trong bộ truyện Bảy ngày ân ái của Ân Tầm

---

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tô Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Quân cờ (1)

Có tiếng ô tô lướt qua, chốc chốc chim non trên cành lại đốt đất kêu lãnh lút.

Ánh nắng từ lúc rơi trên hàng mi đến khi nhuộm sáng cả căn phòng, làm ấm áp mọi góc ngách.

Khung cảnh xác xơ, có chút hỗn loạn, quần áo vung vãi trên sàn nhà không phân biệt được là của ai, ga trải giường nhăn nhúm từng đoàn, cái chăn một góc rơi xuống đất, làm người ta cứ tưởng bước vào một bãi trường vừa xảy ra hỗn chiến kịch liệt.

Hoắc Duật Hy khề hô một tiếng thì giật mình mở mắt nhưng lập tức mặt cô liền vo lại thành một nắm.

"A...."

Đau rất, sưng trướng như bị xé làm hai, thắt lưng mỏi nhừ, hai chân run rẩy vô lực. Cảm giác được trên eo có một sức nặng Hoắc Duật Hy nhìn sang thì thấy Từ Mặc đang vùi mặt vào tóc của cô, rất yên tĩnh ngủ.

Nhìn khuôn cằm thấp phần tinh xảo của hắn, Hoắc Duật Hy không khỏi cảm thán. Thật không ngờ lần đầu của cô lại cam tâm tình nguyện trao cho một tên Tiểu Bạch Kiêm, chỉ có điều cho đến bây giờ, khi tỉnh táo hẳn cô vẫn không hối hận, ngược lại cũng có chút vui sướng, mãn nguyện.

Chỉ có điều bây giờ hậu quả của việc sa ngã, hư hỏng kia là cô đau muốn chết đi sống lại.

"Tiểu Bạch thôi tha, đáng ghét!" Hoắc Duật Hy áp mặt ở trong ngực của hắn không ngừng mắng, nắm tay trắng nõn đập đập vào vai của Từ Mặc. Nhưng mà, người kia vẫn bất động không có phản ứng, hơi thở tuyệt nhiên thông thả, ngủ rất trầm.

Hoắc Duật Hy lắng nghe nhịp tim của hắn, vừa vững vừa ổn, mạnh mẽ và đập chậm hơn bình thường.

Sao vậy nhỉ?

Hoắc Duật Hy thật tò mò về tất cả trên người Từ Mặc, nhưng cuối cùng con quỷ nghịch ngợm trong người cũng thức giấc, cô nở nụ cười gian trá, hơi dịch đầu ra sau đó nghiêng mặt hướng về cổ của hắn, nhìn yết hầu kêu gọi Hoắc Duật Hy chu môi thổi khí.

Dường như cảm thấy nhột, Từ Mặc hơi chuyển động cơ thể tránh né, Hoắc Duật Hy thấy vậy càng thích chí, sấn tới nhẹ răng nanh cắn cắn lên hầu kết vừa chuyển động.

"Hư...ngủ ngủ, mệt...mệt quá." Trong vô thức Từ Mặc khề lẩm bẩm mấy tiếng, giống như trẻ sơ sinh chép chép khuôn miệng xinh đẹp. Hoắc Duật Hy tận mắt chứng kiến cảnh này tâm tình liền sôi trào, không thấy thì cô sẽ không tin, nhưng khi tường tận đến chân thực thể này đúng là khiến cô mê như điên đảo.

"Xấu xa, anh mà cũng biết mệt sao?" Tới qua cứ nhào nặn cô thành đủ loại tư thế còn rất hưng phấn, điên cuồng như thú dữ xổng chuồng. Đau như vậy mà mấy người phụ nữ kia không biết tại sao lại thích như vậy, dùng thật nhiều tiền bao nuôi hắn.

Từ Mặc lim dim mở mắt, theo bản năng đã kêu nhỏ: "Tiểu Duật Hy..."

Hoắc Duật Hy cố nhìn đau ôm cổ của hắn, dịu dàng hôn lên cánh mũi mịn màng kia, "Tiểu Bạch, chúng ta hẹn hò được không?"

Từ Mặc ngẩn ngơ mở to mắt, sau đó gạt đầu thật mạnh, cũng ôm lấy tấm lưng trần của cô, khóe môi không nhìn được cong lên một nụ cười, chạm đáy mắt.

Mười lăm phút sau.

"Tiểu Duật Hy, ổn không vậy? Có vẻ rất đau."

Hoắc Duật Hy cảm thấy bụng dưới quả thật ngày càng đau âm ỉ, cô vốn tưởng sẽ giống trong mấy quyển tiểu thuyết một lúc sẽ khỏi nhưng mà thực tế lại rất khác lạ.

Từ Mặc vội xốc chăn lên, Hoắc Duật Hy đau đến sắc mặt trắng bệch, đầu còn để chuyện hai người có mặt quần áo hay chưa. Cô nằm nghiêng một bên, Từ Mặc nhìn ga giường vốn có vài vết bẩn do hoan ái và do ân ký đêm qua để lại, nhưng bây giờ từ đùi của Hoắc Duật Hy lại chảy dọc ra tơ máu cùng

ít ái dịch lưu lại đêm qua.

Sao vẫn còn chảy máu, Từ Mặc sợ hãi ra mặt, "Tiểu Duật Hy, chúng ta đi bệnh viện đi."

Nói xong hần liền vọt vào nhà tắm, rất nhanh quay trở ra với bộ dạng ướt sũng, đưa tay vợ vội khăn lau người hần liền đi đến gom quần áo của mình trên sàn mặc vào ngay trước mặt Hoắc Duật Hy. Cô nào lo được nhiều như vậy, chặt vật ngồi dậy, Từ Mặc đi đến tú quần áo của Hoắc Duật Hy, tìm một chiếc váy dễ mặc nhất, rồi đem khăn lông đã giặt sạch lau người cho cô mới mặc váy vào.

Sau đó không nói mấy lời liền ôm Hoắc Duật Hy lao xuống lầu, bắt xe đến bệnh viện.

Khởi đầu năm thứ nhất.

"Vợ chồng các cậu vui chơi cũng phải biết điểm dừng?! Nhất là cậu, làm chồng người ta mà không biết chừng mực, có biết làm như vậy sẽ tổn thương đến cơ thể của cô ấy hay không?" Vị bác sĩ nữ nâng giọng giáo dục tư tưởng, chỉ tay vào Từ Mặc.

Hoắc Duật Hy không nói gì, rất xấu hổ núp ở một bên.

"Sau này sinh hoạt vợ chồng không được dùng sức đến thô lỗ như vậy biết không?"

Từ Mặc gật gật đầu.

"Lần này không sao, chỉ bị xuất huyết nhẹ, nhưng lần sau còn như vậy ảnh hưởng đến tử cung nội mạc của cô ấy, rất có thể sẽ bị viêm nhiễm. Nếu nghiêm trọng hơn sẽ ảnh hưởng đến quá trình thụ thai, không sinh được em bé đến lúc đó cậu có chịu trách nhiệm nổi không?"

Từ Mặc lắc lắc đầu rồi lại gật gật đầu.

Vị bác sĩ kia nhìn hần rồi lại nhìn Hoắc Duật Hy liền chắc chắn mồm tên chồng mới cưới này rất kém kinh nghiệm, cũng thông cảm cho cô gái này. Có chồng nhìn thật đẹp trai nhưng đem đầu tiên lại thê thảm thế này, ban đầu mang Hoắc Duật Hy đến đây bà cứ tưởng là nạn nhân vừa bị cưỡng bạo, môi bị cắn rách, cả người cũng đầy vết bầm sưng tím và dấu răng, có hiện tượng sung huyết vùng kín, cũng may xương khớp không bị ảnh hưởng gì.

Bác sĩ nữ giáo dục tư tưởng cho Từ và Hoắc Duật Hy thêm một chút nữa thì phẩy tay cho về. Từ Mặc sốt sắng nghe lời căn dặn của mấy y tá về mấy loại thuốc của Hoắc Duật Hy.

"Đây là thuốc của vợ anh." Cô y tá đỏ mặt nhìn Từ Mặc nói.

Từ Mặc gật đầu, đưa tay phải ra nhận lấy phần thuốc.

Một cô y tá khác lúc này vội đi vào, "Thật xin lỗi, đơn thuốc lúc nãy đã bị sai ngày tháng nên làm phiền anh ký lại giúp chúng tôi."

"Được." Từ Mặc đi đến chỗ cô y tá kia, tay còn lại rảnh rồi liền cầm bút linh hoạt ký.

Sau đó theo hướng dẫn của bác sĩ nên chăm sóc Hoắc Duật Hy thế nào thì bế lên, ra về.

"Tiểu Duật Hy, xin lỗi, lần sau sẽ không như vậy nữa."

Hoắc Duật Hy được Từ Mặc ngồi trên sofa ôm trong lòng, ủy khuất đau đớn gì đó nửa điểm cũng không cảm thấy khó chịu, mà ngược lại rất hưởng thụ lòng ngực ấm áp của hần, mùi hương nam tính đặc trưng cũng giống như một loại mỹ vị, từng chút một thương thức thể nào cũng thấy không đủ.

Nhưng sức nhớ đến một sự kiện nào đó, Hoắc Duật Hy ngẩn đầu lên nhìn Từ Mặc nói: "Tiểu Bạch, vòng gỗ của anh đâu?"

"Vòng gỗ?" Từ Mặc hơi ngẩn người, sau đó sờ túi lấy ra bốp da, kéo nhẹ chiếc vòng gỗ ra đưa cho Hoắc Duật Hy.

"Tiểu Bạch luôn đem theo bên người sao?"

"Ừm." Từ Mặc gật đầu, nhìn vào chiếc vòng tay mà Hoắc Duật Hy đang vân vê, trong mắt của hần xẹt qua mấy phần cảm xúc không rõ ràng.

"Đeo cho Tiểu Duật Hy đi!" Hoắc Duật Hy đưa tay lên cho hần, chu môi nói.

Từ Mặc nghi hoặc nhìn cô, Hoắc Duật Hy thấy hần không đeo cho mình thì giải thích: "Chẳng phải đã nói sẽ tin Tiểu Bạch sao, vì thế vòng tay này Tiểu Bạch tặng tất nhiên Tiểu Duật Hy nhất định phải lấy rồi."

Từ Mặc không nhịn được hơi cong khóe môi, nhận lấy chiếc vòng, đeo cho Hoắc Duật Hy: "Vòng tay này trên đời chỉ có một, là của gia đình Tiểu Bạch nhiều đời để lại...à, xong rồi này."

Hoắc Duật Hy không chú ý đến đoạn nói đứt quãng kia, thích thú nhìn vào chiếc vòng nằm vừa khít trên tay.

Quả thật là rất đẹp.

"Tiểu Bạch, đồ quý thể này mà cho Tiểu Duật Hy thật sao?"

"Tất nhiên, bởi vì Tiểu Duật Hy rất đặc biệt với Tiểu Bạch."

"Thế...thể người phụ nữ ở Nhà hàng - khách sạn King là ai? Không phải muốn nghi ngờ Tiểu Bạch, nhưng mà...nhưng mà..."

"Là người muốn bao nuôi Tiểu Bạch."

"Hả? Thật hả? Vậy...vậy Tiểu Bạch với người ta..."

"Tiểu Bạch sớm bị người ta ăn sạch rồi." Từ Mặc nhẹ tênh nói, nhưng lọt vào tai Hoắc Duật Hy giống như quả tạ nặng nề đánh vào trái tim, cô không nói gì nữa, không còn tâm trạng nhìn ngắm chiếc vòng nữa.

Từ Mặc nén cười, hắng giọng: "Tiểu Duật Hy, có muốn uống chút sữa không?"

"Không."

"Vậy hả? Vậy có muốn ăn chút gì không?"

"Không."

"Ừ, vậy Tiểu Bạch đi ăn trước. Có chút đói rồi, Tiểu Duật Hy ngồi đây nghỉ ngơi nhé." Hắn nói xong, chực muốn đứng lên, Hoắc Duật Hy nghe xong liền há hốc miệng, nhìn hắn nhưng Từ Mặc giả vờ như không hiểu ý tứ của cô, tuyệt nhiên không năn nỉ thêm lời nào.

"Hức, Tiểu Bạch xấu xa."

Hoắc Duật Hy không nhìn được ai oán kêu lên, Từ Mặc phì cười, hai tay ôm má của Hoắc Duật Hy: "Ừ, xấu xa lắm nên Tiểu Duật Hy mới sống chết không buông Tiểu Bạch ra phải không?"

"..." Một hai ba mặt Hoắc Duật Hy liền đỏ bừng, muốn xô hắn ra nhưng bị người kia đoán được ý đồ, nắm lấy tay của cô áp lên ngực trái của mình, "Nói dối đó, người phụ nữ đó là giảng viên ở trường đại của Tiểu Bạch. Cô ấy lớn lên ở châu Âu nên cách xả giao có chút thoải mái. Hôm trước Tiểu Bạch hoàn thành bài báo cáo góp vào dự án nghiên cứu của trường nên lúc tổ chức ăn mừng được mời đến đó, còn thẻ tín dụng là tiền được thưởng chuyển khoản. Do hôm trước Tiểu Bạch mất hết thẻ tín dụng, cũng chưa làm lại nên nhà trường đã làm giúp rồi trực tiếp chuyển vào."

Hoắc Duật Hy nhìn hắn không chớp mắt, Từ Mặc nhếch mày: "Tóm lại, Tiểu Bạch rất học rất tốt cũng rất có năng lực mới được hậu đãi như vậy. Nên Tiểu Duật Hy đừng hiểu lầm rồi nổi ghen ghen Tiểu Bạch lần nữa nhé."

"Ba hoa, bóc phét." Hoắc Duật Hy định thần, đâm vào ngực của hắn. Từ Mặc ôm ngực cười, chằm chằm chống cằm lên đầu gối đang cong lại của Hoắc Duật Hy nhìn cô tựa lưng vào gối, hắn lại thông thả nói: "Còn cô gái làm cho Tiểu Duật Hy ăn không ngon, ngủ không yên mà Tiểu Bạch gọi là Tiểu Tinh Linh đó là em họ của Tiểu Bạch. Suốt ngày tìm việc phá phách người khác, gặp ai cũng bảo Tiểu Bạch là bạn trai của nó."

Nhìn Hoắc Duật Hy nghi hoặc, Từ Mặc hắng giọng: "Thật ra Tiểu Bạch từng nói dối, ở nhà Tiểu Bạch vẫn còn một số họ hàng thân thuộc. Nhưng mà, đối với Tiểu Bạch thân cô thể cô, họ lại là những người có tiền chẳng muốn nhận mối quan hệ này, thế nên có cũng như không tồn tại. Duy chỉ có Tiểu Tinh Linh kia là người đối xử tốt với Tiểu Bạch nhất, giúp Tiểu Bạch rất nhiều, hôm trước nó vừa về Trung Quốc đã tìm Tiểu Bạch đòi ăn, đòi chơi. Nhưng nếu không phải Tiểu Duật Hy ghen hóa mù mịt mới không nhận ra trong nó rất giống Tiểu Bạch."

Từ Mặc lại cúi nhìn Hoắc Duật Hy đang mê mẩn nghe hắn diễn đạt, sau đó nhận ra hắn lại trêu chọc mình mới xù lông, phồng má muốn cung tay lên đánh hắn. Từ Mặc cười lớn khiến Hoắc Duật Hy thẹn quá hóa giận: "Vậy tại sao lúc đó hỏi anh, anh lại thừa nhận Tiểu Tinh Linh là bạn gái của anh chứ?"

Từ Mặc hást cằm, quay mặt đi cũng vĩnh môi lên nói: "Vì giận lấy mới nói vậy."

"Tiểu Bạch đáng ghét, đồ lừa đảo! Tại sao anh có thể đáng ghét như vậy hả?"

"Tiểu Bạch không đáng ghét, ai bảo Tiểu Duật Hy không nghe người ta giải thích đã nổi giận. Còn nữa, Tề Thiếu Khanh kia là ai mà Tiểu Duật Hy đòi đi gặp hắn chứ?" Từ Mặc ngược lại chất vấn cô, Hoắc Duật Hy đảo mắt trắng dã, ốm ở một lúc thì gân cổ lên.

"Chỉ nói vậy để dọa Tiểu Bạch thôi, người ta có đi gặp Tề Thiếu Khanh khi nào đâu chứ. Hơn nữa do Tiểu Bạch lén lút đi làm thêm không cho Tiểu Duật Hy biết mới khiến người ta hiểu lầm đó!"

Nhắc đến Tề Thiếu Khanh, Hoắc Duật Hy lại đau đầu. Làm sao để giải quyết đây, chơi bởi với Tiểu Bạch thì thích thật nhưng mà hậu quả bây giờ chính là lâm vào khốn cảnh.

Nhưng mà cô mặc kệ, miễn sao có thể ở cùng Tiểu Bạch thì cô sẽ bất chấp tất cả.

[Tê Thiếu Khanh, hiện tại đối với Hoắc gia mà nói anh là đối tượng tốt nhất để kết giao. Nhưng hiện tại tôi còn quá nhỏ, chưa nghĩ sẽ xây dựng một mối quan hệ nào khác ngoài sự nghiệp.]

"Anh có thể chờ em. Chỉ vài năm, không lâu."

[Anh là người đàn ông ưu tú, sẽ không cảm thấy lãng phí tuổi trẻ của mình sao?]

"Duật Hy, chỉ cần là em, anh sẽ đợi được. Anh hứa, sẽ không đến tìm em, làm phiền em, chỉ cần em nhớ còn có một người đang đợi em là được rồi."

[Tê Thiếu Khanh, anh thật ngốc, tôi không phải người tốt như anh nghĩ.]

"Trong mắt anh, người tốt hay xấu cũng không quan trọng bằng em. Được rồi, em đi học đi, anh có chút việc cần giải quyết, tạm biệt."

[Tạm biệt.]

Tê Thiếu Khanh cúp máy, nhắc điện thoại bàn đang không ngừng kêu trên bàn làm việc.

"Có chuyện gì?"

[Tổng bộ xảy ra vấn đề, chủ tịch vừa nhập viện, ngài ấy yêu cầu Tổng tài trở về ứng nhiệm cùng cố ngay lập tức.]

"..."

"Tiểu Hy, cậu làm gì mà uống nhanh quá vậy?"

"Tiểu Bạch...Tiểu Bạch sắp đi làm về rồi, mình phải về nhà nấu cơm cho anh ấy." Hoắc Duật Hy lùa ly nước vào bụng, gấp gấp nói.

Mộc Tích thờ dãi chống cằm nhìn Hoắc Duật Hy hết uống lại nuốt nửa cái bánh ngọt trong vòng hai cái cắn.

Tiểu Bạch kia cô đã gặp qua hai lần, ừ thì đẹp trai không chịu nổi, có vẻ đối xử với Hoắc Duật Hy vô cùng tốt, nhưng mà độ mê mẩn của cô nhóc này dành cho anh chàng kia ngày càng không kiểm soát được.

"Tiểu Hy, cậu thật sự sống với Từ Mặc như vậy sao?"

"Hả, sao cậu lại hỏi vậy? Chẳng phải cũng đã ba tháng như vậy rồi sao?"

"Cậu mê người ta thật rồi cậu có biết không?"

Hoắc Duật Hy ăn nốt phần bánh ngọt còn lại, sau đó cầm túi đứng lên: "Cảm ơn cậu đã nhắc nhở. Chỉ là mình cũng không phải không nhận ra điều đó."

Bỏ lại một câu như vậy, Hoắc Duật Hy nháy mắt với Mộc Tích rồi lập tức rời đi.

Mộc Tích: "..."

"Tiểu Bạch, Tiểu Bạch ơi...Tiểu Duật Hy về rồi nè."

Hoắc Duật Hy vui vẻ đẩy cửa đi vào đã thấy Từ Mặc nằm úp trên sofa, cô đi đến hán mới lười nhác ngẩng đầu lên.

"Tiểu Duật Hy ơi, Tiểu Bạch đói quá!"

"Được, Tiểu Bạch chờ một chút. Hôm nay lại nấu thức ăn ngon cho anh."

Từ Mặc gật đầu, sau đó tiếp tục nằm bẹp xuống sofa chờ được ăn.

Hoắc Duật Hy ở trong lúi húi trong bếp, cất giọng gọi: "Tiểu Bạch, anh biết làm nước chấm không, vào đây một chút."

"Thôi, không biết làm đâu." Từ Mặc nằm ôm gối lười lười nói.

Hoắc Duật Hy lẩm bẩm, đúng là vô dụng, cái gì cũng không biết nấu. Đàn ông của người ta trong tiểu thuyết không phải đều nấu ngon đến kinh hồn sao? Còn tên mặt trắng cô nói thì chuẩn vô dụng.

"Tiểu Duật Hy, xong chưa vậy?"

Không biết từ đâu Từ Mặc đã đứng một bên, ôm gối nhìn thức ăn đang kêu trong nồi.

"Qua đó đứng đi, chuẩn bị ăn rồi. Không được lộn xộn."

"Hừ..." Từ Mặc than một tiếng rồi ôm gối đi đến bàn ăn, đá một cái ghế ra ngồi xuống.

Một lúc sau.

"Tiểu Bạch sao anh ít quá vậy? Chẳng phải kêu đói sao?"

"Tiểu Bạch no rồi."

"Sao có thể, Tiểu Duật Hy chưa no nữa." Hoắc Duật Hy gấp một con tôm đưa lên nhai, chớp mắt hỏi.

"Không phải Tiểu Bạch ăn ít, tại Hoắc Duật Hy là con heo nhỏ không sợ béo ăn nhiều thôi." Từ Mặc đưa tay xoa tóc trấn an Hoắc Duật Hy, chần chẫn rằng hẳn không hề ăn ít.

"..."

"Tiểu Duật Hy."

"Cái gì?" Hoắc Duật Hy ừ rừ chống cằm tính tính tháng này cô đã tiêu mất bao tiền, làm sao dám ăn vặt nữa đây?

"Nhìn xem đây là cái gì?" Từ Mặc ngồi xuống, tay trái búng một cái, trên ngón tay xinh đẹp, mảnh khảnh xòe ra trước mặt Hoắc Duật Hy một số tiền mới cào. "Hôm nay Tiểu Bạch mới nhận được tiền lương tháng này nè!"

Hoắc Duật Hy mắt sáng rỡ, "Tiểu Bạch giỏi quá, cuối tháng này chúng ta giàu to rồi." Cô ngoác miệng cười muốn chụp lấy sấp tiền nhưng người kia liền gờ cao lên.

"Để như vậy liền giàu sao?" Từ Mặc nhếch mày, cho Hoắc Duật Hy một ánh mắt. Cô liền sấp tới, ôm cổ hẳn hôn một cái thật kêu lên má của hắn: "Giàu được mà, giàu được mà!"

Từ Mặc bật cười kéo cô lại, cắn mấy cái lên đôi môi đỏ mọng sau đó mới đưa tiền cho cô, Hoắc Duật Hy nhanh tay đếm, càng đếm thì cười càng nhiều, đưa lên hôn mấy cái tham lam.

Tiền thì Hoắc gia cho cô thật nhiều, nhưng tiền của cô và Tiểu Bạch kiếm được lại mang đến một hương vị khác hoàn toàn. Cô thà rằng sống kiên dè, khuôn ép bằng số tiền của sinh viên kiếm được cũng xem là một loại hưởng thụ vui vẻ còn hơn chơi bởi vô vị bằng số tiền không giới hạn của Hoắc gia.

Tất cả đều vì Tiểu Bạch, khiến cô cảm thấy ngọt ngào trong loại chặt vật này.

Hoắc Duật Hy và Từ Mặc buổi chiều liền vui vẻ dẫn nhau ra khu vui chơi nhưng trước tiên đã ghé một quán ăn sinh viên nhỏ ở cạnh bờ sông.

"Này này, bên này, bên này." Hoắc Duật Hy nắm tay Từ Mặc nhanh chân chạy đến một chỗ bàn ghế còn trống, ngồi xuống.

"Bà chủ, cho một phần đồ cuốn, một phần thịt xiên."

"Tới ngay."

Một người phụ việc nhanh chóng đem tới phần thức ăn bắt mắt, đặt xuống.

Hoắc Duật Hy cảm xiên thịt vui vẻ cắn mấy miếng liền, Từ Mặc một bên đưa tay bắt đồ cuốn, cuộn mấy cái rồi đút cho Hoắc Duật Hy.

"Ngon không?"

"Ngo..on...nhảm." Hoắc Duật Hy ừ ừ nói, một miếng thức ăn khiến cô không còn dáng vẻ hay hình tượng những người của công chúng.

Từ Mặc giật lại cuốn thức ăn, bỏ vào miệng nửa cuốn còn lại, "Tiểu Duật Hy ăn hết rồi, Tiểu Bạch chưa ăn nữa."

"Anh cao lớn như vậy còn ăn làm gì cho lắm."

"Không phải Tiểu Bạch muốn ăn, chỉ tại sợ Tiểu Duật Hy vốn đã lùn hơn, béo hơn Tiểu Bạch, bây giờ còn ăn nhiều như vậy, sau này còn xấu hơn Tiểu Bạch thì tội lắm."

"..."

Ăn uống no say, vui chơi thỏa thích, hai người lại ghé ngang siêu thị gần đó.

Từ Mặc đẩy xe kéo nhìn ngó xung quanh, đưa tay cầm mấy thứ đồ quan sát.

Hoắc Duật Hy nhanh tay gom mấy món đồ cần dùng bỏ vào xe, lúc đi ngang qua một kệ hàng đồ dùng nam giới đủ màu sắc, cô hơi khựng lại, ngập ngừng đưa tay cầm mấy hộp lên.

Sau đó lại ngập ngừng đặt xuống, đưa tay lựa chọn một kích cỡ khác mà lưng cũng toát mồ hôi trộm.

"Tiểu Duật Hy, làm chuyện xấu hả?"

Từ Mặc đột ngột xuất hiện nhìn Hoắc Duật Hy lăm lăm thì cười nói. Không Hoắc Duật Hy thật sự hoảng hốt kêu lên, những người xung quanh đều nhìn về phía cô.

Từ Mặc nhìn mấy cái hộp trong tay Hoắc Duật Hy thì tai của hắn bắt gặp cũng đỏ lên, sau đó hắng giọng đưa tay lấy mấy cái hộp kia bỏ vào giỏ hàng, rồi đưa tay kéo Hoắc Duật Hy áp mặt cô vào trong ngực của mình mới đi tiếp.

Hoắc Duật Hy cũng xấu hổ hai tay ôm chặt eo hắn, vùi mặt trong ngực rộng lớn thoang thoang mùi hương cơ thể thanh sạch, quyến rũ mơn mởn.

Cô nhin không được bật cười khúc khích, Từ Mặc nhìn cô gái nhỏ nhắn vừa xấu hổ lại thích chí hắn cười thầm sau đó nói:

"Thật ra chuyện tốn sức lực như vậy người ta không muốn làm nhiều đâu, chỉ tại thấy Tiểu Duật Hy thích như vậy Tiểu Bạch mới cố gắng hy sinh một chút vậy."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Quân cờ (2)

Ký ức như những mảnh ghép, bắt đầu vụn vặt nứt tách....

Mở đầu năm thứ hai.

"Tiểu Bạch, nhanh lên nhanh lên."

Ở trung tâm thương mại, Hoắc Duật Hy kéo Từ Mặc đi vun vút.

"Cái này, cái này lấy hết cho tôi." Cô lấy mấy cái áo uớng lên người Từ Mặc liền nói với cô nhân viên.

Hôm nay có giảm giá lớn, không mua thật tiếc.

Tên gia hỏa này đúng là cái giá treo đồ di động, mặc cái nào cũng đẹp, thật là...

"Tiểu Bạch, tập trung!" Hoắc Duật Hy kêu lên, đám lên ngực Từ Mặc khi thấy hắn để tâm hồn ở đâu đâu.

"Này, cô qua đây, áo này lấy mỗi cái một màu. Quần âu này, lấy ba cái, giày bên đó đem qua đây theo số này lấy cho anh ấy vài mẫu."

"Tiểu Duật Hy ơi, mệt quá, thử hết nổi rồi. Chúng ta về đi."

"Không được, mới ba tiếng thôi, mệt cái gì mà mệt."

"Nhưng mà mua nhiều lắm rồi. Tiểu Bạch mặc không hết."

"Để dành Tiểu Duật Hy mặc, cũng có bỏ đi đâu." Hoắc Duật Hy nhắm mắt nói đại. Sau đó suy nghĩ một chút lại gọi nhân viên đến: "Tất cả giày của anh ấy đều lấy màu trắng hết nhé. Lấy một mẫu giày da thôi, còn lại hãy lấy giày thể thao."

"Vâng!" Cô nhân vui vui về gạt đầu.

"Tiểu Bạch, qua đây."

Từ Mặc ủ rũ đi tới: "Hay là Tiểu Duật Hy lựa đồ cho mình đi, đừng mua cho Tiểu Bạch nữa."

"Không được, anh dễ lựa đồ hơn." Hoắc Duật Hy nói xong lại lấy một cái áo khác nhón chân đo tới đo lui trên người Từ Mặc, tặc lưỡi đắn đo.

"Tiểu Bạch, vào trong thử một chút đi."

Từ Mặc nhìn chiếc áo, hơi chần chừ, Hoắc Duật Hy hối thúc mãi hần mới ào nã vào trong phòng thay đồ.

Lúc hai người đi thang cuốn xuống tầng trệt vô tình thấy một nhóm người mặc tây đen hết sức trật tự từ thang máy chuyên dụng bước ra ngoài, dẫn đầu là Tư Cảnh Hàn, có vẻ đi rất vội.

Hoắc Duật Hy không mấy để ý, Từ Mặc đứng một bên cũng không biểu lộ cảm xúc gì.

"Này, chống eo làm dáng à?" Hoắc Duật Hy kéo cánh tay trái trên eo của hần xuống, cô phát hiện tên mặt trắng này rất hay đặt tay trên eo hoặc đút vào túi quần, tay phải nắm tay cô thì tay trái sẽ làm ra tư thế như vậy.

Nhìn rất chướng mắt!

Suốt ngày rải hoa, thả phấn khắp nơi!

"Tiểu Bạch mệt quá, Tiểu Duật Hy thấp quá, dựa không được nên Tiểu Bạch đành tự dựa vào bản thân mình thôi." Từ Mặc nhún vai, đưa tay xoa đầu lấy làm tiếc cho Hoắc Duật Hy.

"Tiểu Bạch Kiểm!!!" Hoắc Duật Hy gào lên, muốn xông đến đánh Từ Mặc.

Lập tức hàng loạt ánh mắt đổ dồn về phía cô, Từ Mặc lập tức kéo cô về phía mình.

"Nhìn xem bên đó, chồng của cô gái kia thật tốt, vừa đẹp trai lại tốt tính, cô gái kia có vẻ rất hưng dữ nhưng cậu ta lại dung túng như vậy."

"Nhưng mà bọn họ đẹp đôi thật nha, có khi nào là minh tinh không?"

"Cũng có thể, hai người họ chưa hẳn là vợ chồng đâu. Nhìn xem, đâu thấy nhẫn cưới."

"Ai ai quy định vợ chồng thì phải đeo nhẫn cưới đâu."

Một nhóm mấy người không ngừng bàn tán, Hoắc Duật Hy và Từ Mặc để tránh phiền phức cho Hoắc Duật Hy liền chuẩn lẹ, nếu bị chụp hình để Mạch Phi Quân thấy được cô lên lút yêu đương nhất định đập cô chết tươi.

Tư thị một năm trước đầu tư, thế nào Hoắc Duật Hy cô lại phát triển sự nghiệp như điều gặp gió, cùng Mộc Tích trở thành gương mặt thương hiệu của một số show trình diễn có tiền. Cũng coi như đánh dấu được một chút tên tuổi.

Mỗi lần được nhận cát xê, cuối tuần liền ngoác miệng tung tăng dẫn Từ Mặc đi chơi khắp nơi, mua sắm thật nhiều đồ cho hần.

Cuộc sống có vẻ bình thường nhưng chính là vui như vậy.

Ha ha ha....

Hôm nay Hoắc Duật Hy không cần đến trường, Từ Mặc cũng vậy.

Hai người mặc hai bộ quần chàm bi màu hồng nền trắng sữa y hệt nhau, ngồi trên sofa ăn trái cây, xem ti vi.

Từ Mặc nửa nằm dựa vào gối, Hoắc Duật Hy thì dựa vào lòng của hần vừa nhai chẹp chẹp vừa chuyển kênh không ngừng.

"Theo thông tin mới nhất nhất của truyền thông, tổng tài tập đoàn Tư thị bị ám toán trên đường rời khỏi trung tâm thương mại Skill King thuộc tập đoàn Tư thị."

Rất may, cuộc tấn công bất thành, giới chức trách thành phố K đang ra sức điều tra rõ nguyên nhân và truy bắt lực lượng gây ra vụ mưu sát trên. Sau đây..."

"Píp" Hoắc Duật Hy tắt tivi, miếng táo trong miệng cũng vì kinh ngạc mà rơi ra.

"Tiểu Bạch, theo thời gian chẳng phải là chính hôm trước chúng ta gặp Tư Cảnh Hàn sao?"

Từ Mặc gật đầu: "Chính là lúc đó."

Hoắc Duật Hy vỗ ngực, ôm Từ Mặc cứng ngắc: "Cũng may chúng ta không đi chung đường với anh ta, nếu không thì nguy rồi. Xã hội bây giờ thật loạn, người như Tư Cảnh Hàn cũng bị đe dọa, sau này ra đường Tiểu Bạch nhất định phải cẩn thận, biết không?"

"Tiểu Duật Hy đang lo cho Tiểu Bạch hả?"

"Tất nhiên, xã hội bây giờ đảo loạn hết rồi. Bọn người xấu ngày càng vô pháp vô thiên, không xem pháp luật ra gì cả!"

Từ Mặc gật gù, chu môi nói: "Đúng vậy a, người xấu bây giờ đầy rẫy, còn rất dè miệng lừa lọc rồi bắt người ta về nhà ăn luôn vào bụng, rồi bắt nuôi người ta không cho chạy ra đường!"

Hoắc Duật Hy sau mấy giây mới phát hiện ra hấn vừa xuyên tạc ý tứ của cô. "Tiểu Bạch đáng ghét, anh nói ai lừa lọc hả? Rõ ràng anh mới là kẻ xấu!"

"Tiểu Bạch có nói Tiểu Duật Hy sao? A, vậy là Tiểu Duật Hy tự thừa nhận mình là kẻ xấu, trái phép bắt Tiểu Bạch về nhà mà không có thông qua pháp luật."

Hoắc Duật Hy nguyền hấn, "Hứ, như vậy thì sao? Tiểu Bạch không cam lòng à? Muốn tìm nhà mới à? Không có cửa đâu, người vào tay quan là của quan. Nếu Tiểu Bạch có suy nghĩ không yên phận thì chết với Tiểu Duật Hy! Biết chưa?!"

Bị cô bóp chặt cằm, Từ Mặc kêu đau vội gật gật tỏ vẻ đã biết, nhất định không dám. "Tiểu Bạch có chết cũng là con ma xinh đẹp của Tiểu Duật Hy được không?"

Hoắc Duật Hy buông tay ra, mỉm cười hài lòng.

Miền là xinh đẹp, dù là ma cũng tạm chấp nhận được đi.

"Tiểu Bạch, chán quá, tivi không có gì xem hết." Hoắc Duật Hy bật rồi lại tắt tivi, hôm nay trời mưa không đi chơi được, ở nhà thế này cô sẽ nổi mồm luôn cho xem.

Từ Mặc đang đọc sách, hấn đeo một cặp kính to tròn hết của Nobita mà Hoắc Duật Hy mua cho. Nghe cô nói vậy thì gấp sách lại, tháo kính xuống, nhìn ngoài trời mưa rơi lách tách đến thâm sầu.

"Thế Tiểu Duật Hy muốn Tiểu Bạch làm gì?"

Hoắc Duật Hy suy nghĩ, đưa tay ôm con thú bông hình gấu trúc mập mạp vào lòng, học theo bộ dạng của Từ Mặc cũng chu môi suy nghĩ.

"Đúng nha, Tiểu Duật Hy chưa nghe Tiểu Bạch hát bao giờ cả! Tiểu Bạch hát đi."

"Hát sao?" Từ Mặc ái ngại lập lại, thoáng qua một chút bất đắc dĩ.

Mỗi lần Hoắc Duật Hy đi tập tụ với bạn bè, ở phòng bao trong hội quán không ít bạn bè là nam giới của cô hát rất hay. Nhưng toàn là bạn trai của người ta, trông cũng rất ngưỡng mộ.

Nhìn Hoắc Duật Hy thoáng qua nét ủ dột cùng thất vọng, Từ Mặc có chút không đành lòng.

"Được rồi, Tiểu Bạch hát cho Tiểu Duật Hy nghe, chịu không?"

"Thật sao?"

Từ Mặc gật đầu.

"Thôi, không muốn thì Tiểu Duật Hy không ép, có khi cất giọng vịt cồ lên thì làm Tiểu Bạch xấu hổ, tội nghiệp." Hoắc Duật Hy được hỏi làm giá, chề môi.

"À, vậy cảm ơn Tiểu Duật Hy, Tiểu Bạch không hát nữa."

Không ngờ Từ Mặc làm thật, cô vội ngồi dậy: "Thôi thôi, Tiểu Duật Hy nghĩ lại rồi, muốn nghe Tiểu Bạch hát, dù thế nào cũng muốn nghe."

Từ Mặc mỉm cười đắc ý, cho Hoắc Duật Hy một ánh mắt. Hoắc Duật Hy hiểu được ý tứ kia là gì, hăm hừ đắm vào ngực của hấn, mắng cái đồ giảo quyệt. Nhưng vẫn kéo cổ của Từ Mặc xuống, hôn một cái thật kêu.

Từ Mặc được hỏi, mỉm cười dịu dàng, ôm Hoắc Duật Hy vào ngực, lưng hơi tựa vào gối.

Nhìn vào màn mưa vô định không biết điểm dừng, đôi mắt mất màu lam phẳng lặng, đáy mắt như tan vào hư không, lại xa xăm, cất giọng hát khê khàng:

Muốn xóa đi bóng dáng lúc ngời rồi đi

Nhưng trong mơ vẫn nhìn thấy ngời

Tiếng vang nhẹ nhàng xa xôi trong bóng đêm

Ta không kiềm lòng nghiêng tai lắng nghe

Từng phớt lờ ánh mắt vô tội của người

Nhưng rõ ràng đã từng không thể kiềm lòng

Trong đêm tối đã quen thanh tĩnh

Ta sao lại khao khát hồi đáp của người

Ta như một quân cờ

Lướt lư giữa ranh giới cuộc đời

Lòng ta tựa như cát chảy gió cuốn bay đi mất

Chỉ còn lại ái tình tẩy trắng này

Ta như đã đánh mất chính mình

Nhớ đến mùi hương đã thấm nhuần

Cho dù già đi ta cũng chưa từng quên

Ái tình không thể tẩy trắng này

...

Ta như đã đánh mất chính mình

Nhớ đến mùi hương đã thấm nhuần

Cho dù già đi ta cũng chưa từng quên

Ái tình không thể tẩy trắng này

Ta không thể tẩy trắng ái tình.

Tiếng hát của Từ Mặc từ lâu đã tắt, tiếng hát như tiếng thờ văng nhẹ trên không, hòa vào tiếng mưa, mưa là đêm đàn, mưa như phục vụ cho hấn...

Giọng hát dễ mang đến hơi say, âm trầm từ lồng ngực, âm thanh mê hoặc nhưng lại mang giai điệu quá đau thương, làm nhỏ máu đáy lòng vốn nguội lạnh.

"Tiểu Bạch..." Hoắc Duật Hy sau khi ngây ngẩn tỉnh lại từ lời hát của hấn, cô khẽ gọi tên hấn.

"Sao vậy, Tiểu Bạch hát không hay sao?"

"Không, Tiểu Bạch hát rất rất hay. Chỉ là sao lại hát bài hát đau lòng quá vậy?" Hoắc Duật Hy thờ dãi. Đây là một bài hát thuần tiếng Trung cô chưa từng nghe bao giờ, thật ra có thể nhận ra lời bài hát này là lời của hai người, giai điệu rất hay chỉ là khi cô nghe xong lại thấy day dứt, bất an không sao giải thích được.

Lời hát như lời tự thuật của hai người về một đoạn nhân duyên vốn không nên tồn tại, tình yêu kia chẳng qua cứ như vòng vây của một trận cờ. Một người đã bày ra thế trận, định sẵn người kia chính là quân cờ sẽ phải lụy thương, đau đớn...chỉ là đến cuối cùng, chính kẻ bày ra cũng đã thật lòng, nhưng dù hối hận cũng không thu hồi nước đánh đã xuống tay.

"Vậy sao?" Từ Mặc cúi nhìn Hoắc Duật Hy, cô nhìn hấn, buồn bã gật đầu.

"Nhưng Tiểu Bạch chỉ thuộc mỗi lời bài hát này thôi, xin lỗi, lại làm Tiểu Duật Hy buồn hơn rồi."

"Không sao đâu. Chỉ là bài hát thôi mà, tại Tiểu Bạch hát hay quá nên mới làm Tiểu Duật Hy nhập tâm quá thôi." Hoắc Duật Hy úp mặt vào người Từ Mặc, ôm chặt eo người ta, dụi dụi mấy cái.

"Thế mà lúc nãy có ai đó bảo người ta là giọng hát con vịt!"

"Hi hi, là Tiểu Duật Hy sai." Hoắc Duật Hy biết điều nịnh nọt, "Tiểu Bạch thật giỏi a. Hôn cái nào, moa moa."

"..."

Từ Mặc dịu dàng nhìn Hoắc Duật Hy đang tí mắt cười, ánh mắt của cô cũng thuần khiết, cũng vô tội như tinh linh lạc trong rừng hoang u linh.

Nhưng vì sao, hấn vẫn không thể chạm đến.

Bắt đầu thêm một đoạn ký ức...

Nằm trên giường,

Hoắc Duật Hy cùng Từ Mặc mặc đồ ngủ hình thú.

"Chân Tiểu Duật Hy đẹp không?" Cô vén một chân xinh đẹp thon thả của mình lên. Làn da mịn màng, xinh đẹp đến mê muội.

Từ Mặc gật gật đầu tán thưởng.

Hoắc Duật Hy thích chí, "Vậy chân của Tiểu Duật Hy có dài không?"

Từ Mặc cũng gật gật đầu, Hoắc Duật Hy cười đến ngây ngốc nhưng người bên cạnh nhanh chóng nằm sát lại.

"Nhưng chân của Tiểu Bạch còn dài hơn!" Tiểu Bạch nằm bên cạnh, chu môi, giờ một cái liền dài hơn ba tấc, bỏ xa Hoắc Duật Hy mấy con phố.

"..."

Hoắc Duật Hy khuôn mặt nguội lạnh, kéo cái đuôi trên bộ đồ của hắn giật mấy cái, lại nắm đôi tai giả kéo ngược ra đằng sau hàm dọa.

Thật ra trông Tiểu Bạch trắng trẻo của cô mặc bộ đồ này vô cùng dễ thương, dù hơi ngắn so với hắn nhưng cũng không thể không nói, cô rất ngây ngất trước bộ dạng này của con nhà người ta.

Hoắc Duật Hy ngồi chỉnh tề, cảm quyền vờ nhỏ ra, lập hai bảng biểu so sánh các chỉ số giữa cô và hắn.

"Tiểu Bạch, tên thật là gì?"

"Từ Mặc."

"Ngày sinh?"

"15/1."

"Bao nhiêu tuổi?"

"23."

"23 rồi mà còn chưa tốt nghiệp à? Rõ ràng là học kém không qua nổi mấy môn liền!"

"Không có, Tiểu Bạch rất thông minh, học rất giỏi! Là do hoàn cảnh nên đi học muộn thôi!!!"

Hoắc Duật Hy khinh thường nhìn hắn gân cổ lên cãi, chẹp miệng một cái lại hỏi tiếp:

"Chiều cao?"

"1m93."

"Khụ khụ khụ..." Hoắc Duật Hy ho ra tiếng. Không ngừng mắng, ăn thứ gì mà cao ghê gớm thế, không chia được một chút à?

"Cân nặng?"

"78kg."

"Cái gì?!" Lần này Hoắc Duật Hy không nhịn được kêu lên. Người to cao thế này mà chưa được 80kg nữa, có phải quá ốm rồi không?

Hoắc Duật Hy không tin, sờ sờ người hắn.

"Không phải ai muốn làm người mẫu mà cũng béo như Tiểu Duật Hy đâu! Hừ..."

"..."

Nửa khuya, đang ngủ.

"Tiểu Bạch ơi, Tiểu Duật Hy muốn ăn chân gà xào ớt!"

"Hư hư hư, nhưng mà Tiểu Bạch buồn ngủ quá Tiểu Duật Hy ơi!"

"Đi mà, đi mà..."

"Hư hư hư...." Từ Mặc ngoắc ngẹo ngồi dậy, lười nhác ra giá. "Hay là một hiệp một chân gà xào ớt?"

"Thôi, không chịu đâu!"

"Không chịu? Vậy thì không mua đâu!"

Tham Ăn cúi đầu đắn đo, cuối cùng đồng ý.

Nửa tiếng sau...

"Ay da, anh ra rồi...hết một hiệp rồi, mau mua chân gà xào ớt đi."

"Tiểu Bạch có nói ra một lần là một hiệp đâu, khi nào Tiểu Bạch đi ra hoàn toàn mới tính."

Lại thâu đêm...sau khi xong..

"Tiểu Duật Hy, Tiểu Duật Hy...ăn chân gà xào ớt không, Tiểu Bạch mua cho."

"Khò khò khò..."

Nhìn Hoắc Duật Hy bên cạnh mê mết ngủ, người nào đó cười thỏa mãn cũng chọn thể thật tốt, ôm cô ngủ theo.

Đang thoa kem dưỡng thể, Hoắc Duật Hy nhíu mày.

Lúc leo lên giường cô chăm chú nhìn Từ Mặc bên cạnh đang đọc sách.

"Tiểu Bạch, sao da anh còn trắng hơn da con gái vậy?"

"..." Làm sao hần biết?

"A, đứng yên đi." Hoắc Duật Hy chạy bịch bịch đi lấy viên nan tinh dầu dưỡng da, túm lấy Từ Mặc, bôi bôi xoa xoa lên da hần.

"Tiểu Duật Hy được giới thiệu loại mỹ phẩm này nhưng không biết có tốt không? Da chúng ta đồng chí số, Tiểu Bạch dùng thử loại này xem có trắng hơn không? Nếu tốt hơn loại Tiểu Duật Hy đang dùng, thì Tiểu Duật Hy sẽ dùng theo."

"..."

Khi lát cắt thời gian bắt đầu vụn vặt, hình ảnh sẽ bắt đầu mờ dần.

"Tiểu Bạch, Tiểu Duật Hy xin lỗi, bây giờ phải đến sân bay gấp nên không thể nấu đồ ăn sáng cho Tiểu Bạch rồi. Tiểu Bạch một lát gọi người mang thức ăn đến rồi hãy đi học." Hoắc Duật Hy ở bên giường, cúi đầu nói nhỏ vào tai Từ Mặc.

"Hư hư hư..." Từ Mặc kêu mấy tiếng, giẫy giụa tỏ ý không muốn.

"Thôi, đừng quậy mà. Cố gắng mấy bữa thôi, Tiểu Duật Hy đi mười ngày sẽ về liền mà. Nào, ngồi dậy hôn một cái." Hoắc Duật Hy dụ dỗ, kéo Từ Mặc ngồi dậy từ ô chần. Hần vẫn đang mặc một bộ đồ ngủ hình thỏ màu hồng nhạt, Hoắc Duật Hy kéo tai thỏ, muốn hôn nhưng Từ Mặc cúi đầu tránh né, môi hồng dẫu lên.

"Được rồi, đừng giận mà." Hoắc Duật Hy cường ngạnh nâng mặt của hần lên, môi lên đôi môi đang phụng phịu.

Từ Mặc nhìn cô, hít mũi rồi cũng thuận theo đáp lại. Ôm eo Hoắc Duật Hy để cô ngồi lên đùi của mình.

Một lúc sau.

"Nè, không được đâu."

"Nhanh thôi."

"A...đau, anh...xấu xa, chậm một chút."

"Chính Tiểu Duật Hy vừa bảo đang gấp. Tiểu Bạch không nhanh sao được."

"..."

Sau khi Hoắc Duật Hy có thể uốn éo đứng dậy mắng Từ Mặc, hắn đã thoải mái tựa lưng vào đầu giường.

"Bại hoại!" Hoắc Duật Hy ném bộ đồ con thỏ vào người hắn, gào lên.

Từ Mặc mỉm cười, nhún vai, nửa thân trên trần trụi lộ ra vẻ biếng nhác quỵn rũ, kéo tay Hoắc Duật Hy lại: "Vậy mà Tiểu Bạch cứ nghĩ Tiểu Duật Hy vẫn thích như vậy mà."

"..."

"Thôi được rồi, không đùa nữa. Tiểu Duật Hy qua đó phải biết giữ sức khỏe, không được liếc nhìn anh chàng người mẫu nào đâu đó. Tiểu Bạch đánh dấu chủ quyền rồi." Từ Mặc thấy Hoắc Duật Hy xù lông thì thu lại cợt ý, gác cằm lên vai của cô, trầm trầm dặn dò.

Hoắc Duật Hy đỏ mặt, nơi nào đó bị hắn để lại vết cắn cũng tự thấy nóng lên hừng hực.

"Luu manh." Tuy mắng vậy nhưng vẫn không nỡ buông Từ Mặc ra, lại hôn thật sâu một lần nữa hai người mới luyến tiếc buông ra.

Hoắc Duật Hy rời đi, chuyến tham dự trình diễn này cô phải bay sang Úc, Phi Mạch Quân ở sân bay nên Từ Mặc không thể đưa cô đi.

Sau khi cô rời đi, Từ Mặc đi thẳng vào phòng bếp, không có gọi thức ăn mang tới mà mở tủ lạnh lấy một số thực phẩm ra, tay trái cầm dao từng đường chính xác cắt.

Một bữa sáng đơn giản, trang trí bắt mắt đến cầu kỳ bày ra. Từ Mặc bình thản ngồi trên bàn, thưởng thức từng chút một...

Lại một đoạn ký ức...vụn vặt...

Buổi chiều ánh nắng ngã trên vai.

Chiều ngoại ô không nhộn nhịp như ở nội thành. Vài chiếc xe con lướt qua những căn nhà xinh đẹp, gió thổi làm bật tung hương thơm của mấy bông hoa trong chậu.

"Cô gái, cô muốn đi đâu."

"Theo địa chỉ này ạ." Hoắc Duật Hy đưa cho bác tài xem địa chỉ nhà.

Được về sớm hơn dự định một ngày, Hoắc Duật Hy không gọi cho Từ Mặc mà trực tiếp lên máy bay, bay về thành phố K.

Hôm nay cô phải tạo cho Tiểu Bạch một bất ngờ mới được.

Hoắc Duật Hy vui vẻ nhìn ra cửa sổ xe taxi, trong miệng lầm bầm một chuỗi ký tự mà Từ Mặc đã từng hát.

Thật sự nhớ hắn muốn chết rồi suốt mấy ngày nay đều bị Mạch tỷ kia giám sát, muốn gọi điện nói chuyện một chút cũng không được. Đúng là vất vả.

Tiểu Bạch...Tiểu Bạch ơi. Tiểu Duật Hy về rồi nè!

Trong căn phòng màu vàng nắng âm thanh dương như ngưng đọng, hơi thở âm hàn hòa vào không khí.

"Sao có thể....Thượng nhân của "Vong" là...là người...?"

"Không ngờ phải không? Một thượng nhân như Tư Cảnh Hàn là Tôn chủ của tổ chức "Vong"!" Người đàn ông ngồi trên ghế uy nghi như một vị đế vương cao ngạo, chế trụ mọi thứ dưới chân, hắn cất giọng âm u nói, hơi thở lạnh lẽo kinh người, gương mặt không có mấy phản cảm xúc cũng như đôi mắt hẹp dài muốn phần xinh đẹp nhưng không chứa đựng nhân tính kia, khiến người không không rét cũng run lên cảm cấp.

Dưới chân, những người kia đang quỳ rạp trước đôi giày thể thao trắng tinh của hắn, cơ thể run rẩy lợi hại, không thể tin tưởng vào những gì đang diễn ra.

Bài hát ở trên tên: Quân cờ do Assen Tiệp trình bày (bản cover), ở đây dựa trên nội dung của bộ truyện nên Niếp đặt tên chương tương ứng với bài hát.

Thật ra, bài hát Quân do Vương Phi trình bày (bản chính). Nhạc điệu cũng tương tự nhưng dịch lời của hai bài hát này lại khá khác nhau.

Giữa giọng hát nam và nữ có sự chênh lệch, riêng Niếp thích bài hát do giọng nam trình bày hơn tức là bản cover, nếu các nàng có thời gian rảnh, có thể vào Zing Mp3 nghe thử bài hát này. □. Để xem chúng ta có cùng cảm nhận không!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Tư Cảnh Hàn

Ánh mặt trời ngày càng nghiêng về tận cùng, giống như thứ ánh dương yếu ớt kia là thứ công lý cuối cùng thuộc về ban ngày cũng đã chết, sẽ bị nuốt trọn bởi màn đêm u tối, ma mị đầy tội lỗi.

Ánh nắng chiếu vào bóng lưng khiến khuôn mặt người đàn ông chìm trong nửa tối, chỉ lộ ra một góc với dung nhan tuyệt hảo.

Bóng lưng hắn chiếu dài trên nền đất, những người đứng bên cạnh đều chỉnh tề tây trang, giày da cẩn thận. Tất cả đều tỏ ra cung kính, nể sợ, phục tùng vị chúa tể ngồi trên ghế.

Người đàn ông ngồi trên ghế ngược lại, hắn mang một đôi giày thể thao màu trắng, quần jean đen ôm sát đôi chân thon dài, áo sơ mi trắng tinh. Đôi mắt đã bị che khuất bởi một chiếc kính râm màu đen, chỉ để lộ một góc mày kiếm nhỏ nhưng cũng thật lạnh lùng.

"Mạc Quyết, chắc ngươi không ngờ chính vụ ám toán kia chính là một trong những bước dồn chính bản thân mình vào bước đường ngày hôm nay."

Mạc Quyết phần nộ gần lên, đôi mắt của hắn hằn lên những tơ máu đáng sợ. "Ta chính là không ngờ, Tư Cảnh Hàn không phải hắn!"

Người đàn ông đứng cạnh bên chiếc ghế nghe vậy thì nở nụ cười cũng không kém phần lạnh lẽo, hắn cũng mặc tây trang đen thẳng tắp từ trên xuống dưới, cũng giày da cũng sáng bóng chút bụi bẩn.

Trên khuôn mặt cương nghị bị che đi một nửa bởi chiếc mặt nạ bằng bạc tinh xảo, hắn bỗng đưa tay lên chiếc mặt nạ, từ từ tháo xuống.

Đồng tử màu đen đồng mực yên tĩnh không chút gợn sóng, khuôn mặt tỉ mỉ, tinh tế như điêu khắc lộ diện dưới nắng chiều yên ả. Cát giọng âm trầm: "Tư Cảnh Hàn, vốn dĩ không phải ta, ta càng không phải Yue - Thượng nhân của tổ chức "Vong". Bấy lâu nay, nội gián như ngươi chẳng lẽ không nhận ra ta là Lạc Tư Vũ bên cạnh Thượng nhân?"

"Vậy sao? Hừ hừ hừ..." Mạc Quyết cười rùng rợn, một khắc lập tức vọt tới trước mặt người đàn ông đang ngồi trên ghế.

"Vút"

Hắn phóng một con dao Phần Lan cực nhỏ tới giữa trán người đàn ông ngồi trên ghế.

Người đàn ông ngồi trên ghế nhếch môi một cách lãnh khốc, ngón tay trái gảy một cái cằm một góc của chiếc kính râm đẩy con dao ám khí kia rồi khẽ nghiêng người một chút, con dao liền trượt qua mái tóc đen dày của hắn, tiếp tục hung hãn lao đến cửa sổ.

"Xoảng" một tiếng, kính cửa sổ nứt ra đổ xuống mặt sàn.

Nhưng đột nhiên hàng từ ngoài cửa sổ một nhóm người áo đen đột ngột xông vào, đặt súng ở sau đầu của Tư Cảnh Hàn.

Mạc Quyết cười cuồng loạn, hận ý lan tràn nơi đáy mắt, hắn gằn lên uy hiếp những cận vệ của Tư Cảnh Hàn đang muốn tiến lên: "Không được động đây."

Những người kia quả thật không dám manh động, duy chỉ có Tư Cảnh Hàn và người đàn ông đeo mặt nạ bạc vẫn bình thản.

Mạc Quyết lại đắc thắng cười man rợ: "Tư Cảnh Hàn, tất cả đều nằm trong tầm tay của ta, hừ... ả nấp dưới bộ dạng này lừa ta cũng không sao, chỉ cần cuối cùng các người đều phải chết là được!"

"Chết? Ta bây giờ cũng chưa nghĩ đến."

"Ngươi không ngờ sẽ có ngày hôm nay chứ gì?"

"Đúng vậy, ta thật không ngờ có ngày ngươi lại ngu ngốc như vậy." Người đàn ông ngồi trên ghế gật gật đầu rồi nhẹ tênh nói, ngón tay của người cầm súng chỉ vào đầu Tư Cảnh Hàn còn chưa kịp chạm vào chạm vào cò súng, thì "đoàng" một tiếng, hắn liền gục xuống.

Mạc Quyết chưa kịp hiểu được sự việc thì một nhóm lính đặc công đã bao vây cả căn phòng, chuẩn sát dùng ám khí hạ sát những tên áo đen vừa tiến

vào một cách dễ dàng.

Tên vừa gục chết bên chân Tư Cảnh Hàn làm một ít máu bắn lên gầy của hắn, mảy kiếm liền lạnh lẽo nhú lại rồi u ám cất giọng.

"Ta muốn đôi mắt của tất cả nhìn thấy mặt thật của ta, lưỡi và mười đầu ngón tay của bọn chúng."

"Dạ." Đám thuộc đồng loạt trả lời rầm rập.

Mạc Quyết kinh hoàng nhìn về phía những người kia, lại nhìn sang Tư Cảnh Hàn ngồi trên ghế.

Người đàn ông nhìn con mồi bất lực quỳ dưới chân mình, không có chút thương hại hay nhân từ nào qua ánh mắt. Ánh mắt hắn đơn thuần như một viên pha lê vụn vỡ xinh đẹp, chỉ để trưng bày và ngắm nhìn đẹp đẽ, ngoài ra cũng chỉ có sự lạnh băng vô hồn.

"Mạc Quyết, một trong những đại kỵ của ta là bị người khác phản bội. Nhưng người chính là cố tình mắc phải, khiến ta thất vọng vô cùng."

"Tư Cảnh Hàn, ngươi muốn làm gì?" Mạc Quyết sợ hãi nói.

Người đàn ông ngồi trên ghế cười có chút khát máu. "Đừng sợ. Ta chỉ theo quy tắc muốn gân chân của ngươi thôi."

Mạc Quyết cả kinh muốn lùi lại, nhưng một đặc công của Tư Cảnh Hàn đã tiến lên, thành thạo lấy trong người ra cũng là một con dao Phần Lan. Một người khác chế trụ Mạc Quyết, kéo chân hắn mở lòng bàn chân ra.

"Tư Cảnh Hàn, ngươi....ngươi không được...A a a...."

Tiếng thét thảm thiết vang lên xé toạc nắng chiều ảm áp.

Hai đặc công rút gân chân của một người đang sống sờ sờ nhưng vẫn không biến sắc, vô tâm vô phể, không tri giác.

Người đàn ông ngồi trên ghế có đôi mắt màu u linh đang thưởng thức một màn rút gân, tưới máu trước mặt kia chính là chủ nhân của bọn họ, là ác quỷ của thế giới ngầm, lãnh khốc và tàn nhẫn, không tính người.

Yue - Tôn chủ của "Vong" cũng là ông hoàng của thương giới Tư Cảnh Hàn thế nhưng lại ẩn mình dưới lớp vỏ vô hại đến yếu ớt.

Lớp vỏ bọc kia nhìn sao cũng thật xinh đẹp nhưng khi bóc ra rồi cũng chỉ còn tro bụi loài quỷ dữ khát máu. Đối với kẻ thù ở thế giới ngầm chưa từng nhân từ, đối với kinh địch thương trường cũng chưa từng màn qua nhân tính.

Đôi chân của Hoắc Duật Hy nhũn ra, đưa tay cắn chặt để không phát ra âm thanh kêu khóc.

Có chuyện gì đã xảy ra thế này?!!!

Người đàn ông ngồi trên ghế có đôi mắt hẹp dài màu lam biển cả, ánh mắt ấy trước kia biết nói, biết cười, chứa đựng cả thế giới trong đó, cuốn luôn tình yêu của cô vào vô tận. Nhưng cũng là đôi mắt màu biển xanh ấy, tại giờ khắc này Hoắc Duật Hy cô đứng bên ngoài cửa cũng chưa từng nhìn thấy một nét tình cảm nào trong đó.

Tiểu Bạch...

Tiểu Bạch của cô lại có thể là một người tàn nhẫn như vậy?

Tiểu Bạch mà cô nhặt được ở hộp đêm lại có thể là Tư Cảnh Hàn.

Dưới lớp áo sinh viên trong sạch, tươi đẹp tuổi thanh xuân, ẩn lại là loài ác quỷ.

Vậy một năm qua, tất cả đều là giả dối? Không là trùng hợp cũng chẳng phải tự nhiên mà là một âm mưu đã được sắp xếp?

Thật sự hắn có mục đích gì khi tiếp cận cô, hắn nhất định biết cô là người của Hoắc gia mới ẩn nhẫn giả ngây giả ngốc, nguy trang cho mình dưới cái tên Tư Mặc, trở thành Tiểu Bạch Kiểm do chính cô bao nuôi, thấu tóm trọn tâm tư đưa con gái của chính kinh địch của mình.

Hoắc Duật Hy khiếp sợ, lòng dạ người vì sao thâm sâu khó lường như vậy? Cô thật sự không dám tưởng tượng tiếp mục đích cuối cùng mà hắn tiếp cận cô là gì, hắn muốn có được từ cô là điều gì, nhưng cô chắc chắn tình cảm mà Tư Mặc dành cho Hoắc Duật Hy không trong sạch, hoặc chưa bao giờ chân thực.

Không! Không thể nào!

Hoắc Duật Hy hoảng loạn tột cùng, nước mắt rơi xuống nhỏ giọt bên khung cửa, bất lực cùng tuyệt vọng đến bi thống.

Phòng sách kia vốn là nơi cô và Tiểu Bạch cùng đùa vui hạnh phúc, bỗng chốc lại chất chồng tội ác, máu xương của những con người cô chưa từng quen biết.

Trong căn phòng mùi máu tanh nồng đậm, Mạc Quyết nằm trên sàn nhà ôm đôi chân nhầy nhụa máu, những tên thủ hạ đi theo cũng không ngoại lệ. Trong đó có không ít các nhân viên cấp cao của Tư Cảnh Hàn nhìn bọn người kia một cách khinh bỉ, loại hèn mọn đó thật bẩn thỉu.

"Bẩn, kêu người dọn dẹp." Tư Cảnh Hàn lạnh lùng ra lệnh. Bọn thuộc hạ lại gật đầu, nhanh chóng đi đến lôi những người kia đứng dậy.

Tư Cảnh Hàn lại nhìn sang người đàn ông trước đây vẫn luôn đeo mặt nạ bạc, nói: "Tư Vũ, cậu cho người dọn dẹp ở đây một chút."

"Được." Người đàn ông tên Tư Vũ gật đầu, hẩn thấy Tư Cảnh Hàn đưa tay nhìn đồng hồ, sau đó lại lấy di động ra.

Xem ra lại đến giờ phải gọi điện cho Hoắc Duật Hy rồi.

Hoắc Duật Hy ở ngoài cửa nhìn thấy nhóm đặc công muốn mang người ra ngoài thì bưng tỉnh, hoảng hốt đứng dậy.

Cô phải chạy, thoát khỏi đây lập tức.

"Reng reng reng."

Nhưng Hoắc Duật Hy chưa kịp cất bước điện thoại trong túi đã vang lên.

Lập tức Tư Cảnh Hàn ở trong phòng lập tức nhú mày, đôi mắt sắc bén nhìn ra ngoài cửa. Cát giọng lãnh tuyệt:

"Bắt người lại!"

"Bịch bịch bịch."

Hoắc Duật Hy dùng hết sức lực muốn lao xuống cầu thang, nhưng cô vừa đến phòng khách đã có hai đặc công đứng ngay cửa chặn lại, khuôn mặt lạnh lùng không biểu cảm.

Cô muốn nhào đi lối khác nhưng đều bị chặn lại.

Trên cầu thang phía sau lưng cô có tiếng bước chân, vững vàng nện trên sàn nhà.

Hoắc Duật Hy lùi đến chỗ bàn tiếp khách, nhận ra không có lối thoát thân, cô bất lực ngã ngồi cạnh chiếc ghế sofa.

Người trên cầu thang mặc chính là bộ quân áo cô đã chọn, đi đôi giày thể thao chính cô cho số. Nhưng vì sao Tiểu Bạch của cô thật xa lạ, không còn vẻ mặt ngây ngốc, hớn hờ đến vô dụng khi trông thấy cô. Mà khuôn mặt trắng tươi, làn da nhẵn nhụi đến phiến môi mỏng thoáng hồng cũng khắc nghiệt, lạnh khốc mang hàn khí bức người.

Hắn đứng trước mắt của cô, nhìn vào đôi mắt hồ phách to tròn linh động đang sợ hãi tột cùng, như chính tinh linh lạc chốn rừng hoang nhìn mình, hẩn hơi cúi người, đưa tay muốn chạm vào mặt của cô.

"Ga....tránh ra! Đừng đụng vào tôi!" Hoắc Duật Hy co người, ôm đầu né tránh.

Nhưng Tiểu Bạch của cô vốn không tồn tại, lớp vỏ kia khi bóc ra rồi cũng chỉ còn lại một Tư Cảnh Hàn không quen không biết. Hẩn đưa tay, bạo ngược bóp chặt cằm của cô nâng lên, "Vốn dĩ cô còn có thể sống vui vẻ thêm một đoạn thời gian nữa. Nhưng đáng tiếc cô lại tự chặt đứt đường lui của mình. Nếu đã thấy tất cả thì tôi cũng không cần giải thích. Hoắc Duật Hy...đại tiểu thư tập đoàn Hoắc thị, Tiểu Bạch của cô từ giây phút này...đã chết."

Hẩn đứng thẳng người, đôi mắt màu lam được ánh nắng hắt vào liền hóa tím, lần đầu cô gặp Tiểu Bạch chính đôi mắt này, hôm nay không còn Tiểu Bạch nữa, nhưng vẫn một ánh mắt này hòa vào màn đêm đã nuốt chửng ánh dương cuối cùng.

"Tôi...là Tư Cảnh Hàn."

Đêm dần buông, ác quỷ bắt đầu sống dậy, trở thành chúa tể cai trị vạn vật dưới chân.

Hẩn cũng là loài ác quỷ, giẫm nát dưới đôi chân những linh hồn buộc phải phục tùng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thế Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tận cùng ký ức

"Hư hư hư...a.....đau, buông ra! Buông ra!"

Trong phòng, nhiệt độ tăng cao.

Cô gái trên giường bị nhào nặn thành đủ loại tư thế, tiếng gào khóc của cô hòa vào tiếng thở dốc khàn đục.

Hắn điên cuồng ra vào trong cơ thể cô, đôi môi mỏng mặc tình cắn nát thân thể xinh đẹp đang bị chà đạp dưới thân.

Đến khi dục vọng của người đàn ông nguôi ngoai, hắn đứng dậy, vứt cô ở một xó giường rồi đi vào phòng tắm.

Tiếng nước xả vọt rửa thân thể tinh trắng khỏe mạnh, dòng nước lạnh ngắt chảy qua làn mi, sóng mũi đến phiến môi mỏng đang khép hờ không có độ cong.

Hắn đưa tay tắt vòi sen, lấy một chiếc khăn lông quấn quay hông rồi bước ra ngoài, nhìn thấy cô gái trên giường đang rút lại một chỗ, nhìn mấy vết bầm trên giường mấy kiểm hơi nhúu lại, đi đến bàn trà lấy điện thoại, ấn một dãy số.

"Mang người qua." Nói xong không đợi đối phương phản ứng liền cúp máy.

Một lúc sau...

"A Tư, cậu nói cái tên kia là Diêm La triệu hồn người ta sao? Có biết bây giờ là thời khắc đẹp để không vậy?" Mặc Lạc Phàm ai oán lời hờn thuốc đi vào nhìn Lạc Tư Vũ đang đứng chờ anh ở phòng khách.

Lạc Tư Vũ lạnh nhạt nhìn Mặc Lạc Phàm, sau đó dẫn đường cho anh và trợ lý nữ đi bên cạnh anh lên lầu.

Hoắc Duật Hy nằm trên giường đã được mặc quần áo tử tế, nhọt nhọt thiếp đi.

Mặc Lạc Phàm nhìn thấy Tư Cảnh Hàn đang đứng ở cửa sổ nhìn ra bên ngoài màn đêm, đưa lưng về phía anh thì không khỏi mắng chửi trong lòng. Nhưng cuối cùng anh cũng không nói gì mở kêu trợ lý của mình mở hòm dụng cụ, rồi bắt đầu công việc.

"Chắc chắc chắc...Tiểu Bạch của Tiểu Duật Hy ơi, cậu chơi lớn thật đó."

Mặc Lạc Phàm cười đến run rẩy, nụ cười vui vẻ đến nham hiểm khi người gặp nạn, "Không ngờ người như cậu lại làm ba sớm như vậy. Chúc mừng!"

Quả nhiên Tư Cảnh Hàn quay phắt lại, nhìn về phía Mặc Lạc Phàm, con ngươi sáng quắt phảng phất một chút kinh ngạc. Nhưng hắn không nói gì khiến Mặc Lạc Phàm càng hứng hơn, anh đứng dậy tiến về phía hắn.

Khi vai hai người ngang nhau, Mặc Lạc Phàm quay sang nhìn Tư Cảnh Hàn, không biết có biểu cảm gì: "Cậu định thế nào, trở thành ông bố trẻ tuổi hay làm người đàn ông độc thân hoàng kim?"

"..."

Đoạn ký ức cuối cùng càng trở nên chân thực...

Đêm bão....

"Bịch bịch bịch..."

"Bắt người lại, nhất định phải phá bỏ đứa bé!"

[...]

"Bịch bịch bịch"

"Uych..."

Hoắc Duật Hy ngã nhào ra đường, trên đại lộ rộng lớn không một chiếc xe qua lại. Cô mặc một chiếc váy màu trắng mỏng manh, toàn thân đều ướt đầm máu từ các vết trầy xước loang lổ, nước mắt hòa vào dòng nước xối xả làm rát buốt những sinh linh trong đêm mưa tối tăm.

Hoắc Duật Hy cố gắng đứng dậy, lê những bước chân nặng nhọc gần như kiệt sức cố gắng chạy.

Gió mưa thét gào quật vào người của cô nhưng không đau bằng trái tim gần như vỡ nát bởi sự tàn nhẫn.

Người đàn ông đó tán tận lương tâm, ngay cả con ruột của mình cũng muốn giết. Những ngọt ngào khi xưa cho dù là giả tạo nhưng Hoắc Duật Hy cô vẫn muốn đứa con này.

Đứa trẻ là máu thịt lớn lên trong bụng cô, là một phần linh hồn của cô kể từ lúc nó tồn tại.

"Người ở bên kia!"

Hoắc Duật Hy sợ hãi nhìn thấy đám đặc công đã đến gần, cô cũng điên cuồng lao về phía rào chắn bên đường.

"Các người không được qua đây, nếu không tôi lập tức nhảy xuống. Tư Cảnh Hàn nhất định sẽ không tha cho các người!"

"Hoặc tiểu thư, cô đừng phản kháng, Tôn chủ muốn chỉ là đùa trẻ...chỉ cần cô chịu phá bỏ đứa bé, ngài ấy lập tức thả cô đi."

"Không đời nào! Nếu hần muốn giết con của tôi thì trừ phi tôi cùng nó vĩnh viễn biến mất!" Gió giông lại rít rào, đánh tung mái tóc ướt sũng của Hoắc Duật Hy, sau rào chắn an toàn là vách đá, là biển khơi dậy sóng, âm âm nổi cuồng phong, sẵn sàng nuốt chửng bất cứ kẻ nào làm mối cho nó.

Lúc này, một đoàn xe thương vụ lao vun vút đến, từ màn mưa Hoắc Duật Hy cơ hồ nhìn thấy người đàn ông kia bước ra.

Có hai vệ sĩ đi bên cạnh, che ô cho hần.

Tư Cảnh Hàn nhìn Hoắc Duật Hy đứng cheo leo bên rào chắn, đôi mắt lạnh lẽo nheo lại, giày da vững vàng nện trên đại lộ.

Hần mặc một bộ tây trang đen, làn da trắng nõn lúc sáng lúc tối mỗi khi bầu trời chớp lóe, xẹt qua những âm thanh gầm gừ đáng sợ.

"Hoắc Duật Hy, cô cam tâm chết vì đứa con của kẻ mình hận sao? Tôi không tin Hoắc gia dạy cô trong hoàn cảnh này sẽ tự mình tìm đường chết."

"Tư Cảnh Hàn, chỉ có loại người tàn độc như anh mới có thể vì bản thân mà giết chết con ruột của mình. Nhưng tôi không như anh, tôi không phải là kẻ máu lạnh như anh, nếu anh không tin thì cứ bước lên, tôi cho anh thấy, tôi làm thế nào rồi bỏ thế giới của anh!"

Tư Cảnh Hàn lãnh cảm nhìn cô gái trước mắt, sự quyết liệt trong ánh mắt của cô là thật, nhưng hần chỉ cười nhếch môi đầy châm chọc: "Hoắc Duật Hy, cô cho rằng bản thân mình là ai trong mắt của tôi. Nếu không phải cô còn giá trị lợi dụng thì cô sống hay chết có liên quan đến tôi sao?"

Thấy Tư Cảnh Hàn từng bước tiến lên, Hoắc Duật Hy tiếp tục lùi lại, đôi môi run rẩy: "Ác ma, anh là ác ma!"

"Thế nào? Đại tiểu thư tập đoàn Hoắc thị, không dám nhảy?" Tư Cảnh Hàn cười càng thêm đậm, nụ cười của hần như con dao rạch ngang trái tim của Hoắc Duật Hy.

"Ga a a...." Hoắc Duật Hy hét lên điên cuồng rồi xoay người muốn nhảy khỏi rào chắn an toàn.

"Vụt"

Khi chân Hoắc Duật Hy hòng khỏi rào chắn, mọi chuyện dường như đã kết thúc thì có một lực đạo vững vàng giữ cô lại. Hai cận vệ của Tư Cảnh Hàn từ lúc nào không biết đã tiếp cận được cô khi cô đang nói chuyện với hần.

Mọi thứ đều nằm trong sự dự tính của hần, còn cô mãi mãi là quân cờ không thể thoát khỏi vòng vây.

Muốn chết? Chính bản thân cô cũng không thể tự mình quyết định.

"Đem người về, kêu bác sĩ đến!"

"A...." Hoắc Duật Hy ngẩn mặt lên trời thét lên tuyệt vọng.

"Tiểu Bạch à, cậu suốt ngày cứ đùa giỡn với mạng người thế sao?" Mặc Lạc Phàm tháo tai nghe xuống, nhìn Tư Cảnh Hàn u oán.

"Thế nào?"

"Cô ấy bị suy nhược trầm trọng, dù là muốn tiểu phẫu bây giờ thì cũng không chịu nổi. Cậu nói bây giờ quyết định thế nào?"

Tư Cảnh Hàn nhìn ra ngoài cửa sổ sát mặt đất, mưa vẫn chưa dứt mà tiếp tục nối đuôi nhau rơi xuống.

"Nếu không phẫu thuật được thì giữ lại đi."

Mặc Lạc Phàm nghe vậy thì thở dài ra, gật gật đầu.

"Nếu đã giữ lại thì chăm sóc tử tế một chút. Tôi viết lại mấy loại thuốc bổ cùng thức ăn bồi dưỡng cho phụ nữ có thai, cậu kêu người nấu cho cô ấy."

Tư Cảnh Hàn không nói gì, Mặc Lạc Phàm cũng trầm mặt. Một lúc sau anh lại nói: "Hoắc gia cậu định giải quyết thế nào, tôi nói trước người ta mà lột da cậu thì tôi cũng không có ý muốn bênh vực đâu."

Tư Cảnh Hàn không tức giận mà chỉ nhàn nhạt trả lời: "Bọn họ, cũng không phải chưa từng lột da tôi."

Mặc Lạc Phàm nghe hắn nói vậy thì cũng thoáng đọng biểu cảm trên mặt lại, anh không nói gì thêm. Có đôi lúc mọi việc vẫn không như những gì mà chúng ta đã nhìn thấy, chuyện đã qua thì mãi mãi nằm lại trong quá khứ, lúc đảo xối lên rồi người đau khổ đâu chỉ có nhân vật chính năm xưa.

Lát cắt cuối cùng của ký ức...như một chiếc đĩa trầy xước. Những mảnh ghép đứt đoạn, chập chòn đảo loạn cuồng quay...

Tháng thứ 7 mang thai, Hoắc Duật Hy sinh non.

"Yue, hoặc là đưa trẻ này hoặc là ký vào bản hợp đồng kia. Tùy người chọn."

Tư Cảnh Hàn nhìn đứa trẻ yếu ớt trong tay đối phương, khuôn mặt hắn vẫn lạnh tanh, không lo lắng, không sợ hãi.

"Mục Đương, lão già như ông để Mục Quyết ở bên cạnh tôi lâu như vậy chẳng lẽ hắn không nói với người giữ lợi ích và tình cảm thường tình tôi sẽ chọn thứ gì sao?"

"Hừ, Thượng nhân của Vong không máu không nước mắt, trước giờ không người thân thuộc. Nhưng Tư Cảnh Hàn lại có một tình nhân bé nhỏ mang thai con của hắn, ta không tin, người không có thể nhẫn tâm bán đi đứa con của mình."

Hoắc Duật Hy từ bệnh viện kiệt sức bám theo chiếc xe của Tư Cảnh Hàn, con của cô còn chưa kịp nhìn thấy mặt đã bị người khác cướp đi.

Nhưng bày ra trước mắt bây giờ là một cuộc giao dịch giữ đồng tiền và sinh mệnh của con cô, nhưng ba ba nó vốn không màng đến sự sống chết của nó.

"Tư Cảnh Hàn, tôi cầu xin anh, xin anh hãy cứu con của chúng ta đi, đừng như vậy mà." Hoắc Duật Hy gào khóc, lao đến quỳ xuống cầu xin Tư Cảnh Hàn.

"Tại sao cô ta lại đến được đây?"

"Tôn chủ, là chúng thuộc hạ bắt cần."

"Câm miệng!" Tư Cảnh Hàn lạnh lùng quát.

Đám đặc công cũng quỳ rạp xuống, chịu tội.

Lạc Tư Vũ đứng bên cạnh cũng có chút bất đắc dĩ nhưng không có tiền đến đỡ Hoắc Duật Hy đứng dậy, mặc cho cô quỳ dưới mặt đường đầy đá nhon. Bầu trời của mưa đêm đen kịt, ánh nắng sẫm vàng mệt mỏi đến bức người.

Mồ hôi lạnh của Hoắc Duật Hy nhỏ xuống hòa cùng nước mắt đau đớn, cô chỉ vừa mới sinh, cơ thể yếu ớt đến không chịu nổi khiến người trông vào cũng phải đau lòng, duy chỉ có người đàn ông với bóng lưng cao ngạo kia vẫn lạnh lẽo không chút thương cảm.

"Tư Cảnh Hàn, người thật sự không cần đứa trẻ này sao?"

Tư Cảnh Hàn không trả lời, ánh mắt phẳng lặng nhìn vào Mục Đương. Lão ta đã hơn sáu mươi tuổi, nhưng thân hình cao lớn vững vàng, khí thế trên người cũng áp bức, tàn bạo. Nhưng Tư Cảnh Hàn mảnh khảnh đứng giữa đường chân trời, mái tóc bị gió thổi tung, làn da trắng nõn ánh lại sắc trời đã hơn lão ta mười phần khí chất, thoát ra dư vị của vị chúa tể, đôi mắt xinh đẹp hoàn toàn không xem Mục Đương ra gì, cuồng ngạo, hoang dã đến khát máu.

"Ta không tin, nếu người đã đến đây thì đã chứng minh người quan tâm đứa bé này!"

Tư Cảnh Hàn nở nụ cười khinh bỉ, không mang độ ấm, âm trầm cất giọng: "Tôi đến đây không phải vì đứa bé này mà là vì Mục lão đại đây."

"Người có ý gì?" Mục Đương hơi chần chừ hỏi.

Lạc Tư Vũ lúc đầu tự giấu, cười thương hại cho Mục Đương, hắn cũng mở miệng thay lời cho Tư Cảnh Hàn: "Ngày tế máu Mục lão đại sao có thể sơ sài như vậy, đương nhiên Thượng nhân của chúng tôi phải đến tham dự rồi!"

"Các người đừng ngông cuồng! Tư Cảnh Hàn, cuối cùng người có ký vào bản hợp đồng này không?"

"Tôi chưa từng nói hai lời." Tư Cảnh Hàn không chút do dự trả lời, Hoắc Duật Hy dường như thấy cả bầu trời kia sụp đổ, mây đen giăng kín phủ giăng lấy nuốt trọn cô, nhưng đôi vai rộng lớn khi xưa cô từng nghĩ rằng để cô che mưa che nắng thì nay lại đập đổ cả bầu trời kia, để mình cô chống đỡ.

"Tư Cảnh Hàn, tôi cầu xin anh, đó là con của chúng ta đó, nó là máu thịt của anh mà..." Cô gào khóc muốn nhào đến chỗ của hắn nhưng bị hai đặc công giữ lại, nước mắt như hơn thác lũ chảy dọc xuống.

"Mục Đương, chắc ông không biết cô gái này là ai. Để tôi giới thiệu một chút cho anh biết."

Mục Đương nhìn Tư Cảnh Hàn có chút đề phòng. Tư Cảnh Hàn cười khẩy, bàn tay phải nâng lên, ngón tay cái hơi cong lại vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón áp út.

"Hoắc gia tài phú, có một đứa con gái đầu lòng. Cô gái đó là người sinh ra đứa trẻ kia đó, ông nghĩ tôi có thể yêu thương nó sao?"

Mục Đương chấn kinh, Tư Cảnh Hàn lại nhếch mày nói tiếp: "Hay nói khác hơn, đứa trẻ này là mỗi nhữ để Mục lão đại đây đích thân lộ diện, là tôi hằng ngày chờ người đến bắt nó, để tôi có thể nhìn rõ rốt cuộc người có thể sai khiến Mạc Quyết là nhân vật nào. Hừ, chỉ là xem ra muốn ngồi lên vị trí Tôn chủ của "Vong" chỉ sợ rằng mạng ông không đủ lớn vượt qua ngày hôm nay!"

Hoắc Duật Hy trừng lớn đôi mắt xinh đẹp, đồng tử màu hổ phách co rút, hô hấp nghẹn chặt lại nhìn về phía Tư Cảnh Hàn.

Mỗi nhữ?

"Ga a a..."

Tiếng hét điên cuồng của cô dữ dội vang vào không trung.

Hai đặc công không kịp phản ứng đã bị Hoắc Duật Hy dùng hết sức lực hất tung, cô lao về phía Mục Đương.

Nếu hần đã không cần con của bọn họ thì để cô cứu lấy nó, con của cô, cuộc đời này nó không có ba, chỉ có mẹ mà thôi.

Tình thế lâm vào bất ngờ, người ở hai bên đều rút súng ra.

"Đoàng đoàng"

Mục Đương biết hất tung đứa trẻ thoi thóp trong tay ra, đứa bé đỏ hỏn kêu khóc yếu ớt.

Hoắc Duật Hy liều mạng xông đến muốn đón lấy nó, nhưng Tư Cảnh Hàn một bước đã tiến lên đẩy cô ngã lăn sang một bên ở vệ đường rồi lạnh lùng túm lấy chiếc chăn bọc đứa bé. Hần lần hai vòng về phía chiếc xe thương vụ để né lần đạn xả về phía mình.

Hoắc Duật Hy lồm cồm bò dậy, thấy Tư Cảnh Hàn ở sau chiếc xe, cô lại hướng đến đứa bé trong tay Tư Cảnh Hàn, tuyệt ý chỉ muốn đoạt lại đứa bé.

"Tư Cảnh Hàn, trả bảo bảo lại cho tôi!"

"Hoắc Duật Hy, buông ra! Cút sang bên kia!"

"Trả con cho tôi, anh muốn làm gì?"

"Đoàng"

Phát súng vang lên trực tiếp xuyên về phía Tư Cảnh Hàn, nhanh như chớp theo phản xạ tay trái cầm súng đập mạnh lên lưng của cô, Hoắc Duật Hy ngã nhào xuống đất. Tay phải ôm chiếc khăn bọc đứa bé nâng lên che trán của mình lại.

"Phụt"

Viên đạn chuẩn xác xuyên vào tấm khăn, máu tươi nhỏ xuống trước trán của Tư Cảnh Hàn.

Không còn tiếng khóc yếu ớt của bảo bảo, chỉ còn lại máu tươi, máu tươi nhuộm đầy ký ức.

Gió lại rít gào, giông bão kéo giật những cò cây ven đường

Một luồng sáng chớp nhoáng xé toạc bầu trời, tiếng thét gầm của trời đen càng thêm dữ dội.

Mưa...

Mưa rồi....

Mưa như nước mắt của cô, như máu tươi của con cô nhỏ xuống, từ vầng trán lan qua ánh mắt của Tư Cảnh Hàn chảy dọc xuống má của hần, như tiết hồng, lệ máu hiến tế cho màn đêm...

"Khôngggggggg!!!!!!!"

"Không!!!"

Hoắc Duật Hy thét lên rồi bật dậy, cô thở hồng hộc, nước mắt vẫn còn tuôn rơi ướt mềm đôi mi.

Mồ hôi như tắm từ trán rỉ ra...

Lại là ác mộng khủng khiếp đó, kéo dài, dây đẳng trong từng giấc ngủ của cô.

Suốt ba năm qua, không ngày nào cô trốn thoát khỏi màn gió tanh, mưa máu đỏ.

Mùi máu tươi kia sao vẫn còn chân thực, quanh quẩn bên chóp mũi của cô, tanh nồng.

Hoắc Duật Hy ngẩng đầu lên, lập tức con ngươi liền co rụt lại.

Đội chờ cô là ánh mắt màu lam phẳng lặng, lạnh lùng không mang độ ấm.

"Tình rồi à? Cũng ba năm rồi, không cần đau lòng như vậy."

Hoắc Duật Hy trần trối nhìn hắn, hận ý lan tràn, xem hắn là kẻ thù không đội trời chung.

"Ác quỷ, loài ác quỷ như anh nhất định chết không được từ tế!"

Lập tức từ khuôn cằm của cô truyền đến cơn đau như muốn vỡ vụn, người đàn ông gầm lên, từng từ lọt qua kẽ răng, nặng nề phun lên chóp mũi đầu môi của cô mang đến một hương thơm thoang thoảng.

"Dù có chết cũng là cô lót đường cho tôi, Tiểu Duật Hy của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: [H+] Bể gãy đôi cánh!

Tư Cảnh Hàn, vì sao anh cứ nhất định không buông tha cho tôi?"

"Vì tôi yêu cô rồi, thả cô đi tôi sợ bản thân mình vì nhớ nhung mà chịu không nổi." Tư Cảnh Hàn nở nụ cười như ác quỷ, ác mắt sẫm màu xanh biển cả, không bao giờ chậm tới đây.

Hoắc Duật Hy nghe hắn nói nhưng trong lòng nghe ra bao nhiêu sự chăm chọc.

Nhớ nhưng?

Ha, nhớ nhưng mà hắn nói chính cô đã từng ném trái.

Cũng là một đêm tình mịch âm u pha lẫn mùi máu tanh nhàn nhạt.

Trong căn phòng rộng lớn một cô gái mặc bộ váy trắng bê bết máu nằm trên sàn nhà lạnh lẽo.

Hắn như một chúa tể, không máu, không nước mắt lạnh lùng ngồi trên ghế nhìn cô run rẩy muốn đứng dậy. Người phụ nữ bên cạnh hắn ta đã lột không xương trượt qua, trượt lại trước ngực hắn.

"Muốn chạy trốn cùng người đàn ông khác? Nhanh như vậy đã quên bản thân mình dưới thân tôi rên xiết thế nào rồi?"

"Tư Cảnh Hàn, anh luôn cưỡng ép tôi phải ở bên cạnh anh. Vậy anh có yêu tôi?" Hoắc Duật Hy bị phản nhìn vào đôi mắt băng lãnh của hắn, hỏi.

"Loài ác quỷ như tôi vốn chỉ có một linh hồn ẩn giấu, nếu để tâm tư đó rơi vào tay kẻ khác thì sinh mệnh cũng coi như kết thúc. Tôi còn muốn sống!" Hắn nhẹ nhàng nói không chút cảm xúc.

"Thế nên anh không còn yêu tôi?"

"Tại sao không nói là: tôi chưa từng yêu cô mới phải." Hắn nhếch môi lạnh lẽo cười đầy u ám, che lấp tất cả cuộc đời những người phải phục tùng dưới chân hắn. "Nhưng mà, quân cờ như cô cho tôi chơi đùa...cũng không tệ." Ngón tay hắn cung nạm khuôn mặt của cô, như một tù binh trong tay mình, như một sùng vật đã bị tước lấy tự do.

Cô cũng nở nụ cười đầy chăm chọc, đứng thẳng người liêu xiêu phun ra mấy chữ một cách khó nhọc.

"Cũng may, trước kia tôi đối với anh cũng chỉ là vui chơi qua đường. Lúc trước cũng không yêu thật sự, bây giờ thì chỉ có thống hận! Tề Thiếu Khanh dù thế nào cũng tốt hơn anh, gấp trăm, gấp ngàn lần. So với việc sống cạnh tên ác ma như anh, tôi thà rằng chết cùng anh ấy!"

Con ngươi Tư Cảnh Hàn khẽ lay động, lực đạo trên tay hắn mạnh đến mức Hoắc Duật Hy chảy nước mắt. "Đàn bà như cô đúng là chỉ để chơi đùa, không yêu thế nhưng lại cùng đàn ông lên giường. Rất tốt, tôi sẽ cho cô xem những lời vừa rồi của cô sai lầm đến đâu."

Tư Cảnh Hàn liếc nhìn tên thuộc hạ, anh ta liền bước lên, đi về phía Hoắc Duật Hy.

"Tư Cảnh Hàn, anh muốn làm gì?" Hoắc Duật Hy lo sợ lùi lại.

"Chẳng phải cô nói tôi là ác ma sao?"

Hắn nhếch mép, chậm rãi nói: "Đôi chân kia để thực hiện ước mơ sao? Nhưng tiếc thay cô cũng dùng nó để chạy về phía người đàn ông khác. Nếu đã vậy thì tôi còn giữ nó lại để làm gì?"

Hoắc Duật Hy trừng to đôi mắt xinh đẹp, lùi vội về phía sau nhưng đã bị tên đặc công giữ lại.

Màn rút gân Mạc Quyết chính mắt cô đã từng chứng kiến, Tư Cảnh Hàn cũng là đôi mắt phẳng lặng ấy thường thức.

Dù hắn vô tâm vô phế, tàn nhẫn, lãnh khốc thì cô cũng chưa từng nghĩ chính hắn lại dùng phương thức này để trừng phạt cô.

"Loại yếm anh đẹp nhưng chẳng chịu ở trong lòng, dù có yêu thích thế nào nhưng tôi cũng sẽ bẻ gãy đôi cánh của nó. Thà rằng để nó tàn phế ở bên cạnh mình cũng không muốn nhìn thấy nó vui vẻ chui vào lồng son của kẻ khác. Chưa từng có ngoại lệ, Hoắc Duật Hy, cô cũng vậy."

"Á!!!!!!" Tiếng thét thất thanh phá vỡ màn đêm tĩnh lặng. Máu từ đôi chân của Hoắc Duật Thiên loãng xuống sàn nhà.

Từng đóa hoa bị ngạt nở rộ trong đêm đen tĩnh mịch.

Mùi máu tươi tanh nồng lại dần len lõi tràn ngập vào không gian...

Nỗi đau bị rút gân, tẩm máu truyền đến đỉnh đầu.

Đau, đau lắm nhưng không đau bằng tâm.

Có cảm giác trái tim đang chết dần, chết mòn bởi sự tàn nhẫn, hay từ lâu vào ngày mà bảo bảo rời khỏi cuộc đời tâm cô đã chết, đến bây giờ nhiều lắm cũng chỉ có hận.

Đôi chân của cô là ước mơ bước đi trên sàn catwalk.

Không thể đi giày cao gót được nữa, thì cô cũng giống như Tư Cảnh Hàn đã nói, đôi cánh đã gãy, niềm kiêu hãnh cuối cùng cũng bị giết chết, chỉ có thể mãi mãi làm tù nhân của hắn mà thôi.

Giẫm nát ước mơ của cô chỉ bằng một nụ cười lạnh lẽo, không chút thương tiếc.

Thế giới này đối với cô tuyệt tình như vậy chắc cũng chỉ có một mình hắn, không là Tiểu Bạch, cũng chẳng phải Từ Mặc mà là Tư Cảnh Hàn.

Ả tình nhân của hắn nhìn cô vô cùng đắc ý, hả hê. Ả không biết rằng cô chính là đại tiểu thư tập đoàn Hoắc thị, ả chỉ thấy ả có thể chiếm được Tư Cảnh Hàn một cách dễ dàng.

"Ây da, anh xem cô ta trừng mắt thật đáng sợ..." Ả ông ọ kêu lên.

Tư Cảnh Hàn chán ghét đẩy ả ra, bước về phía Hoắc Duật Hy. Ngón tay thon dài, xinh đẹp của hắn nâng cằm cô lên, bạc môi lạnh lẽo dán lên đôi môi tái nhợt của cô nhưng lại đẩy khinh bạc.

"Bảo bối, muốn thoát khỏi tôi? Đừng mơ tưởng!"

Hoắc Duật Hy cô hận!

Cô hận kẻ cảm thù như hắn không sớm chết đi!

Cô nguyện rửa hận cả đời sống trong cô độc...tuyệt tử tuyệt tôn.

Cô sẽ dùng nửa đời còn lại để giết chết Tư Cảnh Hàn, khiến hắn sống còn thảm hơn cả chết!

"Ác quỷ! Anh là ác quỷ, anh không phải con người! Tôi nguyện rửa anh đời đời sống trong cô độc, tuyệt tử tuyệt tôn, chết không được yên thân!!!"

"Ha, hận tôi đến vậy sao? Muốn giết tôi lắm phải không? Tốt, vậy phải ngoan ngoãn ở đây tịnh dưỡng sức khỏe mới được nhé?"

Hắn đứng phắt dậy, "Xử lý vết thương cho cô ta, canh chừng cẩn thận!"

"Rõ!" Thuộc hạ của Tư Cảnh Hàn đồng loạt nói.

"Rầm" ả tình nhân nhanh chóng chạy theo, vênh vác lưng eo nhìn cô khinh bỉ.

"Hừ, đáng đời!"

Hoắc Duật Hy cô thế nào quên đêm hôm đó, máu hay nước mắt đã chẳng còn quan trọng, trái tim nguội lạnh dần lạc lỏng cảm xúc.

Nếu đôi chân kia là ước mơ thì bảo bảo đã không còn chính là cả cuộc sống. Nhưng tất cả điều quý giá mà cuộc đời cô có được điều bị người đàn ông này tước đoạt.

Ước mơ đã chết không thể quên đi thì mối thù về sự sống của mình bị giết chết chính là mối cừ hận khắc thật sâu trong trái tim cô.

Ba năm trở thành một người tình ẩn danh của hán đế đòi lấy tự do cho người bạn thân duy nhất của mình, Hoắc Duật Hy cô không hối hận. Nếu cuộc sống đã chẳng còn gì đáng tiếc thì cô nguyện dùng sự vô vị này bảo vệ những điều đáng giá hơn.

Tiểu Tích, cậu nhất định phải bình an.

Hoắc gia cô không thể về, cứ như vậy bí ẩn mất tích suốt ba năm với một lời nhắn không chân thực: Hiện tại con không thể lấy Tề Thiệu Khanh. Đừng tìm con, khi thích hợp con tự động quay về.

Người Hoắc gia có tin hay không cô không biết, chỉ là đó là sự lựa chọn duy nhất của cô.

Mỗi vòng vây giữa cô và Tư Cảnh Hàn còn có một người biết nữa, chính là Tề Thiệu Khanh.

Ba người vụng vằng đứng giữa các đường giao nhau không sao hiểu được.

Tề Thiệu Khanh cũng kín tiếng luôn giữ bí mật về chuyện này không để lọt ra ngoài, càng không để người Hoắc gia biết được. Hoắc Duật Hy không hiểu vì sao anh lại nhượng bộ Tư Cảnh Hàn về việc này như vậy, dù tranh chấp, dù mâu thuẫn giữa hán và anh đi đến nước người sống ta chết nhưng Tề Thiệu Khanh cũng như Tư Cảnh Hàn chôn vùi mối quan hệ này giữa ba người với thế giới bên ngoài.

Có lẽ vì cô cầu xin anh để bảo vệ được Mộc Tích, hoặc có lẽ vì một bí mật nào đó cô chưa từng biết qua.

"Suy nghĩ điều gì?" Giọng nói trầm trầm kéo Hoắc Duật Hy quay trở lại hiện thực.

"Tôi nghĩ...sau này nên dùng phương thức gì để giết chết anh!" Cô ngước nhìn người đàn ông trước mặt, phun từng chữ rõ ràng.

Trước đó cô đã được tiêm thuốc an thần nên ánh mắt vẫn có chút mờ mịt.

"Hoắc Duật Hy, đừng tưởng cô là người bệnh thì tôi sẽ không dám làm gì cô."

"Tôi biết, người như anh còn chuyện máu lạnh nào mà không dám làm chứ. Chỉ là sao anh không để tôi chết luôn đi, còn cứu tôi làm gì, không sợ có ngày tôi giết chết anh sao?"

Tư Cảnh Hàn nhìn cô gái ngồi trên giường, toàn thân đầy gai nhọn. Hán đánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, "So với việc để con mỗi chết đi tôi lại thích từ từ giày vò nó hơn. Hoắc Duật Hy, nếu cô còn dám tự tử một lần nào nữa thì đừng trách tôi chôn sống bạn thân của cô theo cùng! Không được tôi cho phép, cô muốn chết cũng đừng mong nghĩ!"

Không thể sống sót rời khỏi hán, cô lựa chọn cái chết để không còn chịu sự trói buộc này. Thế nhưng người đàn ông này độc tài vô độ, chỉ cần hán muốn thì bằng cách nào cô cũng không thể thoát khỏi vòng vây!

Hoắc Duật Hy nhìn Tư Cảnh Hàn cởi quần áo, bất giác đề phòng kéo quần áo của bản thân sát vào người.

"Tư Cảnh Hàn, anh điên rồi à! Bây giờ tôi không được!"

"Tôi đã nói đừng tưởng cô là người bệnh thì tôi không dám làm gì cô, biết điều ngoan ngoãn mở rộng chân ra phục vụ tôi cho tốt may ra tôi không thô bạo với cô, biết chưa?" Hán túm lấy tay của Hoắc Duật Hy, đè xuống giường.

Vết cắt trên cổ tay vừa khép miệng, hán cũng không có chạm vào mà nắm lệch sang một bên, tay còn lại tháo vấy của cô xuống, vứt sang xuống giường.

"Tư Cảnh Hàn, tình nhân của anh đâu không phục vụ, hà tất về đây kiếm một kẻ ương bướng, anh thấy thoải mái sao?" Hoắc Duật Hy không giãy giụa được liền mở miệng nói khích.

Tư Cảnh Hàn áp thân thể xuống sát cô hơn, đôi giọng dịu dàng.

"Em nên thấy mãn nguyện mới đúng, tôi bên ngoài có nhiều phụ nữ như vậy nhưng vẫn thường xuyên nhớ đến em, vẫn không sao dứt tình được với thân thể này của em. Em nói, ở trên giường em có bao nhiêu mê người hả?"

Nghe ra ý tứ giễu cợt cùng kinh bạc của hán, Hoắc Duật Hy gằn lên từng chữ: "Cẩn thận coi chừng một ngày tôi dùng dao đâm chết anh ở trên giường đó!"

Tư Cảnh Hàn nghe vậy không tức giận mà còn bật cười, lại dịu dàng hôn lên cánh môi của cô: "Vậy sao, vậy mà tôi cứ nghĩ một ngày nào đó không nhận

được, dùng quá sức đâm chết em ở trên giường đấy chứ. Em nói phải không?"

"Đê tiện!"

"Đê tiện hay không cũng không thể cứu em đêm nay rồi, người tình bí ẩn của tôi."

Nụ cười của hắn, Hoắc Duật Hy chưa từng nhìn thấy sự thật tâm, giống như để trang trí, giống như để bầy rập con mồi.

Hắn đối với cô là tàn nhẫn hay vẫn là có chút thương hại, hắn không rút gân chân của cô như đã làm với Mạc Quyết, chỉ đơn giản giờ trò lên dây chằng để cô không thể đi giày cao gót nữa. Hắn cho cô thấy một đôi chân xinh đẹp, cô thể bước đi nhưng phải bắt lực trước con đường chạm để ước mơ của mình.

Thiên thần đã bị gãy cánh cũng chỉ như một người phạm tục, một người phạm tục bị đập đổ giấc mơ giống như chìm vào đáy cốc không thể ngẩng đầu lên.

So với việc khiến cô tàn phế suốt đời thì điều này đối với người xuất thân từ gia tộc danh giá, luôn kiêu hãnh như cô còn đau khổ hơn cái chết!

Ác ma không phải là rút cạn máu tươi của con mồi một lần, mà là từ từ xem về mặt đau khổ khôn cùng, sống còn thê thảm hơn chết ra sao, đến khi nó trút hơi thở cuối cùng trên sự vấy vùng bất lực cùng tuyệt vọng, dần biết là chết, nhưng muốn chết tức khắc cũng không do nó định đoạt trong chính bàn tay của mình, mà là do loài ác quỷ sai khiến.

Hóa ra không phải tàn nhẫn cũng không phải thương hại mà là không tuyệt tình, đoạn nghĩa, muốn cô thống hận cả đời. Dù có chết cũng không thể quên đi một người đàn ông tên Tư Cảnh Hàn.

Đôi chân xinh đẹp của cô bây giờ không thể bước đi trên sàn catwalk, mà đã quấy đạp trên lưng người đàn ông lãnh khốc này.

"A.....um...."

Tư Cảnh Hàn nháp người về trước, đẩy Hoắc Duật Hy lên cao trào, mỗi lần hắn cuồng dã chuyển động cô đều muốn ngất đi.

Đột nhiên hắn xoay người nằm xuống giường, để Hoắc Duật Hy nằm ở phía trên.

"Động cho tôi!"

"Anh đừng...a...quá đáng..." Hoắc Duật Hy mềm nhũn thân thể, đổ rạp trên người hắn.

Tư Cảnh Hàn vỗ vỗ mông của cô, ép sát xuống, nam căn hơi khó khăn đi vào hang động nhỏ hẹp, nhưng càng là như vậy khoái cảm càng dâng lên, cao trào không dễ hạ xuống.

Hoắc Duật Hy bị hắn nâng cầm lên, cuồng nhiệt hôn, môi lưỡi quấn quýt, bên tay là từng hơi thở hỗn loạn không biết của ai, bàn tay phải của cô theo thói quen nắm lấy tóc của hắn, nhưng tay trái lại lần mò xuống gối tìm kiếm một vật sắc nhọn.

Một con dao gọt trái cây vốn im lìm nằm trong gối được cô nhẹ nhàng kéo ra.

Hoắc Duật Hy tách khỏi môi của Tư Cảnh Hàn hôn lên cánh mũi của hắn, di chuyển đến bên gáy phả hơi nóng.

Tư Cảnh Hàn nghiêng đầu sang bên trái cho cô mặc sức cắn lên cổ và gáy của hắn, khuôn mặt tuấn đạt mười phần hưởng thụ, bàn tay to lớn khẽ giờ lên xoa xoa đầu của Hoắc Duật Hy tán thưởng sự phục vụ.

Hoắc Duật Hy nhẹ nhàng giờ con dao lên, đáy mắt của cô liếc về phía đôi mi cong dày của hắn khẽ run run theo từng nhịp thở, môi mòng thoáng đỏ hồng hơn mọi khi hơi sung lên do hôn.

Tiểu Duật Hy, Tiểu Bạch đói...

Tiểu Duật Hy, hư hư hư....buồn ngủ quá...

Tiểu Duật Hy đã lùn hơn, béo hơn Tiểu Bạch, bây giờ còn xấu hơn nữa thì tội lắm..

Hoắc Duật Hy bản thân tỉnh lại sau cơn hồi tưởng, tay trái cầm dao hơi run rẩy. Lúc cô không ngờ đến một giọng nói âm trầm phát ra từ lồng ngực lại vang lên.

"Nếu em là sát thủ thì đã chết mười lần do việc nhân từ với kẻ thù."

Hoắc Duật Hy hoảng hốt, tay trái bị Tư Cảnh Hàn nắm lấy, con dao gọt trái cây rơi xuống. Tư Cảnh Hàn nhìn cô, đáy mắt phẳng lặng không nhìn ra hắn đang tức giận hay không.

"Không dám giết hay vẫn là không nỡ xuống tay?"

"Tư Cảnh Hàn, không phải hôm nay thì cũng sẽ có hôm khác, tôi nhất định không tha cho anh!"

Tư Cảnh Hàn không để ý lời cô vừa nói, thuận thế xoay người áp cô dưới thân, tay trái cầm con dao lúc nãy nâng lên: "Em nhớ đến Tiểu Bạch sao?"

"Nhưng tôi nói hắn đã chết rồi, biết không?!"

"Vút"

"Xoảng"

Con dao chuẩn xác lao đến bình hoa đặt ở góc phòng, khiến nó vỡ vụn.

Hoắc Duật Hy bị giật mình, thoáng run lên, trái tim thỉnh thoảng đập.

"Từ đây về sau nếu em còn nhân từ, cũng không còn Tiểu Bạch ngây ngốc để cho em mềm lòng đâu. Nhớ kỹ, nhân từ với kẻ thù chính là tàn nhẫn với bản thân, một khi đã hận thì đừng bao giờ tha thứ, rõ chưa?"

Tư Cảnh Hàn nheo mắt nhìn chằm chằm vào mắt của cô, từng lời nói ra như dạy cho cô biết một kỹ năng sinh tồn, đầy chân thực và nểm trải.

Sau đó, hần nâng chân của cô cao lên, cúi người thô lỗ cắm vào.

"A...."

Hoắc Duật Hy không kịp phản ứng cùng chuẩn bị, bị tấn công đột ngột như vậy khiến cô không chịu nổi kêu lên đau đớn.

Mặc nhiên cô hiểu đây là trừng phạt, Tư Cảnh Hàn động thân kịch liệt ra vào, ép Hoắc Duật Hy đến một góc tường, xoay cô lại đưa lưng về phía hần, còn hần lại như một bậc đế vương từ trên cao nhìn xuống, sau đó lại đẩy thân đi vào.

"A ha...đau, đau quá..."

"Không chịu nổi?"

Hoắc Duật Hy nghe hần hỏi thì cắn răng, hai tay nắm chặt ra giường cố gắng không phát ra những âm thanh khiến hần thỏa mãn.

Âm thanh bạch bạch, nhóp nhép vang lên đậm đặc, Tư Cảnh Hàn cường ngạnh kéo ngược một chân của Hoắc Duật Hy lên cao khiến cô hơi nghiêng người, hần càng dễ dàng đi sâu vào hơn.

Liên tiếp tìm đúng điểm G, Tư Cảnh Hàn hung ác tỳ nam căn chơi đùa nốt thịt nhỏ, Hoắc Duật Hy thật sự không chịu nổi kích thích mà run lên bần bật, nước mắt giàn ra, khoái cảm che loạn ý thức.

Dọc theo bắt đầu của cô ái dịch mon men lăn xuống giường, mùi hương lúc hoan ái cùng tiếng hô, tiếng thở đấm chìm đến đỏ mặt tía tai. Cặp mông tròn trịa bị xoa nắn, đẩy cao không ngừng run lắc, đến khi chạy nước rút, Tư Cảnh Hàn đè nửa người trước của Hoắc Duật Hy nằm hần xuống giường, chỉ nâng nửa người sau của cô lên dán chặt vào hạ thân, điên cuồng ra vào nơi sâu nhất trong cơ thể của cô thêm vài lần nửa liền đem thân thể vượt qua giới hạn của Hoắc Duật Hy, tiến thẳng.

"A..." Hoắc Duật Hy bật thốt kêu lên chói tai.

Tư Cảnh Hàn khom người đem lòng ngực rộng lớn dán chặt vào lưng của cô, nam căn trong cơ thể ấm nóng, ướt át từng đợt run rẩy, bạch dịch men theo con đường nhỏ nằm lại trong thân thể của Hoắc Duật Hy.

"Pịch"

Hoắc Duật Hy bị rút cạn sức lực nằm bệch xuống giường, Tư Cảnh Hàn cũng không có đi ra mà thuận thế nằm áp lên lưng của cô.

"Trưởng quá...đi ra ngoài!" Hoắc Duật Hy phản kháng, đẩy đẩy đầu của hần đang vùi ở bên cổ của mình điều chỉnh hơi thở.

"Hừ, chịu không nổi lúc nãy có thể nói mà."

"Tư Cảnh Hàn!"

"Đôi tư thế."

Hoắc Duật Hy lại lần nữa mở to đôi mắt, cô biết hần nói là thật, nhưng cô ngay cả chút sức lực nói chuyện còn khó khăn, huống chi cả cơ thể bây giờ đều đau đớn đến nát tan, có cảm giác giống như bị tứ mã phanh thây, lợi hại như thế, đặc biệt là nơi kia.

"Tư Cảnh Hàn, tôi thật sự không được!"

"Vì sao tôi phải thông cảm cho em?" Hần vô tâm vô phách trả lời.

Nhưng nhìn thấy cơ thể trần trụi bầm tím khắp nơi của Hoắc Duật Hy, một chút thương tiếc thoáng qua đáy mắt nhưng rất nhanh được hấn kìm lại.

"Được thôi, cái miệng ở dưới không được thì dùng cái ở trên đi."

"Anh...cảm thú!"

"Cũng không phải lần đầu làm, phản ứng cũng không cần như vậy. Được rồi, sẵn tiện đi tắm luôn."

Tư Cảnh Hàn nói rồi thì đứng dậy, kéo Hoắc Duật Hy đến ôm xuống giường rồi đi vào phòng tắm.

Phòng tắm rộng lớn bằng một cái phòng ngủ thông thường, bồn tắm cũng chứa được mười người. Tư Cảnh Hàn mở nước, đổ một chút sữa tắm vào.

Hắn ngồi trên thành bồn, tay ôm Hoắc Duật Hy đứng dựa vào ngực, vì chỗ vết thương của Hoắc Duật Hy không được đụng nước nên hấn để cô khoác lên vai của mình.

"Được rồi, bắt đầu đi."

Hấn vuốt vuốt mái tóc hơi rối loạn của cô, hôn mấy cái rồi từ ấn cô xuống dưới.

Đôi tay của Hoắc Duật Hy trượt từ vai của hấn dần xuống bờ ngực vững chãi, qua vùng bụng nảy nở cơ, rồi trụ ở eo của Tư Cảnh Hàn, vòng ra phía sau để giữ cơ thể không bị bật ngã ra sau.

Cô quỳ trên sàn nhà có lót thảm, đôi môi hơi rụt rè nhưng cuối cùng vẫn mở ra từng chút từng chút nuốt vào.

Tư Cảnh Hàn nhắm đôi mắt xinh đẹp lại, nhịp thở bình thản đến lúc gấp lên cũng không vui đi về thoát tục, ngược lại phiền mỗi mòng hơi mở ra càng thêm quyến rũ, yêu nghiệt đến hại nước hại dân.

Tay trái hấn nâng lên nhẹ nhàng vỗ vỗ lên tóc của Hoắc Duật Hy, trông cô giống như một sủng vật nhỏ đang vẫy dưới chân hấn.

Qua thật lâu, hô hấp của hai người càng loạn, răng nanh của Hoắc Duật Hy cắn lúc nhẹ, lúc mạnh khiến Tư Cảnh Hàn đến gần với cao trào hơn.

Đột nhiên hấn kéo đầu của cô sát về phía mình, Hoắc Duật Hy nhắm mắt thật chặt, từ khoang miệng có một thứ chất lỏng chảy ra.

Thêm một lúc, hấn mới kéo cô đứng dậy, để cô ngồi trên đùi của mình, thật thỏa mãn tỳ cảm lên vai của cô.

"Càng ngày kỹ thuật càng tốt, em bảo tôi làm sao có thể không yêu thương em?"

Hoắc Duật Hy không trả lời, giống như đã quá quen thuộc với cách khinh bạc này của hấn.

Tư Cảnh Hàn cũng không nói gì thêm, thả cô vào bồn rồi bản thân cũng vào theo, hấn cầm một chiếc khăn lông từ phía sau lau người cho cô, hai tay Hoắc Duật Hy để trên bồn để không trúng nước, ngược lại hiện tại Tư Cảnh Hàn lại chăm sóc cho Hoắc Duật Hy như một vị hoàng hậu.

Từng chút, từng chút một, nhẹ nhàng.

"Sau này, sau này nữa, thoát ra khỏi thế giới của tôi rồi cũng không có ai tốt với em như vậy đâu."

"Tôi thà chịu khổ cũng không muốn sống trong thế giới của anh thêm một giây phút nào nữa!"

Tư Cảnh Hàn không nói gì, động tác vẫn như cũ, nhưng dù hấn muốn giở trò gì với thân thể của cô, Hoắc Duật Hy cũng không có đường phản kháng.

"Ngày mốt, buổi tối theo tôi đi dự tiệc."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Em tốt nhất an phận, đừng giở trò đối nghịch tôi!

"Tôi mệt, không muốn đi. Anh bảo một tình nhân nào đó đi cùng đi."

Tư Cảnh Hàn nâng tay của Hoắc Duật Hy lên tiếp tục lau, động tác vẫn nhẹ nhàng, chỉ có lời nói là một mệnh lệnh: "Từ lúc nào em có quyền từ chối vậy? Tôi muốn em đi thì chính là em đi."

Hoắc Duật Hy cũng lười phản kháng, nhắm mắt lại an tĩnh, đến lúc xong xuôi Tư Cảnh Hàn lau khô người cho cô mới bẻ trở lại giường ngủ.

"Này, mặc quần áo đi."

Hắn nghe cô nói vậy cũng không để ý, lên thẳng giường, kéo chăn ngang eo rồi nằm xuống: "Đừng ra lệnh cho tôi, ngủ đi."

"Được, tôi không ra lệnh, vậy anh lấy giúp tôi áo choàng được không?"

"Không, lười rồi. Nếu muốn em tự đi lấy đi."

Hoắc Duật Hy nắm chặt hai nắm tay lại, nén xuống con tức giận, đưa chân muốn xuống giường. Tư Cảnh Hàn cũng hứng thú nhìn cô sẽ làm được cái gì.

Quả nhiên hai chân Hoắc Duật Hy chạm đất liền bủn rủn, hai đùi vô lực không thể chống đỡ cơ thể liền ngã nhào xuống sàn nhà.

Tư Cảnh Hàn không có xong đến đỡ, biểu cảm lạnh nhạt nhìn cô cong người lại đau đớn.

"Sau này đừng trái ý tôi, luôn không có kết cuộc tốt đâu."

"Đê tiện!"

"Hoắc Duật Hy, tôi không thích nhất chính là bị người ta mắng. Nhưng em lần này đến lần khác chỉ vào mặt tôi mắng đê tiện, hậu quả thế như thế nào em cũng ném rồi, không sợ sao?"

Tư Cảnh Hàn dịch người đến chỗ của Hoắc Duật Hy, túm cô từ sàn nhà lên. Tuy vậy vẫn phải nói toàn bộ căn phòng đều trải thảm, cùng lắm chỉ có chút ê ẩm, chỉ do Hoắc Duật Hy cơ thể đang yếu ớt mới không có phương hướng chống đỡ nên mới đau hơn bình thường.

Tư Cảnh Hàn để Hoắc Duật Hy nằm bò trên ngực mình, cô giãy giụa muốn đi xuống nhưng eo bị hắn nắm chặt lại, cô bất lực thở phì phò, trong mắt chán ghét lại càng thêm chán ghét.

Hắn cũng không để tâm đến biểu hiện này của cô, kể từ ngày Tiểu Bạch chết đi, cô đối với hắn không chán ghét cũng là căm hận.

Lâu dần rồi, cũng sẽ quen, cũng bắt đầu chấp nhận như vậy, không gượng ép, không cưỡng cầu, càng không có tư cách cưỡng cầu.

Có lẽ vậy...

Đột nhiên hai bàn tay của Tư Cảnh Hàn để trên lưng cô chuyển động, di chuyển đến eo, chậm rãi xoa bóp, ngón tay thon dài chuẩn xác tìm kiếm vài điểm huyết nhục rồi lại xoa.

"Tư Cảnh Hàn, anh muốn làm gì?" Hoắc Duật Hy đề phòng nhìn hắn nói.

Tư Cảnh Hàn không có dừng động tác, đôi mắt hắn rất tập trung, chỉ đơn giản hỏi, "Lưng đỡ mỏi không?"

"..."

Hoắc Duật Hy ngẩn người, mới chú ý đến quả thật rất thoải mái, giống như mấy lần đến spa massage.

"Ừ...ừ..." Hoắc Duật Hy lại nhắm mắt, giọng mũi bật ra tiếng kêu khe khẽ giống như con cún nhỏ lúc ngủ được vuốt lông.

"Cũng không phải lần đầu, không cần bày ra vẻ mặt hưởng thụ như vậy. Bảo dưỡng cơ thể này cho tốt, em phải biết hứng thú của tôi đối với em không nhiều, ngoại trừ thân thể mê người này của em thôi."

Hoắc Duật Hy mở mắt, nhìn vào Tư Cảnh Hàn nhưng không敢 ngẩng cổ lên được, chỉ có thể úp mặt vào lòng ngực của hắn, cuối cùng một nửa hiểu, nửa không lời của hắn.

Nhưng cô chắc chắn hiểu được việc một ý chính là hắn giữ cô bên cạnh chỉ vì cơ thể này.

Tư Cảnh Hàn sau đó cũng không nói gì thêm, đôi mắt vốn phẳng lặng hơi gọn sóng.

Đôi mắt của hắn biết nói, biết cười, biết bộc lộ cảm xúc chỉ là nhiều năm như vậy vẫn phải giấu đi.

Hắn biết Hoắc Duật Hy luôn không phản kháng với sự dịu dàng với hắn, chỉ cần là những lúc này cô luôn ngoan ngoãn nép vào người hắn, hưởng thụ.

Nhưng không phải là yêu là thích, mà nó là một loại hoài niệm. Cô lúc này chẳng qua chỉ mượn hình dáng của hắn để nhớ về một Tiểu Bạch mà cô yêu, Tiểu Bạch đó có khuôn mặt giống hắn, thân hình giống hắn, chỉ là đôi mắt xinh đẹp không có sự khác biệt lại không chứa đựng linh hồn của Tiểu Bạch.

Sự dịu dàng này cũng chỉ có Tiểu Bạch của cô mới có được, mỗi lúc như vậy Hoắc Duật Hy lại có cảm giác Tiểu Bạch lại quay về, quay về những tháng ngày đẹp đẽ.

Nhưng nào ngờ đâu sóng gió đã mang Tiểu Bạch của cô đi rồi, đi thật xa. Hoặc Tiểu Bạch của cô cũng chưa từng tồn tại, nụ cười của Tiểu Bạch khi hỏi

tượng lại cô không chạm đến đáy mắt bao giờ, Tiểu Bạch càng không nói bất cứ lời yêu nào với cô.

Hay có lẽ từ giây phút bắt đầu chỉ có cô tự ảo tưởng rằng người kia cũng đối với mình thật lòng như chính bản thân mình vậy.

Cổ tích và hiện thực...

Dẫu từng nghĩ cổ tích sẽ có một ngày phải tỉnh lại nhưng cô đổi ý rồi, cô muốn mãi mãi tan vào cõi mộng cũng không muốn sống với thực tại nát lòng. Vì trong cổ tích cô nhặt được một Tiểu Bạch, còn ở hiện thực cô không phải là một nàng lọ lem, càng không phải cô công chúa rồi sẽ gặp được hoàng tử của mình, mà cô chính là nàng công chúa phải hiến tế cho loài ác quỷ, ma vương.

Mãi mãi không thể luân hồi...

Một bữa tiệc hoành tráng diễn ra.

Là buổi tiệc chúc mừng thị trưởng thành phố K vừa đến nhậm chức. Nói dễ nghe thì là đến chúc mừng nhưng thật ra những kẻ bỏ thời gian lui tới đây cũng đa phần vì lợi ích thương mại, các mối quan hệ chính trị luôn đi liền với thương mại ẩm ăn, người có quyền tìm người có tiền để được phú quý, kẻ có tiền lại muốn mượn vai hùm làm oai, đòi đòi không phân tách.

Hoắc Duật Hy bên cạnh Tư Cảnh Hàn nói là ba năm, nhưng số lần cùng hắn có mặt công khai như thế này cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, hơn nữa những buổi tiệc có mặt hắn thì hoàn toàn vắng bóng phóng viên, máy chụp hình, ghi hình đều không được phép xuất hiện.

Vì là một buổi tiệc có mặt những nhân vật lớn của thành phố nên Hoắc Duật Hy cũng tự biết lựa chọn cho mình một chiếc váy dạ hội tích hợp, mặc nhiên cô thích trang phục đơn giản không quá hở hang, nhưng hôm nay lại táo bạo lựa chọn một chiếc váy đuôi cá màu tím, trễ ngực màu đỏ, để lộ cả tấm lưng trắng bóng với hàng bướm bướm sâu xinh đẹp, gợi cảm và quyến rũ, tà váy chẻ cáo quá đùi, chỉ cần chuyển động sẽ thấp thò để lộ đôi chân thon dài, dụ hoặc.

Cô trang điểm đậm, son môi tím có chút thần bí phủ lên đôi môi căng mọng, đánh má, mắt vẽ khiến cho dung nhan tinh tế bóng chốc hóa mê hoặc điên đảo đàn ông như yêu tinh chuyển thế. Cô ở trong phòng rất lâu, Tư Cảnh Hàn cũng đợi không hồi thúc, là cô cố tình như vậy.

Đến khi xem thời gian bữa tiệc kia đã bắt đầu, Hoắc Duật Hy mới mỉm cười đứng dậy, đi giày búp bê đế bằng cùng màu với chiếc váy.

Hoắc Duật Hy mở cửa, đi xuống lầu nở nụ cười động lòng người đảo mắt nhìn về phía Tư Cảnh Hàn, hắn quả nhiên mặc tây trang đen, ngoài áo sơ mi trắng bên trong thì cả áo ghi lê cũng và caravat cũng không ngoại lệ, caravat được kẹp ngay ngắn bởi một chiếc kẹp màu bạc với họa tiết tinh xảo, trên ngực hắn không cài một bông hoa thủy tinh mà thay vào đó là một chiếc tay xếp theo khuôn mẫu đẹp mắt, măng sét trên tay áo cũng chính tề không sai sót. Từ trên xuống dưới đến đôi giày gia cũng là được đặt làm thủ công của Italy, đặt trên người hắn đúng là càng nâng cao giá trị cùng sự đẹp đẽ của bộ đồ, không sai một chi tiết nào.

Đẹp, rất đẹp, đẹp đến trầm mê cuốn hút mọi linh hồn xung quanh.

Nhưng, trong mắt cô mãi mãi không đẹp bằng một Tiểu Bạch áo sơ mi trắng bình thường, quần jean đen hay đôi giày thể thao cũng bình thường. Dưới lớp áo kia, Tiểu Bạch là một tên yêu nghiệt đẹp đến hại nước hại dân, nhưng Tư Cảnh Hàn dưới lớp tây trang cao quý chính là ác ma không nhân tính, vẻ đẹp đó không chân thực, tuy cao sang nhưng mặc nhiên chỉ để trang trí và che giấu loài mãnh thú vẫn luôn vẫy vùng.

Tư Cảnh Hàn nhìn Hoắc Duật Hy cười vô hồn đứng trên cầu thang, đôi mắt hẹp dài nhú lại nguy hiểm, ừng chuyển động tinh tế của cô lọt vào mắt hắn, đến khi Hoắc Duật Hy thật sự đứng trước mặt mình hắn mới cất giọng âm trầm hỏi.

"Ai chọn bộ váy này cho em?"

"Sao hả? Không đẹp à?" Hoắc Duật Hy làm như không hiểu sự không hài lòng trong mắt hắn, co vãn về tà váy lúc hở lúc kín.

Quả thật rất đẹp, vô cùng đẹp là đằng khác nhưng nhìn vào mắt Tư Cảnh Hàn lại vô cùng chói mắt.

"Ai chọn?"

"Là tôi tự chọn đấy, trang điểm cũng là tôi tự làm, anh không hài lòng sao? Không hài lòng có thể để tôi ở nhà mà!"

Sắc mặt của Tư Cảnh Hàn quả thật càng thêm tối tệ, hàn khí tỏa ra càng đậm nét, những người hầu xung quanh thoáng run rẩy trong lòng, rất không mong Tiểu thư và Tổng tài lại cãi nhau.

"Hoắc Duật Hy! Em..."

"Tổng tài, đã trễ lắm rồi, phải xuất phát thôi." Lạc Tư Vũ vội chen ngang, nhắc nhở Tư Cảnh Hàn, mặc dù hắn biết sẽ nhận được một ánh mắt cảnh cáo của người đàn ông kia nhưng vẫn không nhịn được tiếp đạn giúp Hoắc Duật Hy.

Tư Cảnh Hàn nhìn Lạc Tư Vũ lại nhìn Hoắc Duật Hy, lạnh lùng nói: "Em tốt nhất an phận, đừng giờ đối nghịch tôi." Sau đó hắn lại nhìn một hầu nữ bên cạnh: "Thay khăn tay cho tôi!"

"Dạ." Hầu nữ đặc trải qua huyền luyện, rất tinh mắt và hiểu ý chủ nhân, không cần hỏi đã nhanh chóng mang đến một chiếc khăn tay màu tím phù hợp với màu của chiếc váy Hoắc Duật Hy đang mặc, ngoài khăn tay cũng không quên mang theo một chiếc kẹp caravat khác với họa tiết đính pha lê tím và măng séc tay áo cũng là cùng một bộ với kẹp caravat cho Tư Cảnh Hàn.

Lạc Tư Vũ tiến lên, cầm hai đồ vật kia giúp Tư Cảnh Hàn cố định trên áo, Hoắc Duật Hy tuy nó là người phụ nữ của hắn nhưng cũng chỉ đứng hững thủ nhìn.

Lạc Tư Vũ người này trước kia đeo chiếc mặt nạ, đóng giả Tư Cảnh Hàn, khí thế trên người hắn ta vô cùng áp bức, không thua kém gì Tư Cảnh Hàn của hiện tại. Cho đến bây giờ khi cô nhìn rõ chân tướng, đối với Lạc Tư Vũ này tuy vẫn có vài phần thiện cảm, vì ít ra hắn đối với cô nhất mực tôn trọng, kính cẩn. Nhưng cho dù là vậy thì có ích gì, đứng bên cạnh loài hổ báo thì không thể nào là cừu non, hắn cũng là lang sói mà thôi.

Cô đã hiểu vì sao trước kia khi đến trả tiền viện phí cho Tư Cảnh Hàn, Lạc Tư Vũ lại tỏ thái độ nửa mập mờ, nửa hứng thú với cô như vậy. Hắn chính là giúp Tư Cảnh Hàn thăm dò tâm ý của cô dành cho Tiểu Bạch, để dễ dàng nắm trọn tâm tư của cô.

Cô luôn tìm kiếm sự thật vì sao hắn dụng tâm lên người cô, vì sao trói buộc cô bên người, không đơn thuần chỉ có nhu cầu thể xác, mà còn vì một âm mưu đen tối nào đó...

"Đi thôi."

Hoắc Duật Hy giật mình, liếc mắt một cái liền đi ra xe không để ý Tư Cảnh Hàn còn đứng trong phòng khách. Tính khí đại tiểu thư cực độ phát huy, muốn phản kháng và vẫy vùng thoát khỏi kim hãm, trói buộc, Lạc Tư Vũ trông theo thì nhún vai, hắn nhìn qua Tư Cảnh Hàn.

"Tổng tài, chúng ta đi thôi."

"Lạc Tư Vũ, cậu đừng tưởng tôi không biết cậu đang nghĩ gì. Hoắc Duật Hy thế nào chính là tôi quyết định, tôi không muốn phải cùng cậu trở mặt."

"Tổng tài, cũng không phải lần đầu chúng ta trở mặt."

Tư Cảnh Hàn lạnh lẽo nhìn Lạc Tư Vũ, hai người đàn ông sóng vai đứng ngang nhau, Lạc Tư Vũ không có sợ hãi, giữ đúng mực nhìn vào mắt của Tư Cảnh Hàn.

Cuối cùng Tư Cảnh Hàn đâm vào khoe miệng của Lạc Tư Vũ một cái liền xoay người bỏ ra ngoài.

Người hầu đứng bên cạnh hoảng hồn muốn tiến lên đỡ Lạc Tư Vũ nhưng hắn giơ tay lên tỏ ý không cần, sờ khoe môi đã rỉ máu, máu quang tối sầm lại.

"píp píp píp"

[Alo? Ai vậy, có biết bây giờ người ta đang gấp không?!!]

"Tôi bị đánh, qua đây đi."

[CMN, Tư Cảnh Hàn, lại đi gây chuyện giờ này.]

"Tôi còn phải tới bữa tiệc, bây giờ thế này đi không được."

[Biết rồi, tôi qua ngay.]

Mặc Lạc Phàm ảo não lên tiếng, nhìn con mèo đang run rẩy nằm trên thớt.

"Hức hức...viện trưởng..."

Mặc Lạc Phàm mặt mày đen kịt, rửa thảm cái tên ma vương kia một ngàn lần.

"Vịt nhỏ, đừng sợ...hôm nay tha cho em."

Nam Nam nằm trên giường nghe vậy mắt liền sáng rỡ, liên tục gật đầu, lồm cồm bò dậy, muốn bỏ chạy liền bị Mặc Lạc Phàm túm quần lại.

"Chạy đi đâu?"

"Về...về nhà."

"Cốc" Anh cốc lên đầu cô nhỏ một cái, "Chẳng phải nói ở đây làm việc nhà cho tôi sao? Về nhà, thì trừ hết tiền lương."

"Úc..." Nam Nam nấc cục, khóc không ra nước mắt, lại run cầm cập nằm lại giường.

Mặc Lạc Phàm nhìn thấy thì cong môi cười hải lòng, trêu vịt nhỏ thật vui nhưng cũng dễ chuốc họa vào thân. Anh sau đó vội vàng đứng dậy chạy vào phòng tắm dội nước lạnh cho người anh em của mình.

"Tur Cảnh Hàn! Lạc Tur Vũ! Ba đời nhà các người đều bị liệt cho tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Bé Duật, về được chưa?

Cmm Lạc Tur Vũ, miệng bị rách một chút mà lời gia đến đây chữa cho cậu à?!"

Mặc Lạc Phàm rống lên với Lạc Tur Vũ ngồi đối diện.

Lạc Tur Vũ không nói gì, ngồi trên ghế salon, khoác tay lên tay dựa.

"Đúng là không nghiêm trọng, nhưng cũng không thể mang về mặt này đến buổi tiệc. Cậu giúp tôi cẩn thận làm mờ một chút là được."

Mặc Lạc Phàm tức muốn thổ huyết, túm lấy cổ áo chính chu của Lạc Tur Vũ: "Mẹ nó, cậu gạt ai hả? Lão nhị của "Vong" mà một chút thuật dịch dung cũng cần tôi làm sao, tôi không tin người đào tạo đám lính đánh thuê khủng bố như vậy thì có thể tâm thường như vậy!"

"Không phải lính đánh thuê, mà là đặc công. Nói chuyện có ăn học chút đi!" Lạc Tur Vũ lạnh nhạt nói, thái độ ung dung nhìn Mặc Lạc Phàm. Hắn biết vừa rồi đã phá hỏng chuyện tốt của anh, nhưng như thế đã làm sao? Tên hoa hoa công tử này không ăn chơi trác táng cũng phá hoại đời con gái nhà lành, không dạy dỗ một chút chính là thất đức.

Lạc Tur Vũ dùng sức đẩy Mặc Lạc Phàm sang một bên, anh ai oán mở hòm dụng cụ ra. Nếu không phải bình thường đánh không lại hai tên ác ma này thì anh nhất định tần cho một bài học tức khắc.

"Tại sao hắn đánh cậu?" Mặc Lạc Phàm nhìn vết thương trên miệng Lạc Tur Vũ hỏi.

"Không biết, tự nhiên hắn nổi điên."

Mặc Lạc Phàm đang chăm chăm lên mặt Lạc Tur Vũ thì hơi khựng lại: "À, Tiểu Duật Hy đâu, sao không thấy xuống?"

"Hắn đem đi rồi."

"Cái gì?! Quả nhiên là nổi điên thật rồi." Mặc Lạc Phàm thoáng nghĩ ngợi rồi lắc lắc đầu.

Tur Cảnh Hàn của Tập đoàn Tur thị ba năm trước thành công cấy ghép tế bào da ở mặt, từ đó quang minh chính đại xuất hiện trước công chúng, một phú khả địch quốc nhất bậc dung nhan. Trở thành vị đế vương người người ước mong nhìn thấy một lần.

Một thông tin hoàn hảo không sai sót, Tur Cảnh Hàn xuất đầu lộ diện với khuôn mặt thật ở thương giới không chút hoài nghi.

Nhưng Thượng nhân của "Vong" là ai, rốt cuộc có bộ dạng thế nào thì vẫn mãi chìm trong đáy cát. Không ai ngờ đến đế vương trong truyền thuyết sở hữu dung nhan tuyệt vời lại là người đứng đầu của một thế lực ngầm đáng sợ, trải qua gió tanh, mưa máu, không màn nhân tính đạp dưới chân xương thịt của kẻ thù để đứng lên vị trí cao nhất.

Lạc Tur Vũ đến buổi tiệc cũng là nửa giờ sau đó, Tur Cảnh Hàn đã cùng Hoắc Duật Hy tiến vào đại sảnh từ lâu.

Nơi đây tiếng nhạc nhẹ nhàng hòa lẫn hương hoa, rượu ngon phảng phất.

Hoắc Duật Hy khoác tay Tur Cảnh Hàn, cô không đeo giày cao gót nên chỉ đứng ngấp nghé trước ngực hắn, còn chưa chạm đến đầu vai.

"Tur tổng, thật vinh hạnh, vinh hạnh được ngài đến mừng buổi tiệc nho nhỏ này của tôi." Lâm Tác Nguyên cười đến không khép miệng lại được, hướng Tur Cảnh Hàn nịnh nọt.

"Lâm thị trưởng khách sáo rồi, vẫn là sau này còn nhiều việc cần thị trưởng đây giúp Cảnh Hàn thông qua."

"Ha ha ha, dĩ nhiên, dĩ nhiên. Chỉ cần Tur tổng đẩy lên tiếng, Lâm mỗ nhất định không từ nan." Lâm Tác Nguyên cười phá lên, Tur Cảnh Hàn cũng cong khóe môi nhưng vẫn là nụ cười không chạm đến đáy mắt. Hoắc Duật Hy đứng một bên giống như một bình hoa trưng cho hắn.

"Vị tiểu thư ở cạnh Tur tổng đây là?"

Dung mạo quá đổi bắt mắt cùng dáng vóc tiêu hồn của cô gây ra không ít sự chú ý của những người đàn ông có mặt ở bữa tiệc, dù rằng bên cạnh mỗi người đều có tình nhân dự tiệc hoặc phụ nhân danh chính vẫn không khỏi ngoái nhìn.

Chỉ là dù thế nào vẫn chỉ là nhìn, nếu Tư Cảnh Hàn không lên tiếng thì không ai dám động đến người đi bên cạnh hắn.

Nghe người khác hỏi đến mình, Hoắc Duật Hy hơi mất tự nhiên, cô vốn không quen với thể loại yến tiệc xa giao này, Tư Cảnh Hàn ba năm nay bay đi bay lại giữa các nước. Một tháng đôi khi chỉ ở nhà chỉ một tuần, còn lại đều là công tác hoặc ở công ty, hơn nữa hắn cũng không thích mang cô ra ngoài, chắc có lẽ vì sợ gặp người của Hoắc gia, hoặc có lẽ đơn giản là vì tình nhân bên cạnh hắn đầy rẫy, muốn một người cùng hắn tới lui cũng giống như lựa hoa trong chậu.

Bữa tiệc hôm nay cô chẳng qua chỉ là bước bình phong thuận tiện có sẵn trước tầm mắt của hắn, cứ như vậy cứ giả đường hoàng, vui vẻ hoàn thành vai trò của một người tình không bao giờ lấy.

Tư Cảnh Hàn hơi nghiêng đầu nhìn Hoắc Duật Hy, hắn chỉ nhìn thấy đôi mi dài cong vút, chiếc mũi xinh xắn và môi môi quyến rũ của cô, không nhìn thấy đáy mắt màu hồ phách, không nhìn thấy biểu cảm chân thực đằng sau lớp trang điểm dày.

"Cô ấy à?" Tư Cảnh Hàn lại đánh mắt về phía mấy người đàn ông bên cạnh Lâm Tác Nguyên. Bọn họ vừa nhìn thấy ánh mắt của Tư Cảnh Hàn nhìn mình thì hơi khựng lại, vấn đề tình nhân hay phụ nữ đi bên cạnh các phú thương là điều hiển nhiên, không là người mẫu, diễn viên cũng phải có một dung mạo vượt trội. Nhưng là Hoắc Duật Hy lại sở hữu một dung mạo rất thoát tục so với những tình nhân dạ tiệc có nhan sắc xinh đẹp bình thường.

Lớp phấn tô điểm cho cô không lò lằng nhưng lại tạo ra một vẻ thoát tục, vẻ đẹp không chân thực và không sao chạm đến được. Như nàng công chúa của hoàng tộc vừa cao ngạo, vừa quý phái lại kiều sa, toát ra từ ánh mắt, từ máu thịt, từ cốt tủy, vừa sinh ra đã kế thừa được loại khí chất thanh tao, cao quý ấy.

"Tư tổng, thất lễ, thất lễ quá. Là vì lâu như vậy cũng không thấy Tư tổng xuất hiện, nhưng hôm nay vị tiểu thư bên cạnh ngài đây đúng là rất xinh đẹp." Lâm Tác Nguyên đỡ lời.

"Ồ, vậy sao?" Tư Cảnh Hàn cười nhạt, sau đó nhìn Hoắc Duật Hy: "Lâm thị trưởng đang khen tặng em đấy, có phải em nên cảm ơn ngài ấy một tiếng không?"

Hoắc Duật Hy nhìn mấy lão già đối diện, không tình nguyện gật đầu một cái theo lệ nhưng không nói bất cứ điều gì, rất bất hợp tác.

Bọn người Lâm Tác Nguyên hơi sượng mặt, nhưng ngược lại Tư Cảnh Hàn vẻ mặt vẫn bình thản, thậm chí là bật cười, tay khoác lên em của Hoắc Duật Hy, để của nép sát vào người mình: "Thị trưởng thông cảm, người phụ nữ của tôi còn nhỏ tuổi, đôi lúc có hơi bốc đồng."

Còn nhỏ sao?

Đám người kia lại nhìn Hoắc Duật Hy và Tư Cảnh Hàn, chính là bất di bất dịch không xê xích bao nhiêu. Mặc khác Tư Cảnh Hàn nhìn vô cùng non tuổi, nếu không phải đôi mắt sắc xảo kia vô cùng thâm thúy, nểm trải thì bọn họ ban đầu cũng nghĩ Tư Cảnh Hàn kia cũng chỉ là một thanh niên vất vả mới còn chưa sạch.

Tuy vậy Lâm Tác Nguyên là người của chính giới, biểu came cũng biết tiết chế, biến hóa khôn khéo. Ông ta cười xòa, "Không sao, không sao, chỉ cần là người phụ nữ của Tư tổng đây thì thế nào chính là như thế ấy."

Những người khác cũng bật cười, gật gù tán đồng. Tư Cảnh Hàn cũng không để ý bọn họ nói gì, mắt hẹp lại nhìn về phía Hoắc Duật Hy, cô cũng nhìn hắn với thái độ rất không hài lòng với lời hắn nói.

Bữa tiệc vẫn diễn ra, Hoắc Duật Hy nhanh chóng tìm lý do thoái thác thoát khỏi chỗ mấy người đàn ông bàn việc chính trị hay làm ăn gì đó, đi dạo trong hoa viên dinh thự Lâm gia, lúc đi qua hồ nước không ngờ đến sự bất gặp thân ảnh bấy lâu chưa gặp lại.

Tề Thiếu Khanh đứng trên cầu gỗ nhìn bóng nước chứa đựng ánh trăng, có lẽ anh từ bữa tiệc đến đây nghe điện thoại, vì chiếc điện thoại vừa mới được cất trở lại túi quần. Nhưng thật ra có lẽ anh cũng đã đứng ở đây rất lâu, vì khi này ở đại sảnh bữa tiệc cô không hề nhìn thấy bất cứ sự xuất hiện nào của anh, hoặc có lẽ do Tư Cảnh Hàn xuất hiện nên phú thương tất cả đều vây quanh hắn, càng không dám nhắc đến Tề Thiếu Khanh. Vì hai vị đế vương cùng lúc chạm mặt bọn họ cũng không biết làm thế nào.

Đôi mắt màu trà của anh cũng phẳng lặng như mặt hồ, dáng lưng anh thẳng tắp, ánh trăng soi rọi bờ vai rộng lớn, trải vàng trên mái tóc, rơi trên đôi mi. Đường như cảm nhận được được ánh mắt đang theo dõi mình, anh xoay người lại.

Hoắc Duật Hy đứng đó thần thờ xinh đẹp như tinh linh, vậy tím càng tôn lên làn da trắng tuyết, nõn nà.

Không đợi anh tiến về phía mình, cô đã đi lên chiếc cầu gỗ, những cánh sen tĩnh để đã rũ lại tựa như đang gác đầu lên những đám bèo xanh lục non nớt.

"Tiểu Hy, em sao lại ở đây?" Tề Thiếu Khanh quả thật không giấu nổi kinh ngạc, đưa tay chạm vào cánh tay thon thả của Hoắc Duật Hy, hơi kéo về phía mình.

"Là hắn đưa em đến. Nhưng em không nghĩ anh cũng có mặt ở đây."

Đáy mắt Tề Thiếu Khanh thoáng qua một chút dao động, cuối cùng anh nhẹ nhàng hỏi: "Hắn đối xử với em tốt không?"

Hoắc Duật Hy nhìn bóng trắng, "Từ sau lần đó, không có gì là không tốt, nên rất nhạt nhẽo."

"Tiểu Hy, anh vô dụng. Không thể cứu Mộc Tích, mới khiến em khó xử như vậy."

"Thiếu Khanh, anh đừng nói vậy. Là do em ngốc, lúc đầu không nhìn rõ diện mạo của tình yêu đã vội vàng cùng hấn..."

Tề Thiếu Khanh cắt lời cô, cười khổ: "Không phải đâu, em yêu Tiểu Bạch là thật, vì em yêu Tiểu Bạch nên mới bất chấp bỏ qua tất cả, không xem xét bất cứ một ai ngoài hấn. Toàn tâm, toàn ý chỉ có hấn."

"Chỉ là Tiểu Bạch không tồn tại, và em cũng dễ lừa anh." Hoắc Duật Hy cũng mỉm cười, có chút bi thương nói tiếp lời của Tề Thiếu Khanh.

Sau khi bảo bảo mất được nửa năm, Tề Thiếu Khanh cũng trở lại thành phố K. Anh liên lạc với cô nhưng không được, sau đó âm thầm cho người điều tra tin tức của cô ở trường đại học.

Đến lúc nhận ra có một thế lực đã phong tỏa mọi tin tức có liên quan đến Hoắc Duật Hy và một người đàn ông đang sống cùng cô, anh lại tiếp tục tăng cường thế lực điều tra. Thì ra là Tư Cảnh Hàn cho người bảo mật tin tức có liên quan đến cuộc sống của Hoắc Duật Hy ở Trung Quốc đến người của Hoắc gia, lúc đó anh cũng không ngờ Hoắc Duật Hy thes nhưng lại cùng Tư Cảnh Hàn ở chung một chỗ lâu như vậy mà cả anh và Hoắc gia đều không biết.

Cũng thật trớ trêu, lần lần trốn ra ngoài mấy năm trước Hoắc Duật Hy chính là vô tình gặp Tề Thiếu Khanh, ngay trên đại lộ, cô khập khiễng chạy, bàn chân rướm máu với những mảnh vỡ, vết xước cò cày.

Hai tháng sống ở nhà Tề Thiếu Khanh ở một thành phố khác, Hoắc Duật Hy lại bị Tư Cảnh Hàn phát hiện. Hấn từ tay Tề Thiếu Khanh bắt được điểm yếu của Mộc Tích, trong bản hợp đồng trở thành người đại diện cho một công ty trang bị người khác giờ trò, từ giấy hợp đồng trở thành giấy bán thân.

Tư Cảnh Hàn cường ngạnh ép Hoắc Duật Hy thế mạng, ký một bản hợp đồng trở thành tình nhân của hấn không thời hạn, nếu không Mộc Tích chính là dưới sự quản lý của hấn, định sẵn kết cục không bao giờ tốt đẹp.

Tề Thiếu Khanh nhớ đến đoạn thời gian được sống cùng cô dưới một mái nhà, ánh mắt của anh lại hoài niệm rồi hóa thành khát khao, "Anh cũng rất hối hận, vì sao lúc trước dễ dàng như vậy lại nguyện ý cho em tự do lựa chọn. Nếu như lúc đó ít kỷ một chút, cường cầu đeo đuổi em, có phải hay không hôm nay đã khác?"

"Nhưng em vẫn không hiểu, vì sao anh lại cùng hấn chôn vùi mối quan hệ này giữa ba chúng ta với Hoắc gia? Anh thật sự là vì em và Mộc Tích mà chấp nhận nhẫn nhịn Tư Cảnh Hàn đến vậy sao?"

Tề Thiếu Khanh không ngờ Hoắc Duật Hy sẽ hỏi vấn đề này, chỉ là anh không trả lời mà hỏi ngược lại: "Vậy em nghĩ anh là người tốt như vậy không?"

Hoắc Duật Hy suy nghĩ, ánh mắt có chút mông lung, rồi gật đầu. Quả thật, trong tiềm thức của cô cho đến ngày hôm nay, anh là một người đàn ông cực kỳ, cực kỳ tốt.

Tề Thiếu Khanh mỉm cười: "Duật Hy, nếu em đã nghĩ vậy thì cứ cho anh chính là vì lý do cao thượng như vậy. Sao còn phải nghi ngờ?"

"Nhưng chuyện này rất khác lạ..."

Tề Thiếu Khanh tiến lên, ôm Hoắc Duật Hy vào lòng: "Không khác lạ, do em có cách nhìn nhận khác thôi. Chỉ vì em thỉnh cầu giữ bí mật, nên anh mới không từ chối giữ bí mật với Hoắc gia, nếu em muốn Mộc Tích an toàn, thì anh nhất định không làm chuyện gây hại đến cô ấy."

"Anh thật tốt." Hoắc Duật Hy cảm động, đưa tay ôm lưng của anh.

Dưới trăng, hai người ôm nhau trông vô cùng đẹp mắt, như một cặp tình lữ mãi không chia tách.

"Bé Duật, về được chưa?"

Một giọng nói âm trầm phá vỡ khung cảnh đang đẹp đẽ, cơ thể Hoắc Duật Hy cũng thoáng run lên rồi cứng đờ.

Tiếng gầy da vũng vàng nện lên ván gỗ của chiếc cầu hình bán nguyệt trên hồ, không khí xung quanh tĩnh lặng lại càng thêm tĩnh lặng, chỉ nghe tiếng bước chân.

Tư Cảnh Hàn đứng trước mặt Hoắc Duật Hy và Tề Thiếu Khanh, sóng vai nhìn, mặt đối mặt nhưng biểu cảm vô cùng lạnh nhạt, không tức giận cũng không vui buồn.

"Ô, hóa ra là Tề thiếu gia. Bé Duật của tôi lại phiền anh chăm sóc rồi!" Hấn đưa tay muốn kéo Hoắc Duật Hy về phía mình nhưng Tề Thiếu Khanh cũng kéo tay Hoắc Duật Hy lại, anh nhìn thẳng vào mắt Tư Cảnh Hàn, lạnh lùng nói:

"Tư Cảnh Hàn, anh đừng tưởng dùng thái độ này thì tôi sẽ nghĩ Tiểu Hy ở bên anh sống vui vẻ."

"Vậy, cô ấy ở bên Tề thiếu sẽ vui vẻ sao?" Tư Cảnh Hàn bình thản trả lời.

Tề Thiếu Khanh lắc lắc đầu, cười bắt đầu rồi chuyển lạnh: "Anh tưởng lợi thế của anh hơn tôi là gì Tư Cảnh Hàn? Nếu không phải anh có gương mặt này giống với Tiểu Bạch thì anh cũng giống như tôi mà thôi, cũng là người đàn ông mãi mãi đứng ở vị trí thứ hai. Nếu không phải anh có khuôn mặt này thì Tiểu Hy cũng đã không luyến tiếc rời khỏi thế giới của anh từ sớm rồi, cô ấy luyến tiếc chẳng qua chỉ là thân xác của Tiểu Bạch mà thôi."

Nếu anh không phải có lớp vỏ bọc của Tiểu Bạch thì giá trị của anh cũng như những người đàn ông khác bên trong mắt cô ấy. Nhưng mà dù thế nào, Tư Cảnh Hàn...tôi nghĩ người như anh cũng hiểu rõ, trong đáy mắt của Duật Hy từ đầu đến bây giờ cũng chỉ có Tiểu Bạch, cô ấy yêu cũng là người đàn ông bị chính anh giết chết đó. Cô ấy yêu Tiểu Bạch bao nhiêu thì cũng hận Tư Cảnh Hàn bấy nhiêu!"

Tề Thiếu Khanh hơi dựa sát Tư Cảnh Hàn, nói rõ từng lời này vào tai hắn, chầm chọc.

Về mặt Tư Cảnh Hàn vẫn bình tĩnh, nhưng ánh mắt đã lạnh hơn vài phần, đó cũng là điều Tề Thiếu Khanh đạt được. Không cần nhiều, chỉ cần sát thương một chút ít cũng đã trở thành cái gai không thể nhổ đi trong lòng Tư Cảnh Hàn.

"Hừ, thế nên lợi thế của tôi ở đâu Tề thiếu cũng đã hiểu rõ. Hà tất tôi lại không biết phát huy thì thật phí phạm. Tóm lại, dù thế nào tôi vẫn là người đàn ông có nhiều lợi thế nhất trong cuộc đời của bé Duật, Tề thiếu đây dù có muốn vẫn mãi mãi đứng sau tôi một bậc rồi, mà tôi là người chưa từng để lỡ cơ hội của mình bao giờ."

"Thế nên anh nghĩ mình sẽ nhất định thắng được tôi sao? Tư Cảnh Hàn, thua là hương vị gì, tôi nghĩ mùi vị này anh phải là người nếm trải trước tôi chứ?" Tề Thiếu Khanh lùi lại một bước nhìn vào ánh mắt thăm thẳm của Tư Cảnh Hàn.

Anh sau đó tìm một bao thuốc lá trong người, đánh lửa đốt đầu thuốc sau đó tao nhã đưa lên miệng. Tư Cảnh Hàn thấy khói thuốc lượn lờ, hắn xoay người lùi lại mấy bước, đi về phía Hoắc Duật Hy: "Bé Duật, còn em thì sao? Em định cho ai thắng cuộc đây?"

"Tư Cảnh Hàn, anh thôi đi..."

"Được, vậy chúng ta về thôi. Em không biết chăm sóc bản thân thì thôi, bị lạnh cũng phải tìm tôi, chứ sao lại tìm Tề thiếu làm phiền người ta được? Lần sau đừng như vậy nữa, biết không?"

Tư Cảnh Hàn nhìn Hoắc Duật Hy, mỉm cười nhẹ nhàng nói. Nhưng càng là như vậy càng khiến sống lưng của cô lạnh đến sờn gai óc.

"Vậy Tề thiếu, chúng tôi xin mạn phép rồi." Tư Cảnh Hàn sau đó quay sang nhìn bóng lưng của Tề Thiếu Khanh đưa về phía của hắn, khói thuốc vẫn vi vu trên không, xinh đẹp nhảy múa. Khi Tư Cảnh Hàn và Hoắc Duật Hy cất được mấy bước đi, anh mới khẽ nói, nhưng kiên định:

"Tiểu Hy, nhớ chăm sóc bản thân. Anh luôn đợi em, nhất định sẽ đưa em rời khỏi thế giới đó."

Hoắc Duật Hy nghe lời anh nói, đôi mi cô khép lại, trong lòng có một dòng nước nhỏ ấm áp chảy qua, lan vào cốt tủy.

Thiếu Khanh, cảm ơn anh...

"Tề thiếu có tâm trạng thật đấy, cô thể không câu nệ tiểu tiết mà đến đây ngắm phong cảnh hữu tình thế này."

"Đóng giả Tư Cảnh Hàn nhiều năm như vậy, tôi không nghĩ cậu có được về mặt bốn cột này đâu. Càng không thích hợp nói những lời như vậy."

Lạc Tư Vũ nhún vai. "Có đôi lúc tôi có cảm giác nếu đóng giả Tổng tài, e là người hiểu hắn nhất phải là anh mới đúng."

"Tôi cũng từng nghĩ vậy, nhưng...có lẽ chúng ta đều sai rồi. Tư Cảnh Hàn bây giờ nghĩ cái gì, có lẽ chỉ có mình hắn hiểu, vừa điên rồ vừa cuồng loạn. Nhưng dù thế nào, kết cục chính là không có gì tốt đẹp."

Lạc Tư Vũ nhìn Tề Thiếu Khanh lần nữa, nhưng anh vẫn đưa lưng về phía hắn. Lạc Tư Vũ hơi nhíu mày, tiến lên lấy điều thuốc trên miệng anh xuống, dụi tắt, rồi nói:

"Ở cùng hắn nhiều năm như vậy, tôi cũng bắt đầu thấy sợ mấy thứ này rồi."

Tề Thiếu Khanh bật cười, tiếng cười từ lòng ngực: "Loại bệnh đó cũng thật dễ lây."

Hoắc Duật Hy theo Tư Cảnh Hàn ra khỏi đại sảnh bữa tiệc, sau đó hắn cùng cô đến khi lên xe cũng không nói bất cứ lời nào.

Hoắc Duật Hy dù thế nào vẫn rất lo sợ người đàn ông này.

Hắn thấy cô và Tề Thiếu Khanh ôm nhau, tuy bề ngoài tỏ ra không sao, nhưng thật chất càng là như vậy thì lúc này hai từ: Bé Duật của hắn đã khiến lòng máng của cô dựng lên hết.

Khi hắn tức giận luôn không báo trước, giống như trước đây chỉ có hủy diệt không có cảnh báo.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Người hấn yêu!

Không khí trên xe ngưng trọng, Hoắc Duật Hy không nói mà Tư Cảnh Hàn cũng chưa từng rặng hỏi.

Tài xế hoàn toàn không dám nhìn về phía sau, số lần Tổng tài và Tiểu thư đi cùng nhau ra ngoài rất ít, nhưng mà lúc nào cũng thế, không hề vui vẻ.

Hoắc Duật Hy lòng rối như kiến bò miệng chảo, cô thừa nhận bản thân mình có chút nhát gan, đặc biệt là đối với loại khí thế áp bức của người đàn ông này.

Tư Cảnh Hàn ngược lại không nhìn cô, hấn nghiêng người nhìn ra cửa sổ, tay trái đặt trên đùi từng nhịp đều đều gõ.

Hoắc Duật Hy nhìn nửa khuôn mặt trắng nõn của hấn với khuôn cảm tình tế, thật ra so với năm năm trước lần đầu cô gặp được hấn ở DJ thì bây giờ Tư Cảnh Hàn lại có thêm vài phần sắc nét, đặc biệt là khuôn mặt góc cạnh càng rõ ràng, tinh tế. Bộ dạng yếu ớt bị thay đổi hoàn toàn thành một rào chắn băng giá...

Hấn không còn hay cười nữa, hoặc là có cười cũng chỉ là nụ cười vô vị. Có cảm giác như cuộc sống của hấn vốn dĩ rất tẻ nhạt...

Cô chăm chú nhìn nhịp gõ ngón tay của hấn, như bị thôi miên không có dời mắt đi đến khi đến biệt thự Hàn Nguyệt, nơi mà Hoắc Duật Hy ba năm nay vẫn gượng ép bản thân gọi là nhà.

Khuôn viên rộng lớn, sang trọng bậc nhất cả nước, là một phần tài sản trong số vô vàn riêng của Tư Cảnh Hàn.

Tài xế mở cửa xe, Tư Cảnh Hàn không nói không rằng bước xuống đã lôi Hoắc Duật Hy xuống xe, đi phía biệt thự.

Bóng của hai người trải dài trên khoảng sân rộng lớn với thảm cỏ xanh mềm mượt, và các loại hoa lạ được trồng cẩn thận theo khuôn mẫu.

Tư Cảnh Hàn sai bước dài vào phòng khách, rồi lên thẳng lầu. Hoắc Duật Hy không kịp trở tay, muốn vùng ra nhưng bị hấn dễ dàng tóm được như bắt một con gà nhỏ, vào trong phòng tắm Tư Cảnh Hàn liền kéo cô đến bồn rửa mặt xả nước hết mức rồi đè mặt cô xuống.

"Ừm...ừm..." Hoắc Duật Hy bị ngộp, đưa tay đánh loạn.

Tư Cảnh Hàn lại kéo cô dậy, kéo đến lấy khăn lông mạnh bạo lau lên mặt của cô, rồi giật tung chiếc váy tím xuống, mở vò sen lôi cô sang đó.

"Tư Cảnh Hàn, buông ra! Buông ra!" Nước lạnh dội lên người khiến cô rùng mình, không thờ được lại theo bản năng trốn chạy. Tư Cảnh Hàn cũng không khá hơn cô, tây trang cũng ướt sũng nhưng khuôn mặt hấn vẫn lạnh lùng như cũ.

Đến khi thấy được, hấn mới đem cô ra ngoài, ném lên giường rồi sấn đến nâng mặt của cô lên, "Như vậy có phải tốt hơn không? Sau này còn thấy em trang điểm thành bộ dạng phấn son kia nữa liền lột da của em, biết chưa?"

Có trời biết Tư Cảnh Hàn hấn kỳ phần son dày đậm thế nào, mà đặc biệt là Hoắc Duật Hy, hấn thích nhìn ngắm cô nhất là lúc về mặt thanh thuần, tinh khiết không trang điểm hoặc trang điểm rất nhạt, rất nhẹ nhàng. Càng thích đôi môi đỏ mọng tự nhiên đầy gợi cảm, nhìn thế nào cũng thấy thanh sạch, rất muốn hôn lên, chiếm giữ, từng chút một cắn nuốt.

Hoặc có lẽ vì một lý do nữa, chính là khi cô từ nàng tiên nữ bỗng hóa yêu tinh dưới sự mê hoặc chứng sinh, lại càng câu dẫn càng nhiều đàn ông khác chực chờ, chòng chọc ý muốn xâm lăng khiến hấn vô cùng khó chịu, chỉ muốn lột da xé thịt bọn họ, rồi giam cầm người phụ nữ chết tiệt này ở bên cạnh mình mãi mãi! Không để cô lộ diện với bộ dạng đẹp đến câu hồn đoạt phách kia với thế giới bên ngoài nữa, chỉ muốn mình hấn chiếm ngưỡng, chiếm giữ thuộc về riêng hấn!

Hoắc Duật Hy không hiểu tốt cùng là hấn bị gì, chỉ cảm thấy thân thể xích lửa bày ra trước mắt hấn thì vô cùng xấu hổ và mất tự nhiên, dù rằng không phải là hấn chưa từng thấy.

"Trả lời!" Giọng nói mang theo đầy mệnh lệnh lần nữa lập lại, Hoắc Duật Hy vẫn trân trối nhìn hấn, không mở miệng, chỉ ú ớ ở ngơ ngác. Tư Cảnh Hàn hơi mất kiên nhẫn, bắt lấy cánh tay của cô: "Giả vờ ngây thơ hay vẫn là đang ngoan cố chống đối tôi? Em dám mặc bộ váy thiếu vải như vậy đứng trước mặt ông thì tôi không tin em không có tâm cơ, đừng giả vờ thanh cao nữa!"

"Anh tức giận với Tề Thiếu Khanh?"

"Hừ? Tề Thiếu Khanh? Em nghĩ chỉ có một mình hấn ta sao? Đám đàn ông ở bữa tiệc kia chính là lang sói nhìn người phụ nữ của tôi thèm thuồng đói khát, em nghĩ tôi không thể lột da bọn họ thì nên trừng phạt ai đây?"

Hoắc Duật Hy cuối cùng cũng ngộ ra thì ra là vậy, hấn không hài lòng với bộ dạng vừa rồi của cô, nhưng: "Tôi cứ tưởng người phụ nữ của anh đâu chỉ

có mình tôi, bọn họ chẳng phải cũng ăn mặc động lòng người sao? Chẳng lẽ đối với ai anh cũng tức giận như vậy, không thấy phiền sao?"

"Câm miệng! Hoắc Duật Hy, em còn dám cãi lời tôi?!"

"Vì sao không?" Hoắc Duật Hy còn muốn nói tiếp nhưng khuôn cằm nữ lệ đã bị người đàn ông kia thô bạo nắm lấy, đôi mắt hắn xẹt qua một tia hung ác, lạnh lẽo khiến cô sợ hãi.

"Hoắc Duật Hy, người đàn bà của tôi chính là do tôi quản lý. Tôi muốn thế nào thì chính là như thế đó, mà đặc biệt là người của Hoắc gia tôi càng phải chăm sóc tỉ mỉ, bọn họ có tự do duy chỉ có em là không thể. Vì em là của riêng tôi, hoặc là của tôi mãi mãi hoặc là tự tay tôi hủy diệt, người khác cũng đừng mong vọng tương tới, rõ chưa?"

"Tur Cảnh Hàn, anh là cảm thú chỉ biết nghĩ đến khát vọng chiếm giữ của riêng mình! So với cảm thú khi đối lên thì cũng chỉ nghĩ đến cách lấp đầy cái bụng của mình, bất chấp tất cả thì cũng không khác bao nhiêu!"

Tur Cảnh Hàn bị chọc giận áp Hoắc Duật Hy xuống giường: "Người dám mắng tôi trước giờ không có mấy ai, mà còn là đàn bà thì cô là người duy nhất đó! Cô không sợ tôi lột da của bạn thân cô à?"

"Ai chỉ biết uy hiếp người khác, có đáng mặt đàn ông không? Hay chỉ là động vật biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới?!"

"Hoắc Duật Hy! Giới hạn của tôi chỉ đến đây là cùng, cô đừng tưởng tôi không dám đánh cô!"

"Đánh đi! Đánh chết tôi càng tốt, tôi cũng không cần gặp lại tên ác ma như anh!" Hoắc Duật Hy phẫn nộ cũng rống lên.

Tur Cảnh Hàn khuôn mặt hoàn toàn là băng giá, gân trên thái dương cũng nổi lên nhìn người phụ nữ không biết trời cao đất dày dưới thân.

"Soạt soạt" Mấy thứ quần áo đắt tiền nhanh chóng bị cời bỏ vứt xuống đất. Hắn xốc hai chân của cô lên cao, không ngần ngại đầu đi vào.

"A..." Hoắc Duật Hy bị đau chịu nổi thét lên, cảm giác rất buốt đau đớn không báo trước xông đến đỉnh đầu. Sự ma sát khô khan rất rõ rệt như một sự hủy diệt khiến cô mất đi ý thức, khuôn mặt như bị rút cạn máu, trắng bệch tím tái, môi run rẩy lợi hại. Đôi tay dầm liên tục vào người Tur Cảnh Hàn, muốn đẩy hắn ra.

"Không phải nói tôi là động vật chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới sao? Tôi liền chiều ý cho em xem thử suy nghĩ bằng nửa thân dưới là thế nào!"

"Khôn kiếp! Hồn đàn! Buông ra, buông ra!" Nước mắt của Hoắc Duật Hy tuôn ra như suối, khuôn mặt lúc trắng lúc đỏ. Đôi môi của cô nhanh chóng bị người kia chiếm giữ, hắn lại dùng sức ra vào địa phương non nớt khiến Hoắc Duật Hy muốn ngất đi.

Biết tránh không thoát, Hoắc Duật Hy cũng không muốn khuất phục, càng không muốn yếu thế. Cô đưa tay ôm chặt lấy cổ của hắn, môi hôn chuyên chú hung hãn tìm kiếm phần mềm mại kia cắn mạnh.

Tur Cảnh Hàn nhíu mi tâm, mùi máu tanh mặn mặn xộc lên mũi cùng với đó là cảm giác đau đớn, hắn muốn lùi lại nhưng Hoắc Duật Hy như con báo nhỏ, câu chặt hắn không buông.

"Hừ" Tur Cảnh Hàn khề hừ một tiếng, giọng mũi phát ra từ khoang miệng của cả hai người, hắn nhắm mắt lại, đè Hoắc Duật Hy hẳn xuống giường, eo dùng sức thật lớn xuyên qua người của cô.

"A..." Hoắc Duật Hy chịu không nổi liền thót thét lên, buông đôi môi của hắn ra, Tur Cảnh Hàn đưa ngón tay quệt qua khóe miệng bị cắn rách của mình, máu quang tối hơn ban đêm, hắn cúi đầu bóp cằm của Hoắc Duật Hy tiếp tục gặm cắn cùng với đó phối hợp nhịp nhàng với hạ thân, bắt hai chân của cô quàng qua eo của hắn.

Hoắc Duật Hy cũng không chịu thua, hai bàn tay đặt trên lưng của hắn ra sức cào cào, để lại những đường móng tay đỏ hồng rất buốt. Đôi lúc cô còn bắt được cơ hội cắn lên xương quanh xanh, lồng ngực của Tur Cảnh Hàn với xanh tím dấu răng chỉ chút. Nhưng đổi lại cơ thể cô cũng bị hắn hành hạ không kém bao nhiêu.

Hai người cứ như vật lộn trên giường, điên cuồng giao hợp nhưng cũng như một trận chiến kiệt liệt gương đao va vào nhau.

Hoắc Duật Hy nắm chặt ga giường, cả người căng thẳng cong lên dán sát vào người của Tur Cảnh Hàn chịu đựng những cú nhấn người tàn sát của hắn, hô hấp đều kịch liệt như vậy chờ đợi thời khắc hắn tiến vào lại đi ra.

"Gaaaa....."

Đến khi cô không chịu nổi nữa thét lên, dòng thác lũ từ tận sâu trong cơ thể hai người cùng lúc tràn ra. Chỉ là đến cuối cùng tất cả đều lưu lại trong người cô.

Hắn thở hắt ra, có chút thỏa mãn rồi lạnh lùng đẩy cô ra, xoay người đi vào phòng tắm: "Lần sau còn nhìn thấy em mặc những bộ đồ thiếu vải như vậy nữa thì người thiết kế nó đều chặt bỏ cánh tay. Em tự suy nghĩ đi!"

Hoắc Duật Hy nằm ngửa trên giường, thân thể còn run rẩy sau khi hoan ái, đưa ngón tay lên cắn chặt để giảm bớt đau đớn từ những nơi kia truyền đến.

Một lúc sau cô mới gương dậy, run run nép vào tường cất bước khó khăn đi đến phòng tắm, Tư Cảnh Hàn bên trong quả nhiên không đóng cửa, thấy cô đẩy cửa đi vào hần cũng không nói gì.

Giữa hai người dù đi đến bước đường cùng nhưng vẫn theo một cách nào đó có mối liên hệ chặt chẽ, có lẽ là về thể xác. Dù không mấy tốt đẹp nhưng vẫn không thể chối bỏ sự thân thuộc thành cố hữu này.

"Không xấu hổ nữa?" Tư Cảnh Hàn nhìn thân thể không chút che đậy của Hoắc Duật Hy nhưong mảy hỏi.

"Quan trọng nữa sao?" Hoắc Duật Hy lạnh nhạt nói xong thì lê bước đi về bồn tắm, Tư Cảnh Hàn thấy vậy thì vươn tay kéo cô về phía mình, cùng nhau đứng dưới dòng nước.

"Tôi giúp em." Giọng nói có chút nhu hòa ẩn giấu cung nộ, dịu dàng khó thấy, Hoắc Duật Hy không có phản kháng nhưng cũng chỉ đứng bất động.

"Vậy bé Duật muốn tắm ở đâu trước?"

"..."

Lúc ra khỏi nhà tắm, Tư Cảnh Hàn đặt Hoắc Duật Hy ngồi trên giường, cô quần chần quanh người cho hần sấy tóc. Tư Cảnh Hàn đứng trên cao chỉ quần đơn giản một chiếc khăn quanh hông, nhưng tay vẫn cầm máy sấy tập trung hong khô tóc cho Hoắc Duật Hy, khớp tay thon dài luồn vào da đầu của cô rất nhẹ nhàng, uyển chuyển xuyên qua từng lọn tóc.

"Anh sớm biết anh ấy ở bữa tiệc phải không?" Hoắc Duật Hy bắt giác hỏi.

"Anh ấy mà em nói là Tề Thiếu Khanh sao?"

"Anh thừa biết rồi còn gì?" Hoắc Duật Hy không kiên nhẫn, sự điềm tĩnh của cô luôn thua bởi thái độ thờ ơ này của hần.

"Nếu đã nghĩ như vậy vì sao lúc đó em còn dám cùng hần ôm ấp?" Qua một lúc lâu, Tư Cảnh Hàn mới bình thân lên tiếng. Rồi sau đó hần lại chậm rãi bổ sung: "Hay là bây giờ em mới nghĩ đến điểm này, là tôi cố tình mang em theo?"

"Bây giờ mới nghĩ ra."

Tư Cảnh Hàn nghe cô trả lời thì cười như có như không: "So với em thì Tề Thiếu Khanh đã biết từ lúc nhìn thấy em rồi, là hần cố tình không nói, thuận nước đẩy thuyền, diễn cho tôi thấy một màn em cùng hần thể nào tình thâm?"

"Vậy tôi không từ chối anh ấy, cũng là điều anh muốn sao?" Bàn tay để trong chần của Hoắc Duật Hy xiết lại, có cảm giác khăn trương đáng lý không nên tồn tại.

"Em từ chối hần hay không cũng không quan trọng, vì điều tôi muốn là để hần thấy dù em không cam tâm thể nào cũng phải ngoan ngoãn ở bên tôi, nghe tôi sai khiến, phục vụ tôi hoan lạc mỗi đêm!"

Tâm...đau lắm..

Hoắc Duật Hy không lên tiếng nữa, tại sao cô lại thấy ân ân đau đớn thế này.

Không, không được...cô không thể vì lời của hần mà khó chịu.

Vì trên đời này chỉ có Tiểu Bạch mới khiến cô để tâm, bận lòng vì những lời lạnh nhạt của hần. Tư Cảnh Hàn chẳng qua chỉ là một cái bóng, núp dưới vóc dáng của Tiểu Bạch mà thôi, cô quan tâm cũng vì khuôn mặt này của hần, hoàn toàn không phải con người thật của hần.

Hoắc Duật Hy bưng tỉnh, Tư Cảnh Hàn cũng đã sấy tóc của cô xong, hần vuốt nhẹ rồi bung ra.

Đêm tĩnh mịch, hai người nằm trên chiếc giường king size rộng lớn, Hoắc Duật Hy tựa mặt vào ngực của hần ngửi được mùi hương đặc trưng quyến rũ thoang thoảng quen thuộc.

Tư Cảnh Hàn vẫn theo thói quen thích thú vuốt ve tấm lưng xinh đẹp của cô, "Em dạo này coi bộ rất rảnh rỗi?"

Hoắc Duật Hy không hiểu ý tứ trong lời hần nói, Tư Cảnh Hàn lại nói tiếp: "Có nhiều thời gian nghĩ về người đàn ông khác như vậy chỉ bằng theo bên cạnh tôi khoảng thời gian này."

"Anh lại muốn cái gì?"

"Muốn em đến Tư thị, làm thư ký riêng của tôi." Tư Cảnh Hàn thẳng thắn nói ra ý tứ của mình.

"Tôi không có kinh nghiệm xử lý giấy tờ, cũng không thích hợp xuất hiện ở đó."

"Tôi nói được thì chính là được. Hơn nữa có nói em sẽ xử lý giấy tờ sao, ngoài giấy tờ cũng có một số việc thư ký riêng có thể phục vụ tốt hơn đó." Hần lại tà tứ nói, Hoắc Duật Hy đương nhiên hiểu là ý gì, tai đỏ lên vì thẹn.

"Độc tài!"

Tư Cảnh Hàn nghe cô nói như vậy cũng không nói gì, tay hơi thu lại ôm chặt cô hơn.

Đúng lúc này điện thoại ở đầu giường của hắn lại kêu lên.

Tư Cảnh Hàn hơi nhíu mày, khuya như vậy sao còn có người gọi cho hắn. Hoắc Duật Hy nằm trên người hắn nên đành ngồi dậy, Tư Cảnh Hàn mới chống tay lấy điện thoại.

Trên màn hình hiển thị hai chữ: Bảo bối, Tư Cảnh Hàn liền ngồi thẳng dậy, xuống giường khẩn trương bắt máy.

"Alo?"

[Tiểu Bạch ơi, người yêu của cậu ở bên đây đòi gặp cậu suốt! Lúc ra ngoài không cẩn thận bị thương, bây giờ đang bệnh viện. Cậu bay về đây sớm đi!]

Tư Cảnh Hàn nghe xong, sắc mặt liền trầm trọng, lo lắng lan tràn trong đáy mắt, phần nhiều là đau lòng không chịu được.

Hoắc Duật Hy lâu lắm rồi mới thấy được biểu cảm này của hắn, trước kia khi cô lúc đi chợ bị xe ô tô va quệt, được đưa tới bệnh viện hắn cũng chính là dùng biểu hiện này hướng cô chăm sóc.

Còn bây giờ, tuy không nghe được trong điện thoại đã nói cái gì nhưng ác hử người kia đóng vai trò vô cùng quan trọng trong lòng hắn.

So với Tiểu Tinh Linh của năm năm trước khi còn là Tiểu Bạch, thì hai chữ Bảo bối có thể tồn tại trong thế giới u tối, lạnh lẽo của Tư Cảnh Hàn lại càng có trọng lực sâu nặng đối với hắn hơn.

"Tôi phải bay ra nước ngoài bây giờ, chờ về rồi em hãy đến công ty với tôi." Tư Cảnh Hàn vừa nói vừa thay đồ, hắn lại kết nối bộ đàm gọi người chuẩn máy bay tư nhân của Tư thị đến, sau đó liền mở cửa phòng, đi ra ngoài. Từ đầu tới cuối cũng không nhìn đến Hoắc Duật Hy một lần.

Căn phòng rộng lớn bỗng chốc lạnh tĩnh mịch đến đáng sợ, chỉ còn lại Hoắc Duật Hy ngơ ngốc nhìn về phía cánh cửa đã khép lại từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thế Yếu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Tình nhân của anh đụng đến đồ Của anh

Tư Cảnh Hàn nói đi thì liền mười ngày cũng chưa quay lại, Hoắc Duật Hy ở Hàn Nguyệt cũng không hề rảnh rỗi. Chạy đi chạy lại diễn mấy cảnh khai máy của một bộ phim truyền hình quy tụ nhiều ngôi sao hạng A khiến Hoắc Duật Hy dù chỉ nhận vai vật nhưng cũng khẩn trương chạy theo tiến độ không kịp thở.

Trong ba năm, tuy không thể tiếp tục sự nghiệp trên sân diễn nhưng cô vẫn nhận một số ít vai diễn phụ trong các bộ phim, vì không thể đáp ứng nhu cầu về trang phục khi cần thiết, mà hơn nữa Hoắc Duật Hy càng không thể lộ diện quá nhiều nên đa phần chỉ đứng lại sau vài tập phim hoặc lướt qua màn ảnh, nhưng khuôn mặt cũng thường được hóa trang cẩn thận.

Tư Cảnh Hàn đương nhiên biết chuyện này, hắn không ủng hộ nhưng cũng không nói gì, có lẽ không có thời gian quan tâm, hoặc quá yên tâm với với những cận vệ theo giám sát cô, càng không sợ cô làm loạn.

Cuộc sống ba năm qua cứ thế tiếp diễn, đôi lúc có chút bót nhảm chán, có chút tận hưởng nhận được số tiền cat sê ít ỏi nhưng rất mãn nguyện. Từ rất lâu cô không còn dùng đến thẻ tín dụng của Hoắc gia, càng không dám dùng vì sợ lộ tin tức, thật ra Tư Cảnh Hàn đối với cô cũng không hề bạc đãi về chuyện tiền bạc, chỉ cần cô muốn thì sẽ thoải mái tiêu nhưng là, Hoắc Duật Hy không muốn tiền của người đàn ông đó.

Người đàn ông đó xa lạ, cô cũng như vùng một số tiền để bao nuôi vô số tình nhân, mà cô cũng là một trong số những đóa hoa quanh quẩn bên chân hắn, được hắn cấp dưỡng và đến lúc thì cung phụng thân thể để hắn vui đùa.

Dơ bẩn và nhục nhã, cô không muốn như vậy, càng không chấp nhận điều đó xảy ra với bản thân mình. Từ trước tới giờ, từ khi rời khỏi vòng tay của Hoắc gia, người đàn ông mà cô muốn dùng tiền của hắn nhất duy chỉ có Tiểu Bạch, hàng tháng trong đợt hắn lãnh lương, đem về nộp cho cô, càng sợ hắn giữ tiền trong người lại chạy đi tìm cô gái nào khác, lo trước lo sau, lo được lo mất, đến bây giờ e chỉ có Tiểu Bạch.

Nhưng trong muôn ngàn điều không ngờ đến nhất, hạnh phúc mà cô tưởng là không gì sánh bằng lại không được xây dựng bằng sự chân thực, số tiền lương ít ỏi của Tiểu Bạch chẳng qua cũng là một cái búng tay vụn vặt mà Tư Cảnh Hàn mỗi tháng lừa dối cô. Những lúc đó, sau lưng cô hắn là bậc đế vương cao ngạo, vây quanh hắn đâu chỉ vài người phụ nữ.

Mọi chuyện diễn qua quá đổi chân thực đến nỗi cô không có một chút đề phòng mà tuyệt đối tin tưởng. Người đàn ông đó tạo ra một Tiểu Bạch hết sức

bình, vô hại đến yếu ớt, không có sức phản kháng trước thời cuộc, có thể bị chủ nhà trọ quăng quần áo ra ngoài, chỉ có vài món quần áo cùng tập sách, rồi cật lực đi làm thêm để thu lại vài đồng lương không đáng kể.

Nhưng đến bây giờ cô chợt nhận ra, tất cả những điều đó chính cô cũng chưa từng chứng kiến, giống như chỉ trải qua một khâu trung gian vô cùng hợp lý, thì ra đó là chồng chồng lớp lớp của những màn kịch cũng như lớp vỏ hần đeo trên người, đều là giả dối, được chỉ giấu một cách tỉ mỉ, hóa trang, dàn dựng đều không có kẻ hở, càng khiến người ta có chết cũng không ngờ Tư Cảnh Hàn thế nhưng có thể chịu thiệt thòi nhiều đến như vậy.

Tại sao lại như vậy? Là vì lý do gì càng khiến cô không tài nào hiểu được. Chỉ biết rằng bản thân bị đánh vạ vô hại của hần lừa một cách tuyệt đối.

Hoắc Duật Hy thờ dài, tự cười bản thân ánh mắt còn quá nông cạn. Cô mở điện thoại, xem tin nhắn từ phía đoàn phim, cũng đã gần đến giờ phải đi, cô đặt miếng táo lại đĩa nhanh chóng lên phòng tìm một bộ quần áo đơn giản, trong phòng để quần áo, có một số quần áo bình thường của cô vẫn để chung với quần áo của Tư Cảnh Hàn, đơn giản là vì hần khi về Hàn Nguyệt thì không ở quá lâu nên quần áo cũng không dùng đến bao nhiêu, Hoắc Duật Hy cũng thấy chiếm diện tích liền mang quần áo của hần vén sang một bên rồi treo quần áo của mình lên.

Lấy được một chiếc áo thun cổ chui và quần jean, Hoắc Duật Hy không nghĩ ngợi đi nhanh vào phòng tắm, khi đi ra thì làm một loạt các động tác buộc tóc đuôi ngựa thật cao, đi giày thể thao, đeo ba lô mi ni liền xuống lầu.

"Hàn thúc, cháu bắt xe đến trường quay bây giờ, không cần đợi cơm đâu."

"Tiểu thư, tôi kêu tài xế đưa cô đi." Hàn thúc hiền từ nói, ánh mắt già nua nhiều nếp nhăn nhìn Hoắc Duật Hy muôn phần yêu thương nhưng cũng rất mực cung kính.

Ông là quản gia sau khi cô tự sát Tư Cảnh Hàn đưa về Hàn Nguyệt, nghe nói ông là người theo Tư Cảnh Hàn nhiều năm, là người của Tư gia, chưa từng mắc sai lầm, vô cùng thân cận và có địa vị không hề nhỏ, hần đưa ông đến đây có lẽ là để chăm sóc hoặc có lẽ là để trông chừng cô không làm loạn nữa.

"Không cần đâu, để người ở đoàn phim bắt gặp thì thật không hay. Cháu sẽ tự lo liệu được mà, Hàn thúc đừng lo."

"Được, vậy tiểu thư đi cẩn thận, đừng để trễ giờ."

Hoắc Duật Hy mỉm cười gật đầu.

"Hoắc Duật Hy, đến đây lấy cho Lệ tiểu thư một cốc nước."

Nghe đạo diễn gọi, cô liền nhanh chóng đứng dậy chạy đi tìm một cốc nước lọc mang đến cho cô gái ngồi trên ghế đang hưởng thụ sự chăm sóc của không ít người. Đây là nữ minh tinh nổi tiếng nhất hiện nay, ở làng giải trí không ai là không biết đến đương kim ảnh hậu Na Mộc Lệ trẻ tuổi, xinh đẹp lại tài giỏi, có chỗ dựa vững chắc.

"Lệ tiểu thư, nước của cô đây."

Na Mộc Lệ cũng không có ngần đầu nhìn Hoắc Duật Hy, xòe bàn tay xinh đẹp ra, điệu đà nhận lấy.

Hoắc Duật Hy trở về vị trí ngồi của mình tiếp tục học kịch bản, tay nâng cốc cà phê được ship tới uống một ngụm. Vai cô đang đảm nhận là nữ phụ có tính tình cực kỳ không tốt, là bạn thân của nữ chính nhưng lại giở trò đâm sau lưng, cướp mất bạn trai của nữ chính, là loại hồ linh tinh chuyên thể người người nguyên rùa.

Hoắc Duật Hy đặt kịch bản xuống, mỉm cười vui vẻ, cuối cùng cũng thuộc hết rồi. Nhân vật này cần thể hiện nhiều cảm xúc nội tâm cùng sắc thái như vậy đúng là thể loại mà cô thích. Mặc khác đây cũng là vai diễn tốt nhất mà cô từng nhận, dù cũng chỉ xuất hiện ở một phần tư đầu bộ phim thôi.

"Duật Hy. Anh có thể ngồi không?"

Nghe tiếng gọi, Hoắc Duật Hy ngẩng đầu lên thì mỉm cười: "Được, học trưởng anh cứ tự nhiên."

Kha Triển Vương thoải mái tựa lưng vào ghế, cảm kích bản của Hoắc Duật Hy lên xem một chút, lại đặt xuống: "Năm đó anh thật sự không hiểu tại sao em lại đột nhiên dừng hẳn việc học ở trường rồi mất tích hẳn ba năm, bây giờ trở lại chỉ nhận những vai nhạt như vậy, em không thấy tiếc sao?"

"Em thấy như vậy cũng rất tốt mà."

"Nhưng vì sao em lại đột nhiên rút khỏi làng giải trí khi có cơ hội rộng mở như vậy. Ngay cả Mộc Tích cũng vậy, nói ra nước ngoài một cái liền bật vô âm tính."

Hoắc Duật Hy cười khỏ, không phải là cô rút khỏi làng giải trí mà là vì cô chỉ nhận những vai diễn vật vạnh lướt qua màn ảnh, người đã tiến đến vị trí anh đề như anh làm sao có thể biết được, nếu không phải mấy hôm trước khi đi thử vai vô tình đụng phải anh thì có lẽ đến giờ Kha Triển Vương vẫn không biết cô đã từ bỏ sàn catwalk mà chuyển sang làm diễn viên.

Còn về Mộc Tích, hỏi cô về chuyện của cô ấy thì càng thêm mờ mịt, cho đến bây giờ cô vẫn chưa gặp lại cậu ấy, ba năm nay sống tốt hay không càng

không hay biết, duy chỉ có người đàn ông kia nắm trong tầm tay.

"Giữa chúng em có chút chuyện không vui nên từ lâu đã mất liên lạc rồi." Hoắc Duật Hy căn môi nói dối, "Hơn nữa ba năm trước, gia đình em gặp chút biến cố, em koong thể tiếp tục duy trì việc học tập mà trở về nhà, đến khi quay lại thì cơ hội cũng không còn nữa, đành chấp nhận như thế này trước đây."

Kha Triền Vương đương nhiên không nghĩ Hoắc Duật Hy nói dối, trước giờ anh luôn nghĩ xuất thân của Hoắc Duật Hy vô cùng bình thường như những gì cô từng giới thiệu, ngay cả Từ Mặc từng người tình trong suốt một đoạn thời gian dài của Hoắc Duật Hy anh cũng không hề biết sự tồn tại đó.

Hoắc không phải do anh quá dễ tin người mà là vì lời của Hoắc Duật Hy nói anh đều tin tưởng tuyệt đối.

Hoắc Duật Hy xua đi bầu không khí nặng nề, cười một tiếng: "Nhưng điều khiến em không ngờ tới chính là nam thân của khóa người mẫu trường đại học Nghệ thuật lần sân một cái liến lên như điều gặp gió, chưa chi đã là ảnh đế dân quốc rồi."

"Anh cũng rất bất ngờ, chính là ba năm sau ảnh hậu không phải là một trong hai người em và Mộc Tích."

Sắc mặt Hoắc Duật Hy thoáng đông lại nhưng cũng rất nhanh dần ra, "Sao có thể, chúng em đều muốn làm người mẫu, dù thế nào cũng chưa từng nghĩ một ngày nào đó lại đi làm diễn viên."

"Vậy vì sao em lại từ bỏ giấc mơ của mình mà đi làm chuyện mình chưa từng nghĩ đến?" Kha Triền Vương càng không hiểu. Hoắc Duật Hy lại cười nhạt, vì sao ư?

Là vì cô không bao giờ thực hiện được giấc mơ kia nữa rồi.

"Là vì em thấy bản thân không phù hợp với công việc đó, tiêu chuẩn chiều cao của em không thể làm siêu mẫu, mà tham vọng của em cũng chỉ có như vậy. nếu đã không thể đứng trên vị trí cao nhất thì em thà từ bỏ sớm một chút thì tốt hơn."

Lại là một lời nói dối hoàn hảo, Kha Triền Vương thở dài: "Cô gái vừa có chính kiến lại cố chấp như em đôi khi suy nghĩ cũng thật tiêu cực quá rồi."

"Vậy sao?"

"Đúng vậy, chính là cứng đầu, rất khó bảo, thảo nào năm đó Mạch tỷ của khóa luôn bóc lột vì em"

Hoắc Duật Hy đưa kịch bản che miệng cười lớn, những người khác trong đoàn phim đương nhiên bị thu hút bởi sự xuất hiện của Kha Triền Vương bên cạnh nhân vật nhỏ bé, tầm thường như Hoắc Duật Hy. Ngoại trừ dung mạo xuất chúng và tính tình khá tốt thì hoàn toàn không có chỗ dựa và chân cứng nào trong ngành điện ảnh.

Vai phụ thứ hai của bộ phim là Chung Giai Giai, là minh tinh mới nổi do Na Mộc Lệ đào tạo, cô ta lại thích Kha Triền Vương, càng ham mê địa vị của anh. Thấy người phụ nữ nào ở cạnh anh đều xem là cái gai trong mắt muốn nhổ đi, đối với dung mạo xinh đẹp động lòng không cần son phấn của Hoắc Duật Hy từ lâu đã không hài lòng, nay cô lại cùng anh đứng chung một chỗ nói cười càng khiến cô ta ganh tỵ.

"Lệ tỷ, chị xem cô ta kìa."

Na Mộc Lệ theo lời của Chung Giai Giai thì thầm thì nhìn về phía của Hoắc Duật Hy, vênh môi một chút liến cầm kịch bản xem qua một lượt rồi cười đắc ý.

Mấy phân cảnh tới Kha Triền Vương là nam chính nhưng chưa xuất hiện, vì vậy ngoài buổi đầu lướt qua một chút thì anh có thể không cần đến. Ngược lại, Hoắc Duật Hy vào vai tiểu tam sẽ diễn với Na Mộc Lệ là nữ chính ở những tập đầu, cướp người yêu rồi hãm hại nữ chính khiến nữ chính vô tình gặp được nam chính.

Quả thật, sau giờ nghỉ trưa thì Kha Triền Vương phải đến trường quay khác đóng quảng cáo. Hoắc Duật Hy cũng bắt đầu công việc, cô được hóa trang thành một à bạch liên hoa, nhu mì, xinh đẹp. Nhưng quả thật, khi bước ra cả trường quay đều ngưng trọng vì bạch liên hoa này dù có là bạch liên hoa thật thì đàn ông cũng chấp nhận lao đầu đến, dâng mình vì giai nhân quá mức câu hồn.

Na Mộc Lệ thoáng sượng mặt, vì khi cô ta bước ra cũng không được nhận sự trầm trồ như vậy, dù những người kia đã cố gắng thu liễm nhưng vẫn không nhịn được mà ngoái lại nhìn Hoắc Duật Hy vài lần. Thế là hận lại tăng thêm một bậc, Na Mộc Lệ giẫm gót đi đến chỗ đạo diễn, vung tay chỉ.

"Không diễn nữa, tôi khát rồi."

Đạo diễn lập tức quay đuôi, chân chó sai người đem nước lại cho cô ta, dù lúc này rõ ràng Hoắc Duật Hy đã mang nước qua rồi.

Một người tạp sự mang nước đến nhưng Na Mộc Lệ không nhận, "Nước lọc? Nhạt nhèo, tôi muốn uống nước ép."

"Được được, Lệ tiểu thư chờ một chút."

"Chờ cái gì mà chờ, các người không biết thời gian của tôi là tiền bạc sao? So với tôi không phải vẫn có những người ăn không ngồi rồi ở đằng kia kìa."

Theo lời nói của Na Mộc Lệ đạo diễn liền nhìn về phía Hoắc Duật Hy đang mở nắp bình nước ép mang từ Hàn Nguyệt đến, uống ngon lành.

"Hoắc Duật Hy, sao cô còn ngồi ở đây, không thấy Lệ tiểu thư khát sao mà còn không mời nước, người như cô thật không có mắt." Đạo diễn Trương đi đến, chỉ vào Hoắc Duật Hy nói.

Hoắc Duật Hy đương nhiên không ngờ đến nỗi không nhìn ra thái độ của Na Mộc Lệ đối với mình đột nhiên bất mãn, muốn làm khó. Nhưng thôi, cô cũng không muốn để ý làm lớn chuyện, đành đứng dậy, lấy một cái cốc khác đem nước ép rót ra, đem đến chỗ Na Mộc Lệ: "Mộc tiểu thư, cô khát thì uống đỡ của tôi đi."

Na Mộc Lệ nhìn Hoắc Duật Hy: "Được nha, để tôi thử xem"

Lúc chạm tay vào cốc, Na Mộc Lệ không khách khí hất lên người Hoắc Duật Hy trước mặt mọi người: "A yo, thật là sơ ý quá mà, haiz nhưng ai bảo cô đứng trước mặt tôi chứ." Cô ta đứng dậy hất cầm đi ngang Hoắc Duật Hy, rồi nói: "Đạo diễn, ông xem có phải trễ giờ rồi không, tôi không khát nữa rồi, chúng ta tiếp tục diễn đi."

"Hả? Được được." Trương đạo diễn gật như già gạo rồi gắt lên: "Các người còn đứng đó làm gì, còn không mau chuẩn bị!!!"

Những người còn lại cũng không dám nói gì, chỉ lục đục khăn trang đi chuẩn bị cảnh quay, âm thanh, ánh sáng các loại.

Hoắc Duật Hy đứng tại chỗ, nước từ tóc lăn xuống, phá vỡ lớp trang điểm. Chịu cực, chịu khổ, ầm ứ cũng không phải lần đầu, nhưng đến mức này thì cũng là lần đầu.

Hoắc Duật Hy thở dài, lau nước đi, xoay người cao ngạo đi vào phòng thay đồ một lần nữa.

Hoắc Duật Hy về Hàn Nguyệt bỗng cảm thấy một nguồn áp lực nào đó bức đến, vào nhà đã thấy Hàn thúc đứng chờ, thấy Hoắc Duật Hy ông liền tiến lên nói nhỏ:

"Tiểu thư, tổng tài đang ở phòng ăn."

Hoắc Duật Hy gật gù đầu, hóa ra là hần đã về, thảo nào từ trên xuống dưới Hàn Nguyệt đều không dám thở mạnh. Đi vào phòng ăn, cô thấy Tư Cảnh Hàn đang ngồi ngay ngắn trước bàn ăn, thức ăn đã nguội lạnh cũng như không khí xung quanh.

Không một người hầu nào dám tiến lên đổi thức ăn, chỉ đến khi cô bước vào mới phá vỡ không khí ngưng trọng đó.

"Mấy giờ rồi?" Tư Cảnh Hàn khẽ hỏi, giọng nói không độ âm trầm thấp rơi trên không trung.

"Tám giờ." Hoắc Duật Hy kéo ghế, ngồi xuống đối diện với hần cũng dùng thái độ thương tự trả lời, quả nhiên ánh mắt của hần càng thêm u tối, sự không hài lòng càng khiến đôi mắt thêm đáng sợ.

"Đi đâu?"

"Đến trường quay."

"Xoảng" Ly rượu bên tay của Tư Cảnh Hàn bị ném xuống đất, người hầu hoảng hốt hơi run lên. Hần đứng dậy, sai bước đi về phía Hoắc Duật Hy dùng sức kéo ghế của cô quay về phía đối diện mình, hai tay hần chống lên tay dựa của chiếc ghế, Hoắc Duật Hy cúi đầu không nhìn hần, từ lúc vào tới giờ cũng không nhìn hần.

"Hoắc Duật Hy, từ lúc nào em lại được đi sớm về khuya như vậy?"

"Tôi nghĩ anh chưa về nên mới không về ăn cơm, nhưng anh cũng đâu cần đợi, vốn đi ăn hay không cũng chẳng vui vẻ."

"Vui vẻ? Tôi vốn không cần, thứ tôi cần là sự phục tùng hiểu rõ chưa?"

"Hiểu rồi, vậy anh ngồi đi, ăn cơm." Hoắc Duật Hy vẫn lạnh nhạt như cũ, không chút cảm xúc nói. Thái độ này của cô thành công chọc giận Tư Cảnh Hàn, lồng ngực hần kịch liệt phập phồng, người phụ nữ này lại có thể cứng đầu như vậy.

Hần đưa tay nâng cằm của cô lên, ngang ngược bắt cô nhìn vào ánh mắt của mình, nhưng ánh mắt như hàn băng bỗng chốc co rút mạnh, lạnh lẽo biến sắc một mảng nhìn vào dấu tay sưng đỏ trên mặt Hoắc Duật Hy.

Hơi thở phun trên chóp mũi của Hoắc Duật Hy lạnh càng thêm lạnh, đến cuối cùng chỉ còn vài từ rít qua kẽ răng của người đàn ông: "Ai làm?"

"Liên quan anh sao?" Hoắc Duật Hy đưa tay đẩy hần ra, bướng bỉnh nói. Tư Cảnh Hàn giận càng thêm nhiều, hần nắm chặt cổ tay của Hoắc Duật Hy, kéo lên.

"Hoắc Duật Hy, cẩn thận lời nói của em, em cho rằng bản thân còn đủ tư cách dùng thái độ này nói chuyện với tôi sao?"

Hoắc Duật Hy chịu đau nhưng vẫn ngoan cường ngẩng đầu nhìn Tư Cảnh Hàn. "Không được nói vậy thế anh bắt tôi nói thế nào? Muốn tôi nói rằng có liên quan đến anh sao, để xem anh có đau lòng hay không à?"

Đôi mắt xinh đẹp của người đàn ông híp lại: "Hoặc là nói ai làm, hoặc là câm miệng lại!"

"Tur Cảnh Hàn, anh có tư cách gì ở đây mà giận dữ ra lệnh với tôi?!"

"Tư cách của tôi chính là chủ nhân của em, em là tình nhân phải chịu sự sai khiến của tôi! Món đồ của tôi bị người khác đụng vào tôi không nên quan tâm sao?"

Hoắc Duật Hy phần hận dùng sức đẩy hấn ra: "Được, đồ của anh chính là bị tình nhân của anh đụng đến đó, anh tìm cô ta mà phát tiết đi!"

Hoắc Duật Hy cũng không để ý người kia có tức giận hay không chỉ một mạch chạy lên lầu, đưa tay sờ khuôn mặt đau rất nhớ lại cảnh ở trường quay bị Na Mộc Lệ lợi dụng quay đánh cô, nước mắt uất ức muốn trào ra lại bị mạnh mẽ nuốt vào, bỏ đi...vốn dĩ đã không muốn nhắc tới rồi, tình nhân của Tur Cảnh Hàn muốn làm gì thì không được chứ, cô cứ xem là con chó, con mèo không hiểu chuyện cào trúng là được rồi.

"Hoắc Duật Hy!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Đau lòng thoáng qua (1)

"Hoắc Duật Hy, em đứng lại cho tôi!"

Tur Cảnh Hàn sai bước dài theo hướng Hoắc Duật Hy lên tầng, cô càng bước nhanh hơn vào phòng tắm, mở nước giả vờ không nghe thấy.

Người đàn ông đứng ở ngoài nhìn cửa phòng tắm đã đóng chặt, mi tâm không tự chủ nhíu lại, đưa tay mở cúc áo, mở rộng cổ áo.

Trước giờ người muốn trái ý hấn không nhiều, mà trực tiếp không xem hấn ra gì lại càng ít. Mà Hoắc Duật Hy chính là hết lần này đến lần khác chọc đến hấn, muốn cô ngoan ngoãn đồng nghĩa cô chịu tổn thương, nhưng cho dù là vậy Hoắc Duật Hy vẫn ương bướng cứng cổ.

Tur Cảnh Hàn ngồi xuống giường, nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng tắm, đợi chờ. Hấn không trước giờ không thích đợi chờ một ai, càng không có ai bắt hấn phải đợi, phàm là những trường hợp hấn càng nhẫn nại như lúc này thì càng chứng tỏ hấn đang vô cùng tức giận, chờ đến khi bộc phát cơn giận dữ. Cứ như sóng ngầm, lúc mặt biển yên ả thoáng gọn sóng lẫn lẫn nhưng trong chốc lát không báo trước lại bùng nổ, cuốn tròn và hủy diệt vạn vật.

Hoắc Duật Hy ngồi trong bồn tắm, co hai gối lên, đưa tay ôm lấy. Ánh mắt mờ mịt, nghĩ ngợi mong lung, có chút đỏ, có chút ẩm ướt lại thêm mấy phần đau lòng.

Hai giờ trước đó ở trường quay.

"Hoắc Duật Hy đâu?" Đạo diễn Trương hỏi. Một người trong đoàn phim nghĩ nghĩ rồi trả lời.

"Chắc là vào phòng thay đồ lại đẩy đạo diễn."

Đạo diễn Trương nghĩ đến một màn của Na Mộc Lệ làm vừa rồi trên người Hoắc Duật Hy thì gật gật đầu, quay lại cười nịnh bợ với Na Mộc Lệ.

"Lệ tiểu thư, cô thông cảm, diễn viên phải thay đồ lại nên..."

"Ý ông là bắt tôi chờ cô ta?"

"Không phải, không phải, chỉ là lúc này quần áo của Hoắc Duật Hy bị ướt nên cần chỉnh trang lại. Để tạo cảnh quay tốt nhất làm nền cho Lệ tiểu thư đó mà." Trương đạo diễn cười xòa, vuốt ve tâm tình của Na Mộc Lệ, nếu không phải cô ta có tiếng tăm, kim chủ bao nuôi là nhân vật không thể đắc tội thì còn lâu ông ta mới chịu hạ mình, quấy đuôi chó như vậy.

Na Mộc Lệ quả nhiên hài lòng với cách nói này của đạo diễn Trương, không nói gì nữa coi như đồng ý.

Hoắc Duật Hy ở trong cũng không muốn làm mất thời gian, thoát một chốc đã đi ra với chỉnh tề trang phục, đạo diễn cho cô một ánh mắt liền đi đến thông báo chuẩn bị diễn.

Lúc đi đến gần chỗ Na Mộc Lệ, bọn người xúm xít bên cô ta đang nịnh nọt không ngừng.

"Lệ tỷ, chiếc vòng cổ này thật đẹp nha."

"Thật sao?" Na Mộc Lệ được khen thì nường mày, đưa tay vân vê chiếc vòng cổ xinh đẹp, đắc giá.

"Đúng vậy nha, Lệ tỷ thật có phúc, vừa được đi nghỉ dưỡng, vừa được tặng trang sức đắt giá, người đàn ông của tỷ quả thật rất lợi hại."

Người đại diện của Na Mộc Lệ là Á Ly tất nhiên được cơ hội lên sân khấu, "Người đàn ông của Mộc Lệ không chỉ có lợi hại mà còn rất yêu thương cô ấy. Các người không biết đâu, bộ phim này chính là ngài ấy đầu tư, vị trí nữ chính này của Mộc Lệ chính là vững chắc không thể lung lay."

"Á Ly, chị nói như vậy thật khiến chúng tôi tò mò. Lệ tỷ lần trước dính nghi án với Tư Cảnh Hàn của Tư tổng của Tư thị, chẳng lẽ là thật. Bạn trai của Lệ tỷ bây giờ thật sự là ngài ấy sao?"

"Này, các người nhỏ tiếng thôi, lần trước đi nghỉ dưỡng anh ấy có nói hiện tại khoảng hãy công bố, để tôi phát triển sự nghiệp trước mới là tốt nhất." Na Mộc Lệ khéo léo nói.

"Lệ tỷ, chị thừa nhận có mối quan hệ với Tư Cảnh Hàn rồi sao? Thì ra mấy hôm trước chị đi nước ngoài nghỉ dưỡng là đi cùng ngài ấy sao?"

Na Mộc Lệ đưa tay che miệng, tỏ vẻ như vừa lỡ lời để lộ chuyện kim chủ của mình là Tư Cảnh Hàn, cô ta cười xấu hổ.

"Lệ tỷ, thật ngưỡng mộ quá đi. Tư Cảnh Hàn là phú khả địch quốc, vô cùng cao ngạo lại khó gần, cứ tồn tại trong truyền thuyết mà còn không thoát khỏi tầm tay của chị. Đúng là lợi hại quá đi."

Những người khác lại nhao nhao lên, đối với Na Mộc Lệ càng thêm nể. Na Mộc Lệ cười có chút đắc ý nhưng làm như có chút ảm ức.

"Các người đừng tưởng tôi sung sướng, anh ấy rất khó hầu hạ. Đặc biệt là lúc kia, suốt cả đêm đều không cho người khác ngủ."

"Ô trời ời." những cô gái có mặt đều thẳng thốt kêu lên, "Nghe nói dung mạo của Tư Cảnh Hàn chính là tuyệt sắc, nhưng không ngờ thể lực còn có vẻ tuyệt hơn. Lệ tỷ, chị thật là có phúc, bạn trai vừa có tiền lại vừa có nhan sắc, nếu là em thì dù có bị làm chết cũng chấp nhận đi."

"Nói gì chứ em chỉ cần một lần là đủ, trời ời đúng là hưởng thụ."

Các cô gái và Na Mộc Lệ không ngừng bàn tán. Không ngừng khuếch trương mối quan hệ ngầm của cô ta.

Tình nhân được bao nuôi nhưng cũng đủ nỡ mặt để đem đi khắp chốn khoe khoang. Vì kim chủ kia không ai khác chính là Tư Cảnh Hàn, là người đàn ông của hàng vạn phụ nữ mơ mộng, có được một chút quan hệ với hắn cũng đủ làm người ta hãnh diện, có sức ảnh hưởng.

Hoắc Duật Hy thần thờ dựa vào một bức chần, hơi run rẩy khép đôi mi lại.

Trong thương giới hắn là người đàn ông với vô vàn tình nhân làm ấm gối, còn trong ở thế giới ngầm, máu tanh sóng dữ, hắn lại là kẻ vô tình, lãnh quyết đến cô độc. Một còn người đứng giữa hai thế giới, ở một nơi không có phụ nữ vương chân, một mình không ai biết, nhưng ở một nơi khác lạ là kim chủ của muôn ngàn đóa hoa.

Nhưng là Hoắc Duật Hy cô lại không tồn tại ở nơi nào trong hai thế giới đó, mắc kẹt ở lẫn ranh kia, cô là gì của hắn đến bản thân mình của không nhận ra.

Vì, cô là người tình bí mật, là tù nhân, và cũng là một quân cờ.

"Diễn thôi, Hoắc Duật Hy cô đứng đó làm gì, còn không mau qua đây!"

Bị đạo diễn gọi, Hoắc Duật Hy mới hoàn hồn, nhanh chân đi qua.

Cảnh này chính là đoạn đối thoại giữa Hoắc Duật Hy và Na Mộc Lệ sau khi trở mặt, nữ phụ lộ ra bản chất hồ ly, chủ trương cướp người yêu của bạn thân.

Cô vốn là vai phản diện, nên dưới góc quay chính là loài rắn độc, sau một từ "Action" liền hóa thành một người chẳng phải cô.

"Vân Ly, không phải cậu nói chúng ta là bạn tốt sao, vì sao lại đối xử với mình như vậy?" Na Mộc Lệ ánh mắt long lanh những nước, bi thương nói.

Hoắc Duật Hy vâng về chiếc nhẫn trên ngón áp út, vẻ mặt phong tình, lảng lờ có chút nhan hiểm: "Bạn tốt? Quách Tuệ Ân, sao cô ngốc quá vậy, đến bây giờ còn tin trên đời có loại tình cảm rẻ mạt này sao? Bao nhiêu năm nay tôi ở sau lưng cô không ngừng phỉ nhổ một trăm lần rồi, ngay cả bạn trai của cô tôi cũng sớm đưa lên giường rồi cô còn ở đây cười nói kêu tôi là bạn tốt, đúng là đần hết chỗ nói."

Na Mộc Lệ không tin vào mắt mình, chạy đến nắm lấy tay Hoắc Duật Hy nhưng bị cô đẩy ra, ngã trên nền đất.

"Vân Ly, cậu nói đi đây không phải là sự thật. Cậu và Chu Quân không có loại quan hệ đó mà, chúng ta là bạn tốt mà."

"Quách Tuệ Ân, nào cô có vấn đề sao? Nói đến như vậy mà còn không chịu hiểu, kẻ quê mùa, bản thiêu như cô cũng mong người ta chung tình sao? Đã vậy còn mang theo cha mẹ già yếu không sớm chết đi để con cái khỏe thân mà cô cũng sống chết phụng dưỡng"

"Vân Ly, cậu có thể sỉ nhục tôi nhưng không được sỉ nhục ba mẹ của tôi."

"Sao nào, tôi cứ nói đó. Cô sẽ làm gì tôi? Hừ, hạn thấp kém như các người mà muốn vuron oai với tôi sao? Đúng là cha mẹ thấp hèn thì chả sinh được con phù quý mà."

"Chát chát"

Hai cái tát liên tục khiến Hoắc Duật Hy chao đảo, mắt của cô mở to quay lại nhìn Na Mộc Lệ.

Đạo diễn cùng những người khác trong đoàn phim cũng sững người, theo kịch bản đúng là Na Mộc Lệ sẽ tát Hoắc Duật Hy nhưng cũng sẽ dùng kĩ xảo để quay, chứ không phải là thẳng tay như vậy.

Na Mộc Lệ đánh người xong cũng không một chút thấy có lỗi, quay lại nhìn đạo diễn: "Thật xin lỗi mọi người, là tôi nhập tâm quá nên không kìm chế được bản thân. Không phiền đạo diễn quay lại để diễn lần nữa cho đúng chứ?"

Đạo diễn Trương nhìn Hoắc Duật Hy đứng ở đó, khuôn mặt in dấu tay rõ ràng.

"Hoắc Duật Hy, không sao chứ? Chúng ta diễn lại lần nữa được không?"

"Thế nào? Cô ta không diễn thì bắt tôi chờ sao?" Na Mộc Lệ tuy nói vậy nhưng lại nhìn về phía Hoắc Duật Hy, ánh mắt khiêu khích.

Hoắc Duật Hy chớp chớp đôi mắt, không có khóc nhưng trong lòng cũng rất bất mãn, dù sao cô cũng là một thiên kim tiểu thư hào môn, đánh cô? Đến bây giờ cũng không có ai.

Thế nhưng nghề nghiệp chính là nghề nghiệp, công việc đâu phải luôn thuận buồm xuôi gió, nhẫn nhịn một chút thì cũng qua thôi.

"Được."

"Tốt. Vậy chúng ta tiếp tục." Na Mộc Lệ cười đắc ý.

"Action"

"Đúng là cha mẹ thấp hèn thì chả sinh được con phú quý mà."

"Chát chát."

"Xin lỗi, tôi bị NG nữa rồi."

(*NG: nghĩa là No Good.)

"Diễn lại."

"Action."

"Đúng là cha mẹ thấp hèn thì chả sinh được con phú quý mà."

"Chát chát."

"Xin lỗi, tôi bị NG nữa rồi."

"Diễn lại."

Cứ như vậy, ba lần liên tục. Hoắc Duật Hy cảm thấy mặt tê rần sắp hết cảm giác.

"Action."

"Đúng là cha mẹ thấp hèn thì chả sinh được con phú quý mà."

Lúc Na Mộc Lệ muốn vung tay tiếp tục đánh Hoắc Duật Hy liền vuron tay bắt lại, dùng sức xiết lấy cổ tay của cô ta.

"Lệ tiểu thư, cô bị NG nhiều như vậy e là tinh thần hôm nay không được tốt. Đừng diễn nữa."

Na Mộc Lệ không ngờ Hoắc Duật Hy sẽ nói vậy, tức giận đẩy cô ra.

"Hoắc Duật Hy, đau quá, cô làm gì vậy?" Cô ta xoa xoa cổ tay. "Đạo diễn Trương, ông nhìn xem diễn viên quần của ông làm gì tay của tôi này?"

Đạo diễn Trương không ngờ có sự đột nhiên thay đổi, gấp gấp chạy đến.

"Hoắc Duật Hy, cô làm gì vậy? Lệ tiểu thư bị thương thì phải làm sao?"

"Đạo diễn Trương, không phải ông nhìn thấy là cô ta trước sau diễn sai nên tôi khuyên không nên diễn nữa. Nếu như không ngăn lại, người bị thương chính là tôi."

Á Ly đi đến, đỡ lấy Na Mộc Lệ: "Cô bị thương thì thế nào, đây là phim ảnh mà, có chút sơ sót cũng là chuyện đương nhiên. Nhưng còn Mộc Lệ của chúng tôi bị thương thì chính là chuyện lớn, các người đền được sao?"

Hoắc Duật Hy tâm tình vốn không tốt, lại bị ức hiếp, nhưng cô cũng không phải quá mức ngu ngốc đến nhu nhược.

"Được, tốn bao nhiêu, tôi đền."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thế Yếu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Đau lòng thoáng qua (2)

Na Mộc Lệ nhìn Hoắc Duật Hy không biết sợ liên tức giận vô cùng. "Hoắc Duật Hy, cô dám đắc tội với tôi? Cô có biết sẽ có hậu quả gì không?"

"Không biết, càng không quan tâm."

"Hoắc Duật Hy, cô đang nói gì vậy hả? Không muốn lẫn lộn ở chỗ này nữa à? Xin lỗi Lệ tiểu thư ngay!" Trương đạo diễn quát lên, một bên xua nịnh Na Mộc Lệ bớt giận.

"Đạo diễn Trương rõ ràng là Na Mộc Lệ cổ tình, tại sao tôi phải xin lỗi?"

"Tôi nói cô sai chính là cô sai! Xin lỗi ngay!" Đạo diễn Trương vô cùng kiên quyết, người đứng sau Na Mộc Lệ chính là Tư Cảnh Hàn, nhờ cô ta không vui rồi nói với Tư Cảnh Hàn thì người khổ chính là ông.

Không được, bộ phim này kinh phí lớn như vậy. Làm sao có thể bỏ lỡ.

Hoắc Duật Hy cắn răng, nhìn bốn phía đầy rẫy những người nhưng không một ai đứng ra bên vực cô.

Đúng là chua xót.

Cô bước lên một bước, nhưng Na Mộc Lệ đã giơ tay lên.

"Chát!" Lại một tiếng tát tay thanh thúy vang lên.

"Muốn như vậy xin lỗi thôi sao? Tôi bị đau như vậy làm sao có thể chịu thiệt được."

Hoắc Duật Hy thật sự không chịu được nữa.

"Na Mộc Lệ, cô đừng tưởng tôi không dám làm gì cô!"

Khi Hoắc Duật Hy muốn xông lên thì bị mấy người khác kéo lại.

"Đạo diễn Trương, ông thấy cô ta muốn đánh tôi không? Làm sao sau này tôi còn dám diễn chung với loại người có tố chất kém như vậy hả?"

"Hoắc Duật Hy! Cô ăn gan trời rồi phải không? Sau này không cần đến đây nữa, tôi hủy hợp đồng với cô!" Đạo diễn Trương lại quát lên với Hoắc Duật Hy.

"Các người không nói lý lẽ, cô ta lần này đến lần khác khó dễ tôi!"

"Hừ, thì đã sao? Khiến cô mãi mãi không nhận được vai nào ở làn giải trí còn được nữa là. Cô nghĩ cô là ai, ngay cả một kim chủ còn không có. Nhưng cho dù là vậy thì Mộc Lệ nhà chúng tôi bạn trai chính là Tư tổng tập đoàn Tư thị cũng hơn hẳn ngàn lần kim chủ của cô." Á Ly được nước thuận thế ức hiếp, mĩa mai Hoắc Duật Hy, rồi lại khoe khoang cho những người xung quanh biết người đàn ông của Na Mộc Lệ là ai.

"Cô nghe thấy chưa? Hoắc Duật Hy, đạo diễn như tôi đúng là mù mắt mới chọn loại người không có mắt như cô đóng phim của mình, cút đi, cút đi, sao này cô cũng đừng mong lẫn lộn ở làn giải trí nữa. Đúng là cái đồ xui xẻo!" Đạo diễn Trương chỉ thẳng vào mặt cô, mắng.

Hoắc Duật Hy biết, cô một mình không thể làm gì được họ, kim chủ của Na Mộc Lệ là người đàn ông kia thì cô còn có thể làm gì cô ta đây?

Cô không có chỗ dựa, bị ức hiếp. Mà người ức hiếp cô lại là tình nhân của hân.

10 ngày, thì ra hắn ở cùng Na Mộc Lệ. Vậy còn bây giờ, cô ta ở đây, thế hắn ắt hẳn đang ở cùng một người phụ nữ nào đó, cô chưa biết, hoặc sẽ thấy như thấy Na Mộc Lệ, hoặc chẳng bao giờ chạm mặt.

Hoắc Duật Hy hốc mắt đỏ hoe, trở lại thực tại. Bị đuổi ra khỏi trường quay với sự hả hê của bọn người Na Mộc Lệ, Hoắc Duật Hy lang thang lại về Hàn Nguyệt.

Đôi chân mỏi nhừ, mệt mỏi lại thấy người không muốn nghĩ đến thế nhưng đã về nhà, cô cũng không còn đủ sức lực chiều theo làm vừa lòng hắn.

Hoắc Duật Hy trong phòng tắm nửa tiếng cũng chưa thấy ra, Tư Cảnh Hàn cũng mất hết kiên nhẫn đứng dậy, lạnh lùng đi đến mở cửa.

Hắn muốn vào thật sự không khó, nhưng cho cô chút thời gian cô lại không xem hắn ra gì, trốn trong đó không ra.

Tư Cảnh Hàn túm lấy Hoắc Duật Hy, lôi xềnh xệch ra ngoài, không chút dịu dàng ném lên giường.

"Quậy đủ chưa?" Hắn rít từng chữ qua kẽ răng. Thế nhưng Hoắc Duật Hy đã thay đồ xong nhưng vẫn ngồi trong phòng tắm, rõ là muốn chống đối hắn.

Hoắc Duật Hy ngồi dậy, toàn thân ê ẩm, cô không nhìn hắn. Nghiêng mặt sang một bên, im lặng.

"Nói chuyện! Trả lời tôi!"

Lại là một mệnh lệnh, không chút dịu dàng, Hoắc Duật Hy cũng không vì thế mà mở miệng.

Tư Cảnh Hàn tiến tới, đôi mắt lạnh đến cực độ, dùng lực nắm lấy vai của cô, xoay lại đối diện mình.

Hoắc Duật Hy lập tức xù lông, đẩy Tư Cảnh Hàn.

"Cô..."

Ai ngờ Hoắc Duật Hy vẫn nghiêng mặt lại đưa tay, quệt nước mắt.

Cô khóc.

Thế nhưng cuối cùng nhịn không được mà khóc.

Động tác của Tư Cảnh Hàn thoáng cứng đờ, khuôn mặt lạnh lẽo lại càng không vui. Hắn đi đến, ngồi xuống cạnh Hoắc Duật Hy, kéo mạnh tay cô, cường chế phải đối diện với mình.

Rõ ràng nhìn thấy nước mắt của Hoắc Duật Hy không ngừng lăn xuống, như cánh hoa nhuộm đượm sương, tinh khiết mịn màng, nhưng cũng giống như vừa chìm trong gió bão.

Tư Cảnh Hàn đưa tay nâng cằm của cô lên, âm u cất giọng: "Khóc? Em lấy tư cách gì mà khóc trước mặt tôi? Nín ngay!"

Hoắc Duật Hy vẫn cứ khóc, dù không thành tiếng nhưng lệ như mưa, tuôn thành suối, bi thương hóa thành biển cả. Không nói gì, càng không để người đàn ông kia như ý muốn.

"Còn thái độ này với tôi, liền ở trong biệt thự này đừng bước chân ra ngoài nữa!"

Hoắc Duật Hy nghe đến lời này, ánh mắt liền lóe lên sắc bén. Bén nhọn quay lại, vung tay lên hướng của Tư Cảnh Hàn đâm liên tục.

"Tư Cảnh Hàn, tại sao loại người như anh không sớm chết đi! Anh là tai họa, là tai họa, ở cạnh anh không có ngày nào tôi yên ổn, càng không sao vui vẻ, tại sao, tại sao?"

"Anh cảm đoán tôi không được thứ này, không được thứ kia. Sao anh không giết tôi luôn đi mà để tôi sống vật vờ không ra hồn, không ra xác thế này! Đồ tai họa như anh cho dù kiếp sau, kiếp sau nữa tôi thà làm súc vật cũng không muốn làm người rồi gặp lại anh."

Bị Hoắc Duật Hy đánh, chân mày của Tư Cảnh Hàn nhíu chạy lại, hơi thở càng thêm nguy hiểm: "Em dám đánh tôi?"

"Tôi còn muốn giết anh nữa kia!"

"Câm miệng!"

"Tôi chính là nói đó! Anh có giỏi thì đánh chết tôi đi, tình nhân của anh còn đánh tôi thì kim chủ của cô ta lột da tôi cũng có hề gì?" Lời nói của Hoắc Duật Hy đầy mỉa mai nhưng nghe ra cũng vô cùng ủy khuất, giống như giận lẫy.

"Nên cô ta đánh em, em không dám đánh lại mà về đây tính lên người tôi?"

"Chẳng phải anh là bạn trai của cô ta sao? Không tính lên người anh thì chẳng lẽ..."

"Bạn trai? Ngâm miệng lại!" Tư Cảnh Hàn nghe đến hai từ bạn trai này thì vô cùng dị ứng. Lạnh giọng quát.

Bạn trai, hẳn là bạn trai của ai?

Đã là tình nhân thì chỉ có kim chủ, hai từ bạn trai hoàn toàn không dành cho cuộc giao dịch đen đó. Trong thế giới của hắn đã lâu rồi càng không nghĩ đến thứ danh xưng quá xa xỉ này.

Hoắc Duật Hy không nói nữa, khóc nhiều hơn, khuôn mặt mỗi khi nước mắt lăn qua càng thêm đau rát.

Tư Cảnh Hàn đưa tay chạm vào má của cô. "Tôi dặn em thế nào, em là món đồ của tôi, ngoài tôi ra không kẻ nào được đụng tới? Quên hết rồi sao?"

"Cô ta dùng đại danh của bạn trai mình muốn lột da tôi, những người khác cũng không dám ngăn cản. Tôi muốn đánh cô ta, chỉ e là anh sẽ đau lòng rút gân của tôi."

"Nhắc thêm một tiếng bạn trai nữa thì tôi quả thật lột da em!"

Hoắc Duật Hy cười trào phúng, đưa tay quạt nước mắt. "Được, vậy kim chủ của cô ta là phú khả địch quốc, bản thân tôi lại không là cọng cỏ gì, càng không có kim chủ. Không muốn bị bắt nạt, vậy anh cho tôi đi tìm kim chủ bao nuôi sao?"

"Hoắc Duật Hy!"

"Tôi bị người ta đánh, anh cũng giận dữ với tôi, tôi muốn tìm người bảo vệ mình, anh lại phát bạo với tôi. Tư Cảnh Hàn, thật ra anh muốn tôi dùng thái độ gì đối với anh, tôi cũng không biết phải tỏ thái độ nào mới khiến anh hài lòng, anh nói đi."

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vốn luôn quật cường bây giờ lại yếu đuối không còn sức phản kháng.

Túi thân chạm đến đáy mắt, lâu lắm rồi từ ngày Tư Cảnh Hàn thế chỗ cho Tiểu Bạch, Hoắc Duật Hy cũng không còn phơi bày tình cảm trước mặt của hắn nữa. Khóa chặt tất cả cảm xúc, không cho hắn một chút tình cảm nào ngoài thống hận và chán ghét.

Hôm nay, giống như sự phòng bị của cô bị người khác lột xuống, cô không thể phản kháng lại trở về, tìm hắn trút giận, bỗng dưng tâm lạnh tựa băng như hắn cũng không nhận được chùng xuống.

Giận dữ cũng vì cô bị người khác làm tổn thương còn không phản kháng, chịu ủy khuất lại ngồi đây khóc.

Hắn đưa tay kéo cô đến, đặt cô ngồi trên đùi mình. Giọng không tự chủ hạ xuống vài phần, ân ái chút dễ dàng nhưng rất nhanh được giấu đi.

"Nín đi, cô ta là ai?"

"Na Mộc Lệ. Đánh tôi bốn tát."

"Hừ, nên đem về đây kể cho tôi nghe em ủy khuất thế nào?"

"Cô ta còn nói sẽ bảo anh lột da tôi, không cho tôi lẫn lộn ở làn giải trí nữa." Hoắc Duật Hy kể lại thêm vào vài chi tiết không có thực, Tư Cảnh Hàn đương nhiên nhìn thấy mắt cô đảo về bên trái, và nói dối. Tâm tư của cô ngoại trừ bộ dạng của tình cảm nơi trái tim thì tất cả biểu lộ khác hắn đều nhìn thấu, nhưng hắn cũng không vạch trần, mà nói:

"Ý này của cô ta nói rất đúng, em ở nhà đừng ra ngoài càng tốt."

Hoắc Duật Hy xiết chặt nắm đấm, Tư Cảnh Hàn nhìn thấy biểu lộ này của cô thì nhếch mày, "Em ngu đến nỗi đứng đó cho người ta đánh. Tôi không tính sổ với em, em còn dám tỏ thái độ với tôi? Gan em lớn quá hay là em tự tin quá mức về bản thân mình?"

"Tôi chính là như vậy, anh không hài lòng thì tùy anh xử lý, tôi có chống cự được sao? Người của anh ức hiếp tôi, tôi nhẫn nhịn, càng không có đường chống cự. Anh còn không hài lòng?"

Tư Cảnh Hàn gật gật đầu, đưa tay lấy điện thoại trong túi ra, đưa cho cô.

Hoắc Duật Hy không hiểu, đưa điện thoại cho cô làm gì?

"Cầm lấy, gọi cho Lạc Tư Vũ."

Hoắc Duật Hy không hiểu lại càng không hiểu, nhưng nhìn vào mắt của hắn rồi vẫn ấn số, gọi đi.

Đầu dây bên kia rất nhanh bắt máy.

[Tổng tài, tôi đang bận, không tiếp được.] Giọng nói đầy lạnh nhạt, như trách móc, tức giận.

"A Tư, là tôi."

Bên kia im lặng năm giây, rồi nói: [Tiểu Hy sao? Nói đi, hết bận rồi.]

Tư Cảnh Hàn mặt có chút u ám, Hoắc Duật Hy nhìn hắn cũng ngờ ngợ hiểu ra hình như Lạc Tư Vũ cùng hắn đang xích mích.

Tư Cảnh Hàn trầm giọng, "Uất ức gì, nói ra cho hắn nghe!"

Hoắc Duật Hy kinh ngạc, cắn cắn môi, nhìn mệnh lệnh trong lời nói của người đàn ông kia, cô thoáng nuốt nước bọt, rụt rè nói vào điện thoại.

"Na Mộc Lệ đánh tôi bốn tát, đòi lột da và triệt đường lui của của tôi ở lần giải trí."

[Còn gì nữa không?]

"Cô ta nói, Tư Cảnh Hàn là bạn trai của cô ta. Bọn người ở trường quay liền ý thể cho cô ta làm càn, đuổi tôi ra ngoài, hủy hợp đồng, không đền bù."

[Ừ, biết rồi.]

Bên kia nhanh chóng cúp máy.

Tư Cảnh Hàn nghe Hoắc Duật Hy nói xong môi cũng không nhịn được bất giác cong lên.

Bản tính đại tiểu thư thù dai vẫn không thay đổi quá nhiều, lúc kẻ tội cũng không quên lôi tất cả đồng bọn vào tính hết một lượt.

"Tại sao anh bắt tôi làm vậy?"

"Ngày mai đi làm đi." Hắn không trả lời mà ngược lại bình thản nói.

"Bị đuổi rồi, tôi không đi."

"Tôi bảo em đi thì em dám thử ở nhà xem?"

"Anh cùng cô ta ở chung mười 10 ngày, bây giờ quay lại rồi hết tình cảm. Anh không thấy bản thân máu lạnh à?"

"Em ở cùng tôi năm năm, kết quả bây giờ tốt lắm sao? Vốn dĩ phụ nữ như cô ta chỉ là chút quần áo vật vãnh, muốn làm hài lòng "sủng vật" của tôi thì cũng đáng giá."

"Sủng vật" mà hắn nói chính là Hoắc Duật Hy, cô cũng hiểu. Chút cảm động vừa nhen nhóm liền bị dập tắt, tàn lụi như tro.

"Hạn người như anh, đúng là ác quỷ."

Tư Cảnh Hàn không nói gì, hắn đứng dậy đi lấy hộp cứu thương, đem đến, hướng mặt của Hoắc Duật Hy thoa thuốc.

Càng nhìn vết thương trên mặt cô, ánh mắt càng tối đi, sắc lẹm mang hàn khí chết chóc, bức người.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Người của ai?

Hôm sau Hoắc Duật Hy tỉnh dậy đã thấy người đàn ông bên cạnh đang mở máy vi tính, xử lý một số tài liệu.

Hắn nửa thân trên trần, khuôn thước không chút khuyết điểm, làn da trắng ngà voi, ngón tay thon dài mảnh khảnh thuần thực thao tác trên bàn phím cứ như một nghệ sĩ piano đang điều luyện lướt trên những phím đàn.

Lúc này khuôn mặt của hắn rất nhập tâm, môi mỏng thẳng một đường, mày kiếm hơi lạnh, nghiêm túc, cực kỳ nghiêm túc.

Hoắc Duật Hy nhìn về phía đồng hồ treo tường, cũng còn khá sớm. Có lẽ là vì tối qua hắn không muốn cô nên không cảm thấy mệt mỏi mà có tinh thần thức sớm như vậy.

"Tối qua không hành em, có vẻ khiến em rất tươi tỉnh?"

"..." Thân thể Hoắc Duật Hy cứng ngắc, hắn biết cô tỉnh khi nào vậy?

Nhưng suy đi nghĩ lại, tên đàn ông này không chạm vào cô có lẽ không phải vì hắn tự nhiên tốt tính, chỉ bởi vì mặt cô bị đánh thành như vậy làm thị giác

của hắn phản cảm cũng nên.

Cuối cùng vẫn là kim chủ có tiền này kén ăn, bên người có bao nhiêu mỹ nữ, hà tất ép mình nuốt vào cái bánh bao vừa bị đánh sưng.

Hoắc Duật Hy nghĩ đến, đưa tay sờ mặt, cũng đã không sao nữa rồi. Nhưng đêm qua ắt hẳn khủng khiếp lắm.

“Em có một thói quen nên bỏ ngay. Chính là tôi hỏi thì chớ nên im lặng.”

Hoắc Duật Hy ảo não xoay lưng, suốt ngày chỉ toàn mệnh lệnh, quát tháo. Tư Cảnh Hàn cũng không có dừng hành động trên tay lại, chỉ lạnh nhạt nói:

“Rời giường, thay quần áo, xuống nhà ăn sáng rồi đi làm đi!”

“Tôi không khỏe, mệt lắm, muốn ngủ thêm chút nữa.”

“Tôi không thích lặp lại lần thứ hai!”

Hoắc Duật Hy bức dọc, không thêm nói nữa. Lần này, động tác trên tay của hắn dừng hẳn lại, hắn trực tiếp đóng máy tính, đặt qua một bên, đưa tay kéo Hoắc Duật Hy từ trong chăn ra.

“Hoặc là rời giường, hoặc là cùng tôi ở đây tới sáng ngày mai.”

Hoắc Duật Hy nhìn bàn tay của hắn đặt trên đùi của mình, đã luồn một chút vào trong váy ngủ, cô sợ đến xanh mặt, vội đẩy hắn ra, nhào xuống giường.

“Biến t...”

“Em thử nói thêm từ phía sau xem!”

Lời nói đầy cảnh cáo của hắn Hoắc Duật Hy hơi sợ hãi, không dám mở miệng nữa, chỉ đành xoay người đi vào phòng thay đồ chọn quần áo.

Hoắc Duật Hy đứng trước trường quay H, môi cô hơi mím lại.

Hôm nay bắt cô đến đây xin lỗi đạo diễn rồi nhận lại vai là không được rồi, nhưng mà cũng không thể trái ý Tư Cảnh Hàn, cùng lắm thì chuyển thành đến đòi tiền bồi thường hợp đồng vậy.

Đôi giày da giẫm lên nền gạch sáng bóng, Hoắc Duật Hy lướt qua hai bảo vệ đi vào trong.

“Hoắc Duật Hy, cô còn đến đây làm gì?”

“Đạo diễn Trương, ông đơn phương hủy hợp đồng với tôi, tất nhiên phải bồi thường đúng hợp đồng cho tôi rồi?”

“Nào cô có vấn đề sao, cô đánh Lệ tiểu thư còn chưa bắt cô đền tiền, cô lại quay ngược lại cắn chúng tôi. Cút, cút đi!” Đạo diễn Trương không nói lý lẽ, Na Mộc Lệ đang ở bên trong, nếu để cô ta thấy Hoắc Duật Hy ở đây, chắc chắn lại nổi trận lôi đình.

“Tôi biết đạo diễn Trương, ông bị Na Mộc Lệ chèn ép. Nhưng cũng không thể vì lẽ đó mà ông không bồi thường hợp đồng cho tôi, tôi cũng cần kiếm chén cơm mà.”

Đạo diễn Trương nhìn Hoắc Duật Hy, cười khinh bỉ: “Lúc trước nếu không phải vì cô có chút nhan sắc, định đem cô về rồi từ từ dạy dỗ thì tôi còn lâu mới cho cô nhận vai. Nhưng con mèo hoang như cô lại chọc đến cây rung tiền của tôi, không có đàn ông làm chỗ dựa lại còn to gan như vậy, cô nghĩ mình là ai? Bồi thường hợp đồng, hừ, cho dù cô có khởi kiện thì có khi còn bị kiện ngược lại nữa kia.”

Ông ta nói xong lại gắt giọng: “Bảo vệ, bảo vệ đâu! Các người bị đuổi hết rồi à, người như cô ta cũng dám cho vào đây, không muốn làm việc nữa phải không?! Đuổi đi ngay!”

“Đạo diễn Trương, ông không nói lý lẽ, tôi không tin tòa án không làm gì được ông!”

“Cô cứ thử xem! Đuổi ra ngoài!”

Nghe ồn ào, Na Mộc Lệ đi ra xem. Thấy Hoắc Duật Hy thì liền nhũn mảy: “Thế nào? Không biết sợ còn dám mò đến đây à? Gan cô lớn hay mặt quá dày vậy?”

“Tôi đến lấy tiền bồi thường hợp đồng, vô cùng đúng tự nhiên sao phải xấu hổ? Có người vừa ăn cướp vừa la làng lại còn khua chiêng đánh trống mới cần xem lại nhân cách.” Hoắc Duật Hy rất không vui, trực tiếp phản bác.

“Hoắc Duật Hy, cô...cô nói cái gì hả?”

“Sao chân cô dài mà não ngắn quá vậy, tôi đang nói cô à? Hay là cô tự chột dạ?”

Na Mộc Lệ giận đến xanh mặt, nhưng vì giữ chút hình tượng cho mình mới không dám nổi điên nhào lên, dù sao cô ta cũng là người từng trải qua không ít nhần nhục, chịu đựng mới được có ngày hôm nay.

“Hừ, Hoắc Duật Hy...con chó khôn không tìm nơi từng gặp họa, nhưng con chó đói rách khôn cùng lại liều chết chỉ vì thức ăn. Cô cũng đủ rẻ mặ vì tìm lại chút tiền mọn kia mà quên luôn bản thân hôm qua đã thể thốt thể nào không thèm tìm đến đây nữa. Nhưng xem ra, không có tiền thì cuối cùng cũng bán đi chút si diện quèn của cô rồi sao?”

“Si diện của tôi dù quèn cũng dựa trên đồng tiền sạch sẽ, nhưng cũng có một số người làm tình nhân, bán thân cho người khác lại càng rẻ rúng hơn.”

“Hoắc Duật Hy, mày nói cái gì hả?” Chung Giai Giai vốn đứng một bên, nhìn Hoắc Duật Hy vốn không thiện cảm, thấy Na Mộc Lệ tức giận á khẩu liền mượn oai gắt giọng.

Hoắc Duật Hy biết dấu sao cũng không thể tiếp tục vai diễn ở đây, Na Mộc Lệ thù dai như vậy nhất định triệt đường sống ở làn giải trí của cô thật rồi. Vậy hà cớ gì cô phải nhún nhường nữa, Tư Cảnh Hàn thì sao? Hàn muốn lột da thì cứ lột da đi.

“Tôi nói chính là các người không thấy thẹn, bán thịt buôn hương...”

“Mày!” Chung Giai Giai muốn xông lên tát Hoắc Duật Hy thì một tiếng nói vang lên khiến cô ta sựng lại.

Kha Triển Vương đi vào, ánh mắt có chút lạnh lùng nhìn về phía Chung Giai Giai: “Có chuyện gì?”

“Triển Vương, anh đừng hiểu lầm, em chỉ là...”

“Chỉ là thế nào?” Kha Triển Vương không nhìn cô ta, ngược lại đi về phía Hoắc Duật Hy. Hỏi cô có sao hay không, Hoắc Duật Hy lắc lắc đầu lúc này anh mới yên tâm, xoay người lại nhìn đạo diễn Trương.

“Đạo diễn Trương, trường quay từ lúc này lại xảy ra diễn cảnh này mà ông lại im lặng như không hay biết vậy?”

“Triển Vương, chuyện kỳ chỉ là xích mích nhỏ...hơn nữa...”

“Tôi thấy không hề nhỏ đâu, mình tinh nổi tiếng ý thế muốn thì ức hiếp diễn viên nghiệp dư, có đạo lý này sao?”

“Là...là Hoắc Duật Hy cô ta đánh Lệ tỷ, bây giờ còn quay lại đòi tiền hợp đồng. Em chỉ bức xúc muốn giành lại lẽ phải thôi.” Chung Giai Giai lại nhanh miệng giải thích.

Na Mộc Lệ thấy Kha Triển Vương xuất hiện thì lợi thế hơi bị chèn ép, cô ta bước lên một bước: “Triển Vương, chúng ta làm cái nghề này đôi lúc anh cũng hiểu đây cũng chỉ là hoàn cảnh. Mắt nhắm mắt mở là xong, đôi bên cùng vui vẻ phải không?”

“Na Mộc Lệ, chính tôi lại không muốn mắt nhắm mắt mở, vì tôi rất để ý Duật Hy, không muốn cô ấy chịu thiệt thòi.” Kha Triển Vương không nhanh không chậm nói, hoàn toàn không nể mặt Na Mộc Lệ khiến mặt cô ta lúc trắng lúc đỏ.

Hoắc Duật Hy nghe anh nói vậy cũng có chút ngượng ngùng, nhưng nhìn biểu cảm của Chung Giai Giai thì có chút hả dạ. Nên cũng không ngăn cản Kha Triển Vương nói gì.

“Triển Vương, cậu nể mặt đạo diễn Trương này mà bỏ qua chuyện này được không?”

Kha Triển Vương nhìn Trương đạo diễn, lại nhìn Hoắc Duật Hy: “Đơn phương hủy hợp đồng, không đền bù thỏa đáng cho cô ấy, tôi cũng không thể xem như không thấy. Hơn nữa, lúc này rõ ràng tôi nghe Na Mộc Lệ tiểu thư mắng cô ấy, lại còn muốn đánh người công khai, không xin lỗi một tiếng càng không hợp lý lẽ.”

“Kha Triển Vương, anh đừng quá đáng! Dù sao tôi cũng là người có tiếng nói, có thể hạ mình với vô ta sao?” Na Mộc Lệ không ngờ Kha Triển Vương đối với Hoắc Duật Hy lại nhất mực bênh vực, lại gây khó dễ cô ta. Dù sao cũng là đàn chị, là ảnh hậu so với Hoắc Duật Hy lại càng không cùng đẳng cấp, hơn nữa chỗ dựa không hề nhỏ của cô ta cũng không thể như vậy bị người khác ức hiếp.

Hoắc Duật Hy nghe cô ta nói vậy thì cũng bước lên một bước: “Vậy tôi cũng không cần nâng mình nhận lời xin lỗi cao quý của Lệ tiểu thư đây. Nếu không về nhà, “chú cún nhỏ” của tôi lại mắng tôi ngốc vì tự dưng mang cả một bãi rác hôi hám về nhà.”

“Hoắc Duật Hy, cô...” Na Mộc Lệ lại vùng tay lên, nhưng bị Hoắc Duật Hy chụp lấy.

Đúng lúc này bên ngoài bỗng nhiên trở nên xôn xao, có tiếng bước chân vững vàng hòa cùng những trào xuýt xoa kinh ngạc.

“Người phụ nữ không dịu dàng, đàn ông dù thế nào cũng bị đáng vẻ này làm phản cảm.”

Tiếng giầy da dừng lại, cả trường quay đều trở nên cứng đờ, một loại áp lực nhanh chóng bao trùm, người đàn ông nở nụ cười nhạt, bước tới chỗ Hoắc Duật Hy và Na Mộc Lệ gỡ tay hai người ra kéo Hoắc Duật Hy sang một bên.

Hoắc Duật Hy cũng há hốc mồm nhìn Lạc Tư Vũ đứng trước mặt, cao ngạo vững vàng nhưng sau lưng hắn còn có thêm một người đàn ông nữa, thể

nhưng lại là Tư Cảnh Hàn.

Tư Cảnh Hàn!

Đạo diễn Trương gặp qua không ít nhân vật lớn nhỏ, tuy vị thần trong truyền thuyết là ai ông ta chưa từng gặp gỡ nhưng dựa vào khí xuất của hai người đàn ông vừa xuất hiện này liền biết đây là đại nhân không thể đắc tội.

“Hai vị đây là...”

“Cảnh Hàn, sao anh lại tới đây?” So với đạo diễn Trương, Na Mộc Lệ đã nhanh chân hơn chạy đến, ngọt ngào gọi.

Tiếng nuốt nước bọt cùng tiếng hợp không khí mạnh đồng loạt vang lên, nhưng chung quy không ai dám lên tiếng, ngay cả chụp ảnh, quay phim càng không dám.

Nhưng so với sự nhiệt tình của Na Mộc Lệ thì Tư Cảnh Hàn vô cùng thờ ơ, cô ta chưa đi đến Lạc Tư Vũ đã đứng trước mặt Tư Cảnh Hàn đưa tay chặn lại.

Na Mộc Lệ từng quần, không biết làm sao, vừa lo sợ nhưng cũng vừa đắc ý nhìn Hoắc Duật Hy. Mặc kệ thái độ Tư Cảnh Hàn thế nào, cũng là cô ta có chút tên tuổi gắn với tên người đàn ông này, Hoắc Duật Hy lần này chết chắc.

“Thì ra là Tư tổng, và Lạc phó tổng, tiểu hạ có mắt biết thái son, mong hai vị thứ lỗi, thứ lỗi.” Chân nịnh bợ của Trương đạo diễn phát huy triệt để, không ngừng nói.

Nhưng Tư Cảnh Hàn từ lúc bước vào cũng không nói lời nào, hần đi theo sau Lạc Tư Vũ bây giờ đảo một cái tìm thấy Hoắc Duật Hy thì ánh mắt cũng đặt trên người cô.

Ai ngờ Hoắc Duật Hy thấy hần nhìn mình liền lùi lại, nấp sau lưng Kha Triển Vương. Điều này chọc giận người đàn ông kia không hề ít, ánh mắt màu lam nhanh chóng đóng lại, có chút sắc bén.

“Ai gây chuyện?”

Nghe giọng nói trầm thấp của Tư Cảnh Hàn, bất giác có người run lên bần bật, đạo diễn Trương cũng không ngoại lệ.

“Chuyện này...” Trương đạo diễn ấp úng.

“Cảnh Hàn, em...” Na Mộc Lệ muốn xen vào nhưng liền nhận được một ánh của của Tư Cảnh Hàn khiến cô ta im bật, biết điều ngậm miệng lại.

“Người của anh ức hiếp Tiểu Hy, họ đơn phương hủy hợp đồng nhưng không bồi thường. Cô ấy đến chỉ muốn bồi thường đúng theo hợp đồng, Tư tổng, tôi nghĩ anh biết giải quyết thế nào cho hợp lý đúng không?”

Tư Cảnh Hàn nhìn Kha Triển Vương, lại nhìn Hoắc Duật Hy sau lưng anh, ánh mắt của hần tối lại.

“Vậy sao, quả thật có chút không thỏa đáng. Như thế này đi, Na Mộc Lệ bị hủy hợp đồng bộ phim này?” Lạc Tư Vũ không nhanh không chậm nói, lập tức cả trường quay đều ồ lên kinh ngạc, bọn người Na Mộc Lệ cũng cả kinh.

“Hoắc Duật Hy cũng không được diễn nữa.” Nhưng bất giác, Tư Cảnh Hàn cũng lạnh lẽo phun ra một câu.

Lần này, người phản ứng mạnh mẽ nhất đương nhiên là Hoắc Duật Hy. Thế nhưng...hần cũng muốn triệt đường lui của cô ở làng giải trí?

Ha, đúng rồi. Tình nhân của hần cũng bị cô làm đến nông nổi kia, hần không lột da cô cũng xem là may mắn lắm rồi, không phải sao?

Lạc Tư Vũ lại cười nhạt, không quá chân thực: “Kha thiếu gia, cậu bảo vệ người của cậu đương nhiên tôi cũng muốn bảo vệ người của tôi. Xem như có qua có lại, đúng không?”

“Nhưng mà Cảnh Hàn...”

“Lệ tiểu thư, tốt nhất cô giữ đúng vị trí của mình, trước khi đến đây đương nhiên chúng tôi biết qua quá trình của ngày hôm nay.” Lạc Tư Vũ nhìn Na Mộc Lệ lạnh nhạt nói.

Na Mộc Lệ lại bàng hoàng hết nhìn Lạc Tư Vũ lại nhìn Tư Cảnh Hàn, ai oán giấu vào lòng, lui về sau.

“Cô, có thắc mắc gì không? Tiền hợp đồng, vẫn như cũ Na Mộc Lệ và cô, Tư thị đều chỉ trả đầy đủ.” Không ngờ, Tư Cảnh Hàn lại đột nhiên hướng Hoắc Duật Hy hỏi.

Cô có hơi mất tự nhiên, “Không cần đâu...” Sau đó cô lại quay sang nhìn Kha Triển Vương: “Học trường, chúng ta về đi.”

Kha Triển Vương gật đầu lại hướng Tư Cảnh Hàn nói: “Tư tổng, cảm ơn đã giải quyết cho Tiểu Hy chúng tôi, nhưng dù thế nào Tiểu Hy cũng không cần loại vai diễn phải chịu áp lực này. Xóa tên tôi ra khỏi bộ phim này càng tốt, lần tới vẫn hợp tác vui vẻ.”

Kha Triển Vương dẫn tay Hoắc Duật Hy đi ngang qua Tư Cảnh Hàn. Hắn không có nhìn theo cô, cũng không biểu lộ cảm xúc gì, giống như không quen biết. Nhưng Hoắc Duật Hy có cảm giác, nhiệt độ quanh hắn vô cùng lạnh, như hàn băng.

Lạc Tư Vũ nhìn hai người kia đã rời đi, khuôn mặt chẳng mấy chốc cũng không còn vẻ điềm nhiên vân đạm, khôi phục vẻ hững hờ, lạnh lùng nhìn đạo diễn Trương.

“Vốn dĩ muốn kiểm tra một chút số tiền của Tư thị bỏ ra đã đi đến bước nào. Nhưng xem ra bộ phim này khiến nhiều người không vui như vậy, thế thì hủy đi.”

Cả trường quay như vỡ òa, nhưng không dám nhón nháo đến khi hai người đàn ông như thần thoại kia rời đi.

Hai chân đạo diễn Trương khụy xuống..

Thế là hết!

Đêm

Hàn Nguyệt lộng gió, cánh hoa quỳnh tím biếc rơi rụng nền sân..

“A.....ư....a....đau...nhẹ thôi...a....”

Hoắc Duật Hy quỳ trên đùi Tư Cảnh Hàn, hai tay ôm cổ của hắn nhưng hạ thân không ngừng vận vẹo tránh né.

Tư Cảnh Hàn ngồi ở mép giường, hai đùi của Hoắc Duật Hy bị hắn mở rộng sang hai bên, kẹp eo của mình lại, hai đầu gối của cô chạm vào nệm giường đàn hồi, đôi lúc hơi lún xuống.

“Em trở thành người của người đàn ông khác khi nào vậy hả?”

“Không...không có...a....”

“Kha Triển Vương, trước mặt tôi nói em là người của hắn, vậy em tính sao với tôi?”

“Đừng...a...nhẹ một chút, trưởng quá...a....”

Người phía dưới luật động không ngừng khiến Hoắc Duật Hy sắp nhũn ra.

Tiếng hôn ái muội, tiếng va chạm kích thích tình không ngừng vang lên.

“Cô ta là người của anh, anh bảo vệ...người khác bảo vệ tôi, tôi cũng ngốc đến nỗi....từ chối...a...”

“Tư Cảnh Hàn...a.....ừm....đừng động nữa, chịu không nổi....a....” Hoắc Duật Hy nỉ non cầu xin, cô sắp ra, rất nhanh thôi.

“Sắp?”

“Đừng, anh xấu...a....”

Kết quả, nơi giao hợp của hai người nhầy nhụa với thủy dịch trong suốt của cô gái, tràn như thác lũ.

Hắn thô bạo, cô sẽ không quá mê đắm, nhưng mỗi lúc hắn nhiệt tình, cô luôn chịu không nổi.

“Na Mộc Lệ bị hủy hợp đồng, em còn không vui? Còn trước mặt tôi nấp sau lưng người đàn ông khác, cầu mong che chở như vậy?”

“Nhưng anh cũng triệt đường sống của tôi ở làng giải trí...a....”

“Bảo em an phận chờ tôi về đến Tư thị làm việc, em không nghe sao? Hay bị lời của học trưởng Kha làm quên hết rồi?”

Hoắc Duật Hy chịu không nổi nữa, giãy giụa kịch liệt muốn thoát khỏi sự tấn công của hắn.

“A....đừng....đừng vào nữa...sâu quá...” Mặt cô đỏ ửng, ai oán đâm vào lưng hắn, lại cào loạn xạ.

Rất nhanh mất hết sức lực, xụi lơ vắt người trên lưng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Tôi thấy cũng dễ thương mà

“Hức...anh...tôi đến chỗ anh làm việc thì có gì tốt đẹp, không biết một ngày nào đó chết cũng không biết lý do.”

“Đó là mệnh lệnh, em không có quyền từ chối.” Tư Cảnh Hàn vẫn làm việc với cơ thể xinh đẹp dán trên người, chỉ là lời nói vẫn rất phán đoán, tuyệt nhiên là quyết định, không chút thương lượng.

“Hừ, tình nhân nào đó của anh bỗng dưng một mai tùy hứng, tìm đến quấy, anh không sợ phiền sao?”

“Phụ nữ bên cạnh tôi, dám quấy đến bây giờ cũng chỉ có mình em.”

“Tôi không tin...hơn nữa, anh bảo tôi giữ gìn bản thân cẩn thận. Nhưng nhờ người khác dùng dao khổng chế tôi có thể phản kháng sao? Lúc đó bị thương anh lại nổi giận trút hết lên người kia hay lên người tôi còn chưa biết nữa.”

“Em luôn canh cánh chuyện em ăn tất tôi không an ủi em?”

Hoắc Duật Hy cười nhạt, khuôn mặt có chút mê ly, cơ thể ửng hồng ngay cả ánh mắt cũng mông lung vì nhục dục.

Cô hơi ngồi thẳng lưng, hai tay vẫn đặt trên vai hắn, nhìn thẳng vào ánh mắt màu lam đẹp đẽ, cuối cùng lại rơi trên nốt ròi son cực nhỏ bên mắt trái của hắn, “Tôi dám trông chờ sự an ủi của thiên tuế đại nhân như anh sao? Mà cho dù là có đi nữa, tôi cũng không cần!”

“Hoắc Duật Hy!” Lập tức mâu quang của Tư Cảnh Hàn liền lạnh lẽo, tâm tình cực điểm không tốt. “Ăn nói cho cẩn thận vào, nên nhớ em đang ở trên người tôi, dù có chịu thiệt cũng là em.”

Hoắc Duật Hy lại cười, đưa bàn tay vuốt ve mái tóc đen dày của hắn, ngón tay lại vẽ theo góc cạnh, từng đường nét trên khuôn mặt tinh tế, yêu nghiệt.

“Thì ra lúc làm tình, anh và Tiểu Bạch giống nhau đến vậy? Vẻ mặt nhìn thế nào cũng thật "phong tình vạn chủng".”

*Phong tình vạn chủng: cụm từ 4 chữ thường dùng để chỉ người phụ nữ đẹp, đẹp từ cốt cách, đủ loại phong tình. Nhưng trong một số văn cảnh riêng cũng dùng để chỉ sự lãng lợ.

Con người của Tư Cảnh Hàn nghe lời này của cô thì co rụt mạnh, trong lòng một cảm xúc nào đó lại rục rịch trỗi dậy. Răng hắn nghiêng lại, khuôn cằm cứng ngắc.

Dù là Kha Triển Vương hay Tề Thiệu Khanh trong lòng của Hoắc Duật Hy được cô nghĩ đến hắn cũng không quá bất ngờ, nhưng vì sao người đàn ông kia hắn muốn cô quên đi nhất thì lại càng trái ngược.

Tiểu Bạch trong mắt hắn giống như một cái bóng, là cái thứ dù thế nào cũng không thể nhỏ đi.

Tiểu Bạch lười thui, mặt mờ, không rõ ràng, không có hình dạng, không tình cảm, và tất cả những điều Hoắc Duật Hy thấy đều là do hắn tạo nên, nhưng cuối cùng những thứ hư vô ấy lại khắc sâu vào lòng cô, như mãi mãi, như bất tận, dù là ai cũng không thể thế chỗ.

Dù là hắn, người tạo nên Tiểu Bạch cũng không thể sao?

Cuối cùng, Hoắc Duật Hy quan sát tỉ mỉ biểu cảm nơi khuôn mặt lạnh băng của Tư Cảnh Hàn, cũng giống như chờ đợi một con bão sắp kéo đến, thế nhưng chờ mãi, Tư Cảnh Hàn vẫn không nói gì, hắn chỉ nhìn cô.

Hoắc Duật Hy bỗng bật cười, nụ cười rõ ràng hơn, đôi môi ngọt ngào mấp mề lộ ra những chiếc răng trắng, xinh xinh.

“Tức giận lắm sao?”

Hoắc Duật Hy mỗi lần nhắc đến Tiểu Bạch, Tư Cảnh Hàn hoặc sẽ nổi giận, cường ngạnh ép cô quên hắn đi, hoặc đôi khi lại im lặng như thế này, có vẻ như chịu đựng hay nhẫn nhịn một điều gì đó, cô không biết. Nhưng mà, dù thế nào mỗi lần hắn im lặng, cô lại thấy rất hả dạ.

Giống như cuối cùng cũng thành công làm ảnh hưởng đến tâm trạng vốn luôn lạnh lẽo của hắn, thành công chọc giận hắn còn vui hơn cả mọi điều khác.

Vì cô muốn phản nghịch, muốn đối chọi với tất cả mệnh lệnh của hắn, muốn thoát khỏi sự điều khiển, chỉ huy của người đàn ông này, không muốn phải làm con cờ cho hắn thao túng, không được trái ý.

Tư Cảnh Hàn vẫn không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào nụ cười của cô. Hoắc Duật Hy hơi cúi đầu, khi môi của cô gần chạm đến môi của hắn, Tư Cảnh Hàn liền nghiêng đầu né tránh.

Hoắc Duật Hy cười có chút tinh nghịch: “Từ lúc nào Tư tổng của chúng ta lại sợ cả một nụ hôn vậy?”

“Nhìn cho kỹ, tôi là Tư Cảnh Hàn, không phải Tiểu Bạch của em.”

“Thì ra anh sợ làm người thế thân.”

Sắc mặt Tư Cảnh Hàn càng trầm xuống, cuối cùng nhặt mặc nói: “Nụ hôn em muốn dành cho người đàn ông khác lại dụng tâm lên người tôi, tôi cũng thấy đủ bản.”

“Vậy thì thật không may rồi, trước giờ lúc hôn tôi vẫn cứ nghĩ đó là Tiểu Bạch.”

Thất lực của Hoắc Duật Hy đột ngột căng thẳng, một lực đạo như muốn bóp nó vụn vỡ khiến cô hơi nhăn mày lại.

“Em dám lặp lại lần nữa xem?”

“Tôi không ngốc mà nói lại lần nữa. Lời hay không nói hai lần.” Hoắc Duật Hy đột nhiên giảo hoạt, chọc giận hắn xong liền muốn phui mông bỏ chạy.

“Em...” Tư Cảnh Hàn chỉ thốt lên được từ này, cuối cùng cũng không thể làm gì thêm. Đe dọa, cô không sợ, trừng phạt càng khiến cô ngoan cố, suy cho cùng dòng máu chảy trong người Hoắc Duật Hy không tầm thường. Ăn trong cốt tủy loại cốt cách quật cường, không lùi bước đến bướng bỉnh nhưng cũng cao quý, thanh sạch như ánh mắt của cô.

Trong phòng hai người với tư thế vô cùng ái muội nhìn nhau chăm chú, Hoắc Duật Hy lưng thẳng, eo dán chặt vào bụng dưới của Tư Cảnh Hàn, vừa nhìn vào cũng khiến người khác đỏ mặt tía tai, vì tư thế đó đang có chuyện gì xảy ra cũng quá rõ ràng.

Qua một lúc, Hoắc Duật Hy lại lên tiếng: “Tư Cảnh Hàn, trước giờ tôi chỉ hôn Tiểu Bạch, hôm nay tôi hôn anh nhé?”

Đáy mắt của Tư Cảnh Hàn thoáng qua sự bất ngờ, nghi hoặc. Nhưng cuối cùng liền lấy lại được sự tỉnh táo vốn có, hắn trầm giọng hỏi: “Em lại làm chuyện gì trái ý tôi nữa rồi?”

Hoắc Duật Hy không khỏi cảm thán sự nhạy bén của người đàn ông này, chính là những người muốn nịnh nọt hắn hay mua chuộc thì mơ tưởng cũng đừng mong thấy được.

“Thật ra lúc chiều học trường...a...làm gì vậy, đau quá.”

“Trước mặt tôi liên tục nhắc đến hai người đàn ông liên tục, em không muốn xuống giường nữa?”

“Không...không phải, chính là lúc chiều học trường có vẻ đã biết tôi đang ở chung một chỗ với anh rồi. Anh ấy hỏi tôi với anh thật sự không có quen biết trước đó sao?” Hoắc Duật Hy gấp gấp ôm cổ Tư Cảnh Hàn, giữ chặt không cho hắn lật động nữa.

“Thì sao?”

“Anh không sợ chuyện này bị lộ ra ngoài nữa sao?”

“Kha Triển Vương là loại người nào không phải tôi không biết, em trong mắt hắn chẳng qua chỉ là một Tiểu Bạch Thỏ dễ bị bắt nạt, cùng lắm hắn đã coi tôi là một kim chủ cường ép con gái nhà lành làm tình nhân của mình.”

Hoắc Duật Hy nhìn vẻ bình tĩnh cùng thần nhiên của Tư Cảnh Hàn thì suy nghĩ lại, cũng đúng, cô là Hoắc Duật Hy nhưng Kha Triển Vương không biết cô là con gái của Hoắc gia.

Trong lúc cô lo suy nghĩ, Tư Cảnh Hàn lại tập trung hơn thường thức cơ thể non mềm đang dán ở lòng ngực, đôi gò đào không chút cố kỵ tỳ lên người hắn, dù không muốn cũng không thể cưỡng lại sự dụ hoặc.

“Này, đừng mà...nói chuyện Na Mộc Lệ đi...a....đừng có cắn...”

“Tập trung đi. Lúc này thích hợp để nói chuyện sao?”

Nhưng Hoắc Duật Hy lại đẩy ngực Tư Cảnh Hàn ra khỏi ngực của mình, khiến hắn rất không hài lòng. Cô nhìn hắn, lại nói: “Anh bên ngoài ăn chưa đủ sao còn về đây ăn tiếp?”

“Chuyện tôi bên ngoài ăn rồi với việc về nhà ăn thêm liên quan với việc em muốn hay không sao? Nên nhớ, em là của tôi, tôi muốn thế nào chính là thế đấy!”

“Na Mộc Lệ cô đánh tôi, tôi còn chưa đánh trả, anh đuổi cô ta nhưng cũng đuổi tôi, như vậy là không công bằng, đều là tình nhân, nhưng vì sao tôi phải chịu thiệt hơn?”

“Cô ta có giá trị riêng của cô ta, bây giờ giữ lại vẫn còn có ít. Em không thể rộng lượng chút sao?”

“Nếu tôi ít kỹ thì anh sẽ chịu theo ý tôi sao? Anh nói cái gì thì chính là cái đó, còn đợi tôi cho phép? Nực cười!”

Tư Cảnh Hàn vì sự tính toán chi li này của cô mà tâm tình khẽ buông lỏng, môi mỏng cũng khẽ cong lên: “Em tính toán nhiều như vậy, có phải bây giờ đến lượt tôi cũng nên tính một chút rồi không?”

Nghe hắn nói vậy, Hoắc Duật Hy bắt giác thấy lo lo, biểu cảm trên mặt người đàn ông này dù nghiêm túc hay thả lỏng đều khiến cô phải đề phòng. Chính là lúc hắn tức giận sẽ làm ra những chuyện vô cùng đáng sợ, tổn thương đến những người cô yêu quý, nhưng khi hắn thả lỏng tâm trạng, sự hư hỏng lại khiến cô không thể rời giường, cũng khiến vô sợ rơi vào những thứ tình cảm không nên nảy sinh với loài ma quỷ.

“Tôi thì làm gì chứ?”

“Lúc ở trường quay, em nói gì, chẳng lẽ em không nhớ?”

Hoắc Duật Hy nhìn vào đôi mắt màu lam, cố gắng đọc những suy nghĩ trong đó nhưng cũng chỉ thấy một màu thăm biếc, mênh mông.

“Anh nghe gì sao?”

“Em nói xem, "chú cún nhỏ" là thế nào, hửm?”

Nghe đến đây, Hoắc Duật Hy liền cứng đờ thân thể, âm thầm nuốt nước bọt, không nhìn ra hắn có đang tức giận hay không?

Tư Cảnh Hàn cũng cảm thấy người phụ nữ này gan cũng to bằng trời, không sợ sống chết, ngang nhiên nằng hấn là cún nhỏ.

“Không phải đâu, tôi đang nói không phải anh mà là...”

“Em nghĩ tôi tin lời nói dối tiếp theo của em?” Tư Cảnh Hàn lạnh lùng ngắt lời của cô. Hoắc Duật Hy đành nuốt nửa câu sau vào trong bụng.

“Tôi thấy cũng rất dễ thương mà...” Hoắc Duật Hy buộc miệng nói nhưng càng về sau tiếng càng nhỏ, như tiếng mèo kêu.

Nhưng hình như hai từ dễ thương này càng không phù hợp với hắn, càng nói càng sai.

“Đừng để tôi nghe lại lần thứ hai, nếu không sẽ tôi sẽ không đơn giản bỏ qua như hôm nay đâu. Lần đầu, cũng là lần cuối.”

Hoắc Duật Hy ở bên cạnh hắn không nhiều nhưng cũng không quá ít, từ khóa cần nắm bắt đương nhiên cô nhạy bén hiểu được, bất an hỏi: “Vậy hôm nay anh định làm gì?”

“Em lẽ ra phải là người rõ nhất.”

“Anh...anh...chẳng phải ngày mai anh muốn tôi đến công ty sao? Vậy thì tôi còn phải dậy sớm!”

“Thư ký riêng của tôi cũng không nhất thiết phải đứng giờ.”

Nói xong, hắn liền kéo cô lại thêm gần mình, một tay đặt sau tấm lưng trần vuốt ve, một tay tìm xuống cặp mông tròn trịa ngồi trên đùi mình, xoa nắn.

Hoắc Duật Hy thở một tiếng, cũng không phải chưa từng làm, dù sao không thoát khỏi, cô cũng không cần phản kháng làm thiệt bản thân.

Đôi tay trắng nõn mon men trên cổ của hắn hơi xiết lại, thả lỏng bản thân mặc tình hắn làm càn, hơi ngửa cổ ra phía sau, đôi mi nhắm hờng thụ nguồn nhiệt đang di chuyển trên người mình, cả người qua từng đợt cao trào cong về phía sau, dán sát vào ngực hắn.

Đêm cứ thế tiếp diễn...

Yêu hận đan xen chẳng rõ ràng, lúc tồn tại, lúc hóa hư không. Dù là vì dục vọng che mờ lý trí hay tại đêm đen quá mê hoặc thì cũng không thể phủ nhận, đêm nay là đêm ngọt ngào nhất mà Hoắc Duật Hy có được suốt ba năm dẫn vật.

Dù chỉ là thoáng qua, hoặc cũng có thể do cô ngộ nhận nhưng cô không hề bài xích.

“Uống đi.”

Mạc Lạc Phàm đặt ly rượu trước mặt Lạc Tư Vũ, sau đó cũng rót một ly cho mình rồi tìm chỗ ngồi, lưng tựa vào ghế, chân vắt lên bàn, nhấp chút rượu thưởng thức.

Tư Cảnh Hàn ngồi đối diện với Lạc Tư Vũ cầm một cốc nước lọc, cũng uống một ngụm.

“Mệt quá, vẫn chưa hết giận à? Đã hơn 10 ngày rồi đó! Chẳng phải hôm qua còn cùng nhau đến trường quay chỗ Tiểu Duật Hy sao?” Mạc Lạc Phàm chán nản nhìn hai người đàn ông trước mặt, lười biếng nói.

Hai người kia đồng thời không trả lời anh, mỗi người một tư thế ngồi nhưng biểu cảm đều lạnh nhạt như nhau.

Mạc Lạc Phàm nuốt cảm xúc muốn chửi người vào trong, tiếp tục giải hòa.

“Tiểu Bạch, lần này cậu chịu sai đi, tự dung lại đánh A Tư là thế nào?”

Tư Cảnh Hàn lúc này mới liếc nhìn về phía anh, từng chữ phun ra: “Không có chuyện gì là tự dung hết. Tôi là người tùy hứng sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Nghiệt duyên

Mạc Lạc Phàm nhìn sang Lạc Tư Vũ, thấy vậy hắn cũng không nhanh không chậm nói:

"Tôi cũng không phải loại người tự dung gây sự để bị đánh."

Mạc Lạc Phàm lại gạt đầu, hai tên này đều là đầu gối, mặt băng mài ra. Nhưng anh lại tốt hơn hắn, có trái tim vô cùng âm áp a, có thể nhẫn nhịn tiếp tục làm lá chắn giúp hai tên này giải hòa.

"Nhưng mà A Tư, cậu thật sự không nói cái gì chọc tới Tiểu Bạch chứ?"

Lạc Tư Vũ đánh mắt về phía ly nước lọc đã cạn của Tư Cảnh Hàn, hắn lại vắn về ly rượu trong tay mình, màu rượu đỏ huyết, sóng sánh hắc lại ánh đèn, mà mị nhưng dụ hoặc.

"Không có."

Nghe hai chữ ít ỏi này phun ra từ miệng của Lạc Tư Vũ thì mi tâm của Mạc Lạc Phàm lại càng nhíu chặt hơn.

Quái lạ, chẳng lẽ tên Tiểu Bạch chạm mạch thật, tự nhiên lại mang đi đánh Lạc Tư Vũ một cái, đã như vậy còn làm hỏng chuyện tốt của anh.

"Nhưng mà A Tư, tôi nói biểu cảm của cậu rất lạ, thật sự là không nói gì sao? Đại khái là về Tiểu Duật Hy chẳng hạn."

Mạc Lạc Phàm sáp lại ngồi gần Lạc Tư Vũ, đưa tay ra một cái đã để trên đùi của hắn. Lạc Tư Vũ lập tức đẩy anh ra, lạnh lùng nói: "Không có nói, cậu tránh ra đi!"

Mạc Lạc Phàm như bị dội nước lạnh vào mặt, chuyển hướng sang Tư Cảnh Hàn ngồi đối diện.

"Vậy Tiểu Bạch, cậu nói đi, cậu ta nói cái gì làm cậu nổi điên vậy?"

Tư Cảnh Hàn liếc nhìn bàn tay Mạc Lạc Phàm đặt trên bụng mình, cũng không có lạnh lùng như Lạc Tư Vũ, mà ngược lại không nói gì, càng không đẩy Mạc Lạc Phàm ra.

Mạc Lạc Phàm thấy vậy được hời, cười càng thêm tươi sáp gần đến dựa lên vai Tư Cảnh Hàn.

"Cậu ta nói..."

"Khoan đã!" Mạc Lạc Phàm đột nhiên nói to cắt lời Tư Cảnh Hàn, anh đưa mũi khịt khịt mấy cái trước ngực Tư Cảnh Hàn, rồi dừng lại trên cổ hắn.

"Trời ơi, Tiểu Bạch! Cậu cũng đủ hư hỏng đi! Càng ngày càng hư rồi, đi làm mà cũng không quên làm loại chuyện "đen" như vậy!"

Tư Cảnh Hàn cùng Lạc Tư Vũ đồng thời nhíu mày. Ngược lại Mạc Lạc Phàm càng cao hứng hơn, "Nói đi, là ai vậy? Có phải Tiểu Duật Hy không, hả?"

Tư Cảnh Hàn lần này thì thẳng thừng đấm cho Mạc Lạc Phàm một cái, bay về góc kia ghé sa lon. Sau đó, hơi đưa tay chỉnh lại cổ áo cho cao lên che khuất dấu răng mập mờ trên xương quai xanh khêu gợi.

Phải nói cái mũi của Mạc Lạc Phàm còn tinh hơn cả chó nghiệp vụ của cảnh sát, thế nhưng từ người của hắn có thể nhận ra được mùi hương kia.

Mạc Lạc Phàm trân trối nhìn Tư Cảnh Hàn, lại ôm bụng ngồi dậy, hắn đã hiểu vì sao tự dung Lạc Tư Vũ bị đánh. À mà cũng không phải tự dung, chắc chắn là có liên quan đến Hoắc Duật Hy.

Cái tên Tiểu Bạch này chính là mỗi khi nhắc đến những việc có liên quan đến Hoắc Duật Hy đều rất tùy hứng, cũng rất dễ nổi điên, không kiểm soát. Nhưng mà anh có nói gì đặc tội sao? Chuyện xấu hắn làm trong giờ làm việc bị phát hiện liền thẹn quá hóa giận quay lại cắn người chắc?

Không biết trong phòng làm việc sạch hơn môi trường chân không kia từ lúc Hoắc Duật Hy đến làm đã xảy ra bao nhiêu chuyện xấu nữa. Từ lúc nào

Tiểu Bạch của hắn lại biến thành một người như vậy nhỉ?

Nhưng phải công nhận là có tiến bộ, vô cùng tiến bộ, một chốc Hoắc Duật Hy xuất hiện dường như khiến tên Tiểu Bạch này dậy thì thành công vậy.

Mạc Lạc Phàm tự suy nghĩ rồi lau cười một mình, ngã ngón sà lại chỗ Lạc Tur Vũ. Anh tặc lưỡi hai cái, vỗ vỗ vào ngực Lạc Tur Vũ, than nhẹ: "A Tur, cậu xem phải học hỏi Tiểu Bạch. Người có sắc khí trong người cũng nhìn tốt mắt hơn hắn. Còn cậu đây, để thế này mãi riết thành nhân sâm khô héo, suốt ngày bày ra một bộ mặt, cho người khác cũng chê đấy."

"Mạc Lạc Phàm, cậu im đi. Có tin tôi lột da cậu không?"

"O kìa, sao lại nhấn tâm với tôi quá vậy? Dù sao cũng chỉ muốn tốt cho cậu thôi mà. Tôi khuyên cậu, lần sau nếu là chuyện của Tiểu Duật Hy cậu cứ mặc tên kia làm gì thì làm, cứ đứng nhìn là được, nếu không lại chuốc họa vào thân. Những kẻ tâm thần phân liệt như hắn không cần để tâm cho nhọc lòng."

Có trời biết, trên đời này ngoài Mạc Lạc Phàm thì chưa từng có ai thẳng thừng mắng vào mặt Tur Cảnh Hàn hắn như vậy. Không xem Thượng nhân của "Vong" ra gì, càng không sợ Tur Cảnh Hàn ông hoàng của thương giới, dám đùa cợt, ngã ngón chọc đến hắn như vậy cũng chỉ có Mạc Lạc Phàm.

Tur Cảnh Hàn dường như quá quen với cách nói chuyện này của Mạc Lạc Phàm, hắn không biểu hiện thái độ gì mà chỉ lặng mình suy nghĩ.

Lúc này cô gái nhỏ kia xinh đẹp, mềm mại như thế nào dán trước ngực mình, tiếng kêu the thé, hơi thở mê ly của cô hòa vào từng giọt mồ hôi lấm tấm trên tấm lưng trần, sáng mịn.

Nếu không phải đột nhiên Mạc Lạc Phàm gọi điện lời hắn đến hội quán này chơi thì e là cô gái nhỏ kia đừng mong xuống khỏi bàn làm việc của hắn.

"Này, cậu nói dạo này người yêu của hắn thế nào rồi?"

"Rất tốt."

"Ha, tôi nói nha, lần trước gặp mặt lại thấy đúng là càng ngày càng xinh đẹp. Tiểu mỹ nhân như vậy nếu không phải là người yêu của Tiểu Bạch thì từ lâu tôi đã tần vè nhà mà hành hạ rồi."

"Cậu dám khen người yêu của hắn như vậy ngay trước mặt hắn, không sợ hắn lại đâm cậu sao?" Lạc Tur Vũ nhếch môi nói, đánh mắt nhìn sang Tur Cảnh Hàn.

Mạc Lạc Phàm lúc này mới chống cằm, hai khuỷu tay đặt trên bàn thủy tinh, hơi chồm mặt về phía Tur Cảnh Hàn: "Thế nào? Cậu thật là tên phú thương độc tài đó, chê người yêu của cậu xấu, cậu không hài lòng. Khen người yêu của cậu xinh đẹp, cậu lại tức giận năm lần bảy lượt muốn lột da tôi. Tính chiếm hữu cũng thật cao quá đi, tính đem người yêu của cậu nhốt ở trong nhà, cho mình cậu xem chắc!"

Tur Cảnh Hàn nheo mắt nhìn Mạc Lạc Phàm, sau đó lại lạnh nhạt nói: "Mấy từ đó không phù hợp thốt ra từ miệng của các cậu."

"À, miễn là đàn ông thì không được chứ gì? Thế còn Tiểu Duật Hy thì sao?" Nói đến đây, Mạc Lạc Phàm lại như phát hiện ra thêm một châu lục mới: "Ày da, đúng rồi nha. Nếu để Tiểu Duật Hy biết sự tồn tại của người yêu của cậu thì sẽ thế nào nhỉ? Cô ấy chấp nhận nổi không đây? Cậu tính sao với cô ấy đây?"

Tur Cảnh Hàn nghe đến Hoắc Duật Hy, ánh mắt màu lam lại thoáng qua một chút do dự, nhưng cũng có chút mềm mại: "Không tính sao cả, chuyện này để sau này rồi hãy tính."

"Chỉ sợ một ngày nào đó, Tiểu Duật Hy lỡ dùng dao "phập" một cái, ghim vào tim của cậu. Đến lúc đó, muốn gặp lại người yêu bên kia cũng không kịp đâu, phụ nữ vốn không rộng lượng như vậy, cô ấy sẽ chấp nhận sao?" Mạc Lạc Phàm nửa thật, nửa đùa nói. Tur Cảnh Hàn cũng không hề nao núng, rất tự nhiên đáp lại:

"Không biết. Nhưng không chấp nhận cũng phải chấp nhận."

Mạc Lạc Phàm hết hơi sức lắc đầu, ngã đầu vào vai Tur Cảnh Hàn: "Hết thuốc chữa thật rồi, A Tur, cậu thấy chưa? Giống như là cái cảm giác một chân đạp hai thuyền ấy vậy, suốt ngày chạy đông chạy tây, vừa không buông được người này lại luyến tiếc người kia. Cậu đây, sau này muốn làm gì cũng phải tìm cách thu tóm về cùng một nhà cho đỡ khổ biết không?"

Lạc Tur Vũ như thoáng lộn trong ký ức một khoảnh khắc nào đó, giọng nói có chút xa xôi: "Không tìm được cô ấy, đời này tôi định sẵn cô độc."

"Vậy cậu làm nhân sâm khô là cái chắc rồi, cái đồ đầu gỗ!" Mạc Lạc Phàm ngồi thẳng, đẩy Lạc Tur Vũ ra.

Tur Cảnh Hàn nhìn Lạc Tur Vũ, như cười như không, như có chút giễu cợt khi thấy ánh mắt của Lạc Tur Vũ nhìn mình.

Lạc Tur Vũ thấy ý cười cợt trong mắt Tur Cảnh Hàn thì càng lại mặt, đưa tay nhắc chai rượu năm 79 lên tự rót cho mình, một hơi uống cạn.

Tur Cảnh Hàn cầm cái cốc trên tay đứng dậy, đi đến chỗ lấy nước, rót thêm một cốc nước lọc.

Mạc Lạc Phàm thấy thế lại cười: "Lại muốn dưỡng da à? À, mà lúc trước Tiểu Duật Hy cho cậu dùng tinh dầu dưỡng da loại nào vậy, cũng hiệu quả ra phết."

Phải nói năm năm trước, lúc biết Lạc Tur Vũ đưa Tur Cảnh Hàn đến Á Luật Tur anh đã có bao nhiêu cao hứng. Không ngờ chuẩn bị lâu ngày như vậy cũng đã được diện kiến dung nhan trần trụi của Tur tổng lãnh khóc, lạnh lùng trong bộ dạng không tiền, không quyền a.

Càng không phải nói, chuyện ở DJ nếu không phải anh giờ trò thì còn lâu Tur Cảnh Hàn mới có dịp nằm trong phòng bao Vip đó, một lần trải nghiệm tốt như vậy mà nữ nào hẳn không biết ơn, sau khi gặp mặt lại còn tần cho anh một trận.

Hừ, không trả thù mới không phải là quân tử. Thế là Mạc Lạc Phàm anh quyết định cho Tiểu Bạch băng bột một tuần, lúc xử lý vết thương còn cố tình làm cho nó nặng hơn, không chút khách khí lấy công trả thù riêng.

Mà dù sao tên Tiểu Bạch này cũng thật ngoan cố, đã trúng thuốc còn cố lê mình đi dội nước lạnh, trước đó đã không khỏe nên kết quả như vậy mắc bệnh dễ dàng.

Có lẽ là nghiệt duyên, có lẽ là tai họa mà cuộc đời Hoắc Duật Hy nhất định gặp phải. Mà trong vô tình, hai thế giới vốn không thể hòa hợp va chạm vào nhau, tạo thành một thế giới thứ ba nữa, vừa không chân thực, lại không thể khước từ mà thoát ra.

Mạc Lạc Phàm lại cảm thấy hai từ Tiểu Bạch từ miệng Hoắc Duật Hy thốt ra, quả thật cái tên này dành cho Tur Cảnh Hàn cũng thật quá ấn tượng đi, lại nói đến chuyện bị bà chủ nhà trọ đuổi ra ngoài, anh lại bất giác đưa tay lên vết sẹo của mình. Đúng là cái chút tài lẻ đôi giọng này cũng quá ư hữu dụng, đứng bên cạnh Thượng nhân của "Vong" cũng xem như có chút tiếng nói cùng mặt mũi.

Tur Cảnh Hàn chịu nhiều ủy khuất như vậy chỉ để núp bóng dưới lớp vỏ Tiểu Bạch thôi sao?

Có người nói Tur Cảnh Hàn lòng dạ nham hiểm bất chấp thủ đoạn, nếu không phải hành tung bị bại lộ, thân phận bị phơi bày, người của Mục Đương truy sát, hoặc là vì để tìm ra nội gián bán đứng hẳn thì Tur Cảnh Hàn đã không nhẫn nhục như thế rồi.

Nhưng có đủ hợp lý không?

Yue của "Vong" không không phải người tầm thường, càng không phải hạng người chấp nhận sống chui nhui như vậy để đảm bảo an toàn. Có lẽ là vì Hoắc gia, người con gái đó là người của Hoắc gia, mà mối hận năm xưa vẫn dây dưa bồng chốc được khơi lại, dậy sóng hóa thành một âm mưu đen tối, định sẵn kẻ sẽ bày ra thế trận, còn quân cờ kia chỉ phải biết phục tùng.

Nhưng Mạc Lạc Phàm nhìn Tur Cảnh Hàn, nhưng như vậy vẫn còn quá đơn giản. Vì màu lam trong ánh mắt của người đàn ông kia, từ lâu đã không còn nguyên vẹn như lúc đầu, trong đó có vài mùi vị được pha vào hóa thành linh hồn của loài ác quỷ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thế Yếu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Cô ta có nhìn thấy dấu răng trên cổ anh không?

Mạc Lạc Phàm lại lười nhác nằm tựa vào ghế, nói thế nào thì Tur Cảnh Hàn của năm năm về trước cũng thật sự quá bất mắt đi.

Anh dám cá Hoắc Duật Hy để ý Tiểu Bạch như vậy chắc chắn có một phần là vì sắc, bị cura đồ bởi tên trai bao mặt trắng kia. Đúng là lúc đó Tiểu Bạch yếu ớt đến vô hại, dù là phụ nữ hay đàn ông nhìn thấy đáng về của hẳn cũng nhìn không được có chút động tâm.

Nhưng cuối cùng vẫn là Hoắc Duật Hy động tâm nhiều nhất, bất chấp lễ giáo, quy tắc của Hoắc gia lén lút nuôi một tên Tiểu Bạch Kiểm vô tích sự, còn sùng bái lên tận trời.

Mạc Lạc Phàm nghĩ đến đây, bất giác lại cười một mình đến run rẩy, đến thích chí. Đúng là quá hư cấu rồi, loại tình tiết này lại có thể xảy ra trên người đại ác ma như Tur Cảnh Hàn.

Thế nhưng trong vô vàn cái tôi tệ của câu chuyện này vẫn cần có một lý do vô cùng hợp lý, loại tình huống không thể xảy ra thì vẫn có ngoại lệ và những lý do để nó ngoại lệ. Là người ngoài cuộc, đứng nhìn sự chuyển xoay trong từng mối quan hệ của Tur Cảnh Hàn trong những năm gần đây, Mạc Lạc Phàm anh lại nhận ra, đến một lúc nào đó khi các mối quan hệ không còn vận động nữa thì sẽ phải kết thúc.

Mà sự vận động trong các mối quan hệ của Tur gia và Hoắc gia cứ ngỡ là một vòng tuần hoàn nhưng cuối cùng, có lẽ không phải là như vậy. Mối quan hệ của Tur Cảnh Hàn sắp không còn vận động nữa, vì không bao lâu nữa, nó đã đi đến chặng cuối rồi.

"Haiz..." Mạc Lạc Phàm uể oải vươn tay, thuận thế lại khoác lên vai Lạc Tur Vũ, bắt đầu không nghiêm túc nói:

"Nghe nói lần trước người bên kia nhìn thấy dấu răng trên người Tiểu Bạch thì khóc dữ dội lắm hả?"

Lạc Tur Vũ biểu cảm lạnh nhạt, nghe câu hỏi này của Mạc Lạc Phàm thì thoáng qua chút suy nghĩ, sau đó lại gật đầu: "Lúc đó thấy được liền khóc rất thương tâm."

"Ay ya ya, cái kiểu mà bắt dính tại trận này không khóc đến chết đi sống lại mới lạ. Mà này A Tư, cậu nghĩ đi, giữa Tiểu Duật Hy và người bên kia thì ai là phòng chính, ai là phòng nhì để tôi biết sau này còn nịnh bợ."

Lạc Tư Vũ vốn dĩ không phải người rộng lượng với kẻ đánh mình, hắn cũng ngã vai dựa vào ghế: "Xét về độ tuổi và nhan sắc quá mức sắc xảo của người bên kia, Tiểu Duật Hy đúng là có chút yếu thế."

Mạc Lạc Phàm gật gật đầu. Quả thật là như vậy, mỗi lần gặp người yêu của tên Tiểu Bạch thì anh đều kinh hồn, bạc vía, nhưng cũng không dám làm gì, vì sợ tên kia sẽ đem ra lột da.

Nhưng Lạc Tư Vũ lại bổ sung: "Nhưng quan trọng là trong lòng hắn ta cần ai hơn, còn về chuyện nhu cầu thì..."

"Câm miệng!"

Tư Cảnh Hàn đột ngột lên tiếng, cắt đứt cuộc trò chuyện của Mạc Lạc Phàm và Lạc Tư Vũ, hắn lạnh lùng đặt cốc nước của mình xuống rồi đứng lên.

"Không có chuyện gì làm thì bớt nói mấy lời vô tích sự đó đi. Tư thị cũng không phải là chỗ để phó tổng ăn không ngồi rồi suốt ngày đâu."

Mạc Lạc Phàm nghe Tư Cảnh Hàn nói vậy thì lại cười đắc ý nhìn Lạc Tư Vũ gắp họa. Nhưng Tư Cảnh Hàn cũng nhìn về phía anh: "Còn cậu, bệnh viện của cậu không còn bệnh nhân nữa à, hay là bị cậu chữa đến chết hết rồi, không ai dám đến nữa?"

"Tiểu Bạch, cậu không được phi bán khả năng của đội ngũ y khoa của Mạc Lạc Phàm này a!"

"Vậy cậu ở đây nghỉ phụ sản à mà không về làm việc?"

"..." Mạc Lạc Phàm khuôn mặt tím tái đến vằn vẹo. "Tôi..."

"Ting ting...ting ting ting..."

"Alo? Có chuyện gì?" Mạc Lạc Phàm bực bội nghe điện thoại, cũng không nhìn là của ai, chỉ ai oán nhìn Tư Cảnh Hàn.

[Ô ô ô...viện trưởng ơi, trong nhà có con nhện to lắm...anh mau về cứu Nam Nam...]

"..."

Mạc Lạc Phàm nghe xong liền ba chân bốn cẳng tìm áo khoác, rồi đi vội ra ngoài: "Các cậu cứ ở chơi, tôi có chuyện gấp, phải về nhà bắt..."

Nói đến đây thì anh im bất lại, có chút mất tự nhiên nhưng cũng không ngoảnh đầu lại mà đi thẳng ra ngoài.

Mở điện thoại lại gấp giọng nói vào: "Em ngoan đừng sợ, tôi về bắt con nhện đó liền, đừng chạy loạn nữa."

Tư Cảnh Hàn và Lạc Tư Vũ đồng thời nhìn nhau, mặc dù cả hai không nói gì nhưng trong lòng đều có sự khinh bỉ đối với bộ dạng này của Mạc Lạc Phàm.

Cuối cùng, Mạc Lạc Phàm rời đi, bầu không khí giữa hai người đàn ông còn lại cũng không mấy tốt đẹp. Không có chuyện gì để nói, cũng không có ai để hòa giải nên Tư Cảnh Hàn cũng chẳng nói chẳng rằng cầm tây trang, mở cửa đi ra ngoài.

Lạc Tư Vũ nhìn theo bóng lưng cao ngất của Tư Cảnh Hàn rời đi, hắn cũng nhếch mày khinh bỉ. Đưa tay nâng đồng hồ lên xem, rồi cũng cầm áo khoác, gọi một cuộc gọi: "Đến sân bay đón tôi sớm hơn một giờ đi. Tuyệt đối không cho người bên đó bay về đây tìm tổng tài."

[...] Đầu dây bên kia cẩn trọng nói thêm vài điều, Lạc Tư Vũ hơi nhiu mày, có chút suy tư.

"Được rồi, bây giờ tôi sang đó rồi gặp nhau."

Phó tổng như hắn ăn không ngồi rồi khi nào? Cuộc sống cứ lộn lờ trên bầu trời, chân không chạm đất thế này muốn tìm cô gái của năm xưa cũng khó.

Tư Cảnh Hàn về lại công ty thì cũng đã hơn giờ cơm trưa, Hoắc Duật Hy đã ăn xong.

Là ăn một mình vì cô không dám ăn với mấy người đồng nghiệp khác lại gây ra những rắc rối không cần thiết, mà bọn họ cũng e dè đối với cô.

Ai cũng định ninh quan hệ của cô và Tư Cảnh Hàn vô cùng mờ ám, mà cũng vì hắn cô mới có thể ngồi ở chức vị đó.

Nhưng mà, dù chính cô không muốn nhưng sự thật cuối cùng cũng gần giống như vậy đi.

Tư thị có hơn vài trăm ngàn công nhân, quản lý khối tài sản và nhân lực đồ sộ, bộ phận quản lý cũng lên đến con số vài ngàn nhưng Hoắc Duật Hy đi làm lại lười thui, cô đơn cũng như đi làm một mình vậy.

"Cạch"

Nghe tiếng mở cửa, Hoắc Duật Hy mới ngẩng đầu nhìn lên, như chú mèo ngoan suốt ngày ủ rũ trong nhà chờ đợi chủ nhân về. Đầu biết đó là chủ nhân nhưng vẫn theo thông lệ ngẩng lên nhìn một cái.

Tư Cảnh Hàn đánh mắt nhìn cô nằm nghiêng trên ghế sofa màu đen, bộ đồ công sở ôm vừa lấy cơ thể thon thả mảnh khảnh, để lộ nhưng đường cong duyên dáng, mềm mại.

Theo thói quen hần đưa tay cời tay trang, hiển nhiên Hoắc Duật Hy vẫn nằm đó nhìn, không có ý tiến lên giúp hần.

"Sao không vào phòng nằm?"

"Chán."

"Chán? Ý em là không có tôi ở đây em một mình rất chán." Tư Cảnh Hàn không thích dùng cái hỏi, đa phần khi nói chuyện với cô nhưng phần hần suy đoán đều là câu trần thuật, mười phần khẳng định.

Bị xuyên tạc ý tứ, Hoắc Duật Hy có chút bất mãn, nhưng về khó chịu này chỉ nuốt vào trong không dám phơi bày vì lại sợ chọc trúng tính khi nào đó của hần, thiệt thòi cũng là phần cô, cô không ngóc nữa.

Tư Cảnh Hàn thấy Hoắc Duật Hy nằm im giả chết, hần cũng không nói thêm lời nào đi về phía bàn làm việc, nhìn trên bàn giấy tờ và văn kiện lung tung hơn cả lúc hần rời đi, ghế ngồi cũng xoay theo một hướng tán loạn. Hần hơi nhủ mày, đưa tay sắp xếp lại cho mọi thứ ngăn nắp, ngón tay trở thon dài kéo nhẹ trên mặt bàn.

Cũng may, còn không có bụi.

Lúc này, hần mới có thể ngồi xuống, trầm giọng mở miệng: "Lúc này có người đưa văn kiện vào sao?"

"Ừ." Hoắc Duật Hy đơn giản trả lời.

Mà việc này Tư Cảnh Hàn vốn cũng biết nhưng chỉ khẳng định lại một chút, hần gõ gõ ngón tay lên bàn: "Sao em không sắp xếp giấy tờ?"

Hoắc Duật Hy nghe vậy thì trở mình: "Ồ, quên."

"Tôi thuê nhân viên về làm việc, họ đều làm bán sống bán chết để lưu lại đây. Còn em, ngay cả mấy việc đơn giản này cũng không làm được."

"Thế nên anh muốn sa thải tôi sao?"

"Không, tôi chỉ thắc mắc vì sao mấy đạo diễn kia lại chấp nhận cho kẻ ăn không ngồi rồi như em một vai diễn trong bộ phim có vốn đầu tư lớn như vậy." Tư Cảnh Hàn không nhanh không chậm nói, tay phải mở văn kiện đầu tiên, tay trái cầm cây bút bằng bạc, bắt đầu làm việc.

Hoắc Duật Hy bị khiêu khích, có chút nói không nên lời, thế nhưng lại có người nghi ngờ chuyên môn nghiệp vụ của cô.

"Thứ tôi yêu thích tất nhiên thái độ làm việc sẽ khác hơn rồi."

"Người có tác phong công nghiệp tốt không phải là người làm việc theo cảm hứng mà là theo nhiệm vụ, theo đồng lương, những gì họ xứng đáng được hưởng, trách nhiệm và tinh thần."

Nghe Tư Cảnh Hàn lạnh nhạt thẳng thừng phê bình mình, Hoắc Duật Hy vốn muốn làm lơ với sự sắp đặt công việc này của hần, nhưng không hiểu vì sao, chỉ mới hai ba câu cô đã chịu không nổi, khuôn mặt phẫn hờn vì tức giận, "Tôi là tình nhân thời mà, là cái bình hoa di động, có cần phải nghiêm túc thế không?"

"Em cho rằng ngồi vào cái ghế thư ký riêng này ở Tư thị thì không cần hợp đồng sao? Hơn nữa tiền của tôi cho em, em không dùng, muốn kiếm bằng chính khả năng của mình, vậy thì vì lý do gì khi tôi cho em công việc rõ ràng, em lại không nghiêm túc làm việc?"

Cái gì? Ý của Tư Cảnh Hàn là cô phải đi làm ở công ty như bao nhân viên khác sao?

Vậy mà cô còn nghĩ hần mang cô theo chỉ để...

Tư Cảnh Hàn nhìn biểu cảm trên mặt của Hoắc Duật Hy, tám phần cũng hiểu được vấn đề trước giờ cô nghĩ. Hần có chút lạnh giọng: "Tư thị lắm tiền nhưng cũng không ít phiền phức, tôi cũng không đủ thời gian suốt ngày cùng phụ nữ vui chơi. Giữa công việc và những thứ vụn vặt khác cần phải phân biệt rõ ràng, phụ nữ ngoan thì phải biết vâng lời, mà phụ nữ khôn ngoan thì phải biết tự tôn trọng bản thân, đừng đánh đồng bản thân với những thứ thấp kém hơn mình."

Hoắc Duật Hy nuốt nước bọt, cảm giác bị người khác nhìn thấu tâm tư quả thật không dễ chịu.

Cô lớn từng tuổi này còn bị người khác dạy dỗ, mà ý của Tư Cảnh Hàn là cô không biết tôn trọng bản thân sao?

Như vậy là thế nào chứ, cô không tôn trọng? Vậy loại người như hần đã từng tôn trọng phụ nữ hay tôn trọng cô sao? Hần dạy dỗ cô vậy tại sao không nhìn bản thân hần đối xử với người khác thế nào đi.

"Cắt ngay những ý nghĩ áp đặt lên người khác đi, tôi muốn tôn trọng ai phải xem người đó có xứng hay không. Còn em, bây giờ qua đây, dọn dẹp lại phòng này ngay."

Hoắc Duật Hy bị mắng, lần đầu tiên đi làm bị phê bình thậm tệ như vậy thật rất khó chịu và xấu hổ. Người đàn ông trước mặt này khi làm việc đúng là không màn những mối quan hệ khác, chỉ có cấp trên và cấp dưới, việc làm được và không làm được, hần không quan trọng quá trình, chỉ muốn xem kết quả.

Là cô lần này nhìn lầm thật rồi, hần mang cô đến đây thật sự là để cô làm việc chứ không đơn giản là làm bình hoa.

Hoắc Duật Hy xấu hổ nuốt nước bọt đi đến, đưa tay cầm giấy tờ lên, rồi lại đặt xuống: "Tôi không muốn làm việc ở đây, cũng muốn chống đối, anh sa thải tôi có phải tốt hơn không?"

"Vậy em bồi thường hợp đồng đi. Nhưng tôi nhắc lại cho em nhớ, ngoại trừ chỗ này tôi đảm bảo không còn chỗ nào dám nhận em làm việc đâu. Em nghĩ việc rồi thì tiền của tôi cho em, em không dùng, thì chỉ có nước chết đói. Nhưng em gửi đơn xin nghỉ rồi thì Tur thị chúng tôi cũng không chấp nhận cho em vào thêm một lần nữa, người muốn giành một vị trí ở đây lên đến hàng ngàn, không phải chỉ có riêng em."

Hoắc Duật Hy lại bị chọc đến lông tóc dựng lên, cô nâng giọng đập vấn kiện xuống bàn: "Tur Cảnh Hàn, anh đừng quá đáng!"

"Không tôn cấp trên, trừ 5% lương tháng này. Em đừng nghĩ mình nằm trong phạm vi được ưu tiên, nên nhớ ở công ty thì ai cũng như nhau thôi."

Giọng nói lãnh đạm đến vô tình của Tur Cảnh Hàn khiến Hoắc Duật Hy uất ức một bụng nhưng cũng không thể làm gì. Rõ ràng là hần cố tình ép cô phải ở lại đây làm việc, nhưng cuối cùng lại trở thành cô cần công việc này đến chết đi sống lại.

Được, không phải làm làm công ăn lương sao? Thế thì cô sao có thể có lỗi với tiền mình kiếm được chứ.

Hoắc Duật Hy cắn răng, thoăn thoắt xếp giấy tờ, ngăn nắp theo từng biểu mẫu, ngay cả tây trang của Tur Cảnh Hàn cũng được mắc lên giá. Hết thấy cô lại vui vẻ đi về ghế sofa, hôm nay xem như xong việc, cuối tháng có lương cũng thật không quá vất vả đi.

"Sữa nguội rồi, đổi cốc khác đi."

Hoắc Duật Hy đang xem tạp chí, hơi ngẩn đầu lên.

Sữa? Ý hần là đổi của cô sao?

Dù sao cũng đâu không để bản thân bị thiệt, Hoắc Duật Hy liền nhanh chóng đứng lên cầm cốc của mình.

Nhưng Tur Cảnh Hàn lại gõ gõ lên cốc của hần: "Xem ra công việc này em còn rất mù mờ."

Hoắc Duật Hy sượng người, vậy mà cô còn nghĩ hần quan tâm bản thân mình, hóa ra là cô lại diễn kịch ngốc cho người khác xem.

Nặng nề đặt cốc của mình xuống, Hoắc Duật Hy đi đến giật cái cốc trên bàn của Tur Cảnh Hàn. Hần không ngăn đầu lên, chỉ nhàn nhạt bổ sung:

"Đổi nước lọc cũng được."

Hoắc Duật Hy không nhìn thấy biểu cảm của hần nhưng rằng cô đã nghiêng lại ken két.

Hay là hần cố tình khiến cô hiểu lầm? Đàn ông như hần lại có thể uống sữa sao, nực cười?!

"Dạ dày tôi không tốt, từ rất lâu về trước cũng không có uống cà phê."

Dường như tâm tư của cô đang viết trên mặt có thể để hần đọc được, ngay cả không nhìn cô hần cũng biết cô nghĩ thế nào.

Hoắc Duật Hy một lúc sau trở lại đã đem vào một cốc nước ấm.

"Tôi hết việc được chưa?"

"Ừ."

Hoắc Duật Hy nghe vậy thì muốn quay lại chỗ ngồi.

"Chờ chút."

Tur Cảnh Hàn bỗng nhiên đưa tay kéo cô lại, thoáng một cái đã chế trụ Hoắc Duật Hy vững vàng ngồi trên đùi của mình.

"Anh không phải nói đang giờ làm việc sao?"

"Em hết việc làm thì vì sao tôi không thể giải lao?"

Hoắc Duật Hy hậm hực nghe cách lý giải của hắn.

"Lỡ người khác nhìn thấy lại nói tôi không có liêm sỉ, quyền rũ anh. Tôi không muốn bị cô lập."

"Càng tốt, chỉ để tôi thấy em là được rồi."

Hoắc Duật Hy nhú mày, cô không hiểu vì sao tâm tính của người đàn ông này lại lên xuống thất thường không sao nắm bắt được, thật ra đâu mới là con người thật của hắn: lạnh lùng, tàn khốc hay dịu dàng đến phong tình khiến người khác phải si mê.

Lúc thì hắn cho cô cảm giác được làm người tình sung sướng nhất, khi lại cho cô nhận ra sự thật chỉ là giấc mơ thoáng qua.

Chính là lúc này hắn vừa tuyệt tình, không nhận người thân, bây giờ lại thân mật như tình lữ.

Được Tư Cảnh Hàn hôn, Hoắc Duật Hy lại choáng váng, hai tay nắm cổ áo của hắn, cố gắng tìm khoảng trống để thở.

"Không được."

Tư Cảnh Hàn bắt lại đôi tay đang luồn sâu vào trong cổ áo của mình. Hoắc Duật Hy cũng bừng tỉnh nhìn một tay khác của mình cũng đang đặt ở cúc áo thứ hai của Tư Cảnh Hàn, cúc thứ nhất đã mở rộng ra.

"Chút nữa còn phải hợp." Tư Cảnh Hàn đơn giản giải thích, nhưng Hoắc Duật Hy lại ngượng không chịu được, cứ như vừa rồi cô vô cùng nhiều tình, chỉ còn thêm chút nữa liền không ngại ngừng mở hết quần áo của người khác ra.

Tư Cảnh Hàn cài lại cúc áo, hắn nhận ra lúc này Hoắc Duật Hy ở trên người hắn liên tục ngửi mấy cái như để tìm thử xem có mùi hương lạ trên đó không. Nhưng ngoài dấu răng lúc sáng cô để lại ra thì không có gì bất hợp lý.

Cũng may, lúc này hắn uống nước lọc, nếu không cô lại nghi ngờ.

Tâm tính của Tư Cảnh Hàn có chút rục rịch. Hắn vui cái gì chứ, lo cái gì chứ?

Từ lúc nào lại biến thành tâm trạng lo lắng Hoắc Duật Hy có nghi ngờ hắn bên ngoài có phụ nữ hay không? Từ lúc nào lại sợ cô vì suy nghĩ này mà không vui, dù hắn không chắc rằng cô sẽ để tâm.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn cố tình né tránh những thứ thị phi không cần thiết kia, cũng giống như thói quen này của Hoắc Duật Hy lúc còn ở bên Tiểu Bạch.

Khi hắn ra ngoài về muộn, Hoắc Duật Hy lại chủ động chạy đến ngửi xem trên quần áo có vết son hay hương nước hoa lạ hay không. Mà thói quen thì rất đáng sợ, dù cứ ngỡ đã lãng quên, phai nhạt theo năm tháng, nhưng chỉ một điều kiện xúc tác thì nó lại trở thành một phản xạ cố hữu đến chính người đó cũng không nhận ra, mà Hoắc Duật Hy chính là mắc phải loại thói quen này.

Cô nhú mày, rõ ràng là lúc này trên người hắn có mùi hương lạ, chỉ là phảng phất nhưng không thể sai được.

Lúc này đột nhiên ra ngoài là hắn gặp người nào sao? Nhưng chắc chắn tiếp xúc rất gần mới lưu lại mùi hương như vậy.

Cô lẽ lại là tình nhân hoặc một đối tác nữ nào của hắn. Đàn ông trái ôm phải ấp cũng thật phi thường thân thiện.

Đặt cô ngồi trên đùi nhưng ai biết trước đó đã nói cười cùng một ai khác, nhưng suy cho cùng cô cũng có thể tỏ thái độ gì đây.

"Em sao vậy?"

"Không có gì." Hoắc Duật Hy đánh mắt sang chỗ khác nhưng bị Tư Cảnh Hàn giữ cầm lại, bắt cô nhìn vào mắt của hắn. "Em không nói dối được tôi vì sao còn cố tình nói vậy?"

"Thế tôi nói thẳng: lúc này cô ta có nhìn thấy dấu răng trên cổ anh không?"

24/8/2018

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Vốn dĩ bé Duật của tôi cũng không phải người lớn

Cô ta?

Tư Cảnh Hàn hơi sững sờ, đầu rỗng trên cổ hần...

"Em nói vậy? Cô ta nào, tôi không có ra ngoài tìm phụ nữ."

"Không có?" Hoắc Duật Hy mĩa mai lặp lại lời hần nói, sau đó cười nhạt: "Tư tổng, anh cần chi phải giấu, cho dù anh có thừa nhận thì cũng chẳng ai dám làm gì anh. Anh nói không có tìm phụ nữ, vậy mùi nước hương trên người anh chẳng lẽ là của đàn ông?"

Tư Cảnh Hàn nhíu mi tâm chặt hơn, nhưng không có trả lời Hoắc Duật Hy.

Mạc Lạc Phàm chết tiệt, thế nhưng lại gây họa cho hần nữa rồi.

Tư Cảnh Hàn vừa không thể thừa nhận vừa không thể phân trần.

Còn Hoắc Duật Hy nhìn thái độ cứng nhắc trên khuôn mặt Tư Cảnh Hàn thì lại hiểu là hần lười giải thích, mà càng không có nghĩa vụ phải giải thích với cô. Bên cạnh hần nhiều phụ nữ như vậy, không phải cô không biết, huống hồ hần vui đùa cùng ai thì cũng không đến lượt Hoắc Duật Hy cô khó chịu.

"Em từ lúc nào đa nghi như vậy, tôi thế nào cũng chưa đến lượt em quản."

Cái mũi này của Hoắc Duật Hy đối với mùi hương lạ vô cùng nhạy cảm, mà dường như giác quan thứ sáu của cô cũng quá phát triển đi, quả nhiên Tư Cảnh Hàn sẽ thẳng thừng tạt một gáo nước lạnh vào mặt cô.

"Điều này tôi biết, không cần Tư tổng nhắc nhở. Chẳng qua thấy có chút dơ bẩn nên khó chịu thôi."

"Hoắc Duật Hy, em dám chê tôi bẩn?!"

Đối với vẻ mặt vô cùng không vui của Tư Cảnh Hàn, Hoắc Duật Hy vô cùng dửng dưng "ừ" một tiếng. Vốn dĩ Hoắc Duật Hy cũng chuẩn bị đợi chờ cho một cơn tức giận như cuồng phong ập tới nhưng Tư Cảnh Hàn chỉ nhìn cô chăm chăm, cuối cùng lại chuyển sang hừ mũi, cười trâm có chút lạnh lẽo cùng khinh bỉ.

"Tôi bẩn, vậy Hoắc Duật Hy em nghĩ Tề Thiếu Khanh của em sạch sẽ?"

"Chuyện này không liên quan đến anh ấy!" Hoắc Duật Hy không thích Tề Thiếu Khanh một chút lại bị lôi kéo vào chuyện của hai người. Huống hồ đang nói về việc hần ở bên ngoài tìm phụ nữ sẽ có liên quan đến Tề Thiếu Khanh của cô sao?

Dù thế nào cô cũng không tin Tề Thiếu Khanh là loại người đầy rẫy bướm ong, tình nhân nhiều hơn quần áo như Tư Cảnh Hàn.

Tư Cảnh Hàn nhìn ra nét khẳng định cùng tin tưởng Tề Thiếu Khanh trên biểu cảm của Hoắc Duật Hy, đôi mắt lam tuyến lướt qua một chút tự giễu, nhưng khi cất giọng cũng hóa thành một mảng đầy lạnh nhạt.

"Em luôn khẳng định cho rằng hần ta là tốt đẹp, vậy em có từng nghĩ rằng hần ta và tôi cũng chỉ cùng một loại người không?"

Hoắc Duật Hy nghi hoặc nhìn Tư Cảnh Hàn sau đó thật sự khẳng định nói: "Ít nhất anh ấy cũng tốt với tôi hơn anh gấp trăm ngàn lần."

Tư Cảnh Hàn nghe cô nói vậy thì nét cười càng đậm hơn, nhưng ánh mắt cũng vô cùng rét buốt, và chẳng ai biết rằng nơi đáy mắt của hần mang loại cảm giác gì.

"Bé Duật, tôi đối xử với em như vậy vẫn chưa đủ tốt sao?"

Giống như rằng hần là người phải xếp sau tất cả những người đàn ông xuất hiện trong cuộc đời của cô. Khi chưa có Tiểu Bạch, bên cạnh cô còn có một Kha Triển Vương. Khi không ai có thể trả lại Tiểu Bạch cho cô nữa thì một cũng chẳng chọn Tư Cảnh Hàn, và đến khi Tề Thiếu Khanh xuất hiện thì hần lại phải lùi một bước nhường chỗ cho người đàn ông này.

Bị so sánh với một người đàn ông khác hần cho rằng bản thân mình không nhỏ nhất đến nỗi phải cúi gập. Nhưng hết lần này đến lần khác, Hoắc Duật Hy cho hần thấy bản thân hần so với những người đàn ông khác trong cuộc đời cô có bao nhiêu thậm tệ. Có lẽ loài ác quỷ là thế, cho dù tắm mình trong ánh dương thì vẫn mãi mãi như nhuộm với cái bóng của những đêm u ám, cũng giống như tội lỗi trong quá khứ hần đã gây ra mãi mãi cũng không thể phân trần.

Hoắc Duật Hy không trả lời, trong lòng tự có câu trả lời. Tư Cảnh Hàn cũng không bắt cô trả lời mà nói tiếp: "Tư thị bỏ ra nhiều tiền như vậy nhưng cũng vì em hủy cả một dự án phim, em nói nếu không phải cưng chiều em vậy thì là cái gì?"

"Tư Cảnh Hàn, tôi không tin anh không thu được món lợi nào khác từ việc này, tôi chẳng qua cũng chỉ là một bước đá để anh danh chính ngôn thuận đạt

được thôi."

Tư Cảnh Hàn đột nhiên kéo Hoắc Duật Hy dán sát vào người mình, hân hoi ngửa cổ hôn lên chóp mũi của cô.

"Quả nhiên vô cùng thông minh. Đúng là từ việc lần tôi thu được một món lợi không nhỏ, mà còn rất lớn là đằng khác. Tề Thiếu Khanh của em lao tâm khổ tứ tìm cách liên lạc với em, chỉ cần Tư thị nhúng tay vào lĩnh vực nào thì Tề gia liền động phạm. Em nói hai người tình nồng ý mật như vậy, định cho cả thế giới biết sao?"

Dĩ nhiên Hoắc Duật Hy không có tâm trạng nghe hắn phân tích có thêm được thứ lợi nhuận nào, mà Tư Cảnh Hàn cũng không rảnh rồi nói quá tương tận. Chỉ là theo ý của Tư Cảnh Hàn nói việc này có liên quan đến Tề Thiếu Khanh?

"Anh lại định giờ trò gì nữa đây?"

"Nhắc đến Tề Thiếu Khanh em liền có hứng thú. Xem ra tôi nói cũng không sai, em thật rất để ý hắn ta." Ngón tay thon dài vừa Tư Cảnh Hàn giữ chặt cằm của Hoắc Duật Hy khiến cô ê buốt cả hàm, lực đạo trên tay hắn không hề nhẹ cho thấy thái độ của cô khiến hắn tức giận, từng cơn sóng ngầm lần lần hòa thành bão dữ.

Hoắc Duật Hy nhìn Tư Cảnh Hàn trân trối, không thể mở miệng nhưng dịch ý trong mắt của cô không hề không chế.

"Ngoan cố như vậy chẳng lẽ không lo bạn thân của em ở chỗ tôi sống không thoải mái nữa sao?"

"Bỉ ỏi, anh không thấy uy hiếp phụ nữ là một việc rất hạ cấp sao?" Hoắc Duật Hy đưa tay muốn gỡ ngón tay đang giữ chặt cằm của mình nhưng nào ngờ lực đạo của nó càng lớn hơn.

"Vi em, tôi đương nhiên có thể không từ thủ đoạn. Hạ cấp có là gì so với việc mà Hoắc gia các người đã làm chứ, em quá ngây thơ nên không biết, hay là phải chờ tôi dạy dỗ cho em nhận thấy đây?" Tư Cảnh Hàn giọng nói vẫn lạnh nhạt như cũ, cũng giống như ánh mắt quá mức bình lặng của hắn. Yên ả nhưng nguy hiểm, giống như một con sư tử đang ẩn mình, chỉ chuẩn bị vồ lấy con mồi một cách chuẩn xác.

Hoắc Duật Hy sợ đến nổi gai ốc, ý tứ trong lời Tư Cảnh Hàn nói cô hoàn toàn không hiểu được nhưng cũng không có thời gian phản ứng, hắn đã xô cô ngã lên bàn làm việc rồi chế trụ ở gáy bắt cô nhìn vào mắt hắn.

"Tốt nhất nên dẹp bỏ mấy tư tưởng về Tề Thiếu Khanh đi, em không thoát khỏi tôi đâu. Mộc Tích như thế nào nhiều năm qua vẫn là do thái độ của em quyết định, đừng để đến giây phút ngày hôm nay chỉ vì chút bông bột nhất thời mà gây đổ vỡ tất cả. Nên nhớ tôi không phải Tề Thiếu Khanh nhân từ, lương thiện yêu chiều em, tôi là Tư Cảnh Hàn, chứa tề trong sinh mệnh em, mà em bắt buộc phải phục tùng."

Đúng vậy, nếu không phải vì Mộc Tích, Hoắc Duật Hy cô cũng không phải nhẫn nhịn kẻ giết chết con mình như vậy, kẻ đã hành hạ, giày vò thể xác lẫn tinh thần của cô trong ba năm qua một cách tàn nhẫn. Bắt cô phải xa người thân, sống tách biệt là luôn cúi dưới ánh sáng mặt trời, làm tình nhân không thể lộ diện, giống như một món đồ chơi đang hao mòn theo ngày đêm, không thể thực hiện ước mơ, càng không thể làm điều mình thích.

Loại xiềng xích ác độc này cô không tày nào tránh khỏi, càng không hiểu vì sao nó lại gắn trên cổ mình, cuộc đời cô vì sao phải rẽ một hướng rồi đi vào ngõ cụt.

"Vì sao chứ? Tư Cảnh Hàn, tôi không hiểu...vì sao lại là tôi, vì sao anh muốn hủy hoại tất cả cuộc đời của tôi, anh hận tôi sao?"

Đôi mắt màu hổ phách của Hoắc Duật Hy bỗng chốc trong suốt đến vô tận, khơi gợi và nhắc cho Tư Cảnh Hàn nhớ về một điều nào đó được cất kỹ trong trí nhớ của hắn.

Khuôn mặt xinh đẹp yêu kiều nhưng đôi mắt quật cường như mang thanh gươm sắc bén, chỉ là sự nghi hoặc đã bao trùm khiến nó có chút mờ lung ở một thời điểm. Mà điều Hoắc Duật Hy nghi hoặc chính là điều Tư Cảnh Hàn chưa bao giờ giải thích.

Hắn hừ một tiếng, ánh mắt đánh về phía đôi môi của cô, đơn giản nhưng đậm nhạt nói: "Hoắc gia có rất nhiều thứ mà tôi muốn có, mà công cụ tốt nhất, chẳng phải là em sao?"

"Gián thương! Tôi sẽ không để anh đạt được mục đích đâu!"

Người đàn ông ngồi trên ghế nheo mắt cười trầm trầm, hắn gõ gõ nhẹ lên chóp mũi của cô: "Cứ chờ xem. Nhưng Bé Duật, em phải biết, giờ này Tề Thiếu Khanh của em cũng chẳng khá mấy đâu, nên em tốt nhất cứ theo bên cạnh tôi, không cần tơ tưởng đến người đàn ông nào khác."

Hoắc Duật Hy nghiêng răng ken két, thế nhưng cô là quân cờ, là công cụ, là thú vui tiêu khiển cho hắn khinh bạc. So với đáng thương cô còn thể thảm hơn cả một tình nhân của hắn đúng là đáng cười cho cuộc sống vẫn luôn diễn ra của cô.

Tư Cảnh Hàn lại đột nhiên nâng tay giữ cằm của cô, xoay qua xem một chút lại phun ra một câu không liên quan: "Em trang điểm?"

Hoắc Duật Hy không biết phải nói cái gì nhưng lúc này ăn trưa xong cô có dậm lại ít phần.

"Tẩy trang đi, nhìn không ra thể thống gì hết."

Nghĩa là hắn chê cô xấu?

Tâm tình của Hoắc Duật Hy bỗng chốc lại tụt xuống đáy.

Người ta nói "Tình nhân nhãn lý xuất Tây thi" quả không sai. Người tình trong mắt người yêu dù thế nào cũng đẹp không khuyết điểm, nhưng vì trong mắt Tư Cảnh Hàn cô chẳng là ai nên dù có thế nào cũng khó coi rõ chán.

Tư Cảnh Hàn đưa tay lấy khăn tay trong túi áo, lau vết son hồng rất nhạt trên môi Hoắc Duật Hy. Lực đạo trên tay hắn không chút khách sáo khiến Hoắc Duật Hy hơi cau mày lại, đẩy tay hắn ra.

"Tư Cảnh Hàn, anh rảnh rồi lo chuyện bao đồng sao? Phụ nữ trang điểm đi làm thì có gì là sai chứ?"

"Tôi đã từng nhắc nhở em ra ngoài không được trang điểm đậm sao?"

Hoắc Duật Hy nóng mắt nghe không ra ý tứ lạ lùng của Tư Cảnh Hàn, nhưng cũng bực dọc giật lấy khăn tay của hắn, lau thật mạnh lên mặt cho trôi đi lớp phấn mỏng rồi ném chiếc khăn lên bàn, lạnh lùng hỏi:

"Hài lòng?"

Tư Cảnh Hàn nhìn khuôn mặt mộc không tỳ vết của Hoắc Duật Hy hiện ra như một tinh linh nhỏ thì thái độ của hắn mới buông lỏng, khác hoàn toàn lúc này, hắn đưa tay vuốt ve, sờ trớn khuôn má ửng hồng của cô một cách dịu dàng.

"Thế này chẳng phải tốt hơn sao?"

"Tôi thật sự không hiểu phụ nữ bên cạnh anh nhiều như vậy, ra ngoài không cho trang điểm thì gặp người bằng cách nào?"

"Em không giống bọn họ." Tư Cảnh Hàn thân nhiên trả lời, nhưng lời nói này của hắn cũng không làm cô quá tự hào. Cô biết, cô trong mắt hắn không giống bọn họ là vì cô còn chịu cảnh thâm hơn, bọn họ có tự do còn cô thì chịu sự thao túng, trên vai cô còn mang gánh nặng của một quân cờ.

"Em là của riêng tôi, dù là kẻ nào cũng đừng hòng mơ tưởng." Thế nên dù cô có xinh đẹp đến thế nào chỉ mình hắn được ngắm nhìn mà thôi, để cô ra bên ngoài chỉ cần thêm nhiều ong bướm.

Hắn rất chán ghét điều đó!

"Độc tài." Hoắc Duật Hy cung tay dấm lên vai Tư Cảnh Hàn, hắn không có né tránh cũng không có tức giận, chỉ khép hờ đôi mi cong dài xem Hoắc Duật Hy có thể làm được gì.

Hoắc Duật Hy phần nộ nhìn vẻ mặt không suy suyển của Tư Cảnh Hàn trong lần càng hậm hực. Vì sao cô lại vướng phải một người đàn ông ngang tàn, độc đoán như vậy, dù không yêu thương nhưng hắn vẫn đem lòng chiếm hữu tuyệt đối áp đặt trên người cô, muốn những thứ đồ mà hắn có được một là phải phục tùng, bằng không cũng là do chính tay hắn hủy diệt.

Cô là một trong những món đồ mà hắn có được, khi ngã giá, cân đoang thì giá trị của cô cũng như một thứ hàng hóa.

Vạn vật không biết có được luân hồi đúng như những tương truyền theo thuyết cổ? Chỉ biết một điều trong tâm tư của mỗi loài sinh vật đều có sự mâu thuẫn đấu tranh, mà giữa hai con người vì vậy cũng thật sự khác biệt. Khi suy nghĩ của người này không thể áp đặt lên người kia thì cũng giống như trong đáy mắt người này phản phát điều gì có khi nào nội tâm của đối phương cũng từng nghĩ như vậy?

Hoắc Duật Hy đối với tâm tư của Tư Cảnh Hàn mù mờ như nhìn sương đêm buông xuống, không thấy được càng không đoán được. Cô chỉ biết rằng mọi việc sẽ xảy ra như một quy luật đã được áp đặt, mà những điều cô đã tận mắt nhìn thấy chính là những điều cô tin tưởng nhất.

Tư Cảnh Hàn lại vươn tay kéo Hoắc Duật Hy đến gần mình, để cô ngồi trên đùi mình dùng đưa hai chân, loại khí thế áp đảo khiến Hoắc Duật Hy không thể chống cự đành mặc tình hắn sắp đặt.

"Tư Cảnh Hàn, tôi là tôi, không phải của ai hết, anh đừng động một tý lại quân thức tôi như con nít."

"Vốn dĩ bé Duật của tôi cũng không phải là người lớn."

"Anh..."

"Nên nhớ, trẻ nhỏ là phải biết nghe lời, tôi nói em là của tôi thì chỉ riêng tôi mới có quyền quản lý em, em phụ thuộc vào tôi và không một ai có quyền đụng đến. Biết nghe lời như vậy mới được yêu thương, biết chưa?" Tư Cảnh Hàn vừa nói lại vừa hôn lên má của Hoắc Duật Hy giống như hôn một đứa trẻ, cô chán ghét đẩy hắn ra.

Cô và hắn thì khác biệt bao nhiêu, chẳng qua hắn cũng mang bộ dạng của một tên nhóc chưa vắt sạch mũi.

"Đừng tùy tiện đánh giá một người bằng vẻ bề ngoài, em nên nhớ đi đến nội tâm nên xuyên qua ánh mắt."

Hoắc Duật Hy cảm giác vô cùng thua xúc, giống như cô còn quá non nớt so với sự già dặn cùng chính chắn của người đàn ông này, mãi mãi là một đứa bé không có chung tiếng nói với những người từng trải, nói thế nào cũng không cùng một đẳng cấp, một thế hệ.

"Không phải nói đi họp sao?" Hoắc Duật Hy lẳng sang một chuyện khác, không muốn tiếp tục cùng người đàn ông này nói chuyện.

Tư Cảnh Hàn đưa tay xem đồng hồ rồi gạt đầu. "Xem như em may mắn, mau, đi chuẩn bị hồ sơ cho tôi đi."

"Tôi cũng phải đi họp sao?"

"Em nói thử xem."

Hoắc Duật Hy hơi ngạc nhiên, thế nhưng hắn lại cho cô tham gia vào công việc của Tư thị. Nhưng cuối cùng cũng ép sự kinh ngạc kia vào trong, hắn không sợ cô làm nội gián thì hà tất cô phải sợ sệt.

Hoắc Duật Hy giẫm gót đi chuẩn bị đi ra ngoài liên lạc với hệ thống thông báo trong công ty, bất giác người đàn ông phía sau lại khẽ lên tiếng, tiếng nói trầm khàn hơi lạnh, như băng quơ, không mấy quan trọng: "Lúc này là tôi đi gặp Mạc Lạc Phàm, Lạc Tư Vũ cũng có ở đó."

"Cho nên?" Hoắc Duật Hy hỏi lại.

"Không phải như em nghĩ." Tư Cảnh Hàn hơi hắng giọng, nói.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Bình thường trên giường nhìn chưa đủ?

Phòng họp Tư thị rộng như một cái hội trường hội nghị cấp cao. Một bàn chạy dọc dài bằng gỗ lim đen bóng chạm khắc tinh xảo, hệ thống công nghệ thông tin cùng radar kiểm tra máy ghi âm, máy quay hoạt động liên tục.

Giữa không khí trang trọng như ở một buổi diễn thuyết chính trị, Tư Cảnh Hàn ngồi ở vị trí trung tâm, vô cùng nghiêm nghị và chuẩn mực, những cô đồng cùng các cấp đến dự ngay cả thờ cũng không dám thờ ơ.

Hoắc Duật Hy đương nhiên hiểu rằng chức vị tổng tài này của Tư Cảnh Hàn cũng bao gồm luôn chủ tịch hội đồng quản trị, hắn thấu tóm tắt cả các thế lực trong tay từ điều hành đến kiểm duyệt. Thật ra chẳng qua cũng chỉ là một chức danh do chính tập đoàn quy định, mà cái quan trọng ở chỗ là ai mới thật sự là người đang thao túng nó.

Tư Cảnh Hàn là người đàn ông độc đoán, ăn vào máu tủy của hắn là tính sở hữu cùng phán quyết bất mọi thứ phải đi theo những quỹ đạo mà hắn đặt ra, cũng giống như Tư thị này bao la rộng lớn, nhưng quyền hành cũng chưa từng san sẻ ra bên ngoài, hơn 70% cổ phần cũng do hắn quyết định, mà phần còn lại cũng chịu sự chi phối của Lạc Tư Vũ.

Kết quả, của Tư Cảnh Hàn thì mãi mãi vững chắc nằm trong tay của hắn, chưa từng có kẻ dám bước đến xâm phạm, càng không có gan và bản lĩnh chọc đến vị chúa tể này.

Hoắc Duật Hy hồi phục tinh thần, đảo mắt nhìn cả phòng họp đều đã kín chỗ ngồi, âm thầm cảm thán kỷ luật của nhân viên ở đây thật sự quá tốt, trước 5 phút vào họp mà đã lặng im không tiếng động.

Cô là người mới, đi đứng chẳng quen là máy, muốn tìm tập tài liệu và một máy tính cũng phải quàn quật, thế mà Tư Cảnh Hàn lại không đợi cô đi đến đây trước, ngay cả hắn cũng đã an vị rồi thì cô mới là người cuối cùng đẩy cửa bước vào.

Ai nói đại tiểu thư Hoắc gia như cô gan lớn? Mà cho dù là vậy thì lúc đi làm cô cũng thấy mình nhỏ bé như bao người khác đấy thôi, đặc biệt là hàng trăm ánh mắt đang nhìn chòng chọc vào cô, giống như tìm tòi, soi xét.

Hoắc Duật Hy nuốt nước bọt một cái, đóng cửa lại, chân hơi run run đi hai bước rồi tìm chỗ ngồi ở đầu.

Đối với chút lúng túng này của cô, một trợ lý đi đến, chuyên nghiệp giờ tay: "Thư ký Hoắc, chỗ của cô bên này!"

"À, cảm ơn." Hoắc Duật Hy mỉm cười vui vẻ, gạt gạt đầu, nhưng cô ý thức được chỗ của mình thì lại vô cùng hối hận vì sự vui mừng vừa rồi.

Cô nặng nhọc đi về phía bên cạnh Tư Cảnh Hàn, trước ánh nhìn của bao nhiêu giám đốc các bộ phận, nở nụ cười công nghiệp, cuối đầu: "Xin lỗi mọi người, lần sau tôi sẽ khắc phục sự cố này."

"Ở đây không phải sân khấu, không cần cúi đầu xin lỗi, tất cả đã tính vào mức lương và nhận thưởng hết rồi. Vào vị trí rồi bắt đầu công việc đi."

Động tác đang cúi đầu của Hoắc Duật Hy vì câu nói này của Tư Cảnh Hàn mà cứng ngắc, sự xấu hổ bỗng chốc từ má lan đến tai, rồi hóa đỏ cả khuôn mặt. Nhưng cũng may cô là diễn viên có vài năm kinh nghiệm, nói thế nào cũng che giấu được đôi chút ngượng ngùng vào trong, rồi đường hoàng kéo

ghế ra, ngồi xuống.

Tư Cảnh Hàn đơn giản nói: "Thư ký riêng của tôi - Hoắc Duật Hy, đã báo danh đến phòng nhân sự hôm qua. Ai có vấn đề thắc mắc không?"

"Không." Tất cả người có mặt đồng loạt trả lời, cho dù có tò mò cũng không dám biểu hiện ra mặt.

Tư Cảnh Hàn gật đầu, ra hiệu cho tiến hành cuộc họp.

Hoắc Duật Hy đơn giản chỉ cần soạn thảo ra văn bản những vấn đề trong cuộc họp, chuẩn bị giấy tờ để Tư Cảnh Hàn đối chiếu và những đề án được trình lên nhưng cũng đòi hỏi tập trung cao độ và không ngừng nghỉ khiến cô phải rã rời.

Ở giữa cuộc họp, mọi người đang chú tâm lắng nghe giám đốc bộ phận tài chính công bố kết quả danh thu của tháng vừa qua trên màn hình máy chiếu cực lớn. Trái tim của hầu hết giám đốc các bộ phận còn lại đều đập phòng, run rẩy, cầu mong có thể vượt qua mà không bị Tư Cảnh Hàn phát hiện ra lỗi nào đấy.

"Danh số tháng này đạt ngưỡng 68.39%, tăng 0.9% phần trăm danh số thu vào so với tháng vừa rồi."

Hoắc Duật Hy liếc thoáng nhìn về phía Tư Cảnh Hàn bên cạnh, dù chỉ số danh thu của tập đoàn đạt được một kết quả đáng mừng nhưng hần vẫn lạnh nhạt, vô cảm như cũ, không chút vui buồn mà nghiêm túc lắng nghe.

Là con gái Hoắc gia, Hoắc Duật Hy không đơn giản chỉ có một mặt ham vui không lo thế sự việc làm ăn của gia đình. Những gì vị giám đốc kia vừa nói cô đều hiểu tất cả, thậm chí còn biết được ý nghĩa của những con số đó to lớn đến mức nào. Vì trước khi đến Trung Quốc, năm vừa tròn 17 tuổi cô đã tốt nghiệp kinh tế ngoại thương ở Harvard Business School, mà cũng là vì lý do đã hoàn thành nghĩa vụ với Hoắc gia rồi nên cô mới được tung tăng bay nhảy.

Thế nhưng người đàn ông ngồi bên cạnh này, đối với sự tăng lên chóng mặt về khối tài sản đồ sộ của mình thái độ cũng chỉ có vậy khiến cô thật sự kinh ngạc, cứ nghĩ ít nhất chân mày của hần cũng phải giãn ra hoặc buông lỏng thái độ, nhưng mà thật sự cô đã sai khi cho rằng Tư Cảnh Hàn cũng biết vui buồn như bao người làm ăn thành công khác.

Tâm cơ như bể rộng, hoặc lòng tham cùng dã tâm của hần sâu không thấy đáy, những con số này chưa đủ thỏa mãn thị nhãn của hần.

Mà điều khiến Hoắc Duật Hy ngạc nhiên hơn là tốc độ làm việc chóng mặt và nhanh gọn của các nhân viên ở đây, chỉ cần Tư Cảnh Hàn không nói gì thì trực tiếp báo cáo được thông qua, người kế tiếp liền đứng lên phát biểu, một tràn vỗ tay tán thưởng hay vui mừng đều không có.

Nhưng điều làm bọn họ sợ nhất không phải phần báo cáo mà ở phương án thảo luận về dự án kế tiếp, chỉ cần nhìn thấy ngón tay trên bàn của Tư Cảnh Hàn nhấp một cái trái tim của tất cả đều run rẩy.

"Kế tiếp, khu nhà đất ở thành phố Sao vẫn chưa được thỏa thuận mua, kéo dài hai tháng và gây thiệt hại là 0.5% so với mức đầu tư ban đầu. Vấn đề này theo đề xuất chính là đánh phủ đầu bên cạnh tranh khi đấu giá, nâng cao vị thế kinh tế của Tư thị."

"Đổi phát phương ngay từ đầu đã nhưng nhưng cố tình kéo dài thời gian, chứ không phải e dè về giá của mảnh đất. Tề gia là đối thủ cạnh tranh lớn nhất, ông nghĩ chi ta có thể dùng phương án thị uy này sao? Ông quá già nên lắm cảm hay đầu óc còn quá nông cạn mới dám đưa ra đề án này?"

Giám đốc bộ phận đối ngoại á khẩu, mồ hôi lạnh nhỏ đầy lưng, ông ta khó khăn ngồi lại vị trí của mình.

"Ai có đề xuất nào khác?"

Nghe Tư Cảnh Hàn hỏi, đồng loạt cả phòng họp đều run cầm cập, vì mỗi lần bị hần phát hiện ra khuyết điểm thì kéo theo rất nhiều hệ lụy.

Lúc này, một giám đốc lại đứng lên: "Nếu trên sàn chỉ còn lại Tề gia thì trước hết chúng ta nên thăm dò phía người của chủ đất đang nghiên về chúng ta hay Tề gia. Và cũng rất có thể Tề gia đã nhúng tay ở phía sao kéo dài thời gian buổi đấu giá ra lâu như vậy. Khi nắm rõ tình hình thì lại công kích cô phiếu đối phương."

Thế nhưng trên chính bàn làm việc, Hoắc Duật Hy nghe Tư Cảnh Hàn dùng cách nào đối phó với Tề Thiếu Khanh, nhưng cô không phải kinh ngạc vì vấn đề này mà kinh ngạc ở chỗ hần để cô nghe được phương án sẽ làm tiếp theo, hoàn toàn không sợ cô báo tin mật cho Tề Thiếu Khanh.

Đàn ông trên thương trường cũng như đánh trận ở chiến trường, chỉ cần quang minh chính đại, ai thâm sâu hơn ai thì tất yếu trở thành kẻ thắng. Hoắc Duật Hy đối với việc làm này của Tư Cảnh Hàn không thấy phản cảm, vì dù có là Tề Thiếu Khanh đi chăng nữa thì đối với việc làm ăn anh cũng không phải con cừu thơ ngây cho người khác bắt nạt. Vốn dĩ sống trong xã hội cá lớn nuốt cá bé, để bảo vệ mình thì ai cũng phải có tâm cơ. Mà Tư Cảnh Hàn không lợi dụng thế lực đen những tay vào việc thương mại của Tư thị thì cũng đủ cho thấy hần không phải là kẻ tiểu nhân, đâm sau lưng người khác.

Hần thích dùng tư thế hiên ngang, tâm thế tự tin nhất, mạnh mẽ cùng quyết đoán công khai đoạt lấy từ tay người khác hơn là âm thầm lặng lẽ giở trò.

Mà Hoắc Duật Hy cũng không muốn dùng cách bán thông tin thương mại này để lật đổ Tư Cảnh Hàn, mà hần cũng không cho cô đủ bản lĩnh này để thực hiện.

"Tề gia lấy được mảnh đất ở thành phố S không hoàn toàn có lợi cho bọn họ, phạm vi mảnh đất ở thành phố L bọn họ vừa lấy được không hề nhỏ, nếu thắng được thêm mảnh đất ở thành phố Sao cũng chỉ bỏ không. Nên Tề gia hoàn toàn không muốn mảnh đất này, chẳng qua đây chỉ là cách thức Tề

Thiếu Khanh cảm chân Tư thị mà thôi. Nên vấn đề khảo sát chủ mảnh đất nghiêng về phía nào không cần điều tra nữa, thứ tôi cần là hành động thực tế để làm con số 0.5% giảm xuống chứ không phải là lý thuyết suông khi mức đầu tư vẫn bị giảm đi."

"Chuyện này..."

Cả phòng họp lại nêu cao sự căng thẳng, Hoắc Duật Hy cũng căng thẳng theo, dù biết hẳn sẽ không gọi cô lên đề xuất ý kiến nhưng không hiểu sao cũng phập phồng lo sợ. Khi làm việc, người đàn ông này còn tuyệt tình gấp trăm lần bình thường, hoàn toàn không xem quá trình có những gì, hẳn chỉ muốn thấy hiệu quả tốt nhất.

"Sao, không ai nói được?" Cả phòng họp im thin thít, Tư Cảnh Hàn liếc nhìn một lượt cứ như tia X - quang xuyên qua từng người một, chỉ cần thấy ánh mắt của hẳn hướng về phía nào, chỗ đó liền đổ rạp cúi đầu xuống, run rẩy.

Tư Cảnh Hàn lạnh lẽo quát: "Tôi thuê các người đến đây làm việc chứ để làm một lũ vô dụng ăn không ngồi rồi, một chút vương mắt cũng không giải quyết được vậy sau này..."

"Ting ting..."

Một tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên như hồi chuông cảnh báo giông bão, lập tức tất cả ánh mắt điều đổ dồn về phía âm thanh rồi không khí cả phòng họp bỗng chốc cũng ngưng trọng theo. Ai cũng tím tái mặt mày, mồ hôi lạnh như mưa.

Mà Hoắc Duật Hy cũng xanh mặt nhìn điện thoại của mình sáng màn hình, Tư Cảnh Hàn đánh một ánh mắt nghiêm khắc nhìn sang cô, Hoắc Duật Hy liền thờ không ra hơi, đứng dậy: "Tôi...tôi...tổng tài, tôi xin lỗi."

"Thư ký Hoắc, tôi không cần xin lỗi, ngay cả quy tắc nhỏ nhất khi họp như vậy mà cô cũng không đáp ứng được vậy thì xin lỗi có ít gì?" Hẳn lạnh lẽo cắt lời của cô, vô cùng khắc khe chỉ trích.

"Tôi..."

"Không cần nói nữa, tan họp đi. Tất cả các người về kiểm điểm lại cho tôi, phiên họp lần tới không nói được đề xuất nào ra hồn thì đừng lãnh tiền thưởng của quý nữa. Còn lần này, thư ký Hoắc liên tục phạm hai sai lầm, tôi phê bình tác phong làm việc của cô, bộ phận kế toán theo quy định của công ty cắt lương tháng cho tôi."

"..."

Dòng người đông đúc nhanh chóng tản đi, nhưng cũng không ít ngoảnh nhìn về phía Hoắc Duật Hy chân chính gặp họa nhưng không dám nói bất cứ chuyện nào ngoài lề, chỉ mong nhanh chân thoát khỏi nơi này để bảo toàn bản thân.

Kết quả, im hơi lặng tiếng như lúc mới vào, phòng họp chạy dài như căn nhà lại vắng lặng...

Phòng làm việc cao nhất Tư thị.

"Tư Cảnh Hàn anh đừng quá đáng, chính anh bắt buộc tôi đi họp rồi bây giờ lại quay sang giận cá chém thớt với tôi."

"Đi lấy hồ sơ cho tôi."

"Tôi không đi, anh sao có thể nói phê bình liên thăng thăng không nghe người khác giải thích chứ?"

"Đi!"

Hoắc Duật Hy cắn môi, trừng trừng nhìn Tư Cảnh Hàn nhưng chỉ khi hẳn nâng mắt lên, nhìn xoáy vào cô thì Hoắc Duật Hy liền không đủ gan nói nữa, rất không tình nguyện trở ra ngoài.

Tư Cảnh Hàn lúc này mới cúi xuống tiếp tục công việc, khi Hoắc Duật Hy mang văn kiện vào hẳn cũng không định nói thêm gì với cô.

"Gian thương!" Hoắc Duật Hy lăm bằm trong miệng nhìn sóng mũi thẳng tắp của Tư Cảnh Hàn khi cúi đầu, long mi cong dày như cái quạt, thi thoảng lại chớp một cái vô cùng đẹp đẽ.

"Em rất không hài lòng việc tôi trừ lương em?"

"Tôi đã làm gì chứ? Rõ ràng anh biết tôi chưa quen với công việc ở đây thì còn vì cố gì cố tình làm khó tôi?"

Tư Cảnh Hàn nghe vậy thì xéch mày, rất lạnh lùng nói: "Làm khó em? Tôi chính là đang dạy cho em làm sao tồn tại được ở đây đó. Nếu như là kẻ khác từ lâu đã mất việc rồi chứ không phải chỉ có vậy đâu."

"Ý anh là đáng lẽ tôi nên bị đuổi việc?"

"Vội thái độ đại tiểu thư của em với cấp trên như thế này thì từ lâu đã bị đuổi rồi, còn cần tôi lập lại sao?"

Hoắc Duật Hy cắn răng, nhìn Tư Cảnh Hàn vẫn không đếm xỉa tới mình, bỗng chốc thấy thật ủy khuất, đi làm gặp phải tên xếp độc đoán rất ảm ức nhưng chẳng làm được gì.

"Về chỗ làm việc."

"Tư Cảnh Hàn!"

"Còn bốc đồng, không hiểu chuyện. Không đi?"

Hoắc Duật Hy nắm chặt tay lại, xoay người đi về phía bàn làm việc bên cạnh.

Hắn nói cô mang tính khí đại tiểu thư?

Nhưng trong khi đó cô đã rất nghiêm túc làm việc, hắn không công nhận thì thôi nhưng lại vì một chút sai lầm mà mắng cô như vậy?

Quá đáng!

[Tiểu Duật Hy, sao vậy, hôm nay đi làm không vui sao?]

Buổi chiều tan ca, Mạc Lạc Phàm gọi điện cho cô xem tình hình đến Tư thị làm việc thế nào.

Nhưng Hoắc Duật Hy sau khi trở lại Hàn Nguyệt cũng không nói bất cứ lời nào với Tư Cảnh Hàn, một dạng lạnh lùng, tức giận và không cam tâm.

Nghe Mạc Lạc Phàm hỏi trúng mấu chốt, cô đậm bạc lên tiếng:

"Lương tháng này của tôi, bị trừ hết rồi."

[Ặc, không phải chứ? Ai có gan lớn như vậy, ngay cả người của Tư tổng mà cũng dám trừ lương?] Bên kia Mạc Lạc Phàm kinh ngạc nói vào điện thoại, Hoắc Duật Hy im lặng vài giây.

Mạc Lạc Phàm thấy cô không trả lời liền ngờ ngợ hiểu được vấn đề.

Không phải chứ, Tiểu Bạch của hắn có thể tuyệt tình đến nỗi mới sáng ra còn hành người ta trên bàn làm việc, chiều đến đã không nhận người quen đại khai sát giới.

Nhưng mà nói ai không thể, chứ tên đại ác ma đó thì cũng có thể lắm.

Mạc Lạc Phàm lại cười hề hề: [Tiểu Duật Hy, có phải là em làm gì chọc đến Tư tổng kia không? Bình thường hắn cũng phải loại người tùy hứng.]

Hoắc Duật Hy suy nghĩ, đại khái kể lại quá trình diễn ra.

Mạc Lạc Phàm nghe xong thì vốn dĩ không muốn giải thích giúp ai đâu, đặc biệt là cái tên đại gian thương độc mồm độc miệng dám nói anh là người nghỉ thai sản, nhưng mà dù gì cũng không muốn Hoắc Duật Hy thấy phiền muộn, anh coi như tích đức một lần đi.

[Tiểu Duật Hy, nghe tôi nói. Quả thật nhìn có vẻ là Tiểu Bạch quá đáng nhưng mà theo tôi biết thì bình thường người trong công ty, mắc sai lầm như vậy đã bị hắn đuổi thẳng cổ rồi, em đã là ngoại lệ đặc biệt khiến hắn làm trái với tác phong bình thường rồi. Hơn nữa, nếu hắn không ra mặt phê bình em thì nhất định những người khác sẽ nghĩ em dựa vào hắn để chống lưng, sau này em đến công ty làm việc càng gặp nhiều phiền phức hơn. Hắn làm tuyệt tình như vậy một mặt cho bọn họ thấy em cũng là một nhân viên bình thường, mặt khác cũng có thể bảo vệ em, biết không?]

Hoắc Duật Hy nghe Mạc Lạc Phàm ôn tồn giải thích, khác với vẻ cà lờ phớt bình thường, bây giờ anh có vẻ rất lý trí, cũng rất đáng tin. Cô cắn cắn môi, nhưng vẫn không cam tâm nói thêm: "Nhưng rõ ràng lúc đó hắn giận cá chém thớt, nhân viên của hắn không làm được việc liền quay sang lớn tiếng với tôi trước mặt bao nhiêu người. Mới lúc nãy còn nói tôi mang tính khí đại tiểu thư..."

Mạc Lạc Phàm phì cười, quả thật Hoắc Duật Hy này còn rất ương bướng, cô nhóc không nhận ra rằng khi đi kể tội người khác cũng đồng nghĩa thù dai. Bà mẹ đã từng sinh một con như cô cũng còn khá ngây thơ, chưa đủ chín chắn đi.

Nghe tiếng cười của Mạc Lạc Phàm, Hoắc Duật Hy bỗng thấy hơi ngượng, có cảm giác mình cũng quá trẻ con, tự dưng liền đi kể tội của Tư Cảnh Hàn cho người khác nghe để mong nhận được đồng cảm. Mà người đó không ai khác lại là tên bạn thân của Tư Cảnh Hàn, có khi nào hắn nhiều chuyện sẽ kể cho Tư Cảnh Hàn nghe không?

Hoắc Duật Hy nuốt nước bọt chột dạ, nhưng nhanh chóng nghĩ đến một chuyện nào đó trưa nay Tư Cảnh Hàn đã nói với cô, đảo mắt một cái, Hoắc Duật Hy lại hơi ngập ngừng mở lời:

"Nhưng mà...trưa nay, Tư Cảnh Hàn ở cùng một chỗ với anh sao?"

[Hả? Sao em lại hỏi vậy, hấn nói với em như vậy sao?]

"Vậy hấn ở cùng một chỗ với anh là thật?"

Lần này đến lượt Mạc Lạc Phàm do dự, có nên nói không nhỉ, hay là nên gây chuyện cho Tiểu Bạch làm đây?

Bởi vì rốt cuộc Mạc Lạc Phàm vẫn không hiểu, tên Tiểu Bạch kia rốt cuộc có muốn có được trái tim của Hoắc Duật Hy không nữa, hay là muốn cô tiếp tục lún chìm trong biển hận đây.

[Vậy em tin hấn không?]

Tin hay không tin sao?

Hoắc Duật Hy đến đây thoáng qua suy nghĩ, rốt cuộc khi trưa Tư Cảnh Hàn hướng cô nói như vậy, cô thật sự đã có cảm xúc gì?

[Tiểu Duật Hy, em phải hiểu, Tư Cảnh Hàn chưa từng giải thích với ai, cũng chưa từng nói bản thân ở đâu khi vắng mặt với người phụ nữ nào. Tôi chỉ có thể nói như thế thôi, còn chuyện hấn nói với em thế nào thì hai người cứ từ từ giải quyết nhé. Hi hi, tạm biệt.]

Hoắc Duật Hy nhìn điện thoại thông báo kết thúc cuộc gọi, trong lòng có chút nao nao.

Nói như vậy, là lúc trưa Tư Cảnh Hàn là đang giải thích với cô sao?

Sao có thể chứ?

Cô không đủ tự tin bản thân có khả năng nhận được sự ưu đãi này của hấn đâu, vì sao hấn phải giải thích cơ chứ?

Nhưng mà Mạc Lạc Phàm cũng không khẳng định rằng anh ấy ở cùng Tư Cảnh Hàn mà. Vậy mà cô thấy lời của Tư Cảnh Hàn không phải là nói dối, hơn nữa cũng không cần phải nói dối với cô, vì như vậy hấn được lợi ích gì sao?

Mà tại sao hấn lại sợ cô biết, sợ cô hiểu lầm?

Thật là quá mâu thuẫn đi! Rốt cuộc trong lòng người đàn ông đó đang nghĩ cái gì chứ?

Cơ mà, không thể phủ nhận rằng, nghe Mạc Lạc Phàm nói xong, dù thế nào tâm tình cô bỗng chốc lại thấy nhẹ nhõm, có chút vui sướng lướt qua. Dù cô không muốn vậy đâu, nhưng mà vẫn không cưỡng lại được.

"Nghĩ cái gì mà còn không chịu xuống ăn tối?"

Hoắc Duật Hy giật mình quay lại, thấy Tư Cảnh Hàn đứng ở cửa phòng đang nhìn mình.

Cô lại nuốt nước bọt, che giấu sự hỗn loạn nơi đáy mắt.

Hấn một quần dài màu bạc, áo sơ mi màu xám tro thoải mái mở hai cúc trên cùng, đôi chân thon dài hữu lực đi dép lê lộ ra bàn chân trắng nõn, cả khuôn mặt tinh tế như phù điêu cũng tỏ ra sự yêu nghiệt, mỉa mai hoặc lạ lùng. Nếu là còn ánh nắng buổi chiều chiếu vào, cô biết, nhất định đôi mi cong cong kia lại đổ bóng thày dài trên làn da nhẵn nhụi.

Thế nhưng hôm nay, nhìn từ góc độ nào hấn cũng đẹp trai đến không chân thực.

"Bình thường trên giường nhìn chưa đủ, bây giờ định nhìn đến chết đói sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Vì em là của riêng tôi

Hoắc Duật Hy nghe Tư Cảnh Hàn thì tụt hết cả hứng, tại sao hấn có thể dễ dàng thốt ra những lời hư hỏng như vậy.

So với lúc ở công ty đã khác nhau một trời một vực. Sự lạnh lùng, ngang tàn, quyết đoán cùng muôn phần xa cách đã thay đổi hoàn toàn thành vừa tà mị vừa yêu nghiệt đến đen tối, thâm sâu.

Thấy trên tay của cô còn cầm điện thoại, Tư Cảnh Hàn hơi nghi hoặc bước tới, Hoắc Duật Hy theo phản xạ nhích người lùi lại, đem điện thoại giấu ra phía sau khiến hấn có chút không vui.

"Sợ cái gì?"

"Không có."

"Đứng dậy, xuống ăn tối."

"Anh xuống trước đi, tôi sẽ xuống sau."

Nhìn vẻ mặt của Hoắc Duật Hy cố tình lảng tránh, Tư Cảnh Hàn nhíu chặt mi tâm, hơi nâng giọng: "Em giấu cái gì sau lưng?"

"Không có."

"Em gọi điện cho ai hả?" Tư Cảnh Hàn kéo Hoắc Duật Hy đứng dậy, cường ngạnh lấy điện thoại từ tay của cô, sắc bén liếc nhìn.

"Tôi...nói chuyện với Mạc Lạc Phàm."

"Nói cái gì? Hai người có gì để nói sao?" Hấn đánh giọng hỏi lại, mở điện thoại kiểm tra cuộc gọi.

Hoắc Duật Hy nhìn thái độ như tra khẩu cung của Tư Cảnh Hàn thì rất bức bối, muốn nhào lên cướp lại điện thoại.

"Anh đừng quá đáng, chuyện cá nhân của tôi sao anh lại quản hả?"

Hoắc Duật Hy chống đối càng khiến Tư Cảnh Hàn nhanh chóng tức giận hơn.

Có khi nào cô lại nói dối hấn, gọi cho Tề Thiệu Khanh?

Hấn giữ chặt tay của cô, kéo ngược ra phía sau, chế trụ.

"Quản chuyện của em là quyền lợi của tôi, việc cá nhân riêng tư hay không cũng vậy thôi. Nếu em không làm chuyện chột dạ thì tại sao phải lén lút như vậy, hay em gọi cho người tình của mình?"

"Anh tại sao lại đáng ghét như vậy hả? Người tình của tôi chẳng phải chỉ có anh sao?"

"Em càng ngày ăn nói càng không biết chừng mực, không sợ tôi phạt em không được ra ngoài?"

Đáng chết! Thế nhưng cô ngậm nhắc nhở cho hấn về Tiểu Bạch.

Hoắc Duật Hy hoàn toàn không biết lượng sức, dù cô quả thật có sợ hãi nhưng vẫn cố tỏ ra quật cường giữ cho bản thân không được yếu thế trước người đàn ông này. "Anh không thấy buồn cười sao? Anh quản lý hệ thống cuộc gọi và tin nhắn của tôi, thù tôi muốn liên lạc với Tề Thiệu Khanh thế nào được?"

"Hay là muốn tôi tịch thu điện thoại, giam lỏng em trong phạm vi quản lý của tôi. Không được rời nửa bước?"

Hoắc Duật Hy thật sự điều này sẽ xảy ra, cô cắn môi. Nếu không thể ra ngoài thì sẽ phải làm thế nào, cứ mãi quanh quẩn một chỗ thì sống còn có ý nghĩa, vui buồn gì nữa.

Con chim quý phải sống trong lồng son, nó dù sung sướng nhưng mãi mãi cũng không thể sống tự do, bay lượn trên bầu trời, còn đáng thương hơn bất kỳ con chim hoang dại nào khác. Không, cô không muốn, từ nhỏ cô đã không thích khuôn khổ ràng buộc áp đặt lên mình.

Cô cũng đã từng trải qua một năm sống cô độc và khô héo như vậy ở Hàn Nguyệt, sau cái ngày mà Tư Cảnh Hàn bắt được cô từ chỗ Tề Thiệu Khanh đó, cô cứ nghĩ mình đã chết dần chết mòn ở cái biệt thự này, sự khủng khiếp và hãi hùng đó, không đời nào cô dám trải qua thêm một lần nữa.

Đọc được sự sợ hãi trên nét mặt của Hoắc Duật Hy, Tư Cảnh Hàn mới cảm thấy hài lòng, yên tâm nói lỏng lực đạo ở bàn tay, nhưng vẫn đan thép cất giọng: "Ngoan ngoãn xuống tầng ăn tối, sau này cũng không được giấu giếm trước mặt tôi."

"Biết...biết rồi." Hoắc Duật Hy uất ức trả lời, rõ ràng là hấn không tin tưởng cô. Vậy mà cô lúc này lại đi tin tưởng hấn.

Thấy Hoắc Duật Hy đóng cửa phòng, Tư Cảnh Hàn liền nhanh bước đến cửa sổ sát mặt đất, mở điện thoại của Hoắc Duật Hy ra, tra vào danh sách cuộc gọi, gọi đi.

[Alo?]

"Hai người có gì để nói hả? Lần sau lúc không có tôi cậu còn dám tùy tiện gọi điện cho cô ấy tôi liền lột da cậu!"

"Tút TUT TUT TUT!"

Mạc Lạc Phàm nhìn điện thoại vừa gọi đến đã bị cúp máy, anh dụi mắt ngồi bật dậy, bất giác này sinh cảm giác muốn đập người.

Ném điện thoại đến cuối giường, xoa xoa thái dương còn hơi mệt mỏi. Đang ngủ lại bị lôi dậy, đã vậy không biết ức giáp còn bị uy hiếp nữa, thật đúng là đen đủi.

Mạc Lạc Phàm lại ngã ngửa ra phía sau, tựa đầu vào đầu giường, trên trán chạy đầy hắc tuyến.

Cái tên Tiểu Bạch này đúng thật là, ngay cả nói chuyện điện thoại thôi cũng cảm đoán, chắc Tiểu Duật Hy mà đại khái gặp tên nào rồi lỡ đụng trúng tay chân một cái hẳn liền đem người ta ra lột da làm trang sức mới đủ thỏa mãn bản chất dã man của hắn đi!

Mạc Lạc Phàm suy nghĩ xong, lại đảo mắt tìm chỗ giải khuây, tìm con vịt nhỏ của mình là tốt nhất, sau đó liền cất giọng gọi:

"Nam Nam, Nam Nam đâu?"

Bịch bịch bịch.

Một loạt tiếng bước chân gấp gáp chạy tới.

"Viện trưởng...có chuyện...a!!!" Nam Nam vừa nhìn thấy bộ dạng ưỡ oài của Mạc Lạc Phàm nằm trên giường thì hét toáng lên, xấu hổ che mặt chỉ chỉ vào anh.

"Viện trưởng, anh...anh không mặc quần áo!"

Mạc Lạc Phàm ý thức được điều làm cô nhóc đi mặt đỏ lừ như tôm chín, anh bật cười, càng hừ hông hơn nói: "Tôi không mặc quần áo khi nào?"

"Rõ...rõ ràng anh coi trần." Nam Nam run rẩy nói.

"Tôi thừa nhận không mặc áo, nhưng sao em biết tôi không mặc quần, bộ em nhìn thấy trong chăn tôi không có mặc quần sao? Em cũng quá háo sắc rồi."

Nam Nam bị anh bắt bẻ, càng thêm lúng túng: "Tôi không phải có ý đó...tôi chỉ là suy đoán thôi."

"Suy đoán? Sao, muốn trải nghiệm thực tế không? Kiểm nghiệm xem rốt cuộc lời em nói có phải là thật không?"

Nam Nam ngơ ngác, nhưng vẫn không dám mở mắt, "Viện trưởng...anh, anh có ý gì?"

Bỗng dưng cô cảm nhận được một bàn tay chạm lên người mình, giật mình Nam Nam kinh hãi hô một tiếng, Mạc Lạc Phàm gỡ hai tay đang che mặt của cô xuống, trêu chọc nói: "Ý của tôi là..."

"A!!!!"

Tề Thiếu Khanh xoay người, bật lửa châm đầu lọc thuốc lá.

"Tổng tài...hút ít một chút."

"Ừ."

"Hôm nay bên phía Tư thị đã có động thái đáp trả ở mảnh đất ở thành phố S, lần này ra tay rất độc, trực tiếp dùng thế mạnh kinh tế ép chủ đầu tư phải tiến hành buổi đấu giá diễn ra nhanh kế hoạch."

Tề Thiếu Khanh rít một hơi thuốc, nhả khói, làn khói mỏng lượn lơ vẩn vút trên khuôn mặt điển trai, cuốn hút rồi hòa tan vào hư không. Anh nhìn ra cửa sổ, phía dòng người nhộn nhịp cùng những ánh đèn màu đêm phố thị vui vẻ lạ thường, chỉ là nơi anh đứng không khí lạnh lạnh lùng, tĩnh mịch đến đáng sợ. Qua một lúc, anh mới trầm khàn cất giọng: "Tư Cảnh Hàn muốn thì cứ để hắn có được, dù thế nào mảnh đất kia cũng không hoàn toàn có lợi với chúng ta, mà phía bất động sản kia cũng là con sói tham ăn, không biết điểm dừng, để Tư Cảnh Hàn kìm hắn lại cũng tốt."

"Tôi vẫn không hiểu, chúng ta bỏ nhiều công sức ra như vậy để kìm chân Tư thị vậy, thì hà cớ gì đến cuối cùng lại buông tha một cách dễ dàng?"

Tề Thiếu Khanh vẫn không quay lại nhìn trợ lý của mình, anh gạt tàn thuốc, hút thêm một hơi: "Tòa cao ốc bên thành phố L vừa mới khởi công, mà Tư Cảnh Hàn cũng đồng thời đầu tư cùng lĩnh vực với chúng ta ở thành phố S, nếu để hắn cùng một lúc đạt được mảnh đất ở thành phố S thì khi lên sàn, sức cạnh tranh và tỉ lệ chênh lệch giá cổ phiếu sẽ gắt gao hơn. Thế nên để Tư Cảnh Hàn lùi ở phía sau một thời gian, thì tòa cao ốc của Tề gia ở thành phố L sẽ có kết quả tốt nhất."

So với thủ đoạn ngang tàn, quyết đoán của Tư Cảnh Hàn thì Tề Thiếu Khanh lại tĩnh lặng, điềm nhiên để đi đến mục đích. Nếu Tư Cảnh Hàn báo đạo tuyên bố sẽ lấy một thứ gì đó công khai thì anh dùng tâm cơ sâu rộng, ép con mồi tự đầu hàng trong im ắng, càng không hiểu vì sao bản thân mình chết.

"Vậy mà tôi cứ nghĩ anh vì Hoắc tiểu thư mới..." Trợ lý nói đến đây thì hơi ngừng lại, Tề Thiếu Khanh cũng cười nhạt, "Đôi khi lợi ích cá nhân và lợi ích chung cũng cần được dung hòa, tôi có thể vì Tiểu Hy nhưng cả tập đoàn Tề gia không thể phải hy sinh theo tôi. Nếu không phải vì lợi ích của tập đoàn,

tôi sẽ không dùng cách này đối đầu với Tư Cảnh. Còn Tiểu Hy, để có được cô ấy tôi và Tư Cảnh Hàn sẽ dùng một cách thức khác, chứ không phải bằng việc đấu đá lẫn nhau trên thương trường."

Trợ lý nhìn bóng lưng cao ngất của anh đứng dưới ánh đèn, từ âu phục đến giày ra đều mang phong thái của bậc quý tộc, có đôi lúc rất giống một người nào đó...

"Được rồi, cũng không còn sớm nữa, cô về trước đi, phụ nữ cần có thời gian riêng của mình."

"Không sao đâu, tôi đưa anh về, đây là công việc của tôi."

Lúc này Tề Thiếu Khanh mới xoay người lại, nhìn cô gái mặc đồ công sở trước mặt mình, anh không nhanh không chậm nói: "Trí Quân, đôi lúc cô sẽ làm tôi quên mất cô cũng là phụ nữ đấy."

Trí Quân mặt vẫn nghiêm túc, lưng đứng thẳng tắp, "Trong công việc, tôi nghĩ không cần phân biệt nam nữ, chỉ cần hiệu quả là được rồi."

Tề Thiếu Khanh mỉm cười, rất ít khi sự dịu dàng của anh bị từ chối, cuối cùng phát tay: "Hôm nay tôi còn có việc, sẽ không về biệt thự, nên cô không cần ngại, cứ về trước đi."

"Được, nếu Tổng tài còn có việc riêng thì tôi đi trước, ngày mai tôi sẽ qua đón anh."

Nói xong, Trí Quân liền giẫm gót xoay người rời đi.

Quay trở về với không khí yên tĩnh, Tề Thiếu Khanh lại hút tiếp điếu thuốc đang dang dở.

Thật sự anh không thích thuốc lá, trước kia là vậy, đã từng là như vậy, nhưng sau này vì một lý do nào đó, nó trở thành thói quen.

Và vì là thói quen nên rất đáng sợ, nó thay đổi rất nhiều thứ...

Khuôn mặt đẹp tựa điêu khắc của anh hơi cúi xuống, nhìn tàn tro của điếu roi xuống, trong lòng có cảm xúc không nói thành lời, trong đôi mắt màu trà thoáng qua đau đớn.

Tiểu Hy, anh chỉ sợ em sẽ vì thói quen mà chẳng thể rời bỏ người đàn ông đó...

Ở một nơi nào đó, không có phố thị nhộn nhịp nhưng những âm thanh cũng hồi hả vô cùng, trên chiếc giường king size chiếc chăn đắp ngang thắt lưng của người đàn ông thì thoáng lại chuyển động.

"Này, làm gì vậy?" Hoắc Duật Hy thờ gấp, bầu trên lưng hấn những dấu tay dài.

Khuỷu tay phải Tư Cảnh Hàn chống bên vai Hoắc Duật Hy, hấn hơi nghiêng người, chỉ cần cúi một cái là có thể hôn cô dễ dàng.

Cơ thể cô gái uyển chuyển, mềm mại không che đậy dưới thân sáng bóng những hơi nước, mồ hôi li ti khiến cô trông vô cùng khiêu gợi, kích thích.

Hôm nay, hấn đối với cô rất dịu dàng nhưng lại triển miến dai dẳng, từ nãy đã túm chặt lấy cô đến giờ cũng không có buông ra.

"A ha...nhẹ thôi, chịu không nổi." Hoắc Duật Hy cất tiếng rên khe khẽ, hấn cứ từ từ tiến sâu thể này cũng không có dừng lại khiến cô ân ân đau nhưng khoái cảm cũng tăng lên tột độ.

"Thích?"

Tư Cảnh Hàn trầm đục hỏi.

Chiếc chăn lại chuyển động, lưng của Tư Cảnh Hàn hơi di chuyển. Ngón tay và ngón chân của Hoắc Duật Hy đều co lại vì cảm giác miên man này, hấn gặm nhấm cơ thể cô một cách dai dẳng, nhưng muốn từ chối cũng không có cơ hội.

Hoắc Duật Hy rã rời, dù không vận động kịch liệt nhưng vẫn nuốt trôi được hết thể lực của cô. Hoa huyết bé nhỏ căng tròn hết mức chứa chấp thứ hùng vĩ thô dài, vì những chuyển động nhịp nhàng mà ướt đầm, trơn tru cho những đợt ra vào.

Sự khít chặt của cô khiến Tư Cảnh Hàn vô cùng tham luyến, muốn thế nào cũng không đủ.

Hoắc Duật Hy biết, lúc chiều Tư Cảnh Hàn đã gọi cho Mạc Lạc Phàm xác định xem có phải là cô và anh nói chuyện không. Cũng nghe Mạc Lạc Phàm kêu ca Tư Cảnh Hàn đe dọa anh cái gì đấy, nói chung là kẻ rất nhiều, nhưng cô cũng biết, đa phần đều là anh nói thêm, rất không đáng tin.

Cho nên, không biết có phải vì lúc ở công ty trừ lương cô thấy áy náy hay là lúc chiều lớn tiếng với cô, hoặc cũng có thể vì mùi hương lạ trên người lúc trưa trở về, mà hôm nay hấn mới phá lệ đối tốt với cô như vậy. Nhưng Hoắc Duật Hy vẫn cảm giác có chút không đáng tin, Tư Cảnh Hàn có thể tốt bụng vậy sao?

"A...ha..." Đột nhiên cảm thấy ngột ở vùng eo, Hoắc Duật Hy theo phản xạ vịn vẹo, bật cười vô thức, đưa ánh mắt mờ mờ nhìn Tư Cảnh Hàn.

Tay của hắn ở cái eo nhỏ nhắn của cô véo mấy cái, mắt phượng hẹp dài hơi híp lại, chạm trúng điểm yếu của cô là một trong những điều hắn thấy hứng thú nhất lúc này đây, vì phản ứng của Hoắc Duật Hy rất dữ dội.

Hoắc Duật Hy lại thấy uất ức của mình cần được trút, mà cô hôm nay phải quang minh chính đại đường hoàng chiếm phần chính nghĩa.

"Tư Cảnh Hàn..."

Tư Cảnh Hàn nghe cô gọi tên mình, hắn nghiêng đầu. Lần đầu tiên lúc làm tình, cô gọi tên thật hắn...trong lòng, có chút gì đó vui sướng lướt qua.

"Lương của tôi, hôm nay anh đừng cắt nhé?"

Tâm tình vừa mới buông lỏng của Tư Cảnh Hàn bỗng chốc lại đông lại, khuôn mặt lạnh nhạt đi vài phần, "Ý gì?"

Hoắc Duật Hy chớp chớp mắt, "Chính là tiền lương của tôi tháng này nếu bị cắt sẽ không đủ dùng."

"Nên em ở trên giường muốn thương lượng với tôi về chuyện tiền bạc."

"Tôi thấy..."

"Vậy bây giờ tôi nên gọi em là Hoắc Duật Hy hay thư ký Hoắc đây? Em phải gọi tôi là Tư Cảnh Hàn hay Tổng tài cho đúng phép tắc?"

Hoắc Duật Hy ngẩn người, không ngờ phản ứng của Tư Cảnh Hàn lại lạnh lùng như vậy, có vẻ hắn rất ghét ở trên giường nhắc đến những việc này.

Hắn áp hai tay của cô sang hai bên, nghiêm khắc nói: "Em có nghĩ, ở trên giường của đàn ông mà nhắc đến tiền bạc thì đó là loại phụ nữ gì không? Hay em thật sự muốn giống như bọn người trong công ty nói, chẳng những làm thư ký riêng mà còn kim luôn cô vợ không bao giờ cưới ở trên giường, hàng đêm cùng tổng tài qua lại?"

"Anh nghĩ tôi thích hợp gắn vào loại người hám danh lợi như vậy sao?"

"Tôi không nghĩ vậy, chỉ là em khiến tôi liên tưởng đến sự dơ bẩn đó!"

Mọi chuyện đang tốt đẹp bỗng chốc lại rơi vào lạnh lẽo. Hoắc Duật Hy nâng giọng: "Vậy chẳng lẽ không phải? Anh bắt tôi làm thư ký riêng cho mình, tối đến lại bắt tôi phục vụ mình hưởng lạc. Vậy có giỏi anh đừng đem tôi ra làm thú vui, thì sẽ không liên tưởng nữa."

"Không thể!"

"Anh dựa vào cái gì anh không người khác nói trong khi anh lại là kẻ đầu sỏ chứ?"

Tư Cảnh Hàn không chút do dự trả lời, như một sự thật rất hiển nhiên: "Vì em là của riêng tôi, tôi muốn thế nào thì thế đấy."

Hoắc Duật Hy biết phải nói cái gì thêm vì sự độc đoán của người đàn ông này, cô dứt khoát lạnh lùng, xoay đầu nhìn sang hướng khác.

Đã biết kết cục là thế, không nói lại hắn, cũng không có sự công bằng thì hà tất cô còn cố chấp. Cứ xem như cô không biết xấu hổ, từ đại tiểu thư lắm tiền nhiều của sa cơ thành con gà ở quán bar, ở trên giường chiều lòng kim chủ để vùi tiền.

Ánh mắt của Tư Cảnh Hàn rơi trên chiếc má hồng hồng của Hoắc Duật Hy, thấy vẻ lạnh nhạt của cô, trong mắt xinh đẹp của hắn thoáng qua chút do dự. Ngay cả đôi môi mỏng luôn mím thành một đường cung buồm, hắn biết với địa vị của cô thì lời lúc này dù thế nào cũng không phù hợp, nhưng đã khiến cô vô tình hiểu lầm ý của mình. Chỉ là hắn cũng không thể rõ ràng giải thích, chỉ có thể hạ giọng:

"Lời đã nói trước cổ đồng không thể rút lại được, cuối tháng phần lương bị trừ của em cứ lấy của tôi bù vào."

Hoắc Duật Hy lại chớp chớp mắt, suy nghĩ: "Không cần!"

"Đừng ương bướng." Tư Cảnh Hàn vẫn kiên nhẫn nói.

"Chẳng phải tôi là đồ của anh sao, anh muốn làm gì mà chẳng được, muốn trừ bao nhiêu thì cứ trừ đi. Tôi dù có chết cũng biết giữ liêm sỉ, ở trên giường không đòi tiền của đàn ông để tránh làm anh bẩn mắt."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: [18+] Ngộ nhận

Đối với sự bốc đồng của Hoắc Duật Hy Tư Cảnh Hàn khẽ thở một tiếng, Hoắc Duật Hy lắng tai nghe.

"Được rồi, đừng như trẻ con thích giận dỗi như vậy, cuối tháng trừ vào phần của tôi."

"Không, chẳng phải anh nói phải làm theo quy định của công ty sao? Làm gì có chuyện về nhà lại đem ra bù vào, sót lại." Hoắc Duật Hy kiên quyết, đôi lúc cô cũng giống như bao cô gái khác, rất nhỏ mọn với người đàn ông của mình, buộc họ phải theo ý mình, phải chiều lòng của mình.

Nhưng đối với suy nghĩ này Hoắc Duật Hy liền bần thần hoảng hốt. Sao có thể, cô đang nghĩ gì thế này...

Người đàn ông của mình?

Không, không đời nào...người đàn ông của cô trên đời duy chỉ có một mình Tiểu Bạch, mà Tư Cảnh Hàn lại là hung thủ giết chết người cô yêu thương, cũng chính hắn nhấn tâm đầu con của cô vào con đường chết.

Ngày mây đen tịch mịch giăng kín bầu trời ấy, cô thề rằng sẽ không bao giờ quên, cũng chẳng bao giờ tha thứ cho người đàn ông máu lạnh này.

Ba năm qua sống trong sự giam cầm của hắn, quanh quẩn như một tù nhân không có tự do, cô là sao có thể động lòng chứ! Chẳng qua đó là loại cảm giác quen thuộc cùng phụ thuộc mà thôi, đối với từng hơi thở, mùi hương không sao khác được sẽ cuốn hút, khiến cô trầm mê trôi theo tiết tấu của hắn, hoan hưởng những loại cảm xúc hoang đường. Giống như đối với người đàn ông chiếm giữ lần đầu tiên của mình thì sẽ có cảm giác quyến luyến, mà Tư Cảnh Hàn ở bên cạnh cô thì đã trở thành thói quen, nên cô mới ngu xuẩn nghĩ vậy mà thôi.

Hoắc Duật Hy, mày mau thanh tỉnh lại đi!

Còn Tư Cảnh Hàn đối với vấn đề này thì không biết phải nói thế nào, hắn hơi cúi đầu, găm lên vai của cô một cái. Hoắc Duật Hy thẳng thừng đẩy đầu hắn ra, hắn lại di chuyển sang vị trí bên cạnh, nhấp nhấp lên vùng ngực căng tròn của cô.

Người phụ nữ dám đối xử với hắn như vậy trên đời ác hẳn chỉ có mình Hoắc Duật Hy.

"Này, không được cần."

"Tôi đã nhượng bộ đến nước này, em còn không hài lòng?"

Nhượng bộ? Hoắc Duật Hy cô không hiểu trời sinh bản tính người đàn ông này lạnh lùng, hay hắn đối với người mình không quan tâm đều lạnh nhạt như vậy. Ngay cả một chút thành ý cũng không có, chẳng khác gì một mệnh lệnh bắt người khác phải tuân theo.

"Nghe có vẻ anh rất quan tâm cảm nhận của tôi thế nào nhỉ? Vậy nếu tôi vẫn chưa hài lòng thì thế nào?"

"Đừng độc mồm độc miệng như vậy, phụ nữ như vậy đàn ông không thích đâu. Tôi lập lại lần cuối, phần em bị cắt cuối tháng lấy của tôi bù lại, nếu không đồng ý thì em có thể không lấy, tôi cũng không miễn cưỡng."

Hoắc Duật Hy không hiểu sao bỗng nhiên tức giận đến thở phì phò, đưa tay đẩy lồng ngực của Tư Cảnh Hàn. Bị hắn xử ép, nếu cô nhận thì thật không có khí phách, nhưng nếu không nhận thì tháng tới tiền đâu mà tiêu.

Chỉ là làm việc cho hắn tiền lương còn ít hơn cô đi làm diễn viên vật.

"Anh bắt tôi nghĩ việc ở trường quay, nhưng mà lương của trả cho tôi còn không bằng một nửa của bọn họ cho tôi nữa, anh nói quyền lợi của công nhân chúng tôi ở đâu?"

"Không phải về nhà đem trả bù cho em rồi sao?"

Bản tính cứng đầu cố chấp lại thích tiền này của Hoắc Duật Hy không phải hắn chưa từng lĩnh giáo, chỉ là đoạn thời gian trước cô không còn tha thiết mấy thứ này nữa. Nhưng mọi việc cũng dần được tái sinh, theo thời gian cô bắt đầu nguôi ngoai quá khứ và chấp nhận thực tại, nhưng mỗi khi trong cơn mộng, những thứ kia trở về cô lại giật mình nhận ra, vẫn không thể buông bỏ dễ dàng như vậy. Hoặc là cô chỉ muốn quật cường sống tiếp những chuỗi ngày, chờ đợi một thời cơ trở mình, càng không muốn xử ép bản thân.

Thế nên vừa không thể quên đi quá khứ nhưng cũng dần tập quen với sự tồn tại của Tư Cảnh Hàn bên cạnh mình, vì cô còn muốn tự tay giết chết hắn, giết chết kẻ tàn tạn lương tâm bức chết đứa trẻ của cô và Tiểu Bạch.

Hoắc Duật Hy nâng giọng, rất danh đá nói: "Tôi muốn là tiền lương danh chính ngôn thuận được nhận từ phòng kế toán kia, chứ không phải là đem về nhà rồi lại..."

Tư Cảnh Hàn áp sát người xuống, ngón tay thon thon vén vài sợi tóc trên trán của Hoắc Duật Hy xuống, đôi mắt màu lam ánh lên một nét cười nhẹ thoáng qua, mi dày chớp một cái kêu gọi:

"Tại sao phải cố chấp như vậy, tiền thì của tôi hay ở Tư thị cũng giống nhau thôi."

"Vậy tại sao anh lại đối ý bù vào cho tôi, không phải lúc hợp kiên quyết lắm sao?"

Mắt phượng hẹp dài của người đàn ông hơi híp lại, cô nhỏ này đúng là rất biết cách hỏi khó người khác, nhất định phải ép người khác vào thế khó. Không sao, chẳng qua so với hẳn cô cũng còn rất non, hẳn bật cười răng nanh cắn lên ngực Hoắc Duật Hy, giọng nói hơi mơ hồ: "Vì tôi lúc chiều không đúng, được chưa?"

Sao? Tư Cảnh Hàn thế mà lại nhận sai với cô sao?

Cô có nghe lắm không?

Hoắc Duật Hy kinh ngạc quay lại nhìn Tư Cảnh Hàn. Hẳn dường như biết chắc cô sẽ có biểu cảm này, nên chỉ khom người chờ khi Hoắc Duật Hy chạy đầu đã như chủ động hôn vào môi hẳn.

Hoắc Duật Hy nhú chân mày, không hiểu ý tứ của Tư Cảnh Hàn. Tối nay hẳn rất lạ, tâm tình thay đổi liên tục, thế nhưng lại trở thành một dạng rất dễ nói chuyện. Cô nghi hoặc hỏi:

"Mạc Lạc Phàm đã nói với anh cái gì sao?"

"Vậy em gọi cho hẳn để xác định lúc trưa tôi có ở cùng không à?"

"Sao anh không trả lời tôi?" Hoắc Duật Hy đẩy mặt của Tư Cảnh Hàn ra khỏi người mình nhưng bị hẳn nắm lấy bàn tay, áp lên đỉnh đầu: "Vì tôi không muốn trả lời."

Tư Cảnh Hàn đột nhiên trở mặt, quay lại kéo chân của cô ra, tiến vào lần nữa. Hoắc Duật Hy giật thót, kêu một cái không kịp phòng bị.

"A...um...này, không được...tôi còn chưa nói...a...đau..."

"Nói nhiều như vậy em không thấy mệt sao? Dường sức đi, vốn dĩ bây giờ cũng không phải giờ tôi làm việc, có thắc mắc gì đợi đến công ty đi, giờ là lúc tôi nghỉ ngơi." Hẳn ngang ngược tách hai chân của cô rộng hơn, ép chặt không cho giãy giụa.

"Hư...từ từ...." Hoắc Duật Hy chịu không nổi, bật tiếng kêu the thé.

Rõ ràng là lảng tránh câu hỏi của cô, nhưng cô cũng không thể làm gì hẳn. Sức lực nam nữ có sự chênh lệch, hơn nữa đang ở trên giường thì cô càng yếu thế hơn. Tư Cảnh Hàn một hai động tác đã khiến cô không thể chống cự, hẳn liên tục nhấp hông ra vào nơi chật hẹp ẩm ướt, bàn tay rộng lớn bao phủ vùng đồi cao nghi ngút của Hoắc Duật Hy, chiếc chăn che ngang hông cũng bị lệch.

Hoắc Duật Hy dưới thân hẳn như con mèo nhỏ chỉ biết kêu rên trong sự đau ân ái xen lẫn khoái cảm như từng đợt sóng triều. Cô nghe thấy âm thanh từ tiếng thở trầm đục mê mẩn, nghe mùi hương đặc trưng của người đàn ông gọi tình trong cực hạn khoái lạc. Mùi gỗ đàn hương xen lẫn mùi da thịt nam tính, là mùi đàn ông, mùi mồ hôi lúc hưng thú tính nồng.

Người đàn ông có vốn liếng đầy đủ như Tư Cảnh Hàn ở trên giường cũng giống như một cực phẩm. Phụ nữ ở bên cạnh hẳn thế nào cũng nhớ mãi không quên người đàn ông mang hơi thở cùng thể lực có thể hòa tan thân thể phụ nữ vào khoái cảm mà hẳn mang lại, sự quyến luyến dễ dàng này sinh, dù nghĩ thế nào cũng là người phụ nữ kia được món lợi.

Hoắc Duật Hy thừa nhận, cô cũng chỉ là một cô gái bình thường, trong khi người đàn ông bên cạnh mang dáng vóc của người mà cô yêu, đến mùi hương cũng không thể lầm lẫn, thì sức hấp dẫn khó chối từ đó càng dễ khiến cô chấp thuận, dễ khiến cô tham luyến loại ái ân, quân quýt này, đặc biệt là lúc hẳn cứ dịu dàng mà nhiệt tình, triển miên khiến cô phải mụ mị.

Đến cao trào, cánh tay của Hoắc Duật Hy quơ loạn, cào vào mặt giường, cả cơ thể cũng run lên bần bật.

Cô nằm sấp, Tư Cảnh Hàn áp trên lưng, tay trái của hẳn phủ lên tay trái đang không yên phận của cô, mười ngón luồn vào nhau, nắm chặt.

Hoắc Duật Hy nhắm nghiền mắt, miệng đỏ hồng ra thở dốc, than khóc đứt quãng, nước mắt trên mi cũng trào ra.

"Ha....a...um...không....a...."

"Thích không?"

"Đừng...đừng mà..." Cảm giác sung sướng, căng tức nơi bụng dưới khiến cô chết đi sống lại, từng đợt công kích của người đàn ông cô dường như tưởng tận cảm nhận được sự di chuyển của thứ đáng sợ kia, sự to lớn cùng nhịp đập trên thân nó chuẩn bị phun trào.

"Hức hức...đừng mà, thêm chút nữa....khó chịu quá."

"Muốn nhanh?"

Người đàn ông đột nhiên chậm rãi giảm tốc độ khi cao trào của cô gần đạt được cực điểm, cứ như bị đẩy xuống tận cùng vực thẳm. Sự chênh vênh, thiếu vắng cùng trống trải khiến Hoắc Duật Hy không nhận được vận vận, cơ thể xinh đẹp bóng sáng những mồ hôi, hai thân thể trần trụi ma sát đến sát

sao.

Tư Cảnh Hàn xoay người Hoắc Duật Hy, hai tay bao lấy cơ thể hồng nhuận bị kích tình nhuộm chín, phong tình vô hạn như một vũng nước xuân, chờ cho sự chà đạp của người đàn ông hòa tan bản thân mình.

Hắn mỉm cười, ánh mắt có chút mê ly, bị cô quyến rũ mà động tâm. Hôn sâu lên đôi môi ngọt ngào không đủ, mà chỉ muốn cô thật nhiều, ăn tươi nuốt sống cô vào bụng để hắn an tâm cô là của riêng bản thân mình.

Hoắc Duật Hy đối với thời gian dài như vậy vẫn chưa kết thúc, thân thể vô lực vẫn bị túm chặt chờ bị lang sói gặm nhấm đến thịt nát xương tan. Chỗ nào cũng bị hôn cũng lưu lại những dấu răng chi chít, những vết dấu tây đồ rục rịch như đánh dấu chủ quyền.

Tư Cảnh Hàn lại tiến sâu, Hoắc Duật Hy kinh hô nhưng không phản kháng, cô ôm lấy cổ của hắn, chờ đợi từng đợt khoái cảm đang dâng lên.

Âm thanh ướt át lúc giao hợp làm người khác đỏ mặt tía tai, đôi chân cô gái bần rần quần quanh eo của người đàn ông trôi tuột xuống, bị hắn mở rộng lại nâng cao cho những lần tiến vào dễ dàng sâu hơn.

Hoa tâm nhỏ nhắn cố mở miệng mút chặt lấy thứ sinh mệnh ác liệt kia, nứt tách đến vụn ra, đau rất cực điểm nhưng sung sướng cũng che mờ đôi mắt.

"A....ừ....ngô..."

"Nói, em thích không?"

Trái tim Hoắc Duật Hy đập loạn, như sắp vọt đến cổ họng. Vì sao hắn cứ bắt cô nói những lời xấu hổ như vậy chứ?

"Đừng mà...đừng bắt tôi nói những lời như vậy...xấu hổ lắm..."

Người đàn ông bật cười, giọng trầm khàn như rượu ngon được cất giữ lâu năm, vô cùng quyến rũ: "Đồ ngốc, thích thì nói thích thôi, sao phải xấu hổ. Ngoan, nói cho tôi biết..."

Hoắc Duật Hy lắc đầu, thẹn thùng lẩn tránh.

"Hức...Tư Cảnh Hàn, đừng như vậy mà."

Thất lưng người đàn ông kia lại chuyển động khiến cô cong cả người lên, dán sát vào hắn để hòa theo tiết tấu, vì bỏ lỡ sẽ rất chơi vơi, rất khó chịu.

Tư Cảnh Hàn lòng hơi nao nao, ánh mắt hòa chút tình ý nhìn Hoắc Duật Hy: "Thích?"

Hoắc Duật Hy không chịu nổi, cô gật gật đầu chấp thuận lời hắn nói: "Hừ hừ hừ...thích....xin anh, đừng vậy nữa."

Tư Cảnh Hàn hài lòng, tấm lưng rộng của hắn lại áp xuống, chiếc giường lại theo tiết tấu lắc lư, một nửa chần trên giường rơi xuống đất, người phụ nữ bị túm gọn trong lòng người đàn ông trở nên nhỏ bé đến đáng thương, đến lúc đôi chân thon dài của cô cong lên rồi "pịch" một tiếng nhũn ra hai bên.

Tư Cảnh Hàn thỏa mãn nằm trên người cô điều chỉnh hơi thở, có chút dịu dàng chăm sóc cô gái dưới thân vừa bị hành hạ nhiều giờ liền. Hắn không dùng giấy vệ sinh, vệ sinh thân thể cho cô mà qua một lúc trực tiếp bế cô vào phòng tắm.

Phòng tắm nghi ngút khói nước, hắn pha nước đủ độ ấm mới thả Hoắc Duật Hy, nhẹ nhàng cọ rửa vết tích hoan ái cho cô, những thứ nhầy nhụa của kích tình còn lưu lại.

Đặt cô đặt nằm sấp trên giường, Tư Cảnh Hàn lấy một chiếc khăn lông đắp nhẹ, che đi phần nửa lưng đến quá mông của cô một chút. Hắn cũng chỉ đơn giản vây quanh eo một chiếc khăn trắng, sấy khô tóc rồi tiến lên giường.

Hoắc Duật Hy hơi mơ màng, nhưng vì đau nhức ở cơ thể mà vẫn chưa thể chìm vào giấc ngủ. Tư Cảnh Hàn cúi người nói nhỏ vào tai cô: "Bé Duật, tôi phục vụ em." Sau đó hắn ngồi thẳng, ngón tay thon dài xinh đẹp là lướt trên lưng của Hoắc Duật Hy, di chuyển dọc theo thất lưng của cô, nhẹ nhàng massage.

Tiếng hát xa xăm, như ru ngủ trái tim vắng vắng trở về...

Muốn xóa đi bóng dáng lúc ngơ ngời rồi đi

Nhưng trong mơ vẫn nhìn thấy ngơ ngời

Tiếng vang nhẹ nhàng xa xôi trong bóng đêm

Ta không kiềm lòng nghiêng tai lắng nghe

Từng phút lơ ánh mắt vô tội của ngơ ngời

Nhưng rõ ràng đã từng không thể kiềm lòng

Trong đêm tối đã quen thanh tĩnh

Ta sao lại khao khát hồi đáp của người

Ta như một quân cờ

Lướt lư giữa ranh giới cuộc đời

Lòng ta tựa như cát chảy gió cuốn bay đi mất

Chỉ còn lại ái tình tẩy trắng này

Ta như đã đánh mất chính mình

Nhớ đến mùi hương đã thấm nhuần

Cho dù già đi ta cũng chưa từng quên

Ái tình không thể tẩy trắng này

Ta không thể tẩy trắng ái tình...

"Tiểu Duật Hy, dễ chịu không?"

"Ừ...ừ....thoải mái lắm, Tiểu Bạch."

Trên giường, Hoắc Duật Hy đang đưa đôi chân, nhắm mắt hưởng thụ sự dễ chịu mà bàn tay Từ Mặc đem lại.

Cô phải công nhận tay nghề của Tiểu Bạch rất tốt, hân massage cũng không khác gì đang ở spa. Chắc hẳn những kim chủ trước kia của hắn cũng mê thích lắm.

Hoắc Duật Hy hơi ngẩn lại nhìn Từ Mặc, hắn đang cúi đầu chăm chú dùng lực trên tay, trên người hắn cũng chỉ quấn một chiếc khăn tắm, nửa thân trên trắng nõn như trong suốt. Sóng mũi thẳng tắp đến đôi môi mỏng căng hồng hơi hé mở.

Hắn chớp đôi mi, nuốt rồi son trên mắt trái tô điểm nét tinh xảo của đôi mắt phượng hẹp dài, màu lam thâm thúy, mỏng lung. Nhưng mà, dẫu rằng chẳng chặt trên xương quai xanh kêu gọi nhắc nhở người ta nghĩ đến loại tình tiết vừa mới xảy ra.

Hoắc Duật Hy cảm thán bộ dạng chờ bị ăn thịt này của Tiểu Bạch đúng là ngàn vàng cũng không mua được. Thế mà hắn lại là của riêng cô, thứ vốn liếng dồi dào của hắn sau này chỉ mình cô được hưởng thụ, Hoắc Duật Hy nghĩ thế nào cũng thấy được hơi rồi.

Đàn ông lớn lên đẹp hơn thần thánh, mà như loài yêu nghiệt mê hoặc chúng sinh quả không tốt cho phụ nữ vì sẽ câu dẫn rất nhiều ong bướm vây quanh. Nhưng mà, chỉ cần biết giữ hắn trong tay thì cũng giống như có được bảo vật trong nhà.

"Tiểu Duật Hy, đang nghĩ gì vậy?" Từ Mặc đột nhiên áp sát, thì thầm hỏi nhỏ bên tai Hoắc Duật Hy.

Cô mỉm cười, chống tay ngồi dậy, đưa tay ôm lấy cổ của hắn, chu môi: "Đang nghĩ làm thế nào có thể chén sạch Tiểu Bạch, nuốt trọn anh vào bụng."

Từ Mặc bật cười, cung chiều véo véo vài cái lên má của cô, "Chẳng phải lúc này Tiểu Duật Hy ăn sạch người ta rồi sao?"

"Nào có, vẫn cảm thấy chưa hành Tiểu Bạch chết đi sống lại thì thật uổng phí." Hoắc Duật Hy càng tinh nghịch nói, kéo Từ Mặc cùng nằm xuống gối, để hắn nằm phía dưới, cô chống hai khuỷu tay lên lồng ngực rộng lớn kia, hôn nhẹ lên đôi môi mỏng.

"Nếu vậy bây giờ có thể làm tiếp mà?" Từ Mặc mỉm cười, nói nhỏ.

Hoắc Duật Hy cười khanh khách, "Nếu Tiểu Bạch nói vậy thì Tiểu Duật Hy cũng không khách sáo."

"Soạt" Hoắc Duật Hy kéo chân, trườn lên đầu của hai người.

"Ha ha..."

Tiếng cười khúc khích của cặp đôi tình nhân thì thoảng lại vang lên trong ổ chăn vẫn luôn chuyển động, khăn tắm bị ném xuống giường, nằm vung vãi trên sàn như cánh báo một màn nóng bỏng trong chăn.

"Tiểu Bạch...Tiểu Bạch...."

Động tác trên tay của người đàn ông thoáng cái đã cứng đờ. Hắn nhìn cô gái nằm sấp trên giường buông lỏng mọi cảnh giác, yêu kiều gọi hai tiếng "Tiểu Bạch" trong vô thức.

"Để chịu?" Tư Cảnh Hàn lại nhàn nhạt lên tiếng, đôi mắt màu lam phảng phất chút tư vị không rõ tên gọi, hần cố tình phớt lờ những gì vừa nghe được.

"Ừm..." Hoắc Duật Hy khẽ kêu một tiếng như trả lời câu hỏi.

Hiện tại mí mắt của cô cũng sụp xuống rồi, chỉ còn mơ hồ nói mơ thật nhỏ.

"Tiểu Bạch, làm gì vậy...mạnh tay một chút, đừng lười biếng..."

Người đàn ông như bưng tỉnh, tiếp tục công việc đang dang dở.

Hắn nhếch môi, tự giễu.

Chính hắn bày ra loại tâm thế khiến cho cô nhớ về người đó, bây giờ còn trách ai đây.

"Biết rồi." Hắn nói nhỏ.

Hoắc Duật Hy thư thái tận hưởng cảm giác thoải mái, trầm lặng chìm vào giấc ngủ.

Tư Cảnh Hàn ngồi trong phòng làm việc, trước màn hình máy tính lặng yên nhìn.

[Có chuyện gì sao?] Lạc Tur Vũ trong màn hình, nói.

"Ừ."

Lạc Tur Vũ không hỏi tiếp, hần hơi cúi đầu nhìn gì đó trong lòng mình.

"Bên đó, vẫn ổn chứ?"

[Ừ, hiện tại đã ổn thỏa. Nhưng mà, tôi nghĩ chuyện này không kéo dài được lâu, chỉ sợ người bên đây cao hứng lên bay về Trung Quốc thì thật không hay.]

Tư Cảnh Hàn nhìn chăm chú về phía Lạc Tur Vũ, ánh mắt có chút nhu hòa.

"Trước mắt chỉ có thể như vậy. Trăm sự nhờ cậu."

Lạc Tur Vũ nhìn Tư Cảnh Hàn, vốn dĩ không muốn hỏi nhưng vẫn không nhịn được: [Tiểu Hy lại nói gì sao?]

"Ừ, lúc mơ ngủ, có nhắc đến Tiểu Bạch."

[Tôi vẫn không hiểu, rốt cuộc anh muốn thế nào. Nếu đã quyết định như vậy rồi thì tại sao còn làm những chuyện khiến Tiểu Hy này sinh ảo tưởng?]

Lần này Tư Cảnh Hàn không trả lời, hần ngả lưng dựa vào ghế. Nhiều loại cảm xúc phức tạp lướt qua, cứ như nội tâm của hắn.

Suy cho cùng, vì hần cũng có tham vọng, đôi lúc sự ích kỷ sẽ che mờ đi lý trí.

Vừa muốn từ bỏ nhưng cũng không thể nhẫn tâm chối từ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Tôi còn phải nhìn em ăn

"Tôi có cảm giác cô ấy không phải đang chấp nhận quen dần với Tư Cảnh Hàn, mà đang đợi chờ thời cơ vùng dậy. Cô ấy không phải lãng quên mà thật sự trong thâm tâm e rằng chỉ có Tiểu Bạch."

[Ý anh là bên ngoài Tiểu Hy có vẻ chấp thuận, khiến người khác ngỡ cô ấy cũng từng có sự đấu tranh tình cảm giữa việc dành cho Tiểu Bạch và cho anh, nhưng chỉ là đóng kịch thôi sao?]

Tư Cảnh Hàn gật gật đầu, ánh mắt của hắn vẫn nhìn chăm chú vào màn hình, "Không rõ lắm, chỉ có cảm giác vậy thôi. Thời gian trước cô ấy cũng từng nói đối với Tiểu Bạch chỉ là chơi đùa thoáng qua. Nhưng càng ngày tôi càng nhận thấy cô ấy thật lòng yêu Tiểu Bạch, mà chấp niệm trong lòng cô ấy đối

với Tiểu Bạch mãi mãi không thay đổi, càng không thể mở lòng với bất cứ một ai."

Lạc Tư Vũ lần này không hiểu, tuy vậy vẫn không biểu lộ ra bên ngoài, chỉ đơn giản hỏi lại: [Trước kia anh không phải là người dựa vào trực giác để phán xét một việc. Nhưng mà chẳng phải đây là điều anh muốn sao, hay là anh hối hận?]

Tư Cảnh Hàn nghe Lạc Tư Vũ hỏi vậy thì bật cười, nhưng nụ cười này lại không nghe ra cảm xúc gì, cứ tựa như một cơn gió thoảng qua, mang gió giông ùn ùn kéo đến nơi nội tâm.

"Không, tôi sẽ không vì bất cứ lý do gì để hối hận. Chỉ có như vậy mới là con đường tốt nhất, mọi thứ đã nằm sẵn trong tầm tay thì phải đi theo kế hoạch, càng không có ngoại lệ hay một bất ngờ nào."

[Hy vọng anh không dối gạt chính bản thân mình.] Dừng thêm một chút, Lạc Tư Vũ lại hỏi: [Bên đó chuẩn bị mưa sao?]

Tư Cảnh Hàn liếc nhìn ra cửa sổ, gió giật cây lá quay cuồng, từng đợt chớp nhoáng xe toác bầu trời đêm. Bất giác không có giềng gảm gù báo trước, tiếng sét "đùng đùng" vang lên phá vỡ sự yên ả.

"Chỗ cậu cũng sắp chiều rồi, nên đi..."

"Àm ầm!!!"

"A...Tư Cảnh Hàn..."

Tư Cảnh Hàn giật mình ngẩng đầu lên, Hoắc Duật Hy ôm gối đứng trước thư phòng, khuôn mặt đầy sợ hãi nhìn hấn giống như một con nai đang ngơ ngác trước cơn giông gió.

Tư Cảnh Hàn lập tức đóng máy tính lại mới cất giọng hỏi: "Có chuyện gì sao?"

"Trời có sét lớn quá, tôi...tôi sợ."

Tư Cảnh Hàn nhìn ra bên ngoài, tiếng mưa bắt đầu lấn át mọi thứ, từng giọt nặng nề đánh vào tấm kính cửa sổ. Hấn giơ tay phải ra, hướng về phía Hoắc Duật Hy gọi:

"Lại đây."

Không giống như bình thường, Hoắc Duật Hy nhanh chân, khập khiễng chạy đến sà vào lòng hấn. Tư Cảnh Hàn để cô ngồi trong lòng mình cô mèo nhỏ khép nép tránh bão, lông mi dài như cánh quạt của hấn chớp một cái, cúi nhìn cô gái nhỏ.

"Sợ lắm sao?"

Hoắc Duật Hy không trả lời, ánh mắt hoảng sợ nhớ đến những đêm mưa giông của những năm về trước...lòng cô như nổi bão. Cũng như thế này, mưa...rất lâu về trước, lâu đến nỗi cô không nhớ rõ hình dạng của ngày hôm đó, chỉ biết rằng kể từ thời điểm đó trong lòng cô đã nảy sinh loại sợ hãi với những đêm gió mưa vần vũ. Có lẽ là ngày Tiểu Bạch xa rời cô, cuộc rượt đuổi trong đêm của Tư Cảnh Hàn, rồi ngày bão bão rời đi, ngày hấn không nhân tính hấn phế đi đôi chân của cô để trải qua kiếp đời đầy đau đớn.

Hoặc là có thể xa xôi hơn nữa...

Nhưng mà, ngay lúc này đây cô lại dựa dẫm vào lòng kẻ mà cô thống hận nhất vì cô chỉ có một mình, không có ai, càng không chỗ dựa.

Phụ nữ chính là mâu thuẫn như vậy, khi một mình bơ vơ đứng cạnh nỗi sợ hãi thì sẽ sinh lòng ý lại vào người thân quen, dù có mang bao nhiêu thống hận với đối phương nhưng vẫn không nỡ chối từ sự an tâm mà người đó đem lại cho mình.

Giống như bây giờ, Hoắc Duật Hy chỉ có thể trong lòng mong vào một mình Tư Cảnh Hàn. Vì hấn là người thân thuộc nhất với cô hiện giờ, mà cô cũng biết hấn nhất định có thể trấn an cô, cho cô sự an toàn trong thâm tâm.

Bàn tay nhỏ nhắn, những ngón tay đều đều của Hoắc Duật Hy nắm chặt vạt áo ngủ của Tư Cảnh Hàn như trả lời cho hấn biết rằng cô đang rất sợ.

Khoảng thời gian trước khi hấn còn là Tiểu Bạch, cô không có như vậy, vì lúc nào ngủ cô cũng làm ổ trong ngực hấn, vô cùng yên tâm về mọi chuyện trên thế gian, ngon lành yên giấc đến sáng trắng vẫn chưa muốn dậy.

Tư Cảnh Hàn nhủ chặt mi tâm nhìn Hoắc Duật Hy đang run rẩy. Hấn tự hỏi, vậy những lúc hấn không có ở đây cô đã như thế nào, có chạy đi tìm ai khác hay không, hay chỉ có thể nằm co rút trong chăn chịu đựng.

Lòng hấn thật khó chịu, có chút không nỡ lướt qua hòa cùng vài cảm xúc cần phải che giấu.

"Đừng sợ, có tôi ở đây, mọi chuyện đều ổn."

Hoắc Duật Hy gật gật đầu, duy chỉ có tay vẫn không buông hấn ra.

Khi Hoắc Duật Hy hồi phục một chút lý trí, cô lí nhí hỏi:

"Anh...anh đang gọi điện cho ai sao?"

Tư Cảnh Hàn đưa mắt nhìn về chiếc máy tính trên bàn làm việc, rồi trả lời: "Không có, chỉ là xem tài liệu mới gửi qua thôi."

Hoắc Duật Hy bán tín bán nghi, vừa nãy rõ ràng thấy cô vào hần liền đóng máy tính lại, như sợ cô phát hiện điều gì đó. Nhưng mà hần có gì phải che giấu chứ? Chắc là cô lại nghĩ nhiều rồi.

"Tôi không làm phiền anh làm việc chứ?"

"Không sao." Hần trả lời, dừng một chút lại bổ sung: "Có vài chuyện cần thảo luận với Tư Vũ thôi, chỗ cậu ấy đang là buổi trưa nên thuận tiện gọi."

Hoắc Duật Hy lúc này mới an tâm, không thấy áy náy. Dù sao có những chuyện cũng cần phải phân rõ đúng sai, hơn nữa cô cũng không muốn mình sẽ làm ảnh hưởng đến một ai đó.

"Thôi, tôi đưa em về phòng ngủ."

Hoắc Duật Hy gật gật đầu, bị hần hành đến nửa khuya, bây giờ cũng không còn nhiều sức lực. Nếu không phải quá sợ hãi cô nhất định không chạy đến đây đâu, cả người đau đến rã ra bây giờ lại càng thêm lợi hại.

Tư Cảnh Hàn cũng nhìn thấy dáng chạy khắp khiêng của cô lúc nãy, không nói hai lời nhẹ nhàng bế cô lên, hướng phòng ngủ đi đến.

Bên ngoài, mưa vẫn tiếp tục tác oai, không vì bất cứ tâm tình của một ai mà dừng lại.

Tư Cảnh Hàn để Hoắc Duật Hy nằm trong chiếc chăn bùi nhùi, hần sau đó cũng lên giường, ôm lấy cô, giọng bình thản không nghe ra loại cảm xúc gì, đơn giản trầm thấp: "Ngủ đi."

Hoắc Duật Hy ngửi thấy mùi đàn hương hòa lẫn với mùi hương đặc trưng quen thuộc trên người của Tư Cảnh Hàn, vòng tay của hần thu chặt trên người cô vô cùng vững chắc và ấm áp. Bất giác trong tâm có một sự hài lòng cùng thỏa khiến Hoắc Duật Hy nhích gần lại gần hần hơn, áp má vào lòng ngực với nhịp đập vững vàng, cô dễ dàng lạc vào màn đêm tịch mịch.

Lạc Tư Vũ ở bên đây đại dương ngồi nhìn màn hình đột nhiên tắt mất, hần hô một tiếng cũng biết được Hoắc Duật Hy đến.

"Đôi lúc nhìn nhận một việc quá lý trí cũng không hẳn là tốt."

Hai hôm sau.

Trợ lý lái xe đưa Lạc Tư Vũ trên đại lộ rộng lớn, thời tiết ở Canada lạnh hơn rất nhiều so với mùa đông ở Trung Quốc.

Dừng trước một tòa nhà cao tầng Twain, nơi diễn ra cuộc đàm phán đã định trước, Lạc Tư Vũ cùng trợ lý bước vào thì đúng lúc có một đoàn người châu Á từ trong đại sảnh bước ra.

Trí Quân dẫn đầu đoàn bốn người, tất cả đều mặc tây trang, giày da vững vàng. Lúc đi ngang Lạc Tư Vũ cũng không có liếc nhìn, mà rất thông dong rời đi.

Hần nhận ra những người bên cạnh Trí Quân là người của Tề Thiếu Khanh, nhưng Trí Quân thì lần đầu tiên hần nhìn thấy.

Tề Thiếu Khanh cũng thật nhanh tay, chỉ vậy thôi mà người của hần đã đến trước một bước.

Trí Quân sau khi rời đi liền gọi một cuộc cho Tề Thiếu Khanh, báo cáo tình hình sơ bộ của cuộc đàm phán, cũng có nhắc đến chuyện gặp Lạc Tư Vũ ở đại sảnh nhưng hần chưa biết cô là ai.

Thật ra mấy năm nay cô được Tề Thiếu Khanh gửi đào tạo ở nước ngoài, chỉ vài tháng nay mới về Trung Quốc, mà đa phần cũng rất ít khi xuất hiện ở bên ngoài. Nếu không phải lần này Tề Thiếu Khanh có việc đột xuất không thể đi Canada thì cô cũng không công khai như vậy, đại diện làm người giám sát của Tề thị về hạng mục bất động sản ở đây.

"Cô cứ yên tâm tiến hành dự án, nếu như người đến là Lạc Tư Vũ thì ắt hẳn không phải vì vấn đề bất động mà chúng ta đang theo chân."

Trí Quân cũng không hỏi nhiều, chuyện của ông chủ cô nói chắc chắn là không sai, cô cứ tiến hành đúng nhiệm vụ của mình là được.

Nói thêm khoảng hai ba câu thì hai người liền kết thúc cuộc hội thoại.

Trí Quân quay lại nhìn bốn người sau lưng mình: "Phó tổng, tổng giám đốc nói mọi chuyện không có gì thay đổi, chúng ta cứ tiếp tục tiến trình.]

Thân Hạo Khiêm gật đầu, ra hiệu cho những người còn lại rút lui. Trí Quân không đi cùng bọn họ mà lên một ô tô khác rời đi.

Nhiệm vụ của cô chỉ là giám sát tiến trình thực hiện của người trong công ty để báo lại với Tề Thiếu Khanh, ngoài ra đều là giờ cô được nghỉ ngơi. Tề Thiếu Khanh cũng có bận, bữa tiệc lần này ở Canada cô sẽ cùng Thân Hạo Nghiêm đi dự, muốn chuẩn bị một chút cũng là điều tất nhiên.

Nghĩ một mạch, Trí Quân liền bẻ lái, nhấn chân ga chạy thẳng đến trung tâm thương mại Ontario.

Thành phố K, buổi trưa.

Tư Cảnh Hàn và Hoắc Duật Hy đang ăn trưa trong phòng làm việc Tổng tài.

Com trưa hôm nay là từ biệt thự mang đến, chủ yếu là do Hoắc Duật Hy thức sớm chuẩn bị. Tư Cảnh Hàn nói một tiếng liền biến thành Hoắc Duật Hy là trợ lý riêng thì còn có thêm nhiệm vụ chăm sóc sức khỏe cho hân từ ăn uống, đi đứng, quần áo.

Cô cũng nhận ra dạo này Tư Cảnh Hàn thường xuyên ở lại Hàn Nguyệt, cũng không bay ra nước ngoài, dường như hân quyết định ở lại trong nước một thời gian dài thì phải. Nhưng mấu chốt là hân là hân bắt cô nấu thức ăn cho mình mang đến công ty mà không trực tiếp ra ngoài ăn như những người khác.

Thật ra, lúc trước cô nhận ra Tiểu Bạch rất kén ăn, cũng rất ít khi chịu ăn thức ăn gọi từ ngoài đến. Đa phần đều là chờ cô về nấu cơm, còn lại cùng cô đi chơi ăn vặt hân cũng cần nhân bảo không tốt cho sức khỏe.

Dù tỏ ra là hân không bài xích, thậm chí còn thấy hân ăn nhiều hơn cả cô nhưng mà bây giờ nghĩ lại có khi cũng chỉ là đóng kịch cho cô xem.

Đến bây giờ nhìn lại, khẩu phần ăn của Tư Cảnh Hàn cũng ít đến đáng thương, so ra mỗi khi ăn cơm hân chỉ hân vài miếng đã buông đũa. Người đàn ông cao hơn một mét chín còn ăn ít hơn cả cô, bộ dạng thon dài hữu lực nhưng cô xem càng ngày càng ốm.

"Cạch."

Tư Cảnh Hàn đặt đũa xuống, cầm khăn tay lau khóe miệng xong hân mới chậm rãi nâng cốc nước lọc lên uống.

Hoắc Duật Hy cắn đũa nhìn hân một cái rồi lại tiếp tục ăn.

Cô không muốn bực đãi mình chút nào, phải đợi ăn đến lúc no thì mới hả dạ. Làm chân sai vặt cho Tư Cảnh Hàn thì quả không phải chuyện tốt đẹp gì, loại gian thương bóc lột sức lao động của người khác như hân vừa đáng ghét lại hung dữ. Cả công ty từ đại sảnh đến tầng 100 ai cũng sợ hân, vừa thấy bóng hân đã run cầm cập.

Cô thì còn thê thảm hơn bọn họ, ngày ngày đối diện, hết giấy tờ lại đến nước nguội, sữa lạnh, khi làm sai hân lại thích thú lôi cô ra giáo huấn.

Ngay cả một bữa ăn bình thường như bao người khác cũng không có. Nhưng trời mới sáng, ngồi ăn cùng hân có bao nhiêu áp lực, hàng ngàn người đang không ngừng phi báng cô dùng thủ đoạn hèn hạ để được ở bên cạnh Tư Cảnh Hàn, ra vào sớm tối, ngay cả ăn cơm cũng không rời nửa bước. Nhưng mà bọn họ không hiểu, lúc ăn cơm có một người đàn ông mang đầy hân khí lạnh lẽo chăm chăm nhìn mình thì ăn có được nữa không?

Dù cho đã quen thuộc với sự hiện diện của Tư Cảnh Hàn, nhưng mỗi lần nghĩ đến hân đang nhìn mình thì cô ăn cũng không còn mùi vị.

Hoắc Duật Hy để đũa xuống, muốn thôi thì Tư Cảnh Hàn chớp mắt một cái, hỏi: "Sao không ăn tiếp?"

"Tôi no rồi."

"Bình thường em không ăn ít như vậy, ăn tiếp đi."

Hoắc Duật Hy lắc đầu: "Tôi no thật rồi."

Tư Cảnh Hàn không hài lòng nhíu mày, "Ăn đi, một lát có kêu đói cũng không được đi ra ngoài đâu. Mấy cái trò giảm cân, giữ dáng đó không tốt cho sức khỏe đâu."

"..." Tư Cảnh Hàn hình như đang hiểu lầm thì phải.

"Tôi...đâu có định giữ dáng, chỉ là hôm nay thấy không ngon miệng."

"Không ngon cũng phải ăn, dù sao cũng là em bỏ công ra nấu, không ăn rất phí phạm. Em không thấy tiếc sao?"

Hoắc Duật Hy nhìn bàn thức ăn vẫn còn hơn phân nửa, sau đó nhìn Tư Cảnh Hàn: "Vậy sao anh không ăn?"

"Tôi no rồi."

"Vậy anh về bàn làm việc được không?" Hoắc Duật Hy nói thẳng ra đề nghị, Tư Cảnh Hàn cũng nhìn ra ý tứ của cô đang đuổi mình. Hân không do dự nói: "Không được."

"Tại sao?"

"Tôi còn phải nhìn em ăn."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Âm lạnh tự biết

Khi tình yêu lớn dần, kẻ đành tâm giết chết nó chính là kẻ đã chết tâm..

"Biến thái!"

Hoắc Duật Hy hàm hừ trong miệng nhưng Tư Cảnh Hàn liếc mắt một cái cũng đã nhìn thấu tâm tư nhỏ bé này của cô.

Phòng tổng tài nằm ở tầng cao nhất của Tư thị, từ cách trang trí đến việc phân bố các vật dụng cũng chi tiết đến nỗi không thể tí mĩ hơn. Dù là một góc khuất nào cũng không bám bụi, Tư Cảnh Hàn vốn lạnh cảm mà từ màu sắc của căn phòng cũng đủ nhận ra hẳn không phải hạng người phong phú cảm xúc.

Trắng, đen và xám là tất cả màu có trong phòng, không thể khác hơn. Chỉ nói riêng độ rộng đã bằng một căn nhà, mà bình hoa trên tủ trưng bày hay ấm trà và tách cũng là từ đời nhà Hán, có một không hai trên đời. Nếu không tính bàn làm việc của Tư Cảnh Hàn thì phải kể đến bàn tiếp khách và bộ salon bằng da ngựa đặt ở châu Âu mang về, từ việc vận chuyển rồi sắp xếp trong phòng cũng là một quá trình quá mức công phu.

Từ đây, xuyên qua cửa kính sát mặt đất trong suốt, cả thành phố dường như có thể thu trong tầm mắt, nơi đây giống như nóc nhà của thành phố K này, tòa nhà chưa từng có đối thủ vượt qua.

Tuy nhiên, tất cả vẻ xa hoa, tráng lệ, môi trường vô trùng như sống trong lồng kính của Tư Cảnh Hàn lại là nơi Hoắc Duật Hy tùy tiện bày biện thức ăn. Ngay chính trên chiếc bàn tiếp khách với đồ cô với giả trị liên thành, bị cô gạt sang một bên mà để vào là lồng cạp và chén đĩa, cốc thủy tinh, ấm nước mini, cả hộp khăn giấy ăn cũng không thiếu.

Mùi thức ăn thơm lừng như thiêu đốt, át đi tất cả không khí thanh sạch hằng ngày mà cuộc đời Tư Cảnh Hàn chưa từng nghĩ đến sẽ như vậy.

Vốn dĩ hẳn bảo cô mang thức ăn từ Hàn Nguyệt đem tới nhưng cũng chưa từng nghĩ cô sẽ bày ra loại tình tiết này trong chính phòng Tổng tài của hẳn.

Tuy vậy, kết quả...hắn đối với cô vẫn không có nói gì, cô làm rồi...hắn cũng cho qua.

Chỉ là, cô lại mắng hắn?!

"Em lập lại lần nữa!"

Hoắc Duật Hy chột dạ, lông mày dựng lên, cũng không dám ngẩng đầu nhìn Tư Cảnh Hàn, như giả vờ không nghe thấy, tiếp tục gấp thức ăn, nhai lấy nhai để.

"Đừng để tôi nghe những lời như vậy thốt ra từ miệng của em."

Hoắc Duật Hy cô trong lòng đọc một ngàn lần "đồ biến thái" thì hẳn làm gì được cô?

Chẳng có ai lại đi nhìn chòng chọc người khác lúc họ đang ăn cả. Hẳn nhìn để làm cái gì, ngắm cô à?

Nực cười, cô không tin, Tư Cảnh Hàn có tâm tư đó với cô.

"Em có gan dọn thức ăn trong phòng làm việc của tôi thì cũng nên chuẩn bị cái gan để bị trừng trị. Tôi quan sát thấy em làm bần chỗ nào trong phòng của tôi thì liền cho em dọn cả căn phòng này, biết chưa?"

"..."

Hoắc Duật Hy không còn gì để nói.

Hóa ra là như vậy!

Hắn bận tâm để nhìn cô ăn không phải để ngắm cô mà là để... xem cô có làm rơi vài thức ăn trên bàn trà đặc tiền của hắn hay không?

Cô không mắng hắn biến thái thì cũng thật có lỗi với chính lương tâm của bản thân mình đi.

Như vậy mà Tư Cảnh Hàn này lại là người kị bản?

Hừ! Nhưng mà trên người hắn cũng toàn là mùi phụ nữ, có chỗ nào sạch sẽ chứ mà còn phải khoanh vùng mình trong khoảng kín không bụi bặm.

Cô nghĩ thôi cũng đã muốn nôn rồi. Cứ y như rằng trăm loại mùi nước hoa hỗn tạp nồng xung quanh hắn, cũng giống như tận mắt chứng kiến hắn cùng phụ nữ khác làm loại chuyện bẩn mắt ngay trước mặt cô.

Hoắc Duật Hy đẩy đẩy đĩa xốc xốc, rẩy rẩy vài hạt cơm trong bát, ăn không nổi nữa cũng không có tâm tình nhìn người đàn ông kia.

Thức ăn này cho chó mèo ăn còn hơn cho tên vô sĩ như hắn ăn rồi vung tay chỉ điểm.

Tư Cảnh Hàn nhìn sự biến hóa biểu cảm một cách khôn lường trên mặt Hoắc Duật Hy. Thật sự nhìn cô rất thú vị...

Chân trái gác lên chân phải, tay phải đặt trên thành ghế salon, tay phải cầm cốc nước, hắn lại ưu nhã nói: "Biểu cảm phong phú như vậy, có phải lại nghĩ đến chuyện làm sao hạ nhục tôi trong tâm tưởng rồi?"

"Không có."

Tư Cảnh Hàn không đôi co với lời chối cãi của cô, mà hắn cũng không nói gì thêm, chỉ là đứng dậy sai bước đến cửa kính sát mặt đất nhìn về thành phố xa xa, mắt màu mắt với hồ nước lớn lấp lánh ánh nắng phản chiếu sự tươi đẹp của khí trời trong xanh, vàng tươi, sáng chói. Giống như thật sự lãng đãng chỗ khác để cô được tự nhiên hơn, hoặc không có hứng thú quan sát cô như thế nào nữa.

Tóm lại, là cô không biết hắn đang nghĩ gì, chỉ có thể tò mò nhìn theo, rồi để tâm tư nhanh chóng rơi trên bóng lưng dài lừng thừng của hắn.

Hắn không mặc vest ngoài, chỉ một áo sơ mi trắng với quần âu đen dài ôm lấy đôi chân dài thon gọn và vòng ba đầy vốn liếng. Liếng thoảng lại là cái eo hẹp, gầy gầy lại mỏng mảnh, một vòng ôm của cô cũng quá thừa. Vai rộng mà lưng thẳng, cô không nhìn thấy được biểu cảm trên mặt hắn lúc này, nhưng có thể cảm nhận được hiện tại hắn rất ung dung.

Hoắc Duật Hy bỗng dừng tìm đập chân run, nhớ lại lần đầu tiên gặp hắn ở quán bar, mặt cô không nhìn được lại đỏ lên. Dung mạo không thay đổi quá nhiều, nhưng so với trước kia hắn lại vó thêm vài phần ưu thế. Có lẽ từ hắn cô không chỉ cảm nhận được vẻ đẹp xuất thần, mà còn thêm sự phong phú và chắc chắn của người đàn ông thành đạt. Nét thâm trầm, sâu sắc qua ánh mắt hay chỉ cần chớp một đôi mi cũng hòa vào hỗn độn phương loại tư vị khó quên, từ cử chỉ giờ tay, nhắc chân cũng tỏ ra loại khí thế vương giả, cao quý.

Là cùng một người, nhưng một trước một sau không còn là người đàn ông của cô nữa. Tiểu Bạch là của riêng cô, nhưng Tư Cảnh Hàn là bông hoa của vô vàn loài ong bướm, là loi, quuyến rũ, phong tình đến tận đũa cũng không thiếu. Vậy mà trong hàng ngàn loài yến anh, cô chẳng phải là một loài xinh đẹp nào trong đấy, dù là một chút nào đó của Tư Cảnh Hàn cũng không phải dành cho cô.

Bất đắc dĩ nghĩ đến vấn đề này, Hoắc Duật Hy lại cười tự giễu. Cô cũng đâu phải mong muốn người đàn ông này là của riêng mình, từ sâu trong nội tâm cô hận hắn còn không kịp hưởng chi là bận suy tư độc chiếm loài ma quỷ khiến người khác mù mị này.

Càng nghĩ Hoắc Duật Hy lại càng tập trung gom những món ăn có trên bàn vào bát của mình. Tư Cảnh Hàn vẫn đứng đó nhìn ra ngoài mà không lên tiếng, ánh mắt hắn đắm chiều xoáy sâu vào cửa kính, như muốn chạm đến một điều gì đó, phản phát như hoa trong kính, trắng trong nước, chỉ cần không cần thận chạm đến mọi thứ lại hóa thành hư không.

Tầm kính trong xanh in hình ảnh của hắn trong đó nhưng cũng in luôn hình ảnh người phía sau lưng hắn.

Là vậy đó, là hiện thực, là tương lai không còn bóng dáng quá khứ. Mơ hồ, không thể chạm đến, cũng không thể nắm bắt. Đôi mắt màu lam quý tộc mang hương vị của một dạng cảm xúc không có hình dáng, nhưng đầy màu sắc và hương vị.

Màu hồng, màu trắng lại cả màu đen và xám tối. Là ngọt, là đắng, là cay và là cô độc.

Cuối cùng bộ dạng của loại tình thú ấy có ai nhìn thấu được, nhưng trong lòng hắn...đã nhìn thấu từ lâu, hắn muốn nó chết đi, vậy mà còn khó hơn bắt cứ điều gì hắn từng muốn...

Sau một lúc Hoắc Duật Hy cũng ăn xong, Tư Cảnh Hàn thấy vậy thì dời bước quay về bàn làm việc, nhưng không lập tức xử lý công việc, chỉ nhìn xem cô làm thế nào dọn dẹp. Hoắc Duật Hy có dám giác của một loại áp lực đặt trên vai, nếu cô để chỗ này bảm chút dơ bẩn thì liền đáng tội đem ra lãng phí.

Cuộc họp lần trước Tư Cảnh Hàn không đạt được yêu cầu đề ra từ các bộ phận giám đốc nên lần này càng gay gắt hơn. Mà Hoắc Duật Hy cũng lĩnh giáo xong về mặt không mãn người thân lúc làm việc của hắn, nhìn số tiền lương của mình tuột dốc không phanh sau mấy lần va chạm cô càng hiểu được: Tiền của Tư thị không thiếu, lương của nhân viên cũng nằm ở đỉnh cao... nhưng mà có lấy được nó hay không lại là một chuyện của thực lực của mình có đủ bản lĩnh để đạt được nó.

Thế nên muốn lấy được tiền của Tư Cảnh Hàn, ít nhất cũng phải bỏ ra nửa cái mạng.

Loại nhà tư bản hút máu người, loại gian thương bóc lột sức lao động như hần không giàu có cũng thật lạ lùng đi.

Hoắc Duật Hy ngồi vào bàn làm việc đặt tại căn phòng tổng tài này của Tư Cảnh Hàn, chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy vị thái tử của thành phố K. Không biết là hậu đãi hay là chịu cực hình, nhưng cô đã gõ bàn phím với tốc độ cật lực nhất nhưng vẫn không theo kịp tiến độ, lúc này bỗng nhiên trong đầu cô nghĩ ra một ý tưởng bông đùa: "Tư Cảnh Hàn, bây giờ là giờ làm việc, vậy thì tôi muốn hỏi... chuyện hôm trước anh nói... là thật sao?"

Tư Cảnh Hàn không ngẩng đầu lên nhưng vẫn có thể hình dung được tường tận về giáo hoạt trong mắt Hoắc Duật Hy, hần đạm mạc nói: "Là thật, nhưng phải đến cuối tháng mới thanh toán. Cho nên bây giờ em muốn dùng tiền cho ai thì chính em tự lo liệu."

Bị nhìn thấu tâm tư Hoắc Duật Hy có chút không vui, nhưng mà: "Vậy tiền lương của tôi là bằng chức vị nào trong công ty vậy?"

Thật ra đây vẫn điều cô luôn thắc mắc, vì chưa tạo dựng được giao tình với người nào trong công ty nên chưa có dịp tìm hiểu, thôi thì hỏi trực tiếp ông chủ là chính xác nhất rồi.

Ngón tay xinh đẹp thon thon đang là lướt trên bàn phím của Tư Cảnh Hàn hơi dừng lại, mi cong chớp một cái suy nghĩ rồi thân nhiên nói: "Công nhân dọn vệ sinh."

"Bang!"

Hoắc Duật Hy chết trân, cứ như vừa rơi tự do xuống vực thẳm.

Cô...cô thể nhưng nghĩ ra hàng trăm chức vụ nhưng cũng không nghĩ đến việc mức lương của mình lại chỉ bằng một lao công dọn vệ sinh?!

"Tư Cảnh Hàn, anh đùa bỡn tôi?"

"Tôi không bỡn cợt ai cả, đó là sự thật! Với tác phong làm việc và mác danh trên người em thì mức lương này không có gì bất hợp lý."

Hoắc Duật Hy không hiểu, cô nhìn hần chằm chằm, uất ức. Nhìn thấy biểu cảm này của cô, chân mày của Tư Cảnh Hàn lại xéch lên, Hoắc Duật Hy đứng dậy, đi đến trước mặt hần, muốn nói gì đó lại không nói nên lời.

Trong mắt những tên bạn thân bên cạnh Tư Cảnh Hàn luôn nhìn Hoắc Duật Hy bằng ánh mắt ngưỡng mộ mà cô không bao giờ biết. Quả thật Hoắc Duật Hy là người rất can đảm mà bọn họ phải bái phục, cô nhóc này vô tư biểu hiện thái độ mà không cần kiêng dè Tư Cảnh Hàn sẽ làm gì mình, ngay cả lời nói và hành động cũng rất tùy ý trong khi những người ở bên cạnh hần, ngoại trừ là bạn thân thì đều khép nép, e dè.

Vạn nhất có một Hoắc Duật Hy dùng thái độ của mình để biểu hiện nội tâm và bài xích đối với hần một cách thẳng thừng, Tư Cảnh Hàn cũng đã nhắc nhở cô rất nhiều lần nhưng Hoắc Duật Hy cứ như con ngựa bất kham khó thuần phục, một khi tính khí đại tiểu thư nổi lên, cho dù biết bản thân sẽ chịu thiệt nhưng cô vẫn chống đối.

Cứ như vậy, ngay giờ phút này đây, đối với lời Tư Cảnh Hàn vừa buông ra cô liền không kìm chế được phản uất, sắp gào lên với hần.

"Trợ lý riêng tổng giám đốc - tiếng kêu này, em có biết bao nhiêu người muốn có được không?"

"Vốn dĩ tôi không cần loại hảo danh này."

"Vậy em muốn tiền? Làm người tình của tôi em sẽ không chịu thiệt."

"Cũng không muốn loại tiền đó."

Tư Cảnh Hàn cười nhạt, cũng giống như không ai nhìn thấu lòng của hần, hần đột nhiên đưa tay kéo cô đến ngồi trên đùi mình, ngón tay thon dài lại gõ gõ từng nhịp lên mặt bàn theo quán tính nào đó.

"Con người em rất cuộc rất mâu thuẫn, em bảo không muốn hư danh, chỉ cần tiền kiếm được là thực tế. Nhưng tôi cho em tiền, em lại chê bai. Vậy rốt cuộc là em muốn thứ gì đây?"

"Chẳng lẽ anh không hiểu ý tôi là gì sao?" Đáng lẽ hần phải hiểu rất rõ, cô muốn kiếm được rất nhiều tiền nhưng không phải là kiếm bằng cách rẻ rúng như vậy.

Cô thấy nhục nhã, xấu hổ và bản đi thanh danh cao quý của Hoắc gia. Mà cô từ lúc sinh ra, vốn dĩ có nghĩa vụ và trách nhiệm bảo vệ, giữ gìn nó.

"Tại sao tôi phải hiểu?" Tư Cảnh Hàn không cần suy nghĩ cũng đã thốt ra một câu vô cùng tự nhiên.

Hoắc Duật Hy câm nín, nhìn đắm đắm vào những ngón tay thon thả của hần trên bàn, bất quá vẫn không nghĩ ra được nên nói cái gì tiếp theo.

Quan hệ của hai người căn bản tự ai người ấy ý thức được. Hần nói vì sao hần phải hiểu, ừ thì cô cũng tự đặt nghi vấn, vì sao cô phải bắt hần hiểu. Vốn là cô cũng biết hần không đặt tâm tư trên người mình, càng suy nghĩ thì cũng càng lạc lõng.

Nhưng đột nhiên, làn da như phấn trên bàn lại nâng lên, nắm nhẹ khuôn cằm xinh xắn của cô xoay lại nhìn về phía mình, phi tiểu tựa tiểu nói: "Đôi lúc không cần đặt nặng vấn đề như vậy. Chuyện gì cũng cần có cơ bản, mức lương của em hiện tại chẳng qua chỉ là một loại so sánh, nếu em muốn cầu tiến,

chân chính sẽ được nâng lên ở mức độ khác."

Hoắc Duật Hy nghe nói vậy cộng thêm nhìn nét mặt của Tư Cảnh Hàn thì lập tức hiểu, cô gạt tay của hắn để xuống, nhanh miệng hỏi: "Ý anh là...được tăng lương?"

"Đương nhiên còn tùy thuộc vào thái độ làm việc của em."

Hoắc Duật Hy nghe xong thì tâm tình liền nhẹ hẳn, như mở cờ trong bụng. Cô lại xoay người, đưa lưng về phía hắn, tay cầm bàn tay trái của Tư Cảnh Hàn, vừa ngắm nghía vừa suy nghĩ như một thói quen.

Cũng không đến nỗi tệ như cô đã nghĩ...ý nhất, Tư Cảnh Hàn này cũng rất công tư phân minh.

Này, nhìn xem ngón tay của hắn quả thật rất thon dài, không những đẹp mà còn tinh tế. Trước đây đoạn thời gian ở cùng Tiểu Bạch, cô cũng vô số lần được ngắm qua...ngoại trừ vài vết chai cổ định trong lòng bàn tay thì bàn tay này của Tư Cảnh Hàn cũng rất mềm mại.

Lúc trước cô có úm thử tay của mình lên thì hơi tụt hứng. Thế nhưng nhìn tay cô lại có chút múp míp khi đặt gần tay của hắn.

Còn bây giờ cũng chẳng khá hơn là bao.

Hoắc Duật Hy chơi chán thì buông ra, Tư Cảnh Hàn nhìn biểu cảm của cô lúc hứng thú lúc buồn buồn thì mỉm cười, cánh tay luôn qua eo của cô kéo sát về phía mình hơn rồi hôn lên cánh mũi của cô một cách cung nụng.

Hoắc Duật Hy như con mèo nhỏ nép vào lòng hắn, vừa nhu thuận lại vừa đáng yêu đưa mắt tò mò nhìn xung quanh, cũng không có để tâm hắn đang làm gì.

Là thói quen hay vốn dĩ ảm lạnh tự biết, đôi lúc mặc tâm cũng thấy dễ chịu hơn so với nhất phân nặng nhẹ, cừ hận vốn không thể xóa đi nên cố nhiên, cô phải sống chung với nó.

Giống như bây giờ...

Toronto, Canada.

Lạc Tư Vũ trong đám đông quan khách của bữa tiệc thương mại sang trọng bên mặt hồ thơ mộng của một căn biệt thự tráng lệ, dù đứng cạnh đa phần là những người châu Âu cao lớn, nhưng hắn vẫn không mất đi phần khí thế do có chiều cao điển hình. Thậm chí là có nhiều vượt trội hơn hẳn từ ngoại hình đến khí chất.

Giữa lúc đó Trí Quân lại khoác tay Thân Hạo Khiêm đứng giữa bao nhiêu người đang sôi nổi bàn luận về việc làm ăn. Cô mặc một váy dạ hội đơn giản màu lam, tóc búi cao quý phái hơn một công nương quý tộc. Sự tô điểm trên khuôn mặt toát ra nhiều phần mê hoặc quyến rũ lạ lùng, chỉ là phương thức lúc đàm phán lại quả quyết như một người có mấy mươi năm lăn lộn, vừa dứt khoát, đánh thép lại khéo léo, thâm thúy.

Cô xuất hiện như một nét chấm phá thu hút nhiều ánh mắt của những người đàn ông ở đây, mặc dù đa phần bên cạnh họ đều có những quý bà, quý cô người châu Âu sang trọng, hấp dẫn không thể hơn nữa.

Quả nhiên, cô gái hắn gặp mặt ở đại sảnh kia là người của Tề Thiếu Khanh. Vốn dĩ không nghĩ sẽ đụng mặt một lần nữa ở đây, nhưng Lạc Tư Vũ cũng hơi bất ngờ về vị thế của người phụ nữ nữ quá đổi sắc xảo này.

"Xin lỗi, tôi muốn vào nhà vệ sinh một lát, các vị cứ thông thả." Trí Quân nở nụ cười ưu nhã nói, những người còn lại cũng thoải mái nở nụ cười, Trí Quân nâng váy rời đi.

Lạc Tư Vũ nhìn cô đang dần tiến về phía của mình, đôi mắt chìm ưng hơi nghi hoặc, nhưng vẫn theo tác phong cũ, đáp trả mà không kiêng dè nhìn về đối phương.

Lúc bước gần đến chỗ Lạc Tư Vũ, đột nhiên cô rẽ hướng lách sang một bên, đi tiếp, như có như không một loại ý vị chỉ đủ cho mình Lạc Tư Vũ nghe: "Trí Quân, trợ lý Tổng tài tập đoàn Tề gia, hân hạnh gặp Lạc nhị thiếu chủ."

Lạc Tư Vũ không trả lời, đứng tại chỗ nhìn bóng lưng cô gái khuất sau khuôn viên của vườn hoa.

Loại danh xưng này...có cái gì đó khiến hắn ân ái một loại xúc cảm không thể giải thích.

Chỉ là cô gái này nhận ra hắn sao?

Hoặc cũng có thể cô biết đến "Vong", nhưng cũng không quá kinh ngạc nếu như Tề Thiếu Khanh đem chuyện này nói cho cô. Chỉ là, cô gái này phải đạt đến vị thế nào ở chỗ Tề Thiếu Khanh mà ngay cả những chuyện ít ai biết này cũng được hắn nói lại chứ?

Về mặt lạnh lùng của Lạc Tư Vũ có chút suy tư, vốn dĩ mục đích hôm nay đến đây cũng chỉ tranh thủ thị trường của Tư thị mở rộng hơn ở Bắc Mỹ nhưng cuối cùng hắn lại thu thêm một vài điều thú vị.

Một người phụ nữ vóc dáng mảnh mai, như liễu uốn mình múa dưới gió lại mang tâm không hề đơn giản, đến nỗi người thận trọng như Tề Thiếu Khanh tin tưởng cho một người là trợ lý tự do bay lượn ở bữa tiệc thương trường đầy giá trị này.

Nhà vệ sinh sáng như gương, nền trắng rộng rãi đến thoáng đãng như một căn nhà.

Trí Quân nhìn bản thân trong gương xinh đẹp động lòng người, cô nhẹ nhàng tô thêm một nét son trên đôi môi căng mọng, mỉm cười như hoa anh túc nở, sau đó mới hài lòng mở điện thoại ra, nhấn một dòng cho Tề Thiếu Khanh.

"Mọi việc điều thuận lợi, vốn đầu tư sẽ sớm được rót vào mảnh đất ở thành phố L."

Không lâu sau, cô lại nhận được một tin nhắn hồi âm: "Làm tốt lắm, cô vất vả rồi, có thể rút lui. Từ đây đến khi đáp chuyến bay trở lại... đều là thời gian rảnh của cô."

Trí Quân hài lòng nhìn dòng chữ trong điện thoại, thế là được nghỉ ngơi vài hôm. Lại cất điện thoại vào chiếc ví màu bạc của mình, cô giẫm gót, thoải mái trở ra ngoài.

"Bịch!"

"A...xin lỗi, vị tiểu thư này, cô không sao chứ? Có cần tôi đưa đến phòng dành cho khách nghỉ ngơi không?"

Trí Quân nâng mắt nhìn lên, sau đó lạnh lùng nói: "Tôi quen anh sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Đưa cô ấy về ngay!

Hoắc Duật Hy nằm trên giường, lướt lướt xem có gì đặc biệt trên weibo hay không.

Nhìn tới nhìn lui cũng toàn những tin tức lá cải vặt vãnh, mấy ngày nay cô đều bận tới mất tối mới, tranh thủ được cuối tuần Tư Cảnh Hàn bay đến thành phố N ký hợp đồng cô mới có thể nghỉ ngơi. Ban đầu, cô còn nghĩ hẳn sẽ mang cô theo, nhưng không hiểu vì có gì hẳn lại thay đổi quyết định.

Lúc trước đoạn thời gian hẳn ở lại Hàn Nguyệt không nhiều, nhưng bây giờ hẳn lại thường xuyên có mặt, đột nhiên vắng mặt mấy ngày cũng thấy thật lạ. Cô cũng không phải người sống theo cảm tính, chỉ là đối với người đàn ông đặc biệt như Tư Cảnh Hàn dễ khơi gợi sự tò mò và hứng thú của người ở bên cạnh hẳn.

Hoắc Duật Hy nằm ngửa cổ, nhìn trần nhà cao rộng mà trống trải, đèn chùm phê lê xinh như ngọc bích, bên ngoài trời gió thổi bay bay những cánh màng trắng như vải lụa của tiên nữ đang múa, có vài cánh lá ngô đồng vàng đỏ rơi rụng trước thềm ban công.

Mùa thu sang rồi ngoài trời gió lạnh cũng nhiều hơn, một buổi chiều êm ả mà man mác, căn biệt thự sang trọng ở ngoại thành phố này cũng mát mẻ không kém.

Không biết từ lúc nào có mấy cây ngô đồng xuất hiện ở đây nhỉ? Hoặc là lúc cô còn chưa đến đã có rồi, vì có vẻ đều già cỗi. Nhưng cũng không đúng, loại cây này đâu mấy thích hợp để trồng ở một nơi quá mức xa hoa này, nếu muốn trồng cây cảnh thì một loạt các loài cây xếp theo danh sách cũng đứng trước ngô đồng mấy con phố rồi.

Hoắc Duật Hy bận nghĩ, cô đứng đưa chân mang dép lê xuống giường, thật sự đi đến ngoài ban công hóng gió, nhìn ngắm màu đỏ cam của ngô đồng như một bông hoa to lớn, xa xa trong khuôn viên lại có một cây, chạy dọc đến vườn hoa, đến bờ hồ vẫn còn màu lá đỏ ấy.

Không có Tư Cảnh Hàn ở nhà, cô cũng cảm thấy bản thân hoạt động dễ hẳn, không cần phải khép nép lo lắng khi nào hẳn lại phát con, đem cô ra hành hạ. Muốn mặc cái gì chính là mặc cái đó, ngay cả áo sơ mi luôn phẳng phiu, ngăn nắp đến lạ thường của hẳn cô cũng đem ra giầy vò để hả dạ, cứ như bây giờ đang mặc áo của hẳn tung tăng khắp nơi cũng chẳng sợ sệt, vừa thấy rộng rãi vừa thoải mái.

Nhưng cô cũng phát hiện ra một điều, Tư Cảnh Hàn rất kỳ quặc, lúc trước không có ai sống cùng thì cô mặc thế nào hẳn cũng thấy thích hợp, nhưng sau khi về Hàn Nguyệt hẳn lại nghiêm cấm cô ăn mặc quá thoải mái.

Quần áo lúc trước của ở đây bị cô gạt hẳn sang một bên, thì bây giờ hẳn lại đem ra bày biện về chỗ cũ, nhưng tuyệt đối không để hầu nữ khác chạm qua, hoặc là bắt cô làm, hoặc là hẳn tự làm. Cô cũng từng nghĩ hẳn bị mắc bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế, nhưng vừa giống lại vừa không thấy giống. Nếu như hẳn mắc chứng OCD thật, thì biểu hiện cho thấy hẳn rất ghê sợ những đồ bám bẩn như dầu mỡ, thức ăn. Lúc ở công ty cũng vậy, thì thoáng cô lại thấy hẳn kéo nhẹ ngón tay trên mấy đồ vật, hình như để xem nó có bám bụi hay không, rồi sau đó mới thoải mái trở về ghế ngồi làm việc. Mà hẳn cũng rất khắc khe với việc cô sắp xếp đồ đạc trong phòng của hẳn, ngay cả giấy tờ cô sắp qua rồi hẳn cũng đều động tay làm lại. Còn một điều nữa là hầu nữ trong nhà, Tư Cảnh Hàn đặc biệt không cho họ đến quá gần, cũng giống như chạm vào đồ của hẳn, tất cả đều để nam nhân làm.

Vậy mà mặc nhiên, hắn vẫn thuê hầu nữ làm việc, thậm chí bên ngoài có rất nhiều tình nhân... điều này chẳng phải là rất trái ngược với những biểu hiện ở trên sao?

Hoắc Duật Hy nghĩ bao nhiêu rồi lại bác bỏ bấy nhiêu, lúc nào cô lại nghĩ nhiều như vậy, tự hỏi xem bản thân hắn có rốt cuộc bao nhiêu người phụ nữ rồi? Cô muốn biết, mà thật sự cũng rất tò mò...rốt cuộc là bao nhiêu chứ?

"Ting ting."

Hoắc Duật Hy giật mình, mở di động lên xem tin nhắn.

Là của Kha Triển Vương, cô có phần bất ngờ, vì kể từ ngày rời đoàn phim cô cũng chưa liên lạc với anh khi nào cả. Hơn nữa, hầu như khoảng thời gian này ban ngày cô đều bận, đến khi rảnh rồi thì cũng đã là hơn giờ cơm tối, Tư Cảnh Hàn ngồi bên cạnh, cô có mười lá gan cũng không dám chọc đến tâm tình đang phẳng lặng của hắn.

Cô cảm thấy bản thân rất không có tiền đồ. Lúc có chuyện thì sẽ thấy rất can đảm, liều chết cũng muốn chống đối với người đàn ông kia, nhưng đến khi cuộc sống trở lại bình thường thì lá gan lại tuàn hoàn co dần lại.

Nhưng không có thời gian nghĩ nhiều như vậy, nhân lúc hắn không có ở đây, ra ngoài chơi một chút cũng không tệ. So với suy nghĩ, tay của Hoắc Duật Hy đã nhanh hơn một chút nhập câu trả lời.

Kha Triển Vương chỉ đơn giản hẹn cô ăn một bữa cơm, đúng dịp anh có một ngày không nhận bất cứ chương trình nào của đài truyền hình, muốn tự mình đãi một bữa thì nhớ đến cô. Thật ra cũng không trông mong quá nhiều vào việc cô có thể đến được hay không, vì từ khi biết người đàn ông phía sau Hoắc Duật Hy là Tư Cảnh Hàn, anh nhận ra cơ hội có thể tiếp xúc với cô cũng không còn mấy khả quan nữa.

Vậy mà hôm nay xem như hai người may mắn, có thể thuận lợi gặp nhau.

"Học trường!"

Tại một quán ăn gần công ty bách hóa, Kha Triển Vương chọn một góc khuất để tránh tai mắt của bọn paparazzi, dáng vẻ thập thò cứ như đi ăn trộm của anh làm cho Hoắc Duật Hy vô cùng buồn cười, gọi một tiếng cô liền nhanh chân đi đến, ngồi vào bàn, phục vụ cũng đưa menu đến.

Tùy tiện gọi trước một ly nước ép táo, Hoắc Duật Hy lại nhìn Kha Triển Vương rồi chế nhạo: "Chẳng phải muốn ăn bữa cơm thôi sao, ảnh đế của chúng ta cũng không dám đường hoàng ngán mặt, thật là đáng thương quá."

"Suyt. Em bé tiếng thôi, nếu không chưa được ăn đã bắt đầu chạy thì khổ lắm." Anh ra hiệu với Hoắc Duật Hy, nhìn một chút mới tháo khẩu trang và mất kính xuống, anh đưa lưng ra ngoài đường phố, căn bản nếu không ai đi về phía bên trong quán thì cũng không nhìn thấy mặt anh.

Hoắc Duật Hy mở cò trong bụng, nhìn người như gặp họa trước mặt mình, cô thoải mái nói: "Sao vậy, cao hứng đến nỗi trốn việc mời em ăn cơm sao?"

Kha Triển Vương cau mày nhìn Hoắc Duật Hy, thấy phần uất trong lòng, liên tục bị cô chơi khích cũng muốn phản công làm hòa một ván, anh xéch mày, vuốt vuốt lại mái tóc hơi rối nhưng rất điển trai, mới cất giọng: "Vậy còn em thì sao, hôm nay người kia chắc cũng cao hứng lắm mới dám thả rong em ra ngoài để gây họa."

"Kha Triển Vương, 'thả rong'? Ý anh em là con gì hả?"

Kha Triển Vương nhún vai, phe phẩy cái đuôi vừa thắng lợi bảo: "Thì chính là cái con mà em đang nghĩ đó, em nói, em nghĩ mình là con gì đây?"

Hoắc Duật Hy thờ phỉ phò nhìn Kha Triển Vương hôm nay tùy hứng, không ngừng cười cợt mình, cô ném cái khẩu trang về phía anh.

"Em đói rồi, gọi món đi, muốn ăn."

"Không cần lo, anh gọi rồi, em tha hồ ăn, muốn gọi về ăn từ từ cũng chẳng sao, hôm nay xem như hành thiện tích đức, anh đây trả tiền."

Hoắc Duật Hy lầm bầm trong miệng. Hành thiện tích đức, anh xem cô là kẻ thiếu ăn đến vậy sao? Nhưng phải nói cô ưng thuận một chỗ là anh trả tiền, vì dù thế nào hôm nay có chết cô cũng không chi tiền ra đâu, tháng này đã hụt rất nhiều trong tài khoản rồi, nếu còn chi nữa thì những ngày còn lại xem như cô trắng tay.

Nói cũng thật dễ nghe, là đại tiểu thư Hoắc gia, tiền như lá trong rừng, nhưng cô lại không sống ở Hoắc gia. Đã thế lại sống ở chỗ một tên 'phú khả địch quốc', nhìn từ đâu cũng kiếm được tiền nhưng cuối cùng chính cô lại vì thật nhiều lý do lo lắng bản thân không có tiền tiêu.

Tranh thủ thời gian, Kha Triển Vương đối với mấy hứng thú bình sinh của Hoắc Duật Hy cũng biết được đôi chút, gọi vài món ăn mà lúc trước khi ra ngoài cùng mọi người ở trường đại học cô vẫn hay gọi. Hoắc là do anh đặc biệt lưu ý với Hoắc Duật Hy, nên sau ba năm vẫn còn nhớ như in không sai sót.

"Thế nào, không làm ở trường quay nữa, ở nhà hắn nuôi em à?"

Hoắc Duật Hy đương nhiên hiểu đại từ 'hắn' mà Kha Triển Vương nói là ai, suy nghĩ một chút cũng không thấy có gì là bất tiện, Hoắc Duật Hy nói thẳng:

"Không có, hần bắt em đến Tư thị làm thư ký riêng cho mình. Cuối tháng lãnh lương, không sai một đồng."

Kha Triển Vương có chủ ngạc nhiên, chỉ ít anh nghĩ người như Tư Cảnh Hàn dù thế nào cũng không để những người phụ nữ quanh mình câu nệ về tiền bạc. Nhưng nhìn về mặt Hoắc Duật Hy xem, hình như là đối với vấn đề vừa nhắc đến cô rất không hài lòng.

"Lúc trước, anh vẫn thắc mắc tại sao em lại quen biết một người như Tư Cảnh Hàn, dù thế nào hần cũng là nhân vật ý khi xuất hiện, vô cùng kỳ bí. Không ít người nói tính tình của hần rất khó nắm bắt, vừa lạnh khốc, lãnh cảm lại vô cùng lạ lùng, anh không tin, nhưng xem ra lần này có thể khẳng định rồi, hần quả nhiên có suy nghĩ rất lạ."

Hoắc Duật Hy nghe Kha Triển Vương nói, trong lòng tự nhiên cũng có suy nghĩ: thì ra bên ngoài đồn thổi Tư Cảnh Hàn nhiều như vậy, nhưng cô cũng thấy thật buồn cười vì những loại mác danh đặt trên người hần.

"Chính là khoảng thời gian em ly khai khỏi trường đại học, trở về nhà một thời sống hết một năm mới bắt đầu tìm lại việc. Nhưng mọi chuyện đều không dễ như em đã nghĩ, như thế nào em cũng không ngờ tới bản thân bị hần nhắm trúng..."

"Nhưng mà Tiểu Hy, thật sự em không che giấu anh điều gì chứ?"

"Em sao? Em có gì mà phải che giấu chứ?" Hoắc Duật Hy vuốt vuốt tóc, hỏi lại.

"Từ em, anh có một loại cảm giác rất lạ, giống như là...đôi mắt của em vậy." Kha Triển Vương nhìn Hoắc Duật Hy, nghi hoặc nói.

Hoắc Duật Hy hơi bàng hoàng, mi cong chớp một cái, như che giấu sự bối rối vừa mới lướt qua, sau đó lại chớp chớp mắt, cười tình nghịch: "Nó có gì đặc biệt sao?"

"Màu mắt của em...rất đặc biệt, cũng rất hiếm thấy."

"Không phải vì chuyện màu mắt này mà anh nghĩ rằng em che giấu anh điều gì chứ học trường?" Kha Triển Vương gật gật đầu, Hoắc Duật Hy cười đến run rẩy nhưng cũng là để che giấu nội tâm đang bối rối:

"Trời ạ, anh thực tế một chút đi, trên thế giới này nhiều đặc biệt như vậy, xem như em là một trong những trường hợp đó đi, hoặc là bị 'đột biến gen' chẳng hạn, lại tạp một chút cũng đâu có gì khác lạ đâu. Huống hồ màu mắt đặc biệt cũng đầy rẫy không phải sao? Nhưng mà nghe anh nói vậy, em cũng có chút tự hào về màu mắt không giống ai này rồi nha!"

Nhìn vẻ cường điệu hóm hình trong lời nói của cô, Kha Triển Vương cũng thấy cô nói có lý, nhưng vẫn bán tín bán nghi. "Rốt cuộc anh vẫn không biết gia đình em có chuyện gì, ngay cả kẻ một chút cũng không được sao?"

Hoắc Duật Hy giả vờ thờ dài, cái máu làm diễn viên trong người trời dậy, nửa thật nửa giả nói: "Cũng chẳng phải là chuyện vui vẻ hay tốt đẹp gì, đại khái bên họ hàng ép em gả cho một phú thương nhà giàu để trừ nợ ân tình."

"Không phải chứ, Tiểu Hy, anh không nghĩ xã hội này còn kiểu hình ép cưới như vậy." Kha Triển Vương há hốc kinh ngạc.

Hoắc Duật Hy cười khỏ, chuyện của cô lúc trước cũng xem là gần giống vậy đi. Nhưng nếu ban đầu cô chịu nghe lời người nhà Hoắc gia, gả cho Tề Thiệu Khanh thì bây giờ có lẽ cũng không đến khổ sở như vậy.

Hoắc Duật Hy đã nhiều lần nghĩ như vậy, nhưng là cho dù có thể quay trở lại đoạn thời gian đó cô cũng không chắc bản thân sẽ làm vậy hay không?

Hoặc vẫn là không nỡ đánh tâm bỏ qua người đàn ông chỉ tồn tại trong cổ tích đó.

Cô hận Tư Cảnh Hàn, nhưng Tiểu Bạch...cô thật sự tham luyến, thật sự không thể nào dứt bỏ được.

Kha Triển Vương nhìn biểu cảm trên khuôn mặt của cô, cũng không tiện hỏi nhiều thêm, vì dù sao giữa phụ nữ và đàn ông vẫn có một số chuyện khó giải thích. Tuy hai người quen biết cũng xem như có giao tình tốt đẹp, nhưng cuối cùng mấy năm xa cách, bây giờ làm bạn bè ăn cơm với nhau một bữa cũng khó như lên trời.

Phục vụ dọn món ăn ra, Hoắc Duật Hy cũng không khách sáo gấp trước một miếng sườn nướng gia vị.

"Đừng hám ăn như vậy, đến sau này không ai thèm lấy mới khổ."

"Hừ, em đang rất muốn không có tên đàn ông nào thèm mình đây." Hoắc Duật Hy đầy tự tin xéch mảy về vận đào hoa của mình. Ám chỉ rằng chị đây rất đẹp, hiện tại có rất nhiều đàn ông bên cạnh vây lấy.

Chẳng hạn như...

"Vậy Tư Cảnh Hàn hiện tại có vẻ cũng rất mê mẩn em?"

Hoắc Duật Hy lập tức bị sặc, cảm thấy nghẹn nghẹn trước câu nói đùa của Kha Triển Vương, không biết phải nói làm sao cho đúng.

Theo lý thuyết thì Tư Cảnh Hàn đối với cô chẳng phải là dạng có nhiều hứng thú, nhưng hần một mực ép cô ở bên cạnh mình, cô muốn hần không thèm

đến mình, chắc chắn hẳn làm được, nhưng cũng sẽ không thả cô ra.

Vậy rốt cuộc là thế nào, mê mẩn hay không mê mẩn đây?

Kha Triển Vương nhìn mấy sự suu nghĩ loạn trong đôi mắt màu hổ phách của Hoắc Duật Hy, lòng anh như ngờ ngợ một điều, nhưng cuối cùng vẫn lựa không nói ra.

Có khi người mê mẩn người kia, chính là Hoắc Duật Hy.

"Thôi, nhìn mặt em nghech ra trông thật ngốc."

"Kha Triển Vương, anh nói ai ngốc hả?" Hoắc Duật Hy không nhịn được kêu lên, Kha Triển Vương lập tức thót tim, sợ có người nhìn qua bên này thấy anh thì khốn.

Hoắc Duật Hy được nước lấn tới, cô nghĩ nghĩ rồi lại vỗ bàn: "Cho tôi 5 chai bia."

"Tiểu Hy, sao em...lại gọi bia?" Kha Triển Vương kinh ngạc, từ lúc nào cô nhóc này bạo gan như vậy.

Hoắc Duật Hy cười như điên, Tư Cảnh Hàn chắc mấy hôm nữa cũng chưa về hôm nay có dịp ra ngoài gặp bạn bè, tùy hứng uống một chút cũng không tệ. Hôn nữa, cô biết Kha Triển Vương đối với bia tửu lượng cực kỳ thấp, không chinh anh một bữa thì cũng uống phí quá đi.

"Sao nào, không dám uống?"

"Không phải...cái đó..."

"Không phải cái gì mà không phải. Nếu anh đã không từ chối vậy em cũng không khách sáo đâu." Nói xong, cô lại phẩy tay: "Bà chủ, 10 chai."

Tư Cảnh Hàn đứng trong phòng làm việc ở thành phố N, dáng hần cao ngất được soi rọi bởi nắng chiều vàng ươm như màu lúa mạch.

Lần thứ năm gọi đi, điện thoại vẫn không có người trả lời, máy kiểm đèn rậm nhủu chặt lại thành một đường.

Bình thường giờ này đáng lẽ Hoắc Duật Hy cũng đã ngủ trưa tỉnh dậy rồi, vì có gì không ai nghe điện thoại?

Gọi thêm mấy cuộc nữa, đầu dây bên kia vẫn truyền ra âm thanh dai dẳng, rồi "đô đô đô" tắt mất. Tư Cảnh Hàn lại ấn số, gọi vào máy bàn ở Hàn Nguyệt, lần này nhanh hơn, chẳng mấy chốc đã có người nhận, hần không cần vòng vo đã hỏi thẳng.

"Là tôi, tiểu thư đâu?"

Hàn thúc có hơi bất ngờ vì người gọi đến là Tư Cảnh Hàn, ông nhìn thoáng lên tầng rồi kính cẩn trả lời. [Thiếu chủ, lúc trưa Hoắc tiểu thư có ra ngoài chơi, đến giờ vẫn chưa về.]

"Cô ấy có nói đi cùng ai không?"

[Là một người bạn học ở trường đại học.]

"Là nam hay nữ?"

Đối với câu hỏi này của hần, Hàn thúc hơi dừng lại một chút. Sao tuổi trẻ bây giờ cứ thích qua người trung gian để dò xét nhau vậy?

Lần này, ông không trực tiếp trả lời mà hỏi lại: [Thiếu chủ, cậu không gọi được cho tiểu thư sao?]

Tư Cảnh Hàn không giấu giếm, "ừ" một tiếng có chút phiền muộn cũng không hài lòng. Hàn thúc liền hiểu, nhưng ông cũng chỉ biết đến đó: [Tiểu thư lúc đi chỉ nói như vậy, người hầu cũng không tiện hỏi nhiều. Nhưng thiếu chủ cứ yên tâm, là tài xế của Hàn Nguyệt đưa tiểu thư đi, luôn ở phía sau yểm hộ.]

Chân mày của Tư Cảnh Hàn cũng chưa buông lỏng, hần lại dấn vào điện thoại: "Cho người đưa cô ấy về ngay."

Hàn thúc không hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhưng vẫn tuân lời chủ nhân: [Vâng.]

Tư Cảnh Hàn sau khi cúp máy lại ấn vào số của Hoắc Duật Hy, gọi đi.

Bên này, Hoắc Duật Hy nấc lên nhìn bia trong ly đã lặn tẩn cũng không biết có bộ dạng gì.

Điện thoại ở trong túi bên cạnh vẫn run lên liên hồi.

"Tiểu Hy, em sao nghe điện thoại?" Kha Triển Vương còn giữ được chút tỉnh táo, anh không dám uống nhiều vì mai còn phải đến đài truyền hình.

"Hả, có sao?" Hoắc Duật Hy ngó nghiêng, lấy điện thoại ra, loạng choạng chạm vào màn hình, muốn áp tay lên nghe, kết quả thế nào lại chạm thành ngắt máy.

"Ờ, tắt mất rồi." Cô vừa nói, vừa ần ần thêm mấy cái.

Kha Triển Vương thấy cô cực nhọc như vậy, anh hơi chòm người qua, "Em say rồi, để anh xem giúp em xem."

"Thôi, em không có say!" Hoắc Duật Hy lùi lại, tránh né cánh tay đang giơ về phía mình.

"Bịch."

Giữa lúc quơ loạn, Hoắc Duật Hy lại vô tình đụng phải phục vụ đang dọn bàn kế bên, điện thoại trên tay thuận thế trượt xuống, rơi trên đất.

"Ồi chào! Xin lỗi, thành thật xin lỗi quý khách." Cô nhân viên hốt hoảng, vội nhặt lên cho Hoắc Duật Hy, cũng may, không có bị hỏng hóc chỗ nào.

"Thấy chưa, đừng nghịch nữa." Kha Triển Vương cốc đầu cô, Hoắc Duật Hy cười hi hi.

Nhưng mãi cũng không thấy ai gọi đến nữa, Hoắc Duật Hy buồn ngủ càng không lười quản mà gọi lại.

Từ Cảnh Hàn dăm dăm nhìn vào màn hình điện thoại bị ngắt máy rồi bị đưa hẳn vào danh sách đen. Máu quang của hắn tối sầm lại, ánh mắt lạnh lùng càng thêm sắc bén.

"Lập tức liên lạc, đưa tiểu thư về ngay!" Sau khi ra lệnh vào bộ đàm, hắn cầm lấy áo khoác, sải bước thật dài mở cửa đi ra.

"Hết pin luôn rồi." Hoắc Duật Hy bất lực nhìn điện thoại mới sáng lên yếu ớt rồi tắt lịm đi, cô tặc lưỡi.

"Tài xế không ở gần đây sao?"

"Không biết nữa, lúc này em bảo cậu ta cứ đi đâu tùy thích, khi nào về em sẽ gọi."

Kha Triển Vương dấy dấy trán, suy nghĩ một chút rồi nói: "Em nhớ số điện thoại ở biệt thự không? Anh gọi cho họ kêu người đến đón em."

Hoắc Duật Hy như bưng tỉnh, đứng tại sao cô không nghĩ ra nhỉ?

"Số ở đó là...là...ừc..." Khi không, cô lại không nhớ gì nữa, chuỗi số loằng ngoằng rồi lại loạn xạ cả lên.

Kha Triển Vương lắc đầu nhìn Hoắc Duật Hy say ngà ngà như con mèo múp míp sau khi tham ăn xong, chỉ thích ngủ mà không biết gì nữa.

"Để anh đưa em về vậy." Nhưng nếu cô đến địa chỉ biệt thự còn không nhớ nữa thì kể như xong.

Cũng may, không đến nỗi tệ như anh nghĩ, Hoắc Duật Hy còn biết được chút ít.

Thế nhưng hai người vừa ra khỏi quán ăn, từ sau góc cây ven đường, một chiếc máy chụp hình lại lóe lên.

10/9/2018

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thẽ Yếu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Scandal tình ái

Vạn vật từ lúc sinh ra đã không thể giống nhau hoàn toàn, ngay cả cách thức khi yêu một người cũng vậy. Loài ác quỷ nàng, khác cách mà chàng hoàng tử yêu một nàng công chúa. Nhưng có bao giờ...nàng biết?

Và nàng, không biết...

Kha Triển Vương không dám tự ý lái xe với tình trạng Hoắc Duật Hy không ổn định, anh dứt khoát ôm cô đứng ở ven đường mà đưa tay gọi taxi. Càng không dám gọi tài xế riêng của mình đến vì sợ bọn săn ảnh nhận ra xe của mình.

"Tiểu Hy, đứng thẳng lên nào."

"Hi hi...ừc...học trường, lâu vậy rồi em cũng không có thoải mái vui chơi như vậy, cũng không phải sợ Tư Cảnh Hàn sẽ biết được rồi lột da em...vui quá!"

Kha Triển Vương bắt đầu đi bật cười, lại xốc cô đứng thẳng lên nhưng cô cứ oằn mình gập xuống.

"Tư Cảnh Hàn, hẳn đối với em hung dữ lắm sao?"

"Ừ...ừ..." Hoắc Duật Hy nâng giọng mũi trả lời, như hầm hừ, như làm bầm, cho thấy tác dụng của 10 chai bia đã thấm nhuần vào tinh thần của cô.

Bất giác, cô lại đột nhiên bật dậy, hai tay vỗ bộp bộp lên ngực Kha Triển Vương, cười rộ lên đến động lòng người:

"Học trường, anh là bạn tốt của em, anh sẽ mãi mãi không rời xa em phải không? Nhất định ở bên cạnh em phải không? Không giống như Tiểu Bạch và Tiểu Tích, nói một tiếng liền rời khỏi cuộc đời em...ừc...."

Kha Triển Vương nửa hiểu nửa không, cái gì mà Tiểu Tích rồi lại Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch là ai?

"Tiểu Hy, em nói ai vậy?"

Hoắc Duật Hy đột nhiên oặc xuống, hết hơi sức nhắm mắt. Kha Triển Vương nhú mi tâm, biết rằng có hỏi thêm cũng không được gì, anh dứt khoát bế ngang cô lên, chò xe tiến đến. Vì đã là xế chiều nhưng vẫn đeo khẩu trang, hơn nữa còn bế một cô gái nên anh thu hút không ít sự chú ý của những người qua đường, cũng may, taxi đã đến trước mặt, Kha Triển Vương không chần chừ mà lên xe.

Theo lời của Hoắc Duật Hy thì biệt thự cô ở là ở ngoại ô thành phố, ít nhất phải mất nửa giờ mới đến nơi.

Ngoài trời, màu tối nhem nhuốt nhuộm mất màu mây, mặt trời trên ngọn đồi xa xa vờn chút ánh nắng cuối cùng về phía bên này thành phố, nhưng cũng chóng lụi tàn.

Chỗ của Tư Cảnh Hàn càng không khá hơn, mây đen giăng kín không khí trong xe của hắn. Tài xế lái với tốc độ điên cuồng vun vút lướt trên đường cao tốc, lách qua dòng xe nườm nượp như có một cuộc rượt đuổi đang diễn ra.

"Đã liên lạc được chưa?"

[Thiếu chủ, tài xế đưa tiểu thư đi không tìm thấy cô ấy nữa. Hình như đã rời khỏi nội ô thành phố rồi. Nhưng mà dọc đường đi, người của chúng ta cũng không nhìn thấy cô ấy.]

"Tiếp tục tìm, tăng thêm nhân, bằng mọi giá phải biết được hiện tại đang ở đâu!"

[Dạ.]

Hắn vút điện thoại sang một bên, bên trong chiếc xe thương vụ bày ra loại căng thẳng kéo căng thần kinh của tài xế có mặt.

Tư Cảnh Hàn bề ngoài vẫn điềm tĩnh, lạnh lùng nhưng thật ra có thể thấy gân xanh nổi trên bàn tay mảnh khảnh thon dài của hắn. Hắn lại vớ lấy điện thoại, gọi vào số máy không thể quên thuộc hơn, nhưng tín hiệu đã bị ngắt chỉ còn lại một chuỗi âm thanh khô cứng và vô cùng công nghiệp.

Rốt cuộc là người phụ nữ chết tiệt đó đang ở đâu?

"Bác tài, có chuyện gì vậy?"

"Hình như xe bị nổ lốp rồi." Tài xế vừa nói, vừa đẩy cửa đi xuống, khom người một cái nhìn một bánh xe trước đã xẹp đến không còn hơi.

Kha Triển Vương vỗ tay lên trán, kêu trời cũng không thấu. Lượn mãi một vòng ngoại ô thành phố mới biết Hoắc Duật Hy cho nhầm đường, một vòng chạy ngược lại về chỗ cũ đã mất một tiếng, bây giờ chưa kịp đi đến đâu xe lại nổ lốp.

"Tiểu Hy, em tỉnh lại xem bản thân làm được việc tốt gì cho anh này!"

Kha Triển Vương gờ ngón tay cốc cốc nhẹ vào trán Hoắc Duật Hy, cười chua chua, anh đẩy cửa cũng xuống xe, đi đến chỗ tài xế taxi hỏi tình hình xem thế nào.

"Anh không mang lớp dự phòng nào sao?"

"À, mới cách đây vài hôm tôi đã thay lớp cho bánh xe sau rồi, lại quên đặt lớp dự phòng khác vào. Nhưng mà tôi đã gọi điện cứu hộ, chắc 15 phút nữa đội cứu hộ và sửa chữa ô tô sẽ đến. Cậu cứ yên tâm."

Kha Triền Vương thở dài gật gật đầu, anh chống tay nhìn một lượt xung quanh. Nơi này cũng chỉ có đèn đường xa xa một cái, đôi lúc cũng có những chiếc xe lui tới nhưng cũng không gọi là nhộn nhịp, chỉ ít cũng không quá tệ.

Trở lại trong xe, Hoắc Duật Hy vẫn nhắm nghiền đôi mắt. Miệng còn lẩm bẩm mấy từ không rõ ràng, bộ dạng không chút phòng bị và cũng không sợ bất cứ thứ gì trên đời vì bây giờ cô đang say, cũng giống như người điên không biết nhớ và người say thì không biết buồn.

Cô càng không nhận thức được sự nguy hiểm cùng mối đe dọa sắp xảy đến trên người mình, bỏ qua luôn người đàn ông đang lúng lúng nhìn mình trong đêm tối, dù mây mù che kín, trời có sập đèn nơi cũng chẳng hề hấn gì.

"Ồ, họ tới rồi kìa." Tài xế vẫy tay với chiếc xe cứu hộ đang pha đèn về phía bên này, Kha Triền Vương cũng buông lỏng được tâm tình, anh mở điện thoại ra xem đã gần 9 giờ tối.

Bên đây đường cao tốc, chiếc xe thương vụ màu bạc vẫn như kính ngư lướt trên đường như múa trên sóng biển.

[Tổng tài, hiện tại đối tác bên Nhật Bản đã đến nơi. Chúng ta nên làm gì tiếp theo?]

"Gửi lời xin lỗi họ, tạm thời kéo dài thời gian đến ngày mai."

[Tổng tài, e là đối phương...không chịu đàm phán nếu không có mặt ngài.]

"Nếu họ không đồng ý thì cứ hủy hợp đồng."

[Nhưng mà hợp đồng lần này...]

"Hủy!"

Giám đốc quản lý công ty con của Tư thị ở thành phố N nhìn điện thoại bị ngắt một cách lạnh lùng thì thở không ra hơi, nhìn thế trận mấy tháng bày ra nói một cái liền hủy không chút chần chừ. Rốt cuộc người của tổng bộ đang nghĩ cái gì chứ, ông ta thật sự không hiểu?!

Thật sự không hiểu mà?!

Tổn thất lớn như vậy, ngón bao nhiêu tiền mới có thể bù lại đây? Đừng nói là ký vài dự án mấy trăm triệu, ngay cả việc thâm nhập thị trường vào Nhật Bản sau này càng gặp thêm khó khăn, hậu quả lâu dài mới đáng để lo sợ.

"Giám đốc, bây giờ chúng ta phải làm thế nào. Phía đối tác đã chờ rất lâu rồi, họ đã có chút bất mãn."

"Được rồi, tôi đến ngay." Giám đốc thở dài bất đắc dĩ, mồ hôi lạnh ròng rã thấm ướt cả lưng.

Tư Cảnh Hàn hơi chống tay tựa vào cửa sổ, nhìn ra bên ngoài mọi thứ lướt qua không có hình dạng rõ ràng. Lạc Tư Vũ hiện không có ở trong nước, mọi việc chỉ có mình hắn giải quyết, bây giờ đột nhiên nảy sinh cơ sự, có chút trở tay không kịp.

Có lẽ là do hắn quá đa nghi, hoặc do hắn quá dễ tâm vào người đó.

Lúc này, tiếng chuông di động lại vang lên, rất nhanh Tư Cảnh Hàn đã nhấc máy, trực tiếp hỏi vào vấn đề:

"Thế nào?"

[Thượng chủ, có vẻ như không phải người của đối phương ra tay. Mọi thứ vẫn nằm trong quỹ đạo, cũng không có dấu hiệu bất thường, ngay cả lô vũ khí cũng đã đến nơi.]

Đến lúc này về mặt của Tư Cảnh Hàn mới có chút buông lỏng, "Tiếp tục theo sát, cử thêm người canh giữ, không được để xảy ra bất cứ trường hợp ngoài ý muốn nào. Đối phương sắp tới thời cơ chín mùi rồi, sớm hay muộn bọn họ cũng sẽ ra tay."

[Rõ.]

Tư Cảnh Hàn lại lạnh nhạt ngắt máy, tay phải của hắn lại hơi nâng lên, ngón cái vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón áp út, đôi mắt màu lam nay thẫm xanh, tịch tịch không thể thăm dò.

Tài xế phía trước là người được chọn từ nhóm lính đặc công đã qua đào tạo, anh ta đánh mắt nhìn về phía Tư Cảnh Hàn ngồi ở phía sau thì không nhận được lên tiếng: "Thượng chủ, vậy có cần quay lại thành phố N không?"

Tư Cảnh Hàn không có chần chừ, hắn nhàn nhạt trả lời: "Không cần."

Tài xế bấm bụng, nhấc chân ga tiếp tục tiến về phía trước mà bỏ lại sau lưng cả một cơ đồ đang cuộn cuộn chuyển xoay. Vậy mà thượng chủ của bọn họ lại không chút tiếc rẻ, bỏ qua.

"Tiểu thư, cô cuối cùng cũng về rồi."

Hàn thúc thấy người tiến vào là Hoắc Duật Hy thì không giấu được sự mừng rỡ, nhưng nhìn thấy bộ dạng nhè nhè say của cô thì hơi khựng lại.

"Tiểu thư, cô uống rượu sao?"

"Không có, con đâu có uống đâu. Chỉ là cùng bạn đi chơi rồi uống chút bia thôi, không sao, bây giờ còn rất tốt."

"Tiểu thư, nếu để thiếu chủ biết thì sẽ không vui, lần sau không nên uống nhiều như vậy." Hàn thúc thật lòng khuyên cô, nhưng Hoắc Duật Hy không sợ chết còn cười, chu môi nói: "Hắn không có ở nhà, cháu còn lâu mới sợ. Lâu như vậy cũng không có mấy ngày được thoải mái, không đi chơi con sẽ chán đến chết mất. Hàn thúc, không lẽ thúc đành tâm nói với hắn, để hắn phạt Tiểu Hy sao?"

"Cái này..."

Hoắc Duật Hy mở to mắt, long lanh ngập nước đến động lòng người, có chút thỉnh cầu lại phần nhiều là tình nghịch, làm nũng.

"Nha đầu ngọc, con đúng là khắc tinh của lão già này mà." Hàn thúc bắt đầu dĩ mím cười, đưa tay phẩy phẩy cũng không biết phải nói làm sao. Lâu như vậy rồi, cũng chưa có người bày ra loại biểu cảm phong phú như vậy trước mặt ông.

"Được rồi, tiểu thư mau lên tầng thay đồ rồi nghỉ ngơi, lát nữa ta sẽ cho người mang điểm tâm lên, tiểu thư phải ăn xong mới được đi ngủ."

Hoắc Duật Hy cười hì hì, "Hàn thúc là tốt nhất!"

Bỏ lại một câu này, Hoắc Duật Hy lại lê cả thân người nặng trĩu lên cầu thang, theo quán tính đi về căn phòng lớn nhất của biệt thự. Cô rất không ngoan ngoãn, quyết định không thay luôn cả quần áo mà sà vào chiếc giường king size trắng muốt, lăn lộn mấy vòng liền ngủ thiếp đi.

Dường như rất lâu, cô cũng không biết là mất bao lâu...

Trong cơn mê, mùi hương thân thể quen thuộc chen vào giấc ngủ, sự ngọt của cơn say được thay thế bằng sự dễ chịu thoang thoảng của gỗ đàn hương. Vừa mê ly lại an thần đến người ta phải tỉnh tâm, dù là giấc ngủ vào sâu nhưng vẫn muốn mỉm cười sung sướng.

Hoắc Duật Hy tỉnh lại, bên ngoài nắng đã lên cao và mặt trời chắc là rực rỡ. Gió thổi tung cánh màn tơ lụa, mang hơi gió và hương hoa sóng dậy cả căn phòng. Cô nhìn xung quanh, tròn phòng không có ai, mọi thứ đều ngăn nắp như thường lệ, Tư Cảnh Hàn vẫn chưa về, điều này cũng khiến cô thấy yên tâm.

Hôm nay nghĩ lại mới thấy hôm qua có bao nhiêu tùy hứng, cũng may người kia không có phát hiện ra, nếu không thì lại nổi trận lôi đình.

Nhưng mà ai đã thay quần áo cho cô nhỉ?

Hoắc Duật Hy cúi nhìn, kéo chiếc áo trắng rộng thùng thình mình đang mặc ra xem.

Cô nhớ rõ hôm qua mình cũng là chạy đến rồi nằm lên giường, chứ không hề thay quần áo. Nhưng chắc là Hàn thúc bảo người hầu mang thức ăn lên, thấy như vậy thì giúp cô làm cũng nên. Dù sao lúc đó cô cũng không biết gì.

Hoắc Duật Hy không thấy đau đầu, cũng không mệt mỏi như những người sau cơn say rượu. Ngược lại, tinh thần hôm nay của cô rất tốt, xuống giường rửa mặt, đánh răng đã thấy đói mà lê dép xuống tầng.

"Hàn thúc, hôm nay chúng ta ăn gì vậy?"

Hàn thúc đã chỉ cho hầu nữ bày trí lại bình hoa, nghe tiếng của Hoắc Duật Hy thì ông dừng lại, ngẩn đầu lên, mỉm cười cười bảo: "Tiểu thư buổi sáng có vẻ rất tốt. Hôm nay lão đã dặn nhà bếp làm món mà con thích nhất, cứ yên tâm."

"Thật sao? Tiểu Hy vui quá đi!" Hoắc Duật Hy đứng ở cầu thang, hai tay ôm thanh chắn, cười khúc khích bảo lại.

Thật ra, đoạn thời gian sau này lúc đã quen với cuộc sống ở đây, khi không có ai, mà nói chính xác là khi không có Tư Cảnh Hàn, cô ở Hàn Nguyệt luôn tự tung tự tác như vậy. Sống cách sống giống như khi cô còn ở Hoắc gia, làm một tiểu công chúa được mọi người săn đón. Nhất là khi có Hàn thúc về làm bạn, cô như cảm giác được sống lại khoảng thời gian ấy một cách chân thực hơn, ông tạo cho cô một loại tình cảm đặc biệt giống như một người cha, một người ông luôn biết cách chiều lòng đứa cháu cưng của mình. Cô cảm thấy mình bé bỏng, nhớ lại thích được dung túng, nuông chiều, lại được làm tiểu công chúa...

Đôi lúc cô cũng cảm khái, người quản gia ưu tú nhất của nhà họ Tư quả thực không tầm thường. Có thể chiều lòng các cậu chủ, tiểu thư của Tư gia thì cũng dễ dàng thu phục luôn tâm tình của cô chủ nhà họ Hoắc.

"Đang nghĩ gì đó, tiểu thư qua đây ăn sáng đi, kéo nguội mất."

Hoắc Duật Hy nghe gọi thì hồi phục tinh thần, cô đứng đưa chiếc váy màu hồng quá gối chạy xuống mấy bậc thang cuối cùng. Đôi dép lê cùng màu hình lợn con loăn xoăn tới nhà bếp, theo thói quen cô sẽ ngồi đúng vào vị trí mà Tư Cảnh Hàn khi ở Hàn Nguyệt hay ngồi.

Nhưng cũng không đúng, là hần ngồi vào vị trí của cô mới đúng, rõ ràng đây là vị trí cô đã chọn trước. Từ lúc mới đến đây sống, cô cũng đã ngồi ở vị trí kia, ngay cả cái ghế cũng mang họ của cô chứ không phải của hần.

Một bàn ăn phong phú bày ra trước mắt, thơm đến mức bụng của Hoắc Duật Hy kêu cồn cào. Người duy nhất vẫn thường dùng bữa với cô cũng chỉ có Hàn thúc, trước đây chưa có ông đến, cũng không có ai dám ăn cùng.

À, là ngoại trừ Mạc Lạc Phàm và Lạc Tư Vũ. Nhưng đa phần lúc có Lạc Tư Vũ thì Tư Cảnh Hàn cũng có mặt, còn về phần Mạc Lạc Phàm, khi anh cao hứng sẽ ghé qua thăm cô, sẵn tiện ăn chực và nói xấu hai người đàn ông kia. Còn về việc Hoắc Duật Hy có tin hay không, lại là một chuyện khác.

Hoắc Duật Hy gấp cho Hàn thúc một trứng cá muối, rồi nở nụ cười hơi ngại ngùng hỏi: "Tối qua Tiểu Hy không nói gì linh tinh trước mặt mọi người chứ?"

"Tiểu thư yên tâm, không có."

Hoắc Duật Hy thở phào, lại gấp cho mình một miếng rau xanh. Hàn thúc nhìn cô, suy nghĩ một chút, lại khéo léo nói: "Cậu trai trẻ hôm qua đưa tiểu thư về có vẻ rất quan tâm tới con, lúc đó thúc còn thấy cậu ấy trông tiểu thư vào đến biệt thự thì mới lên xe rời đi."

"Vậy sao? Anh ấy tên Kha Triển Vương, là học trưởng của con lúc còn ở trường đại học, cách đây không lâu ở đoàn phim thì có gặp lại. Giao tình cũng khá tốt." Hoắc Duật Hy không giấu giếm nói. Dù sao Hàn thúc cũng đã bao che cho cô trước mặt Tư Cảnh Hàn rồi, bây giờ có nói thêm cũng không thấy sợ bị hần phát hiện cô ra ngoài cùng nam nhân khác.

Hàn thúc gật gật đầu xem như đã hiểu, nhưng cuối cùng ông vẫn nhắc nhở: "Thiếu chủ cậu ấy là người khó chiều lòng, tiểu thư lúc giao thiệp bạn bè nên nghĩ cho cậu ấy một chút, có như vậy thì lúc nói chuyện cũng thuận tiện cho bản thân hơn, biết không?"

"Hàn thúc, cảm ơn người, con sẽ chú ý." Hoắc Duật Hy gật đầu, lời của Hàn thúc nói chính là một đạo lý mà cô rút ra được sau những lần cãi nhau với Tư Cảnh Hàn. Cô vâng lời thì chuyện gì cũng dễ thương lượng, nhưng khiến hần không vui thì hần liền muốn bóp chết mọi đường lui của cô, dù một chút thương lượng cũng đừng nghĩ đến.

Hàn thúc nhìn Hoắc Duật Hy, nghĩ đến chuyện gì đó, muốn nói, nhưng cuối cùng lại thôi, đành tiếp tục bồi Hoắc Duật Hy ăn sáng.

Ăn sáng xong, Hoắc Duật Hy cũng không có chuyện gì cụ thể phải làm. Ông chủ đi công tác, cô lại được thanh thoi nghỉ ở nhà, không có vấn đề nào cần giải quyết, đúng là thoải mái nhưng cũng rất chán.

Điện thoại bây giờ mở lên, đã được hầu nữ cầm sạc đầy đủ, cũng không thấy có cuộc gọi nào bất thường. Chỉ có mấy cuộc gọi nhỡ từ biệt thự gọi đến, ngoài ra cũng chẳng có ai điện cho cô. Vậy mà hôm qua, mơ hồ cô còn nghĩ Tư Cảnh Hàn gọi cho mình, hóa ra là Hàn Nguyệt.

Lại mở ra các trang mạng hay dùng, Hoắc Duật Hy vốn không trong đội nhiều ở đây sẽ tìm được điều gì thú vị. Bình thường vẫn là chuyện minh tinh điện ảnh sắp ra loạt sản phẩm nào, hay scandal tình ái giữa anh kia cặp với chị này, nhưng đa phần đều là báo giới đồn thổi lên gấp nhiều lần, không đáng tin là mấy.

Thế nhưng hôm nay, điều làm cô không ngờ đến chính là một loạt các tin đầu trang đều có hình ảnh hậu Na Mộc Lệ cùng người đàn ông thân bí phía sau chống lưng cho cô ta.

Có cả ảnh, trong đó, Na Mộc Lệ với khuôn mặt xinh đẹp rất rõ ràng, về phía người đàn ông chỉ chụp được một bóng vai và khuôn cằm nhưng cũng đủ cho người ta trầm trồ ngưỡng mộ.

Kèm theo tên tuổi của ảnh hậu Na Mộc Lệ thì ba chữ Tư Cảnh Hàn cũng được đính thêm.

Lộ diện người bạn trai giàu có của hoa đán lần giải trí - Tư Cảnh Hàn?

Hoắc Duật Hy nhìn thời gian trong bức ảnh, là sáng hôm nay... khung cảnh cũng ở trước một khách sạn sang trọng.

Người khác có thể nghi ngờ, có thể đoán mò, có thể thắc mắc về người đàn ông kia trong tâm ảnh có thật là Tư Cảnh Hàn hay không. Nhưng cô, Hoắc Duật Hy, bằng sự thân thuộc, bằng cảm tính của phụ nữ về người đàn ông bên cạnh mình, dù có cháy thành tro hoặc chỉ cần một liếc mắt thôi cũng khẳng định được, đó không ai khác, là hần.

Thật sự là hần...

Hoắc Duật Hy không hiểu vì sao bỗng nhiên bản thân không biết phải làm gì nữa, điện thoại lẳng lặng trượt xuống, cô cũng nằm xuống, ôm lấy chiếc chăn, rồi bất động.

Cô biết, rồi lại biết, biết quá nhiều thứ rồi lại nghĩ nhiều điều. Tư Cảnh Hàn trước giờ chưa từng để lộ mình trước giới truyền thông, dù có người săn được ảnh của hần thì trước khi nó rơi trên các trang mạng cũng đã bị hệ thống thông tin của Tư thị xóa sổ.

Thế nên, lần này cô có nên hiểu rằng Tư Cảnh Hàn cố ý, mắt nhắm mắt mở không? Hẳn cho qua, dễ dàng như vậy là vì cái gì? Điều này ám chỉ hẳn đã ngầm chấp nhận mối quan hệ kia với Na Mộc Lệ sao?

Không, cô không tin!

Nhưng mà, có tức cười không? Tại sao cô lại ép bản thân mình phải không được tin, hay là cô không muốn tin sự thật này?

Tình lại đi Hoắc Duật Hy, mày thì có liên quan gì đến cuộc sống đời tư cá nhân của hắn, hắn muốn công khai mối quan hệ với ai thì đến lượt mày quản sao? Mày sao phải buồn, mày nên thấy vui mới phải...mới phải chứ...

Hoắc Duật Hy không ngừng trấn an mình bằng các biện pháp dồn ép tinh thần cường ngạnh nhất. Cô luôn nhắc nhở mình phải biết cân nhắc các loại cảm xúc.

Vì phụ nữ rất dễ mơ hồ, người nào tốt với mình thì tự dưng sẽ cảm thấy thích, nhưng từ đó lại tưởng hào cảm đó là yêu. Thế nên Hoắc Duật Hy cô cũng sợ, sợ mình lầm tưởng cảm giác quen thuộc mà Tư Cảnh Hàn đem lại giống với loại cảm tưởng khi ở trong lòng Tiểu Bạch, cũng nghĩ hai người đó là giống nhau, giống đến nỗi cô yêu Tiểu Bạch nhưng cứ nghĩ tình yêu đó cũng dành cho Tư Cảnh Hàn.

Rồi nội tâm, rồi lý trí, rồi lại xô bồ. Con người phong phú cảm xúc như vậy cũng thật éo le, mà éo le thay, rồi éo le thật.

Hoắc Duật Hy nghĩ vậy, nên cô thấy trống rỗng, thấy Tư Cảnh Hàn công khai với người phụ nữ khác cũng giống như thấy Tiểu Bạch ở sau lưng của mình đâm một nhát...

Tim...đau và máu...chảy đầm đìa.

Tiếng chuông điện thoại lại reo.

Là ai gọi đến?

Hoắc Duật Hy nâng điện thoại, nhìn một lượt, liền cảm môi đặt nó lại chỗ cũ, vờ như không nhìn thấy, cũng không nghe thấy.

Tư Cảnh Hàn, vì có sao, ngay giờ khắc này, anh lại gọi cho tôi?

14/9/2018

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thế Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Sự khó chịu của Hoắc Duật Hy

Điện thoại vẫn reo lên âm thanh nhạc chuông quen thuộc mà day dẳng. Hoắc Duật Hy chui đầu vào gối, bịt chặt hai tai lại nhưng vẫn cứ nghe thấy.

Tức giận, cô đưa tay mò lấy điện thoại ném nó về phía ghế salon gần cửa sổ sát mặt đất, chiếc điện thoại chống vó rồi tắt lịm.

Nhưng ngược lại khi không còn âm thanh nào quấy rầy bản thân, Hoắc Duật Hy vẫn không tìm chế được mà nghĩ đến chuyện kia. Tưởng tượng ra những ngày vừa rồi đến thành phố N Tư Cảnh Hàn đã làm gì, cùng Na Mộc Lệ ở chung ra sao, đứng cạnh cô ta, rồi biểu cảm, rồi thái độ, nét mặt...cô cũng như tường tận nhìn thấy hắn trước mặt mình một cách chân thực vậy.

Hoắc Duật Hy vùng nắm đấm, thùm thụp đánh vào gối, không một chút đau đớn mà càng khiến cô khó chịu hơn. Cảm giác nghèn nghẹn ở giữa ngực, không thể miêu tả đó là loại cảm giác gì. Cô cũng thấy nó rất hoang đường, tại sao bản thân phải vì chuyện của Tư Cảnh Hàn mà ảnh hưởng đến cảm xúc cá nhân?

Cô đã từng nghĩ bản thân chết tâm, nguội lạnh với thời cuộc, bất biến trước dòng đời vạn biến, trước sự chuyển xoay của thế gian này, đặc biệt là với người đàn ông kia, cô càng không muốn day dưa vào bất cứ mối quan hệ nào với hắn...

Đã từng, cô nghĩ vậy...

Cô cũng nghĩ, bản thân làm được...

Nhưng đó là khi cô một mình, không có hắn nhúng tay vào cuộc sống của cô, thì sẽ tĩnh lặng. Nhưng đến khi hắn chấp nhận khuấy động, cô lại trở tay không kịp, dù có ngăn mình thì lý trí cũng không ngăn được cảm xúc nơi đáy con tim.

Cô luôn nhắc nhở bản thân: Chỉ tại vì quá giống, chứ cô không yêu...

Cô biết điều đó, bởi vì chỉ có thể vì lý do này cô mới dám tiếp tục tồn tại, nếu không, cô thật chẳng dám sống tiếp nữa rồi.

Nếu cô đã đi đến nông nỗi này mà còn có thể đem lòng yêu kẻ lòng yêu kẻ hủy hoại đời mình, giết luôn đứa con mà mình xem như là sinh mạng thì không đáng làm người. Nếu yêu, tình yêu đó cũng là tội lỗi không thể nào tha thứ, giống như tội ác tày trời vậy.

Nó vừa mang tội lỗi với tình yêu của cô, vừa có tội với đứa trẻ vốn nên có cuộc sống tốt đẹp như bao đứa trẻ khác trên đời.

Cô không còn gì nữa, nếu để mắt luôn trái tim vào tay loài ác quỷ, thì thà rằng cô chết còn thấy vui vẻ hơn.

"Cộc cộc"

"Tiểu thư, con đang nghỉ ngơi sao?"

Hoắc Duật Hy giật mình hồi tỉnh từ tâm tưởng, nghe tiếng thì biết người đến là Hàn thúc, cô lồm cồm ngồi dậy, chỉnh chu lại quần áo rồi xỏ dép lê đi đến mở cửa:

"Hàn thúc, người tìm con có việc sao?"

Hàn thúc đưa cặp mắt già nua nhìn sơ một lượt biểu cảm của Hoắc Duật Hy, lại liếc qua thấy trong phòng có chút hỗn loạn thì nhẹ nhàng bảo: "Thiếu chủ bảo con nhận điện thoại của cậu ấy."

Hoắc Duật Hy nhìn điện thoại trong tay của Hàn thúc, cô khẽ nuốt nước bọt, chần chừ đưa tay ra nhận. Hàn thúc vẫn kiên nhẫn đợi cô.

Mất ba bốn giây, cô mới áp tai nghe: "Alo?"

[Còn ngủ sao?] Bên kia, giọng Tư Cảnh Hàn trầm trầm cất lên, không có tức giận hay vui buồn nào, rất chậm rãi, nhẹ nhàng.

"Không có, lúc này để điện thoại ở xa nên không biết anh gọi."

Hàn thúc thấy Hoắc Duật Hy đi trở vào phòng thì cũng nhẹ bước rời đi, lúc đi không quên khép cửa lại giúp cô.

[Không nghe? Tôi có nói đã gọi vào di động của em sao?] Tư Cảnh Hàn dễ dàng vạch trần lời nói dối của Hoắc Duật Hy, khiến cô á khẩu cũng không biết phản bác thế nào. Chỉ là trước mắt hắn không có ở đây, nên cô cũng không thấy quá lo sợ.

[Tại sao cố tình không nghe máy?] Tư Cảnh Hàn lại hỏi, giọng nói vẫn phẳng lặng không nghe ra tâm tình. Cô cũng thấy rất mệt mỏi khi nói chuyện với hắn, lúc nào cũng phải nơm nớp lo sợ, quan sát và lắng nghe biểu cảm của hắn có hài lòng hay không, và cuối cùng vẫn là rất không thoải mái. Và lần này, cô mệt rồi, chỉ trực tiếp trả lời một cách ngắn gọn nhất:

"Lười."

Bên kia im lặng vài giây rồi lại nói: [Tôi lại nhắc tội với em sao?]

"Không có."

Hoắc Duật Hy nằm "phịch" ra giường, lạnh nhạt trả lời, cũng sẵn sàng chờ đợi con thịnh nộ của hắn ập tới.

Bên kia nghe xong, quả nhiên tiếp tục im lặng, Hoắc Duật Hy nghe ra nhịp thở đều đều của người đàn ông đó, cô không nhìn thấy dáng vẻ của hắn bây giờ, nhưng dựa vào những âm thanh rất đơn điệu, hiện tại chắc hắn đang ở một mình.

Ở một mình mới gọi cho cô sao?

Cũng đúng, lúc có Na Mộc Lệ bên cạnh thì làm gì còn tâm trí nghĩ đến người phụ nữ khác!

Hoắc Duật Hy bị suy nghĩ này của mình chọc đến muốn điên tiết lên, cô bạo gan nói tiếp: "Không có chuyện gì, tôi cúp máy đây."

[Mấy ngày qua có ra ngoài chơi không?] Tư Cảnh Hàn lúc này mới chịu lên tiếng, ngược lại có chút dò hỏi.

"Có ra ngoài đi dạo, mua một chút đồ."

[Có gặp ai nữa không?]

"Không có."

[Thật sao? Bình thường em không có ngoan như vậy.]

Hoắc Duật Hy hơi bức bối, hiện tại có cảm giác rất chán ghét khi nghe giọng nói đầy từ tính, quá mức thu hút của Tư Cảnh Hàn, cô không muốn nói

chuyện với hắn thêm phút giây nào nữa. Nhưng mà cô cũng không dám cúp máy thẳng thừng, chỉ có thể đạm mạc đáp lại: "Tin hay không tùy anh, tôi không có làm chuyện gì mờ ám, cũng không sợ anh biết."

Cô chắc chắn, Hàn thúc sẽ không bán đứng mình. Nên Tư Cảnh Hàn có thể ra ngoài tìm phụ nữ, thì cô cũng không muốn ngày đại chịu thiệt, suốt ngày lẩn quẩn trong phòng như một thú cũi.

Thêm một lúc, bên kia mới nói lại: [Được rồi, tôi tin em. Nhưng mà, mấy ngày không gặp...một chút cũng không muốn gặp tôi sao?]

"Vậy anh bảo tôi nên nói thế nào? Tôi nhớ anh quá, anh mau về hay sao?" Hoắc Duật Hy gắt giọng trả lời, lại hừ mũi: "Tôi nghĩ anh cũng không đến nỗi khát cầu nghe loại giọng điệu này từ phụ nữ. Hơn nữa, Tư Cảnh Hàn anh muốn đi đến đâu, đi bao lâu, đi với ai thì sao tôi phải quản?"

[Em có vẻ rất khó chịu, hay là tôi không mang em theo nên em không vui?] Ngược lại Tư Cảnh Hàn vẫn bình thản trả lời, thái độ điềm nhiên không tức giận trước thái độ ương ngạnh của cô.

"Không có, ngược lại rất thoải mái, cũng rất tốt, so với việc đi bên cạnh anh để người khác xem là cái gai trong mắt thì tốt hơn trăm ngàn lần."

Tư Cảnh Hàn đương nhiên nghe ra ý tứ oán trách trong lời của Hoắc Duật Hy, môi mím hơi câu lên một đường cong thật nhẹ. Hắn xoay ghế nhìn ra bên ngoài, trước mắt vẫn là một khoảng trời cao lồng lộng, cửa kính sát mặt đất như đem cả thành phố thu vào trong một màn hình cực lớn, từ đây cho đến cuối chân trời đều là một màu xanh thâm thẳm.

Xanh nhưng không xa xôi bằng ánh mắt của người đàn ông ngắm nhìn nó, có lẽ vậy...

Hắn đưa tay sờ cúc áo trên cùng, sơ mi trắng phẳng phiu có thêm phần thoải mái. Sau đó nhàn nhạt lên tiếng: "Còn ai dám ức hiếp em sao?"

[Không phải không là không dám, mà ngay cả tát tai tôi còn được nữa kia.]

"Chuyện của Na Mộc Lệ, không giống như em đã nghĩ?" Đối với lời này của cô, Tư Cảnh Hàn cũng chỉ nói như vậy. Hoắc Duật Hy cười thành tiếng, giọng nghe đến lạnh lùng nhưng lời cũng đầy vẻ tứ xuyên tạc, châm chọc: [Đúng vậy, là tôi ăn nói không biết suy nghĩ, vốn dĩ không nên nói động đến 'bạn gái' của Tư tổng đây.]

"Đừng bướng bỉnh, tôi đã nhắc nhở em điều gì, em quên rồi sao?" Lần này giọng của Tư Cảnh Hàn cũng đã chuyển biến, có chút lạnh và không hài lòng. Lần trước hắn đã nói, cô không được dùng từ 'bạn trai' để áp đặt lên người của hắn, thế nhưng bây giờ cô lại không kiêng nể thốt ra.

Mặc dù, nhan nhãn trước mắt, đây là sự thật đang diễn ra, không phải sao?

Hoắc Duật Hy cắn cắn môi, cô lại bật dậy. Trong lòng thật sự uất ức nhưng không biết phải trút ra như thế nào, cứ chẹn lại lồng ngực, vừa muốn thờ lại thờ không ra hơi.

"Vậy rốt cuộc anh gọi cho tôi làm gì?" Hốc mắt Hoắc Duật Hy có chút đỏ lên, giọng nói lạc đi, khô khốc hỏi Tư Cảnh Hàn.

[Đột nhiên nhớ đến sủng vật của mình, gọi một cuộc điện thoại, không được sao?]

Ai ngờ, người đàn ông kia cũng thật vô tâm vô phẩy, không biết hắn có biết được cảm giác của cô hiện tại hay không nhưng Hoắc Duật Hy cứ cảm thấy là hắn đang cố tình nói như vậy. Hắn cố tình chọc đến tâm tình của cô, cố tình sát muối vào lòng cô, là hắn cố tình!

Na Mộc Lệ là tình nhân, không, là bạn gái. Còn cô, cô là ai? Coi là sủng vật!

"Tư Cảnh Hàn!"

[Được rồi, tôi phải cúp máy đây. Lần này bỏ qua cho em, nếu lần sau còn tự tiện không nghe điện thoại của tôi, kết quả thế nào, cũng là em chịu thiệt. Nên ngoan một chút, biết không?]

Hoắc Duật Hy ngờ ngạc nhìn cuộc gọi đột nhiên đến rồi cũng nhanh chóng lụi tàn không lí do, lòng vốn dĩ không dễ nay lại càng chua chát.

Cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra, hắn đột nhiên gọi cho cô, rồi lại đột nhiên ngắt máy một cách lạnh lùng. Đến rốt cuộc là vì cái gì cô cũng không biết, cô cứ phải đứng yên một chỗ mà bất lực, rồi để mọi thứ quanh mình chuyển xoay.

Vì sao cô cứ phải đứng nhìn chứ, nhìn hắn và người phụ nữ khác bên nhau như thế nào? Hết lần này đến lần khác, cô chỉ có thể biết, chẳng không thể làm gì.

Mà phải làm gì đây? Cô cũng không biết nữa...

Hoắc Duật Hy một lần nữa trút giận vào chiếc điện thoại, cô dùng hết sức quăng nó ra xa, chiếc điện lại tung trên không trung rồi ngã ngửa bên cạnh chiếc gối ôm trên ghế salon. Nó không rơi xuống mặt đất, mà cho dù có rơi xuống cũng chẳng sao, đến sàn nhà còn được lót thảm, hoàn hảo không tỳ vết, cho dù muốn trút giận cô cũng không sợ bị đau.

Ha ha ha....

Tư Cảnh Hàn! Anh là đồ khốn!

Anh là đồ khốn! Ngay cả việc này còn tính trước được sao?!

Anh rốt cuộc là loại người gì chứ? Vì sao trên đời lại có một kẻ đàn ông tai họa như anh?!

"Sao anh không sớm chết đi chứ?!"

"Bụp bụp bụp!"

Hoắc Duật Hy đánh uỳnh uych vào gối, vừa đánh vừa mắng uất ức ngập trời.

Nhưng ông trời thật sự trêu ngươi, càng không muốn quên điều gì thì dù có đến đâu cũng dễ dàng nhìn thấy nó hơn lúc bình thường.

Hoắc Duật Hy bốn ngày liên tục muốn nhốt mình trong nhà thì cũng ngộp không chịu được phải ngoi ra đường, nhưng từ tạp chí lá cải đến màn hình lớn ở trung tâm thương mại, những quán ăn cô đi qua, báo mạng trang lớn đến trang nhỏ, tin tức đầu tiên đều tin tức về cuộc tình của hoa đán làn giải trí và 'người tình kim cương' chiếm hết vị trí.

Phía Tư thị vẫn im hơi lặng tiếng, không phủ nhận nhưng cũng không khẳng định, trong khi giới truyền thông đang sôi sục, điên cuồng chạy đua thông tin dù là nhỏ nhất, dù là không đáng tin nhất cũng muốn khơi ra tạo thu hút.

Chỉ riêng tám ảnh không rõ chân dung được chụp trước khách sạn kia thôi, đến thời điểm hiện tại đã có hàng nghìn bản sao ra với đủ kiểu hình dáng khác nhau. Nhóm người trầm trồ, nhóm lại nghi hoặc. Người cho rằng Tư Cảnh Hàn phải là một tên phú thương vừa già, vừa lùn vừa béo, có người nói cũng đã trạc tuổi trung niên, thì bây giờ các cô gái trẻ lại điên cuồng săn đón dung mạo điểm sương đằng sau bóng lưng cao ngất kia.

Mà bốn hôm nay, sau cuộc gọi kia Tư Cảnh Hàn không còn liên lạc về Hàn Nguyệt, cũng vì thế Hoắc Duật Hy càng không chủ động gọi cho hắn bao giờ.

Lúc trước, hắn ra ngoài công tác cũng từ nửa tháng trở lên. Có khi cả tháng không gặp cô cũng chẳng thấy sao, càng không mong hắn trở về. Nhưng mà lần này không hiểu vì sao lại khác, cô có thể không muốn gặp hắn, nhưng theo một cách vô thức lại theo dõi tin tức của hắn ở thời điểm hiện tại đang ở đâu, làm gì, bên cạnh có những ai. Đặc biệt là tin tức liên quan đến Na Mộc Lệ cô đều lưu tâm, vì chỉ cần có tên Na Mộc Lệ cũng đồng nghĩa sẽ có tin tức liên quan đến Tư Cảnh Hàn. Dù đáng tin hay không, cô sẽ không nhìn được mà nhớ hết tất cả.

Tuy tin tức thị phi rầm rộ như thế, nhưng việc Tư thị vẫn có thể thành công ký hợp đồng với liên đoàn kinh tế Nhật Bản đã khẳng định scandal lần này không hoàn toàn là điều bất lợi đối với Tư Cảnh Hàn. Hoặc trước đó, hắn cũng chưa tình dính dáng đến bất cứ vụ bê bối tình ái nào, mà Na Mộc Lệ trước báo giới và truyền thông thông tin luôn giữ được danh tiếng cao quý của một ảnh hậu.

Kết quả, tạo ra một hiệu ứng tốt và rầm rộ lan đi với tốc độ chóng mặt. Na Mộc Lệ và Tư Cảnh Hàn trở thành cặp đôi hoàn mỹ người người ngưỡng mộ.

Hôm nay, có người vô tình bắt gặp Na Mộc Lệ hiện tại đang có mặt ở trung tâm thương mại thành phố K, kết quả tạo thành một nhóm đông người fan hâm mộ cùng báo giới vây kín lấy cô ta, khiến cả trung tâm thương mại phải dừng làm việc hai giờ để giải quyết.

Lúc đó, cất có Hoắc Duật Hy cũng ở trung tâm thương mại kia, nhìn thấy tình cảnh như vậy bất giác trong lòng lại thấy khó chịu. Phóng viên rất biết lựa chọn câu hỏi, mười câu cũng đã có chín câu liên quan tới Tư Cảnh Hàn, thậm chí còn có kẻ bạo gan hỏi khi nào thì bọn họ sẽ chính thức công khai quan hệ, hoặc đại khái liên quan tới việc Tư gia với mối quan hệ này của Tư Cảnh Hàn. Na Mộc Lệ úp mồm không giải thích phân trần. khiến đám phóng viên càng tò mò mà nhón nháo lên, nhưng nếu không được Tư Cảnh Hàn ngầm đồng ý thì dù cô ta có mười lá gan cũng không dám làm vậy.

Hoắc Duật Hy bị vạ lây, cô chỉ muốn đi ngang qua thật nhanh nhưng cũng bị đám đông xô bồ đẩy trúng, suýt nằm dài trên mặt đất. Rời khỏi trung tâm thương mại về nhà, như thế nào cũng nhớ đến những lời Na Mộc Lệ nói. Nhưng mà nếu cô ta hiện đang ở đây thì có phải Tư Cảnh Hàn cũng đã về thành phố K hay không?

Vậy tại sao hắn không về biệt thự Hàn Nguyệt? Hay là hắn ở lại chỗ của Na Mộc Lệ?

Hoắc Duật Hy đánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, hàng cây ven đường san sát không ngừng vụt qua tầm mắt. Tài xế phía trước nhìn ra tâm tình không yên của Hoắc Duật Hy, bèn hỏi: "Tiểu thư, chúng ta đi đâu nữa không?"

"Không, không cần, về biệt thự đi."

"Hay là chúng ta đến công ty, mấy hôm nay chắc thiếu chủ..."

"Không cần đâu, tôi chỉ muốn về nhà nghỉ ngơi thôi."

Tài xế cũng không biết nói gì thêm, chỉ đành gật đầu đồng ý đánh lái, hướng ngoại thành chạy đến.

Hàn Nguyệt ban ngày xinh như một lâu đài trong cỏ tích, từ cổng vào đến trong sân cũng mất 200 mét, dọc theo đường ô tô chạy là các hàng cây ngò đồng được chăm sóc tỉ mỉ, mùa thu lá rơi rụng những sắc đỏ vàng như nhuộm cả một lũy thành, lát đất trên những thảm cỏ tươi xanh như ngọc bích.

Đài phun nước ở giữa sân vẫn lách tách phun rồi rơi tuần hoàn, dù trời trưa nhưng không nơi nào chạm nắng, hoàn toàn mát mẻ bởi hệ thống cây xanh

dày đặc, khiến cho cả biệt thự lúc nào cũng mát mẻ đến lạnh lùng. Hàn thúc đứng đợi Hoắc Duật Hy từ lúc xe mới chạy vào cổng, thấy cô khập khiễng bước xuống hai hầu nữ liền vội vàng đi đến đỡ.

"Tiểu thư, con làm sao vậy?"

Hoắc Duật Hy mỉm cười yếu ớt: "Con không sao, lúc này không cần thân bị ngã thôi."

"Mau, lấy hộp cứu thương ra xử lý vết thương cho tiểu thư. Nếu để thiếu chủ biết được cậu ấy chắc chắn không vui." Hàn thúc phân phó cho một hầu nữ.

Hoắc Duật Hy nghe thúc ấy nói vậy cũng biết Tư Cảnh Hàn chưa trở về Hàn Nguyệt, như vậy cũng tốt, cô sẽ không thấy quá khó chịu khi phải đối diện với hắn.

Mà cũng thật không tốt, vì khi hắn chưa về nghĩa là hắn còn mang hình dáng tiểu Bạch để ở cùng một người phụ nữ khác.

Hàn thúc nhìn Hoắc Duật Hy thần thơ nhìn ra cổng, bất giác ông lại thở dài, muốn nói lại thôi. đành thuận theo tự nhiên vậy.

Tư thị.

Phòng làm việc cao nhất.

"Tổng tài, văn kiện của ngài."

"Được rồi, ra ngoài đi."

Thư ký nhẹ bước rời đi, lúc này Tư Cảnh Hàn mới nhìn tiếp vào màn hình máy vi tính, bên trong Lạc Tur Vũ mặc tây trang màu đen, ngồi vô cùng chỉnh tề, hắn cũng đang cầm một văn kiện, xem qua một lượt rồi nói:

[Vốn dĩ không nghĩ bọn người của Mục Đương nhúng tay, nhưng xem ra lần này thật sự là bọn họ. Năm đó, đề lão ta thoát được đúng là sai lầm lớn nhất mà chúng ta trước giờ từng mắc phải.]

"Bọn người của lão ta ần mình ở trong tổ chức "Vong" không phải ít, lúc chưa tìm ra được tất cả thì khó mà giải quyết chuyện của Mục Đương cho ổn thỏa."

[Nhưng lần này tổn hại đến danh tiếng của anh nhiều như vậy chỉ vì số đạn dược kia, có phải là quá lớn rồi không? Hay là còn vì một lý do nào khác?] Lạc Tur Vũ nghĩ đến chuyện rồi ren đang xảy ra ở thời điểm hiện tại thì có chút đau đầu, cũng không hiểu ý định của Tư Cảnh Hàn là gì? Bây giờ hắn không có ở trong nước, hơn nữa còn phải bận rộn với việc của tổ chức, chỉ khi thông qua Mặc Lạc Phạm mới biết được chuyện của Tư Cảnh Hàn điều này cũng khiến hắn có chút bất ngờ.

Lần này Tư Cảnh Hàn không lập tức trả lời, Lạc Tur Vũ nhìn hắn qua màn hình rồi lại thở dài. Qua rất lâu sau mới hỏi:

[Máy hôm nay chưa về Hàn Nguyệt à?]

"Ừ, có một số vấn đề chưa làm xong."

[Tiểu Hy cô ấy chắc đã biết chuyện kia rồi, không có nói gì sao?]

"Biết rồi, có vẻ hơi khó chịu."

[Anh không định giải thích sao?]

"Có gì để giải thích chứ? Chuyện tôi làm trước giờ cũng chưa từng hỏi qua ý kiến của phụ nữ."

Lạc Tur Vũ hơi nhíu mày, đối với thái độ này của Tư Cảnh Hàn cũng không lạ gì, nhưng mà lần này lại thấy không thích hợp. Chuyện của hắn và Hoắc Duật Hy người ngoài cuộc không thể giúp được gì, mà người trong cuộc đến giờ phút này cũng chỉ có mình hắn quyết định mọi chuyện, bàn cờ hắn đã bày ra, thế trận đến bây giờ cũng không thể vặn vẹo..

"Tôi biết tại sao Tiểu Hy hận anh như vậy rồi, bởi vì nếu như là tôi, có người đối xử với tôi như vậy, tôi không một dao đâm chết thì cũng sẽ tìm cách khiến kẻ đó sống còn thảm hơn cả chết."

Tư Cảnh Hàn nghe Lạc Tur Vũ nói vậy không giận mà bật cười, lời thẳng thắn như vậy rót vào tai hắn cũng giống như đã quá quen thuộc.

"Nhưng ai bảo, chúng ta là cùng một loại người."

Chương 43: Ai mang được dòng máu c

"Tiểu thư, thiếu chủ gọi điện bảo cô ngày mai cứ theo giờ hành chính đến công ty làm việc như thường lệ."

"Được, tôi biết rồi."

Đã 10 giờ tối, Hoắc Duật Hy chỉ nhận được một thông báo như vậy, Tư Cảnh Hàn không về Hàn Nguyệt, ngay cả thông báo, cũng là từ người khác nói lại.

Hắn chán về đây như vậy sao? Na Mộc Lệ thật sự đủ sức hấp dẫn như vậy?

Đã vậy thì đừng có về nữa!

Hoắc Duật Hy nắm chiếc gối phía Tư Cảnh Hàn hay nằm, mạnh bạo ném xuống đất khiến nó lăn lóc một cách đáng thương. Lại đi đến tủ quần áo đem quần áo của hắn "soạt" vén sang một bên, nhưng cô vẫn chưa thấy hài lòng mà lại đem chúng vứt hẳn vào một xó của góc tủ, sau đó đóng sập cửa lại leo lên giường nằm.

Nhưng con người thường rất nhạy cảm bởi những chuyện mà mình để ý. Hoắc Duật Hy muốn nhắm mắt ngủ hẳn đi nhưng mà lại nghĩ đến Na Mộc Lệ, và cách nhanh nhất thấy được cô ta là mở weibo ra, và đập vào mắt cô chính là chuyện bộ phim do Tư thị đầu tư Na Mộc Lệ làm nữ chính bị hủy bỏ.

Nhưng thông tin bên cạnh đó chính là tiêu đề bắt mắt: "Vương tử nổi giận vì hồng nhan?!"

Một loạt lời đồn cùng nghi vấn nảy sinh, phải chăng vì phía đạo diễn không làm hài lòng được đương kim ảnh hậu nên mới dẫn đến chuyện phía Tư thị rút vốn đầu tư? Mà nếu quả thật là như vậy thì càng chứng minh, người đứng phía sau hậu thuẫn cho Na Mộc Lệ chính là tổng tài tập đoàn Tư thị, người đàn ông chỉ tồn tại trong truyền thuyết - Tư Cảnh Hàn. Mà nguyên nhân Tư Cảnh Hàn nổi giận chính là vì một diễn viên hạng ba đã làm Na Mộc Lệ bị thương nhưng không được giải quyết ổn thỏa.

Hoắc Duật Hy trừng mắt nhìn vào màn hình, thế nào mà ngay cả cô cũng bị kéo vào mối quan hệ này của bọn họ? Chỉ là thiếu chuyện chưa nói tên và đăng kèm ảnh lên thôi, còn tất cả đều bị bôi lên rồi nhận bao nhiêu cái mắc danh xấu xa của một diễn viên hạ cấp.

Hoắc Duật Hy cắn chặt môi, tức giận lại càng tức giận. Hừ, chuyện Tư Cảnh Hàn rút vốn đầu tư vì Na Mộc Lệ sao?

Còn lâu mới phải, bọn người fan hâm mộ này đúng là ngày càng không có chọn lọc thông tin, lại dễ bị lừa, chưa gì đã đào mười tám đời tổ tông cô lên nểnh nhể vì cái tội không biết trời cao đất dày, làm bị thương thần tượng của bọn họ. Nhưng càng tức hơn, rõ ràng Tư Cảnh Hàn không phải vì cô ta mà rút vốn đầu tư, nhưng Tư thị lại không lên tiếng giải trình về việc này, để bây giờ cô phải chịu vạ lây theo.

"Ga..."

Hoắc Duật Hy giống như phụ nữ sắp đến ngày đi cả đến tắm, suốt ngày cáu gắt, động một tý đã tức giận. Cô lờm lờm nhìn khắp căn phòng, chỉ cần đồ dùng nào của Tư Cảnh Hàn xuất hiện trong tầm mắt liền đem nó xử lý sạch sẽ.

Cuối cùng cũng hả giận, cô quăng điện thoại đi rồi đến đến chiếc giường rộng lớn trắng muốt giữa phòng, nằm ra giữa, sải thẳng tay chân, nghĩ nghĩ rồi ngủ thiếp đi. Tất cả đều tại người đàn ông đó, tại hắn xem phụ nữ là món đồ chơi, tại hắn phong lưu, phóng túng vô độ mới gây tai họa lên đầu người khác. Dù tại hắn, tất cả đều tại hắn.

Nửa đêm, công Hàn Nguyệt vẫn sáng đèn, có đèn pha chạy tới. Hàn thúc không đi ra xem, những người khác cũng vậy, đến giờ này rất thức thời, không ai dám lui tới khu biệt thự mà yên lặng ở trong khuôn viên của người giúp việc.

Trên giường, Hoắc Duật Hy vẫn đang ngủ say, không cảm nhận được bất cứ thứ gì. Cô thi thoảng lại hơi trở mình để tìm tư thế ngủ dễ chịu nhất, đôi lúc lại nhũn mảy, khó chịu hiện trên từng biểu cảm của nét mặt. Nhưng rất nhanh, chân mày lại dần ra như có một bàn tay xoa dịu, vẫn là hơi thở quen thuộc của bao đêm trước, đem cô áp ủ trong lòng ngực, rồi chui vào khoang mũi, tràn ngập của hô hấp.

Đêm của Hoắc Duật Hy...vì thế mà dễ chịu...

Sáng hôm sau, coi uể oải chống tay ngồi dậy, đầu tóc hơi bù xù mơ màng nhìn xung quanh, định vị được đồng hồ báo thức liền giật mình bật dậy.

Trời ạ, cô trễ giờ đi làm mất!

Chết rồi, chết rồi! Chẳng phải là cô đã nói là phải thức sớm sao, thế nào lại thành ra thế này. Tư Cảnh Hàn nhất định sẽ không vui, làm sao, làm sao đây?

"Bịch bịch bịch"

Hàn thúc ngẩn đầu nhìn về phía cầu thang, Hoắc Duật Hy đang tay xách nách mang đủ thứ từ giấy để bằng, ca táp đến cả vật chưa kịp thất đang lao về phía bàn ăn.

"Tiểu thư, con sao vậy?"

"Trễ...trễ mất..." Hoắc Duật Hy thở không ra hơi cố ăn thật nhanh vừa sáng trên bàn.

Hàn thúc không nhịn được cười, nhưng cũng không nói gì thêm, vì dấu sao việc Tư Cảnh Hàn ở công ty không màn người thân đó là sự thật. Hoắc Duật Hy lo sợ cũng là chuyện hiển nhiên, nhưng đến mức hấp tấp như vậy thì cũng có chút quá khẩn trương rồi.

Hay là vì cô gấp gấp muốn được gặp ai đó?

Nghĩ đến đây, đôi mắt già nua của Hàn thúc lại cong lên, quay sang hỏi Hoắc Duật Hy: "Tối qua con ngủ được ngon không?"

"Rất ngon." Hoắc Duật Hy không suy nghĩ nhiều liền gật đầu.

Hàn thúc cũng ngỡ ngờ hiểu nhưng không nói chuyện vừa nghĩ ra mà để Hoắc Duật Hy nhanh chóng lên xe rồi đi.

Mấy ngày nay, Tư thị dù bề ngoài mọi việc vẫn phẳng lặng chạy theo nhịp công nhưng những cuộc sống ngầm về đời sống cá nhân của tổng tài của bọn họ đã đẩy lên đỉnh điểm.

Hoắc Duật Hy đến công ty, cô vốn cứ ngỡ đến Tư thị thì sẽ liền được thấy Tư Cảnh Hàn, nên còn dừng lâu một chút trong thang máy để chỉnh chu quần áo, nhưng mà lúc đẩy cửa phòng làm việc ra thì không có ai cả, bên thư ký có người báo cáo lại hần sáng giờ vẫn chưa đến công ty. Nhìn căn phòng rộng lớn sáng bóng không chút bụi, không hiểu sao trong lòng có chút thất vọng khó hiểu.

Đến trưa, trong lúc ăn cơm ở nhà ăn của nhân viên, cô lơ đãng lại nghĩ đến Tư Cảnh Hàn mà làm rơi tách cà phê lên áo, đi vào nhà vệ sinh gần đó không ngờ lại nghe được một đoạn bàn tán của những nhân viên bộ phận khác.

"Các người không thấy dạo này tổng tài chúng ta thường xuyên vắng mặt ở công ty à?"

"Ừ, đúng rồi. Mà mỗi lần như vậy thì dường như thông tin ngài ấy ở một chỗ với Na Mộc Lệ lại được đăng lên báo mạng."

"Cô nghĩ chuyện này có phải là thật không, trước giờ tổng tài của chúng ta ít khi lộ diện như vậy, bây giờ lại liên tục dính dáng đến giới truyền thông, thật khó hiểu."

"Hơ, tôi thì không nghĩ nhiều như vậy. Trước đây cứ nghĩ, cái cô thư ký nhỏ bên cạnh ngày ấy mới là con phượng hoàng thật sự chứ. Haiz, xem ra bây giờ chỉ là vênh váo mà thôi."

"Không, là giấy vệ sinh dùng rồi sẽ vứt mới đúng."

Tiếng cười khúc khích của đám nhân viên nữ kia lọt vào tai của Hoắc Duật Hy, bỗng nhiên cô sinh ra chút xúc động muốn xô cửa xông ra cùng bọn họ chất vấn. Nhưng lại nghĩ đến người đàn ông đó rất không thích có xung đột xảy ra ở Tư thị nên đành nín nhịn xuống.

Nhưng cô cũng không phải dạng dễ ăn hiếp, lúc bọn họ còn đang vui vẻ, cô liền hiện ngang bước ra, lắc eo quyến rũ, xinh đẹp động lòng người.

"Alo? Cảnh Hàn, anh gặp đối tác nên không về cùng ăn trưa cùng em được sao?"

Đám nhân viên kia tái mặt khi thấy Hoắc Duật Hy có mặt ở đây rồi lại chuyển sang há hốc mồm kinh ngạc, cô thấy vậy càng đồng dục hơn, xem bọn họ là không khí mà lướt qua. "Hừ, không chịu đâu, em không biết, anh phải bù cho em..."

Khi tiếng nói của Hoắc Duật Hy nhỏ dần rồi khuất sau cửa nhà vệ sinh, đám nhân viên kia liền xám mặt lại, mỗi người một vẻ lúc trắng lúc xanh, vừa lo sợ, vừa lo sợ, vừa gan tỵ.

"Chẳng phải nói cô ta chỉ là giấy vệ sinh à, nhưng rõ ràng cô ta đang nói chuyện với tổng tài mà?"

"Tôi...tôi làm sao mà biết được..."

Hoắc Duật Hy hả hê ngồi trở lại bàn ăn, đúng là những cái bình hoa di động, vừa ngốc lại vừa thích tám chuyện, thảo nào chả ai thèm nhìn tới. Cô nói một cách giả dối như vậy mà cũng tin sái cổ.

Hết giờ cơm trưa, cô trở lại phòng làm việc cũng không biết phải làm gì, tất cả đồ vật trong phòng đều sạch sẽ bụi, ngay cả giấy tờ cũng đúng từng em,

bất quá cô sà xuống ghế làm việc của Tư Cảnh Hàn ngồi thử liền thấy hứng thú, có điều cái bàn hơi cao so với cô, nhưng chắc chắn sẽ vừa vặn với hần rồi.

Hoắc Duật Hy xoay qua xoay lại, từ góc độ này thành phố sầm uất thế nào cũng không thoát khỏi tầm mắt, vị trí chẳng những đẹp mà còn có giá trị. Tư Cảnh Hàn này đúng là biết hưởng thụ.

Cô thầm cảm thán một tiếng lại xoay người về vị trí cũ, căn phòng rộng đến nỗi tự thấy cô đơn, cô lại đánh ngoáp một tiếng, dẫu sao cũng không có ai cứ nằm ườn ra nghỉ ngơi chút đã, sáng nay cô ngủ còn chưa sáng khoái lắm. Ban đầu chỉ định dưỡng thần một lúc nhưng cứ thế trên bàn làm việc lại ngủ luôn lúc nào không hay.

Qua rất lâu, căn phòng không chút động tĩnh cũng có một âm thanh lọt vào, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, tiếng bước chân nhẹ nhàng tiến vào.

Tư Cảnh Hàn nhìn người ngồi trên ghế của mình ngủ say sưa thì hơi khựng lại, nhưng hần không có đi đến chỗ của cô mà đi về phía sa lon chỗ bàn tiếp khách, cời tây trang vứt sang một bên rồi ngồi xuống, hơi ngửa đầu ra sau, ngón trỏ đưa lên xoa nhẹ thái dương.

Hoắc Duật Hy dường như linh cảm được sự thay đổi không khí trong căn phòng, tiêu biểu có thể là mùi hương đặc trưng mỗi đêm khơi gợi. Cô đưa tay quệt quệt mũi, hơi ngán ngợng đầu dậy.

Chân dung của người đàn ông từ mờ ảo đến chân thực rõ ràng đập vào tầm mắt của cô. Cô còn không tin, dụi dụi mắt, nhưng ánh mắt sắc bén, phẳng lặng đang chăm chăm nhìn vào cô liền khiến cô bừng tỉnh.

"Tư Cảnh Hàn?"

Tư Cảnh Hàn thấy cô đã tỉnh hần thì mới đứng dậy, hần không có quá nhiều biểu cảm mà lạnh nhạt đi về phía của Hoắc Duật Hy. Cô thấy hần đi đến thì ý thức bản thân đang ngồi trên ngai vàng của ai, sợ hãi liền giật bắn đứng dậy, cách xa ra 5 mét.

Hần ngồi xuống ghế, dường như hần không có ý định nói chuyện với cô mà trực tiếp mở văn kiện trên bàn ra xem. Hoắc Duật Hy thấy thật quái lạ, chẳng phải mấy hôm trước hần gọi cho cô còn hỏi cô không muốn gặp hần hay sao? Còn như tra hỏi cô có đi gặp ai không nữa? Theo lẽ thường thì chắc chắn bây giờ hần sẽ hỏi mấy ngày nay cô đã chạy đi đâu, có phá phách ở đâu không mới đúng.

Hoắc Duật Hy chờ mãi, cũng không thấy hần hỏi mình. Cô cắn cắn môi, hơi nhích tới bàn làm việc của hần, nhưng chưa được mấy bước giọng nam trầm thấp đã vang lên: "Ra ngoài lấy cho tôi cốc nước."

"Ồ." Hoắc Duật Hy kêu một tiếng này xong cũng không biết nói gì thêm, hơi sượng người quay ra ngoài.

Cô đúng là bại não rồi đúng không? Tự nhiên lại trông mong hần nói với mình cái gì đó, còn cố tình chờ hần hỏi mình nữa. Tên đàn ông đó làm gì thì liên quan gì đến cô, đúng là ăn no rồi ngủ mơ mới có cái loại ham muốn tự ngược đó.

"Cạch" Hoắc Duật Hy để cốc nước lọc xuống, nói:

"Của anh."

"Ừ." Tư Cảnh Hàn vẫn không ngẩng đầu lên, nhạt nhạt trả lời không thái độ.

Hoắc Duật Hy thì vẫn đứng ở đó, không chịu về bàn làm việc như bình thường cô vẫn hay làm.

Người đàn ông thấy cô cứ đứng trước bàn làm việc thì hơi nghi hoặc, nâng mắt nhìn cô, thấp giọng: "Có chuyện gì sao?"

Hoắc Duật Hy mấp máy môi, nhưng không biết nói gì, cuối cùng lắc lắc đầu. Tư Cảnh Hàn thấy vậy lại nhìn vào văn kiện, rồi nói: "Nếu không có gì thì em về bàn làm việc đi."

Nghe xong lời này, Hoắc Duật Hy càng thêm kinh ngạc, mang một bụng tâm sự trở về ghế ngồi của mình mà chẳng hiểu mình làm sao? Nhưng mỗi lần liếc nhìn về phía người đàn ông kia thì lại thấy bản thân vô dụng, ngay cả nói cũng nói không xong, người ở ngay trước mặt, vốn nghĩ khi gặp lại liền tỏ thái độ với hần nhưng cuối cùng lại là hần tỏ thái độ với cô, thật đáng ghét!

Càng nghĩ càng tức, nhưng cũng không thể làm gì, Hoắc Duật Hy trút giận vào chiếc máy tính trước mặt. Cả buổi chiều làm việc có mấy lần cô muốn đến gần hần nhưng đều bị hần lãng đi, cứ như không muốn cô đến gần, vô cùng lạnh lùng.

Trước giờ tan tầm một chút, hần lại cầm chìa khóa xe sai bước rời đi, hình như không có ý định về Hàn Nguyệt. Hoắc Duật Hy lóng ngóng nhìn theo, nhưng vì phải soạn lại giấy tờ nên chỉ có thể nhìn bóng chiếc buttagi màu xám bạc lao đi về phía ngược lại đường đến Hàn Nguyệt ở ngoại thành.

Thật ra đứng từ chỗ này chỉ thấy một chấm nhỏ, chưa chi đã mất hút sau làn xe cộ tập nập. Hoắc Duật Hy nóng mắt giậm chân, có chút nói không nên lời. Đến khi rời khỏi công ty trên đường về nhà cô càng thêm khó chịu, không hiểu người đàn ông kia thật chất đang nghĩ gì. Cô cứ tự như: hay là Na Mộc Lệ thật sự có cách khiến đàn ông mê mệt vậy sao?

"Tiểu thư, sao con không ăn cơm?" Hàn thúc khê gọi, lúc này Hoắc Duật Hy mới hồi tỉnh, cô gượng gạo cười gắp một chút thức ăn cho vào miệng lấy lệ.

"Hôm nay con gặp thiếu chủ rồi?"

"Gặp rồi."

Nghe ra giọng điệu ủ rũ của Hoắc Duật Hy, Hàn thúc cũng tám phần hiểu hôm nay cô ở công ty cũng chẳng vui vẻ gì.

"Thiếu chủ nói với con cái gì sao hay là lại mắng con làm sai công việc gì của cậu ấy?"

"Không có Hàn thúc, ngược lại hẳn không có nói gì hết."

Hóa là vì Tư Cảnh Hàn không nói gì hết nên cô nhỏ mới khó chịu. Hàn thúc gật gật đầu, mức cho cô một chén canh măng tươi, rồi từ tốn bảo: "Thiếu chủ là người trầm tính, đôi lúc có chút lãnh cảm, hôm nay có lẽ do bận công việc nên như vậy là lẽ đương nhiên."

Ngược lại Hoắc Duật Hy nghĩ tên đàn ông đó chẳng những trầm tính mà rất hung dữ, mà còn lúc bình thường cũng rất hay nổi giận với cô. Không cho cô làm chuyện này, không được làm chuyện kia. Hay là bây giờ hẳn có Na Mộc Lệ hầu hạ rồi nên cảm thấy lười biếng với chuyện của cô, đem cô giống với những người khác mà đối xử, kiêu kì, bất cần, lạnh nhạt?

Không đúng, hẳn từng bảo Na Mộc Lệ chỉ như một món đồ còn giá trị lợi dụng thôi, sao bây giờ có thể xem trọng cô ta chứ? Mà loại người như hẳn có bao giờ xem trọng người phụ nữ nào đâu, cho dù có thì hiện tại cũng không có ở đây.

Lúc này điện thoại bàn của biệt thự lại reo lên, Hàn thúc tự mình đi bắt máy, ông đáp một tiếng liền cúp máy rồi lên lầu, đến phòng làm việc của Tư Cảnh Hàn lấy một số giấy tờ liền quay xuống. Hoắc Duật Hy tò mò nhìn theo, rồi hỏi: "Có chuyện gì thế Hàn thúc?"

"Thiếu chủ bảo người mang tài liệu đến khu Cảnh Giang trong thành phố cho cậu ấy, có lẽ cậu ấy đêm nay không về Hàn Nguyệt."

"VẬY... vậy sao?"

Cảnh Giang là một trong những bất động sản quan trọng của Tư thị ở thành phố K, Tư Cảnh Hàn có một biệt thự ở đó cô cũng có tới chơi mấy lần, nhưng chủ yếu là lúc Cảnh Giang vừa xây xong, Hàn thúc xin phép hẳn cho cô đến tham quan.

Đột nhiên Hoắc Duật Hy có một ý định, "Con ăn xong rồi, hay là để con mang đến đó."

Hàn thúc hơi chần chừ, cái này có hơi đường đột, ông nhìn đồng hồ: "Thiếu chủ có căn dặn tiểu thư không được ra ngoài vào buổi tối quá 10 giờ."

Biết Hàn thúc đang do dự, Hoắc Duật Hy liền buông đũa xuống chạy đến bên ông, cầm lấy văn kiện, chỉ vào đồng hồ: "Thức xem, bây giờ chỉ mới 8 giờ thôi, hơn nữa con là đến chỗ hẳn chứ đâu có đi chỗ khác, phải không?"

Ngồi trên xe, Hoắc Duật Hy nhìn ra cửa sổ, ngắm bầu trời đêm đầy những đốm sao nhỏ li ti. Ôm tập văn kiện trong người, Hoắc Duật Hy mừng rỡ từng khớp tay thon dài, trắng nõn của Tư Cảnh Hàn hay nhịp gõ, cô lại làm theo. Thế nào bây giờ lại thấy lâu đến nơi như vậy?

Tâm tình cô ngày càng khó hiểu, mới đêm qua còn tức giận chuyện hẳn ở bên ngoài ân ái cùng phụ nữ khác làm liên lụy đến cô mà vừa hận vừa giận, thì bây giờ lại muốn gặp hẳn vô cớ, mà gặp hẳn để làm gì cô cũng không biết.

Rất may, cuối cùng cũng đến được công biệt thự, Hoắc Duật Hy vừa xuống xe đã có một vệ sĩ cung kính bước đến:

"Hoắc tiểu thư, cô đến đưa văn kiện cho Thiếu chủ?"

Cô mỉm cười gật đầu, không ngờ là vệ sĩ còn nhớ mặt cô.

"Thiếu chủ đã lái xe đến khu nhà hàng - khách sạn, còn bảo người đưa đến cứ trực tiếp đến đó tìm ngài ấy."

"Được, cảm ơn anh."

Vệ sĩ cúi đầu, Hoắc Duật Hy cũng quay trở lại xe bảo tài xế lái đến nhà hàng Cảnh Giang.

Nhưng nào ngờ, vừa bước chưa lên xe thì lúc này đã có một chiếc xe Ferrari màu đỏ lướt tới, người đến không lầm lẫn vào đâu chính là Na Mộc Lệ. Nhìn thấy cô, cô ta cũng rất ngạc nhiên, cả kính rồi chuyển sang nghi vấn:

"Sao cô lại ở đây?"

Hoắc Duật Hy không còn ở làng giải trí nữa nên cũng không cần e dè, đứng thẳng lưng, háh cảm nhìn vào mặt cô ta.

"Tại sao tôi không thể đến đây?"

Khuôn mặt của Na Mộc Lệ hơi biến sắc, lúc trước một lần cô ta nhìn thấy Hoắc Duật Hy từ chiếc buttagi bước ra cách trường quay khoảng hai trăm mét đã lấy làm lạ. Sau này để ý lại thấy Hoắc Duật Hy dù chỉ là diễn viên hạng ba nhưng ngoài quần áo bình thường thì giày và đồng hồ cô đeo đều không phải nhãn hiệu có tràn lan trên thị trường, chủ yếu là số lượng có hạn rất ít người bình thường biết đến. Cô ta từng nghĩ Hoắc Duật Hy chẳng qua

cũng chỉ là nhờ chút dung mạo được đại gia bao nuôi, mà người hậu thuẫn cho cô ta lại là Tư Cảnh Hàn nên dù người kia là ai cô ta cũng chẳng cần phải e ngại. Nhưng rồi vụ việc xung đột ở trường quay, thế nhưng Tư Cảnh Hàn lại đích thân xuất hiện, biết được hân không phải vì cô ta mà đến nên Na Mộc Lệ đã nghi ngờ giữa Hoắc Duật Hy và Tư Cảnh Hàn có mối quan hệ mờ ám, giác quan thứ sáu của phụ nữ đặc biệt nhạy bén, nhất là với tình địch của mình. Và sự xuất hiện của Hoắc Duật Hy ngày hôm nay càng làm cô ta khẳng định suy đoán của cô ta không hề sai, quả thực Hoắc Duật Hy không những là tình địch giành Kha Triển Vương của người chị em tốt của cô ta, mà còn là tình địch luôn ẩn trong bóng tối mà cô ta không ngờ tới.

"Hoắc Duật Hy, cô tưởng mình là ai mà dám huênh hoang với tôi. Cùng lắm cô cũng chỉ là con tép râu không ai biết đến."

"Người phụ nữ thông minh chẳng bao giờ khoe khoang bản thân cả, chỉ dùng năng lực để chứng minh khả năng thôi, Na Mộc Lệ cô không biết à?" Hoắc Duật Hy khinh bỉ nói, đối với Na Mộc Lệ này cô cũng không cần quá khách khí.

Na Mộc Lệ không tức giận, bật cười, cũng mỉa mai: "Khả năng, ý cô là sao? Ở trên giường câu dẫn đàn ông để anh ta mê luyến không thể rời bỏ mình mà tìm người phụ nữ khác thì là thực lực à?"

Hoắc Duật Hy ôm sát tài liệu, nhìn Na Mộc Lệ ăn mặc khêu gợi, ban đêm mà từ trên xuống dưới là một bộ váy đen liền thân chủ đạo bằng ren, cô ta không thấy lạnh nhưng cô cũng tự thấy run lên cảm cấp. Hơn nữa đôi giày cao gót của cô ta càng làm cô thêm chướng mắt, vì cô không đi được giày cao gót nữa.

Dù bây giờ cô đã cao lên được 1m75, nhưng mà không có giày cô gót, thì cô ta cũng đứng hơn cô nữa cái đầu, cô ta ăn mặc lộng lẫy hấp dẫn còn cô thì một dạng váy cử như đồ ngủ mò ra đường, còn mang theo giày vải đế bằng nên có chút trẻ con. Tuy vậy, Hoắc Duật Hy vốn trong cốt tủy sự ngạo kiêu nên không chịu thất thế: "Thực lực của tôi chính là không chỉ làm được người tình trên giường mà ngay cả việc vào công ty của hân làm cũng không thành vấn đề, cô xem, hằng ngày thấy nhau thì cô nghĩ vị trí của tôi so với cô thì thế nào? Cùng lắm đàn ông chán miệng sẽ ra ngoài tìm của lạ, nhưng không phải cuối cùng cũng mò về nhà ăn cơm sao? Mà tôi, chính là người ở cạnh hân thường xuyên nhất, cô là món ngon lạ nhưng tôi lại là món cơm hân có ngày nhất định tìm về!"

Na Mộc Lệ hơi tức giận, quát: "Hoắc Duật Hy, đừng tưởng mình có chút nhan sắc thì cho là có tất cả. Người đàn ông như Tư Cảnh Hàn thì không đời nào xem trọng bất cứ người đàn bà nào đâu. Nhưng mà ai có được dòng máu của anh ấy lưu trong người thì xem như kẻ đó thắng!"

Hoắc Duật Hy nghe lời này liền sựng lại, trong mắt biến hóa như sóng biển cuộn trào, một đoạn kí ức lũ lượt tràn về nhấp nháy trái tim của cô.

Sau đó cô cười đến run rẩy.

Lưu trong người dòng máu của hân thì thắng sao?

Vậy Hoắc Duật Hy thất thiêu chạy trên đường trong đêm mưa bão, trong ngày nắng chiều nuốt chửng máu tanh của ba năm trước thì là thế nào? Chính là cái bộ dạng người không ra người đó, lâm vào bản cùng tuyệt lộ không chút ánh sáng hy vọng.

Nghĩ đến đây đôi mắt màu hổ phách sắc lên lạnh lẽo, cô bước đến trước mặt Na Mộc Lệ, áp sát vào tai của cô ta mà thì thầm nói:

"Vậy cô có rời sao?"

Cô ta nhìn vào đôi mắt của Hoắc Duật Hy, sợi dây thần kinh mẫn cảm rung lên trước khí thế đó. Nhưng thế nào Na Mộc Lệ cũng không phải loại phụ nữ không có não, giữ được vị trí ảnh hậu, ít nhiều cô ta cũng biết giữ mình sao cho phù hợp.

Đáp lại cô: "Nếu tôi nói đúng thì thế nào?"

"Thế thì tôi xin chúc mừng cô." Nói xong, Hoắc Duật Hy làm ra một biểu cảm vừa chột nhớ ra điều gì đó, rồi như thương hại nhìn Na Mộc Lệ: "A, nhưng mà tôi quên nói cho cô biết, từng có một người phụ nữ đã mang thai đứa trẻ của Tư Cảnh Hàn, nhưng chẳng những hân nhẫn tâm bóp chết đứa bé đó mà ngay cả mẹ của nó cũng bị hân rút mất gân chân."

Na Mộc Lệ giật mình theo phản xạ lùi lại, cô ta như nhìn thấy ma quỷ trong ánh mắt của Hoắc Duật Hy, dường như ánh mắt đó quả thật đã dọa cô ta sợ hãi.

Nhưng suy đi nghĩ lại, cũng có thể Hoắc Duật Hy bịa chuyện lừa cô ta, làm sao có thể có người tàn độc như vậy, ngay cả con ruột của mình cũng không cần.

Được suy nghĩ này trấn an, Na Mộc Lệ an tâm hơn, lại nói: "Hừ, Hoắc Duật Hy, tôi không cần biết người phụ nữ đó là ai. Nhưng cô phải hiểu phụ nữ trong lòng anh ấy không phải ai cũng như nhau, cô ta bị như thế là vì giá trị cô ta trong mắt anh ấy không đáng một đồng, nhưng cô có chắc rằng tôi đối với anh ấy không có giá trị? Đứa bé của tôi anh ấy không cần hay không?"

Hoắc Duật Hy không trả lời, mà lần nữa tiến lên, nói vào tai Na Mộc Lệ một câu chỉ đủ mình cô ta nghe thấy. Lập tức Na Mộc Lệ trừng mắt, giận giữ đẩy Hoắc Duật Hy ra.

"Cô...cô..."

"Hừ..." Hoắc Duật Hy khịt mũi cười yếu ớt nhưng như con báo nhỏ chực sẵn con mồi.

Bỗng có luồng sáng dần rọi về phía bên này, cắt đứt bầu không khí ngột ngạt như sắp có chiến tranh nổ ra. Rồi chiếc Buttagi màu xám bạc mà Tư Cảnh

Hàn trưà nay lái đi dừng lại. Hai vệ sĩ lập tức đi đến cung kính mở cửa xe, rồi nói nhỏ vào tai người đàn ông, hần bước ra mang theo hơi thở cao quý và lạnh lẽo sai bước dài đến chỗ Hoắc Duật Hy và Na Mộc Lệ đang đứng.

Buổi tối, màu đen nuốt chửng không gian, chỉ có ánh đèn của biệt thự rọi xuống thân ảnh của Tư Cảnh Hàn, có lẽ do ánh đèn hắt vào mà trông da vẻ vốn trắng nõn của hần nay lại càng nhợt nhạt, đôi môi mỏng mím thẳng thành một đường, xa cách.

Cả hai người phụ nữ đều nhìn chằm chằm vào hần rồi đảo mắt đi, một người là do sợ hãi, còn một người là do khinh rẻ.

Mà người phụ nữ ngạo mạn đó chính là Hoắc Duật Hy.

Tư Cảnh Hàn nhìn một lượt liền hiểu tám phần, lạnh lùng cất giọng: "Chỗ này thích hợp để cho người khác cãi nhau?" Hần hất cằm nhìn về phía hai vệ sĩ gác cổng, vô cùng không hài lòng.

"Thiếu chủ, là lỗi của thuộc hạ. Nhưng mà...thật sự Hoắc tiểu thư là người của Hàn Nguyệt tới nên chúng thuộc hạ không dám làm bậy."

Tư Cảnh Hàn nhìn ra được vẻ khó xử của hai vệ sĩ, quả thực là tài xé của Hàn Nguyệt đưa Hoắc Duật Hy đến chẳng trách bọn họ không dám ngăn cản.

Na Mộc Lệ thấy Tư Cảnh Hàn từ lúc đến cho tới bây giờ cũng chưa từng nhìn cô ta lấy một lần, liền bước lên một bước: "Cảnh Hàn, em..."

"Tài liệu của anh." Hoắc Duật Hy cũng nhanh chân, cắt ngang lời Na Mộc Lệ, đưa tập tài liệu cho hần.

Tư Cảnh Hàn nhận lấy, nhưng không có nhìn Hoắc Duật Hy mà nhìn hai vệ sĩ, nặng nề lên tiếng: "Đừng để chuyện hôm nay lặp lại thêm lần nữa nữa."

"Rõ!"

Na Mộc Lệ càng thức thời, biết Tư Cảnh Hàn không vui nên đi đến nắm lấy cánh tay của hần, mềm giọng nói: "Cảnh Hàn, em biết sai rồi, lần sau sẽ không nữa vậy nữa. Lần sau dù cô ấy có nói gì em cũng sẽ nhẫn nhịn, anh đừng giận em có được không?"

"Na Mộc Lệ, cô đừng nói như mình vô tội lắm, Tư Cảnh Hàn anh ta không phải người để cô qua mặt đâu." Hoắc Duật Hy chán ghét nhìn Na Mộc Lệ đang dán sát cơ thể vào cánh tay của Tư Cảnh Hàn, lạnh lùng nói.

Tư Cảnh Hàn lúc này mới nhìn về phía Hoắc Duật Hy, "Nếu đến để đưa tài liệu thì xong việc rồi, em về đi."

Hoắc Duật Hy mở to con ngươi, không ngờ Tư Cảnh Hàn sẽ đáp trả cô như vậy. Rốt cuộc là thế nào chứ?

Hoắc Duật Hy vô cùng bất bình đi đến: "Tư Cảnh Hàn..."

"Đi!" Lời này của Tư Cảnh Hàn vô cùng lạnh lẽo và nghiêm khắc, là một mệnh lệnh không thể từ chối. Càng không cho cô có cơ hội đến gần giải thích hay nói bất cứ điều gì.

Hoắc Duật Hy há miệng thở dốc, Na Mộc Lệ thì cố giấu phần kích đến nội thương, cô ta nhìn Hoắc Duật Hy bằng ánh mắt của kẻ chiến thắng càng khiến cô uất ức.

"Phịch" tiếng đóng cửa xe một cách gọn dừ vang lên, chiếc xe chở Hoắc Duật Hy nhanh chóng lăn bánh vào màn đêm tĩnh mịch.

Dù không thể nhìn thấy gì nhưng đôi mắt màu lam vẫn lảng lạng dõi theo đến khi tiếng động cơ không còn nghe thấy nữa. Tư Cảnh Hàn nhân lúc không ai để ý lặng lẽ thu lại ánh nhìn, cuối cùng, hần mới xoay người trở vào trong nhưng tay của Na Mộc Lệ vẫn bám chặt khiến hần nhíu mày nhìn đến cô ta.

"Cảnh Hàn, dạo này không có gặp anh, em rất nhớ. Tối nay để em ở lại hầu hạ anh được không?"

Đối với giọng nói mềm mỏng như tiếng mèo kêu của Na Mộc Lệ, là đàn ông chắc chắn sẽ mềm lòng. Hơn nữa, với bộ váy cô ta đang mặc như muốn để lộ tất cả vốn liếng thì dù có là người cấm dục cũng bùng bùng lên khí thế. Có lẽ mục đích hôm nay cô ta đến đây đã quá rõ ràng, càng không muốn che giấu, nên cô ta đã chuẩn bị vô cùng cẩn thận, hấp dẫn đến nỗi không thể chối từ. Một cái chớp mắt thôi cũng như câu hò đoạt phách, trừ phi là đàn ông sinh lý có vấn đề mới đẩy cô ta ra.

Na Mộc Lệ lệ thầm nghĩ vậy, nên cô ta càng tự tin, cười thêm duyên dáng, câu dẫn nhìn Tư Cảnh Hàn.

"Cút!"

Nhưng người đàn ông không chút để tâm, lạnh lùng phun ra duy chỉ một chữ cũng thấy lười cho cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thế Yếu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Tư Cảnh Hàn, anh làm sao vậy?

"Cảnh Hàn, Cảnh Hàn....sao anh đừng đối xử với em như vậy được không? Em thật sự rất nhớ anh mà." Na Mộc Lệ không cam tâm, nhất quyết nắm lấy cánh tay của hắn, cả người cơ hồ đều dán chặt vào người đàn ông, cho hắn cảm giác được sự đầy đặn của cô thể mình có bao nhiêu hấp dẫn.

Theo từng động tác và khoảng cách gần, mùi nước hoa Chanel của cô ta đều xộc vào mũi Tư Cảnh Hàn, hắn cảm thấy một đường nhộn nhạo từ dạ dày dâng lên, nhích một bước lùi lại, hơi u ám nhìn Na Mộc Lệ:

"Cô còn chưa đủ tư cách yêu cầu tôi đối xử với cô thế nào. Phụ nữ ngoan thì phải biết nghe lời, nên biết thỏa mãn với điều đang có, tôi càng không thích người khác trái ý mình, hiểu chưa?"

Na Mộc Lệ đáng thương nhìn vào mắt của hắn, trong mắt ầng ầng nước vô cùng tội nghiệp: "Em biết rồi, sau này em sẽ không tự tiện như vậy nữa. Nhưng Cảnh Hàn, xin anh, đừng lạnh lùng với em như vậy, em sẽ không chịu nổi đâu."

Tư Cảnh Hàn có chút nhức đầu, mi tâm nhíu lại phiền chán, ánh mắt màu lam trong đêm tối phẳng lặng đến đáng sợ đột nhiên lóe lên rồi nhanh chóng sâu kín giấu đi về sắc bén, khuôn mặt có chút hòa hoãn nói: "Vậy mới ngoan chứ." Hắn đưa tay vuốt mấy lọn tóc xoăn bồng bềnh của cô ta, rồi lại nói tiếp: "Được rồi, hôm nay đến đây thôi, cô về đi, chẳng phải vừa nhận được hợp đồng đại diện phát ngôn cho Tư thị sao? Về chuẩn bị sớm cho tốt, ngày mai đến sớm một chút, tôi không muốn có vấn đề nào ngoài mong muốn xảy ra. Cô cũng phải biết vận dụng tốt cơ hội này, biết không?"

Na Mộc Lệ thấy Tư Cảnh Hàn đã nhượng bộ đến như vậy, dù cô ta có "ham muốn" đến đâu cũng không dám tiếp tục dây dưa, người đàn ông này là quân vương khó chiều, muốn có được còn khó hơn lên trời, nhưng cô ta dù vậy cũng không muốn bỏ cuộc, vì cô ta thật sự đã mê mẩn người đàn ông này mất rồi.

"Được, em biết rồi, ngày mai em sẽ chuẩn bị thật tốt. Cảnh Hàn, tạm biệt." Na Mộc Lệ cố gắng mỉm cười, thật nhẹ nhàng bảo rồi luyến tiếc nhìn Tư Cảnh Hàn một lần nữa mới lên xe. Cũng may, hắn không có lập tức đi vào mà vẫn ở đó nhìn cô ta, làm cô ta vui mừng như điên.

Xe của Na Mộc Lệ nhanh chóng tan mất trong màn đêm, Tư Cảnh Hàn lúc này mới thu lại tầm mắt, quay lại đi vào biệt thự nhưng dư quang ánh mắt khẽ đảo về bóng đen lúc ẩn lúc hiện, đôi môi hơi nhạt lặng lẽ nở nụ cười như ma quỷ chốn u linh. Đôi chân thon dài thẳng tắp nặng nề di chuyển từng bước để lại cái bóng thật dài trên khoảng sân vắng lặng.

"Rào rào rào"

Trong nhà vệ sinh sáng như gương, Tư Cảnh Hàn lập đi lập lại động tác rửa tay đã hơn mười phút. Sau đó, mới thấy hải long tiếp tục cời bộ tây trang mặc trên người bỏ vào thùng rác, nghĩ đến vừa rồi Na Mộc Lệ chạm vào người của mình và cả mùi hương trên người cô ta, da đầu của hắn cũng muốn run lên, rồi lại điên cuồng dội nước lên người.

Sắc mặt của hắn càng ngày càng nhợt, cả đôi môi vốn hồng nhuận nay cũng tím thành một đường trắng bệch, hắn ngược nhìn bản thân trong gương, bắt quá cũng không có định gọi cho ai mà lặng lặng trở lại giường ngủ, nằm xuống.

Qua rất lâu, cũng không thấy hắn ngồi dậy nữa.

Nhưng cô phải hiểu phụ nữ trong lòng anh ấy không phải ai cũng như nhau, cô ta bị như thế là vì giá trị cô ta trong mắt anh ấy không đáng một đồng, nhưng cô có chắc rằng tôi đối với anh ấy không có giá trị? Đứa bé của tôi anh ấy không cần hay không?

Hoặc Duật Hy từ lúc lên xe về biệt thự trong đầu luôn lặp lại những lời này của Na Mộc Lệ. Có phải đối với hắn ấy, người con gái ấy không xứng đáng một đồng, nên không cần luôn đứa bé.

Đột nhiên một nỗi sợ thoáng vô cớ, vậy có khi nào hắn sẽ như lời Na Mộc Lệ nói, hắn không yêu cô nên không chấp nhận đứa trẻ của cô, nhưng lại có thể chấp nhận đứa trẻ của một người phụ nữ khác hay không? Rồi chấp nhận luôn mẹ của nó?

Mi tâm của Hoắc Duật Hy nhíu chặt lại thành một đoàn.

Không! Cô không muốn nó xảy ra, càng không thể chấp nhận điều đó!

Nếu đứa trẻ của cô không thể tồn tại trên đời thì cô cũng không thể chịu được đứa trẻ của một người phụ nữ khác tồn tại. Thứ cô muốn là Tư Cảnh Hàn đời này tuyệt tử tuyệt tôn, sống và chết đi trong sự cô độc, không người khóc thương, đưa tiễn. Cho dù là linh hồn của hắn cũng phải cô độc một mình trong vạn kiếp âm u.

Hắn phải đền tội cho đứa bé của cô!

Hoắc Duật Hy nghĩ đến đây thì tay cô cũng run lên, cô giật mình nhìn vào chính bản thân trong kính chắn gió.

Tại sao, tại sao cô lại có ý nghĩ tàn độc như vậy? Những đứa trẻ thì đã có tội gì đâu chứ? Nhưng vì sao chỉ cần nghĩ đến có một đứa bé là con của Tư Cảnh Hàn, mà mẹ nó không phải cô, thì cô lại khó chịu đến không thở được.

Sự khó chịu đó còn cao, như muốn lắng trĩ trái tim của cô, làm nó như rơi vào vực sâu muôn trượng. Lòng cô thì lại trống rỗng, đôi lúc lại quặn lên từng cơn ê ẩm, xót xa và tức giận.

Nếu lời Na Mộc Lệ nói là thật, cô ta đã mang thai thì phải thế nào? Phải làm thế nào đây?

"Tiểu thư, đã đến rồi." Tài xế khẽ nhắc nhở.

Hoắc Duật Hy bưng tỉnh, không có chút tinh thần đi vào biệt thự, Hàn thúc thấy cô nhỏ chào mình một tiếng rồi lẳng lặng lên phòng thì hỏi tài xế đưa cô đi Cảnh Giang: "Tiểu Vương, tiểu thư làm sao vậy, không gặp được thiếu chủ sao?"

"Không phải, là ở trước cổng biệt thự Cảnh Giang, tiểu thư đụng mặt với cô Na Mộc Lệ, sau đó hai người có nói với nhau vài tiếng không vui, lúc đó thì thiếu chủ về, nhưng ngài ấy lại bảo tiểu thư đi về mà không nghe cô ấy nói lời nào cả." Tiểu Vương nói xong thì nhún vai một cái, cũng không biết tỏ thái độ gì cho phù hợp. Dầu sao thiếu chủ của bọn họ là người có tâm tư sâu rộng, ngài ấy nghĩ gì cũng chẳng mấy ai hiểu. Chỉ tội cho tiểu thư, suốt ngày phải ủ dột nghĩ đến người đàn ông quá mức đa tình, đào hoa.

Tối đó, Hàn thúc cũng không dám lên thăm Hoắc Duật Hy. Mà cô lên cũng không biết nói gì cho phù hợp, chung quy ông không có ở đó, mà Tư Cảnh Hàn cũng không muốn người khác nhúng tay quá nhiều vào chuyện của hắn và Hoắc Duật Hy.

Hoắc Duật Hy không ngủ được, cứ mờ mắt thần thờ nhìn trần nhà. Rồi lại nghĩ bây giờ Tư Cảnh Hàn đang làm gì? Lúc này Na Mộc Lệ ở đó, chẳng lẽ suốt khoảng thời gian qua cô ta đang ở biệt thự Cảnh Giang cùng Tư Cảnh Hàn?

Hay là vì trong bụng cô ta thật sự có đứa trẻ nên hắn mới không tiếc rẻ thời gian ở bên cạnh cô ta suốt mấy tuần. Rồi tặng luôn biệt thự xa hoa cho cô ta và đứa bé ở?

Hoắc Duật Hy xoay người nhìn ra cửa sổ, đêm nay không có bàn tay và hơi thở quen thuộc kia tìm đến như những đêm trước, cô càng khó ngủ. Chẳng phải bình thường chỉ cần cô nhắm mắt thì nó sẽ xuất hiện vô cùng chân thực sao? Vậy vì sao hôm nay nó không đến nữa?

Mắt của cô bắt giắc đỏ lên, nhưng lại cố nuốt xuống một cách khó nhọc những khó chịu. Tâm tình của cô không thể dễ bị động như vậy, không được.

Không được!

Sáng hôm sau, ngay cả tiếng chim non kêu cũng không có, chắc nó còn chưa tỉnh ngủ, hoặc một đêm lạnh đã bóp chết linh hồn nhỏ bé của nó mất rồi.

Hoắc Duật Hy chậm rì rì xuống tầng, ngồi vào bàn ăn, vẫn trống rỗng vị trí chủ nhân của ngôi nhà. Hàn thúc hôm nay cũng rất ít nói vì thấy tâm trạng của Hoắc Duật Hy rất kém, cố lên tiếng khuyên cô vài câu nhưng xem ra Hoắc Duật Hy chẳng tiếp thu được gì.

Tài xế gọi bằng Tiểu Vương vẫn theo thông lệ chở Hoắc Duật Hy đến công ty. Cô không hy vọng quá nhiều hôm nay Tư Cảnh Hàn có mặt ở phòng làm việc.

"Cạch." cửa mở ra.

Im lặng.

Cô cười nhạt, quả nhiên là không có ai. Đi đến quan sát tài liệu trên bàn cũng không có người động tới, nguyên vẹn như ngày hôm qua cô rời đi. Hoắc Duật Hy lười biếng trở lại chỗ bàn làm việc của mình, nhưng cô cũng không muốn làm việc, chỉ gác tay lên bàn rồi nằm đấy như chờ đợi.

Thi thoảng, sẽ có vài người bước vào đưa văn kiện, rồi cũng nhanh chóng ra ngoài. Qua rất lâu cũng đã đến giờ cơm trưa, Hoắc Duật Hy không xuống nhà ăn cho nhân viên nữa, mà trốn hẩn trong phòng ăn một mình, cả căn phòng cũng giống như nhà của cô, muốn làm thế nào cũng ai quản.

Ăn được nửa chừng, Hoắc Duật Hy bắt giắc hít hít mũi, mắt đỏ hoe, có cảm tưởng như một người phụ nữ bị chồng lạnh nhạt, ra ngoài tìm tiểu tam, còn mình ở nhà thì đợi đến khi cơm nguội, canh lạnh thì lại lủi thủi ăn một mình.

Cô tự trào, nhìn xung quanh rồi thở hắt một hơi, quyết định không ăn nữa, dọn dẹp một chút liền vào nhà vệ sinh chuyên dụng trong phòng chính chu quần áo, trang điểm, sau đó xách túi rời khỏi công ty.

Ban đầu, chỉ định lang thang đi dạo cho khuây khỏa, nhưng lúc đi vào trung tâm thương mại cô lại đem thẻ đen Tư Cảnh Hàn từng cho mình tàn sát.

"Tiểu thư, cô chắc là lấy hết chỗ quần áo này chứ?"

"Ừ, cô cứ gói lại."

Hoắc Duật Hy hờ hững đứng một bên nhìn, ngay cả thử cô cũng không thử đã mua về hết. Dầu sao cũng là tiền của hắn, dầu sao cũng là trung tâm thương mại của hắn, cô mua sập luôn có khi hắn cũng chẳng thèm đếm xỉa cô thế nào. Vì bây giờ hắn bị Na Mộc Lệ che mắt rồi phải không?

Nhân viên ở khu mua sắm thấy khách hàng trả lời như vậy, dù trong lòng chấn động vô vàn nhưng vẫn kìm nén sự xúc động và ganh tỵ. Vừa mừng vì doanh số bán hàng tháng này sẽ tăng vượt bậc, ghen tỵ và hâm mộ vì đều là phụ nữ nhưng vì sao người phụ nữ trước mặt này lại có phúc như vậy, quần

áo đã gói lại đều là hàng xa xỉ hoặc số lượng có hạn, vậy mà ngay cả liếc nhìn một cái cũng không, rốt cuộc hầu bao trong tay người phụ nữ này bao nhiêu chứ? Hay là người phụ nữ này có người đàn ông chồng lưng rất giàu có nên mới không tiếc rẻ thứ gì như vậy? Nhưng vung tiền như rom rác thế thì ác hản sự dung túng của người đàn ông kia chi ngược phụ nữ của mình cũng phải đạt đến cực hạn rồi.

Đến gần chiều tối Hoắc Duật Hy ghé một nhà hàng trong thành phố ăn nốt luôn bữa tối, đầu sao cô cũng không có tâm tình, ăn ở đâu cũng thế thôi.

Nhìn người nghệ sĩ violone kéo đàn thành thực những thứ âm thanh êm tai và lãng mạn, không ít người đến chỗ này là cặp đôi hẹn hò càng làm cô tủi thân. Bất quá giữa lúc cô đơn như vậy lại có một cuộc gọi đến, Hoắc Duật Hy lập tức cầm điện thoại lên xem có phải là người đó hay không. Có điều, đã làm cô thất vọng, giọng có chút ừ ừ nói:

"A Tur, có chuyện gì sao?"

Đầu dây bên kia lập tức hỏi: [Tiểu Hy, hần có ở chỗ của em không?]

Hần mà Lạc Tur Vũ nói đương nhiên là Tur Cảnh Hàn, nhưng quái lạ, sao tự dung Lạc Tur Vũ lại gọi cho cô hỏi vấn đề này, chẳng phải hai người này dù cách nửa vòng Trái Đất vẫn nắm được lịch trình của nhau như hình với bóng sao?

"Không có, từ hôm qua đến giờ tôi không thấy Tur Cảnh Hàn, hôm nay anh ta cũng không đến Tur thị..." Nói đến đây, cô lại im lặng, sau đó bổ sung: "...cũng có thể hần còn ở Cảnh Giang cùng người phụ nữ của hần không chừng."

Lạc Tur Vũ nghe ra mùi thuốc súng nồng nặc, nhưng trước mắt hần cũng không đủ tâm tư giải vây cho ai cả, chỉ có thể qua loa nói: [Là vậy sao, được rồi, em làm việc của mình đi, tôi tìm cách khác liên lạc với hần.]

Thấy Lạc Tur Vũ chuẩn bị cúp máy, giác quan thứ sáu của Hoắc Duật Hy nhạy bén phát hiện có điều không ổn, cô hỏi lại: "A Tur, có chuyện gì phải không, có về anh rất gấp."

[Tiểu Hy ngoan, không có chuyện gì đâu. Có lẽ là điện thoại của hần hết pin, tôi gọi không được mới gọi cho em để bảo hần xử lý vài công việc thôi.] Nói đoạn, Lạc Tur Vũ lại đánh sang chuyện khác: [Em đang ở ngoài sao?]

"Ừm, tôi đang ở nhà hàng."

[Ừ, vậy khi nào ăn xong nhớ về cẩn thận.

"Được."

[Vậy tôi cúp máy đây.]

Sau khi nói chuyện xong với Lạc Tur Vũ, Hoắc Duật Hy cũng không có ý định ăn tiếp, nhìn đồng hồ cũng đã hơn 7 giờ tối. Cô đứng dậy tính tiền rồi cầm túi đi ra ngoài, lúc này cô bảo tài xế Vương không cần đến đón, sau khi đi dạo cô sẽ tự bắt xe về. Anh ta có gọi cho Hàn thúc để hỏi ý kiến, Hàn thúc thấy hai hôm nay Hoắc Duật Hy luôn không vui thì liền chiều ý của cô.

Thế nên bây giờ Hoắc Duật Hy lại lang thang trên đường ngắm nhìn phố thị sầm uất với đủ loại đèn và âm thanh huyền ảo. Dọc theo lối công viên cô đang đi là hướng về ngoại thành, qua khỏi chỗ này là nơi có nhiều taxi thường tới lui nhất, cô cũng định đi hết một vòng thì sẽ bắt xe về Hàn Nguyệt.

Đứng cạnh bờ sông hóng gió đến khi thấy lạnh, cô mới xoay người lại, bây giờ đã có ý định về nhà. Đưa lưng tựa vào khung chắn an toàn, đột nhiên từ phía xa ven đường có một chiếc xe khiến cô chú ý.

Hoắc Duật Hy bước lại gần, quả nhiên chẳng những chiếc xe kia quá mức bắt mắt mà còn rất giống chiếc Maybach Exelero Tur Cảnh Hàn để ở biệt thự Hàn Nguyệt. Ban đêm thế này mà còn có người lái siêu xe ra đường rồi đậu ngay bên đường ngắm cảnh sao?

Thế nhưng chân của cô còn nhanh hơn suy nghĩ, chẳng mấy chốc đã bước đến bên chiếc xe kia, cũng may một bên kính chắn gió đã được hạ xuống khiến cô có thể thấy được rõ ràng dung mạo của người ở trong.

Trái tim Hoắc Duật Hy đánh thịch một cái, không tin vào mắt mình.

Thế nhưng lại là Tur Cảnh Hàn, hơn nữa hần đang gục đầu lên bánh lái, khuôn mặt trắng nõn bây giờ lại hơi phỉm đỏ, hơi thở nặng nhọc và nóng dọ người. Có lẽ định hạ kính chắn gió xuống để điều hòa nhịp thở một chút nhưng lại mê man thiếp đi.

Hoắc Duật Hy hơi run run, đưa tay chạm vào mặt của hần.

Rất nóng, giống hệt năm năm trước khi cô gặp hần ở phòng bao.

Cô giật tay, hơi lùi lại, không lập tức gọi hần mà nghĩ đến những chuyện xảy ra mấy ngày nay. Trong lòng thật sự uất ức và tức giận, rất muốn bỏ mặc sống chết của hần, mà đây cũng là một cách tốt để cô trả thù.

Hoắc Duật Hy muốn xoay người rời đi.

Trong đầu cô hiện ra một ác quỷ cánh đen an ủi: Không sao đâu, một lát sẽ có người đến đưa hần đi thôi, không chết được đâu.

Nhưng rồi một thiên thần cánh trắng lại bảo: Lỡ không có người đến thì chắc chắn sẽ chết người, hấn không chịu được đâu. Chẳng lẽ cô nhìn hấn chết đi như vậy sao, cô không muốn nhìn thấy bộ dạng của Tiểu Bạch nữa à?

Lần này đến lòng Hoắc Duật Hy tự bảo: Không! Hấn không phải là Tiểu Bạch, bộ dạng đó cũng không phải là của Tiểu Bạch, mà chân chính là của Tư Cảnh Hàn. Là hấn cho Tiểu Bạch hình dáng đó mà thôi.

Đó là Tư Cảnh Hàn, càng không phải là ai khác!

"Tư Cảnh Hàn, Tư Cảnh Hàn...anh làm sao vậy? Anh trả lời tôi đi?" Hoắc Duật Hy cuối cùng vẫn quay lại chỗ chiếc xe, gọi mấy tiếng mà người đàn ông vẫn không chút phản ứng, cô hơi chồm người vào trong lay cánh tay của hấn.

"Tư Cảnh Hàn, anh không sao chứ? Anh tỉnh lại đi."

Sức lực cô dùng hơi lớn, cuối cùng Tư Cảnh Hàn cũng đánh mi tâm, đôi mắt lúc này trong veo và phẳng lặng, có chút mơ hồ. Nhưng vừa thấy người trước mặt là Hoắc Duật Hy hấn liền đẩy cô ra, xoay mặt đi, bộ dạng rất không muốn cô đến gần.

Nhưng xem ra sức hấn dùng không lớn, cũng lắm chỉ gạc được cánh tay của cô ra. Hoắc Duật Hy nhú mày, có chút bức bối nhìn về bài xích của hấn đối với mình.

"Anh bệnh rồi, tôi đưa anh đi bệnh viện."

"Không cần, đi đi."

Mấy chữ này từ lồng ngực của hấn phát ra vô cùng trầm, ngay cả mở miệng cũng thấy tốn sức lực đến vậy, đầu thì đau như búa bổ, chỉ muốn gục xuống ngủ thiếp đi.

"Tư Cảnh Hàn, anh đừng dùng thái độ đó, tôi cũng không có vui vẻ gì để giúp loại người như anh đâu."

Hấn không để ý, không thèm đếm xỉa tới cô đang đứng ở bên ngoài giận dữ thế nào nhìn mình. Ngay cả hốc mắt uor uor của cô hấn cũng không quan nổi mà chỉ lạnh nhạt nhìn sang chỗ khác.

Hoắc Duật Hy bậm môi lại, đột nhiên đưa tay vào trong bụng lái, nhấn nút "cạch" một tiếng, cửa xe được cô mở ra. Cô đẩy Tư Cảnh Hàn sang một bên rồi ngoài vào vị trí lái đường hoàng thắt dây an toàn, hấn có chút bất ngờ, nhưng cũng không có ngăn cản động tác của cô, hấn thật sự rất mệt, dùng sức nhẹ cũng rất mệt, chỉ có thể buông một câu như mệnh lệnh hoặc như thỏa thuận:

"Về Hàn Nguyệt."

Hoắc Duật Hy nghe vậy thì biết hấn không phản đối, có chút tủi thân trước sự lạnh lùng của hấn nhưng cũng tạm thời nuốt xuống, tay chân hơi lỏng ngóng, rất may cuối cùng cũng khởi động được xe, rồi khần trương đánh lái theo hướng Hàn Nguyệt đi tới.

Trên đường đi, không khí trong xe hoàn toàn yên lặng, Hoắc Duật Hy đôi lúc lại đánh mắt về phía Tư Cảnh Hàn, hấn ngả đầu tựa vào ghế, mi tâm biểu hiện rõ ràng sự khó chịu, mồ hôi lạnh li ti dọc trên trán và sống mũi. Cô khẽ nuốt nước bọt, nhìn đôi môi mỏng khê hé mở và yết hầu gọi cảm của hấn thì thoảng chuyển động lên xuống, thật sự có cảm giác không muốn dời mắt đi.

Nhưng mấy ngày nay hấn ở chỗ Na Mộc Lệ thế nào mà lại bị bệnh? Hơn nữa, hôm qua rõ ràng hấn còn rất tốt...

Không đúng!

Hoắc Duật Hy bưng tỉnh.

Nếu nghĩ kỹ lại hình như ngày hôm qua hấn có tình lảng tránh, không cho cô tới gần. Mỗi lần cô đi đến, hấn đều lùi lại hoặc bắt cô ra ngoài. Đến khi chạm mặt Na Mộc Lệ cũng vậy, hấn buộc cô phải rời đi lập tức mà không cho cô nói thêm điều gì. Càng nghĩ thì đúng là sắc mặt lúc đó của hấn rất khác thường, chỉ do quá tức giận nên cô không chú ý.

Có khi nào hấn không muốn cô biết mình bị bệnh nên mới lạnh lùng, xa cách như vậy không?

Thật sự khác hoàn toàn 5 năm trước, Tiểu Bạch chỉ sợ cô không biết hấn đang bị bệnh, nóng có một chút đã nằm ủ dột cả ngày chờ cô đến dỗ, chăm sóc cho hấn từng li từng tí mới ngoan ngoãn uống thuốc.

Còn bây giờ, ngay cả lo hấn cũng không muốn cô lo.

Cổng Hàn Nguyệt mở sẵn, Hoắc Duật Hy đã thông báo cho Hàn thúc và gọi Mạc Lạc Phàm đến, khi đỡ Tư Cảnh Hàn xuống xe có vệ sĩ đi đến giúp cô đỡ hấn vào trong biệt thự, nhưng chỉ đến cửa phòng bọn họ cũng không dám tiến vào, Hoắc Duật Hy khó nhọc kéo Tư Cảnh Hàn đến giường, cả hai cùng ngả nhào xuống, cô cúi nhui trong ngực hấn khó khăn lắm mới ngồi dậy được.

Tư Cảnh Hàn mi cong vẫn khép chặt, không có dấu hiệu tỉnh lại, hấn ngủ có vẻ rất mê mệt. So với lúc nãy lại càng nóng trầm trọng hơn, Hoắc Duật Hy lo lắng đứng dậy, đi ra ngoài hỏi Hàn thúc khi nào thì Mạc Lạc Phàm sẽ đến.

"Tiểu thư, con đừng sốt ruột, cậu Phàm sẽ nhanh chóng tới thôi, thiếu chủ sẽ không sao đâu, thể trạng của cậu ấy vẫn luôn rất tốt." Hàn thúc ân cần an ủi.

Tuy vậy nhưng Hoắc Duật Hy vẫn thấy lòng nôn nao, khó chịu. Lại trở vào phòng, nhìn bộ tây trang có vẻ làm hấn khó chịu, cô tiến tới đưa tay mở vài cúc áo, muốn cởi ra nhưng thể sự chênh lệch trọng lượng quá lớn nên cô không thể xoay người hấn để cởi áo ra được. Đang lúc chật vật không biết kéo ra thế nào thì Mạc Lạc Phàm đi vào, anh bước tò mò bước đến, ngó vào nhìn rồi nén cười vỗ nhẹ lưng Hoắc Duật Hy một cái.

"Tiểu Duật Hy, đang cởi áo cho hấn hả?"

Hoắc Duật Hy giật bản mình, hô lên một tiếng mở to mắt kinh ngạc nhìn Mạc Lạc Phàm. Anh cười vô tội, gõ gõ vào hòm đựng cụ, bảo: "Anh đến kiểm tra cho Tiểu Bạch, thế nào, hấn sắp chết chưa?"

"Anh đừng nói vậy, hấn không có sao đâu!" Hoắc Duật Hy kêu lên, kéo tay Mạc Lạc Phàm đến chỗ Tư Cảnh Hàn, ý bảo anh khám nhanh một chút, cô thật sự rất gấp rồi.

Mạc Lạc Phàm đương nhiên nhìn ra điều này, anh nhún vai một cái, ngồi xuống.

Hoắc Duật Hy đứng một bên, hai tay đan vào nhau, nhìn chăm chú động tác của Mạc Lạc Phàm, đôi lúc lại vận quẹo, đến khi anh tháo ống nghe xuống quay lại nhìn cô lúc này mới thu lại tâm tình mà giấu đi. Nhưng Mạc Lạc Phàm là ai? Cũng là con cáo già một cái liếc mắt cũng nhìn rõ tâm tư thoáng qua đó của Hoắc Duật Hy.

"Không sao, chỉ là sốt cao một chút. Tiêm một mũi, liền không sao, em đừng lo lắng, hờ."

"Em, em đâu có lo lắng."

Mạc Lạc Phàm nghe vậy bật cười, "Thật ra bình thường Tiểu Bạch này rất bướng bỉnh, lúc bị bệnh cũng không muốn người khác biết. Chỉ thích một mình gặm nhắm cho qua, lâu dần rồi lại thành thói quen không tốt."

Mặt của Hoắc Duật Hy đỏ lên, môi hơi mím lại, có chút khấn trương. Vậy mà lúc trước hấn đối với cô lại dựa dẫm như vậy, có phải là phá vỡ nguyên tắc rồi không?

Cô khác biệt với người khác sao? Nhưng bây giờ xem ra hấn cũng đem cô và những người khác xem như nhau rồi, cũng giấu kín không nói.

"Tiểu Bạch, cởi đồ nha!" Mạc Lạc Phàm mỉm cười nham hiểm.

Cho cậu chết này, bình thường không cho nhìn sao? Hứ, có gì mà đáng xem chứ, ông đây lần này liền đem điện thoại ra chụp lại vài tấm làm kỷ niệm.

Nhưng tay anh vừa mới chạm vào cúc áo của Tư Cảnh Hàn, bộp một tiếng, liền bị sự lạnh lùng của ai đó đẩy ra.

Tư Cảnh Hàn hơi nâng mí, lạnh lùng nhìn tay như bạch tuột của Mạc Lạc Phàm, ý tứ rõ ràng: cậu còn động vào, tôi liền phế cậu!

Hoắc Duật Hy thấy vậy, vội đi đến, vuốt lại mái tóc, rồi khó khăn nói: "Hay là để em làm."

Mạc Lạc Phàm không còn cách nào khác, hứ với người nằm trên giường một tiếng liền đi ra ngoài. Lúc này Hoắc Duật Hy đi đến cạnh Tư Cảnh Hàn, nói khẽ:

"Tư Cảnh Hàn, cởi tây trang đi."

So với Mạc Lạc Phàm thì Hoắc Duật Hy không có bất cứ trở ngại nào, hấn chẳng những không bài xích mà còn rất hợp tác nhích người cho cô cởi ra.

Mạc Lạc Phàm cầm ống tiêm đi vào, rút thuốc trong lọ, mạnh bạo kéo cánh tay của Tư Cảnh Hàn ra, như nhắm mắt tùy tiện ghim đại một chỗ nào đó anh thấy chướng mắt, bộ dạng này làm Hoắc Duật Hy thót tim. Nhưng rất may, mũi kim chuẩn xác đi vào mạch tượng ở cánh tay của Tư Cảnh Hàn, lúc rút kim tiêm ra cũng không thấy máu, làm cô phải có ánh nhìn khác về kỹ năng của Mạc Lạc Phàm.

Anh tự cao đứng dậy, nhìn người đàn ông lại nhìn Hoắc Duật Hy bảo: "Phí khám bệnh tính vào tài khoản của em hay của hấn?"

"Hả?" Hoắc Duật Hy hơi ngơ ngác, thế nhưng anh cũng lấy tiền phí ư?

Mạc Lạc Phàm cười nham nhở: "Em xem, người đàn ông của em nhiều tiền như vậy, anh không rút lấy một ích cũng thấy tội lỗi với hấn quá đi. Được rồi, tính cho em đi, khi nào hấn khỏe thì hai người cứ từ từ thương lượng. Anh đi đây."

Anh nói xong, quả thật lấy chỉ phiếu rồi mới rời đi, Hoắc Duật Hy đỏ mắt nhìn con số bị lấy đi, có cảm giác phá sản đến nơi. Lúc đi xuống lấy xe, Mạc Lạc Phàm không quên ngắm nhìn chiếc Maybach Exelero cực cung của Tư Cảnh Hàn. Anh tặc lưỡi, đúng là Tiểu Duật Hy là người giỏi tiêu tiền của Tiểu Bạch nhất, ngay cả cực cung của hấn bị cô lái ít nhất cũng phải va vào cột đèn ba lần, ngay cả đèn xe cũng sắp nứt ra rồi.

Nhìn Tư Cảnh Hàn nằm trên giường, trong lòng Hoắc Duật Hy không biết có loại tư vị gì, đã mấy ngày nay hấn không về Hàn Nguyệt, bên ngoài tin tức hấn cùng Na Mộc Lệ ở chung một chỗ ngày càng nhiều. Dù thế nào cô cũng phải thừa nhận rằng điều này đã khiến cô khó chịu vô cùng.

Hoắc Duật Hy bước tới gần, khuôn mặt điển trai trắng bóc của Tư Cảnh Hàn khiến cô có một chút xúc động nồng nôi, nghĩ đến Na Mộc Lệ mấy ngày có thể được tận hưởng dung nhan này, cùng hân ân ái vui vẻ cô cảm giác lòng ngực càng thêm khó thở.

Cuối cùng vẫn là khom người xuống, cô nâng cằm của Tư Cảnh Hàn lên, bên cổ kêu gọi của hắn cô để lại một dấu răng sâu hoắm, cơ hồ có cả tơ máu rịn ra. Người đàn ông bị đau, dường như có được chút ý thức, mi dài đánh một cái, lần nữa mơ màng mở mắt.

Đôi mắt màu lam xa xăm mà vô tận, Hoắc Duật Hy tần ngần mê muội nhìn vào thứ mà cô đã từng nghĩ là đẹp nhất trên đời, hoặc có lẽ bây giờ vẫn nghĩ vậy. Người đàn ông không biết có nhận ra cô hay không, nhưng hắn hơi duỗi tay đã kéo cô lại, đem ôm vào trong ngực

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thế Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Khi em chọn không yêu...

Lòng ngực hắn rất nóng, dù đã mở cửa sổ và điều chỉnh máy điều hòa nhưng mồ hôi li ti trên trán Tư Cảnh Hàn vẫn rỉ ra lấm tấm, tay chân thì lạnh ngắt, hắn có lẽ rất nóng nhưng vẫn ôm chặt Hoắc Duật Hy không buông. Mùa thu tiết trời đã se lạnh, nhưng Hoắc Duật Hy bây giờ cũng bị hắn làm lây cái cảm giác nóng đến lạ thường. Tuy vậy, cô vẫn không đẩy hắn ra, ngược lại rất an phận núp trong lòng của hắn, thỏa thích ngửi mùi thơm đặc trưng có trên cơ thể người đàn ông này, để mùi hương nam tính kia tràn ngập trong khoang ngực.

Cô thừa nhận, cô có chút thỏa mãn, có chút hả hê.

Na Mộc Lệ cô ta đâu có là ai thì người đàn ông này dù cũng sẽ có một ngày về đây, ôm cô vào lòng, như thế này.

Hoắc Duật Hy có cảm giác chẳng qua hắn đối với Na Mộc Lệ chỉ là đàn ông háu ăn, vui chơi qua đường, cuối cùng cũng không sánh bằng người phụ nữ ở nhà của mình.

Ý nghĩ hoang đường này thế nhưng khiến cô nhẹ nhõm tâm tình, dù cô không muốn nhận mình là người phụ nữ của hắn, hoặc cứ như cảm giác phải làm một bà vợ bao dung đợi chồng một ngày biết hối lỗi, áy náy trở về tìm mình. Nhưng bây giờ, cô lại không quá chán ghét cảm giác này.

Nằm thêm một lúc cơ thể cô lại thêm nóng ran, có chút khó chịu động đậy, bàn tay mân bàn tay di chuyển dọc trên lòng ngực của hắn, đi đến đầu đường như cũng cảm thấy những cơ thịt gồ ghề, cứng cáp nổi lên sau phong áo ngủ mỏng manh.

Cô nghĩ đến mỗi lần đôi môi của hắn mềm mại mà nóng hổi, từng chút cắn nuốt tiếng kêu của mình, lại mê man nghĩ đến hơi thở đó, cuối cùng cũng thỏa hiệp với con quỷ nhỏ đang rục rịch trong lòng, không biết hắn còn tỉnh hay không, nhưng bây giờ cô đang nằm bò trên người hắn, chỉ cần ngăn mặt liền chạm vào khuôn cằm sắc sảo của người đàn ông.

Hoắc Duật Hy nâng mắt nhìn xem Tư Cảnh Hàn thế nào thì về một môi lười biếng trong đôi mắt màu lam làm cho nó càng thêm cuốn hút, khiến cô bị mê hoặc, cô hơi cắn môi theo quán tính mỗi khi bối rối hoặc phân vân, còn đôi tay thì làm việc có hiệu quả hơn đã chui đến cúc áo thứ nhất trên người hắn.

Tư Cảnh Hàn nằm im không nhúc nhích, đôi mắt bị che phủ bởi lớp mi thật dài chăm chú nhìn vào bàn tay của cô ở trên người mình, đôi lúc cô còn tưởng hắn lại thiếp đi rồi nhưng sự chuyển động khi hắn chớp hàng mi đã biểu thị rằng hắn vẫn chưa ngủ. Miệng của cô khô khốc, có chút đắng, cũng có ý nản chí vì sợ sệt, rồi lại tự cảm thấy xấu hổ nghĩ: bây giờ dừng lại có kỳ quặc lắm không, chẳng lẽ cô nói với hắn cô chỉ định nói lòng cúc áo cho hắn dễ thở chứ không có ý nghĩ gì khác?

Cô lại nhìn hắn.

Nhưng mà này giờ cô nhìn hắn nhiều như vậy, ý tứ lại giống như quá lộ liễu rồi, có khi nào hắn chẳng những không tin mà còn cười cô nữa không?

Cô bây giờ thật sự tiền thoái lưỡng nan rồi.

Người đàn ông đầu cúi xuống nhìn cô gái trước mặt đang cởi áo cho mình, nhưng thấy cô qua rất lâu lại duy trì động tác cũ, cứng nhắc bất động thì hơi dịch người, hắn nửa nằm, tựa lưng vào gối, vẫn để cô bò trên ngực mình. Cô mềm mại như nước, quấn chặt lấy hắn, nằm trên người hắn một cách khêu gợi, trong mắt hắn là vậy, hơn nữa còn chống hai tay lên bờ ngực tinh trắng quá đối rộng lớn, bầu ngực căng tròn thì thoảng ma sát vào người của hắn không hề có kỳ làm hắn thờ dài một tiếng.

Hoắc Duật Hy ngờ ngạc không hiểu vì sao hắn lại thờ dài. Nhìn cô chăm chú như vậy rồi lại thờ dài làm cô có chút tự ái a, chẳng lẽ nhan sắc của cô đáng để thất vọng như vậy sao? Đột nhiên lúc này cô cảm nhận được từng khớp tay thon dài như trúc của Tư Cảnh Hàn đang di chuyển vào trong chiếc váy ngủ mà lúc này cô thay khi hắn vừa tiêm xong phải truyền nước biển, chiếc quần con một hai cái đã tuột khỏi hông chạy xuống gối. Sự đẹp đẽ của bàn tay kia đang từng chút một chen lấn vào giữa chân cô, cô không hiểu, vì sao hắn cũng lựa chọn ngay lúc này, nhưng mà cô không phản kháng hoặc vốn dĩ đã chẳng muốn phản kháng.

Cô như được Tư Cảnh Hàn cổ vũ, hơi chồm người phả hơi nóng bên cổ hắn, mon mem theo xương quai xanh hôn lên gáy phần da thịt nhạy cảm đầy ẩn ý. Một bàn tay lại tiếp tục di chuyển lên xương quanh xanh, nơi dấu răng của cô lưu lại một ấn ký đáng sợ. Dường như cảm thấy thích thú, cô giấu mặt

vào cổ của hắn, lựa mấy chỗ mẫn cảm rồi dùng răng nanh nhấp nhấp mấy cái như đang gặm nhấm từng miếng thịt "thơm ngon".

Hắn không hăng hái chủ động như mọi khi, luôn để cô chủ động làm càn theo cách của cô. Nhưng cứ để cô gặm cắn như vậy e là thịt trên người hắn trên người hắn sắp bị cô đem nuốt vào bụng hết rồi. Thêm một lúc, Hoắc Duật Hy bị hắn kéo ra, một bàn tay còn lại của Tư Cảnh Hàn nâng lên, ngón tay trở cho vào miệng Hoắc Duật Hy giống như cho cô "dùng" đồ.

Lập tức cảm giác tê dại ở đầu ngón tay truyền tới vô cùng tốt, hơi thở của hắn có chút dồn dập, ở phía dưới cũng càn rỡ đẩy ngón giữa sâu vào khiến Hoắc Duật Hy kinh hô thảng thốt.

Hai chân đang kẹp chặt của cô nhón nhạo, ma sát vào nhau, ái dịch men theo ngón tay Tư Cảnh Hàn trườn ra đùi, mùi hương kích tình nhanh chóng chiếm lĩnh không gian.

Đầy áo của Hoắc Duật Hy trượt xuống, chiếc váy mắc lại giữa eo, ngoài ra phía trên hay dưới đều lộ rõ trước mắt Tư Cảnh Hàn, cô nhỏ vẫn cấn cấn đầu ngón tay của hắn, đôi mắt ngơ ngác biểu tình động tác dưới thân của người đàn ông khiến cô khó chịu sắp không kiềm chế được nữa.

Hắn thu lại ngón tay, hôn lên cánh mũi của cô, mi dày hơi nhắm lại, khiến Hoắc Duật Hy thấy nhột nhột, cô không nhìn được hừ cười khế một tiếng, nhưng hai chân đã nhanh chóng bị dạng ra, người đàn ông lách vào giữa, cọ sát nhẹ nhàng liên tiếp vào.

Động tác chậm rãi nhưng lực đạo không hề nhỏ, Hoắc Duật Hy trướng đau, nhưng thứ thô dài vẫn tiếp tục cắm sâu, cô sợ hãi đẩy đẩy ngực của hắn ra.

"Ừm..."

Tư Cảnh Hàn nuốt lấy tiếng kêu của cô, nặng nề xoay người đè cô xuống thân, chiếc giường mềm mại lún sâu. Hoắc Duật Hy có cảm tưởng nếu tiếp tục mình sẽ mất luôn nửa cái mạng, nhưng cô chỉ có thể vô lực kêu nhỏ những tiếng như cún nhỏ. Cũng không hiểu vì sao nước mắt lại vô thức tuôn ra, mà trước mắt không phân biệt được hình dạng, cảm giác trướng đau nhưng khoái lạc cực độ che mờ ý thức, lấp đầy lòng cô một cách nhanh chóng.

Bụng dưới của cô trướng lên thành một dạng, hoa huyết nhỏ bé tròn ướt không ngừng bài xích thứ dị dạng đang xâm chiếm cơ thể, nhưng sự khít chặt bao lấy thứ kia lại càng tiêu hồn câu dẫn, giống như vừa ngăn nó tiến sâu, vừa giữ chặt không muốn nó xa rời.

Mỗi cú nhấn người nhẹ nhàng Tư Cảnh Hàn đều như lấy mạng của cô, Hoắc Duật Hy ôm lấy cổ của hắn, nói đứt quãng bên mà mềm mại nói bên tai hắn: "Tư Cảnh Hàn...đừng mạnh như vậy..."

Lần đầu tiên, đây là lần đầu tiên cô gọi tên hắn vào lúc này. Lần đầu tiên cô phân biệt rõ hắn là ai.

Không là Tiểu Bạch trong mộng tưởng, mà là Tư Cảnh Hàn của thực tại.

Đôi mắt của hắn bỗng chốc sáng lên, có chút chấn động nhưng phần nhiều là càng thêm hưng phấn, Hoắc Duật Hy sợ Tư Cảnh Hàn không đủ lý trí phân biệt như bây giờ, hắn sẽ dùng cách dụ dỗ nhất lấy mạng của cô, cô sợ.

Tư Cảnh Hàn hơi ngẩn đầu mơ màng nhìn cô, Hoắc Duật Hy cũng mông lung nhìn hắn nhưng không giấu nổi chút mong chờ và khao khát từ tận sâu thẳm trong nội tâm. Hắn cúi đầu hôn cô, âm thanh ái muội của môi hôn vang tên tiếng "chặc" khe khẽ.

Hai chân của Hoắc Duật Hy quàng chân bên chiếc hông hẹp gầy của hắn, cơ thể nóng rẫy của Tư Cảnh Hàn áp chặt lấy cô, hơi thở của hắn rất loạn, lâu như vậy rồi cô cũng chưa từng bắt gặp hắn trong bộ dạng này, có lẽ lần nhìn thấy cũng là lần đầu tiên cô thấy hắn ở DJ.

Tư Cảnh Hàn ghì chặt lấy Hoắc Duật Hy, dường như không cho cô một kẽ hở nào để chạy thoát. Nâng một chân của cô vắt lên vai của mình, hắn dễ dàng đưa cô đến cao trào này sang cao trào khác, dữ dội, điên cuồng. Chuyển động nhịp nhàng, không gấp gáp nhưng lực đạo không hề nhỏ khiến Hoắc Duật Hy sắp mất nửa cái mạng nhỏ, muốn hô cứu cũng chỉ có thể vô lực ní non.

Bàn chân nhỏ nhắn, xinh xắn trắng nõn không biết lúc nào lại được nâng lên, đầu ngón chân truyền đến một cảm xúc tê dại lên đến đỉnh đầu khiến cô giật thót mình.

Hoắc Duật Hy cắn chặt răng, nhìn Tư Cảnh Hàn nhẹ nhàng liếm rồi cắn từng ngón chân nhỏ của mình, cảm giác mềm mại mà nóng hổi từ phiến môi mòng và chiếc lưỡi tinh quái làm khoái cảm của cô dâng lên gấp bội, vừa muốn giải giữa nhưng cũng bất lực trơ nhìn.

Mơ màng nhìn eo mình được Tư Cảnh Hàn nâng cao lên, bước chạy nước rút khiến cô mất hết lý trí, hắn đột nhiên kéo cô ôm chặt vào ngực hôn môi thật sâu. Những ngón tay trắng bệch đang nắm chặt ga giường của cô được một nguồn nhiệt ấm áp phủ lấy, Tư Cảnh Hàn đan ngón tay của mình vào, mười ngón nắm chặt với nhau.

Đôi chân thon dài của cô gãi giầy giữa, cong lên chơi với theo những cú thúc người mạnh mẽ của người đàn ông, đến khi Tư Cảnh Hàn hừ giọng mũi một tiếng gọi cảm điên đảo, tiếp theo đó là lần xâm phạm ranh giới cuối cùng. Hoắc Duật Hy cảm thấy bụng dưới âm ẩm, một con lũ mang theo sự nóng rẫy hơn những khi bình thường, từng giọt chảy vào cơ thể cô, lưu lại nơi sâu nhất, nhấn chìm linh hồn của cô. Thân thể nhỏ bé càng run rẩy lợi hại, cô nức nở khóc, có chút tủi thân không lý do, bất lực.

Tư Cảnh Hàn không biết vì sao cô lại khóc, hắn mơ hồ hôn lên nước mắt của cô, Hoắc Duật Hy đánh đánh vào ngực của hắn, hắn không cảm thấy đau, nhiều hơn là uể oải sau khi được ăn no, hoặc do cơn sốt khiến hắn có chút mê man, hắn vẫn rất nóng, chạm vào như bỏng.

"Tư Cảnh Hàn..." Hoắc Duật Hy ở bên cổ của Tư Cảnh Hàn khe khẽ kêu, người đàn ông hơi cúi đầu, chóp mũi của hắn khẽ chạm vào má của cô, một

nụ hôn lớn vồn thoáng qua nhưng không có động tác nào thêm, hân yên lặng ngủ thiếp đi.

Qua rất lâu sau Hoắc Duật Hy mới hồi phục được hơi thở nhưng cũng không thể ngủ được nữa, mắt tròn xinh đẹp mở to. Cô hơi nhòm người dậy, chặn che đi nửa bầu ngực đầy đặn đã đầy dầu dầu tây. Cô kéo dây của chiếc váy bị kẹt ở giữa người lên, qua loa mặc lại rồi với tay lấy chiếc khăn trong chậu nước đặt bên cạnh, có một phần nước đã tung tóe văng ra ngoài.

Cô ảo não, có chút đỏ mặt, vắt khăn cho ráo nước sau đó quay lại, kéo chăn lau người cho Tư Cảnh Hàn.

Thật ra, dù là thể nào mị lực của người đàn ông này cũng dư sức đốn ngã cô, nhất là lúc ngủ, ngũ quan của hắn đều thả lỏng tạo cảm giác vô cùng kiều ngạo, mà quý tộc. Mày kiếm đen, rậm rạp hơi xéch lên một cách rất "hách dịch", đẹp đến đáng ghét như tính cách bá đạo, ngông cuồng thường ngày của hắn. Nhưng lúc hắn chao mày thì lại sắc lẹm như thanh kiếm, lạnh khốc và nghiêm khắc vô cùng.

Có lẽ Tư Cảnh Hàn đẹp trai đến đâu thì phần nhan sắc kia thu về đôi mắt vẫn là tính xảo nhất. Không những màu mắt lam biếc, mà đôi mi quá đôi cong dày mà con gái khát khao, mong ước cũng rất đặc biệt, chưa kể đến nốt ruồi son hơi "Tiểu Bạch" trên làn da trắng mịn màng, nhưng càng tỏ lên về sắc sảo cho đôi mắt hẹp dài liễm liễm.

Là mắt phượng, mày ngài!

Có lẽ điểm giống nhau giữa thần thái của Tư Cảnh Hàn và Từ Mặc chính là ở đôi mắt, dù thể nào cũng không thể thay đổi sắc thái đến từ nội tâm. Năm đó lần duy nhất Từ Mặc nổi giận với cô là vào hôm sinh nhật, chính là đôi mắt sắc lẹm, lạnh khốc vô cùng quen thuộc này, sự lạnh lẽo xuất phát từ cốt tủy, một cái nhíu mày của đủ xa xách muôn phần. Có lẽ người đàn ông này sinh ra vốn tính lạnh lùng, lạnh cảm nên dù trông hắn thật đẹp nhưng lại gây cho người ta cảm giác thật nguy hiểm, khó tiếp cận.

Nhưng Hoắc Duật Hy cô là người coi như khá tùy hứng, không thích sống theo sắc mặt của người khác. Chính xác người đàn ông này còn xinh đẹp hơn cả phụ nữ, loại sắc đẹp hỗn tạp này làm cô vừa thấy hấp dẫn, vừa thấy ganh tỵ thậm chí hơi ghen tỵ, nên cô tỏ thái độ, vậy thôi!

Năm đó cho hắn ăn một nồi lẩu theo cách nấu cay, vốn nghĩ sẽ tàn phá được làn da nhẵn nhụi của người đàn ông này, kết quả, hắn vẫn trắng đẹp thanh mát, còn cô, cả tuần liền không dám ra đường vì mụn vô có xâm lăng ồ ạt.

Hoắc Duật Hy nhìn Tư Cảnh Hàn đến mụ mị, tiến gần đến đôi môi đỏ hồng của hắn khi nào không hay, từ tận đáy lòng bật thốt: "Vì sao anh không phải là Tiểu Bạch của riêng tôi chứ? Vì sao, Tư Cảnh Hàn... vì sao xung quanh anh, lại có nhiều phụ nữ đến như vậy?"

Khi má kè má, môi kè môi cô mới biết hơi thở của người đàn ông này có bao nhiêu phần đáng mê luyến. Đôi tay của cô như rắn không xương di chuyển trên lồng ngực rộng lớn, vững chãi.

Thật sự, cơ thể này rất đáng để phụ nữ khát khao có được, vừa có vốn liếng đầy đủ, vừa thơm mát quyến rũ đặc trưng.

Mùi hương cơ thể của đàn ông không giống của phụ nữ, khó bị che lấp bởi nước hoa, nhưng mùi hương trên cơ thể Tư Cảnh Hàn rất dễ chịu, cô biết hắn cũng không phải dạng người thích dùng nước hoa, cô từng thấy hắn ưu tiên dùng sữa tắm hơn là nước hoa. Nhưng sữa tắm cũng không thể nào làm mất đi hơi thở thuần túy của người đàn ông này. Mùi đàn ông đặc trưng, nam tính cuốn hút lạ thường dễ làm mụ mị, u mê.

Hoắc Duật Hy tựa đầu lên ngực Tư Cảnh Hàn, bàn tay mon men dọc theo cơ bụng phát triển, săn chắc đi đến đường nhân ngư có hình dáng rõ ràng, gồ ghề. Ở trong chăn, ngón tình nghịch, lằng lờ như quyến rũ ai đó.

Bởi vì cô biết, người kia không biết gì nên mới có đủ to gan làm như vậy. Trước kia cho dù là Tiểu Bạch, cô cũng chưa từng nhân lúc hắn ngủ, giờ trò ăn đậu hũ xấu xa như vậy.

Chỉ là, xuống thêm chút nữa thì cô không dám, thật sự không đủ gan.

"Tôi ước gì có thể lột bỏ lớp da xinh đẹp này của anh, để anh tháo xuống về mặt bất cần, lạnh lùng, kiều ngạo này."

Hoắc Duật Hy nhẹ nhàng hôn lên mắt của Tư Cảnh Hàn, nơi có nốt ruồi son tinh tế, nơi có hàng mi thật dày.

Nó khẽ run theo từng nhịp thở của người đàn ông, khiến cô mê muội...

Trước đây, cô đã từng vô số lần tự hỏi rốt cuộc lúc làm tình Tiểu Bạch xinh đẹp kia sẽ có bộ dạng gì? Cho đến bây giờ suy nghĩ của cô khi thấy vẻ mặt của hắn cho đến bây giờ cũng chưa thay đổi.

Phong tình vạn chủng, tà mị lằng lờ, quyến rũ câu hồn, đoạt phách.

Nếu hắn là phụ nữ nhất định là hồng nhan họa thủy.

Nhưng bởi vì hắn là đàn ông nên mới là yêu nghiệt hại nước hại dân. Loại ma quỷ mang vẻ đẹp hơn cả thiên thần này vừa tà mị, vừa quyến rũ hấp dẫn, như uống cả linh hồn của đôi phương cũng dễ như trở bàn tay.

Cô cũng rất tò mò, nếu như Tư Cảnh Hàn có con, thì đứa bé đó sẽ trông thế nào? Có phải cũng trông rất đẹp không, giống như ba ba của nó. Hoặc là còn có thể đẹp hơn nữa hay không? Đẹp hơn, còn có thể đẹp hơn không? Nếu như là con gái thì chắc chắn là một dung nhan hơn cả tuyệt xảo, là điểm phúc của nó khi thừa hưởng được dung mạo này, còn nếu là con trai, thế nào nhỉ? Cô thật không hình dung ra, cuối cùng chỉ có bộ dạng của Tư Cảnh

Hàn lười nhác nằm phơi nắng trên ban công bên cạnh có cây ngô đồng thật lớn đang nở hoa, những cánh hoa màu tím tung bay rồi lượn lơ rữ xuống bên cạnh hắn.

Nhưng sự liên tưởng đó lại gợi cho cô về một điều mà bấy lâu nay cô mỗi ngày vẫn nhớ. Vậy còn đứa trẻ ba năm trước đã mất, ngũ quan của nó bây giờ thế nào, là trai hay gái, cô cũng không biết, cho dù có tưởng tượng thì cuối cùng cũng chỉ là một vầng mờ nhạt như chìm trong sương khói. Cô động lại cuối cùng, chính là ánh mắt tàn khốc, lạnh lùng, không chút nhân tính của người đàn ông này vào ngày hôm đó.

Cả cơ thể cô bỗng run lên, giật mình nhìn Tư Cảnh Hàn, hắn vẫn yên tĩnh ngủ, không chút phòng bị hay cảnh giác nào. Hoắc Duật Hy nắm chặt tấm chăn, điều chỉnh hô hấp đến khi thật bình tĩnh, cô lại ngồi thần thờ nhìn ra bên ngoài, lá ngô đồng xào xạc rơi rụng lạnh lùng và đầy dửng dưng không chút luyến tiếc rời khỏi thân cây già cỗi.

Cô lại nhìn hắn.

Tiểu Bạch...một ngày nào đó, khi không còn Tư Cảnh Hàn trên cõi đời này, Tiểu Duật Hy cũng nhất định tìm anh.

Cô cúi xuống, lần nữa thâm tình hôn lên môi của người đàn ông.

"Tư Cảnh Hàn...Tư Cảnh Hàn..." Trong khi Hoắc Duật Hy theo tiếng gọi đáy lòng ní non tên của Tư Cảnh Hàn, đôi bàn tay nhỏ nhắn mềm mại dần đi xuống cho đến khi một bàn tay đột nhiên bắt lấy bàn tay đang đùa nghịch của cô.

"..."

_____tôi là ngấn cách tuyến_____

Sáng hôm sau, Tư Cảnh Hàn tỉnh dậy bên cạnh đã không còn bóng người.

Hắn nằm sấp, tấm lưng trần rộng lớn lay động, chần trên lưng liền trượt xuống tới eo, hắn chống tay ngồi dậy, đầu vẫn có chút nặng nhưng đã đỡ hơn ngày hôm qua rất nhiều, ngơ ngơ đến chuyện tối qua đôi mắt màu lam có chút lạnh đi.

Bất lực và yếu ớt như vậy, bao năm qua vẫn là cấm kỵ lớn nhất của người đứng đầu "Vong", hắn bất đắc dĩ tự trào chính bản thân mình rồi lại nhìn quanh căn phòng.

Căn phòng rộng lớn lại hơi lộn xộn, đặc biệt là ga giường đã nhăn nhúm không ra hình dạng. Bất quá hắn cũng không bắt ngờ cho đến khi hắn thấy mình trong gương bị lưu lại một dấu cắn xanh tím rợn người.

Đúng lúc này Hoắc Duật Hy đẩy cửa đi vào, không thấy ai trên giường cô liền đi tiếp vào trong nhà vệ sinh, Tư Cảnh Hàn đang cúi đầu rửa mặt, trên người chỉ mặc một chiếc quần đùi bó sát lộ cả đôi chân thon dài.

Hắn nghe tiếng mở cửa thì quay người lại, nước từ khuôn mặt lăn dọc theo trán qua chân mày, dọc theo sống mũi thẳng tắp từng giọt nhỏ xuống, qua phiến môi mỏng kêu gọi lại càng thêm hấp dẫn. Nhưng nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng và đôi mắt sắc bén của hắn, Hoắc Duật Hy lại nhìn dấu răng trên cổ hắn thì hơi chột dạ, muốn lùi lại nhưng đã bị hắn nhanh chóng bước đến túm lấy, đặt lên bồn rửa tay trước mặt.

Hoắc Duật Hy nhanh mắt đảo một vòng, vẻ mặt giả hoạt như con cáo nhỏ, rất linh động.

"Anh...anh khỏi bệnh rồi?"

Tư Cảnh Hàn không trả lời mà đưa tay nắm lấy chiếc cảm nhon của cô trầm giọng: "Em tuổi chó sao?"

Hoắc Duật Hy trừng mắt, đẩy hắn ra, mắt lại đảo về bên trái: "Ai nói gì, tôi không hiểu."

Tư Cảnh Hàn không vội, hắn lấy tay của cô áp lên dấu răng trên xương quai xanh: "Không phải em, thì là ai?"

Chống chịu với đôi mắt lạnh ngắt của hắn, Hoắc Duật Hy càng không chịu thua, cô lầm bầm: "Có thể là tình nhân nào đó của anh, sao mà tôi biết được chứ."

Tư Cảnh Hàn càng áp sát, cho đến khi lưng của cô tựa vào mặt kính lạnh lẽo, cảm giác đột ngột này khiến cô rùng mình, hơi đưa tay chống lòng ngực màu ngà voi của hắn. Người đàn ông cũng dừng lại động tác tiến tới, tóc trước trán bị ướt hơi rữ xuống, đen tuyền như màu mi của hắn.

"Muốn đánh dấu chủ quyền gì chứ hả? Đừng chơi trò trẻ con như vậy." Dừng lại một chút, hắn lại bổ sung thêm một câu: "Hay là em đang ghen với Na Mộc Lệ?"

Hô hấp của Hoắc Duật Hy đột nhiên trở nên khó khăn, không tin vào những điều vừa nghe được, sau đó cô bật cười chế nhạo: "Ghen? Anh thấy chuyện này có thể xảy ra sao?"

Tư Cảnh Hàn nhìn xoáy vào đôi mắt của cô, lòng hắn cũng sâu không thấy đáy.

"Em không yêu tôi, vậy em lúc trước bảo cũng không yêu người đàn ông tên Từ Mặc, còn bây giờ thì yêu hắn rồi?"

"Đúng vậy!"

Dứt lời Hoắc Duật Hy liền cảm nhận luồng bức khí áp tới, đôi môi mỏng hồng nhuận dán trên cánh mũi của cô hơi nhếch lên:

"Hoắc Duật Hy, em đừng dối bản thân mình nữa. Em yêu hắn thật lòng sao hay chỉ muốn hắn trở thành của riêng mình mà thôi?"

"Tur Cảnh Hàn, anh đừng nói bậy!"

"Tôi không nói bậy. Em có biết bản tính chiếm hữu này của em không thua gì tôi, đã tâm này của em cũng giống như người nhà họ Hoắc của em vậy. Yêu hay không cũng muốn trở thành của riêng mình!"

"Tur Cảnh Hàn, anh có ý gì?"

"Hừ, vậy lời tôi qua của em có ý gì? Em nói: Tại sao anh không phải là Tiểu Bạch của riêng tôi."

Hoắc Duật Hy không trả lời, Tur Cảnh Hàn nói tiếp: "Muốn ai đó trở thành của riêng mình nhưng không yêu thì tôi nên hiểu thế nào, lòng tham trong con người thật của em không cao thượng như tình yêu của em đâu."

Hoắc Duật Hy càng thêm khó chịu, hất lại một lần nữa nhắc đến Hoắc gia, Hoắc gia thì thế nào, vì sao Tur Cảnh Hàn có vẻ rất thù ghét?

"Tur Cảnh Hàn, anh nói đi, có phải giữ anh và Hoắc gia có chuyện gì phải không, Hoắc gia chúng tôi thì thế nào chứ?"

Tur Cảnh Hàn nhìn cô gái với đôi mắt màu hổ phách trước mặt, đôi mắt xanh vô tận cuốn hút khẽ chớp, không lạnh nhưng cũng không nóng, phản phát chút tư vị xa xăm, sau đó không để ý tới cô, xoay người đi ra ngoài.

Hoắc Duật Hy nhào theo muốn nói cho ra lẽ, nhưng vừa chạy đến phòng thay quần áo, cô lập tức khựng lại, lùi hai bước muốn xoay người bỏ chạy.

Tur Cảnh Hàn nhìn quần áo của mình sóng soài trong một góc, một số còn bị cắt hoặc xé rách, vô cùng thảm hại thì lợi hại nhú mày, có chút phản cảm rồi lạnh lùng quát: "Đứng lại!"

Da đầu của Hoắc Duật Hy cũng run lên, bao khí thế lúc này bỗng chốc tiêu tan, bây giờ vừa sợ vừa run đứng tại chỗ.

Tur Cảnh Hàn cầm mấy chiếc áo đi đến trước mặt cô: "Hoắc Duật Hy nghe này, nếu em đã lựa chọn không yêu thì đừng làm những chuyện khiến người khác hiểu lầm rằng em đang ghen nữa. Em không có tư cách đó nữa rồi! Hơn nữa, còn rất trẻ con, biết không?"

Mặt Hoắc Duật Hy đỏ lên, muốn phản bác nhưng Tur Cảnh Hàn lại quăng thêm một câu: "Đền đi!" Mấy chiếc áo bay lên rồi phủ lên đầu của Hoắc Duật Hy đang đứng ngây ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Tur Cảnh Hàn, hôm qua anh ấy lừa đảo lấy của tôi rất nhiều tiền!

Hoắc Duật Hy nhìn mấy cái áo bay lơ lửng trên không rồi chụp lên đầu của mình, che khuất tầm nhìn, cô cảm thấy bầu trời như sụp đổ đến nơi.

Cô đứng hình năm giây rồi khó nhọc kéo mấy tấm áo đã manh mún xuống khỏi đầu, rầu rầu nhìn nó, lại nhìn người đàn ông cao lớn, mảnh khảnh trước mặt mình.

"Không có tiền, không đền nổi."

"Không đền nổi, sao còn làm?"

Cô á khẩu, chẳng nói được gì. Chẳng qua lúc đó rất bức bối, nhìn thấy cái gì của hắn đều muốn cào nát thôi.

Tur Cảnh Hàn thấy cô cứ đứng ở đó mà không nói được lời nào, đôi mắt màu hổ phách phản phát một chút chế nhạo bắn thẳng về phía đối phương: "Tốt lắm, không trả lời được. Xem ra lúc đó gan của em cũng lớn không ít, bây giờ sao rồi, không có gan nhận?"

Hoắc Duật Hy túm quần, bức bách nhìn mũi, đột nhiên một ý nghĩ nảy ra, cô chạy đến kéo ngăn tủ ở chiếc bàn đặt cạnh đầu giường ra, đem cho hắn xem một tấm giấy: "Mặc Lạc Phàm anh ấy tính tiền phí khám bệnh của anh vào tài khoản của tôi, anh xem, bây giờ tôi không lấy lại của anh, xem như chúng ta huê."

Môi của Tư Cảnh Hàn hơi nhếch lên, nhìn mấy con số trong tờ giấy lại nhìn Hoắc Duệ Hy đứng trước mặt mình nói chuyện có vẻ như rất uy tín và đáng tin cậy, không phải đang lừa đảo.

Ngược lại, ánh nhìn hần rất lạnh nhạt khiến cô chột dạ, suýt xoa đôi chân.

"Hay...hay là giảm của tôi còn một nửa, nhé?"

Hần vẫn nhìn cô không chút thiện cảm.

"Một phần tư cũng được."

Trời ơi, phải biết rằng mỗi cái áo này cô đem cất ra đều gấp đôi số tiền Mặc Lạc Phạm đã lấy đi. Cô không phải cho rằng IQ của Tư Cảnh Hàn có vấn đề, nhưng mà cô phải thử. Loại vương tử vùng tiền như rác như hắn, đôi khi còn chẳng biết quần áo mình đang mặc mất giá bao nhiêu, khi có người đem đến cũng có nhân viên quản lý tài sản thanh toán hộ, hắn chỉ việc mặc vào, mà đôi khi cũng chẳng biết quần áo mình mặc là có từ khi nào. Cho nên biết đâu Tư Cảnh Hàn này IQ không sao, nhưng EQ có hạn cũng là một điều may mắn đối với cô bây giờ.

"Em dùng cả đời ở đây mà trả đi!"

Đáng tiếc, Hoắc Duệ Hy đã quá xem thường tên tổng tài mặt trắng này rồi!

Nói xong, người đàn ông liền hất cằm bỏ đi, không để ý đến cô nữa. Hắn lần nữa đến tủ quần áo, mở ra tìm xem còn chiếc áo nào có thể mặc tạm không. Thời gian trước hắn lưu lại Hàn Nguyệt rất thất thường, nên cũng không có quá nhiều quần áo dùng được. Mà sức tàn phá của Hoắc Duệ Hy rất ưu việt, hơn mấy mươi cái áo đều bị cô đem ra xoi tái. Nhưng xem như hắn còn gặp may, vẫn còn một cái áo sơ mi trắng, nhưng được mặc cùng quần áo của cô. Hắn liếc qua một chút rồi lấy chiếc áo kia mặc vào, một mùi hương quen thuộc rơi vào khoang mũi, chỉ là không phải của hắn.

Hoắc Duệ Hy thấy Tư Cảnh Hàn mặc đúng cái áo sơ mi mà bản thân từng lôi ra mặc thì cảm thấy có chút quái lạ, nhưng không dám lên tiếng nhắc nhở nó đã bị cô mặc qua.

Người đàn ông tiếp tục tìm quần áo, lần này thì có điểm phúc hơn hắn, chúng vẫn còn nguyên vẹn. Có lẽ do Hoắc Duệ Hy chưa kịp đụng đến chứ không phải cô không muốn làm gì chúng.

Cô nàng vẫn đứng nguyên tại chỗ mặc cho hắn có động tác gì, hơn nữa còn nhìn rất chăm chú cho đến khi hắn lên tiếng nhắc nhở:

"Em thật sự thích nhìn người khác thay quần áo đến như thế?"

"Không, tôi không có!" Cô lập tức phản bác.

Cô không có háo sắc!

Tư Cảnh Hàn kéo khóa quần, mang thắt lưng rồi không nhanh không chậm nói: "Không thích xem người khác? Vậy hắn là muốn xem tôi rồi."

"Còn khuya!" Hoắc Duệ Hy vứt đồng áo xuống sàn một cái liền chạy bình bịch ra ngoài cho đỡ xấu hổ.

Nhưng thật sự nhìn dáng vẻ bất mắt của hắn thay đồ, đúng là một loại tư vị như thưởng thức mỹ cảnh.

Hàn thúc nhìn Hoắc Duệ Hy và Tư Cảnh Hàn một trước một sau đi xuống thì mỉm cười đôn hậu, hỏi thăm: "Thiếu chủ, cậu đã khỏe hơn hôm qua?"

Tư Cảnh Hàn gật đầu: "Chú không cần lo lắng, Cảnh Hàn khỏe rồi."

Hoắc Duệ Hy biểu môi, nghe hắn xưng hô lễ phép như vậy cũng cực kỳ hiếm đi, ngoại trừ Hàn thúc thì hắn đối với ai cũng cao ngạo, hống hách như nhau. Hàn thúc đảo mắt qua Hoắc Duệ Hy, thấy cô cảm chén rất háo hức ăn thì mỉm cười, bảo: "Tôi qua tiểu thư rất vất vả mới đưa thiếu chủ về được, hắn là rất lo lắng, còn sốt ruột gọi cậu Phạm đến nữa, thiếu chủ nên thưởng cho tiểu thư."

Đối với vấn đề này, Hoắc Duệ Hy đang ăn liền khựng lại, mặt đỏ lên rồi nhìn Tư Cảnh Hàn, nói lớn như để cho hắn nghe: "Con không có lo lắng!"

Ngược lại hắn không phản ứng quá nhiều mà rất dửng dưng đáp: "Đó là bổn phận của cô ấy."

Như cả một giậu nước lạnh tạt vào người của Hoắc Duệ Hy, nhưng đã làm cô mát đi rất nhiều. Lần này cô thậm chí khen ngợi Tư Cảnh Hàn biết nói chuyện, cũng may hắn giữ thái độ lạnh nhạt không để chuyện tới qua cô gặp gặp với bệnh tình của hắn thế nào, nếu không cô cũng không biết nên tỏ thái độ làm sao với hành động điên rồ, quá khích đó.

"Hàn thúc, người không ăn cùng sao?" Hoắc Duệ Hy đánh lảng sang chuyện khác, hỏi Hàn thúc.

Ông mỉm cười hiền hậu, dựa theo hoàn cảnh và không khí khá hòa hợp hiện tại mà khéo léo từ chối, rồi cùng người hầu lui ra, chỉ để lại hai hầu nữ phục vụ khi cần thiết lại phòng ăn. Thật ra bây giờ đã hơn 9 giờ rưỡi, muốn ăn sáng cũng đã ăn xong, là do Tư Cảnh Hàn phá lệ muộn dậy trễ mà Hoắc Duệ Hy cũng không "nở" kêu hắn dậy.

Không khí bỗng chốc im lặng, Hoắc Duệ Hy nuốt nước bọt, bỗng dưng thấy mất tự nhiên, một chuyện trước đây chưa từng có mỗi khi đến giờ cô dùng

bữa, nhìn người đối diện cách một bàn ăn dài, cô hơi chột dạ. Nhưng cũng không hiểu vì sao lại chột dạ.

Có lẽ tất cả đều là lỗi do cô ý thức, cho rằng hấn bị sốt mê man không biết gì mà quá chủ động.

Quá chủ động rồi Hoắc Duật Hy!

Bất quá xấu hổ cũng không đau khổ bằng tài sản của mình bị mất đi, cô bưng bát của mình đứng dậy, sà đến bên cạnh chỗ Tư Cảnh Hàn đang ngồi. Nhìn bộ dạng của hấn lúc này rất dễ nói chuyện, nên cô đánh bạo một phen:

"Tôi nghĩ, chuyện tiền Mặc Lạc Phạm mang đi anh nên chuyển lại cho tôi, sau đó tôi sẽ dựa vào số tiền đó tìm cách trả lại khoản kia cho anh sau, thế nào?"

Tư Cảnh Hàn im lặng, động tác tạo nhả dùng cháo trong bát của mình. Thấy thế, Hoắc Duật Hy vội gấp thêm một cái trứng muối muốn bỏ vào cho hấn nhưng Tư Cảnh Hàn đẩy đĩa của cô ra, nhiu mày, lạnh giọng: "Ăn!"

Hấn không thích nhất chính là người khác tốt với hấn là vì có mục đích khác!

Hoắc Duật Hy sợ quéo lại, nếu để hấn tức giận thì thật không hay cho cô lúc này.

"Không được thì thôi!" Cô thu tay lại, nhưng nghĩ nghĩ vẫn để vào bát của hấn: "Ăn đi, anh mới khỏi bệnh!"

Lần này Tư Cảnh Hàn không đẩy đĩa của cô ra, mà rất từ tốn ăn phần trứng muối vừa được để vào. Chốc sau hấn mới nói: "Chút nữa bảo Tiểu Vương đến chỗ Mặc Lạc Phạm lấy ít thuốc cho em."

"Tại sao vậy?" Cô nhai thức ăn, chớp mắt không hiểu, hỏi hấn.

"Tôi qua cùng tôi "ở chung một chỗ"...tốt nhất, nên uống thuốc phòng cũng bị sốt."

"Khụ khụ khụ..." Hoắc Duật Hy ho sặc sụa nhìn Tư Cảnh Hàn trân trối, hấn không nhìn cô, vẫn bình thản ăn.

Thật ra lời hấn nói cũng rất hợp lý, ở gần người bị sốt cả đêm, bây giờ hấn gần khỏi bệnh, cô lây nhiễm cũng là bình thường. Nhưng mà, trong lòng Hoắc Duật Hy lại không nghĩ đơn giản như vậy, nói "ở chung một chỗ" thì cô lại nghĩ tới chuyện hai người "cái kia" nên mới...mới...

Đáp lại sự mất tự nhiên của cô, Tư Cảnh Hàn không có quá nhiều cảm xúc: "Tôi qua là em chủ động, không phải do tôi cố tình."

"Xoàng!" Hoắc Duật Hy quăng vội muỗng cháo xuống, như muốn nhào lên bịt miệng hấn lại: "Không cần nói! Tôi biết rồi, tôi có bệnh cũng không đòi anh tiền thuốc đâu!"

Nhìn cô gấp gáp như vậy, Tư Cảnh Hàn cũng không nhịn được nhếch môi, nhưng trong mắt Hoắc Duật Hy nó rất hách dịch và đáng ghét, cô thờ phỉ phò rồi đẩy ghế đứng dậy chạy lên lầu.

Hai nữ hầu đứng một bên nhìn nhau, cũng không sao hiểu nổi vì có gì tiểu thư của bọn họ đột nhiên phản ứng mạnh mẽ như vậy đối với lời nói của thiếu chủ. Dẫu nó rất bình thường.

Lúc Hoắc Duật Hy mang ca tấp xuống Tư Cảnh Hàn cũng đã ăn xong, vốn dĩ cô còn đường hoàng mang theo tức giận bước đi với khí thế sùng sục nhưng vừa bước đến sân để xe, Tư Cảnh Hàn đột nhiên khựng lại, cô suýt nữa đã đập mũi vào lưng hấn, ló đầu ra xem thì thấy một cận vệ bước lên khép nép nói với:

"Thiếu chủ, tối hôm qua tiểu thư lái xe đưa ngài về thì đã như thế này rồi, chúng thuộc hạ không dám tự ý quyết định nên để ở đây chờ ngài phân phó."

Nhìn chiếc Maybach Exelero của mình đã bị nứt mất một bên đèn, bên cạnh mui xe cũng trầy trụa những vết xước, và loang lổ những vết thủng nhỏ. Tư Cảnh Hàn thật không biết nên biểu thị loại cảm xúc nào, Hoắc Duật Hy cũng nhìn thành quả của mình rồi nhăm nhắt nhăn mặt, biết tội lần này đáng chém rồi, cô cười đơn đả ôm lấy cánh tay của Tư Cảnh Hàn: "Tại nó khó lái quá nên...nên..."

Tư Cảnh Hàn liếc xéo cánh tay đang bám dính lấy mình, thân nhiên phun ra một câu trần thuật và khẳng định: "Là đàn ông, bình thường chẳng ai lấy người phụ nữ "giỏi" phá của như em đâu."

"Bùm" đầu của Hoắc Duật Hy nổ một cái, cơ mặt sượng cứng lại, vô cùng xấu hổ liếc nhìn những người xung quanh, dù biểu cảm của họ vô cùng dừng đọng và lạnh nhạt, thậm chí là không cảm xúc nhưng cô có cảm giác rằng họ đang cố nén cười.

A! Vô cùng mất mặt! Mất mặt chết cô rồi!

Trên một chiếc xe khác, cô ngồi bên cạnh Tư Cảnh Hàn, muốn nói gì đó biện minh cho mình nhưng hoàn toàn đuối lý.

Không xong rồi, cứ tưởng còn có thể thương lượng chuyện của Mặc Lạc Phạm, nhưng xem ra lần này không còn gì để bàn cãi, hấn rút hết tiền trong tài khoản của cô, còn bắt luôn cô cả đời làm công trả nợ cũng không đền nổi, vì sao số cô lại đen như vậy chứ?

"Tại anh lái nó ra đường nên tôi mới buộc phải lái về, nếu anh lái xe bình thường thì đâu có ra nông nổi đó chứ?!" Hoắc Duật Hy đổ lỗi cho hân, Tư Cảnh Hân nhìn cô gái nói lời ngang ngược bên cạnh thì rất nhẫn nại nói:

"Tôi không bắt em phải lái, em có thể gọi người đến giúp. Hơn nữa tôi bảo em đi đi, chính em không nghe lời."

"Tôi không biết, tôi sẽ không đèn, có chết cũng không đèn."

"Em có thể đem tính mạng của tôi ra đùa giỡn nhưng em lại ngốc đến nỗi đem mạng sống của mình ra bốn cột, Hoắc Duật Hy, em nói em đáng tội gì?" Mặc kệ lời ngang ngược của cô, Tư Cảnh Hân lại nói tiếp khiến cô á khẩu, nhìn sang hân xem hân đang có biểu cảm gì để trả lời cho thích hợp.

"Chỉ quẹt vào cột đèn có vài lần thôi, cũng có sút mề gì đâu mà nói nghiêm trọng thế?" Cô lăm bằm.

Mặc dù cô lái xe không tồi, nhưng do chiếc xe đó kỳ quặc quá nên cô mới lúng túng thôi, nhưng vẫn đảm bảo an toàn cho mình và người đi đường mà!

Tư Cảnh Hân nghe cô nói thế thì sắc mặt đột nhiên thay đổi, túm lấy cô kéo về phía mình: "Nói thêm tiếng nữa!" Không nghiêm trọng là thế nào? Ngay cả chiếc xe cũng méo mó biến dạng, vậy một khi không những chiếc xe có vấn đề mà ngay cả người lái cũng gặp chuyện thì sao đây?

Hoắc Duật Hy im re trước khí thế của hân, thật không dám nói nữa.

Thấy đôi mắt to tròn mà lấp lánh những nước như nai tơ đi lạc của cô, người đàn ông đành hòa hoãn tâm tình, buông cô ra rồi lạnh nhạt nói: "Lần sau bảo người đến cho em tập chạy, rồi hãy lái ra đường."

Thấy đã tai qua nạn khỏi, cô mừng thầm rằng không sao nữa, hân không có tức giận, biết điều mà trả lời: "Biết rồi!"

Tài xế Tiểu Vương cầm bánh lái chỉ đánh mất một lần ra sau mà suýt loạng choạng tay lái bởi không khí hòa hợp lạ thường của hai người phía sau. Rất lâu rồi cũng chưa thấy thiếu chủ của bọn họ dễ chịu như vậy, chẳng lẽ chỉ vì một đêm bị bệnh mà tâm sinh lý tạm thời thay đổi?

"Nhưng mà không đúng, Tư Cảnh Hân, tôi nhớ rõ ràng anh để nó ở Hàn Nguyệt mà, làm thế nào lại có thể cùng anh chạy trên đường như vậy được?" Hoắc Duật Hy đột nhiên nghĩ đến chuyện này, vô cùng thắc mắc nhìn hân.

"Vậy em nghĩ chiếc Maybach đó tự động lăn tới chân tôi?"

Hoắc Duật Hy không cho rằng Tư Cảnh Hân đang đùa với mình mới nói vậy. "Chẳng lẽ...anh từng về Hàn Nguyệt?" Đối với câu hỏi này, chính cô cũng không dám tin tưởng, chỉ ngần ngại nhìn hân mong tìm ra câu trả lời, nhưng hân không trả lời mà đánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, không khẳng định, cũng chẳng phủ nhận.

Cô nhìn hân, lại nghĩ nếu suy đoán của cô là thật vậy hân về khi nào, sao cô không hay biết gì cả, Hân thúc cũng không nói nữa. Chẳng lẽ là nửa khuya?

Sao có thể chứ, hà cớ gì phải chọn lúc đó? Nhưng mà nếu như là vậy thì hân mấy hôm đêm nào cũng về hay chỉ có một đêm hân mang xe đi thôi?

Còn Na Mộc Lệ thì sao? Chẳng lẽ hân đêm khuya để cô ta một mình.

Nghĩ đến đây, bất giác cô lại thấy vui sướng hân ra. Thật ra, ban đầu cô không định thù ghét người tình nào của Tư Cảnh Hân, cô cho rằng những người đó và cô đều cùng chung số phận, nhưng vì tính khí Na Mộc Lệ quá tệ, lại từng đánh cô một cách vô lý, còn xử ép cô, thêm nữa nói rằng cô ta có mang, nên đâm ra cô không sao thích cô ta được nữa, mà biến cô ta thành chính kinh địch của mình, và Tư Cảnh Hân chính là món quà cuối cùng dành cho người chiến thắng, cô muốn chiến thắng nhưng cô cũng không muốn món quà này.

Tư Cảnh Hân nhìn chăm chú vào hình ảnh trong kính chắn gió, biểu cảm của Hoắc Duật Hy trong đó biến hóa không ngừng, đột nhiên chuyển sang lạnh lùng hân, dường như đang khó chịu.

Tiểu Vương đánh lái một cái, xe nghiêng sang bên phải, Hoắc Duật Hy theo quán tính nhào về phía hân, người đàn ông thông thả đưa tay ra đón lấy cô để cho cô dựa vào lồng. Dưới danh nghĩa là thư ký riêng của hân, cô có thể danh chính ngôn thuận ra vào cùng ông chủ của mình, ngoài sắp xếp lịch trình, giấy tờ còn phải kèm luôn chăm sóc chuyện ăn uống, đi đứng của hân.

Nghe ra thì thật tốt, nhưng sau lưng cũng không ít người nói cô là tình nhân trá hình.

Mà cái này đúng là không sai. Chỉ có một chuyện bọn họ không biết rõ, chính là việc cô chẳng những là tình nhân mà còn sống luôn với hân ở một chỗ.

Là một tình nhân...cô định.

Hôm nay Tư Cảnh Hân mới khỏi bệnh nên cô chủ động nấu một bữa không quá nhiều dầu mỡ, chủ yếu là mấy món ăn thanh đạm, đến giờ ăn trưa sẽ có người từ biệt thự đưa đến.

Nhưng nói sao sở thích này của hân cũng rất kỳ quái, loại cao lương mỹ vị ở nhà hàng thì không thèm, lại ngược đãi vị giác của mình và ngược đãi thân thể của cô, bắt cô nấu từ nhà đem lại. Cô nấu ăn không tồi, nhưng so với đầu bếp Michelin ở mấy chuỗi nhà hàng - khách sạn của Tư thị thì trình độ tay nghề đã cách nhau mấy chục con phố.

Hắn không thích ăn thức ăn bên ngoài liền có đầu bếp nổi tiếng thế giới làm đầu bếp riêng cho mình, hắn muốn thế nào thì chính là thế ấy, chẳng những đảm bảo dinh dưỡng về sức khỏe mà còn thỏa mãn được nhu cầu vị giác, vậy mà còn không chịu. Thật sự kỳ quái!

"Này, hướng này đâu phải đến Tư thị." Thấy hướng đi không phải đến Tư thị, Hoắc Duật Hy lên tiếng.

Tiểu Vương đánh lái lần nữa, rồi mới trả lời Hoắc Duật Hy: "Thiếu chủ muốn tới chỗ Mặc thiếu gia lấy thuốc cho tiểu thư trước."

Hoắc Duật Hy nhìn sang Tư Cảnh Hàn, hắn không nhìn cô, nên cô chỉ thấy được khuôn cằm cao ngạo của hắn.

"Tôi không sao, lấy thuốc làm gì chứ?"

"Ngao đi. Phòng bệnh vẫn hơn chữa bệnh."

Môi của Hoắc Duật Hy run lên, tên đàn ông ngang ngược này lại có thể áp đặt người không bệnh thành có bệnh?!

Cuối cùng cũng đến Á Lạc Tự, Mặc Lạc Phàm dường như đã biết Tư Cảnh Hàn sẽ dẫn cô đến, nhưng anh mỉm cười xấu xa cho cô ngồi ở phòng khách chờ, rồi dẫn Tư Cảnh Hàn vào trong phòng khám.

Cô không hiểu hai người đàn ông này định làm gì, rõ ràng đến lấy thuốc cho cô nhưng lại dẫn nhau vào phòng khám bệnh mà cho cô ở ngoài.

Chỉ là nghi hoặc như vậy, cô cũng không định hỏi tại sao, dù sao cũng không cần quan tâm quá nhiều chuyện của Tư Cảnh Hàn, hắn là người làm việc luôn có mục đích, không giống như sẽ tìm Mặc Lạc Phàm để hàn huyên tâm sự.

Trong phòng bệnh, Tư Cảnh Hàn đưa tay cởi cúc áo ra, Mặc Lạc Phàm lấy dụng cụ khi quay lại thì giật nảy mình, rồi cười phá lên không kìm chế được: "Không phải chứ Tiểu Bạch, chỉ vì mấy lời đồn bên ngoài của cậu và Na Mộc Lệ mà Tiểu Duật Hy đã đem cậu ra hành hạ thế này sao?"

Anh chỉ chỉ vào dấu răng sâu hoắm trên cổ Tư Cảnh Hàn đã bầm tím lên một cách đáng sợ, hơn nữa trên dưới xung quanh xương quai xanh và lồng ngực đều có dấu vết đỏ hồng hoặc dấu răng rõ ràng. Anh mãi miết nhìn, đánh giá rồi lần nữa vỗ vai Tư Cảnh Hàn mà cảm thán:

"Ây da, thậm chí, nếu có ngày cô ấy bắt gặp cậu lên giường cùng đàn bà khác có khi nào rút luôn xương của cậu luôn không?"

Tư Cảnh Hàn nhìn anh một cách lạnh lùng, "Bớt nói nhảm, kiểm tra đi."

Mặc Lạc Phàm nhún vai, không đùa nữa mà cầm dụng cụ bằng kim loại đi đến: "Tối qua có gọi cho A Tư, cậu ấy nói sẽ trở về trong ngày mai. Vậy cậu có định sang đó thế chỗ không?"

"Không cần đâu, nên ly khai một thời gian, nếu không lại sinh ra quá dựa dẫm."

Mặc Lạc Phàm nghe hắn nói vậy thì gật đầu, sau khi nghĩ nghĩ lại nói: "Mình nghĩ sau này người ở bên đó sẽ càng khó quản, một ngày nào đó đột nhiên xuất hiện trước mặt Tiểu Duật Hy đòi nói cho ra lẽ thì cậu chết chắc."

Đối với lời này của anh, Tư Cảnh Hàn cong nhẹ khóe môi, tựa có tựa không: "Không còn cách nào khác, tạm thời chỉ có thể như vậy."

"Có cần mình qua thế chỗ mấy ngày không? Lâu rồi cũng không có đi nghỉ dưỡng."

"Không sao, cậu còn có Nam Nam mà?"

Lần này đến lượt Mặc Lạc Phàm bật cười, anh lắc đầu nói: "Cậu cũng thật vô tình, người ở bên đó không biết có chịu nổi không mà cậu còn dùng dụng như vậy. Thật ra nếu muốn thì mình đưa Nam Nam theo đi chơi vài hôm cũng không tệ."

"Hiện tại chưa thích hợp để quá nhiều người biết, cậu đến thăm là được rồi, không cần quá lưu tâm." Tư Cảnh Hàn biết anh đã kiểm tra xong nên mặc lại áo, vừa cài cúc áo vừa nói.

Mặc Lạc Phàm nhìn mấy thông số trên máy kiểm tra, hài lòng gật đầu. "Không sao rồi, chỉ là sốt thông thường không phải do bệnh tái phát."

"Ừ, thật ra mấy hôm trước cũng không có triệu chứng tái phát. Chỉ là muốn kiểm tra một chút." Chuyện này cũng không ngoài dự đoán của hắn.

Hắn đứng lên, lúc này Mặc Lạc Phàm cũng đứng lên, hai người sóng vai đứng chung một chỗ nhìn ra ngoài cửa. Cuối cùng Mặc Lạc Phàm lên tiếng trước: "Đề cô ấy chờ lâu rồi, cậu ra ngoài đi."

Tư Cảnh Hàn gật đầu rồi đẩy cửa đi đến phòng khách, Hoắc Duật Hy đang ăn một trái táo, rất vô tư nhìn hắn. Hắn đi qua, ngồi xuống bên cạnh nhưng không có ý định nói chuyện với cô, một lúc sau Mặc Lạc Phàm mới đi ra, anh cầm theo một bọc nhỏ màu trắng. Thấy Hoắc Duật Hy ngồi cạnh Tư Cảnh Hàn đang nhai táo thì mỉm cười vô hại đi tới, giơ bọc nhỏ kia ra: "Đây là thuốc của Tiểu Duật Hy nha."

"Tư Cảnh Hàn, hôm qua anh ấy lừa đảo lấy của tôi rất nhiều tiền." Hoắc Duật Hy đặt trái táo xuống, rồi rất ngang nhiên chỉ tay vào Mặc Lạc Phàm.

Ặc!

Không phải chứ?

Đầu của Mặc Lạc Phàm chạy đầy vạch đen, sao còn có chuyện bệnh nhân chạy đến kiện bác sĩ khám bệnh lấy tiền vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chỉ bởi vì em là người phụ nữ tôi cần!

"Tiểu Duật Hy, sao em có thể đối xử với anh như vậy chứ? Không phải em đã tính với cậu ta rồi sao, còn nói anh lừa đảo thì thật là oan quá!"

Hoắc Duật Hy nhìn Mặc Lạc Phàm rồi chu môi, nghĩ đến chuyện không lấy lại được tiền mà còn thiếu thêm một phần nợ khác nữa, lòng cô ừ dột không thôi, muốn trút ra nhưng không biết trút thế nào. Nhìn thấy mặt mũi của anh lúc nào cũng phờ phợt liền thấy chướng mắt mà chia mũi nhọn, thế thôi!

"Em không biết, rõ ràng tiền khám bệnh ở Á Lạc Tư cũng đâu có đắt như vậy. Một vạn? Anh chỉ tiêm một mũi thuốc đã lấy một vạn, anh định giết người hay cứu người vậy?"

Mặc Lạc Phàm thờ dài, nhưng bộ dạng rất thông dong tìm chỗ ngồi xuống, anh cũng cảm một trái táo khác lên, cắn một cái, nhai nhai rồi tặc lưỡi bảo: "Thật ra tiền thuốc thì chẳng bao nhiêu, nhưng tiền khám là thì phải hơi đắt đấy! Tiểu Bạch của em là được đình đình đại danh "thiên tài y học" như anh trị sốt đấy, dù thế nào cũng là sử dụng cái chức danh bông tay này rồi, cái giá như thế, không đắt đâu."

Hoắc Duật Hy nhíu mi tâm: "Chẳng phải lúc trước anh nói người của A Tư đưa tới đều miễn phí sao?"

Mặc Lạc Phàm nghe vậy thì cười ngoắt ngoéo, anh nhai gần được nửa trái táo mới thấy trái táo này thật ngon, nhìn Tiểu Duật Hy đau lòng như vậy thật là buồn cười mà!

"Haiz, đúng là như vậy. Nhưng lần này em xem, là em đến tìm anh chứ không phải là A Tư đem đến, anh lấy tiền là đúng rồi, phải không?" Anh lại cười hi hi thêm hai tiếng vô cùng vô tội và đáng yêu, răng nanh trắng tinh nhe ra đẹp trai đến lạ thường, nhưng trong mắt Hoắc Duật Hy rất là đáng ghét!

"Anh..." Cô tức giận, ném luôn nửa trái táo đang cắn dở của mình vào người Mặc Lạc Phàm, anh nhanh lẹ tránh né, bắt được nó, đặt trở lại bàn làm Hoắc Duật Hy tức đến nổi thở không ra hơi.

"Được rồi, đừng mặc cả. Của cậu ta lấy bao nhiêu sẽ có ngày tôi lấy lại cho em gấp 10 lần." Tư Cảnh Hàn thấy Hoắc Duật Hy đỏ mặt tía tai như vậy thì đưa tay ra giữ cô lại, lên giọng trấn an, một mặc khác nhìn Mặc Lạc Phàm tỏ ý bảo anh bớt nói lại.

Nhưng mà Mặc Lạc Phàm là dạng người "diệt thì không sợ súng", anh vuốt lại mái tóc hơi xoắn của mình, cũng nhìn Tư Cảnh Hàn khêu khích: "Còn phải xem cơ duyên của cậu đến đâu. Chỉ sợ một ngày nào đó, chẳng những cậu không lấy được gì mà còn chẳng có chút ý thức nằm trên bàn mổ của mình thì thật không hay."

Một câu nói cứ ngỡ như đùa nhưng bất giác Hoắc Duật Hy phải dựng tóc gáy, cô vô thức đảo mắt nhìn sang Tư Cảnh Hàn, dường như câu nói kia của Mặc Lạc Phàm vô cùng chân thực. Nhưng người đàn ông ngồi cạnh cô lại rất bình thản, thậm chí đôi môi mỏng còn cong lên một vòng cung nhẹ nhàng, vô cùng đẹp mắt. Hành động nhiều nhất bây giờ là cánh tay của hắn ở bên eo cô khẽ thu lại, kéo cô sát về phía mình hơn, rồi cúi nhìn mà hỏi:

"Thế nào, khiến tôi trở nên như vậy chắc cũng chỉ có em hà, bé Duật?"

Hoắc Duật Hy không hiểu, chớp vội đôi mi rồi đẩy lồng ngực của hắn ra, "Anh nói điên cái gì vậy? Chuyện như vậy mà còn đùa được sao?"

"Đùa? Tôi nghĩ bé Duật của tôi nên biết những lời tôi nói chưa bao giờ là đùa cả?"

Biểu cảm của trên mặt Hoắc Duật Hy đông lại, Tư Cảnh Hàn vẫn nhìn cô, chăm chú. Kết quả cả căn phòng rơi vào trạng thái im lặng, có ba người nhưng chỉ có hai người nhìn nhau, vô cùng kỳ quái.

"Trời ơi, ngược chết tôi rồi. Bé Duật? Ha ha ha..." Mặc Lạc Phàm cười phá lên, phá vỡ bầu không khí kỳ quái. "Tiểu Bạch à, cậu cũng đúng là sến quá đi, mình thật không chịu nổi rồi a." Anh nói xong còn vuốt xoa đôi tay, bao nhiêu lông óc cũng sắp dựng lên cả rồi.

Đối với lời chế nhạo của anh, Tư Cảnh Hàn thì không thấy có điểm gì là kỳ lạ, hắn ôm Hoắc Duật Hy một cách cung kính, đáp: "Bé Duật, là cho mình gọi, là cho cô ấy nghe, không cần cậu hay người khác nghe xong rồi nghĩ quá nhiều."

Biểu cảm trên môi của Mặc Lạc Phàm méo xệch, trừng trừng mắt với Tư Cảnh Hàn rồi hạ giọng đuổi khách: "Khám cũng khám xong rồi, thuốc cũng đã lấy, cậu có thể đem bé Duật về rồi." Đúng là đồ bệnh mãn tính!

Tư Cảnh Hàn vốn cũng không quá quyến rũ với chỗ này của anh, lập tức dặt tay Hoắc Duật Hy đứng dậy, đi ra ngoài.

Nhưng trước khi hai người ra khỏi phòng, anh không quên nói vọng theo: "Đúng rồi Tiểu Duật Hy, anh tìm được một chỗ nấu nhiều món bằng chân gà rất ngon. Khi nào rảnh thì alo cho anh..." Nói xong câu này anh còn không quên nháy mắt với Hoắc Duật Hy một cái, so với sự mừng rỡ của cô thì người đàn ông bên cạnh lại thoáng nhăn mặt. Bởi vì hẳn cho rằng mấy món ăn vặt đó toàn là thức ăn rác, không tốt cho sức khỏe. Khi còn sống ở biệt thự của cô, hẳn đã cố gắng nhẫn nại lắm mới không dắt tay cô bỏ chạy, còn bây giờ, trở về cuộc sống bình thường của mình, hẳn tuyệt đối không để lịch sử khùng khiếp kia tái diễn.

"Mặc Lạc Phàm!"

"Hừ, Tiểu Bạch, cậu gọi mình à?"

Nhìn vẻ mặt ngây thơ đến vô hại của anh, Tư Cảnh Hàn chỉ để lại một câu hết sức lạnh lùng: "Nếu cậu dám, thì đừng bước chân vào Hàn Nguyệt nữa!"

Hắn nói xong thì túm Hoắc Duật Hy đi như túm một con gà nhỏ, mặc cho cô giãy giụa, "Này, anh không ăn thì để người khác ăn, tại sao lại cấm anh ấy hả?"

Khuôn mặt Tư Cảnh Hàn vẫn lạnh ngắt, đôi mắt lặng và lạnh như nước, hẳn nhìn cô với ý tứ nếu cô còn nói thêm tiếng nữa thì hậu quả tự biết.

Năm nay, Hoắc Duật Hy cô cũng 24 tuổi rồi, sinh nhật 25 hình như cũng không còn xa nữa nhưng tính cách trẻ con, hám tiền lại háu ăn vặt này vẫn chưa sửa được. Mặc khác, bên cạnh cô còn có Mặc Lạc Phàm tiếp tay, mà bình thường Lạc Tư Vũ có vẻ ít nói nhưng trong suốt ba, bốn năm qua, hẳn cũng không ít lần dung túng cho cô, nhất là đoạn thời gian cô mang thai, chỉ cần một tiếng lập tức hai người đàn ông này sẽ đáp ứng món ăn cô muốn, miễn sao không có hại với phụ nữ có thai.

Thả Hoắc Duật Hy trở lại xe, cô liền xoay người tìm một chỗ ngồi nhìn ra cửa. Người đàn ông bên cạnh mấy lần muốn ôm lấy cô nhưng đều bị đẩy ra, đến khi hẳn chẳng còn kiên nhẫn mà không đề ý đến cô nữa.

Tiểu Vương không hiểu vì sao từ trong bệnh viện bước ra không khí ban đầu khi đến đây đã bị đảo xoay, hình như tâm tình của tiểu thư không tốt lắm, thiếu chủ thì vẫn nhẫn nại như trước nhưng cũng không phải vui vẻ gì.

Nhưng không sao, miễn hai người đừng trở mặt cãi nhau là phúc, là phúc rồi!

Đến khoảng 11 giờ rưỡi thì đến được Tư thị, theo thang máy chuyên dụng Hoắc Duật Hy ôm ca táp bấm nút lên tầng cao nhất. Trong thang máy chỉ có Tư Cảnh Hàn và cô, nền kim loại sáng bóng phản chiếu rõ ràng hình dáng của hắn, và hắn đang nhìn cô, một cách quan minh chính đại, không hề tránh né, giống như đang tra xét về thái độ của cô lúc còn trên xe khiến hắn không được hài lòng.

Toàn thân của cô giống như đang có một tia X - quang rọi qua, không chừa bất cứ chân tơ kẽ tóc nào, có cảm giác như đứng ngồi trong lửa. Mặc dù không làm bất cứ điều gì trái lương tâm, nhưng bị nhìn như vậy lại là một loại áp lực khó diễn tả. Đôi mắt của hắn, là thứ lợi hại nhất có thể làm ảnh hưởng đến tâm tình của cô, chỉ cần một ánh của hắn đảo về phía nào, cô dường như lại phải uốn mình chạy theo.

"Ting"

Rất may mắn, đúng lúc này cửa thang máy như chết lặng lại hồi sinh mà mở ra, Hoắc Duật Hy vui mừng khôn xiết đưa tay ra, động tác cung kính như mời ông chủ.

Tư Cảnh Hàn liếc nhìn cô một lần nữa, tuy vậy hắn không nói gì mà sai bước dài về phòng làm việc. Hoắc Duật Hy đi đằng sau vô cùng ung dung ngắm nhìn sự chênh lệch chiều cao của cô và hắn, nói thế nào không có giày cao gót, cô chỉ còn là một tiểu Xi Trum bên cạnh Tư Cảnh Hàn.

"Cốc cốc cốc"

Ngồi vào bàn làm việc không bao lâu đã có người mang hồ sơ đến, Hoắc Duật Hy nhận lấy, trước tiên xem có phải hồ sơ khản cần ký gấp hay không, nếu không thì đem trở về bàn làm việc của mình xem qua, phân loại rồi mới đưa cho hắn.

Xem đến mấy tập hồ sơ cuối cùng cũng không có gì khác lạ, định chuyển qua cho Tư Cảnh Hàn nhưng một bức ảnh bắt mắt tác động mạnh mẽ đến thị giác, khiến cô phải khựng lại.

Trong này, có một bản hồ sơ của Na Mộc Lệ, thông tin liên quan đại khái chính là việc ủy quyền cho cô ta làm người phát ngôn của Tư thị. Từ trình độ tốt nghiệp, lý lịch cá nhân cũng như độ nổi tiếng đều phù hợp tới xuất sắc với vị trí này.

Ý này của Tư Cảnh Hàn là bù cho cô ta một món quà to gấp ba so với việc bị cắt vai bộ phim ở đài truyền hình phải đóng mấy sao?

Đúng là biết cách chiều lòng mỹ nhân, một khi hồng nhan mà nổi giận, cho dù là quân vương cũng phải kiêng dè!

Hoắc Duật Hy ngồi thêm 15 phút vẫn không có động tác khác, một mực nghĩ đến hành động lần này của Tư Cảnh Hàn đối với Na Mộc Lệ là có dụng ý gì. Cô nghĩ mãi, cũng chỉ được một lý do như vậy, mà càng là như vậy thì càng thấy hậm hực. Thêm 15 phút nữa thì có tin nhắn thông báo từ điện thoại, xem xong cô bảo:

"Người ở biệt thự tới rồi, tôi xuống lấy thức ăn!"

Bỏ lại đúng một câu, cô đẩy cửa đi ra ngoài để lại một đống hỗn loạn trên bàn làm việc.

Ngay cả việc cô tỏ thái độ cũng rõ ràng như vậy rồi nhưng người đàn ông vẫn không lên tiếng, sau khi liếc về phía tập hồ sơ để trên bàn của Hoắc Duật Hy thì tiếp tục công việc đang dang dở, không chút để tâm.

Có quá nhiều chuyện đối với Hoắc Duật Hy càng rõ ràng thì sẽ càng khó chịu, trước đây hần và Na Mộc Lệ mờ ám ra sao cô cũng không quá để tâm, nhưng gần đây ngày một nhiều người biết tới chuyện này thì tâm của cô cũng sắp không trụ vững nữa. Sớm muộn gì ở Tur thị cũng sẽ chạm mặt với cô ta, dường như người đàn ông kia đang cố tình sắp đặt như vậy để cô ta danh chính ngôn thuận ở cạnh mình.

Muốn gặp nhau sao?

Ngay cả ý này cô cũng nhìn ra rồi, bên ngoài thị phi không bơi xói chuyện Na Mộc Lệ mất một vai diễn nhưng lại được thăng chức thành người phát ngôn cho Tur thị thì cũng là phí công đi săn tin. Không đồn thổi, không kêu ca rình rang lại không phải là bản chất của truyền thông.

Lấy được thức ăn, Hoắc Duật Hy trở lại phòng làm việc, có vẻ Tur Cảnh Hàn không định ăn ngay, hoặc có lẽ hần không muốn ăn vì ăn sáng chưa lâu. Còn cô thì cũng chẳng có khẩu vị gì nên cứ phó mặc để đó. Giờ nghỉ trưa đến rất nhanh, cô đã được rảnh rang nhưng thân là ông chủ, Tur Cảnh Hàn hầu như không dùng bút, hần đã nghỉ mất một ngày rưỡi, công việc cần làm đã cao hơn cô mấy cái đầu, mà hần cũng liệt vào dạng cuồng công việc, có khi ăn trưa chẳng bao lâu hần lại ngồi vào bàn giải quyết tiếp, hôm nay cũng không phải là một ngày ngoại lệ.

Nhưng có một điểm ở hần khác hẳn những người làm kinh doanh khác, chính là hần rất hạn chế đi xã giao, hầu hết đều là Lạc Tur Vũ tham dự. Cô nghĩ như vậy bởi vì mỗi khi hần ở lại Hàn Nguyệt, dù về khuya đến đâu thì không lần nào cô ngủ ra được bất cứ mùi rượu hay nước hoa nào từ quần áo của hần.

Mặc dù cũng có thể chỉ là suy đoán từ một phía của cô. Nhưng theo kinh nghiệm cho biết, lúc trước khi chưa tháo xuống lớp mặt nạ trước công chúng, hần đã không đi xã giao quá nhiều, bây giờ công khai thân phận, thì các cuộc họp mặt đều trở nên rất bí ẩn, kín tiếng. Chủ yếu là không muốn để quá nhiều người biết khuôn mặt này của hần có bao nhiêu kinh điểm.

Vậy mà lần này thì khác hẳn rồi, chưa biết Na Mộc Lệ kia là ai đối với hần, nhưng ngay cả tên của hần cũng được gán ghép với cô ta rồi hần vẫn không có chút phản ứng.

"Xoạch" Hoắc Duật Hy để văn kiện trên tay xuống: "Anh định bằng cách này đưa người của mình vào Tur thị?"

Rốt cuộc vẫn là cô nhìn không được mở lời trước, chọc đến những cảm kỵ của hai người, đó chính là cuộc sống cá nhân của mỗi người. Không đúng, cuộc sống cá nhân của cô thì do hần quản, còn cuộc sống riêng của hần cô không được nhúng tay. Hôm nay, cô lại phá vỡ giới hạn đó, muốn đi vào thế giới của hần, muốn biết rốt cuộc ở trong đó có bộ dạng gì.

"Em nói tôi nên trả lời thế nào?" Tur Cảnh Hàn không quá bất ngờ với câu hỏi của cô, khoảng mấy giây sau thì hần đáp lại cô bằng một câu hỏi.

Hoắc Duật Hy nín thở nhìn ra vẻ thần nhiên trên đôi mày kiếm của hần, cô đi đến bàn làm việc của hần, chỉ tay vào tập hồ sơ: "Na Mộc Lệ, anh hủy vai diễn của cô ta ở bộ phim kia, chấp nhận đền bù tất cả tổn thất. Nhưng Na Mộc Lệ bề mặt không quá ba ngày, lại có tin anh và cô ta qua lại, chuyện này chưa lắng xuống, bây giờ anh hậu thuẫn để cô ta làm người phát ngôn cho Tur thị. Một tổn thất nhỏ, nhưng được bù bằng một món quà lớn, quả là cao tay!"

Người đàn ông nghe cô nói xong thì tay trái đặt bút xuống, tay phải cầm cốc nước bên cạnh lên uống một ngụm, nâng mắt nhìn cô: "Có gì không hợp lý sao?"

Từng ngón tay của Hoắc Duật Hy xiết lại. Ý này của hần là thừa nhận đang lấy chuyện công xử lý chuyện cá nhân sao?

"Anh làm như vậy có thấy bản thân đang lợi dụng quyền hạn công việc để giải quyết chuyện cá nhân không?"

"Em đang dùng tư cách gì để chất vấn tôi? Là một thư ký riêng nói chuyện với cấp trên hay một người tình đang nổi giận vì một người tình khác nữa ở gần tôi được sủng ái?" Hần nheo đôi mắt lại, nó càng thêm hẹp dài, hàng mi càng thêm dày rậm, nhìn Hoắc Duật Hy đứng trước mặt mình ồ ào mà không tìm được lý do nói cho thỏa đáng, phiền môi mòng của hần cong lên, làm cô hơi chột dạ.

Vẫn là chột dạ, như sắp bị nói trúng tim đen.

Tur Cảnh Hàn đột ngột gio cánh tay dài, kéo lấy cô về phía mình, để cô gọn gàng ngồi trong lòng: "Thế nào? Lúc này là tức giận hay là ghen? Hay cả hai?"

"Không có." Cô đánh giọng phủ nhận.

Bất ngờ, hần xoay vai cô lại, hơi cúi đầu như chuẩn chuẩn đập nước hôn lên cánh mũi của cô, để lại một hương thơm đặc trưng lớn vồn bên má, và tóc. Giọng của hần lúc này vô cùng dễ ra, vừa trầm lại ấm, đầy từ tính và nhẫn nại:

"Chuyện Na Mộc Lệ trở thành người phát ngôn cho Tur thị không phải do tôi chỉ thị mà do bộ phận quản lý phát ngôn và truyền thông họp mặt rồi đưa quyết định. Nếu cô ta thật sự có khả năng và phù hợp với vị trí này thì không có lý do gì Tur thị phải từ chối và tìm một người khác hơn."

Hoắc Duật Hy tỏ vẻ bán tín bán nghi nhìn hần, nhưng nghĩ lại hần cũng không có lý do gì phải nói dối cô. Cho dù bây giờ hần nói là lấy chuyện công để giải quyết việc riêng, ưu tiên cho Na Mộc Lệ thì cô có thể làm gì? Cô khó chịu hay tức giận đã ảnh hưởng gì đến hần đâu mà hần phải cố tình nói dối để

lấy lòng. Hơn nữa Hoắc Duật Hy cô tự lượng sức bản thân sẽ không tài nào chuyển nức cười như vậy xảy ra.

Thế nên, chuyện này là thật. Na Mộc Lệ có nhan sắc, lại có tiếng nói vững vàng trong làn giải trí, đương nhiên cũng có năng lực với công việc này, phù hợp với yêu cầu của Tư Cảnh Hàn cũng là hiển nhiên.

"Vậy anh định sẽ cho thông qua?"

"Hôm qua cô ta đã đến nhận việc rồi, còn có thể chưa thông qua sao? Văn kiện này chỉ là báo cáo về tiến trình đó, em muốn khó chịu cũng không còn kịp."

"Tôi không có khó chịu."

Tuy nói thế Hoắc Duật Hy nhưng cô lại hơi nhích người đổi vị trí, cô nhìn hần, cũng không nói gì thêm. Bởi vì nếu nói ra rất giống như cô đang để ý hần rồi để ý luôn những người ở cạnh hần, mà cô tuyệt đối không để chuyện mình động tâm với người đàn ông này xảy ra!

Tư Cảnh Hàn thấy cô không nói gì, đôi tay mềm nâng lên giữ lấy cằm của cô: "Thật sự không để ý?"

Cô đẩy ra cánh tay của hần ra.

Thật sự muốn không để ý, nhưng nghĩ lại như thế sẽ thiệt cho mình, có khi nào vì cô lạng thinh mà hần còn mất nhắm mắt mở để Na Mộc Lệ tự tung tự tác thêm ở chỗ này nữa không?

Cô xoay người nhìn về phía hần, chỉ nhìn được tới chữ Z bằng vàng trên cổ áo bên trái của hần, đưa tay lên vân vê, có chút suy nghĩ về quyền lợi của mình. Cô là con gái Hoắc gia, đầu thế nào ra đường cũng không muốn phân thiệt về mình, mà cho dù không phải là người của Hoắc gia, chỉ cần là phụ nữ, luôn mang tâm thế không muốn thua thiệt người phụ nữ khác.

Qua rất lâu, rốt cuộc cô cũng lên tiếng: "Tôi thật để ý người rình này của anh vì một chuyện, anh có biết hôm đó trước khi anh trở lại Cảnh Giang, người tình của anh đã nói gì với tôi không?"

"Đã nói gì?" Tư Cảnh Hàn không ngăn lại hành động chơi đùa của cô trên cổ áo, rất nhẫn nại giữ cô trong lòng.

"Cô ta nói...ai có mang giọt máu của anh thì xem như kẻ đó thắng." Nói đến đây Hoắc Duật Hy dừng lại, nhưng không nhìn vào biểu cảm của hần mà hơi chu môi: "Tôi hỏi cô ta rằng cô ta có mang rồi sao? Ha, cô ta lại vặn hỏi ngược tôi: nếu cô ta nói có thì sao?"

Động tác vuốt ve của Tư Cảnh Hàn di chuyển đến eo của Hoắc Duật Hy, bây giờ là giờ nghỉ trưa, sẽ không có bất cứ ai thỉnh linh xuất hiện nên cô cũng rất yên tâm ở yên một chỗ.

"Anh không thắc mắc tôi trả lời cô ta thế nào sao?"

Đôi môi của người đàn ông đã mơn mê đến hóm cổ của cô, hít hà mùi hương thanh mát chỉ thuộc về một mình người phụ nữ này. Hần trả lời trong mơ hồ, không rõ ràng lắm: "Em trả lời thế nào?"

Hoắc Duật Hy cũng luồn tay vào mái tóc của hần, lúc này hần cúi đầu nên cô chỉ thấy được mái tóc đen dày mềm mại. Ở bên tai của hần, Hoắc Duật Hy áp sát đôi môi căng mọng, từng chữ, từng chữ dịu êm rót vào:

"Tôi nói: nếu như cô ta thật sự có thai đứa trẻ của anh, tôi nhất định khiến nó không thể chào đời."

Một bản hòa tấu êm đẹp ngọt ngào bằng lạc phím trùng đây, cũng giống như không khí yên bình hiện tại có thể vì lời nói của cô mà chuyển xấu đi, trở nên dữ dội sóng ngầm.

Nhưng Hoắc Duật Hy đã sai, vốn nghĩ Tư Cảnh Hàn cuối cùng sẽ có phản ứng, nhưng cô nói hết câu động tác của hần vẫn như cũ, vô cùng thương thức những gì mình đang làm, giống như hoàn toàn không để tâm đến lời cô và Na Mộc Lệ đã nói.

Rốt cuộc trong đầu người đàn ông này đang nghĩ gì chứ, cô thật sự không đoán được nữa rồi? Đã nói như vậy mà còn không có phản ứng sao?

Nhưng quả thật lúc đó cô đã không nhìn được trước thái độ tự đắc của Na Mộc Lệ mà nói như thế với cô ta. Không phải nói cô ta tức giận đến run rẩy, nhưng nhiều hơn vẫn là đề phòng sợ hãi với vẻ mặt rất là "man rợ" của cô lúc bấy giờ.

Ban đầu cũng không nghĩ có ngày sẽ đem chuyện này nói cho Tư Cảnh Hàn nghe, vì như vậy giống như cô đang ghen tức.

Chỉ là, cuối cùng cô vẫn nói ra đó thôi.

"Tư Cảnh Hàn, rốt cuộc anh có cần đứa trẻ của cô ta hay không?" Cô không nhẫn nại được nữa, đẩy đẩy hần ra, rất muốn biết câu trả lời.

Người đàn ông cũng dừng hành động của mình, hần ngồi thẳng dậy, Hoắc Duật Hy ngồi nghiêng một bên nhưng cổ xoay người nhìn về phía hần để quan sát biểu cảm trong đôi mắt xanh như đại dương kia, lúc này nó không u tối nhưng rất xa xôi và không sao nhìn thấy đáy. Hần đưa tay vuốt lại mấy sợi tóc bên má của cô, cô buộc tóc đuôi ngựa, rất gọn gàng và ngăn nắp như bộ quần áo công sở cô đang mặc trên người.

Đôi giày da màu đen cô mang hơi đung đưa, không thể chạm tới sàn do chân cô còn quá ngắn so với chân của hấn. Quan sát cô lâu như vậy, hấn mới trầm giọng lên tiếng, âm vực vô cùng thấp nhưng không pha chút giận dữ nào:

"Tôi đã từng nói với em thế nào? Nếu đã chọn không yêu thì đừng làm những chuyện khiến người khác nghĩ rằng em đang ghen nữa."

Hoắc Duật Hy không lên tiếng, chờ hấn nói tiếp.

"Lời này tôi nói ra vẫn mong là em làm được. Nhưng xem ra vật nhỏ của tôi được nuông chiều quá mức đến sinh hư mà không sợ gì, em nói, em không sợ tôi biết được ý nghĩ này của em sẽ nổi giận sao?"

"Vậy anh sẽ tức giận sao? Vì người phụ nữ đó và đứa trẻ kia?" Hoắc Duật Hy tiếp lời, hỏi chính hấn.

Tư Cảnh Hàn hơi cong khóe môi, vẫn là một câu hỏi: "Em nghĩ thế nào?"

"Tôi làm sao biết được trong lòng anh nghĩ gì."

"Bé Duật, đừng nói vậy, em không ngốc hơn nữa còn rất thông minh." Hấn đem cô áp vào cạnh bàn, ép cô phải nhìn vào đôi mắt của mình mà soi rọi nội tâm của cô:

"Em dám đánh cược nói cho tôi lời em đã nói với Na Mộc Lệ thì chẳng khác gì một tính hiệu cảnh báo tôi, rằng em cũng không muốn đứa trẻ của cô ta chào đời. Em muốn thử, hoặc là tôi đã biết chuyện cô ta có thai nên mới cố tình lấp lửng tất cả hành vi sai trái của cô ta trong thời gian qua trước giới truyền thông, nếu thật là như vậy, chuyện này em không mất gì, còn biết thêm được thông tin mà ứng phó với cô ta. Nhưng ngược lại, nếu tôi chưa biết, có nghĩa là tin vui như vậy mà Na Mộc Lệ không dám nói với tôi đầu tiên, đồng nghĩa, chính cô ta cũng sợ tôi biết được cô ta có thai, và tôi từ đầu đã không chấp nhận có người mang thai giọt máu của mình, nên sẽ buộc cô ta bỏ đứa nhỏ. Mà một khi em đem chuyện này kể với tôi thì tôi sẽ tự động ra tay đối phó, em không cần ra tay, vẫn có thể đạt được mục đích."

Tư Cảnh Hàn dường như đọc được từng suy nghĩ trong đầu của Hoắc Duật Hy, từng chữ, từng chữ một nói ra không chút nghi vấn. Toàn là câu trần thuật, như kể chuyện, một câu chuyện đầy mưu sâu kế hiểm.

Người của Hoắc gia, cho dù là đại tiểu thư từng ngây thơ không chút bụi trần như Hoắc Duật Hy thì hấn cũng chưa từng xem thường. Hấn biết, cô không phải là người phụ nữ có thể chấp nhận và chịu đựng như những năm qua, chẳng qua chỉ là một chú báo con chưa được bọc phát sức mạnh cần ngược lại mà thôi.

Lạc Tư Vũ và Mặc Lạc Phàm cũng không ít lần cảnh báo hấn giam cầm cô bên người là một tai họa, làm sao hấn không biết? Để một mối họa nhỏ ở bên người không biết ngày nào bọc phát còn nguy hiểm hơn đối đầu trực diện với kinh địch trên chiến trường. Mà Hoắc Duật Hy đủ thông minh và bản lĩnh ân nhân ở cùng với hấn một chỗ, cho dù cô ngây thơ thì tâm tư của cô cũng không hề đơn giản như vẻ đơn thuần hám tiền thích ăn ngon đó. Thứ cô muốn không phải là hấn đền lại những năm tháng qua đi đã bị vùi nát, thứ cô muốn là cuộc sống của hấn trong tương lai thể thảm thế nào.

"Tư Cảnh Hàn, vậy anh nói đi, rốt cuộc anh cần đứa trẻ đó hay không?" Hoắc Duật Hy không phản bác nhưng cũng không nhận định lời của hấn nói có đúng hay không, cô chỉ nhìn vào mắt của hấn đòi câu trả lời.

"Em khẳng định Na Mộc Lệ có thai?"

"Không, nhưng tôi muốn biết là lựa chọn của anh nếu cô ta có thai."

Tư Cảnh Hàn không chút do dự cho cô đáp: "Không."

"Tại sao?"

"Vì đó là điều em muốn."

Hoắc Duật Hy đột nhiên nổi giận, đẩy hấn ra: "Tư Cảnh Hàn, anh đừng đùa giỡn giống như anh dung túng tôi lắm, rốt cuộc anh có đang nghiêm túc không... ưm..." Nhưng cô còn chưa nói hết thì hô hấp đã bị chặn lại, bên tai chỉ còn nghe được tiếng ong ong cùng hơi thở trầm thấp của người đàn ông.

"Hoắc Duật Hy, em nghe đây. Lời tôi nói chưa từng đùa giỡn, em nghĩ tôi bù cho cô ta một vai diễn bằng vị trí phát ngôn thì tôi có thể bù cho vai diễn của em bằng một đứa bé, chỉ bởi vì em là người phụ nữ tôi cần. Không vì lý do nào hết."

Cô nhìn vào mắt hấn, ở khoảng cách rất gần, cô vẫn không đọc được suy nghĩ của hấn. Lời nào của hấn nói mới là thật đây, vì sao câu nói nào cũng mang đầy dụng ý?

"Anh cần tôi, bởi vì tôi còn giá trị lợi dụng sao?" Không được, cô không thể bị che mắt bởi những lời nói của người đàn ông này, cô cần tỉnh táo, phải biết lượng sức mới không bị tổn thương. Bằng không một ngày nào đó ngay cả lý trí và trái tim cô đều chạy về một phía, kết cục cuối cùng vẫn là mình cô đau khổ.

"Khi sử dụng một người nào đó, tôi chưa từng nghĩ người đó sẽ có giá trị lớn đến mức bằng chính đứa bé của mình. Bởi vì, hết giá trị lợi dụng, tôi sẽ bỏ đi, nhưng đứa trẻ của mình, nếu đã chấp nhận, thì nó với tôi đồng một sinh mệnh."

Hoắc Duật Hy ngẩn người, vậy mà hấn chấp nhận bù cho cô bằng một đứa bé...

Chương 48: Đừng động!

Nếu đàn bà đẹp là độc được thì đàn ông tỉnh tể còn hơn cả rượu ngon. Hai thứ con người không thể nhìn trực diện đó chính là lòng người và mặt trời.

Đôi mắt không thể nhìn thẳng mặt trời, nhưng từ đôi mắt người ta có thể nhìn thấu nội tâm. Nhưng tâm tư con người là bể rộng, một người càng có tâm tư thì đôi mắt kia chính là thứ để đánh lừa lòng người, từ đôi mắt độc không hiểu, và từ đôi mắt người ta đọc sai loại tình cảm của đối phương.

Điều đáng sợ không phải là con người ta không nhìn rõ nội tâm của nhau, mà đáng sợ là người ta hiểu sai tình cảm của người khác, rồi tự mình đa tình, tự mình vui, cũng tự mình buồn, mình đau.

Hoắc Duật Hy cô đương nhiên sợ lắm chứ, ánh mắt của người đàn ông này là thật, hay là để đánh lừa, cô cũng không biết. Quan trọng là cô không dám tin tưởng.

Hắn cho cô biết vị trí của mỗi một người trong lòng hắn được đều được tính bằng một giá trị nhất định. Cũng cho biết luôn đưa trẻ mà hắn đã chấp nhận có sự quan trọng đến mức độ nào, chỉ có một điều hắn không cho cô biết, chính là rốt cuộc giá trị của cô đối với hắn là bao nhiêu.

Cô như mơ hồ đi giữa sa mạc hoang vu, đôi lúc sẽ thấy mờ mịt, vô định nhưng rồi một lời nói của hắn khẳng định giá trị của cô cao hơn cô tưởng tượng, thế là cô được tắm mát bởi nước của biển khơi. Nhưng rất nhanh dòng nước kia cũng nhấn chìm cô vào vô vọng, hắn lại cho cô biết chẳng qua trong thế giới của hắn cô cũng chỉ là một quân cờ, nằm trên trận thế này đã bày ra, đầu quan trọng nhưng cũng không phải là người mà hắn yêu thương.

Hắn thật sự muốn một đứa trẻ thì đứa trẻ ấy đồng một sinh mệnh với hắn, vậy nên đứa bé của cô, hắn không chấp thuận sự tồn tại của nó, nên dù có là giọt máu của mình cũng chỉ như một vật cản đầy vướng bận, hắn sẵn sàng biến nó trở thành một thứ mồi nhử bắt mất, một món đồ hiến tế phục vụ cho mục đích của mình.

Là cô liên lụy đứa bé sao? Vì hắn không thích cô, vì hắn không yêu cô, vì cô là người của Hoắc gia, là kình địch của hắn nên hắn không yêu luôn đứa bé. Hồ dữ không ăn thịt con, nhưng con người này là ác quỷ, giẫm nát tất cả hạnh phúc của cô cũng đành tâm đẩy con của cô vào đường chết.

Sau này, hắn có đứa trẻ của riêng mình rồi, có bao giờ hắn thấy tội lỗi? Có bao giờ hắn thấy đau khổ vì một sinh mệnh nhỏ bé bắt đầu cuộc đời bằng tiếng khóc mà lúc kết thúc cũng là bằng giọt lệ đau thương.

Cô hận hắn, cô đau lòng, cô càng thêm ích kỷ với mọi người phụ nữ bên cạnh hắn, cô muốn hắn cô độc cả đời nên càng không muốn ở bên hắn có một đứa bé nào ra đời bằng hạnh phúc mà con của cô không có được. Càng đau thì cô càng muốn lòng mình dửng dưng, khóc, có thể là đau, nhưng tận cùng của nỗi đau sẽ là sự im lặng.

Nước mắt, là quá trình của ký ức, mà cô, không thể thay đổi quá khứ, nên cô không khóc, cô lựa chọn im lặng, chỉ hành động mà phản công. Cô không nhắc đến nỗi đau hay bị lụy, yếu đuối trước mặt người đàn ông này, vì như vậy cũng chẳng ích gì, hắn chẳng biết đau vì ai, cuối cùng chỉ có mình cô đau.

Cô không ngốc nữa, để bản thân dễ dàng bị đánh lừa giống như năm năm về trước, tin rằng một câu chuyện cổ tích rồi sẽ đến với mình chỉ cần bản thân cố gắng nhiều thêm chút nữa.

Hoắc Duật Hy trong hơi thở của hắn muốn mấp máy đôi môi nhưng chợt nhận ra cổ họng đã khô khốc, không nói nên bất cứ lời nào.

Đôi tay của cô trên cổ áo của hắn hơi xiết lại, Na Mộc Lệ cuối cùng cũng mang số phận như cô. Tư Cảnh Hàn có thể vì khiến cô vui lòng mà đổi cho cô một đứa bé, nghe ra thì cô cũng thật điếm phúc, nhưng như vậy là bởi hắn không chấp nhận nó, hay bởi nó không giá trị bằng cô nên cô được hắn ưu tiên chiều chuộng?

Cô không dám hỏi thêm, và cho dù có hỏi cũng chẳng thay đổi được sự thật nào. Ấn định người đàn ông ở bên cạnh cô dùng lý trí để giải quyết mọi việc và lợi ích là cán cân của nhân tính thì cô và bao nhiêu người phụ nữ khác nữa chính là một món đồ mang giá trị khác nhau, rồi cũng có ngày được ngã giá.

Hoắc Duật Hy đột nhiên mỉm cười, nụ cười mang đủ loại phong vị, rồi dưới mắt người đàn ông nhanh chóng hóa thành một nụ cười xinh đẹp động lòng người. Nếu đã là một cuộc chơi không thể từ chối thì bây giờ, cô cũng muốn chơi, đặt một ván, cũng muốn đánh lừa lý trí của người đàn ông này. Muốn hắn yêu cô là điều không thể, nhưng ít nhất để hắn quyến luyến, xem cô quan trọng hơn tất cả những người phụ nữ khác thì đến cuối cuộc chơi này cô không thiệt rồi.

"Anh nói như vậy, thì tôi nên vui hay nên buồn đây?"

Tư Cảnh Hàn nhìn cô gần trong gang tấc, ngay cả làn da mịn màng bên cánh mũi còn lưu lại cảm giác ở đầu môi của hắn, khiến hắn mê mẩn.

"Vậy em đang vui hay buồn?"

"Không biết nữa, vì lời nào của anh cũng là con dao hai lưỡi, xé rách nội tâm của người khác. Anh cho tôi thấy tôi có giá trị hơn rồi, nhưng tôi cũng rất không vui vì tâm tư của mình bị người khác dễ dàng biết được." Cô vừa nói, vừa thẳng người ngồi dậy, đôi tay tự nhiên vòng qua cổ của hắn, từng ý một nói rõ ràng.

Người đàn ông giữ chặt cô lại, không cho nhúc nhích qua lại trên đùi hắn nữa, gần giọng nhắc nhở: "Đừng động."

Cô gái trong lòng hắn hơi nhếch mày: "Nhưng có một chuyện đặc biệt hơn, dường như hôm nay anh phá lệ nói với tôi nhiều hơn mọi khi, hơn nữa, có vẻ anh còn rất dễ mệt. Sao vậy?"

Tư Cảnh Hàn sắc mặt từ đầu đến cuối vẫn không thay đổi, chỉ có hơi thở không thông thả của hắn bán đứng bản thân. Hắn ngả người, tựa lưng vào ghế, Hoắc Duật Hy thuận thế cũng ngã vào lòng của hắn, bàn tay của cô được hắn nâng lên, đưa đến bên khóe môi, vuốt ve.

Cô cảm nhận được làn da nhẵn mịn của người đàn ông trên ngón tay của mình, hắn rất biết chiều người, đặc biệt là chọe đến xúc giác của người khác. Cảm giác này rất tốt, tốt đến nỗi cô quên thu lại bàn tay mà tìm cách lưu lại trên làn da của hắn.

Tư Cảnh Hàn một bên nghĩ đến lọ thuốc ở phòng khám Mặc Lạc Phàm đưa cho hắn, có lẽ là do tác dụng phụ của nó.

"Quan tâm tôi sao?" Một lúc, hắn mới nhàn nhạt hỏi.

Hoắc Duật Hy thu lại cánh tay, thẳng thắn trả lời: "Anh là ông chủ của tôi, sức khỏe của anh cũng là tôi phụ trách, đương nhiên có chút hiếu kỳ."

Tư Cảnh Hàn điều hòa nhịp thở, đúng như cô nói, chơi với cô một chút mà đã mệt như vậy, xem ra thuốc này của Mặc Lạc Phàm cho hắn dùng liều mạnh.

"Tôi vừa hết sốt, còn mệt mỏi là chuyện đương nhiên, không cần bận tâm." Dù biết lời nói của Hoắc Duật Hy không có mấy phần là thật tâm, hắn vẫn trả lời.

"Vậy anh có muốn ăn trưa bây giờ không?"

Hắn lắc đầu, buông tay ra, ý tứ thả cô đi, bảo: "Em đói thì ăn trước đi."

Hoắc Duật Hy không lập tức đứng lên, mà lại nhích người xoay vào nhìn hắn. Lần này thì Tư Cảnh Hàn hết kiên nhẫn: "Ngồi yên."

Cô nằm lần bảy lượt vặn người trên đùi hắn, cho dù hắn có bị bệnh cũng không phải phé nhân mà không có cảm giác gì.

Hoắc Duật Hy nghe hắn nói bằng giọng cứng nhắc, cô hoảng hốt không hiểu tại sao, ngờ ngác rồi ngồi yên. Thấy trên trán của hắn li ti mồ hôi, cô tò mò sờ vào, trong phòng có máy điều hòa nhưng trán của hắn vẫn nóng, cô nghĩ vì hắn mệt thật nên không muốn cô quấy mà xoay tới, xoay lui nữa.

Hơn nữa, hôm nay hắn nói rất nhiều, mặc dù so với một người bình thường mấy câu như vậy thì quá ít rồi, nhưng chỉ bằng mấy lời ngày hôm nay, cũng đã gần phân nửa những lời hắn từng nói với cô cộng lại sau khi trở lại thân phận này.

Điều làm cô hơi khó hiểu là: vì sao đột nhiên hắn lại kiên nhẫn như vậy, mới sáng nay thôi còn mang khí thế lãnh đạm, bây giờ lại như đổi thành một người hoàn toàn khác, trầm tĩnh như mà nhẹ nhàng như nước, thậm chí động tác còn rất dịu dàng. Nhưng càng là như vậy, cô càng thấy không quen, và bất an, những cơn sóng lớn bao giờ cũng từ sóng ngầm, chỉ sợ không khí này sẽ chẳng duy trì được bao lâu thì cuồng phong lại ập tới.

Tuy vậy, cô cũng cho rằng người thông minh lúc này không phải là người vạch trần tất cả, mà nên nhu thuận hưởng ứng, rồi tự đề ra chiến lược, xây dựng rào chắn bảo vệ cho bản thân. Đôi lúc, cũng nhắc quá sẽ gãy, phải biết linh hoạt mà ứng phó sao cho mức tổn thương giảm đến thấp nhất, chẳng phải vẫn có câu "kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt" sao?

"Vậy anh...hôm nay đến chỗ cô ta không?" Hoắc Duật Hy mềm giọng nói, có chút rụt rè.

"Cô ta? Na Mộc Lệ?"

Hoắc Duật Hy nghĩ người đàn ông nay đang giả vờ không biết hay cố tình che giấu? Còn có thể là người khác sao?

Việc Hoắc Duật Hy đột nhiên hỏi lịch trình của mình, Tư Cảnh Hàn có chút bất ngờ: "Trước giờ em không có như vậy." Xen vào chuyện cá nhân của hắn, đặc biệt là phụ nữ bao giờ cũng khiến hắn cảm thấy khó chịu, chỉ có điều người hỏi hắn là cô, hắn cũng không thấy bản thân sinh ra phản cảm, chỉ có chút thắc mắc.

Theo thói quen, Hoắc Duật Hy lại dịch người, lúc này, cô nhìn thấy Tư Cảnh Hàn đột nhiên nhíu mày thật chặt nên nghĩ rằng vì câu hỏi vừa rồi của mình làm hắn không vui. Tâm tình bỗng thấy chua chát, làm sao cô không biết hắn ghét là bị người khác quản lý mình, đặc biệt là phụ nữ, mà cô cũng đâu phải người ngoại lệ.

"Tôi biết rồi, lần sau sẽ không hỏi nữa. Đừng nổi giận."

"Em biết cái gì?"

"Tôi biết anh không thích bị người khác hỏi hành tung, sẽ tức giận, nên lần sau tôi sẽ không nhiều chuyện nữa." Hoắc Duật Hy nói một mạch.

Thật ra cô hiểu lắm ý tứ của Tư Cảnh Hàn cũng là chuyện đương nhiên, ngoài việc biểu cảm trên mặt hắn lúc nào cũng chỉ có một dạng, cùng với đó là giọng nói luôn trầm mà lạnh tanh không vui, không buồn cũng khiến cô không hiểu được hắn có tức giận hay không.

Lần này hắn nhú mày không phải vì tức giận do không hài lòng, mà do cô cứ chọc đến nơi nào trên người hắn phải bưng bưng khí thế. Nhưng cô vô tư như vậy, hắn cũng không nghĩ sẽ nổi tâm tư đó vào lúc này, dù sao cũng đã một đêm long trời lở đất, hơn nữa bây giờ hắn có chút bất tiện, tạm thời vẫn nên tha cho cô.

Nhưng hắn cũng không phải là một người hay giải thích, dù nhận ra Hoắc Duật Hy hiểu nhầm ý của mình hắn vẫn lựa chọn im lặng, bởi vì quá rõ ràng sẽ càng thêm phiền phức, hắn bây giờ không đủ hơi sức độ sắc mặt với cô, chỉ đơn giản trả lời: "Hôm nay, về Hàn Nguyệt."

Khi hắn khôi phục lại dáng vẻ đăm đăm, Hoắc Duật Hy thờ phào nhẹ nhõm, hoặc cũng có thể vì câu trả lời của hắn mà thấy tâm tình đã khá hơn, cô mở to đồng tử tròn xoe, hỏi tiếp: "Sao vậy, vì anh không khỏe?"

Ý này của cô là vì hắn bị cảm, không ăn nổi dầu mỡ nên quyết định thanh tịnh ăn chay, không tìm thịt bên ngoài, về nhà tu tâm.

Nghe ra được nét chăm chọc trong lời nói của Hoắc Duật Hy, Tư Cảnh Hàn có chút đau đầu, tâm tư của nữ nhân đúng là không rộng lượng như hắn nghĩ, một câu thì lại kèm thêm một Na Mộc Lệ, nói sao cũng không thoát khỏi vấn đề này, cứ như rằng cô đang vô cùng day nghiêng chuyện mấy ngày nay vậy.

"Tôi khỏe hay không chẳng lẽ một đêm em còn không biết? Đừng phân bua với Na Mộc Lệ nữa."

Hoắc Duật Hy neho lại đôi mắt to tròn, trong đó lóe lên một chút tức giận.

Lời này của hắn là ý gì?

"Hừ, vậy mà tôi cứ nghĩ anh sợ cô ta bị lây bệnh nên mới tạm thời xa nhau chứ?"

Lời này cô vừa nói xong, trên má đã cảm nhận được một nguồn áp lực, hơi nóng, lại hơi đau, sau cùng là cô trừng to đôi mắt, không thể tin. Hắn vậy mà lại cắn cô, đau, đau muốn chết cô rồi!

Hoắc Duật Hy muốn nhảy dựng lên nhưng bị Tư Cảnh Hàn chụp lại, giữ cô cứng ngắc trong tay mình, đến khi buông ra Hoắc Duật Hy liền chộp lấy má của mình suýt xoa, hai tay ôm chỗ có dấu răng ai oán nhìn hắn nói không nên lời.

Hắn thấy biểu cảm của cô như vậy rất đáng yêu, cái mũi và tai đều dựng đỏ mà cười rộ lên, vô cùng rõ ràng, nụ cười chỉ tồn tại trong những giấc mơ của năm năm về trước, đẹp đến không chân thực.

Hoắc Duật Hy nhìn hắn đến gần người, quên cả đau, từ rất lâu rồi, cô còn tưởng hắn không biết cười, một nụ cười thật tâm. Kể từ lần đó, lúc nào nụ cười, không phải, là cái nhếch khóe môi không gọi là cười ấy đều tràn đầy lạnh lẽo hoặc khinh bỉ, giễu cợt. Đến nỗi, cô chán ghét nó.

Nhưng là, những người cả đời chưa nhìn thấy hắn cười, sẽ không biết rằng lúc hắn cười vô cùng, vô cùng bắt mắt, ngàn vạn cũng không đổi được nụ cười của tuần nhan.

Giây phút ngắn ngủi ấy thoáng qua nhưng có bao nhiêu đáng giá, chính cô còn luyến tiếc.

"Lần sau còn dám nói lời đánh đá không?" Vừa nói, Tư Cảnh Hàn vừa chạm ngón tay vào má của cô, chỗ vết cắn.

Hoắc Duật Hy quên cả phản ứng, thấy vậy hắn hơi nhú mày, ghi lấy cô: "Trả lời."

"Vậy mà tôi còn tưởng anh không biết cười." Hoắc Duật Hy bắt giắc thốt lên câu này.

Lần này thì Tư Cảnh Hàn bật cười thật, hơi thở của hắn hơi trầm, có vẻ nặng hơn mọi khi, cô ở trong ngực của hắn cũng cảm nhận được độ run khi tiếng cười bật ra. Mặt Hoắc Duật Hy cũng đỏ lên vì câu nói ngớ ngẩn của mình, ai mà không biết cười chứ, chỉ tại trong mắt người khác nụ cười đó có phải là nụ cười hay không thôi.

"Cười gì chứ, nó chẳng phù hợp với anh tí nào!"

Thà rằng hắn cứ lạnh ngắt, cô sẽ không cảm thấy lúng túng, chứ đột nhiên dễ chịu thế này, cô lại cảm thấy khác lạ, vô cùng kỳ quái.

"Trong mắt em, tôi vô cảm thế sao?"

Thật ra cô rất muốn thốt ra hai chữ "vô nhân tính" nhưng cũng may nuốt kịp vào lòng, cô không dại gì đi chọc cho hắn nổi giận vào lúc này, khi nào chưa giải quyết được việc Na Mộc Lệ thì cô vẫn cần hắn hậu thuẫn cho mình. Tuyệt đối không để hắn ngã về phía cô ta!

"Không những trong mắt tôi, mà còn trong mắt rất nhiều người khác. Anh có biết, anh là đế vương không máu, không nước mắt?"

"Tôi đối với người khác như thế nào, tôi không quan tâm. Trong mắt em, tôi như thế nào mới quan trọng."

Hoắc Duật Hy cười hắc một tiếng: "Ý này của anh thâm sâu quá rồi, tôi không hiểu."

Tư Cảnh Hàn vỗ vỗ lên mũi của cô như cách dỗ dành một đứa trẻ, hẳn biết hành động này nhất định khiến cô không hài lòng, cô rất ghét ai nói cô là trẻ con và đối xử với cô như vậy. Ngược lại, hẳn rất vui vẻ vì điều này, ôn tồn mà nói: "Không phải chúng ta còn một đường nữa cùng nhau đi sao, tôi nên biết tôi trong mắt em thế nào để còn dễ chung sống, phải không?"

Trái tim của Hoắc Duật Hy vì câu nói này của hắn mà thành thích dữ dội thêm mấy cái. Cứ như lời hứa hẹn lâu dài, nhưng cũng khẳng định một ngày nào đó nhất định sẽ tách ra.

Cô không lập tức trả lời, cô điều chỉnh tâm tình của bản thân. Qua một lúc lâu mới thản nhiên lên tiếng: "Anh mãi mãi cũng không biết đâu."

"Vậy sao?" Đáp lại cô, hắn cũng bình thản vô cùng: "Nếu đã không thể hiểu nhau thì chúng ta cùng dằn vò nhau đến lúc cuối cùng vậy."

"Nhàm chán! Tôi đi ăn cơm."

Hoắc Duật Hy đẩy hắn ra, dứt khoát đứng dậy, Tư Cảnh Hàn cũng không kéo cô lại, tay trái của hắn nâng lên giữ tay phải bên, ngay vị trí bấp tay, sau lưng mờ mờ li ti ướt đều phong áo.

Mở mấy phần thức ăn từ biệt thự đưa đến, Hoắc Duật Hy đem đến quầy bar, muốn ăn một mình, còn đưa lưng về phía Tư Cảnh Hàn để hắn không nhìn ra sắc mặt của cô lúc này.

Cô vẫn còn một câu muốn hỏi hắn, nhưng kết quả như vừa rồi, khiến cô vô cùng mất hứng.

Cô muốn hỏi: đến cuối cùng hắn có thích trẻ con hay không?

Len lén liếc về phía người đàn ông, bây giờ hắn đã cầm bút trên tay tiếp tục công việc của mình. Hắn thuận tay trái, ngay cả cầm bút hay cầm đĩa trước giờ vẫn dùng tay trái, bàn tay trái đẹp đẽ đó cũng từng chu du trên người cô, lướt qua đôi môi, dọc theo gáy, đến hang bướm bướm, rồi đến...

"Nhìn tôi chăm chú như vậy, không đói nữa?"

Hoắc Duật Hy bị bắt quả tang nhìn lên nên giật thót mình, đĩa trên tay rơi xuống lách cách, không biết nên nói gì cho đúng nên quyết định không trả lời, xoay người quay lại ăn tiếp, phần nào che giấu sự xấu hổ.

Tư Cảnh Hàn nhìn cô luống cuống tay chân, môi mím hơi cong lại, rồi nghĩ đến chuyện gì đó, hẳn mở máy tính, không nói với cô nữa mà thao tác linh hoạt trên bàn phím.

Tề Thiếu Khanh quay trở lại thành phố K, Trí Quân cũng theo đó mà sáng nay có mặt ở Tề thị.

Tổng bộ của Tề thị không đặt ở trong nước mà đặt ở nước ngoài, với sự trưởng thành của Tề Thiếu Khanh mà việc trở lại lần sân thị trường trong nước được phát triển trong 5 năm gần đây, cũng thời gian đó, Tư Cảnh Hàn lại phát triển công cuộc đại nhảy vọt sang thị trường quốc tế, muốn chi phối lưng đoàn một số thị trường Âu - Mỹ. Cứ nghĩ nước sông không phạm nước giếng, nhưng những cuộc sống ngầm vẫn diễn ra theo một cách thức nào đó, dưới những lớp bọc hào nhoáng.

Tòa nhà tập đoàn của Tề thị đặt ở thành phố K không ngừng mở rộng thêm, như báo hiệu một cuộc chiến lâu dài với kinh địch. Tề Thiếu Khanh thẳng tắp ngồi trước màn hình máy chiếu cực lớn, tập trung lắng nghe báo cáo phân tích của hoạt động quý vừa qua của tập đoàn.

Anh mặc tây trang màu xám tro, áo sơ mi cùng màu càng tôn lên vóc người cao lớn. Đặc biệt khuôn mặt điển trai mà cương nghị ấy vô cùng cuốn hút, khác hẳn so với sự tà mị, yêu nghiệt của Tư Cảnh Hàn, anh sở hữu nét đẹp nam tính vô cùng rõ ràng, khuôn cằm vuông vức, góc cạnh như được điêu khắc tỉ mỉ, ánh mắt chân mày đều thâm trầm, nổi lên nét khí thế của người đàn ông thành đạt, đầy kinh nghiệm, thành thực và chín chắn. Thân hình cao lớn mà rắn rỏi, lại đầy đặn trên từng khối cơ, trông đáng vóc càng khỏe mạnh mà lại đẹp mắt.

Đôi mắt hẹp dài màu trà của anh lúc nào cũng ấm áp, dịu dàng như đáng vẽ bên ngoài điềm đạm, ôn nhu. Nhưng đối diện với công việc thì lại lãnh cảm, quyết đoán vô cùng, thậm chí là nghiêm khắc, đây cũng là điểm giống nhau với Tư Cảnh Hàn nhất, có lẽ vì anh và hắn, là cùng một loại người.

Bước ra từ phòng họp, Tề Thiếu Khanh sai bước dài về phòng làm việc của mình, đi theo phía sau, Trí Quân không ngừng báo cáo những việc đã làm sau chuyến bay đến Canada.

Cho đến khi anh ngồi xuống ghế, thì cô cũng báo cáo xong.

"Lần này cô làm rất tốt."

Trí Quân gật đầu, "Đó là công việc của tôi. Còn nữa, lần này người chúng ta đánh hơi được một tin của Mộc Tích, mặc dù không mấy khả quan."

Nghe đến đây, Tề Thiếu Khanh hơi ngần đầu lên, trong ánh mắt nổi lên chút suy tư. Tìm lâu như vậy mỗi lần tìm được manh mối đều rất mơ hồ, tổ chức "Vong" lớn mạnh như vậy, để tung tích một người hoàn toàn bốc hơi cũng là chuyện dễ hiểu, nhưng anh cũng tuyệt đối không bỏ qua.

Điểm yếu của Hoắc Duật Hy cho tới giờ phút này chính là Mộc Tích, giải quyết được chuyện này đồng nghĩa Hoắc Duật Hy được tự do.

Tư Cảnh Hàn cho dù có tài giỏi thì hấn cũng chỉ có một người, muốn quản lý tất cả thì cũng sẽ để lại kẻ hở, hơn nữa, bên cạnh anh cũng không thiếu người có thực lực.

"Đừng để mất dấu, theo đó tiếp tục điều tra."

"Tôi hiểu rồi. Nhưng có một chuyện chính là phía Tư thị im hơi lặng tiếng vì scandal của Tư Cảnh Hàn, dụng ý của họ là..."

Tề Thiếu Khanh mỉm cười, nhắc đến việc làm lần này của Tư Cảnh Hàn anh cũng có chút bất ngờ, vì dấu sao cũng là lần đầu hấn chịu nhấn mình vào thị phi. Mà truyền thông là con dao hai lưỡi, có thể đưa một người đến đỉnh cao nhưng cũng đồng thời mở ra một vực thẳm khác sau ánh hào quang, mà thương nhân như bọn anh chính là sợ nhất thị phi.

Chỉ là mục đích của Tư Cảnh Hàn lần này anh bây phần đã hiểu được, việc hấn rời khỏi thành phố K trong thời gian hai tuần đến thành phố N hoàn toàn có dụng ý.

"Không cần lo lắng, chuyện lần này không liên quan đến lợi ích của chúng ta. Ngược lại, tổn hại là hấn."

"Vậy vì sao họ không dẹp yên tin tức."

"Tư Cảnh Hàn lần này dù có thiệt hơn cũng sẽ giữ nguyên hiện trạng này, là hấn cố tình hậu thuẫn cho giới truyền thông."

Trí Quân nhận ra Tề Thiếu Khanh cũng không muốn nói rõ ràng nên cô không hỏi nữa, rất biết dựa vào hoàn cảnh mà xử lý cho phù hợp.

"Còn nữa đưa tôi đến Tư thị, lâu rồi tôi không gặp Tiểu Hy." Tề Thiếu Khanh bỏ sung.

"Tôi hiểu rồi." Trí Quân gật đầu sau đó ra ngoài.

Nếu đã biết Hoắc Duật Hy sống ở Hàn Nguyệt, muốn gặp cô không khó, chỉ vì không muốn cô bị người đàn ông kia làm khó nên lần nào anh cũng chỉ chọn đứng từ phía xa quan sát mà không trực tiếp gặp mặt cô.

Hoắc Duật Hy không biết, nên cô vô tư xuất hiện trước mặt anh như chú chim vàng anh, vui vẻ, tình nghịch lúc đi dạo phố, lúc được ăn ngon. Giận dữ, buồn rầu lúc bị người ta ức hiếp, bắt nạt.

Tất cả, đều thu vào tầm mắt, rồi thu vào lòng, vào tâm trí của anh, thành sông sâu, bể rộng, thành một miền ký ức về cô.

Cô không biết, nhưng Tư Cảnh Hàn biết, dù vậy, hấn cũng không thể ngăn cản anh, đến với cô một cách lặng lẽ như vậy.

Tề Thiếu Khanh đưa mắt nhìn về chân trời phía xa, có mây trắng từ vô ngàn bay tới rồi cũng trôi xa qua chốn này anh đứng.

Tiểu Hy, em càng không biết thiếu thời cho đến bây giờ vì sao anh vẫn cố chấp với em, vì em lãng quên rồi, không nhớ nữa, tuổi thơ đó có bao nhiêu biến cố. Em lãng quên rồi, quên tất cả, không có hấn, cũng chẳng có anh.

Buổi chiều.

Trung tâm thương mại tập đoàn Tư thị.

"Này, sao anh lại dẫn tôi đến đây" Hoắc Duật Hy lần nữa chột dạ, mới cách đây tròn một ngày cô đem thẻ tín dụng của hấn đến đây tàn sát, đồ còn chưa kịp chuyển đến bây giờ lại mang đến đây, nếu có người nhận ra cô thì thế nào đây?

Cô biết Tư Cảnh Hàn chưa xem tin nhắn từ ngân hàng gửi đến, hoặc không có thời gian xem nên hấn mới thản nhiên như vậy. Nhưng khi hấn biết rồi có khi nào lột da cô luôn không?

Nhìn dáng vẻ rụt rè của Hoắc Duật Hy, Tư Cảnh Hàn nhếch nhẹ chân mày, nói nhỏ: "Em cất hết áo của tôi, không đem đến đây để trả thì còn đến đâu?"

!!!

"Không được, ở đây rất đắt!"

"Vậy em muốn trả đồ đặt may thủ công? Hơi lâu một chút, nhưng không sao, tôi có thể chờ."

Mày của Hoắc Duật Hy vặn xoắn lại, khóc không ra nước mắt, rề rề dịch người theo hấn đi vào thang máy chuyên dụng.

Trong thang máy chẳng có ai ngoài cô và hấn, nhân cơ hội, cô liền dịch người lại cạnh Tư Cảnh Hàn, cầm tay áo của hấn: "Tư Cảnh Hàn, hai cái trước, lần sau lại..."

Người đàn ông thẳng thừng giật cánh tay lại, mặt lạnh ngắt. Việc bắt hắn phải mặc áo lấy ở trung tâm thương mại đã quá đáng lắm rồi, bây giờ còn muốn trả giá? Hoắc Duật Hy này đúng là tiếc tiền còn hơn tiếc mạng.

Hoắc Duật Hy cũng biết đồ hắn dùng đều là đặt may thủ công từ Italy, thứ nhất, cô đền không nổi, thứ hai, có chết cũng không đền. Nhưng mà, đổi lại hắn đem cô đến trung tâm thương mại của Tư Cảnh Hàn, cũng đồng nghĩa cô sắp mất nửa cái mạng, tiền bị lấy đi một cách trực tiếp nhất, không đau thì mới là người vô cảm.

"Ting"

Nhân viên thấy có người bước ra từ thang máy chuyên dụng thì ý thức được đây là người của tổng bộ, dù ở vị trí nào cũng đủ quan trọng quyết định sự điều hành ở nơi đây.

"Mời ngài..."

Nhưng quan trọng hơn, người đến lần này đẹp trai đến nỗi nam nhân sắp bị bẻ cong rồi, khiến nam quản lý lắp bắp nói không nên lời.

Tư Cảnh Hàn không để ý đến sắc mặt của những người có mặt, hắn thông thả dời bước về phía trung bày áo sơ mi. Mặc dù một chiếc kính râm đã che gần nửa khuôn mặt của hắn nhưng một nét cằm cũng đủ người khác trầm trồ, xuýt xoa. Đặc biệt khi hắn nâng cằm ngẩng nhìn, làn da trắng nõn mà đôi môi hồng khê mờ, lập tức "rào rào" bao con tim như rơi rụng.

Hoắc Duật Hy đi bên cạnh không còn tâm tư che chắn cho hắn nữa mà đặc biệt ngoan, hơi nép vào người hắn tránh để bị nhìn thấy. Nhưng dường như nữ nhân viên hôm qua nhận ra cô, cứ đi theo sau mãi, muốn chào hỏi vị khách Víp này.

"Lại thế nào?" Tư Cảnh Hàn thấy cô như vậy thì biết cô lại gây họa, nên trầm giọng hỏi.

Hoắc Duật Hy lập tức ngẩn mặt, lí nhí nói: "Anh...anh mở tin nhắn đi."

Người đàn ông theo lời cô, mở tin nhắn, lướt một chút thì hơi dừng lại.

"Mua cái gì?" Cô dùng 500 vạn* trong vòng 2 giờ, không sao, miễn cô cần thì chẳng thành vấn đề.

Nhưng quan trọng là: "Tôi...tôi không biết nữa."

"Hoắc Duật Hy! Em..."

"Tư Cảnh Hàn, tôi biết sai rồi, lần sau sẽ không phá nữa, không phá nữa..." Hoắc Duật Hy hoảng quá nhào lòng Tư Cảnh Hàn, ôm eo của hắn, bộ dạng rất thành khẩn xám hối.

"Trong tài khoản của em còn bao nhiêu?"

Không! Đùng mà...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Phụng hoàng của Tư Cảnh Hàn

Hoắc Duật Hy cắn chặt môi nhìn hắn, không trả lời, vì sợ một khi cô trả lời hắn sẽ lấy đi hết.

"Em có 3 triệu."

"Hả? Sao...anh biết?!" Hoắc Duật Hy nghe đến thì há hốc kinh ngạc.

Tư Cảnh Hàn không trả lời, vì sao có những lúc như thế này cô suy nghĩ lại rất ngây ngô, hắn có thể lấy tiền của cô sao cô mà không dám nói? Hắn không nghĩ mình còn có thể đi đến nước đó.

Hoắc Duật Hy như mất hết hơi sức, cô không biết nam nhân trước mặt đang nghĩ gì, nên cô thấy bản thân lần này không còn hy vọng gì nữa rồi.

Nhìn cô "mặt ừ mây chau", hai tay xoắn xuýt, mắt to đảo liên tục đang cố tìm lý do chạy tội như học sinh tiểu học khi phạm lỗi, dù ai muốn cầu cũng không cầu lên nổi với dáng vẻ của cô bây giờ, huống hồ Tư Cảnh Hàn cũng không có ý định nổi giận, chỉ có chút bất đắc dĩ với tính khí tùy hứng này của cô.

Lúc trước hẳn cho cô mấy thẻ tín dụng, nhưng có chết cô cũng không động đến một đồng, đến khi hẳn tưởng điện thoại di động của mình sẽ chẳng bao giờ có thông báo tài khoản ngân hàng được sử dụng. Cô vạch rõ mối quan hệ của hai người rất rõ ràng, khi cô bài xích thì nhất định không cho người đó bất cứ hy vọng nào.

Nhưng hôm nay, đột nhiên cô cho hẳn biết cô đã tùy hứng chạy đi quậy phá, tiêu tiền của hẳn vô pháp vô thiên, hẳn ngược lại có chút thoải mái. Tâm tình thậm chí còn cao hứng, dẫu rằng khi cô dùng không hề có mục đích rõ ràng, chỉ muốn hẳn bị thiệt mà thôi.

"Làm sao tôi biết, có lẽ không khó, em cũng muốn biết sao?"

"Hừ, biết cũng biết rồi, có hỏi cũng chẳng ích gì!"

"Em yêu tiền như vậy, cũng tiết kiệm cho mình rất nhiều. Tôi có nên nghĩ rằng em đang chuẩn bị tư trang cho một ngày nào đó trốn khỏi tôi còn có cái mà dùng không?"

Bị nói trúng tim đen nhưng Hoắc Duật Hy không hoảng, cô đảo đôi mắt sau đó hất cằm: "Một ngày nào đó anh có phụ nữ khác, tôi bị đá đi, muốn trở lại Hoắc gia cũng nên có chút tiền đẻ."

"Nếu tôi không có phụ nữ khác, không đá em đi, em sẽ ở lại?"

Cô không ngờ Tư Cảnh Hàn thuận thể hỏi như vậy, trong lòng có một loại tư vị không rõ tên lướt qua.

Ở lại bên cạnh hẳn sao?

Mãi mãi...

Không, cô không tin hẳn có đủ tâm tư đặt trên người mình. Một ngày nào đó hai người nhất định phải tách ra, mà cô cũng hy vọng ngày đó đến nhanh một chút, thoát khỏi tên ác ma này, cô có được tự do, cô có thể trả lại tất cả những nỗi đau mà hẳn đã đem đến cho cuộc đời mình.

Nhưng...là như vậy, cô sẽ vui sao? Cô sẽ vui thật sao?

"Tôi không tin bên cạnh anh có nhiều phụ nữ như vậy mà không có một ai khiến anh động lòng. Đừng nói đùa, người đó nghe được sẽ buồn lắm đó, mà nói đùa cũng không phù hợp với anh đâu!"

"Xem ra còn rất tỉnh táo, có thể phân biệt thực giả!" Tư Cảnh Hàn vừa nói vừa nâng tay xoa xoa đầu của Hoắc Duật Hy, cánh tay của hẳn che khuất tầm mắt của cô, nên cô chẳng bao giờ thấy cảm xúc nơi đáy mắt của hẳn là gì. Cô chỉ biết, lời hẳn vừa nói ra đã ngầm thừa nhận trong lòng hẳn có vị trí dành cho một phụ nữ.

Cuối cùng, người đàn ông di bàn tay khỏi tóc của cô, nhìn về một hướng khác, rồi nói: "Lần này cho em nợ, hôm nay cũng tính cho tôi."

Đại não của Hoắc Duật Hy lập tức hoạt động, kịp tiêu hóa những gì hẳn nói. Ý hẳn là, nợ cô phá hoại được tạm thiếu sao?

Phải không? Phải không?

"Ha, Tư Cảnh Hàn thật sao?" Cô lập tức sắp lại, nắm cánh tay của hẳn, thậm chí còn định lắc lắc.

"Chọn cho tôi vài cái áo em thuận mắt, coi như thông qua."

Hoắc Duật Hy có cảm giác sắp bay lên, gật đầu như gà tòi, lập tức hoạt động bằng hết công suất chạy đến ngắm nghía những trang phục trước mắt. Nếu đã dùng tiền của hẳn thì phải dùng ra trò chứ!

Lúc trước cô không chịu tiêu tiền của hẳn, có chết cũng không muốn, nhưng mà hôm qua Mặc Lạc Phàm dạy cô rằng: nếu cô không tranh thủ tiêu nhiều một chút, thì sau này phụ nữ khác cũng tiêu. Nên cô không cần phải khó chịu, mà cứ thoải mái, nếu không dùng hết, cứ đưa anh sử dụng giúp càng tốt.

Còn khuya! Mặc Lạc Phàm anh mơ cũng đừng mơ đến!

Hãy nhìn em dùng tiền của hẳn như thế nào đây.

"Tư Cảnh Hàn, nhìn xem" Hoắc Duật Hy cười tít gờ chiếc áo lên, thấy hẳn bất động cô lập tức thức thời chịu khó chạy đến.

Tư Cảnh Hàn đứng một chỗ, Hoắc Duật Hy ướm chiếc áo màu xanh nhạt lên người hẳn.

Cạnh đôi giày da bóng loáng, người ta chỉ thấy được hai mũi giày đang loạng choạng nhích tới nhích lui để có được chiều cao bằng thân chủ của đôi giày da.

Đối với sự chênh lệch độ cao như vậy, Hoắc Duật Hy hì hục thở. Cố bám vúi lấy vai áo của Tư Cảnh Hàn, hẳn rất đáng ghét, không có ý định gờ tay đỡ lấy cô một chút nào.

Nhưng làm công cho người ta, cô còn có thể đòi hỏi sao?

Nhìn tới nhìn lui, chiếc áo nào được uớrm lên người hần cũng thật tội cho nó. Vốn dĩ sinh ra là để làm đẹp cho người, tuy nói vậy nhưng người mặc nó lại quá kinh điển, người khác làm gì còn tâm trạng ngắm nhìn nó.

Hoắc Duật Hy tặc tặc lười rồi bảo: "Tôi lấy cái này."

Cô nhấm thêm một cái áo màu phấn, đắp lên vai hần, người đàn ông hơi nhúu mày nhưng vẫn đứng yên.

Trời ạ, càng đẹp hơn!

"Cũng lấy cái này."

Hoắc Duật Hy lại đảo mắt, cô nhớ lần trước cô mặc áo váy màu tím, hần cũng có một bộ đồng màu, mặc rất đẹp trai.

"Màu tím lấy mỗi loại một mẫu."

Nghe lời này của Hoắc Duật Hy, Tư Cảnh Hàn hơi dịch đôi giày da, ai ngờ cô lại chỉ vào một chiếc áo màu hồng.

"Mẫu này còn màu đỏ không?"

"Xin lỗi tiểu thư, mẫu này chỉ có màu này thôi ạ!" Nữ nhân viên tuy trả lời Hoắc Duật Hy nhưng không quên liếc nhìn về phía Tư Cảnh Hàn một cái, tưởng tượng lúc hần mặc chiếc áo màu đỏ kia vào ắt hần rất động lòng.

"Tiếc thật, thôi vậy cứ lấy cái màu hồng này cho tôi!"

"Hoắc Duật Hy!" Nam nhân đứng bên cạnh không chịu được nữa bước lên, kéo cô lùi lại. Nữ nhân viên từ đầu tới cuối thấy mặt hần lạnh băng đã vô cùng khó gần, bây giờ hần lại nhúu mày thì hơi sợ hãi, lui xuống.

Hoắc Duật Hy nhìn Tư Cảnh Hàn, thấy mi tâm của hần dán chặt vào nhau thì không hiểu nổi.

Bất quá Tư Cảnh Hàn phải rít ra từng chữ cho cô hiểu: "Tôi không thích màu hồng!"

Lúc này Hoắc Duật Hy mới sực nhớ ra, người trước mặt của cô không phải Tiểu Bạch, hần là Tư Cảnh Hàn, những màu sáng như vậy là cấm kỵ trong ngăn quần áo của hần. Không giống người đàn ông trước kia, mặc màu gì cũng được, mặc gì cũng đẹp.

"Vậy màu xanh, thế nào?"

Mặt lạnh.

"Màu vàng nhạt?"

Vô cảm.

"Lục cũng được."

Một mảnh yên ắng.

"Vậy mà anh bảo thuận mắt của tôi, tôi chọn cái nào anh cũng không đồng ý!"

Tư Cảnh Hàn không nói được gì, lúc này nữ nhân viên lấy hết can đảm, lại bước lên nói:

"Tiểu thư, hôm qua cô đã chọn rất nhiều quần áo, áo sơ mi ở đây đều lấy đủ các mẫu và màu sắc, hôm nay vẫn cần mua thêm sao?"

"..." Vì sao bây giờ mới nói chứ?! Hôm qua đúng là cô mua cái gì cô cũng không biết.

Hoắc Duật Hy nhìn Tư Cảnh Hàn, lúc này hần cũng nhìn về phía cô, ánh mắt hai người chạm nhau trong không trung, cô nở nụ cười giả ngây ngô: "Anh xem, tôi đâu chỉ có quấy phá, vẫn có đồ của anh mà."

"Chọn lại đi, tôi không tin mắt nhìn của em lúc đó."

Cái gì?! Ý của hần lúc đó cô giận quá hóa mù mị mà mù màu sao?

Tuy vậy cô vẫn phải nuốt con tức này xuống, vì họa vừa gây ra nên cô phải nhịn!

Nữ nhân viên đã hiểu ý của hần, nên thức thòi lui xuống lần nữa.

Tư Cảnh Hàn cùng Hoắc Duật Hy đi qua một gian khác, hần yêu cầu nhân viên không đi theo mà để cô tự chọn. Không có ai nữa, hần cũng tháo kính râm xuống, trực tiếp khóa chặt cổ bằng ánh mắt mà mị của mình.

"Này, cúi xuống một chút." Hoắc Duật Hy nhón chân hết mức, đặt một chiếc áo sơ mi đen ngang vai của hắn, khó nhọc quan sát.

Bởi vì hắn không chịu thừa đồ nên cô chỉ có thể ước chừng, thấy thích hợp thì cho vào danh sách.

"Áy..." Chân của Hoắc Duật Hy đạp vào giày của hắn, khiến cô mất thăng bằng ngã sụp xuống. Rất may, người đàn ông đưa tay ra kéo cô lại, nếu không cô sẽ rất thê thảm.

"Ngay cả đứng cũng không vững."

"Nếu không phải anh kén chọn, tôi có phải lựa lại không?"

"Tôi là cấp trên của em, Hoắc Duật Hy!"

"Nhưng tôi thấy màu hồng vẫn là đẹp nhất!"

"Em ngoan đi!"

"Màu hồng!"

"Còn cái lời?"

"Màu hồng!"

"Hoắc Duật Hy!"

"Màu...a ha ha...đừng, đừng véo, nhột mà!" Hoắc Duật Hy cười sằng sặc, né tránh bàn tay trên eo mình.

"Còn dám cãi?"

"Màu...hồng a...không, không cãi nữa...ha ha...đừng véo, tôi sẽ ngoan...mà...ha ha..."

Từ Cảnh Hàn nhìn cô cười đến chảy nước mắt, khuôn mặt ửng đỏ vừa tinh nghịch vừa đáng yêu, trong lòng hắn dâng lên một loại kích động, quả thực đã không nhìn được đem cô kéo vào lòng, mỗi hôn nhẹ nhàng nhắm nháp hương vị ngọt ngào, Hoắc Duật Hy đang cười nên không kịp phản ứng, sau khi cả kính mờ to đôi mắt, thì vội đẩy hắn ra: "Này, sao anh hôn tôi? Người khác thấy thì sao đây!"

Cô đảo mắt nhìn quanh, cũng may không có ai đi theo, cô đưa tay vuốt vuốt trước ngực, nếu không thì xấu hổ chết được. Mà nói mới để ý, dường như từ lúc hai người bước vào đây thì không thấy khách hàng nào lui tới khu vực này nữa, cứ như bốc hơi vậy.

Hoắc Duật Hy đảo mắt lại nhìn Từ Cảnh Hàn, chắc là vệ sĩ của tên đàn ông này đã ra tay thu dọn.

"Ý em là không có ai thì được?" Nam nhân tuấn tú áp tới.

"Không, ý của tôi...là..." Hoắc Duật Hy lùi lại, lần này cô chưa nói xong, Từ Cảnh Hàn đã trực tiếp công khai săn đón, nồng nàn quấn quýt.

Hoắc Duật Hy nhanh chóng mềm nhũn trong ngực hắn, cô biết nếu có người hắn sẽ không quá đáng như vậy, hiếm có dịp hắn dễ chịu như vậy, nên là cứ tự do theo cảm xúc tự nhiên đi.

"Màu hồng mà." Trong hơi thở gấp, cô vẫn không quên kháng nghị.

"Không ngoan. Một lần nữa." Trong mắt người đàn ông mang ý cười, có chút dịu dàng nhìn cô, lần nữa cúi hôn.

Hoắc Duật Hy núp trong lòng của hắn cười khe khẽ, kêu màu hồng không thôi, cô vui vẻ đến nỗi không thấy được khi hôn cô ánh mắt của người đàn ông đâu phải nhìn mình, mà mang nét cười lạnh lẽo liếc về một góc nào đó.

Len qua những khe hở, đôi mắt màu lam với những tia sáng khó hiểu bắn thẳng về phía đôi mắt màu trà phẳng lặng, vẫn luôn quan sát về phía bên này chỗ hắn và Hoắc Duật Hy.

Nhận được ánh mắt của hắn, Tề Thiếu Khanh biết Từ Cảnh Hàn cố ý cho anh xem một cảnh ngọt ngào như vậy, hắn lựa một chỗ có thể che khuất tầm mắt nhân viên phục vụ, nhưng lại ẩn hiện với chỗ anh đang đứng là khu trưng bày giày da.

Nội chiến giữa hai người đàn ông chỉ thông qua một ánh mắt, sự cừ địch đã nổi lên chôn chặt lấy nhau. Đây không phải lần đầu Tề Thiếu Khanh anh thấy, nhưng vì sao càng ngày càng chân thực.

Tiểu Hy, em đang nói dối anh hay đang nói dối chính bản thân mình, rằng em không yêu hắn.

Nhưng em, em nào biết, lúc em cười đó, nụ cười có biết bao thật tâm.

Anh không sợ em mãi mãi cũng không yêu anh, anh chỉ sợ em không hiểu được tình cảm của chính bản thân mình. Rồi có những định đoạt khiến chính em phải hối hận, đau lòng.

"Tổng tài, anh không chọn một đôi sao?"

Lúc này, Trí Quân ở bên cạnh lên tiếng kéo Tề Thiếu Khanh ra khỏi dòng suy nghĩ. Anh quay lại nhìn cô, cô không nhìn anh mà như đang lựa chọn những đôi giày thủ công tinh tế trên kệ trưng bày.

"Người ta nói khi yêu một người chớ nên tặng giày cho cô gái đó. Bởi vì như thế cũng giống như đẩy cô ấy rời xa mình. Cô có tin không?"

Chuyện mà anh nói với việc cô nói có vẻ không cùng một chủ đề, nhưng Trí Quân vẫn mỉm cười đáp lại: "Không biết nữa."

"Chắc là có đó. Bởi vì hần sợ có ngày như vậy, nên cách tốt nhất là hủy luôn đôi chân của cô ấy, không cho cô ấy có cơ hội bước đi bằng bất cứ đôi giày nào ngoài đôi giày hần đã cho, mà vẫn không thể rời khỏi hần..." Tất cả, chỉ vì một lý do có thể trời gửi cô ấy bên mình.

Tề Thiếu Khanh không nói tiếp về sau, ánh mắt anh đắm chiều.

Đôi giày cũng giống như một con đường đi, đôi giày mang đôi chân con người đến những vùng đất mới. Thế nên, Tư Cảnh Hàn buộc Hoắc Duật Hy đi bằng đôi giày hần chọn cho cô, cũng là bắt cô đi trên đoạn đường mà hần đã bày ra, không thể có hướng rẽ khác. Như sắp đặt sẵn, một thứ gọi là vận mệnh.

Hai ngày sau đó Tư Cảnh Hàn cũng không rời khỏi Hàn Nguyệt, mà Hoắc Duật Hy sau hôm đến trung tâm thương mại xong quả thật đã bị sốt, tuy vậy nhờ uống thuốc phòng ngừa nên không quá mệt mỏi, thế mà Tư Cảnh Hàn lại cho cô nghỉ hai ngày.

Vốn dĩ không muốn nghỉ việc để phòng Na Mộc Lệ xuất hiện cạnh hần, nhưng cô thì không có quyền hạn gì, nên người đàn ông bảo cô nghỉ cô dù ảm ức đến đâu cũng không thể đi làm.

Hôm nay nữa là hết hai ngày ở nhà, Hoắc Duật Hy háo hức chạy đi tìm Hàn thúc.

"Hàn thúc, khi nào thì hần về?"

Hàn thúc đang đứng trước ban công tầng hai, thấy người đến là Hoắc Duật Hy, ông mỉm cười nhìn cô, rồi xem đồng hồ: "Thiếu chủ lúc sáng đến công ty có nói hôm nay sẽ về trễ một chút, cậu Vũ từ Canada trở lại nên có một số công việc cần thống nhất!"

Ở đây, người biết rõ lịch trình của Tư Cảnh Hàn duy nhất chỉ có Hàn thúc, một ngày hần đi những đâu, trước sẽ nói cho ông biết, có lẽ đó đã là thói quen cố định từ trước đến giờ.

"Ồ, vậy sao?" Hoắc Duật Hy chau môi nhìn ra hướng công chính.

"Chắc một hai tiếng nữa sẽ đến đây." Hàn thúc thấy vậy, lên tiếng an ủi. Ông biết Hoắc Duật Hy mong Tư Cảnh Hàn về sớm không phải vì để gặp hần mà là để nghe hần nói cô được tự do, có thể đi làm trở lại. "Tiểu thư, con buồn ngủ thì có thể đi ngủ trước, đôi khi thiếu chủ còn về muộn hơn cũng không chừng."

"Hai người đàn ông có gì mà nói lâu đến thế cơ chứ, con không tin hần và A Tư có thể cùng nhau thâu đêm nói chuyện mà không biết chán!"

Hàn thúc bật cười trước thái độ khinh khỉnh của cô, "Có vẻ đạo này con rất để ý hành tung của thiếu chủ?"

Hoắc Duật Hy tựa lưng vào thanh chắn ban công, không biết từ đâu trên tay cô đã sẵn cầm một trái mơ, nhe răng nanh cắn một cái.

"Người đừng hiểu lầm, chẳng qua con thấy cuộc sống bên ngoài của hần nếu quá hỗn loạn thì lại ảnh hưởng đến con."

Có thể ảnh hưởng thế nào chứ, chẳng qua chỉ là một cái cơ của cô mà thôi!

"Nhưng mà Hàn thúc, mấy ngày trước Tư Cảnh Hàn có về Hàn Nguyệt sao?" Vốn dĩ muốn hỏi mấy hôm nay rồi, nhưng vì bị bệnh nên lại quên. Thấy Hàn thúc nhìn mình có chút nghi vấn, Hoắc Duật Hy lại nói: "Bởi vì con nhớ chiếc Maybach đó vốn dĩ để trong ga ra biệt thự mà, làm sao có thể..."

Nhắc đến vấn đề này Hàn thúc suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định nói hết cho cô biết: "Không những là mấy hôm trước, mà đêm con ra ngoài cùng cậu học trưởng rồi uống say thiếu chủ cũng có về."

"Cái gì?! Sao có thể, sáng hôm sau rõ ràng hần đâu có ở Hàn Nguyệt!"

Hàn thúc biết ngay Hoắc Duật Hy sẽ nhảy dựng lên, ông gật đầu cười khổ.

"Lúc tiểu thư lên phòng không bao lâu thì thiếu chủ cũng về tới, lúc đi vào có vẻ rất giận nhưng khi trở ra lại không nói gì, rồi cũng trong đêm đó cậu ấy rời đi. Cho đến mấy hôm trước trở lại thành phố, cậu ấy tuy ban ngày không về Hàn Nguyệt, nhưng mỗi đêm khi mọi người đều ngủ mới trở về."

Hoắc Duật Hy không thể tin nói, cô chỉ há hốc kinh ngạc, ngay cả miếng mớ trong miệng cũng không kịp nhai.

Hàn thúc ôn tồn nói tiếp: "Tiểu thư, con có điều không biết, lần này đến thành phố N thiếu chủ sẽ kí kết với liên đoàn Nhật Bản một hợp đồng 10 năm, nhưng cũng chính đêm con say rượu, điện thoại không thể liên lạc được, mà thiếu chủ phải hủy hẹn trở lại thành phố K, phía liên đoàn Nhật Bản vô cùng tức giận, cậu Vũ cũng không có ở đây, quả thực vô cùng khó khăn."

Hoắc Duật Hy nắm chặt gấu váy, nghe từng lời của Hàn thúc mà tim của cô gia tăng tốc độ đến vô cực: "Nhưng kết quả hẳn vẫn thành công ký kết hợp đồng, hơn nữa Na Mộc Lệ..."

Hàn thúc bật cười: "Trong một đêm đó, thiếu chủ trở lại thành phố N, lúc đó có vẻ cậu ấy rất mệt mỏi, dường như cả ngày cũng chưa ăn cơm. Sau khi trở lại gặp liên đoàn người Nhật còn phải liên tục an ủi, tỏ thành ý vì lỗi hẹn cũng không hề dễ, ký được bản hợp đồng quan trọng như vậy cũng phải mất biết bao tâm tư, tiệc tùng thâu đêm thì làm sao có thời gian nghỉ ngơi. Có lẽ do làm việc liên tục, đi đi về về nên thiếu chủ mới mắc bệnh, vì bình thường cậu ấy cũng không phải là người dễ bệnh nặng như vậy."

Hai tay Hoắc Duật Hy ôm trái mớ, đưa lên miệng cắn cắn, trong mắt thoáng qua một chút xót xa, nhưng cô nhớ rõ, lúc nhận lại điện thoại từ tay người giúp việc thì trong danh bạ gọi nhớ chỉ có số từ Hàn Nguyệt gọi đến thôi, không hề có dấu hiệu nào của Tư Cảnh Hàn đã gọi đến.

Chẳng lẽ, hẳn xóa đi? Cố tình không cho cô biết.

Trái tim của cô "thình thịch" đập, nghĩ đến việc hôm sau Tư Cảnh Hàn gọi đến hỏi cô có đi đâu, gặp ai hay không, còn còn chắc nịch khẳng định không có!

Vậy có nghĩa, lúc đó hẳn biết cô nói dối rồi sao? Sao hẳn không vạch trần, sao không nổi giận?

Thật khó hiểu!

"Vậy, hẳn biết con cùng học trưởng Kha ra ngoài không?"

"Chắc là biết."

"Àm ầm" tiếng lòng của Hoắc Duật Hy sụp đổ.

Lúc đó hẳn gọi điện, cô còn rất đanh giọng, vô cùng khó chịu trả lời, nhưng hẳn bảo hẳn tin cô, hóa ra đều là lừa dối nhau.

Thấy sắc mặt của lúc xanh lúc trắng, Hàn thúc biết chắc chắn đã có rắc rối xảy ra.

"Nhưng vì sao đêm đó hẳn nhất định phải trở về để lỡ một bản hợp đồng quan trọng như vậy? Con không hiểu, vì sao hẳn nhất định phải tìm được con?"
Hoắc Duật Hy lại càng không hiểu, hẳn làm vậy là vì sao chứ?

"Cái này...có một số chuyện Hàn thúc cũng không thể giải thích rõ, thiếu chủ cậu ấy làm việc luôn kín kẽ, ngoài một số lịch trình, thì Hàn thúc cũng không thể biết hết."

Hoắc Duật Hy bán tín bán nghi nhìn ông, nhưng Hàn thúc là một người biết che giấu nội tâm, cô hoàn toàn không khai thác được bất cứ biểu hiện bất thường nào từ ánh mắt già nua. Cuối cùng đành thờ dãi, nếu Tư Cảnh Hàn không nhắc đến chuyện này thì cô cũng không nên khơi dậy làm gì, có một số thứ im lặng vẫn là điều đáng quý nhất.

Đêm tối êm ái như màn nhung, ngoại thành khá yên tĩnh chỉ bị đánh thức mỗi khi có một chiếc ô tô chạy ngang.

Thời gian đầu mùa thu ở thành phố K thời tiết dễ chịu vô cùng, đêm thật mát mẻ dù lạnh hơn cũng chỉ se lạnh, không quá khắc nghiệt. Lá ngô đồng đỏ phong đỏ cam đã lâu, độ thời gian này mới chuyển mùa nên vẫn còn rợp sắc đỏ, tạo thành một dải sắc sỡ từ ngoài cổng chạy dọc đến biệt thự, rồi xa tít ở khu vườn sau hậu viên. Thi thoảng vài chiếc lá lại lác đác rơi rụng, tiếng lá chạm vào không khí rồi nằm lại trên nền đất, gió đẩy phiến lá đung đưa đụng vào nhau, xào xạc.

Ở cạnh ban công, chỗ Hoắc Duật Hy cũng có hai cây ngô đồng cao lớn đứng san sát nhau, chỉ cần cô vươn tay là có thể chạm đến lá của chúng. Cô vẫn không hiểu vì sao Tư Cảnh Hàn lại chọn loài cây này trồng ở đây, bèn lên tiếng hỏi:

"Hàn thúc, vì sao Tư Cảnh Hàn trồng loại cây này ở đây? Có nhiều loại cây cảnh còn quý hơn chúng rất nhiều mà."

Hàn thúc cũng ngẩn nhìn tán ngô đồng xinh đẹp trước mắt, trong đôi mắt như tái hiện lại một câu chuyện đã rất lâu không lật ra nữa.

Ông lại nhìn Hoắc Duật Hy, như một vị trưởng bối nhìn hậu nhân, từ tốn mà ân cần:

"Con bé ngọc, làm sao loài cây này không quý cơ chứ? Truyền thuyết Á Đông kể lại, khi chim phượng hoàng xuất hiện chỉ duy nhất đậu trên cây ngô đồng, vì thế mà từ rất lâu rồi loài cây này đã đại diện cho sự quý phái và vương giả, hơn hết cũng có rất nhiều người hiểu rằng ngô đồng ở đây là để dụ phượng hoàng đến ở, loài chim chỉ tồn tại trong truyền thuyết này."

Thật ra, Hoắc Duật Hy từ Mỹ trở lại nên có một số văn hóa phương đông cô vẫn không hiểu hết. Ở châu Âu và Bắc Mỹ cũng có loại cây này, nhưng cô không nghĩ ở Đông Á thì nó lại có truyền thuyết gắn liền với sự cao quý như vậy, hôm nay đứng là có cách nghĩ khác hẳn rồi.

Biết Hoắc Duật Hy bị hấp dẫn, Hàn thúc cũng không ngại nói thêm: "Thật ra vẫn có một vài bài đồng dao nhắc đến chuyện này, nhưng đã rất nhiều năm lưu lạc, có khi chẳng còn ai nhớ nữa."

"Thế à?" Cô ồ lên kinh ngạc, càng tò mò nên muốn Hàn thúc đọc cho mình nghe.

"Đại khái đã rất lâu rồi, thúc cũng chỉ nhớ một số câu bài đồng dao đó hát, thế này:

Ngô đồng đợi phượng hoàng về ở.

Lá rơi như lệ ướt phong trần.

Sinh ra mang kiếp đợi chờ

Ngàn thu bay mất, vẫn trơ ngô đồng.

Ngô đồng ngơ ngác nhìn mây

Biết sinh ra chi, đợi chờ gì?

Ngàn năm, vạn năm, sao vẫn ngốc...

Ngô...ngô đồng, phượng hoàng không đến,

Một mình ngơ ngác cô độc, suốt đời."

Hoắc Duật Hy lập lại: "Một mình ngơ ngác cô độc suốt đời? Vậy cuối cùng chim phượng không đến sao?"

"Đúng vậy."

"Cho nên..."

"Một mình nó, cây ngô đồng đó phải cô độc suốt đời." Hàn thúc tiếp lời của cô, trực tiếp trả lời không chút nề hà về kết cục đau lòng đó.

Hoắc Duật Hy ngơ ngẩn nhìn cây ngô đồng trước mặt, Hàn thúc tiến lại gần cô: "Thật ra, lúc xưa rất nhiều người tin trồng ngô đồng rồi một ngày nào đó phượng hoàng cũng đến, nhưng loài chim chỉ tồn tại trong truyền thuyết đó ngàn năm rồi vẫn bất tin. Tội nghiệp cây ngô đồng sinh ra vĩnh viễn phải chờ đợi người tình không đến nữa bao giờ."

Lời này của ông vô cùng thâm thúy, như mượn bóng nói hình. Đột ngột, Hoắc Duật Hy lại thốt lên một câu hỏi:

"Vậy Tư Cảnh Hàn trồng ngô đồng ở đây là có ý gì?"

Nghe cô ngây ngô hỏi, Hàn thúc mỉm cười: "Là để đợi phượng hoàng của cậu ấy."

"Phượng hoàng của Tư Cảnh Hàn?"

"Đúng vậy." Hàn thúc gật đầu, lúc ông trả lời, nhìn Hoắc Duật Hy đầy ý vị.

Vậy nếu phượng hoàng của hán không đến...thì có phải hán cũng như cây ngô đồng đó, một mình hán cô độc đến hết đời?

Phượng hoàng của hán, là ai?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Vết máu lúc nửa khuya!

Nhìn ra vẻ mông lung trong ánh mắt của Hoắc Duật Hy, Hàn thúc khẽ hắng giọng: "Giờ này cũng trễ rồi, tiểu thư con nên về phòng nghỉ ngơi, để thiếu chủ biết con thức khuya, cậu ấy lại không vui."

"Hàn thúc, người đừng lo. Con còn muốn hóng gió thêm một chút, khi nào hán đến con liền về phòng, giả ngủ là được." Hoắc Duật Hy vừa nói vừa giơ hai tay lên che mắt lại, vô cùng tình nghịch.

Hàn thúc mỉm cười, lắc đầu hết cách, ông nói thêm hai tiếng dặn dò thì để cô ở lại mà lui xuống tầng.

Thật ra cùng Hàn thúc nói xong câu chuyện kia, trong lòng cô đã sớm ngủ vị tạp trần. Nhìn ánh sáng của những ngọn đèn len mình qua từng tán cây ngô đồng, đổ bóng xuống nền những đốm trắng xen lẫn đen như hoa nhỏ nở về đêm, vừa lung linh vừa mờ ảo.

Rốt cuộc, phượng hoàng của hần là ai? Là cô gái tên Tiểu Tinh Linh, hay là cái người hần gọi là Bảo Bối?

Nhưng cũng không thể phủ nhận một điều, mấy ngày gần đây hần đối với cô vô cùng hòa hoãn. Thậm chí khiến cô tưởng rằng giữa hai người không có đoạn thời gian khắc nghiệt trước đó.

Tư Cảnh Hần, người đàn ông này rốt cuộc đang nghĩ gì? Đây là nghi vấn bấy lâu nay cô vẫn không nhận được câu trả lời.

Bỗng, từ phía cổng chính có động tĩnh, một chiếc xe thương vụ màu đen chạy vào, băng qua con đường có những hàng cây xinh đẹp rồi dừng đỗ hần ở sân chính biệt thự. Có một cận vệ tiến lên mở cửa, người đàn ông tuấn lãng bước ra hướng đại sảnh đi vào.

Hoắc Duật Hy thấy thế vội chạy theo một hướng khác về phòng ngủ, ngay cả dép lê cũng xếp gọn gàng lại mới đáp chần ngay ngắn, nhắm mắt lại.

"Cạch"

Không qua bao lâu, cửa phòng được mở ra.

Biết chắc chắn người đến là Tư Cảnh Hần nên cô càng không dám nhúc nhích.

Người đàn ông đi vào, nhìn một loạt căn phòng đều chỉnh tề, dép lê đặt đúng chỗ, Hoắc Duật Hy cũng nằm đúng tư thế thì cởi áo ngoài, rồi đi vào phòng tắm

Có tiếng nước chảy, Hoắc Duật Hy len lén mở mắt, quả nhiên hần không có đóng cửa phòng tắm, cô ngó thấy được một phần da thịt cánh tay đang chuyển động của người đàn ông thì hơi dịch người một chút, mắt mở to quan sát.

Không bao lâu, tiếng nước từ vòi sen cũng tắt, cô hết hồn, xoay về chỗ cũ. Mùi hương thoang thoảng trên người người đàn ông ngày một gần, cho đến khi một bên giường lún xuống, cô càng thêm căng thẳng.

Tư Cảnh Hần nhìn đồng hồ, đã gần 11 giờ, hần đưa tay chạm vào chiếc đèn ngủ để giảm ánh sáng, rồi mở chần nằm xuống.

Người bên cạnh hần nằm mãi cũng không thấy người đàn ông chạm tới mình, trong lòng hơi nghi hoặc. Cô vờ trở mình để nhắc nhở hần bên cạnh còn có một người.

Quả nhiên, nam nhân thom mát đã vươn tay ôm lấy cô, nhưng kèm theo đó là một giọng nói trầm thấp vang lên:

"Lần sau còn thức khuya, liền phạt!"

Ách! Hần biết cô vờ ngủ rồi? Dễ phát hiện vậy sao?

Hoắc Duật Hy rù rì lên tiếng: "Sao anh biết tôi chưa ngủ?"

"Tư thế ngủ chỉnh tề, không phải là thói quen lúc em ngủ say."

Cô lập tức ngẩn đầu, nhìn người đàn ông, nhưng hần đang nhắm mắt.

Câu nói vừa rồi của hần là gì chứ? Lúc cô ngủ say thì tư thế có làm sao?

"Anh có ý gì?"

"Ngủ đi."

"Anh nói rõ ràng đi."

"Nghe lời!"

Với dáng vẻ của Tư Cảnh Hần như vậy, Hoắc Duật Hy cũng không dám làm lớn thêm. Chọc hồ cũng chớ nên chọc lúc nó đang ngủ mà!

Hơn nữa theo cô biết về người đàn ông này, hần đặc biệt thích yên tĩnh khi ngủ, nhất là hần đang ngủ bị người khác chọc đến thì tính khí vô cùng tệ.

Trên cao ngàn vì sao ganh đua lấp lánh, có tiếng lá ngô đồng du dương, Hoắc Duật Hy ngủ say liền bộc lộ hết bản chất khi ngủ, cô không ngừng xoay người đổi tư thế, đưa lưng về phía Tư Cảnh Hần, cả người cong lại nhưng hai tay không quên kéo lấy cánh tay của hần ra trước mặt ôm vào trong ngực, xem như một cái gối ôm.

Giữa mỗi lúc mọi thứ đều yên ắng và êm đềm, bỗng nhiên người đàn ông trên giường đột ngột mở mắt, hần ngồi bật dậy, đưa tay bật đèn, hơi kéo Hoắc

Duật Hy ra, nhìn xuống bụng của mình thì khuôn mặt tuấn mã đông lại.

Trên áo choàng ngủ màu trắng sạch sẽ, ở vị trí bụng của hắn có một mảng đỏ thẫm, lại nhìn sang Hoắc Duật Hy đang đưa lưng về phía mình vẫn ngủ say sưa không hay biết gì.

"U..." Bị kéo dậy, cô lim dim mở mắt, mờ mịt không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

"Tur Cảnh Hàn, có chuyện gì sao?"

Giọng nói vốn còn đang ngáy ngủ của cô bị về mặt âm trầm của người đàn ông đánh tan. Nhìn đến trên bụng của hắn có một vết máu, cô hơi giật mình. Lại cảm thấy không đúng, rồi nhìn xuống chỗ bản thân vừa ngồi lên cũng đỏ một mảng.

"A..."

"Hoắc Duật Hy..." Người đàn ông rít tên cô qua từng kẽ răng. Hoắc Duật Hy mặt lúc đỏ lúc xanh, "Tôi, tôi không cố ý, làm sao tôi biết cái đó... họ hàng của tôi lại tới sớm như vậy."

Tur Cảnh Hàn không nói nhiều đã đứng dậy, đi về phía cô, đưa tay xốc ngang cô trên vai đi vào phòng tắm.

Hoắc Duật Hy đứng trên bồn cầu nhìn Tur Cảnh Hàn, đợi hắn nói chuyện.

"Thay đồ đi."

Hắn bỏ lại một câu này định quay ra ngoài, nhưng bị cô kéo lại. Hắn nghi hoặc nhìn cô, Hoắc Duật Hy thấy vậy thì vuốt vuốt tóc, đảo mắt một vòng mới e dè nói:

"Cái đó... lần trước tôi dùng hết rồi, anh có thể nói với hầu gái trong biệt thự giúp tôi một tiếng không?"

Về mặt của Tur Cảnh Hàn nghe xong câu này của cô đúng là biến sắc lập tức, hắn rất ít khi thể hiện cảm xúc nhiều như vậy. Lần này là biến đổi lớn quá kiểm soát của hắn rồi!

Cô gái đứng trên bồn cầu nói yêu cầu này ra rồi cũng thấy là điều không thể. Tur Cảnh Hàn cũng liệ vào loại người trọng sĩ diện, đâu giống Mặc Lạc Phàm nói cái gì cũng được, mấy chuyện xấu hổ đi làm chỉ sợ người khác không biết mà thôi.

Vấn đề là cô đâu thể mang bộ dạng rách rưới này chạy đi gõ cửa phòng lúc người khác đang nghỉ ngơi mà đòi băng vệ sinh. Gọi một cuộc điện thoại lúc nửa đêm đòi cái kia cũng cảm thấy đủ ngại, nhưng cô cũng đâu thể ngồi ở đây chờ tới sáng, gặp tình huống này đúng là khó xử mà.

Cuối cùng vẫn là người đàn ông có phản ứng trước, giọng của hắn vang lên trong đêm rất trầm, có chút lạnh: "Thay đồ trước đi."

"Nhưng mà cái đó..."

"Tôi đi mua."

Hoắc Duật Hy nghe xong, tai của cô sắp phát thủng! Cô không nghe lầm chứ?!

Chỉ là cô chưa thể hiện hết sự kinh ngạc của bản thân, hắn đã đi mất hút.

Tur Cảnh Hàn ra đến phòng ngủ lại rẽ hướng vào phòng thay quần áo, cởi chiếc áo choàng tắm trên người ra.

Nhìn bịch đỏ trên đó, hắn thấy da đầu lại căng lên.

Đưa mắt thấy trong số quần áo Hoắc Duật Hy dùng 500 vạn đi quậy phá mua về đã được chuyển tới có một chiếc quần jean đen cao cấp, thì đưa tay lấy mặc vào.

Không biết lúc mua Hoắc Duật Hy nghĩ gì, loại quần áo nào cũng có, cả nam và nữ, mặc được hay không đều được cô đem về.

Lúc đi ra, hắn không quên đem theo cho Hoắc Duật Hy một bộ quần áo sạch. Cô thay không lâu, đi vào phòng ngủ thì được Tur Cảnh Hàn gọi qua: "Lại đây ngồi, không được chạy lung tung."

Cô lí nhí đi đến, ngồi xuống chỗ được hắn lót khăn giấy. Bây giờ mới để ý quần áo hắn đang mặc trên người, ngoài quần jean đen là một chiếc áo hoodie màu trắng, nhìn hắn chẳng khác gì một sinh viên tân thời.

Mà cũng phải, bây giờ nửa đêm ra đường chẳng lẽ hắn thay tây trang ngay ngắn rồi đi mua băng vệ sinh cho cô? Hắn không lấy khẩu trang đeo vào hay nguy trang thành người khác đã là tốt lắm rồi.

Sắp xếp xong rồi, Tur Cảnh Hàn cầm chìa khóa đi ra ngoài. Lúc hắn vận nắm cửa, Hoắc Duật Hy chợt nhớ một điều, cô lên tiếng nói vọng theo: "Cái đó, anh mua cho tôi... loại cũ tôi vẫn hay dùng."

"Ừ."

Hoắc Duật Hy nghe hắn trả lời thì xấu hổ ôm mặt, thật muốn đập đầu chết đi cho rồi. Nhưng mà nói cũng nói ra rồi, có thay đổi được nữa đâu.

Ngoại thành về đêm không được các dãy nhà chắn gió nên thường rất lạnh, lúc này số lượng xe qua lại cũng ít đến đáng thương. Nhìn đồng hồ một cái sắp 2 giờ sáng.

Từ Cảnh Hàn lái xe đến một cửa hàng tiện lợi 24 giờ đã là 15 phút sau đó, ở quanh đây thì đông đúc hơn hẳn vì đã vào khu vực nội thành, nhưng cũng cách trung tâm thành phố khoảng 10km. Gần đây có một trường đại học nên số lượng sinh viên lui tới rất nhiều, đặc biệt về đêm là lúc các hoạt động sôi hơn cả.

Hắn đỗ xe ven đường, chiếc Bugatti lập tức thu hút ánh nhìn của những người xung quanh. Từ Cảnh Hàn không để tâm nhiều lắm mà sải bước dài đi vào trong cửa hàng.

Người giữ cửa hàng là một cô gái trẻ tuổi, thấy hắn vào thì lập tức đỏ mặt, đôi mắt sáng rỡ, hô hấp khó nhọc đến không nói được một câu xin chào hoàn chỉnh.

Cô chắc rằng từ lúc sinh ra đến giờ chưa từng nhìn thấy người đàn ông nào đẹp trai đến như vậy, ngoài vóc dáng cao lớn thì ngũ quan tinh tế đến không thể bắt bẻ, khí khái tuy lạnh lùng nhưng lại thêm phần cao quý. Ngay cả mình tinh, người mẫu gì đó cũng không thể sánh bằng nam nhân này.

Nhưng cô càng cá kình hơn khi thấy nam nhân đẹp trai hơn mình tinh lại lái sang kệ đồ dùng của phụ nữ, mà còn dừng hẳn trước hàng băng vệ sinh đủ màu sắc, khiến cô đứng tim không thể nói thêm lời nào.

Từ Cảnh Hàn khuôn mặt lạnh lùng từ đầu tới cuối, nhưng lúc lựa chọn bước khỏi xe trong lòng của hắn đã không lạnh lùng được nữa. Nhớ đến trước đây dù thế nào Hoắc Duật Hy cũng chuẩn bị sẵn thứ này trong nhà, cô chính là kiểu mua dự trữ, hễ giảm giá là bắt chấp giá nào cũng phải lôi hắn đến siêu thị để mua. Nhưng cho dù vậy, hắn chỉ cần đẩy xe hàng, còn cô thì chọn, chứ chưa đến nỗi như ngày hôm nay, một mình hắn đến cái cửa hàng này tự tay chọn lựa.

Người đàn ông thăm thò dài một hơi, sau đó chậm chậm đưa tay ra, mắt khoảng mấy giây mới có thể cảm nổi một gói lên, hắn đưa dư quang ánh mắt nhìn quanh, cũng may trong cửa hàng không có vị khách nào khác, lại đưa gói nhỏ kia lên quan sát kĩ hơn. Hắn biết Hoắc Duật Hy đã dùng loại nào, nhưng mấy năm rồi, thứ này có đổi mẫu mã hay không làm sao hắn biết, cho nên vẫn nên đọc trước đã.

Đọc xong mấy dòng chữ trên gói nọ, hắn để xuống, đôi dép lê hơi di chuyển, đồng tử màu lam chớp một cái, mi dày như cánh quạt quạt một cái, lại cầm lấy gói nữa lên.

Lúc này, cửa hàng lại xuất hiện thêm một người nữa, là một nam sinh viên.

Từ Cảnh Hàn hết hồn, hắn đặt vội đặt gói băng vệ sinh trong tay xuống, nhưng người mới vào kia ngó nghiêng tới lui rồi cũng rút rè đi về phía của hắn đang đứng. Điều này làm cô gái giữ cửa hàng muốn ngoác miệng ra, hôm nay bọn đàn ông có hẹn với nhau ra đến cửa hàng này để mua cái này sao?

Đối với sự tình đột ngột phát sinh, Từ Cảnh Hàn chuyển sang biểu cảm lạnh nhạt như không chú ý sự tồn tại của cậu sinh viên kia, mà cố thần nhiên lựa chọn tiếp. Ấy vậy, cậu ta lại nhìn hắn, thấy hắn cầm gói màu nào thì cậu ta cũng đưa tay cầm theo. Hắn đọc thì cậu sinh viên kia cũng đọc nhưng hơi lúng túng, có vẻ như là lần đầu đi mua loại đồ này, có lẽ là cho bạn gái. Khi Từ Cảnh Hàn để xuống gói đồ trong tay mà chọn một gói khác thì cậu ta cũng để xuống, rồi chọn theo, ánh mắt vô cùng học hỏi người đàn ông đẹp trai gần đó.

Nhưng phần nhiều cậu sinh viên không để tâm quá vào mấy gói đồ phải chọn mà rất hay liếc trộm Từ Cảnh Hàn, nhìn một cái rồi lại một cái nữa, đến khi cậu ta đỏ mặt rồi tự thẹn thùng.

Thật là, rất đẹp trai!

Cậu ta dựa vào ngũ quan của Từ Cảnh Hàn thì nghĩ ắt hẳn người này cũng là sinh viên, nên vô cùng hâm mộ sự hiểu biết của hắn và quan trọng hơn là vẻ tuấn lãng kia.

Đẹp đến nỗi tim của cậu ta phải đập liên hồi!

Cô giữ cửa hàng được Từ Cảnh Hàn gọi đến thì thầm vui mừng trong lòng, nhanh chân đi về phía soái ca lúc nửa khuya: "Thưa anh, anh cần giúp gì?"

"Nhân hiệu này còn loại ban đêm không?" Hắn cầm gói băng vệ sinh màu xanh lam đưa cho cô gái xem, hỏi một cách vô cùng tự nhiên, mặt không đỏ, chân không run, tim không đập nhanh. Biểu cảm nhất quán với lúc hắn họp hội đồng quản trị, không xê dịch bao nhiêu, vô cùng nghiêm túc.

Còn cô gái kia thì lại đỏ mặt, nhưng vẫn cố nặn ra nụ cười đẹp mắt: "Vẫn còn."

Từ Cảnh Hàn gật đầu, nói với cô giữ hàng lấy mấy gói ban đêm rồi bản thân cầm thêm mấy gói trên kệ đi đến quầy tính tiền.

Cậu sinh viên thấy vậy cũng gom vội mấy gói, đi theo.

Trên bàn tính tiền, mặt Tư Cảnh Hàn không biến sắc, còn cậu sinh viên bên cạnh thì mặt đã đỏ tấy mang tai, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn đi đâu.

Khi cô gái giữ cửa hàng đang cầm mấy gói băng vệ sinh đi qua máy tính tiền, thì có hai người phụ nữ mặc đồng phục của bệnh viện đi đến. Có lẽ là y tá của bệnh viện trong trường đại học y trực ca đêm, họ đến đây mua thức ăn nhanh.

Đập vào mắt là một người đàn ông đẹp trai đến vô thiên lý họ nhìn đến quên phản ứng, nhưng mà nhìn mấy món trên quầy tính tiền thì giật nảy mình, càng nhìn Tư Cảnh Hàn trần trối.

Hắn lúc này đã cầm sẵn túi đựng, gói băng vệ nào qua máy kiểm tra xong hắn liền cầm lên bỏ vào, cô gái kia vừa để xuống là hắn lại bỏ vào, không đợi chờ kịp người khác lại bước vào, rồi lại nhìn hắn bằng ánh mắt kỳ quái.

"Của anh là 70 tệ." Cô gái nói.

Hắn không đợi cô nói xong đã đưa thẻ tín dụng ra, cầm thẻ mà tay của cô gái phải run lên.

Là thẻ đen!

Không giới hạn!

Trời ạ, đây là thái tử của nhà nào đây? Tim cô chắc ngừng đập mất!

Cậu sinh viên bên cạnh cũng tròn mắt nhìn người đàn ông đã xách túi đồ đi ra ngoài. Cậu ta run run lấy ví ra, thanh toán: "Tiền của cô."

"Cảm ơn quý khách." Trời ạ, đều là sinh viên tại sao lại có sự chênh lệch lớn như vậy chứ? Có lẽ nhìn thấy anh đẹp trai kia rồi thì tiêu chuẩn về nhan sắc của cô phải đập bỏ rồi xây dựng một tượng đài mới thôi!

Tư Cảnh Hàn mang túi đồ đi nhanh đến chỗ đỗ xe như muốn mau chóng bay khỏi chỗ này càng nhanh càng tốt, thì bỗng nhớ ra một chuyện, hắn đưa tay lên nâng trán, ai biết bây giờ mặt của hắn có sắc thái nào.

Hắn dù vậy vẫn sai bước quay lại chỗ cửa hàng, lúc này ngoài cô nhân viên kia và hai người phụ nữ lúc nãy đã có thêm một khách hàng nam.

"Giúp tôi lấy nhanh mấy loại thực phẩm giảm đau vào mấy ngày cái kia...chu kỳ đến." Lần này hắn không nên chen vào chọn hàng thì hơn, nếu không bị những người kia chú ý thì chắc hắn không chịu nổi mà xoay người bỏ chạy mất.

Một tên sinh viên lúc nãy đã là quá lắm rồi!

Nhưng sự yên tĩnh khiến giọng nói dù rất thấp của hắn vẫn để người khác nghe được rõ ràng. Lập tức, ngoài cô giữ cửa hàng thì còn có sáu ánh mắt khác đổ dồn về phía hắn, trên lưng Tư Cảnh Hàn mồ hôi trộm rịn ra.

Tuy vậy, khuôn mặt hắn vẫn tuyệt nhiên nghiêm túc. Cố biến bản thân trở nên thật đường hoàng, và chuyện hắn vừa nói cũng là bình thường. Hai người phụ nữ mặc trang phục của bệnh viện lại xì xầm to nhỏ vào tai nhau, nhìn về phía hắn rồi lại cười khúc khích. Người khách nam thì là một người bảo vệ trung niên, nhìn nhanh qua hắn rồi cũng tự thấy xấu hổ quay lại kệ hàng mình đang chọn.

Lúc cô gái đem mấy loại thức ăn và trà gói các loại đến cho Tư Cảnh Hàn chọn, hắn đều lấy hết không chút do dự. Khi tính tiền, cô gái không nhịn được cảm thán:

"Anh à, bạn gái của anh thật hạnh phúc." Bên cạnh đó cũng thầm ghen tỵ với cô gái kia của người đàn ông này. Chẳng những có được người đàn ông vừa có tiền, nhan sắc lại cực kỳ mê hoặc mà còn yêu thương cô gái kia đến nỗi nửa đêm lái xe đến đây mua loại hàng này. Đâu phải đàn ông nào cũng chịu bỏ sĩ diện ra làm đến thế, đã vậy còn rất quan tâm không quên mua luôn cả thực phẩm giúp giảm đau nữa chứ.

Tư Cảnh Hàn nghe cô nói kia nói vậy, trả lời nhàn nhạt: "Cô ấy không phải bạn gái của tôi."

"Vậy sao?" Cô gái hơi ngạc nhiên, có chút tò mò.

"Cô ấy là mẹ của con tôi."

Dù hiện tại thế nào, thì đứa bé của ba năm trước chính là con của hắn, mà mẹ ruột của nó trên đời chỉ có mình Hoắc Duệ Hy.

Cô là mẹ của con hắn.

"Kết hôn sớm vậy sao? Trông anh còn rất trẻ nha."

Hiếm khi thấy Tư Cảnh Hàn nở một nụ cười, nhưng lần này khóe môi của hắn lại cong lên: "Cảm ơn." Ngoài ra cũng không nói thêm điều gì mà nhanh chóng rời đi trong sự tiếc nuối khôn nguôi của cô gái giữ cửa hàng.

Thêm mấy trung thu nữa, hắn đã ba mươi rồi, cũng không phải cái tuổi người ta hãy còn sửa soạn. Nếu không có đoạn thời gian đó, nếu không phải thân thế của hắn thì có lẽ, cũng giống như bao người đàn ông khác trong xã hội này, hắn bây giờ đã có một gia đình một vợ và những đứa con rồi.

Chỉ tiếc, thế giới đáng sống đó không dành cho loại người như hắn. Hắn sinh ra, cuộc đời không phải dành cho những điều giản dị, bình thường nhưng thật tốt đẹp đó.

Bởi vì, hắn là đứa con của một tội ác sinh ra. Bởi vì...

Tư Cảnh Hàn lập tức dừng lại mọi suy nghĩ, hiện tại hắn đã biết lý do vì sao hai người phụ nữ mặc đồ của bệnh viện lại nhìn hắn sau đó cười khúc khích.

Ngay cả đôi dép lê từ biệt thự cũng được hắn mang đến đây rồi, còn có gì mà không thể nữa chứ?

Bất giác hắn đưa tay che miệng, mặt có chút chuyển biến, ửng hồng.

Hoắc Duật Hy nghe tiếng động cơ dừng dưới sân thì biết Tư Cảnh Hàn đã về đến. Cô đứng chờ sẵn, chủ động mở cửa phòng cho hắn.

Người đàn ông mặt lạnh như tờ, giống như cả thế giới đều mắc nợ mình vậy. Quăng túi đồ vào lòng của cô, hắn không nói tiếng nào đã đi vào phòng thay quần áo.

Cô thấy thế cũng không quá để tâm, mang đồ chạy vào nhà tắm. Lúc thay xong, mở cửa đi ra nào ngờ Tư Cảnh Hàn đã chắn trước mặt. Hoắc Duật Hy thoải mái xong thì vui vẻ nhìn ra, cười lấy lòng:

"Cảm ơn anh...á..." Cô chưa nói xong đã bị hắn xốc ngang lên vai, giống hết lúc này.

"Bộp" lập tức mông cô truyền đến một trận ê ẩm và một giọng nói hết sức u ám của Tư Cảnh Hàn truyền tới:

"Lần sao còn hư như vậy nữa không?"

Người đàn ông này ông bây giờ mới bắt đầu tính sổ sao?

Hoắc Duật Hy quỳ hai chân, bị vỗ lên mông thêm mấy cái, cô khóc không ra nước mắt: "Không...không dám nữa, lần sao nhất định sẽ chuẩn bị sẵn mà, đừng đánh...a đau..."

Tư Cảnh Hàn đặt cô lên giường, ga trải giường đã được thay mới tinh, là lúc này hắn đi cô đã tranh thủ làm.

"Đại tiểu thư sao lại có người hậu đậu như em chứ?" Tư Cảnh Hàn cũng theo cô nằm lên giường, giọng có chút than nhẹ.

Hoắc Duật Hy ôm mặt cười hai tiếng, biết hắn không phải đang tức giận mới quay sang nhìn hắn, tò mò mà đánh bạo hỏi: "Vậy lúc này...anh mua ở đâu thế?"

"Cửa hàng tiện lợi."

"Có gặp ai khác không? Là người đến mua đồ đó."

"..." Đối với câu hỏi này của cô, nam nhân dừng một chút, nghĩ đến nam sinh viên luôn chăm chú nhìn hắn, rồi ba vị khách kia nữa, hắn mới nói: "Không có."

"Thế người bán hàng là nam hay nữ?"

"Hoắc Duật Hy, đi ngủ!"

Tư Cảnh Hàn trở mặt, kéo cô phải xoay người đưa lưng về phía hắn nhưng cô không chịu, muốn xoay lại nhìn hắn.

"Anh sao vậy, trả lời tôi đi. Có phải là nữ không, hả? Đây...đừng thế chứ."

Người đàn ông đành dùng sức kẹp chặt cô trong ngực, không cho nhúc nhích, vì sợ cô nhìn thấy vẻ mặt của hắn bây giờ.

Hoắc Duật Hy đột nhiên cười khúc khích, khiến ai đó chột dạ.

"Không được cười!"

"Ha, tôi biết rồi, tôi nói đúng phải không?"

"Bộp"

"Ui da....đau!" Hoắc Duật Hy xoa xoa mông.

"Đi ngủ, còn cười thì rút hết tiền trong tài khoản của em trừ nợ."

"Anh vô lý!"

"Còn trả treo?"

Quả nhiên, Hoắc Duật Hy nín thín thút, dù vậy vai của cô vẫn run lên bần bật. Người đàn ông thờ dài hết cách, đưa tay hạ ánh sáng, rồi lần nữa đe dọa ép cô đi ngủ.

Đêm nay rất lạ, giấc ngủ đến với hai người êm ái một cách thật dịu dàng.

Khi một mối quan hệ bắt đầu hòa hợp, có những thứ tình cảm cũng bắt đầu thay đổi, hoặc là từ trước đến giờ vẫn chưa từng thay đổi. Chỉ tại con người ép nó phải giấu đi.

Ngô đồng, ngô đồng, phượng hoàng của người không đến, người thật sự chấp nhận cô độc đến già sao?

Phượng hoàng của người rốt cuộc là ai?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Em đúng là đồ Phá của!

Mấy ngày sau đó Tư Cảnh Hàn vô cùng đau đầu vì Hoắc Duật Hy, cô đau bụng đến mặt mày tím tái, hấn cho cô nghỉ ở nhà cô lại không chịu, kiên quyết phải đến công ty. Nhưng chẳng làm được bao nhiêu việc lại lần ra đau bụng, quần từng con, nhấm nhó khó chịu ngồi bệch một chỗ. Hấn thấy vậy nên không bắt cô nấu thức ăn cho đem đến, mà chủ động dẫn cô đến nhà hàng ăn trưa.

Vậy mà Hoắc Duật Hy ở nhà hàng thấy đồ ăn trắng miệng thì bản tính thích ăn vặt trời dấy, không phân biệt bản thân hiện tại thế nào đã ăn mất mấy đĩa bánh rồi tậu luôn hai ly kem. Cũng vì có đó mà cô không đi nổi lên xe, cho cô về biệt thự trước cô lại tỏ vẻ có chết cũng không về.

Mấy lần trước cũng có đau bụng nhưng không đau như lần này, Hoắc Duật Hy nằm bò trên giường đau sắp phát khóc. Tư Cảnh Hàn về đây chưa đầy một tháng, hơn nữa hấn còn mất mấy tuần đến thành phố N, bây giờ họ hàng của cô lại đến, có khi nào hấn sẽ cụt hứng ra ngoài tìm phụ nữ không?

Cô ngó xem đồng hồ đã mất một tiếng kể từ lúc hấn vào thư phòng nghe điện thoại.

Nói cái gì mà lâu thế? Sao dạo này A Tư lại nói nhiều như Mặc Lạc Phàm vậy?

Mặc dù nghĩ vậy cô vẫn cố chồm dậy, vớ lấy chén nước đường đỏ, uống mấy hơi nhân lúc nó còn ấm nóng, rồi xé một gói chocolate đen trong túi đồ Tư Cảnh Hàn mua về, nhai ngọt lịm, mảy mảy miếng lại quên mất cả đau. Càng ăn lại càng thấy ngon, cô xé thêm mấy gói nữa cho vào miệng. Khi cô đang ăn đến gói cuối cùng thì Tư Cảnh Hàn mở cửa đi vào, thấy cô mở to mắt nhìn mình hấn nói:

"Tôi ra ngoài bây giờ, có lẽ sẽ về trễ, em ngủ trước đi."

Nghe xong câu này của hấn, Hoắc Duật Hy ngừng ăn.

"Anh đi đâu vậy?" Nhận được ánh mắt của hấn nhìn mình, cô vội sửa lời: "Ý tôi là khuya rồi, anh ra ngoài là có chuyện gì rất gấp sao?"

Tư Cảnh Hàn lấy áo khoác vừa mặc vào vừa nói: "Cũng không có gì, có hẹn với một người."

Hoắc Duật Hy quăng gói chocolate xuống giường, đi về phía Tư Cảnh Hàn nhìn hấn, rồi nói: "Anh sẽ không vì tôi bất tiện mà ra ngoài tìm phụ nữ khác chứ?" Cô biết cô hỏi này không phù hợp với mối quan hệ của hai người, chí ít là cô không có quyền đặt một câu hỏi như vậy. Nhưng cuối cùng, cô vẫn nói ra.

Hấn cài cúc áo, bình thản hỏi lại: "Em là sợ tôi tìm phụ nữ khác hay là sợ tôi tìm Na Mộc Lệ?"

Hoắc Duật Hy không trả lời, hấn cài xong cúc cuối cùng mới nhìn sang cô, ngón tay trắng trẻo, thon dài nâng lên đặt bên khóe môi của cô: "Thật sự muốn thắng Na Mộc Lệ thế sao?"

"Đúng vậy." Lần này Hoắc Duật Hy lập tức trả lời không do dự.

"Em có biết hậu quả khi xem tôi là một công cụ để em lợi dụng là gì không?"

"Cùng lắm tôi cũng chẳng còn gì ngoài Mộc Tích và cái mạng này, nếu anh là quân tử thì đừng động vào Mộc Tích, còn cái mạng nhỏ này của tôi cũng rất đáng giá mà!"

Tư Cảnh Hàn trầm tư trong giây lát rồi lại nói: "Nhưng em cũng biết, trước giờ tôi cũng chẳng phải quân tử gì."

Hoắc Duật Hy tròn tròn mắt nhìn sự tà đạo trong đáy mắt người đàn ông, sao cô lại quên mất điều này chứ. Hẳn đâu phải người tốt gì, hẳn đâu phải loại người dành cho những cuộc giao dịch công bằng. Ngay cả trên thương cũng vậy, mỗi hợp đồng được ký thì bên có lợi hơn luôn là Tư thị, các công ty kia bị chèn ép nhưng cũng chẳng phản kháng được chút nào chỉ có thể phở mặc cho hắn thao túng.

"Được rồi, đừng đoán già đoán non, tôi đi gặp một người quen, có hơi trễ nhưng vẫn sẽ về Hàn Nguyệt."

"Làm sao tôi biết anh có tranh thủ mấy tiếng với người phụ nữ đó hay không?"

"Sao tôi phải nói dối em? Nhưng quả thật, nếu hiện tại so với Na Mộc Lệ thì cô ta đã có tiến bộ hơn em rất nhiều. Em lo ngại cũng là chuyện đương nhiên."

"Tôi thì thua cô ta chỗ nào chứ?!" Hoắc Duật Hy nghe thế thì sọi lông mày cảm của phụ nữ dựng lên, câu hỏi cũng vì thế có phần gay gắt.

Ngón tay của Tư Cảnh Hàn quẹt nhẹ lên cánh môi căng mọng của cô, đôi mắt của hắn dưới ánh đèn vẫn luôn xinh đẹp và phẳng lặng như màn đêm, hắn nói: "Buổi tối ăn nhiều đồ ngọt quá sẽ không tốt."

Cô không hiểu vì sao nổi hấn, chuyện này thì có liên quan gì đến vấn đề giữa cô và Na Mộc Lệ?

"Được rồi, chẳng là rất muốn thắng Na Mộc Lệ một ván bù lại lần trước bị cô ta đánh sao, muốn tôi hậu thuẫn thì nên nghe lời mới khiến tôi hài lòng, biết chưa?" Hắn ấn lên mi tâm đang nhăn lại thành một đoàn của cô, trầm giọng nhưng rất tử tế.

Hoắc Duật Hy bắt lấy cánh tay của hắn kéo xuống, liếc nhìn đồng hồ treo tường, bây giờ đã gần 10 giờ tối. Cô đẩy hắn ra xa mình một chút, xoay người ôm bụng bò lên giường.

"Ngao lắm, ngủ sớm đi." Tư Cảnh Hàn cũng đi đến đầu giường giảm ánh sáng đèn cho cô, sau đó mới ra khỏi phòng.

Tiếng động cơ của hắn vừa biến mất sau khoảng xa xa, phòng ngủ của hai người lập tức sáng đèn, Hoắc Duật Hy bật dậy ném cái gối của hắn xuống đất, cô bọc bọc mồm cắn gói chocolate lúc này ăn dở ra ăn tiếp.

Cái gì buổi tối ăn đồ ngọt không tốt, phải đi ngủ sớm không được thức khuya?! Hắn xem cô là cái gì, là con gái của hắn mà đối xử chặc?

Cô khò sờ xoa xoa bụng, vẫn đau nhưng không âm ỉ. Vừa nghĩ đến Na Mộc Lệ kia có cái gì hơn người chứ, ngoài cái vẻ ưa nhìn thì cô ta có điểm nào ưu tú hơn cô? Cô không đẹp sao?

Bỗng động tác nhai của Hoắc Duật Hy dừng lại, cô nhìn chăm chăm vào thanh chocolate trong tay. Rồi vội quăng nó sang một bên, kinh hãi và hoảng sợ, cô đưa tay sờ sờ mặt.

Chẳng phải nói ăn cái này sẽ tăng cân khủng khiếp sao, mà cô còn ăn vào buổi tối nữa?!

Cô chạy đến soi mình vào gương, sau khi cô nghĩ việc ở phim trường thì hình như không còn chăm sóc vóc dáng như trước kia nữa, chỉ cần thêm gì là sẽ ăn ngay. Trong khi đó ắt hẳn Na Mộc Lệ sẽ cố gắng giữ vóc dáng mảnh mai của cô ta sao cho đàn ông thích mắt.

Chết rồi, có khi nào cô béo hơn cô ta không? Có khi nào ý của Tư Cảnh Hàn chê cô là như vậy không?

Hắn là vương tử đứng giữ một vườn hoa, mà mỹ nữ là không thể thiếu rồi. Tạm thời gọi Na Mộc Lệ là hoa khôi trong những bông hoa đó, và nếu cô muốn thắng cô ta thì với điều kiện cần là hai người phải có lợi thế ngang bằng, nhưng đáng này ngay cả dáng vẻ của cô cũng thua cô ta thì cô đã mất một phần lợi thế từ lúc bắt đầu.

Hoắc Duật Hy ôm mặt, ngồi trở lại giường, trăn trở suy nghĩ, Tư Cảnh Hàn đối với cô ta cũng không thuộc dạng quá nhiệt tình nếu hắn mất nhắm mắt mở để cô đối phó cô ta thì cũng không phải không có khả năng. Nhưng trước tiên cô nên tranh thủ sự hậu thuẫn của hắn đã.

Làm sao để hắn hài lòng nhỉ? Nếu hắn dung túng cho Na Mộc Lệ vì cô ta là người của hắn, cũng là một phụ nữ xinh đẹp làm hắn thuận mắt, vậy thì cô phải đẹp hơn cô ta. Có nên giảm cân không đây?

Bất quá thấy khát nước, Hoắc Duật Hy lại tu ừng ực một hơi hết cốc nước. Nằm trở lại giường cô suy nghĩ những cách để chiếm ưu thế trong lòng Tư Cảnh Hàn, nhưng chẳng nghĩ được bao lâu cô lại ngủ mất, quên hết đại sự.

Trong một gian phòng rộng lớn mang đậm chất cổ kính, những cây cột làm bằng gỗ lim được chạm khắc tinh vi những đường cong của chim phượng hoàng, chiếc đèn chùm pha lê nỉ lệ ở giữa trần nhà càng tôn lên vẻ đẹp kiêu sa lộng lẫy của những món đồ cổ đắt giá, từ thời Hán, Đường, Tống, Nguyên đều có.

Ở vị trí trung tâm của căn phòng có một chiếc ghế, chiếc ghế đó mang họa tiết của phượng hoàng lửa, nhưng lại ập ụ mặt trắng trong lòng, đôi mắt nó được đính bởi một viên đá quý ngọc lục bảo. Bên cạnh chiếc ghế là một cái bàn trà, một bộ tách bằng ngọc bích của thời nhà Thanh vua Càn Long đã dùng, ngoài ra trên tường sau chiếc ghế là bức tranh thủy mặc khắc trên đá ngọc bích cũng có từ thời vua Càn Long, bức tranh có hình chữ nhật, khắc

họa một hồ nước, một cây thông lớn, ở trên đề một bài thơ. Tinh xảo cực hạng!

So với cảnh vật đầy lộng lẫy và sa hoa ấy không khí trong căn phòng lại đầy u ám, từ cửa dọc cho đến chiếc ghế ở vị trí trung tâm được lót thảm đỏ, dọc hai bên lại là những chiếc bàn làm từ gỗ quý, đương nhiên bên cạnh đó cũng là những món đồ với giá trị liên thành. Một lối sắp xếp phân bậc rõ ràng cho thấy sự thao túng của người ngồi ở vị trí trên cùng là tuyệt đối.

Người có mặt trong căn phòng không nhiều, là năm người đàn ông. Sau bao nhiêu đợi chờ cuối cùng ngoài cửa cũng có động tĩnh, một luồng khí bức bách theo những bước chân của người đàn ông từng bước nện đều trên thảm. Cho đến vị trí cuối cùng, là chiếc ghế với họa tiết phượng hoàng, hắn mới dừng bước.

"Tôn chủ!" Năm người kia đồng loạt cất tiếng chào.

Tư Cảnh Hàn khuôn mặt không chút biểu cảm gập đầu, chân trái vất lên chân phải, lưng tựa vào thế ung dung mà cao quý như một vị vương tử.

"Việc tôi phân phó, đã đến đâu rồi?"

Năm người kia lần lượt báo cáo, rõ ràng, ngắn gọn nhưng vô cùng đầy đủ. Đến người thứ năm thì anh ta nói:

"Tôn chủ, theo thông tin mật thì Quảng Long đã đi vào những bước chuẩn bị cuối cùng rồi. Thời cơ của bọn họ không còn xa nữa, nhưng còn một tin rằng có người của Mục Đương trong tổ chức của chúng ta!"

Dường như không ngoài dự đoán, trước báo cáo này Tư Cảnh Hàn vô cùng dừng dưng, trước giờ hắn vẫn luôn chân chừ chưa ra quyết định triệt để tẩy quyết Quảng Long bang duy chỉ vì một con virus trong nội bộ này. Đã ba năm, thời gian bắt hắn chờ đợi một người xuất đầu lộ diện như vậy đã là quá dài, nhưng muốn nắm được cái thóp của một lão đại lấy lưng thì cần có kiên nhẫn. Hắn có thể đưa Mục Đương vào cũi chết, nhưng đó không phải là tất cả những điều hắn muốn, cái mà hắn muốn chính là diệt cỏ tận gốc, chỉ cần một cái gai nhỏ cũng khiến hắn khó chịu không chấp nhận được. Nếu đều là đồ máu, thì chỉ cần một lần đã đủ rồi.

"Ba năm trước, có một Mạc Quyết, vậy ba năm sau sẽ là ai đây? Ta cũng rất mong chờ." Nụ cười đầy khát mát của Tư Cảnh Hàn khiến những người có mặt đều khiếp đảm trong lòng, bọn họ đều là những người trải qua mưa bom bão đạn, đứng trên máu và nước mắt để trở thành người làm việc cho tôn chủ những vẫn không tìm được sợ hãi.

Nhớ lại những ngày đầu tiên Tư Cảnh Hàn ngồi lên vị trí này, trước mấy trăm người đứng đầu các tổ chức đào tạo đặc công - lính đánh thuê cũng như bộ đội đặc chủng, lúc đó người ta thấy hắn cũng ngồi trên chiếc ghế đó, nghiêng người nằm lên chiếc bàn bên cạnh, đôi mắt nhắm nghiền như đang ngủ. Trên người hắn là một phong áo sơ mi trắng sạch sẽ, ngay cả làn da cũng non nớt vô cùng. Có người nói hắn dùng thuật dịch dung, cho nên dung mạo kia cũng không phải là thật, chưa từng có ai nhìn thấy gương mặt của hắn rốt cuộc như thế nào. Nhưng cũng không ít người cảm thán trước dung nhan dù thật dù giả đó.

Lúc có người lên tiếng nhắc nhở đã tập hợp đông đủ, hắn chỉ lười biếng ngồi dậy, trong vẻ tà mị người ta lại tưởng có một sự lảng lơ, lúc đó lại có lời đồn có khi thượng nhân Yue của tổ chức "Vong" thật sự là một nữ nhân, hoặc một quái nhân đa nhân cách, bán nam bán nữ.

Có điều, đồn thổi cũng chỉ dừng lại ở mức độ đó, qua mấy năm thượng nhân của bọn họ là ai thì cũng chẳng ai biết được, cho đến khi một màn thanh trừng của ba năm trước, Mạc Quyết biến thành vật hiến tế cho sự phản bội, bấy giờ người của thế giới ngầm mới biết Yue kia rốt cuộc che giấu khuôn mặt là vì một nốt ruồi son trên mắt phượng của mình.

Bao nhiêu người muốn tìm hắn để trừ khử, muốn tìm ra điểm yếu để ép hắn xuất hiện nhưng với thế giới bên ngoài hắn không thân không thích, một mình và cô độc mà tồn tại. Bọn họ lại trực tiếp quay sang đối phó hắn, tuy vậy mãi mãi cũng chẳng tìm ra chỉ vì không biết rốt cuộc đặc điểm trên con người thật của hắn, thế nhưng một khi biết sau lớp dịch dung, hắn có một nốt ruồi son thì tìm ra hắn không còn là chuyện khó.

Đến lúc Mạc Quyết bị phát hiện, không còn bị đe dọa bởi thế lực nội gián, cho nên hắn cũng không ngại để bản thân xuất đầu lộ diện, Mục Đương phải trả một cái giá thật đắt. Chỉ là đến bước cuối cùng, khi Mạc Quyết gần bại lộ lại có một bất ngờ nảy sinh, là tai nạn của cuộc đời hắn, không thể tránh khỏi... điểm yếu của hắn lại xuất hiện đột ngột, khiến hắn phải tiếp tục trì hoãn để thu xếp cục diện.

"Buông em ra, buông em ra!"

Lúc này, từ ngoài cửa có tiếng kêu vọng vào, sau đó cửa mở ra, người đến là Lạc Tư Vũ, trong tay hắn có xách theo một người, là một cô gái xinh rất đẹp, tầm 22 tuổi, cô bị trói gô như cái bánh chưng.

Tư Cảnh Hàn nhìn một lượt rồi phát tay với năm người có mặt, hiểu ý, bọn họ lập tức rời đi.

"Đã bắt được rồi sao?"

"Cảnh Hàn, sao anh có thể đối xử với em như vậy?" Cô gái kia nhìn hắn bằng ánh mắt đáng thương, long lanh đầm lệ càng tăng thêm nét kiêu diễm, ai thấy cũng phải đau lòng. Quả thật hai người đàn ông vốn mặt lạnh như tờ điều vì biểu cảm của cô mà hòa hoãn giọng.

"Đừng làm loạn, chẳng phải anh bảo em không được về Trung Quốc sao?"

"Em không muốn, em rất nhớ anh, muốn gặp anh cũng không được à? Lạc Tư Vũ trói em đau muốn chết, anh mau kêu anh ấy thả em ra." Cô càng nói càng khóc đến đáng thương.

Lạc Tư Vũ lắc lắc đầu, bảo: "Đừng nháo nữa, nếu em nhớ hần thì vừa đến đây đã chủ động chạy đi gặp hần rồi chứ không phải trốn người của anh như vậy. Không nói nhiều, em phải lập tức trở lại Canada."

Nghe đến hai chữ trở về, cô gái lập tức trở mặt: "Vì có gì các anh dám làm vậy với em, có gì mà không dám cho em gặp người chứ! Tư Cảnh Hàn, Lạc Tư Vũ các anh nghe rõ đây, em nhất định phải gặp cho được Hoắc Duật Hy, em muốn gặp chị ta nói cho ra lẽ, xem xem rốt cuộc chị ta thì có điểm nào lợi hại, cả Na Mộc Lệ gì đó của anh cũng không ngoại lệ đâu Tư Cảnh Hàn!!!"

Tư Cảnh Hàn thật sự đau đầu, thấy nước mắt của cô rùng rùng hần có chút xót nhưng giọng nói quyết không chút thương lượng: "Em đừng giận lấy người khác rồi tìm anh tính sổ, trở lại Canada đi, nếu không sẽ có rất nhiều người không vui, không chỉ có anh thôi đâu."

"Em chính là không muốn ở lại Canada, em muốn tất cả các người không vui, em muốn tới Trung Quốc! Rõ ràng các người không ai thương em nữa, các người đều có mối nối cũ. Em ghét các anh! Em ghét các anh!"

Lạc Tư Vũ thật sự rất mệt với cô nhóc này, hần mở điện thoại, bấm một chuỗi số rồi nói vào máy: "Đến sân bay đón người." Sau đó liền xách cô gái ra ngoài trong sự vùng vẫy kịch liệt của cô, đặc biệt là sau khi hần gọi điện xong.

"Em không đi! Em không đi, um... um..."

Tư Cảnh Hàn nhìn bóng hai người khuất dần thì thở một tiếng nhẹ nhõm, cô rất lạnh lợi nên để phòng chắc là Lạc Tư Vũ đã nhét khăn vào miệng của cô, mong rằng trên đường trở về không có sơ xuất gì, hần lại nhìn đến đồng hồ trên tay, đã 12 giờ nên đứng lên quay trở lại biệt thự.

Về đến nơi, Tư Cảnh Hàn lên thẳng phòng ngủ, vừa định bước vào thì chân của hần khựng lại, ngay tại cửa một chiếc gối nằm lộn lổ, trên giường Hoắc Duật Hy nằm ngang, một phần chân còn rơi xuống sàn, bên cạnh có vài vỏ của gói chocolate, một phần ăn dở thì ngổn ngang trên bàn để đèn ngủ. Dép lê của cô thì đồng một chiếc, tây một chiếc, cửa phòng tắm không đóng, cửa sổ màn tung bay lả tả, một bên xõa, một bên vẫn còn buộc.

Sắc mặt của Tư Cảnh Hàn lập tức hạ xuống mấy độ, hần nhặt chiếc gối lên đi đến bên giường, nhưng không đánh thức Hoắc Duật Hy mà đưa tay cấp tốc thu dọn cuộc hỗn chiến của đồ vật. Lần đầu tiên hần thấy vì sao mình có thể chịu nổi một cô tiểu thư bừa bộn như vậy, mà Hoắc Duật Hy dạo này càng ngày càng ỷ lại, càng ngày càng tùy hứng rồi.

Sau khi kết thúc việc dọn dẹp, hần đi vào nhà tắm qua lau rửa thân thể rồi nhanh chóng trở lại giường ngủ, kéo Hoắc Duật Hy nằm đúng vị trí của mình, vừa kéo chiếc gối ra khỏi lòng của cô, cô lại đột nhiên quay sang ôm quắp lấy hần.

Bất giác hần cảm thấy cô thật giống người kia. Không, là người kia rất giống cô mới đúng.

"Hoắc Duật Hy, sắp rồi... thế giới của tôi và em sắp được tách ra rồi. Em vui không?"

Không biết Hoắc Duật Hy có nghe được hay không, tay cô nâng lên mò mẫm trên người Tư Cảnh Hàn, tìm tư thế thoải mái rồi ôm lấy, trầm mặt ngủ tiếp.

Hôm sau là chủ nhật, đi làm hết buổi sáng Hoắc Duật Hy sẽ được nghỉ ca chiều. Đây là ưu đãi đặc biệt dành cho nhân viên của Tư thị.

Tuy nhiên, nói là như vậy nhưng hầu hết các giám đốc và quản lý cấp cao đều phải làm xuyên suốt không nghỉ ca nào, có khi làm cả ngày vẫn không theo kịp tiến độ. Tư Cảnh Hàn cũng không ngoại lệ, hần rất bận!

Hoắc Duật Hy được tài xế Tiểu Vương đón về biệt thự trước, cô cũng rất háo hức được về sớm vì đã có hẹn với Mặc Lạc Phàm.

Anh hôm nay sẽ đến tập cho cô chạy xe, nhằm khắc phục sự cố hôm trước với chiếc Maybach của Tư Cảnh Hàn không diễn ra lần hai. Nhưng cái này không quan trọng, điều quan trọng là anh sẽ đem mấy món chân gà trong truyền thuyết đến cho cô. Về nghĩ đến thôi, bụng của cô cũng đã sôi lên.

"Tiểu Duật Hy, về trễ vậy?"

Vừa bước vào biệt thự Hoắc Duật Hy đã thấy Mặc Lạc Phàm ngồi sẵn trên sofa, còn rất chằm chằm uống trà. Anh là một người nặng chủ nghĩa ngày chủ nhật, cả ngày lễ cũng vậy. Chấm ngôn rõ ràng là: Không làm việc! Mà sẽ dành cả ngày để đi chơi hoặc nghỉ ngơi, nên đến đây từ rất sớm.

"Há, anh đến rồi sao? Nam Nam đâu?" Hoắc Duật Hy ngó nghiêng, nhắc đến Nam Nam cô bé nhìn vô cùng dễ thương đó, cô lại càng cao hứng.

Nhắc đến đây tâm tình của Mặc Lạc Phàm lại chùng xuống, ai oán nhớ đến lần trước Tư Cảnh Hàn đến chỗ anh, Nam Nam vừa thấy hần đã bị dọa quéo lại, nên lần này có chết cũng không dám mở đến đây chơi với Hoắc Duật Hy mà chạy về quê thăm gia đình rồi.

"Đừng nhắc nữa, không phải đâu tại "hần" sao."

"Thế... anh có mua chân gà các món cho em không?" Hoắc Duật Hy ngồi sà xuống bên cạnh Mặc Lạc Phàm, kéo tách trà trên tay của anh xuống, mong chờ hỏi.

Anh búng tay một cái, từ dưới bàn đem lên đặt trước mặt cô mấy hộp thức ăn nhanh, bên ngoài có in hình minh họa trong cực ngon mắt.

Hàn thúc từ trên đi xuống ho khẽ một tiếng nhắc nhở, Hoắc Duật Hy quay lại nhìn ông: "Hàn thúc, người xem Tư Cảnh Hàn còn chưa về mà." Cô nàng nụ cười, nhìn hộp thức ăn mà nuốt nước bọt ừng ực.

Hàn thúc thở dài, đi đến ngồi đối diện: "Cậu Phàm à, nếu để thiếu chủ biết được cậu đem cái này đến nhất định sẽ..."

"Hừ, con mới không sợ, cái tên bạo lực đó chỉ biết ý thế hiếp đáp người." Anh lại quay sang Hoắc Duật Hy kể khổ: "Em xem, anh là nhờ gương mặt tuấn tú này kiếm ăn, mà lần trước hần còn đâm lên khuôn mặt đẹp trai này của anh, thử hỏi có vô nhân tính không?"

Nhìn Mặc Lạc Phàm bốc phét còn liên tục sờ sờ mặt, Hoắc Duật Hy thật sự rất muốn cười nhưng vẫn cố nén lại. Cô vì thức ăn ngon mà phụ họa theo anh: "Đúng đúng nha..."

Hàn thúc nhìn hai người một hát một diễn thì thở dài cười khổ, xem như không thấy gì, ông lấy cốc ra ngoài vườn hoa chăm sóc mấy cây cảnh mới đem về từ Úc, để lại Mặc Lạc Phàm và Hoắc Duật Hy tự do tung hoành.

Thấy Hàn thúc vừa đi, Hoắc Duật Hy liền với lấy hộp thức ăn: "Mau, anh mau mở ra. Anh mua món nào vậy?"

"Chân gà nướng sa tế, chân gà xào ớt, chân gà hấp xì dầu, chân gà muối chua, chân gà chiên tỏi ớt..."

Hoắc Duật Hy vui sướng đến không khép miệng lại được, cô vừa thò tay bóc một miếng thì "bộp", Mặc Lạc Phàm đập một cái vào tay cô, đóng hộp thức ăn lại.

"Tập lái xe xong mới được ăn."

"Ồ, nhưng mà..."

Mặc Lạc Phàm đứng vậy, ra dạng không bàn cãi gì nữa, kéo cô đứng dậy.

"Em đừng lừa anh, nếu hần về mà biết anh đến đây không những chưa tập cho em lái xe còn rủ nhau ăn vặt nhất định sẽ bóp chết anh. Tốt nhất chúng ta nên lập công trước, sau đó gây tội thì còn có đường mà thoát."

Anh lôi cô xềnh xệch ra ngoài, đi đến ga ra bảo: "Chọn đi."

Hoắc Duật Hy nhìn một lượt dàn siêu xe của Tư Cảnh Hàn, cuối cùng vẫn thấy chiếc Maybach lần trước của hần là thích nhất, cô vung ngón tay chỉ chỉ vào nó.

"Trời ơi, đại tiểu thư của anh ơi, em muốn hần lột da chúng ta sao? Một lần còn chưa đủ à, nó vừa mới được đem về em lại muốn lôi ra "mần thịt", thật là..." Mặc Lạc Phàm chỉ trời chỉ đất kêu lên. Ngược lại Hoắc Duật Hy rất ung dung đi về chiếc Maybach, không biết từ đâu trên tay cô đã có chìa khóa của chiếc xe, dễ dàng mở cửa ngồi lên. Sau đó lộ đầu nói vọng ra:

"Em không biết, nếu không phải chiếc xe này thì em không đâu! Nhưng nếu anh không tập cho em thì hần sẽ..."

Mặc Lạc Phàm thở dài thê lương, lầm bầm đi về phía cô: "Em đúng là đồ phá của."

Một lúc sau, ở khu vườn phía sau biệt thự, trên sân golf chiếc Maybach không ngừng lẩn lộn.

"Trời ơi, sao em lại chạy lên đây thế này?!"

"Chỗ này vừa rộng vừa êm, không tập ở đây thì tập ở đâu?" Hoắc Duật Hy đánh tay lái, chiếc xe tại chỗ xoay một vòng tròn, để lại trên bãi cỏ non một dấu bánh xe sâu hoáy. Mặc Lạc Phàm xây xẩm mặt mày như vừa đi vòng xoay tàu lượn xong, sau đó lại hốt hoảng kêu lên:

"Này, không được, em phải giảm tốc độ sau đó mới đánh lái sang đây chứ?"

"Nhưng không phải vẫn xoay được đó à?"

"Đừng bấm cái nút đó, giảm tốc độ đi."

"Giảm tốc độ ở chỗ nào?"

"Chỗ này nè, nhấn chân mau!"

"Ừ, sao không em không đạp được?"

"Ngốc quá, để anh."

"Anh nói ai ngốc hả?"

"Em!"

"Ồi, anh đừng chồm qua đây, em không thấy phía trước."

"Ai bảo em thấp bé làm gì."

"Mặc Lạc Phàm!"

Trên sân golf rộng lớn, tiếng tranh cãi không ngừng diễn ra, đích đến của Hoắc Duật Hy là lỗ golf xa xa về phía rừng cây rậm đỏ.

"Á!!! Tiểu Duật Hy, em lái đi đâu vậy, mau mau thắng lại!"

"Sao bé lái không được này!"

"Thắng lại, nếu không xuống hồ nước bây giờ."

"Anh không được lại nhai nữa, làm em mất tập trung quá!"

Từ xa, người đàn ông với tây trang và đôi giày da gọn gàng nhìn về phía của Hoắc Duật Hy và Mặc Lạc Phàm, chăm chú.

Sau khi suýt bay xuống hồ nước, Hoắc Duật Hy đánh xe trở về vị trí sau lưng biệt thự, chạy thẳng tiến về phía Tư Cảnh Hàn.

"Á!!! Thiên a, mau tới cứu con, mau tới bảo vệ khuôn mặt đẹp trai của con a!" Mặc Lạc Phàm không ngừng hét lên, Hoắc Duật Hy mở cả nắp xe, cái "xé hộp" lao vun vút thổi tung tóc của anh. Gió quật vào mặt anh như tát, muốn xé luôn làn da trắng trẻo luôn được anh chăm sóc cẩn thận. Anh bám chặt vào ghế ngồi, khản cầu trong tiếng gió thổi vù vù:

"Tiểu Duật Hy ơi, anh cầu xin em, giảm tốc độ đi, nếu tông vào gốc cây lần nữa thì khuôn mặt Phan An này của anh cũng không giữ được đâu. A.... thiên a!!!!"

Hoắc Duật Hy nhìn anh khóc ròng cũng chẳng thêm quan tâm, ai chẳng biết Mặc Lạc Phàm là người ưa diện mạo, trên mặt chỉ bị trầy một mảnh đã ủ rũ cả ngày, anh làm bác sĩ khoa thần kinh, mà người khác còn tưởng anh là bác sĩ thẩm mỹ, dựa vào khuôn mặt kiếm ăn. Đi quảng cáo chất lượng thẩm mỹ sau phẫu thuật chắc?

"A!!! Cứu tôi với, khuôn đẹp trai của tôi! Gaaa, mẹ ơi cứu con..."

"Kíttttt"

Xe đột ngột dừng lại khiến Mặc Lạc Phàm chúi nhủi về phía trước, cũng may có dây thắt an toàn kéo anh lại. Lồm cồm ngẩng đầu, anh thấy trước mặt mình là hình ảnh Tư Cảnh Hàn phòng đại, hết hồn muốn nhảy dựng lên.

Nhưng rất tốt cho anh, hắn không đi về chỗ của anh mà là chỗ của Hoắc Duật Hy bên cạnh, túm cô lòi xuống như bắt con gà nhỏ. Cô cũng hoảng hồn, nhìn hắn không dám nói gì.

"Gan em cũng thật lớn?" Tư Cảnh Hàn nghiêm khắc lên tiếng.

"Không có mà." Hoắc Duật Hy lập tức chối.

"Không có? Dám lái xe với tốc độ cao như vậy, em muốn chết sao? Tại sao không xem lời nói của tôi ra gì hả?" Người đàn ông càng đánh giọng, ánh mắt của hắn sắc lẹm như muốn rạch lên người cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Cướp lại đồ!

Hoắc Duật Hy bị mắng, cô có hơi sợ mà lùi lại, bị bắt tại trận thật sự không biết nói thế nào. Nghĩ nhanh một chút lại vung tay chỉ về phía người trên xe còn đương ngờ ngác sờ sờ mặt mình xem có sao không.

"Là Mặc Lạc Phàm, là Mặc Lạc Phàm anh ấy bảo không sao, lái nhanh như vậy mới mau thành thạo, hơn nữa bình thường tôi đâu có dám trái ý anh, với cả tôi cũng sợ lắm mà."

Mặc Lạc Phàm vừa bò xuống xe nghe đúng câu này thì nhảy dựng lên, trợn trối nhìn Hoắc Duật Hy nói không nên lời, nhưng cô lại dùng ánh mắt ra hiệu cho anh tốt nhất là nên im miệng lúc này, may ra lần sau cô sẽ không lái nhanh như vậy, bằng không sẽ cho cả nó và anh cùng nhau bay xuống hồ nước.

Anh run rẩy nuốt "lực" một tiếng, e dè nhìn sang Tư Cảnh Hàn, hắn cũng nhìn anh một cách chẳng thiện cảm.

"Tiểu Bạch, lần này là mình sai."

Tư Cảnh Hàn quay phắt đi cứ như vậy xem Mặc Lạc Phàm là tên ngoại tộc đáng bị bài trừ, hấn nắm tay Hoắc Duật Hy đi vào biệt thự bỏ lại anh đứng cạnh chiếc xe đã biến dạng lần hai, nhưng cậu không quên nói một câu:

"Chi phí sửa xe sẽ được đưa đến Á Luật Tư sau."

Mặc Lạc Phàm há hốc mồm, khóc không ra nước mắt nhìn những thiệt hại trên chiếc xe có thể cướp mất nửa cái mạng của anh, dõi theo bóng Hoắc Duật Hy khúm núm nhu thuận đi bên cạnh Tư Cảnh Hàn như con mèo nhỏ, ngoan ngoãn hiền lành tuyệt đối, không hề giống bộ dạng cuồng tốc độ vừa rồi để chọc phá anh. Mặc Lạc Phàm chỉ trời, chỉ đất rống lên:

"Mẹ nó, lần sau tôi có chết cũng không ngu đi chơi chung với Tiểu Duật Hy nhà cậu đâu!!!"

Phòng khách biệt thự Hàn Nguyệt sang trọng như một cung điện thu nhỏ.

Ở giữa chiếc bàn trà sáng bóng không một lớp bụi là bộ ấm tách đặc giá làm bằng sứ trắng, mạ vàng, vốn dĩ bên cạnh còn có để một bình hoa mẫu đơn màu hồng quyền rũ, nhưng nó đã được Hoắc Duật Hy đem đặt xuống đất, thay vào đó hộp thức ăn Mặc Lạc Phàm đem đến đang bày ra một cách hoành tráng.

Trên ghế salon, khác với vẻ thê thốt vừa xảy ra chẳng bao lâu, hiện Mặc Lạc Phàm đang ngồi cạnh Hoắc Duật Hy, anh và cô không ngừng đưa tay lấy ăn những cái chân gà thơm ngon, còn không quên bỏ sung những câu khen ngợi hết lời: "Ừm... ngon thật đấy, cái chân gà muối chua này thật là giòn."

Hoắc Duật Hy vừa nhai vừa trợn mắt nhìn anh, nhai chẹp chẹp rồi đưa môi ra hỏi: "Này, sao anh cũng ăn vậy, chẳng phải bình thường đã thử qua hết rồi sao?"

"Anh có nói thử rồi sẽ không ăn sao?" Mặc Lạc Phàm vừa nói lại giờ móng vuốt chộp lấy một cái chân gà nướng sa tế, sau đó vánh ngón tay ra, kéo gân, rút xương gà một cách thuần thục, cực kỳ chuyên nghiệp.

Anh và Hoắc Duật Hy không ngừng bàn tán mấy cái chân gà này ăn ngon ra sao, cho đến khi cảm nhận được một luồng ánh mắt bắn từ phía đối diện về bên này. Hai người dừng động tác nhai, chỉ có điều cái chân gà vẫn còn đặc bên môi, bốn mắt đánh về phía Tư Cảnh Hàn đang ngồi nghiêm chỉnh ở đối diện.

Hắn lúc này vô cùng lạnh lùng, mi tâm ở giữa trán hiện ra nét không vui rất rõ ràng, nhất là mỗi lần nhìn về lăm lem dầu mỡ trên tay và trên môi của Hoắc Duật Hy, đầu mày của hắn lại sắp dính chặt vào nhau. Nhưng thể vẫn còn rất tốt so với lúc hắn nhìn Mặc Lạc Phàm, nếu như ánh mắt có thể lăng trì ai đó thì anh đã đủ chết một vạn lần, giống như hắn hận không thể đá anh bay ra ngoài lập tức vậy.

"Tiểu Bạch, ăn không, này này, ngon lắm đó..." Mặc Lạc Phàm tuy vậy vẫn ngó lơ, cười toe toét, vừa nói vừa quơ quơ cái chân gà vừa phía Tư Cảnh Hàn, lập tức hấn nhích người lùi lại.

Cái tên Mặc Lạc Phàm này đúng là không sợ chết là gì, hắn đã từng cảm không được mạng mấy thứ rác rưởi này tới mà còn dám ngang nhiên bày biện ở giữa nhà. Đào mắt thấy Hoắc Duật Hy ướt nước sốt trên ngón tay, bỏ xương của cái chân gà xuống, muốn bóc tiếp một cái chân mới. Hắn trầm giọng:

"Ăn mấy thứ rác rưởi này còn ăn vui vẻ vậy sao?"

"Không ăn thì sẽ không biết nó ngon thế nào đâu Tiểu Bạch à?" Đáp lại Tư Cảnh Hàn là một câu nói trong sung sướng của Mặc Lạc Phàm. Anh rất phóng khoáng, ăn cũng rất nhiệt tình, xoắn tay áo lên đến khuỷu tay, chiếc áo màu vàng nhạt càng tôn lên vẻ sáng trong của làn da anh. Mỗi lần nhìn về phía Tư Cảnh Hàn đều đá chân mày một cách đáng ghét.

Về dáng dấp, anh mang vẻ đẹp của con lai rất rõ ràng, đặc biệt là mái tóc nâu hơi xoăn, bông bênh, sóng mũi cực kỳ cao và thẳng, khuôn cằm vuông, da trắng. Nhưng tổng thể lại có chút hư hỏng do cặp mắt và nụ cười rất đào hoa, răng nanh dễ thương mà lưu manh hết cỡ. Nhìn rất thân thiện, dễ đến gần, cũng rất dễ bị cuốn hút bởi vẻ đẹp hào hoa này của anh.

Nhưng Tư Cảnh Hàn đối với Mặc Lạc Phàm lúc nào cũng là bộ dạng ghét bỏ như con ghê, bởi vì mỗi lần ngồi gần hắn, anh đều như con bạch tuột bám dính vào.

Hoắc Duật Hy ngồi một bên nhìn hai người đàn ông không ngừng liếc mắt đưa tình với nhau, cô lựa chọn im lặng để tập trung ăn nhiều một chút thì hơn.

Bỗng nhiên, Mặc Lạc Phàm quay sang nhìn cô, cười gian trá rồi bảo: "Tiểu Hy, còn nhớ anh dạy em thế nào không?"

Nhắc đến vấn đề này, Hoắc Duật Hy nhớ lại lúc này khi đi ra sân golf, Mặc Lạc Phàm có nói cho cô một cách đối phó Tư Cảnh Hàn nếu hắn về bắt gặp cô và anh lên ăn chân gà.

"Ồ, em biết rồi." Cô mỉm cười đứng dậy, anh ấy bảo chỉ cần làm xong điều này đảm bảo Tư Cảnh Hàn tức khắc bỏ đi không quản cô nữa. Mà nghĩ đến việc không bị hắn nhìn chằm chằm khi đang ăn như thể muốn nhồi mình ra thôi, cô đã rất cao hứng rồi.

Thấy cô đi về phía cửa mình, Tư Cảnh Hàn hơi nghi hoặc nhíu mày, ai ngờ Hoắc Duật Hy giờ cái chân gà ra: "Anh ăn không?"

"Em định làm gì? Đem nó đi chỗ khác!"

Nhưng Hoắc Duật Hy không nghe lời quay đi mà ngồi hẳn xuống cạnh hắn, Mặc Lạc Phàm ở phía đối diện xem kịch hay, anh cắn chặt cái chân gà để nén không cười phá lên.

Quả nhiên, không bao lâu Hoắc Duật Hy đã nói: "Ăn đi, đảm bảo rất ngon."

"Chụt!"

Trước sự bất ngờ, Tư Cảnh Hàn không kịp trở tay bị tiểu mỹ nhân trước mặt tấn công, lúc cô rời đi trên môi hắn cũng để lại một vệt dầu mỡ pha lẫn vị cay cay từ cái chân gà sa tế cô đã ngấu ngốn trong miệng.

"Ha ha ha ha..." Mặc Lạc Phàm nhìn không được cười phá lên một cách ngoác ngoác, theo như anh dự đoán, trăm phần trăm Tư Cảnh Hàn sẽ lập tức đứng phắt dậy chạy vào nhà vệ sinh để rửa mặt, đánh răng một giờ cho xem.

"Ha ha ha há... há... á... á..." Nhưng đến khi tiếng cười của anh tắt rồi người đang ông kia vẫn ngồi tại chỗ, vẻ mặt đông lạnh, nhìn anh.

"Khụ khụ khụ." Mặc Lạc Phàm khề ho khan, cúi mặt giả vờ không biết gì tiếp tục ăn chân gà.

Hoắc Duật Hy là hung thủ cũng cứng đơ, tư thế quý gối trên ghế bất động. Nhìn là biết Mặc Lạc Phàm đã dạy cô gây họa lớn, nhìn Tư Cảnh Hàn bây giờ mặt đã đen đến cực điểm, cơ hồ hắn sẽ nổi giận ngay lập tức thôi!

Quả nhiên, không quá ba giây, hắn đã đứng dậy sai về phía Mặc Lạc Phàm túm lấy áo của anh, lôi ra ngoài cửa chính, ném ra sân không thương tiếc.

"Tiểu Bạch, cậu làm gì vậy hả?" Mặc Lạc Phàm ê ẩm cả miệng, phải tay đứng dậy kêu than.

"Tiền khách!" Rít ra một câu này, Tư Cảnh Hàn quay vào trong, thấy Hoắc Duật Hy đang ngồi rút lại một chỗ, đã sợ đến nổi quèo lại. "Sau này còn ngốc nghếch tin mấy lời của hắn thì cũng có ngày bị bán đi."

Hoắc Duật Hy nhìn bóng lưng của Tư Cảnh Hàn khuất mất ở ngoắc cầu thang thì thở phào nhẹ nhõm vỗ vỗ ngực, rồi chạy ra xem Mặc Lạc Phàm như thế nào.

Khi hai người ăn xong, Hoắc Duật Hy đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, cô mò lên tầng, lát sau ôm xuống một số giỏ hàng ở trung tâm thương mại.

"Đây là gì thế Tiểu Duật Hy?" Mặc Lạc Phàm tò mò hỏi.

"Cũng may, vừa khít." Hoắc Duật Hy lấy mấy chiếc áo ra đặt lên người Mặc Lạc Phàm sau đó mừng vui nói.

Tư Cảnh Hàn không chịu mặc mấy chiếc áo sơ mi màu sáng cô đã chọn, đặc biệt là mấy cái màu hồng mà cô ưng ý. Nhưng bây giờ thì tốt rồi, Mặc Lạc Phàm với hắn cùng một vóc dáng, không sai biệt bao nhiêu, cũng rất phù hợp với mấy màu sáng như vậy, quan trọng hơn là anh không kén chọn còn thích mấy màu như vậy nữa chứ.

"Không phải chứ, em định cho anh sao?" Mặc Lạc Phàm tròn mắt, cầm mấy chiếc áo lên xem.

Hoắc Duật Hy gật đầu cười tươi, còn anh thì "thụ sùng nhược kinh", mấy cái này tuyệt đối không phải hàng nhái. Nhưng sao tự dưng Tiểu Duật Hy đối tốt với anh quá vậy? Có âm mưu gì đây, không phải bắt anh làm chuyện chọc đến sọt lông mần cảm của Tư Cảnh Hàn chứ?

"Tiểu Duật Hy, em cho anh thật sao?"

"Ừm."

"Không bắt anh làm gì khác chứ?"

"Không."

"Vậy anh lấy, nhưng mà không trả tiền đâu nha."

"Được."

Hả? Vậy cũng được à?

Mặc Lạc Phàm không ngừng chớp chớp mắt, bình thường cô nhóc này cũng rất quý quái, tự nhiên tốt với anh như vậy thì có chút không quen.

"Cơ mà sao em có nhiều áo sơ mi nam quá vậy?"

"Là của hắn." Hoắc Duật Hy chống cằm, lấy miếng táo trong đĩa trái cây trên bàn, nhai sột soạt.

Mặc Lạc Phàm nhìn đến mấy chiếc áo, sau đó phá lên cười. Thảo nào, thảo nào lại cho anh, xem ra lần này đúng là anh có số hường, mà nói thế nào cũng là ngờ ngợ của tên kia tạo.

Chắc chắn chắc! Lần này đến đây đúng là được lời rồi, được lời rồi!

Từ Cảnh Hàn lúc ra ngoài lấy nước có nhìn xuống tầng, hẳn liếc xuống thấy đúng cảnh này tuy nhiên lại không nói gì, sau đó cất bước rời đi. Hoắc Duật Hy cũng không phát hiện trên lầu hai có người nhìn về phía mình, mà giúp Mặc Lạc Phàm thử áo vui vẻ vô cùng.

Đến chiều, anh mới từ giả ra về, lúc đi không quên lấy theo mấy túi đồ Hoắc Duật Hy tặng hí hửng ra sân đỗ xe.

Anh huyết sáo nhìn ngắm khung cảnh của ngôi biệt thự đệ nhất thành phố, đúng "tú sắc khả xan", anh cảm thán xoay ngón tay linh hoạt di chuyển những túi đồ qua lại như một thú tiêu khiển. Đột nhiên có một bóng dáng ở phía trước gần chỗ xe khiến anh sựng lại, có vẻ là cố tình đứng đợi anh.

"Ê, Tiểu Bạch, sao cậu lại đứng ở đây vậy?"

"Bụp bụp bụp"

Hoắc Duật Hy ăn tối xong, nhân lúc Từ Cảnh Hàn vào thư phòng nên lượn qua phòng thay quần áo tìm đồ ngủ để thay.

"Ủa, sao mấy cái áo này vẫn còn ở đây vậy? Quái lạ..."

Là Mặc Lạc Phàm quên đem về nên người hầu đem lên sao?

Không đúng! Bọn họ sẽ không dám tùy tiện vào đây khi Từ Cảnh Hàn có ở biệt thự. Mà mấy chiếc áo này còn được treo lên một cách rất ngăn nắp nữa chứ!

Quái lạ! Quái lạ thật!

Ở một nơi khác - biệt thự Mặc Vân.

"A... Nam Nam, nhẹ một chút. Hic hic..."

Nam Nam đang lăn trướng trên mặt Mặc Lạc Phàm nghe thế thì động tác nhẹ lại. "Viện trưởng, anh làm sao thế? Anh đánh anh sao?"

Mặc Lạc Phàm nằm chóng vó trên sofa, cả người nhếch nhác không chút khí lực, ai oán nhớ lại lúc nãy ở biệt thự Hàn Nguyệt, anh lại gào lên:

"Khốn kiếp, cả nhà các người là đồ "đa cấp" lừa đảo sao? Một người đem cho, một người khác thì lên cướp lại! Còn đánh ông thành đầu heo, ai cũng vậy cả, đúng là quá đáng mà!"

Nam Nam hết hồn hết vía, vội quăng cái trướng đã được lột vỏ chuẩn bị đưa lên miệng xuống, tiếp tục lăn cho anh.

Cô là thực tập sinh của trường đại học y thành phố K, vì là học viên ưu tú nhất nên được đề cử gửi đến Á Luật Tư, nhưng bất ngờ hơn Mặc Lạc Phàm đang thiếu một trợ lý sai việc vật nên lập tức nhìn trúng Nam Nam, cho cô lập tức thăng tiến làm việc bên cạnh mình.

Thời gian cũng đã một năm, anh nhận ra Nam Nam quả thật là người có năng lực nên chuyển hướng tập trung tu bổ cho cô, muốn huấn luyện thành học trò của mình. Thế nhưng, càng về sau việc huấn luyện này lại dần chuyển hướng, từ lúc nào không biết đã đem cô nàng ngốc nghếch này nuôi trong nhà bằng mớ danh người giúp việc bán thời gian.

Nam Nam năm nay chỉ mới 19 tuổi, rất ngốc nghếch lại dễ tin người, sợ rất nhiều thứ, đặc biệt là Mặc Lạc Phàm. Cô có một ngoại hình nhỏ nhắn, hơi mũm mĩm dễ thương, tươi rói trông y như học sinh trung học. Về gia cảnh, trong lý lịch của Nam Nam không quá dài, người thân đều sống ở nông thôn, cô vì học đại học mới đến thành phố K này. Ngoài ra trong đó cũng có nhắc đến việc nhờ vào kết quả học tập xuất sắc, cô được nhảy hai lớp, nên tính đến nay cô cũng là sinh viên năm ba. Trong hai năm liền đều đạt thành tích cao nhất khóa học, liên tục nhận học bổng nên mới được đề cử với tấm vé vào với môi trường khó tính như Á Luật Tư mà nhiều người thèm muốn.

Nhưng quan trọng không phải ở đó, mà ở chỗ Mặc Lạc Phàm rất để ý đến Nam Nam, ở bệnh viện hay đi đến đâu đều như hình với bóng, anh bắt cô chạy vật như lật đật, còn rất hay chê cô ngốc, còn nhiều lần chọc cho cô sợ khóc gân trời, nhưng đồng thời lại quan tâm cô như tiểu bảo bối nhỏ.

Chính là như bây giờ, anh nằm chóng vó, Nam Nam trà bưng nước rót hầu hạ mới thấy người con đau, bằng không tự mình thoa thuốc thì sẽ thấy mấy cú đâm của Từ Cảnh Hàn làm anh bị nội thương mất.

Mà tên yêu nghiệt đó đã nói gì với anh chứ?

Bỗng dưng lúc đó hẳn "bụp" cho anh mấy cú ngã lăn cù, đưa tay giật phắt lấy mấy túi đồ, còn phun ra một câu rất hách dịch: "Lần sau còn dám lấy đồ của Hoắc Duật Hy mua cho mình, liền phế bỏ cậu!"

Ặc!

Mặc Lạc Phàm anh đúng là chịu oan quá đi, còn không biết có sự gì đã bị đánh. Chẳng phải là do hấn chê không mặc, Tiểu Duật Hy mới cho anh sao, hấn còn nhất cướp lại cái gì chứ?

Cái đồ đàn ông nhỏ mọn!

"Mẹ nó! Lần sau có chết tôi cũng không ngu đi chơi chung với Tiểu Duật Hy nhà cậu đâu!!!"

Nam Nam đương thời lột trứng, vừa ăn vừa nhìn Mặc Lạc Phàm không ngừng lẩn lộn nói cái gì đấy, rồi lại rên lên đau đớn. Cô nhóc trong lo lắng lòng có phải viện trường bị đánh nên nào có vấn đề luôn rồi không?

Việc làm ăn nào cũng sẽ có những bữa tiệc và những cuộc vui chơi, so với việc Tư Cảnh Hàn ngại đến những câu lạc bộ hay hộp đêm, thì Tề Thiếu Khanh lại thoải mái hơn rất nhiều. Anh là một người dễ chịu, tính khí ôn nhu, đôi lúc thâm trầm nhưng ứng biến vô cùng khéo léo, tư lượng rất tốt nên đa phần chưa khách hàng nào lột khỏi lưới giăng của anh.

Trí Quân là thư ký đắc lực nên vào những lúc như vậy cô càng không thể vắng mặt.

Câu lạc bộ nổi tiếng nhất thành phố K, phạm vi ảnh hưởng đứng đầu cả nước - DJ.

Trong phòng bao Vip, có rượu ngon và thức ăn ngon nhưng lại thiếu mỹ nữ. Bởi vì Tề Thiếu Khanh cũng có một cảm kị, đó chính là trong lúc anh bàn công việc thì tuyệt đối không có chuyện phụ nữ làm thú vui tiêu khiển để để nói chuyện.

Mà sau khi công việc đã xong, lúc đó khách hàng muốn thế nào anh đều có thể mở hầu bao giúp họ chơi thỏa thích, còn bản thân thì rút lui an toàn.

"Tề gia, hộp đồng lần này có phải là quá chèn ép chúng tôi rồi không?"

Tề gia - đây là tên gọi người trong giới hay dùng để gọi cha Tề Thiếu Khanh. Khi Tề Thiếu Khanh còn nhỏ, người ta cũng hay gọi anh là Tiểu Tề gia, sau này anh trưởng thành thay thế chỗ của cha mình, ngoài chỗ bạn bè cùng trang lứa thì bên ngoài đều gọi hấn với anh là Tề gia, đôi tác lần này cũng không ngoại lệ.

"Sao lại có thể, chẳng qua chỉ là một sự chênh lệch nhỏ trong đầu tư vốn thôi. Tôi lấy của anh một, đương nhiên sẽ có cách giúp anh lấy lại gấp đôi." Tề Thiếu Khanh mỉm cười, từ tốn đáp.

Phía đối tác có ba người đàn ông, người ở giữa là tổng giám đốc của Lý gia, tầm 50 tuổi, tên Lý Mạc Đông, bên trái ông ta là phó tổng, cũng tầm đó. Còn bên tay phải là thư ký, người này còn trẻ, so với Tề Thiếu Khanh không chênh lệch bao nhiêu, gọi là Thất Cửu, tướng mạo ưa nhìn, đẹp trai điển hình.

Bên của Tề Thiếu Khanh ngoài Trí Quân còn có phó tổng Tề thị - Thân Hạo Khiêm, ba người ngồi đối xứng với ba người của Lý gia.

Lý Mạc Đông nghe Tề Thiếu Khanh vượt đuôi thì đáp lại: "Chẳng hay, ý của Tề gia là...?"

"Vấn đề này thì nên để tôi giải thích cho Lý tổng được rõ." Thân Hạo Khiêm từ tốn nói, Lý Mạc Đông hiểu ý tập trung về phía anh.

"Nguyên căn việc lần này Tề thị đầu tư vào khi vui chơi có thể nói là một lĩnh vực không mới, mà bất động sản ở thành phố L đã đạt đến mức ngất ngưỡng, chúng tôi ngồi ở đây bao lâu thì cũng đồng nghĩa vẫn phải bỏ không mảnh đất bấy lâu. Lý tổng cũng đích thân từ thành phố L lặn lội đến nơi này, cũng không phải không hiểu có bao nhiêu người muốn thầu được công trình này. Nếu không phải hệ thống nhân lực ở thành phố L Tề thị chưa được xây dựng thì chúng tôi cũng không phải gian nan để khu vui chơi của mình cho người khác xây dựng..."

Cả một quá trình, giữa Thân Hạo Khiêm và Lý Mạc Đông nói rất nhiều vấn đề, cũng có rất nhiều giấy tờ cần được thông qua. Đôi lúc căng thẳng nhưng nhanh chóng Tề Thiếu Khanh đã xoa dịu xuống, rồi lại hòa hoãn.

Cuối cùng cũng xong xuôi trong êm đẹp, chiến thuật của Tề Thiếu Khanh lại đạt hiệu quả tối đa. Theo lẽ, anh ở lại bồi người của Lý gia vui một chốc, lúc này bọn họ gọi vào một số cô gái rót rượu bồi mình, rồi chơi mấy trò lẩn tù ti, đếm số thường thấy ở mấy quán bar.

Trí Quân có uống mấy ly nên cảm thấy khó chịu, cô xin phép vào nhà vệ sinh một lát. Lúc trở ra, không ngờ lại gặp phải Lạc Tư Vũ, hấn cũng đến đây gặp đối tác. Nhìn thấy Trí Quân, hấn có hơi bất ngờ, lại quan sát biểu cảm của cô hơi khó chịu, còn phải chống tay vào tường để đứng vững nên lên tiếng hỏi: "Cô không sao chứ?"

"Không sao!" Đáp lại hấn là thái độ lạnh lùng như sỏi đá của Trí Quân.

Thái độ của Trí Quân trước giờ ba lần chạm mặt với hấn lúc nào cũng nhạt nhạt như vậy, sau lần gặp ở Canada so với lần trước thì lần sau càng chán ghét hơn, cứ như xem hấn là kinh địch không đội trời chung. Nhưng cũng dễ hiểu, dấu sao kim chủ bọn họ khác nhau, lại đối đầu gây gút, nên muốn hòa hảo nói chuyện cũng rất khó đi. Hấn tự nhận lần này bản thân rảnh rỗi đi lo chuyện bao đồng, chuyện của người khác từ lúc nào lại khiến hấn để tâm, hơn nữa lại là một người phụ nữ cứng đầu, khó quản lại quái đản. Mà hấn trước giờ, hấn kị nhất là loại phụ nữ không nghe lời như vậy.

Không lâu sau đó lại thấy một người đàn ông mặc tây trang đen tiến tới đỡ Trí Quân thì Lạc Tư Vũ hiểu ngay cô đến đây để bàn việc của công ty. Mà như vậy có nghĩa là Tề Thiếu Khanh cũng ở gần đây rồi.

"Trí Quân, cô không sao chứ?"

"Tôi không sao, cảm ơn anh."

Người đỡ Trí Quân là Thất Cửu, trong suốt cuộc thương lượng, thi thoảng anh ta vẫn nhìn về phía cô, lúc đó cứ nghĩ vì trong phòng chỉ có cô là nữ, không ngờ lại còn theo cô ra đến đây.

Lạc Tư Vũ vốn ra ngoài để nghe điện thoại, đến đây hần cũng chỉ lạnh nhạt xoay gót tiến về phía phòng bao mà mình đã đặt, để lại một bóng lưng dài thẳng tắp cuối dãy hành lang.

"Đó là người quen của em sao?" Thất Cửu nhìn theo bóng của Lạc Tư Vũ, hỏi.

"Không quen."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Lại cãi nhau

Thất Cửu bán tín bán nghi dù vậy không hỏi gì thêm, anh ta dìu Trí Quân trở lại phòng bao, bây giờ thì cô phải gắng gượng tỏ ra bản thân vẫn tốt để không làm người của Lý gia mất hứng.

Trong phòng bao, đèn màu mập mờ, hương rượu ngon bung tỏa hương thơm như hoa nở về đêm, nhẹ nhàng nhưng lan tỏa, quyến rũ chết những con ma menamf mời cho nó. Thân Hạo Khiêm đang tiếp rượu Lý Mạc Đông và vị phó tổng bên cạnh, thi thoảng lại nói cái gì đó, nhóm người bọn họ lại cười phá lên. Tề Thiếu Khanh thì khá trầm lắng, tuy vậy anh vẫn nể mặt khách uống ít ly, Trí Quân vừa rồi xuống anh đã biết cô không khỏe. Anh nâng ly đặt bên môi nhưng nói khẽ:

"Cô không khỏe sao?"

"Không cần lo cho tôi, cứ như bình thường đi, tôi vẫn duy trì được."

Lý Mạc Đông một bên ôm mỹ nữ, cô gái không ngừng rót rượu cho ông ta, song ông ta vẫn không thỏa mãn mà nhìn về phía Trí Quân. Bởi vì cô là một người có ngoại hình xuất sắc, thêm một phân sẽ mập, bớt một phân lại hóa ra gầy, đôi mắt sắc sảo có phần tâm tư, sóng mũi cao thẳng, đôi môi lại căng mọng. Tuy nhiên điểm khiến cô khác biệt với rất nhiều người phụ nữ đẹp khác chính là vẻ chính chắn, nghiêm túc. Ngay cả cách trang điểm cũng tạo nên một sự trịnh trọng, trông cô chừng chắc hơn so với tuổi thật, có hơi già dặn, cứng rắn, lạnh lùng như một bông hoa tuyết sống trong băng giá.

Mỹ nữ thì Lý Mạc Đông đã thấy nhiều, nhưng hương vị vừa cổ kính lại lạnh lùng khó gần như Trí Quân hoàn toàn là hương vị mới khiến con quỷ háo sắc trong lòng ông ta phải rục rịch.

"Nào, đại mỹ nhân Trí Quân, sao lại trầm lắng như vậy, tôi mời cô một ly nhé!" Ông ta giờ ly rượu lên, hướng cô mời nói.

"Ly tổng thật khách sáo, sao tôi có thể từ chối chứ!" Trí Quân cũng mỉm cười nâng ly lên, chạm ly với Lý Mạc Đông sau đó từ từ uống cạn.

"Bộp bộp bộp" lão ta nhìn cô vỗ tay, cười nói: "Hào sảng, quả nhiên rất phóng khoáng, người này của Tề gia Lý mỗ rất thích."

"Ly tổng chê cười rồi, Trí Quân được tôi đào tạo khá khắc khe nên đôi lúc có chút mạnh mẽ so với phụ nữ khác rồi, còn phải giúp cô ấy khắc phục một số lễ nghi." Tề Thiếu Khanh tiếp lời, đối với câu nói "thích" mang ngụ ý vừa rồi của ông ta đương nhiên đã hiểu, nhưng anh lại không thuận nước đẩy thuyền mà khéo léo từ chối, giải vây cho Trí Quân.

Lý Mạc Đông gật gù, đưa rượu đến môi vẫn còn luyến tiếc nhìn về Trí Quân, tuy vậy ông ta không nhắc thêm về chuyện này, nhận ra sự che chở trong lời của Tề Thiếu Khanh nên cũng phải vuốt mắt nể mũi. Nếu anh đã từ chối, ông ta có ăn gan hùm cũng không dám làm bậy.

Ngồi thêm một lát, nhìn đồng hồ Tề Thiếu Khanh viện một lý do hoàn hảo dẫn Trí Quân thoát thác rồi đi, đương nhiên một mình Thân Hạo Khiêm đủ ứng phó người của Lý gia. Bởi vì ngoài người gọi là Thất Cửu thì hai người còn lại đều bị bỏ vây trong hương say rượu tỏa làm gì còn đủ tâm tình để tâm chuyện ai rồi đi, ai ở lại.

Ở ga ra dưới lòng đất của DJ, Tề Thiếu Khanh đứng chắn ở cửa chiếc xe thương vụ, anh mặc tây trang màu nâu đất, đôi mắt ánh lên vẻ nghiêm nghị cộng thêm vóc người cao lớn khiến anh trong thật giống một vị thần, anh nhìn Trí Quân nói bằng giọng không cho phép từ chối: "Cô không khỏe, hôm nay để tôi lái xe."

Cô nhìn anh một cái rồi đi vòng về phía ghế phụ.

Tề Thiếu Khanh biết vị trí trung cư Trí Quân đang ở, anh rất thân sĩ muốn đưa cô về nên đánh lái theo hướng ngược lại với biệt thự của mình. Dọc đường đi, không khí vốn trầm lắng, Trí Quân không nghĩ đến anh sẽ chủ động cất lời nói với cô trước:

"Trí Quân, cô là phụ nữ, đôi lúc tỏ ra mạnh mẽ quá sẽ không tốt. Làm việc cố sức như vậy sớm muộn cũng không chịu nổi."

Trí Quân tựa vào kính chắn gió, hơi trầm tư, một lúc sau mới mở giọng: "Bây giờ tôi còn không cố gắng, thì sau này sẽ không có cuộc sống tốt hơn."

"Với khả năng của cô hiện tại muốn mua một căn nhà không phải khó, chuyện sau này, tôi nghĩ cũng không đến nỗi."

"Tôi không muốn mua nhà."

Điểm này Tề Thiếu Khanh cũng không hiểu nổi cô đang nghĩ gì, môi mím khẽ lên, khẽ hỏi: "Vì sao?"

"Ở một mình, lạnh lẽo lắm."

Một câu trả lời làm anh bất ngờ, Trí Quân theo anh hơn năm năm, chính thức làm việc cho anh được hai năm, anh cũng biết vì sao cô lại lạnh lùng như vậy với tất cả chuyển biến trong cuộc sống, nhưng anh không biết thì ra nội tâm của cô lại rất cô đơn.

"Anh đừng nghĩ nhiều, chẳng qua ở một mình đa phần ai cũng sẽ thấy vậy." Trí Quân nhìn sang Tề Thiếu Khanh, rồi bỏ sung.

Anh không trả lời, đánh lái sang trái, đợi khi ổn định tay lái mới nói: "Ý cô đang ám chỉ tôi cũng rất cô đơn sao?" Vì hiện giờ ngoài quán gia và người hầu thì anh cũng được xem là đang sống một mình, không có người thân bên cạnh.

Trí Quân cố gắng nở nụ cười: "Không, anh ở một mình nhưng trong lòng anh còn có người để thương nhớ, nên nội tâm anh chẳng hề cô đơn."

"Bây giờ tôi mới biết hóa ra yêu đương phung cũng là một loại cảm xúc đáng hạnh diện như vậy." Tề Thiếu Khanh hiếm khi nói đùa, nhưng hôm nay phá lệ vì Trí Quân một lần. Cô đương nhiên hiểu tâm ý của anh, dọc đường đi rất phối hợp, nhưng nghĩ đến một con thiêu thân lao vào một cuộc tình đơn phung thì có khi nào trái tim khi chết mà được toàn thây.

Nhưng yêu đương phung chưa hẳn là đáng sợ, đối phung khi biết được vẫn nỡ chối từ cũng chưa hẳn là đáng sợ, mà đáng sợ là người đó còn chẳng biết đến sự tồn tại của mình trên cõi đời này chứ đừng nói đến một tình yêu mình đang ấp ủ.

Tề Thiếu Khanh không sợ, nhưng Trí Quân, cô lại sợ.

5 năm, thay da đổi thịt, nhưng thay đổi vị trí một người trong tiềm thức vẫn không được.

Quên một người, sao mà khó.

Biệt thự Hàn Nguyệt.

"Tur Cảnh Hàn, bỏ ra."

"Đừng ra lệnh cho tôi."

"Xoảng!"

Trên dưới Hàn Nguyệt đều sợ xanh mặt, tiếng ồn trên tầng 3 đánh vọng xuống khiến mọi người không dám bén mảng đến xem rốt cuộc có chuyện gì. Chỉ biết thiếu chủ và tiểu thư hình như đang cãi nhau, nhưng chủ yếu là nghe tiếng của tiểu thư thôi. Mà quả thật nghe chỉ có một câu không mấy rõ ràng của thiếu chủ, còn lại đều là tiếng của tiểu thư.

Với cả trước giờ có bao giờ họ nghe thiếu chủ lớn tiếng quát tháo qua lại mỗi khi cãi nhau với tiểu thư đâu. Đa phần đều là thiếu chủ một lần ra lệnh, có tức giận thì cũng chỉ nói một lần, không bao giờ lời qua tiếng lại quá nhiều. Hơn nữa thiếu chủ cũng rất ít khi nổi giận ra mặt.

"Hàn quản gia, người không lên xem sao?" Một hầu nữ cung kính hỏi.

Hàn thúc đẩy gọng kính, ông xem đồng hồ sau đó phẩy tay ra hiệu cho mọi người lui xuống: "Không cần đâu."

"Nhưng nhớ như thiếu chủ khiến tiểu thư bị thương hay..."

"Sẽ không sao đâu. Đừng quản quá nhiều chuyện, đây là quy tắc ở đây, cô quên rồi sao?" Hàn thúc nói xong, cũng tự mình rời đi, về khu nhà dành cho người giúp việc, thành ra cả biệt thự rộng lớn chỉ còn lại hai người Tur Cảnh Hàn và Hoắc Duật Hy.

Trong phòng ngủ lớn nhất của biệt thự, Hoắc Duật Hy đứng trên chiếc giường king size trong tay túm chặt một cái ví da màu đen, mỗi khi Tur Cảnh Hàn tiến tới cô sẽ né tránh.

"Đưa đây!"

"Không!"

"Hoắc Duật Hy, em to gan đến mức này từ lúc nào, trả ví cho tôi." Giọng của Tư Cảnh Hàn có điểm lạnh thấu xương, cô đã thấy được gì trong đó rồi mới kiên quyết không buông như vậy?

"Tôi không trả đâu!"

"Hoắc Duật Hy, em đã thấy cái gì? Nói!"

Hoắc Duật Hy nhìn nhìn hắn, rồi xoay mặt đi không trả lời. Lúc này cô vừa cảm lên đã bị hắn nhìn thấy, còn chưa kịp nói hai lời đã vội vàng nhét đồ vào, làm gì có chuyện thấy được cái gì quái đản ở trong đó.

"A... anh không được qua đây!" Cô vừa hét lên, chưa giỡn được mấy cái đã bị tóm, người đàn ông cường ngạnh lấy lại cái ví. Một mặt khác hắn kéo cô áp vào đầu giường như một tù binh chuẩn bị hành quyết.

Hoắc Duật Hy đau đến nhe răng, mặt cô úp vào gối không ngoảnh cổ lại được, hai tay bị bàn tay trái như cái gọng kìm của hắn nắm chặt, chỉ có đôi chân là tự do nên cô ra sức đạp loạn.

"Buông ra! Buông ra!"

"Rốt cuộc đã thấy những gì? Ai cho phép em đụng vào ví của tôi hả?!"

Lâu rồi Hoắc Duật Hy không thấy bộ dạng này của hắn khiến cô quên mất bản thân đang sống cùng một người lãnh khốc như thế nào, bây giờ ngộ ra vẫn là cô quá xem nhẹ con người thật của hắn, lại có thể làm càng đụng vào những cảm kị của hắn.

"Anh buông ra đi, tôi không thấy gì hết!" Lần này đúng là đùa không vui chút nào, hình như hắn nổi giận thật. Nhưng cái ví đó có gì trong đó mà hắn cẩn thận giữ gìn không cho người khác chạm vào, còn lớn tiếng với cô, có phải nếu cô lấy ra xem thật thì hắn đánh cô luôn không?

Hừ, thì ra cô còn không bằng một cái ví!

"Em lấy ví của tôi làm gì?"

"Không có gì."

"Hoắc Duật Hy, nói thật cho tôi!"

"Anh có tay không biết tự lấy xem à, nhưng tôi nói rồi, tôi không thấy gì hết, anh không tin tôi cũng không biết làm sao."

"Tốt nhất lời em nói là thật cho tôi! Nếu không thì hậu quả em tự gánh chịu."

Hoắc Duật Hy không hơi sức cãi nhau với hắn, cô chỉ mong chờ hắn mau buông đôi tay của mình ra, cũng sắp gãy đến nơi rồi.

Tư Cảnh Hàn liếc nhìn cô một cái rồi đưa tay lấy cái ví, hắn vừa mở ra chưa kịp kiểm tra đã có một vật nhỏ từ trong ví rơi xuống giường, nó có dạng hình vuông nhỏ, nhưng màu sắc nổi bật của nó khiến hắn đau cả mắt.

Người phụ nữ dưới cánh tay của hắn thấy không giấu được nữa, cô bỏ qua cả sự xấu hổ trong nội tâm mà hơi chồm lên rồi ngồi thẳng, cô nhặt lấy vật kia, tỏ ra khinh bỉ nói: "Chẳng phải tôi muốn chuẩn bị tốt cho anh một chút sao, dù thế nào lúc ra ngoài chơi cũng nên chú ý một chút, đừng mang bệnh về cho tôi."

Một luồng gió vụt qua mặt, tay của cô lại bị bóp chặt, hắn kéo cô về phía mình, mâu quang nheo lại nguy hiểm, nhìn người phụ nữ trước mặt hắn có cảm giác muốn nghiền cô thành từng mảnh. Cô cứ ngỡ lần này hắn nhất định ra tay đánh mình, nhưng cuối cùng Tư Cảnh Hàn lại chuyển giọng sang cười một cách lạnh lẽo:

"Kích thước nhỏ như vậy không phải tiêu chuẩn của tôi, nhiều năm ở chung như vậy, lẽ nào ngay cả điều này em cũng không biết?"

"Anh ra ngoài vui chơi còn bắt tôi phải lo đến thú vui đó của anh lớn cỡ nào sao?" Hoắc Duật Hy bực bội vùng ra nhưng không được.

"Hừ, tôi không thoải mái thì làm sao có thể khiến người phụ nữ dưới thân tôi thoải mái. Em là sủng vật có nhiệm vụ làm tôi vui lòng thì cũng phải làm người phụ nữ bên cạnh tôi hài lòng, biết chưa?"

Khốn nạn!

Hoắc Duật Hy nghiền từng chữ này trong lòng, nếu có thể bây giờ cô chỉ muốn giáng một tát tay vào mặt của hắn thôi! Vì sao lại có loại đàn ông đáng căm hận như hắn chứ?!

Thấy cô trừng trừng nhìn mình, Tư Cảnh Hàn nâng tay giữ gáy của cô, đầu hơi cúi, ở bên môi của cô nói nhỏ: "Thấy tức giận sao? Nếu tức giận thì lần sau đừng ngu ngốc đi làm những việc giống như vừa rồi nữa. Em đủ bao dung mà sẵn sàng dâng hiến đàn ông của mình cho người phụ nữ khác sao? Tôi không tin!"

Bây giờ Hoắc Duật Hy mới biết những lời vừa rồi là hấn cố tình nói để làm cô tức giận, là hấn muốn chơi cô.

Quả thật, hấn đã đạt được mục đích.

"Tránh ra!"

Tư Cảnh Hàn không tránh, mà áp lên người cô, hấn nói: "Bé Duật của tôi, em không chơi lại tôi đâu, lần sau có muốn chơi thì cũng nên chọn những việc khi làm không khiến bản thân tự ngược, cái này còn may ra, nếu không, thì mãi mãi cũng giống hôm nay thôi."

"Con cáo Bắc cực như anh tại sao lại đáng ghét như vậy hả?!" Hoắc Duật Hy thẹn quá hóa giận gầm gừ.

"Không phải tôi đáng ghét, là do em thông minh nhưng lại bị sự thông minh của chính mình hại."

Bên ngoài trời đêm vẫn thăm thẳm, sâu đến tận cùng, mà ở cuối cái nơi gọi là tận cùng ấy có những gì cũng chẳng ai biết. Một vài chiếc lá ngô đồng đỏ vàng lại rơi xuống, trong cổ thi Trung Hoa có câu thơ nổi tiếng:

梧桐一葉落,

天下共知秋.

Ngô đồng nhất diệp lạc,

Thiên hạ cộng tri thu.

Tức nghĩa: một chiếc lá cây ngô đồng rụng là mọi người biết mùa thu đã tới. Mùa thu nhắc đến lòng người thường êm ả, dịu dàng mà trầm lắng nhưng, so với hoàn cảnh của Hoắc Duật Hy ở trong phòng hiện tại thì không yên ắng chút nào.

"Làm gì vậy hả? Hôm nay tôi bất tiện lắm!"

Bàn tay của Tư Cảnh Hàn từ trên eo cô chạy dọc xuống mông, cảm nhận được không có một vật vướng bận cản trở thì biết cô đã vượt qua đoạn thời gian không sạch sẽ phải ở cữ. Cái này có lẽ là do hấn trừu tượng lên, song quả thật, mấy ngày qua chính là kiêng cử đủ điều như vậy.

"Hôm nay em tiện mà."

"Không muốn, vẫn chưa khỏi hấn!"

Tư Cảnh Hàn thổi khí bên tay của Hoắc Duật Hy khiến mặt cô đỏ lựng như trong phòng xông hơi. Hấn hơi mờ ám nói: "Đây không phải là bệnh, hơn nữa hôm nay cho em ăn món ngon như vậy, có phải bây giờ nên đến lượt của tôi rồi không?"

"Anh đừng nói như bản thân rất tốt, lúc chiều còn chê chân gà của tôi là rác rưởi chứ món ngon lúc nào?" Cô không ngốc để dễ tin lời của hấn như vậy đâu.

Người đàn ông sâu kín nói: "Món ngon tôi nói là mấy cái chân gà đó sao?"

Lần này Hoắc Duật Hy thật sự không hiểu ý của hấn: "Anh muốn nói gì đây?"

Tư Cảnh Hàn chỉ lên môi của mình, "Em hôn tôi, không thấy ngon hơn mấy món rác rưởi đó sao?"

"Thịch"

Trái tim Hoắc Duật Hy lơ lửng một nhịp rồi hạ cánh một cách không an toàn, bị chấn thương tâm lý không hề nhẹ. Cô còn không tin những gì mình nghe thấy nữa, đây là "tung thính" trong truyền thuyết sao? Thật đáng sợ!

Hoắc Duật Hy rung mình, sau đó mặt đỏ như tôm chín, quẹo lại nằm một chỗ để phòng nhìn Tư Cảnh Hàn. Hấn quan sát một lượt biểu cảm của cô không thấy một chút giả tạo thì mới buông lỏng tâm tình. Bằng không với tính cách của cô nếu nhìn thấy được trong ví của hấn có những gì, cô nhất định không thể bình tĩnh như vậy, chí ít sẽ lạnh lùng bài xích hấn nhiều thêm.

Nhưng bây giờ, cô còn chưa kịp tiêu hóa xong lời nói "buồn nôn" vừa rồi của hấn thì ắt hấn cô nói cô không nhìn thấy gì hết là thật.

"Tư Cảnh Hàn, từ lúc nào anh học thói người khác hư hỏng như vậy? Ngay cả ăn nói không chừng mực cũng giống Mặc Lạc Phàm, đây đâu phải là anh." Sau khi đuổi kịp suy nghĩ, Hoắc Duật Hy tỉnh táo nói một câu này.

"Không nói nhiều, hôm nay nhất định em không thể thoát khỏi chỗ này." Tư Cảnh Hàn nhanh chóng trở mặt.

Trước ngực Hoắc Duật Hy đột nhiên thấy lạnh lạnh, thoăn thoắt chiếc váy bị kéo ra làm hai nửa, cô còn chưa kịp phản ứng đã thành thế này nên kêu lên thất thanh.

"Trật tự một chút!" Hần trầm giọng ra lệnh.

Hoắc Duật Hy không ngoan, hần vừa chạm vào cô đã gãy rất dữ, nên hần cũng không ngốc đi hôn cô vào lúc này, cơ hồ hần dám hôn cô sẽ cắn đứt môi của hần.

Một lát sau hai tay của Hoắc Duật Hy bị trói lại theo cách đi thất lưng rất chuyên nghiệp, Tư Cảnh Hàn còn lấy một chiếc khăn tay dọa sẽ cho vào miệng cô, hần hỏi:

"Còn quây?"

"Anh đừng, tôi không kêu là được chứ gì." Cô nói trong hậm hực, có trách thì trách ông trời vừa sinh ra đã quy định sức lực của phụ nữ không bằng nam nhân làm chi.

"Khoan... khoan đã, tôi còn chưa chuẩn bị xong."

Khi Tư Cảnh Hàn đã sẵn sàng hành quân cô lại đẩy đẩy hần ra nói câu này. Gân xanh trên trán của hần cũng sắp bung ra, hậm hừ cắn lên môi cô, có chút gấp gáp: "Chờ em chuẩn bị xong thì sau này tôi cũng không còn cơ hội cho em chuẩn bị lần nữa đâu."

Hần là một người đàn ông có sinh lý hết sức bình thường, không phải là loại nam nhân lúc nào cũng có thể nhịn được. Cô còn thế này không chừng sẽ phê hần luôn cũng nên.

Thế nên...

"Ây... tên đàn ông thô lỗ này, đau quá!" Hoắc Duật Hy thảm thiết kêu lên.

Tư Cảnh Hàn phát hiện lúc trước có đau cô cũng đâu phản ứng dữ dội như vậy, bây giờ còn dám mắng hần thô lỗ? Quá quái rồi, không dạy dỗ lại cô nhất định càng thêm khó quản, không biết nghe lời nữa.

"Đau quá..."

Hai tay Hoắc Duật Hy đưa lên nắm lấy tóc của hần, ra sức giật. Hần lại xốc ngược hai chân của cô lên, tư thế chèn tre không hề dọa mà làm thật, đánh tiến lên hai.

Hoắc Duật Hy cảm thấy trời đất quay cuồng, tất cả đều đảo loạn lên cả. Trong đầu cô bây giờ nhiều nhất là nhận thức được mùi hương quen thuộc trên người của hần, mùi gỗ đàn hương nhàn nhạt dễ chịu mà thanh tao, không nồng gây áp lực, ngược lại sự đặc mùi hương từ mồ hôi hòa trộn vào mùi thơm dịu nhẹ kia khiến cô cứ tưởng mùi hương này phát sinh từ tận cốt tủy người đàn ông này.

Hần hôn cô rất sâu, tựa như thường trường địa cửu, đến khi bầu trời phân chẻ làm đôi mới luyến tiếc tách ra vậy. Lâu như vậy làm cô sâu sắc cảm nhận được người trước mặt mình chân thực là Tư Cảnh Hàn, chỉ có hần mới đối với sự phản kháng của cô hóa thành hư không, đảo ngược tình thế còn bắt cô phải phục tùng hần, chính như bây giờ, không còn chút khí lực vẫy vùng.

Có lẽ lý do người ta yêu nhau không quan trọng bằng việc làm sao người ta biết cảm giác đó chính là yêu. Thật ra cảm giác yêu một người là thế nào?

Cảm giác đó mù mờ nằm giữa chữ thích và thương, người ta hay ngộ nhận thích chính là yêu, phụ nữ thường mắc phải một nhược điểm, người khác giới tốt với mình, khiến bản thân thấy vui vẻ và hợp ý nên thích người đó, mà nghĩ đó là yêu. Hoặc sự ngộ nhận lớn hơn chính là biến tình thương trong tình thân thành tình yêu nam nữ. Sự che chở, bảo bọc bao giờ cũng tạo ra cảm giác an toàn, phụ nữ sinh ra thiên tính hay yếu mềm lại thích nương náo nơi gọi là an toàn đó, phụ thuộc dần sẽ trở thành thói quen, mà thói quen bao giờ cũng khó thay đổi hơn việc tạo dựng nên một cơ đồ rồi phá bỏ nó, "giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời" nên cảm giác không thể xa rời một người nào đó mà mình không yêu sẽ nảy sinh, rồi hóa thành một tình yêu trên danh nghĩa.

Tình yêu và tình thân, tình thương giữa người với người khác nhau bao nhiêu chắc gì người nào cũng hiểu được hết, kẻ chưa yêu thì cũng khó mà lý giải được. Mà kẻ yêu rồi lại mù quáng lao vào không phân định được lối ra.

Hoắc Duật Hy như lơ lửng trên mây, lúc này cô nghĩ đến Từ Mặc, nhưng chẳng nghĩ được bao nhiêu thì người đó lại biến thành Tư Cảnh Hàn. Tình yêu đầu thường là tình yêu mang kiếp yêu mệnh, người ta bảo nếu bạn phân vân trong việc lựa chọn hai người đàn ông, thì hãy chọn người đến sau, vì nếu người đàn ông thứ nhất thật sự đủ tốt thì bạn đã không nghĩ đến việc lựa chọn người thứ hai rồi.

Nhưng cũng có người bảo tình đầu khó phai, đứng giữa lựa chọn thì cảm giác đầu tiên luôn là cảm giác chính xác hơn cả. Từ Mặc đối với cô chính là cảm giác đầu tiên, là sự lựa chọn đầu tiên, đến bây giờ vẫn chưa muốn phân vân chọn lại, đáng tiếc, tình yêu đầu của cô không yêu mệnh, là do người xây dựng tình yêu kia không có trên cuộc đời này, thế nên tình yêu kia vừa vĩnh hằng nhưng muôn đời cũng không có thật.

Vậy mà Tư Cảnh Hàn nói tình yêu của cô cho Từ Mặc không là thuần túy, là do cô bản năng muốn chiếm hữu một người nào đó mà cô thích, chứ không phải là yêu. Đến đây thì trái tim của cô phải hoảng sợ run lên. Cô ghét như vậy, cô ghét những lời nói của hần là thật thì cô sẽ buồn biết bao nhiêu, làm sao có thể, một nửa thanh xuân của cô đổ dồn vào người đàn ông đó, thanh xuân hết rồi mà mới biết không yêu.

Không! Không thể có chuyện như vậy được! Cô không hiểu lắm..

"A... anh nổi điên gì vậy, đau đó!" Con đau truyền từ giữa hai đùi xông lên đỉnh đầu khiến cô bưng tỉnh, đau đến nhe cả răng.

"Ồ cạnh tôi không cho phép nghĩ chuyện khác!"

Bị hấn đặt sấp lưng, mái tóc đen nhánh của cô xõa bung trên nền gối trắng, mồ hôi trên trán thấm ướt, thắt lưng bị kéo căng hết mức rồi gập ngược lại khiến cô bần rần, rụng rời, thấy cơ thể sấp không còn là của bản thân nữa rồi.

Tên này, cái tên "anh em cùng họ khác cha" của hấn sức lực cứ như con bò tót Tây Ban Nha xông chuồng vậy, khỏe ghê gớm! Quá đáng! Cô bị hấn đẩy đau sấp bụng cả da đầu rồi mà còn chưa chịu dừng, thật đáng ghét!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thế Yếu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Sóng ngầm

"Hãy... làm gì đây?"

"Đưa cái chân qua đây." Hấn trầm giọng, ra lệnh.

"Không, cái chân của tôi..." Cô như con rắn nhỏ cố uốn éo để thoát khỏi ma trảo của hấn. Nếu cô mà còn nghe lời theo hấn phóng túng thì có khi mất luôn nửa cái mạng nhỏ.

Dù vậy, đối với sự chống đối của cô, Tư Cảnh Hàn vẫn có cách thuần phục. Tư chi của hấn thon dài chiếm lợi thế, nắm bắt một cách chuẩn xác cái chân đang đạp loạn của cô, một lượt thẳng thắt lưng xóc người tới khiến cô co rúm người lại, khóc không ra tiếng, đau đến lợi hại, run rẩy mà kêu khóc.

Cô đã làm gì chứ? Cô thì sai ở đâu mà hấn lại trừng phạt một cách tàn khốc như vậy?

Chẳng lẽ vì cô lấy cái ví da rồi bỏ cái món đồ đó vào nên hấn không hài lòng đến vậy? Bề ngoài tuy có vẻ hấn đã nguôi cơn giận, nhưng ai biết được loại đàn ông thâm độc này lại để bụng.

"Hư hư ư..."

"Nói, lần sau còn làm chuyện ngu ngốc như vậy không?"

Hoắc Duật Hy nhanh chóng lắc đầu nguây nguẩy thay cho câu trả lời rằng cô không dám nữa, cái mũi đỏ lên thút thít. Loại tra tấn về thể xác và tinh thần thế này khiến cô chịu không nổi, sự rụng rời về thể xác nhưng cũng đầy khoái cảm, cô điên rồi nên mới thấy khao khát.

"Như thế mới ngoan chứ. Nào, đến đây, tôi lại thương em."

Lông măng của Hoắc Duật Hy dựng lên khi nghe lời phân xử của Tư Cảnh Hàn, không phải hấn lại thế chứ? Mới vừa xong cô còn chưa kịp thở, hấn lại muốn?!

"Hic... Tư Cảnh Hàn, coi như xin anh, tha cho tôi lần này đi!"

"Không phải coi như, mà là em đang cầu xin tôi."

Người đàn ông chiếm thế thượng phong, tư thế trực diện hù dọa lại tiến công.

Trước đây Hoắc Duật Hy đối với mấy lời cầu xin hấn cực kỳ kín miệng, cô từng liều mình thà chết cũng không muốn cúi đầu chứ huống hồ trong tình huống xấu hổ như thế này cầu tha thứ.

Cô cắn môi nhìn hấn, cũng không cầu xin nữa, cho đến khi một tầng sức lực dọa người đánh gãy tường thành kiêu hãnh, khiến cô phải thét lên.

Hơi thở của nam nhân lớn vồn trước ngực, nóng hổi lưu lại những vết tích bất mất, hấn vô cùng thương thức vẻ đẹp của cơ thể mỹ miều, so với trước đây thì cô đã vượt mấy sai số tỷ lệ cơ thể, nhưng vì thế mà làm hấn thấy được đầy đặn hơn, ôm vào lòng cũng có cảm giác hơn.

"A... đau!"

Cô chau mày, đưa tay giữ lại cánh tay đang sờ soạn rồi véo lấy véo để của Tư Cảnh Hàn.

Hấn hôn lên từng tất cơ thể phấn nộn của cô, sự mềm mại vô cùng ấy khiến kẻ nào cũng phải phát điên lên. Quàng hai chân của cô quanh eo mình, một tâm thế sẵn sàng vận động, hấn lại dịu dàng hôn lên môi của cô, một tay phân tán sự chú ý luôn qua lưng, di chuyển đến thắt eo cô.

Hoắc Duật Hy mê đắm cùng sự ngọt ngào từ nụ hôn của người đàn ông, ôm lấy tấm lưng trần rộng lơn của hắn, đột nhiên cô thấy một vị trí trên cơ thể có chút căng thẳng. Bàn tay của Tư Cảnh Hàn dịch chuyển dọc qua eo của cô, đến cặp mông tròn trịa, rồi di chuyển trở lại eo, đột nhiên dừng lại, kéo cao eo cô hẳn lên.

Bị đánh úp, Hoắc Duật Hy không kịp phản ứng, lần nữa choáng váng đón nhận hắn. Trong vô thức nghĩ đến người này không làm việc theo tiết tấu cố định, rõ ràng muốn cô bị động cho hắn tấn công, là hắn cố tình!

"Đồ khốn." Cô mệt đến nỗi chỉ nỉ non phun ra hai chữ này, nhưng cũng như tiếng mèo kêu, mang tính chất chọc cười thôi chứ chẳng có sự sát thương nào.

Tư Cảnh Hàn cúi người thấp hơn, lồng ngực của hắn ép chặt lấy cơ thể của cô, buông lời trêu chọc: "Tôi khốn, là vì tôi khiến em làm lũ dưới này sao?"

Hoắc Duật Hy tròn tròn mắt khi bàn tay của hắn lại di chuyển đến một chỗ đáng e thẹn, trong sự nhিপ nhàng ra vào cấm địa, ngón tay như phấn của hắn nắm nhẹ lấy cánh hoa vì bị vui đập mà sung đỏ, nhưng lại ướt át vô cùng. Cảnh tượng đi hết cánh sen đượm sương lúc trời tờ mờ sáng.

Rất lâu sau nữa, khung cảnh kiều diễm trong phòng mới bớt độ nóng mà dừng lại.

Trong chiếc chăn bụi nhùi, Hoắc Duật Hy như con rùa rời bỏ chiếc mai yêu quý của mình để lộ đầu ra bò đi tìm nước.

Khát sắp chết cô rồi!

Người đàn ông bên cạnh tựa lưng vào gối, chân phải dưới lớp chăn cong lên để tay phải tựa vào, dáng vẻ lười biếng, uể oải nhưng đầy sáng khoái. Thấy bộ dạng của cô như vậy hắn có chút buồn cười, phá lệ xuống giường rót một cốc nước rồi ôm cô trở lại vị trí nằm.

Hoắc Duật Hy cầm cốc nước uống ừng ực, uống xong mới ai oán nhìn Tư Cảnh Hàn.

Hắn lấy cốc nước trong tay cô đặt lại trên bàn ở cạnh giường, lợi dụng lúc khom người hôn lên môi của cô, nói khẽ:

"Tức giận như vậy là vì tôi chưa phục vụ em tận hững sao?"

"Cảm thú!"

"Lúc này ở dưới thân tôi em không phải nói như vậy, lúc đó còn rên rỉ cầu xin thế nào, bây giờ ăn no lại muốn lật lọng?"

Hoắc Duật Hy thẹn quá hóa giận muốn xô hắn ra nhưng hai tay bị tóm lại, ở bên tai cô hắn ám muội nói: "Muốn tắm không, tôi giúp em một chút rồi hãy ngủ."

"Không cần." Cô sợ hãi, lo lắng vào trong đó lại bị hắn giữ trở, quyết định giả chết nằm xuống ngủ.

Tư Cảnh Hàn thấy vậy cũng thuận thế nằm xuống, đưa tay kéo cô về phía mình, chỉnh lại mớ tóc hỗn độn đã thấm ướt mồ hôi. Hắn ngửi một cái bên cổ cô mới biết trên người cô đã thấm nhiễm mùi hương thuộc về cơ thể mình, lòng hắn có một cảm giác khó tả lướt qua, đông đầy mà lưu lại một vị trí nhạy cảm trong lồng ngực.

Ở trước ngực của hắn, Hoắc Duật Hy như một con mèo ba tư nhỏ, lúi húi một chút đã thấy buồn ngủ không chịu được, lúc này cô bị hắn túm chặt trong lòng, có chút luyến tiếc hôn lên vùng cánh mũi, gặm nhấm má thịt của cô một cách cung nệm như cách đối xử giữa hai người tình thật thụ. Cô thì không đủ sức lực làm gì nữa, nằm lãn ra mặc hắn xoay chuyển bản thân thế nào, được thêm một lúc thì ngủ thiếp đi không hay biết, trong vô thức dựa sát vào hơi ấm bên cạnh, cảm nhận được một vị trí thoải mái lại ngoan ngoãn dụi dụi vào.

Trông cô lệ thuộc vào bản thân mình như vậy Tư Cảnh Hàn thấy khung cảnh lúc này thật tốt biết bao, cũng biết bản thân có bao nhiêu tham luyến cảm giác này. Hắn khẽ xoay người, khuôn cằm tựa lên trán của Hoắc Duật Hy, nghĩ thật lâu, không biết nghĩ về quá khứ, hiện tại hay những chuyện tương lai, cuối cùng thờ một tiếng thật lạc lõng, hôn lên tóc của cô, hắn thật luyến tiếc nhắm mắt lại.

Bóng tối tràn ngập trong đôi mắt, hắn không nhìn thấy được chân trời của tương lai...

Lạc Tư Vũ trong phòng làm việc của bản thân, sau khi kết thúc một cuộc hội thoại video, hắn mới nhấc tách cà phê đã lạnh ngắt lên.

Nguồn tin của Tư Cảnh Hàn và Na Mộc Lệ vẫn chưa hạ nhiệt, số lượng người biết được tin này đã tăng lên chóng mặt, tuy rằng dung mạo của hắn thế nào vẫn là ẩn số nhưng với vị thế của một Thái tử gia thành phố K, cái tên Tư Cảnh Hàn cũng đủ sốt dẻo trên các trang báo, báo mạng và tạp chí hàng đầu.

Nhưng vấn đề này không là gì, điều khiến Lạc Tư Vũ hắn tò mò chính là làm sao Tư Cảnh Hàn có thể dẹp loạn trong nhà, hạ quả cho cô nhỏ Hoắc Duật Hy, khiến cô nhóc ngoan ngoãn và im ắng ngồi một chỗ như thế, lại không có động thái ồn ào nào. Hôm trước tụ họp với Mặc Lạc Phạm, anh còn khen Tư Cảnh Hàn với hắn rằng tên đó cái tài "tề gia trị quốc bình thiên hạ" mới khiến cho hậu cung của mình lúc nào cũng nằm ngoài vùng tâm bão.

Hắn còn cho rằng lúc đó Mặc Lạc Phạm nói khoác, nhưng mấy bữa liền hắn về Tư thị, đúng là thấy Hoắc Duật Hy rất ngoan bên cạnh Tư Cảnh Hàn,

chỉ cần hấn cho một ánh mắt cô sẽ ngoan ngoãn làm theo. Trong khi đó Na Mộc Lệ là người đại diện phát ngôn cho Tư thị, đáng lẽ cô phải biết sẽ có thể chạm mặt cô ta bất cứ lúc nào, hoặc có thể thỉnh thoảng một lúc nào đó, Tư Cảnh Hân đi tìm cô ta cũng nên.

Mặc dù hấn biết chuyện Tư Cảnh Hân đi tìm Na Mộc Lệ là không thể nào, nhưng Hoắc Duật Hy đâu phải là Lạc Tur Vũ hấn, ở trong tâm thế như cô làm sao không nghĩ đến những chuyện này sẽ nảy sinh.

Đúng lúc hấn đang trầm tư suy nghĩ thì Hoắc Duật Hy gõ cửa đi vào mang theo một tập hồ sơ, nói là Tư Cảnh Hân đưa cho hấn. Lạc Tur Vũ nhận lấy, lúc này Hoắc Duật Hy để ý nhìn tách cà phê của hấn đã lạnh tanh thì cầm lên, giúp hấn đổi một cốc khác.

"So với công việc này, em càng ngày càng làm tốt."

Hoắc Duật Hy đặt tách cà phê xuống, mới nhún vai trả lời: "Đành chịu, công việc này làm không tốt tôi lại bị trừ lương."

Lạc Tur Vũ cầm tách lên, nhấp một ngụm, nhếch môi: "Không biết em có bị trừ lương hay không, nhưng mà tôi uống xong tách cà phê này có khi tháng này sẽ phải nhịn đói."

"Sao vậy?" Cực kỳ hiếm khi Lạc Tur Vũ nói đùa, nên cô cũng thấy kỳ lạ.

"Em nói thử xem, nếu để hấn biết được em làm cà phê cho một người đàn nào đó thì sẽ đối xử với anh ta thế nào?"

Nghe xong, Hoắc Duật Hy mới ngộ ra ồ lên một tiếng, cô chống tay lên bàn làm việc của Lạc Tur Vũ, nhìn hấn nghi hoặc: "Nhưng sẽ không đến thế chứ, Tư Cảnh Hân hấn không nhỏ mọn đến thế đâu."

Người đàn ông với khuôn cằm đẹp như điêu khắc hơi nâng mi, hỏi cô: "Em mấy hôm nay có gặp Lạc Phàm không?"

Cô lắc đầu, hấn lại cười nhạt, tựa có tựa không.

Cũng phải, bây giờ tên đó làm gì dám ra đường gặp ai, cô cũng không biết tình trạng hiện giờ của cậu ta nên mới không thấy họa hôm trước cô biểu quần áo đã trực tiếp báo ứng lên người Mặc Lạc Phàm.

"Có chuyện gì sao?"

"Chuyện này tôi không rõ lắm, hơn hết vẫn nên để hấn nói cho em nghe."

Biết Lạc Tur Vũ kín miệng, bản thân cũng không hỏi thêm được gì nên rời đi trả không gian yên tĩnh cho hấn làm việc, hấn so với Tư Cảnh Hân cũng là một nhà tư bản, cuồng công việc rồi thích bóc lột luôn sức lao động của người khác.

Cô rời đi không bao lâu, Lạc Tur Vũ lại nhận thêm một cuộc điện thoại, lần này nghe xong mi tâm của hấn chau lại căng thẳng:

"Người của chúng ta ở Canada bị sò gáy?"

[Vâng, là người của Tề gia nhắm vào Mộc tiểu thư. Dường như họ đã nắm bắt được một số thông tin rồi, chỉ e sẽ không che giấu được lâu nữa.]

Lạc Tur Vũ trầm mặc giây lát, mâu quang sắc bén nheo lại, cuối cùng đưa ra mệnh lệnh: "Mặc kệ họ, nhiệm vụ của chúng ta là kéo dài chuyện này càng lâu càng tốt, tôn chủ cần lúc này là thêm một ít thời gian."

Bên kia trả lời: [Vậy người của Tề gia phải xử lý thế nào?]

"Người của Tề gia đừng đụng vào, cứ đánh vòng họ sang hướng khác, vì có thể người nhúng tay vào không chỉ có mình Tề Thiếu Khanh, người thừa kế của Hoắc gia bây giờ đã đủ trưởng thành để trở thành người đứng đầu rồi."

Nói xong cuộc điện thoại, Lạc Tur Vũ lại gọi thêm một cuộc điện thoại khác, bên kia rất nhanh bắt máy:

[Alo, cậu muốn đến thăm bệnh mình thì không cần đâu, trực tiếp gửi quà đến là được rồi.]

"Người của chúng ta ở Canada gặp vấn đề."

Lập tức bên kia thu lại vẻ hời hợt. Mặc Lạc Phàm từ trên ghế salon ngồi dậy, nhìn Nam Nam đang gọt táo bên cạnh thì ra vẻ kêu ca thường ngày nói với cô: "Em vào trong nấu cho tôi một chút thức ăn, đói chết rồi đây!"

"Ồ." Cô nhóc kêu một tiếng, không chút nghi ngờ đứng lên đi vào nhà bếp.

Sau khi đuổi khéo được Nam Nam đi, Mặc Lạc Phàm tháo xuống nét cà lơ phát phơ kia, trong đôi mắt màu phách ánh lên sự sắc bén: "Là Tề gia cậu ấy nhúng tay?"

[Có lẽ vậy, hoặc có lẽ không, cậu cũng biết đối địch với chúng ta đâu chỉ có người của Tề gia. Nhưng lần này là nhằm vào Mộc Tích, cũng không loại trừ khả năng này.]

Canada là phạm vi người của Mặc gia tung hoành, nói khác hơn chính là địa bàn của Mặc Lạc Phàm anh. Mấy năm nay, người của các tổ chức trong thế giới ngầm không ngừng lùng sục khắp các địa phận hoạt động của Tư Cảnh Hàn, từ HongKong, Trung Quốc, Nga, Italy hay địa phận châu Mỹ để tìm ra cái gọi là điểm yếu của hắn. Chỉ không ngờ rằng thượng nhân của tổ chức "Vong" chẳng để người đó trong tầm quản lý của mình mà lại gửi nhờ người ở chỗ Mặc Lạc Phàm anh.

Ngón tay của Mặc Lạc Phàm gõ lên mi tâm, anh suy nghĩ một chút, thấp giọng nói: "Có cần cho người của mình cắt đường không? Tư Cảnh Hàn cậu ấy cần là thời gian, hẳn là không muốn trực diện đối địch. Chúng ta gây cho họ chút rắc rối cũng tạm thời kéo dài thêm một đoạn thời gian không ngắn, đâu sao cũng là nơi của mình, bọn họ không dám manh động đâu."

Lạc Tư Vũ thấy cách giải quyết này của Mặc Lạc Phàm rất hợp lý với tình trạng hiện nay, nhưng vẫn còn một nghi ngại: [Lần trước mình đến Canada, có đến chỗ của Mộc Tích, cậu nói duy trì như vậy có ổn không, sớm hay muộn thì...]

"Sẽ ổn thôi." Mặc Lạc Phàm cắt ngang lời của hắn: "Đã mấy năm chúng ta vẫn còn quản được, thêm mấy tháng nữa thì có là bao."

[Được, tạm thời cứ như cậu nói, chuyện này mình sẽ nói với hắn sau.]

"Ừ, vậy mình cúp máy đây, Nam Nam đang ở nhà."

Lạc Tư Vũ bên kia ngờ ngợ rồi cúp máy.

Mặc Lạc Phàm đặt điện thoại trở lại bàn trà, sau đó đi vào nhà bếp. Nam Nam đang thái rau củ nghe có hơi thờ đang tiến tới gần thì xoay người lại: "Viện trưởng, sao anh vào đây?"

"Sao thế, nghe tiếng bước chân cũng biết là tôi vào à? Mong ngóng thế sao?"

Cô nhóc đỏ mặt, lúng túng chối cãi. Có điều hôm nay Mặc Lạc Phàm không giống mọi hôm trên chộc thêm, anh đi đến lấy cây dao trên tay cô xuống rồi bảo: "Hôm nay nấu tới đây thôi, lên tầng thu xếp quần áo đi."

"Phải đi đâu sao?"

"Ừm, chúng ta đi Canada."

"Hả, để làm gì?"

"Đưa em đi du lịch. Không hưng phấn sao?"

Nam Nam nghe đến đi chơi thì nhảy căng lên, suýt nữa đã cầm con dao lao vào Mặc Lạc Phàm, may là anh tránh kịp.

"Xứ nha đầu ngốc này, đi mau."

"Vâng".

"Bịch bịch bịch" cô dùng hết năng lượng phi lên tầng để lại những tiếng dếp lê nặng nề.

Mặc Lạc Phàm cảm thấy bình thường sai cô làm gì thì chậm rề rề, vừa nghe đi chơi đã biến thành tàu hỏa tốc, dùng tốc độ ánh sáng để làm biến thiên thái độ. Đúng là hết cách!

Tư thị.

Na Mộc Lệ hôm nay có một số thảo luận công việc cần đến Tư thị, cô ta vì chuyện này mà từ hôm qua đã chuẩn bị thật tốt, từ diện mạo đến quần áo, đi đứng, vì biết đâu sẽ có cơ hội gặp được Tư Cảnh Hàn.

"Á Ly, cô xem, tôi mặc thế này có đẹp không?"

"Lệ tỷ nha, chị mặc cái gì mà không đẹp, đảm bảo Tư tổng nhìn thấy chắc chắn sẽ mềm lòng."

Na Mộc Lệ vui vẻ nhận lời khen, cho Á Ly trợ lý của mình một ánh mắt hài lòng. "Nhưng có chắc sẽ gặp được Cảnh Hàn không?"

"Chị yên tâm, em đã tra thông tin kỹ lắm rồi, thời gian này Tư tổng đều ở công ty, đặc biệt ngoài họp hội đồng thì luôn ở trong phòng làm việc, mà hôm nay ngài ấy cũng không có cuộc họp nào cả. Nên chỉ cần chị vào được phòng làm việc thì chắc chắn sẽ gặp ngài ấy."

Á Ly với thái độ quả quyết như vậy cũng làm Na Mộc Lệ yên tâm hơn, dù vậy cũng có chút lo lắng. Tư Cảnh Hàn trước giờ lãnh cảm, đối với phụ nữ tuy rằng bên ngoài bảo hắn có vô số tình nhân nhưng công khai tuyên bố qua lại với một ai đó thì chưa hề. Cô ta là đặc cách duy nhất, đối với tai tiếng đang diễn ra hắn lại mắt nhắm mắt mở, khiến cô ta phải nghĩ hắn là đang để ý đến mình.

Càng nghĩ Na Mộc Lệ càng thấy hưng phấn, giẫm gót đi tìm phòng quản lý truyền thông của Tư thị.

Trong khi đó Hoắc Duật Hy đang cùng một đồng nghiệp nữ đi xuống phòng ăn nhân viên lấy thức uống, dạo gần đây cô cũng tạo được một số mối quan hệ với các nhân viên khác, điển hình là bốn trợ lý trước đó của Tư Cảnh Hàn và Lạc Tư Vũ, kế tiếp là nhóm thư ký nữ của các giám đốc bộ phận cấp cao.

Người đi bên cạnh cô bây giờ tên là Mạc Doanh, một trong hai trợ lý của Lạc Tư Vũ. Cô gái này là người nhiệt tình, nghiêm túc trong công việc, lại dễ nói chuyện, lúc trước cùng một trợ lý nữa tên là Lục Nguyên đi bên cạnh Lạc Tư Vũ như hình với bóng, mấy hôm nay mới trở lại Tư thị.

"Hôm nay cô không ăn trưa cùng tổng tài sao?"

Hoắc Duật Hy đặt cốc trà sữa xuống bàn, sau đó thuận thế ngồi theo, lấy một phần hamburger cắn miếng lớn.

"Lại nói hán cùng boss của cô hẹn hò nữa rồi."

Mạc Doanh muốn phun luôn ngụm cà phê vừa uống vào, sao đó cười đến chảy nước mắt, không nói thành lời: "Nếu để tổng tài nghe được chắc chắn sẽ lột da chúng ta đó."

Hoắc Duật Hy nhún vai, cô lắc lắc cốc của mình, tỏ vẻ không biết làm sao: "Ai bảo boss của cô có đủ sức hấp dẫn như vậy."

Mạc Doanh lắc lắc đầu nhìn vẻ giả hoạt của Hoắc Duật Hy.

"Thôi, ăn nhanh đi, nếu không để tổng tài biết cô ăn thức ăn nhanh, ngài ấy lại không vui."

"Ồ, xem ra cô cũng hiểu tổng tài của mình phéch." Hoắc Duật Hy cười hi hi nói.

"Không phải là tôi hiểu, mà là ngày ấy đã hơn hai lần biểu lộ ra mặt. Chứng tỏ đây là một chuyện ngài ấy đã để tâm."

Hoắc Duật Hy chu môi: "Chỉ hai lần là cô biết rồi sao?"

Mạc Doanh tỏ vẻ đương nhiên: "Đúng vậy, đối với tính cách của tổng tài mà nói lập lại hai lần đã là nhiều rồi, huống hồ ngày nào cũng nhắc."

Hoắc Duật Hy hút cạn cốc trà sữa, chép miệng nghĩ: vậy chẳng phải hán đang để tâm hành động của cô sao, đa phần cô làm chuyện gì cũng không hài lòng mà nhắc nhở, bắt cô làm lại, thói quen nào hay sở thích của cô hán đều tỏ ra ghét bỏ, bảo không tốt, bắt cô bỏ đi.

Đây là quan tâm?

Đây là quan tâm!

Rõ là ngược thân người khác thôi!

Hoắc Duật Hy xoa xoa bàn tay, cười tươi rói với Mạc Doanh khiến cô ớn lạnh: "Không phải chứ, cô lại muốn uống thêm cốc nữa à?"

"Đúng vậy, cô thật hiểu tôi nha." Nói xong Hoắc Duật Hy liền nhanh chân chạy đi mua thêm cốc nữa.

Trên đường trở lại do hơi vội cô va vào cạnh bàn bên cạnh, khiến một phần trà sữa trong cốc bắn vào quần áo.

Thôi chết, nếu để Tư Cảnh Hàn nhìn thấy mấy vết màu sữa hồng trên áo của cô thì nhất định không cho cô ra ngoài ăn bao giờ nữa. Cô vội nói với Mạc Doanh hai tiếng rồi đi vào nhà vệ sinh ở gian bên cạnh.

Không ngờ vừa bước vào lại gặp đúng Á Ly, cô ta đang đứng bên ngoài nói vọng vào một phòng vệ sinh: "Lệ tỷ, chị xong chưa?"

"Ừ, sắp xong rồi."

Đúng lúc thấy người vào là Hoắc Duật Hy, Á Ly trợn mắt kinh ngạc, sau đó hần giọng lên tiếng: "Này, sao cô lại ở đây?"

Biết người trong phòng vệ sinh kia là Na Mộc Lệ, tâm tình Hoắc Duật Hy liền xấu đi, cô không quan tâm đến Á Ly, đi đến chỗ bồn rửa tay lấy khăn giấy lau vết dơ trên áo.

"Này, tôi đang hỏi cô đó, cô điếc à?" Không nhận được câu trả lời, Á Ly hơi mất mặt.

"Có chuyện gì mà ồn ào vậy?" Na Mộc Lệ từ trong bước ra, bây giờ cô ta chẳng khác gì một người mẫu đang chuẩn bị lên sàn trình diễn, từ đầu đến chân chính chu không sai sót một milimet. Nhưng vừa đảo qua thấy Hoắc Duật Hy, mặt cô ta đã cứng lại.

"Thì ra là cô, Hoắc Duật Hy."

Hoắc Duật Hy vùi vùi mấy miếng khăn giấy, vứt vào thùng rác: "Xin lỗi, hôm nay tôi không rảnh tiếp chuyện với các người, phiền tránh ra."

Lúc cô muốn lách qua, Na Mộc Lệ lại lên tiếng nói vọng theo: "Hoắc Duật Hy, tôi xem cô có thể đeo bám lại bên cạnh Cảnh Hàn được bao lâu."

Mạc Doanh thấy Hoắc Duật Hy đi ra bằng nét mặt không vui nên quan tâm hỏi, cô ồm ồm nói cho có lệ, không muốn nhắc đến Na Mộc Lệ chút nào.

"Được rồi, tổng tài bảo chúng ta đến Cảnh Giang một chuyến để lấy tài liệu của quân đốc bên đó."

"Không phải chỉ cần tôi hoặc cô đi là được rồi sao? Vì sao lại bắt cả hai chúng ta đi vậy?"

Đối với việc này Mạc Doanh cũng không biết, chỉ làm theo chỉ thị. Hoắc Duật Hy không tiện hỏi thêm, cùng cô ấy rời đi.

Thật ra tuy là nói đi làm việc nhưng chỉ có Mạc Doanh là biết cần phải làm gì, cô ấy để cô dạo chơi ba mươi quanh khu Cảnh Giang tiền cảnh này, ở đây có cả một khu du lịch nghỉ dưỡng, ở phía sau là một bãi biển. Ngoài ra hệ thống bể bơi lộ thiên và suối nước nóng nhân tạo khiến giá trị cảnh quan càng tăng lên.

Lúc rời đi cô vẫn còn luyến tiếc, trở lại Tư thị, chào tạm biệt Mạc Doanh thì cô về ngay phòng làm việc. Vừa vặn khóa cửa đi vào đã nghe ngoài phòng tiếp khách có tiếng nói của phụ nữ, vô cùng quen thuộc.

"Cảnh Hàn, xin anh, đừng mà..."

2/12/2018

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thẽ Yếu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Không nữ đánh

Nghe tiếng của Na Mộc Lệ, động tác của Hoắc Duật Hy sững lại. Cô đưa mắt nhìn vào trong, chỉ thấy bóng lưng của Na Mộc Lệ che khuất mất khuôn mặt của Tư Cảnh Hàn.

Nhưng quan trọng ở một điểm là quần áo của cô ta rất xốc xếch, lộ ra những mảng da thịt tuyết trắng lớn, phản chiếu vào mắt của cô càng thêm chói mắt.

Chưa đầy một giờ đồng hồ đã có thể đem người tình đến đây làm chuyện mất mặt này sao?

Lòng của cô bỗng chốc dâng lên một nguồn nộ khí ngập trời, mặc kệ tiếng rên khóc nho nhỏ của Na Mộc Lệ như đang than vãn về động tác của người đàn ông, cô vô không biết có chuyện đang xảy ra bên trong, tự nhiên đẩy cửa đi vào.

"Tôi về rồi, tài liệu của anh đây."

Người hoảng hốt trước tiên là Na Mộc Lệ, sau đó đến lượt Tư Cảnh Hàn, hần thấy cô bước vào nên cũng buông cầm của Na Mộc Lệ ra. Cô ta cuống quýt đứng dậy, ngay cả quần áo cũng không kịp chỉnh lại đã xoay người chạy ra ngoài.

Hoắc Duật Hy đứng ở gần cửa, lúc cô ta đi ngang không ngần lên nhìn cô, chỉ có cúi đầu xông tới cửa khiến cô thấy nghi hoặc, đáng lẽ cô ta phải tỏ thái độ há hê như bình thường chứ? Nhưng cô không quan tâm cô ta nhiều hơn nữa, trực tiếp đi đến chỗ Tư Cảnh Hàn đang ngồi.

"Bộp"

Bởi vì Na Mộc Lệ đáng ghét bao nhiêu cũng không đáng hận bằng người đàn ông này. Cô đập sập tài liệu xuống trước mặt hắn, không biết thế nào giọng đầy chua chát: "Anh cũng rành rang nhỉ, còn có thể đem tình nhân đến đây vui vẻ."

Sắc mặt của Tư Cảnh Hàn lúc này không tốt lắm, giống như vừa ăn phải thức ăn khiến hắn dị ứng, bỏ mặc cô, hắn đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Bị ngó lơ, Hoắc Duật Hy càng thêm khó chịu, cô đi theo hắn.

Trước bồn rửa mặt Tư Cảnh Hàn đang cúi đầu vốc nước, mi tâm của hắn nhú chặt thành một đoàn, vô cùng khó chịu.

"Tôi vào không đúng lúc khiến anh dục hỏa bốc lên không được giải quyết nên khó chịu vậy sao?"

"Ra ngoài đi." Hắn đuổi cô đi.

"Tôi nói đúng nên..."

"Đừng mènh nheo nữa, ra ngoài đi." Tư Cảnh Hàn đẩy Hoắc Duật Hy ra ngoài rồi khóa cửa lại.

Đứng trước cửa phòng nhà vệ sinh, hốc mắt của Hoắc Duật Hy đỏ lên, tiếng nước trong phòng lấn át cả âm thanh của người đàn ông trong đó.

Đây là lần đầu tiên, sau nhiều năm như vậy ở trước mặt cô hấn cùng người phụ nữ khác qua lại. Lúc trước cứ nghĩ, thấy rồi thì cũng chẳng ảnh hưởng đến cô, loại người như hấn không xứng để cô quan tâm. Cho dù hấn có diễn một màn hoan ái cùng đàn bà khác ngay tại trong phòng ngủ của cô, thì cô cũng mặc tâm.

Nhưng nghĩ thì rất dễ, chỉ đến khi mọi việc thật sự xảy ra cô mới biết vừa rồi, ngay cả lòng giết người cô cũng có.

Tại sao chứ? Người đàn ông có khuôn mặt của Từ Mặc, hấn đã từng.. hàng đêm quanh quẩn bên cô, bây giờ lại có thể ở nơi này công khai cùng đàn bà khác.

Bàn làm việc của cô cũng đặt ngay trong căn phòng này, cô có thể về đây bất cứ lúc nào, nhưng hấn vẫn có thể tự do như vậy. Có lẽ, hấn chẳng sợ cô nhìn thấy. Mà có gì để hấn ngăn ngại chứ.

Qua lâu sau, Tư Cảnh Hàn mới đẩy cửa đi ra, thấy cô vẫn còn đứng ở cửa mày kiếm hơi nhú lại, lách qua một bên nhưng cũng đưa tay kéo cô đi theo mình.

Đến bàn làm việc, hấn để cô ngồi trên ghế làm việc của mình như một vị nữ vương nhỏ, bản thân chống hai tay lên thành ghế vây lấy cô trong hơi thở của mình. Hoắc Duật Hy nghe trong hơi thở của hấn có mùi nước súc miệng, thanh mát mà nhẹ nhàng thơm. Giọng nói trầm thấp dễ nghe như ru không thể quen thuộc hơn nữa phát ra từ lồng ngực rắn rồi khiến phụ nữ phải tim đập, chân run.

"Có gì phải khóc?"

"Không có."

"Không có vì sao phải khóc? Thấy tôi ở cùng Na Mộc Lệ nên khóc, Hoắc Duật Hy, em là đang ghen, em yêu tôi rồi!"

"Không có."

"Em có!"

"Không có! Không có! Cái gì cũng không có."

Tư Cảnh Hàn không để cô hét loạn, hấn cúi hôn lên cánh môi căng mọng, đỏ au như một quả táo Nhật đến độ vừa chín tới.

Hoắc Duật Hy đưa tay nhàu chiếc áo sơ mi màu xám của hấn như phát tiết, cô điên rồi phải không mới không phản kháng được cảm xúc muốn ở bên cạnh hấn, mới ghen tức khi nhìn thấy hấn và người phụ nữ khác ở chung một chỗ?! Cô đã hứa, đã thề với bản thân thế nào mà hôm nay đòi lấy kết cục như vậy?

Không một mối hận nào có thể đòi lấy tình yêu trọn vẹn. Nhưng cuộc tình giả dối này nay lại phải trả giá bằng một tình yêu thật tâm, mà người trả giá họa chăng chỉ có mình cô, còn người đàn ông này thứ hấn muốn là một món lợi nào đó, từ cô có thể khai thác được ở Hoắc gia. Chứ nào có yêu thương gì!

Nếu cô thật sự trở thành một quân cờ để hấn giật dây thì hậu quả cô khó mà gánh chịu.

Còn có cả đôi chân của cô, ước mơ của cô, cả đứa trẻ cô từng xem là tính mạng. Tất cả những điều đó phải làm sao, ai sẽ trả giá đây?

"Tránh ra!" Hoắc Duật Hy bùng tỉnh, dùng hết sức lực bình sinh đẩy hấn ra.

Tư Cảnh Hàn không ngờ cô sẽ có hành động như vậy nên lùi lại hai bước, Hoắc Duật Hy nhìn hấn, ánh mắt sáng quắc, giọng nói khô khốc có phần lãnh cảm "Tư Cảnh Hàn, anh nghe cho rõ đây, Hoắc Duật Hy này dù có chết cũng không yêu loại đàn ông như anh!"

Người đàn ông cũng cực kỳ không vui, cô lại dám chống đối hấn đến độ vô phép tắc như vậy. Dựa theo sự tức giận, lực đạo dùng trên tay của hấn cũng không hề nhỏ, nắm lấy chiếc cằm xinh tươi của cô, cánh môi mỏng dường như dán sát vào chóp mũi cô, lạnh lẽo nói: "A, không yêu nổi loại đàn ông như tôi, vậy là muốn tiếp tục tôn thờ thứ tình yêu rẻ rúng đó? Thứ tình yêu của em với Từ Mặc đó."

Hoắc Duật Hy không khóc lóc, cô như đã hạ quyết tâm hừ lạnh: "Không, anh lắm rồi. Tôi từ đây sẽ lãng quên anh ta, lãng quên khuôn mặt này của anh và của anh ta, bởi vì anh là ác quỷ, anh ta cũng là một loài ác quỷ do anh tạo ra thôi!"

Đôi đồng tử màu lam xinh đẹp như ánh pha lê càng thêm sâu hun hút.

Thì ra là vậy, cô muốn thu hồi lại tất cả rồi, thứ vốn liếng gọi là tình yêu.

"Hoắc Duật Hy, em lập lại lần nữa."

"Tư Cảnh Hàn, tôi hận anh đến chết nên cũng ghét luôn cái người có khuôn mặt của anh đó, tôi sẽ quên hết tất cả, dù trong quá khứ, hiện tại hay tương lai một chút cũng không muốn liên quan tới anh! Tôi dù yêu cũng sẽ yêu Tề Thiếu Khanh, không yêu cũng phải yêu!"

"Em..." Tư Cảnh Hàn nâng cánh tay lên, một con gió vút ngang qua mặt của Hoắc Duật Hy, theo phản xạ cô nhắm mắt lại chờ đợi một cái tát đau đớn. Nhưng qua rất lâu cũng không thấy con đau trong dự tính đó, chỉ có một giọng nói bằng lãnh vang lên như phát ra từ chốn vô tận cõi âm u:

"Ra ngoài! Ra ngoài cho tôi!"

Hoắc Duật Hy mở mắt, lập tức bật dậy chạy băng ra ngoài.

Cửa phòng vừa đóng sập lại, trong phòng đã có tiếng đồ nát.

Tư Cảnh Hàn đứng trên những mảnh vỡ của chiếc bình hoa và bộ ấm trà bằng gốm sứ, hân hoan lên mặt bàn thủy tinh trong suốt, lồng ngực kiệt liệt phập phồng nghĩ đến Hoắc Duật Hy và những lời cô nói vừa rồi, bàn tay của hắn xiết lại khiến gân xanh càng hằn lên rõ rệt.

Hoắc Duật Hy, người phụ nữ không sợ trời đất đó, Tư Cảnh Hàn hân như thế mà lại không dám đánh! Không dám đánh!

Không thể đánh mà có lẽ cũng không nở xuống tay.

Đường phố tấp nập người qua lại, hàng nghìn chiếc xe ô tô nối đuôi nhau như một dải lụa dài vắt ngược xuôi ngang thành phố,

Sau khi lao từ phòng làm việc của Tư Cảnh Hàn ra, Hoắc Duật Hy cũng thuận đà đi khỏi Tư thị, rồi lang thang trên đường không có mục đích.

Cô vừa đi vừa khóc, không biết vì có gì mình phải tủi thân, cứ như thế càng đi nước mắt rơi xuống càng nhiều thêm.

Đi đến khi chân mỏi, môi khát, nhìn ở ven đường có một hàng bán đồ nướng thơm lừng cô cũng thấy bụng đói, lúc này sờ sờ túi cô mới biết bản thân không đem theo một đồng. Bất quá khổ sở đã đi được một đoạn rất xa Tư thị, không thể quay trở lại mà cũng không muốn quay trở lại đó, về Hàn Nguyệt thì sớm hay muộn Tư Cảnh Hàn sẽ trở lại, càng không thể đi.

Nghĩ một chút cô vẫn muốn tìm Mặc Lạc Phạm trước, Á Luật Tư cách đây không xa. Nhưng đến khi đứng trước cổng bệnh viện cô mới được biết Mặc Lạc Phạm không ở đó mà đã ra nước ngoài.

Cô tiếp tục lủi lủi đi, rẽ thêm một con phố khác về khu nhà đất vàng của thành phố, nơi này là nơi ở tập trung của gần một nửa những thành phần người có máu mặt của thành phố K, kết nối với Cảnh Giang là hai khu bất động sản giá trị nhất thành phố, nằm trong top đầu cả nước.

Hoắc Duật Hy đứng trước một tòa biệt thự rộng lớn mà sang trọng, đứng sừng sững nổi bật hơn cả. Cô hít hít mũi, bước đến trước cổng nâng tay ấn mật khẩu. Chỉ một lần đã thành công.

Cô đẩy cửa đi vào, căn nhà sáng lấp lánh những vật dụng tinh xảo, sạch sẽ thoáng đàng không khác gì trong môi trường vô trùng. Nhưng cô không có tâm trạng ngắm nhìn vẻ đẹp xa hoa của nó nữa. Trong nhà không có ai cả, ắt hẳn chủ nhân của nó sử dụng dịch vụ dọn dẹp theo giờ, ngoài ra thì chẳng có ai tới lui.

Đổi giày da sang một bên, cô lấy một đôi dép lê trong tủ giày ra mang vào. Đôi dép ấy rộng gần gấp đôi bàn chân của cô làm cô có chút khó khăn khi di chuyển. Đi đoạn đường dài như vậy nên vừa đói vừa khát, đi vào nhà bếp mở tủ lạnh, cô rất mừng vì nó không trống rỗng như căn nhà này. Uống một cốc sữa xong cô mới hài lòng bật bếp lạch cạch nấu nướng, có mấy món sở trường cũng có mấy món cô lần đầu thử nghiệm.

Nấu rất vui vẻ, như quên hết tất cả, không có chuyện gì xảy ra.

Lạc Tư Vũ nhìn đồng hồ đã đến giờ tan tầm, mọi người ở công ty cũng thưa dần, công việc hôm nay của hắn cũng đã cấp tốc thông qua nên không cần tăng ca. Ngược lại, lúc hắn đi ngang phòng của Tư Cảnh Hàn thì gặp Mao Lập Tất, một trong hai trợ lý của hắn ngoài Hoắc Duật Hy, được biết hắn vẫn còn đang làm việc nên Lạc Tư Vũ không quấy rầy thêm, sai bước rồi đi trước.

Biệt thự của Lạc Tư Vũ ở khu Hoa Nam, giống với Tư Cảnh Hàn, tài sản cá nhân của hắn có rất nhiều bất động sản, nhưng nơi này chính là nơi có giá trị nhất, khu đất này cũng thuộc quản lý của hắn.

Trước đây, không biết là bao lâu, có lẽ là rất lâu rồi, lúc đó hắn từng hứa với một người sẽ tặng ngôi nhà ở Hoa Nam cho người đó, cũng có hứa chỉ cần người đó muốn xây nhà ở đâu hắn sẽ tìm mọi cách giúp người đó hoàn thành ý nguyện.

Lúc đó người đó bảo muốn một căn biệt thự ở Hoa Nam, hắn ngược xuôi ngang dọc, trải qua bao biến cố, cố sức làm đến từng tuổi này, nhà cũng đã có, không chỉ một căn, nhưng người năm đó, một bóng hình cũng chẳng thấy đâu.

Người đó, là một cô gái.

Nhưng trong giấc mơ của hắn, đêm nào cô cũng khóc, ướt nhoe cả vùng ký ức xa xôi.

Hình như, cô không hạnh phúc.

Khi Lạc Tư Vũ rời khỏi dòng suy nghĩ thì xe đã dừng trước biệt thự, thiết bị cảm ứng điện tử nhận tín hiệu tự động mở cổng, hắn lái chiếc Lamborghini

vào gara một cách thuận lợi.

Mang ca táp đi vào đại sảnh lập tức Lạc Tur Vũ khựng lại, đôi mắt nheo lại nguy hiểm, liếc nhìn sự thay đổi trong căn nhà, bất quá khi nhìn thấy đôi giày da của nữ thì sự đề phòng của hắn mới đề xuống mà chuyển sang nghi hoặc.

Theo tiếng động hắn đi vào phòng bếp, đúng là một chán kinh, lâu như vậy Lạc Tur Vũ hắn mới biết lại cảm giác cả kinh là gì.

Người đang làm loạn trong nhà bếp của hắn lại là gia hỏa của Tur Cảnh Hàn - Hoắc Duật Hy.

"Này Đại Ngáo, Gấu Đen qua kia đây ghế ra, một lát chị xinh đẹp mới cho ăn."

Hai con chó to lớn, một con thuộc giống chó Husky Sibir, nó có đôi mắt màu xanh lam đặc trưng, theo cách gọi của Hoắc Duật Hy tên là Đại Ngáo. Một con chó còn lại lông vàng, thuộc giống golden, lông dài và dày, tên Gấu Đen. Không cần nghĩ cũng biết đây là Hoắc Duật Hy học theo Mặc Lạc Phàm gọi, bởi vì tên kia cũng là học được hai cái tên mất khí chất này từ các trang mạng xã hội mua vui. Không những thế, tên kia học làm vui nhưng còn giới thiệu thêm cho người khác biết cách vui, mà đối tượng của tên đó chính là Hoắc Duật Hy, không biết từ lúc nào tuy chưa gặp gỡ một lần cô lại biết sự hiện diện của hai chú chó này.

Quan trọng, chúng nó rất ngoan ngoãn nghe lời Hoắc Duật Hy, mỗi con gặm một cái bát chạy đến bàn ăn đây ghế ra rồi phi một cái, lên ngồi ngay ngắn, trật tự.

Đến khi Đại Ngáo phát hiện ra có người đứng ở cửa, nó liền nhảy xuống ghế chạy đến ôm lấy chân Lạc Tur Vũ, không ngừng quẫy đuôi mà kêu a a, Gấu Đen bên cạnh thấy thế cũng gặm bát rồi chạy đến sau.

Hoắc Duật Hy nhìn theo chúng nó, thấy Lạc Tur Vũ về thì nở nụ cười, nhưng không dừng động tác nấu thức ăn mà lên tiếng: "A Tur, anh về rồi sao?"

"Thiếu chủ, trời tối lắm rồi mà tiểu thư chưa về nữa, hay là chúng ta cho người đi tìm cô ấy?"

"Không cần." Tur Cảnh Hàn lạnh giọng, nữ hầu vừa đề nghị đã sợ xanh mặt không dám nói thêm.

Lúc này Hàn quân gia từ ngoài bước vào, được một hầu nữ mách nhỏ vào tai thì hiểu, ông cất bước đến chỗ Tur Cảnh Hàn đang ngồi ở giữa phòng tiếp khách, ôn tồn nói:

"Thiếu chủ, tiểu thư lúc đi có khi còn chẳng đem tiền, để cô ấy một mình như vậy ở ngoài đường có chút không hay."

"Hàn thúc, Hoắc Duật Hy lớn rồi, không phải là trẻ con, đến khi đói thì biết tự động mò về thôi."

Vì sao hắn tức giận? Bởi vì người phụ nữ kia to gan đến nỗi trốn khỏi công ty, đã thế còn không chịu về nhà. Là đi đâu, muốn đi đâu, đi tìm Tề Thiếu Khanh? Phải rồi, muốn rút lại tình yêu dành cho Tur Mặc nên phải tìm một nhân tình mới.

"Thiếu chủ, cậu thật sự không muốn tìm tiểu thư trở về sao? Nếu vậy để tự thúc gọi cậu Vũ đi tìm vậy."

Tur Cảnh Hàn không trả lời, mặt hắn rất lạnh, hắn phải làm sao với Hoắc Duật Hy đây? Từ lúc cô ra khỏi phòng làm việc, hắn đọc văn kiện nào cũng không được trọn vẹn, chỉ mấy chữ liền hiện lên lời cô nói, rồi cuộc đến chiều muộn vẫn chưa xong công việc. Vốn nghĩ khi trở về sẽ được Hàn thúc báo lại cô làm mình làm mẩy trốn ở trong phòng, nhưng không ngờ về đến nơi người hầu lại hỏi vì sao không có cô về cùng hắn.

"Hàn thúc, không cần gọi, hôm nay con không nhượng bộ để xem với tính khí đại tiểu thư kia là có tự động mò về không, nếu không thì đi luôn đi, người phụ nữ đó không về đây càng tốt."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Tôi cho phép em vào nhà sao?

Trên bàn ăn, đối diện Hoắc Duật Hy là Lạc Tur Vũ, hai bên Lạc Tur Vũ là con chó to béo Gấu Đen và Đại Ngáo, chúng nó canh giữ hai bên hắn như vệ sĩ, nhưng khung cảnh này làm Hoắc Duật Hy buồn cười không thôi. Không ngờ người đàn ông như Lạc Tur Vũ lại có một sở thích dễ thương như vậy.

Cô để vào bát của hai con chó mấy miếng thức ăn, chúng mới dòi mắt khỏi Lạc Tur Vũ tập trung ăn. Lạc Tur Vũ nhìn Hoắc Duật Hy thì bất giác đưa tay vuốt mi tâm, hắn biết cô đang suy nghĩ chuyện gì, chỉ là không tiện giải gì cho bản thân, hắn gấp một miếng rau bỏ vào chén sau đó nói:

"Tiểu Hy, em chưa nói vì sao bản thân lại đến đây."

"Vậy tại sao anh không hỏi mà bắt tôi phải nói trước." Hoắc Duật Hy dừng dừng đáp như vậy, cô gấp thêm một miếng thịt bỏ vào miệng, nhai rồi lại gấp cho Đại Ngáo và Gâu Đần thêm thức ăn.

Nhìn ra thái độ như ăn phải thuốc súng của Hoắc Duật Hy, Lạc Tur Vũ liền biết cô và Tur Cảnh Hàn cãi nhau.

"Vậy hần có biết em đến đây không, còn nữa, làm sao em vào được đây?"

"Mật khẩu."

"Em biết mật khẩu khóa cửa nhà của tôi?" Lạc Tur Vũ thật sự bất ngờ, Hoắc Duật Hy chưa đến đây lần nào, mà người biết mật khẩu nhà của hần cũng chẳng có ai ngoài mấy người bạn thân. Chẳng lẽ đến chuyện này mà Mặc Lạc Phàm cũng kể với Hoắc Duật Hy?

"Không phải Mặc Lạc Phàm kể với tôi đâu, là vì ở công ty một lần tôi vô tình đọc được hồ sơ của anh nên nhớ địa chỉ nhà, còn về mật khẩu là do may mắn thôi. Bởi vì dựa trên số nhà của anh và mỗi khi anh báo bộ phận thư ký đặt nhà hàng hay khách sạn đều là số 1206. Nên tôi nghĩ số này có đặc biệt với anh."

Cách lý giải của Hoắc Duật Hy càng làm Lạc Tur Vũ bất ngờ, hần không ngờ cô lại là một người tinh ý như vậy, chỉ dựa vào một vài chi tiết đã có thể suy đoán mật mã của hần. Đúng là thói quen đặt cùng một mã mật khẩu này của hần không tốt, nhưng lâu như vậy hần vẫn không sửa được, chỉ bởi vì đúng như lời Hoắc Duật Hy, con số đó nó có ý nghĩa với hần.

"Mà có khi mật khẩu thẻ tín dụng hay kết sắt trong nhà của anh cũng là như vậy không chừng!" Hoắc Duật Hy nặn ra thêm một câu.

Lạc Tur Vũ cười nhạt, không nói thêm, cúi đầu từ tốn ăn, hai con chó bên cạnh hần cũng ngoan ngoãn ngồi ăn phần của mình. Hón hết, thức ăn hôm nay cô nấu thật rất ngon, lâu như vậy Lạc Tur Vũ hần mới được ăn bữa cơm theo hương vị ở nhà, nhưng mà nếu đề Tur Cảnh Hàn biết được có khi lại trở mặt tổng hần ra nước ngoài công tác lập tức.

"Ăn xong tôi đưa em về."

"Tôi không về."

Tính Hoắc Duật Hy bướng bỉnh, là thói của một đại tiểu thư bị chiều hư, điều này ai cũng biết nên Lạc Tur Vũ không mất kiên nhẫn, tiếp tục khuyên: "Tiểu Hy, em phải hiểu dù thế nào hần cũng không phải người dễ nói chuyện, tôi biết em chạy đến đây không cho ai biết, bây giờ ở Hàn Nguyệt hần đã nháo nhào lên, em tức giận hần, nhưng Hàn thúc thì sao, những người khác thì sao? Họ sẽ bị liên lụy."

"Đàn ông các anh chỉ giỏi bao che cho nhau, tôi nấu bữa cơm này đúng là phí phạm!"

Chưa nói mấy câu, Hoắc Duật Hy đã tức giận đùng đùng, khác hẳn với cô thường ngày, cho dù là bướng bỉnh cũng không ngang ngược như vậy. Lạc Tur Vũ tính khí vốn lạnh nhạt, nhưng cũng ngoại trừ với một số người, hần sẽ ôn nhu và nhẫn nại hơn, Hoắc Duật Hy chính là một trong số ít đó.

"Em cũng biết tôi không thể giữ em lại qua đêm, hơn nữa nếu em qua đêm ở bên ngoài, Tur Cảnh Hàn cũng sẽ không tha cho em. Nên quay về đi."

"Tôi không về! Anh có biết hần cùng đàn bà khác cùng làm chuyện gì không?"

Lạc Tur Vũ nhíu mi tâm, có chút chưa rõ nguyên nhân, tuy phòng làm việc gần cạnh nhau với Tur Cảnh Hàn, nhưng hôm nay chưa ai báo cho hần biết rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.

"Tiểu Hy, em đừng khóc, nói cho tôi nghe."

"Chính là Na Mộc Lệ, cô ta và Tur Cảnh Hàn ở trong phòng làm việc cùng nhau..." Nói đến đây, Hoắc Duật Hy như bà vợ mới đi bắt ghen về, khóc nức lên. Gâu Đần và Đại Ngáo thấy cô khóc chúng nó cũng sợ, không ăn nữa, ngồi một bên nhìn cô kêu ư ử, Đại Ngáo kéo kéo tay Lạc Tur Vũ như hỏi chuyện gì hoặc như để bảo hần an ủi Hoắc Duật Hy.

Còn Lạc Tur Vũ, đối với chuyện Hoắc Duật Hy vừa kể vẫn ngỡ vờ, tuy vậy hần không hỏi rõ nữa, điều hần quan tâm là thái độ của Hoắc Duật Hy đối với chuyện này. Cô khóc, chứng tỏ cô rất để ý.

Vạn nhất nghĩ đến khả năng xảy ra của loại tình huống đó, thì phải làm sao? Không phải tình huống Tur Cảnh Hàn cùng Na Mộc Lệ qua lại, mà là tình huống tình yêu của Hoắc Duật Hy đã chuyển hướng, muốn gửi nhờ lên người t Cảnh Hàn thì phải làm sao?

Hần nghĩ đến lựa chọn của Tur Cảnh Hàn thì với tình thế này e là ngày càng khó khăn mà quyết định. Nếu đã phải tách ra thì không nên có mối lưu luyến dây dưa nào, mà tình cảm chính là sự kết nối bền chặt khó cắt đứt nhất, nên muốn tách ra, trước hết phải dứt tình.

Thế mà hôm nay, Hoắc Duật Hy lại khóc, báo hiệu cho một loại cảm xúc nào đó lại hồi sinh.

"Ôi, hình như là tiểu thư về!"

Nghe ngoài cửa có tiếng kêu vui, Tur Cảnh Hàn lập tức ngồi trở lại ghế salon.

Trên xe, Lạc Tư Vũ và Hoắc Duật Hy đều trầm mặc, đã lái xe đến trước sân biệt thự nên cô không thể trốn nữa. Lạc Tư Vũ quả nhiên rất nhẫn tâm, tuyệt đối không chứa chấp cô, ăn xong liền lôi cô lên xe không bàn cãi.

Xe dừng lại đã mấy phút cô mới giật dỗi đẩy cửa ra, Lạc Tư Vũ không an ủi chỉ nói: "Sau này đừng gọi chúng nó như vậy nữa, tên của con Husky là Bạch..." Nói đến nửa chừng, hần hơi khựng lại, không biết nghĩ đến việc gì sau đó sửa miệng bổ sung: "Hay em cứ gọi là Bánh Bao và Mảnh Thầu đều được, chỉ cần đừng gọi như Mặc Lạc Phàm là được."

Hoắc Duật Hy dường như không để tâm đến lời của hắn, vòng ra phía sau dẫn hai con chó xuống xe, điếm thu về được duy nhất là cô mượn được Gấu Đần và Đại Ngáo đến chơi vài ngày.

Lạc Tư Vũ nhìn theo bóng dáng của Hoắc Duật Hy cùng Gấu Đần và Đại Ngáo đi về phía cửa chính, hần thờ dài. Nhưng là hai con chó đó cũng đâu phải của hần, lúc trở lại từ Canada hần dẫn chúng theo để Mặc Lạc Phàm kiểm tra sức khỏe, nhưng do tên kia trở lại đó vội quá nên không kịp đem chúng về. Còn lý do vì sao phải là Mặc Lạc Phàm đích thân kiểm tra còn do chủ nhân thật sự của bọn chúng có thân phận thế nào để ai cũng phải quan tâm tuyệt đối.

"Cậu Vũ, không vào một lát sao?" Hàn thúc từ đâu đã tiến đến, ôn tồn hỏi.

Lạc Tư Vũ nhìn thúc ấy rồi lễ phép nói: "Không cần đâu, con phải trở lại Hoa Nam đây."

Hàn thúc gật đầu, sau đó cũng theo hướng phòng khách của biệt thự bước đi.

Hoắc Duật Hy vào phòng khách, Gấu Đần và Đại Ngáo vừa thấy Tư Cảnh Hàn đã muốn chạy đến nhưng bị cô kéo lại.

"Còn biết đường về?" Người đàn ông ngồi trên ghế lạnh tanh lên tiếng, hần liếc nhìn hai con chó một cái, chúng nó đã sợ đến co rúm cái đuôi lại rồi rù ràu chạy ra ngoài, một người hầu đứng bên cửa bên dẫn chúng nó sang một bên.

Hoắc Duật Hy thì không sợ, cô dường như không nghe thấy câu hỏi của hần, muốn bỏ lên tầng.

"Đứng lại! Tôi cho phép em vào nhà sao? Cút ra ngoài!"

Nhìn người đàn ông vững vàng ngồi trên salon, phiến môi mỏng cũng thật lạnh lùng, cả người toát ra hàn khí đại biểu cho sự tức giận, cô bấy giờ lạnh nhạt xoay người hướng cửa chính đi ra.

"Hoắc Duật Hy!" Tư Cảnh Hàn rống lên, hần không ngờ cô cả gan đi thật, lâu như vậy hần cũng chưa lớn tiếng đến thế, "Em dám bước ra ngoài, tôi lập tức đánh gãy chân em! Có tin không?"

Cô hừ lạnh, không biết là cảm xúc gì ngoảnh lại, hỏi: "Vậy Tư tổng, tôi nên đi hay ở đây? Mong anh rõ."

"Cút ra ngoài hết!"

Sau tiếng quát lạnh, người hầu cúi đầu lui ra, mà thật sự cũng rất muốn trốn thoát lâu rồi. Hàn thúc từ nãy giờ đứng ngoài cửa, không bước vào, dựa theo thái độ của Tư Cảnh Hàn ông cũng không vào, bây giờ cũng không tiến vào mà lui ra cùng đám hầu nữ.

Cánh cửa khép lại, không một âm thanh nào vang lên nữa, lặng im đến độ một tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Tư Cảnh Hàn sai một bước dài nắm lấy Hoắc Duật Hy, ép mạnh cô vào cửa, lạnh ngắt rít lên: "Đi đâu đến bây giờ?"

"Từ lúc nào tôi vinh hạnh được anh quan tâm quá thế, chẳng phải trước kia chỉ cần không đi tìm Tề Thiệu Khanh, không về quá 10 giờ thì đều sống chết mặc tôi sao?"

"Hoắc Duật Hy, trả lời từ tế vào!" Sự kiên nhẫn của hần ngày một cháy dần.

"Đến chỗ A Vũ." Cô cũng không nóng không lạnh lên tiếng. Điều này khi nhìn thấy hai con chó hần cũng đã biết, chỉ là cô vô pháp vô thiên rồi khỏi căn nhà này không báo cho ai biết như vậy chính là nghịch ý của hần rồi. "Đây đã là lần thứ mấy tôi cảnh cáo em không được tự ý rời đi rồi? Em nghe không hiểu tiếng người sao?!"

Hoắc Duật Hy muốn vùng ra, cô phần nộ hét lên: "Vậy cái luật lệ của anh là dành cho con người sao? Tư Cảnh Hàn, đủ lắm rồi, tôi không phải là sủng vật cứ mãi sống trong lồng của anh!"

"A... vậy nên cô hết lần này đến lần khác muốn thoát khỏi cái lồng son này mà đi tìm đàn ông?" Tư Cảnh Hàn thật sự mất hết kiên nhẫn, thậm chí không kìm chế được nặng lời. Hần xồng xộc kéo cô đến bàn trà, một tay đè xuống, một tay khác lấy một xấp tài liệu ra ném xuống: "Cô xem cho rõ, rốt cuộc lời tôi nói là đúng hay sai?"

Hoắc Duật Hy run run bờ môi vì kìm nén tủi thân, mở sấp tài liệu ra, bên trong có rất nhiều ảnh, nhưng quan trọng nhân vật chính của số ảnh kia là cô và Kha Triển Vương, lúc đó cô vắt người dựa vào anh, lúc lại ngược đến bên tai của anh nói gì đó, cười có chút mơ hồ, khái quát từ góc độ nào cũng là hai người đang ôm nhau, thân mật vô cùng.

Xem xong, Hoắc Duật Hy thật sự giật mình, loáng thoáng nghĩ đến trước đây không lâu, trong lúc Tư Cảnh Hàn đi công tác ở thành phố N, cô và Kha Triền Vương có gặp nhau ở một nhà hàng, cô uống say nên anh đưa cô về biệt thự, đây chính là cảnh ở trước nhà hàng đó, anh đang bắt xe, không ngờ lại có người chụp lên mà còn chụp một cách ác ý. Hàn thúc cũng từng nói qua, đêm đó cô say, Tư Cảnh Hàn có trở lại Hàn Nguyệt, cũng có thể đã biết cô đi ra ngoài cùng Kha Triền Vương, nhưng thời gian qua hẳn vẫn không nói gì cho đến hôm nay.

Nhưng vì sao hẳn có được những bức ảnh này, nếu như trước đây hẳn có chứng thì đã nổi giận từ lâu rồi chứ không để bây giờ, chứng tỏ có một người nào đó vừa đưa cho hẳn thôi.

"Sao, không nói được lời nào?" Tư Cảnh Hàn kéo phất cô dậy, xô vào góc ghế, có hơi thô lỗ bóp lấy cằm của cô: "Hoắc Duật Hy, lúc đó tôi hỏi cô, cô một mực phủ nhận, tôi chấp nhận tin cô dù tôi biết cô nói dối. Nhưng tôi không ngờ, cô còn dám cùng đàn ông khác ở một chỗ công khai ôm ấp, thân mật đủ điều. Cô thật sự muốn chết phải không?!"

Hoắc Duật Hy bật cười, nước mắt cô giàn ra, không có uất ức chỉ có căm giận và chua chát: "Thật buồn cười, anh cùng Na Mộc Lệ đây đưa trước mặt công chúng thì được, nhưng đến tôi thì anh lại nổi trận lôi đình, Tư Cảnh Hàn, anh có tư cách gì hả? Lại là vì tôi thuộc quyền sở hữu của anh, là sủng vật của anh sao?"

"Con mắt nào của cô thì thấy tôi cùng cô ta qua lại, trước đó đã thấy hay sáng nay thấy? Dùng con mắt này hay con mắt này để xem?!" Tư Cảnh Hàn lên quát, hỏi vặn ngược lại Hoắc Duật Hy.

"Còn có thể khác được sao, hai người là tình nhân của nhau, cô ta ngồi trên đùi anh thì còn có thể là chuyện tốt đẹp gì? Chẳng lẽ anh bắt tôi phải chờ hai người cởi sạch quần áo rồi chạy tới xem mới biết đó gọi là làm..."

"Câm miệng! Còn nói thêm một tiếng thì đừng trách tôi!"

"Anh đừng bắt tôi im miệng, mấy tấm ảnh này có phải là cô ta đưa cho anh hay không?" Chỉ có thể như vậy, bởi vì người sáng nay khả nghi nhất chỉ có Na Mộc Lệ, hơn nữa lúc ở nhà vệ sinh cô ta còn mở miệng đặc ý bảo chờ xem cô có thể ở bên cạnh Tư Cảnh Hàn thêm bao lâu. Càng nghĩ thì càng trùng khớp, cô ngược mắt nhìn người đàn ông phía trên mình, nói: "Anh là hôn quân bạo chúa sao, cô ta nói, anh liền tin, tôi có giải thích hay không, thì cũng bằng thừa."

Đây là giải thích của cô?

Đây là giải thích của cô!

Cô luôn trách móc hẳn trong sự căm giận của mình, vậy vì sao không lần nào cô thật lòng một chút, dịu dàng một chút nói cho hẳn nghe cô đang làm gì? Cô chỉ muốn che giấu hành tung của mình, chỉ muốn chống lại sự sắp xếp của hẳn, mặc cho đó là đúng hay sai.

Cô như thế, lại bắt hẳn tin cô, thì hẳn phải lấy cái gì tin cô đây. Nói trắng ra, so với phụ nữ khác, người như Hoắc Duật Hy ở bên cạnh hẳn hoàn toàn là phản tác dụng, so với Na Mộc Lệ thì cô đã thua cô ta ngay từ đầu!

Cô quá bướng bỉnh trong khi sự bao dung của một người đàn ông có giới hạn, mấy năm qua người khác luôn cho rằng hẳn độc tài, tàn nhẫn với cô, nhưng không ai biết được hẳn đã mất ngủ mất ăn mất ngủ cho cô tùy hứng bao nhiêu lần, sự nhượng bộ đến mức cuối cùng chỉ vì mong cô ngoan ngoãn một chút ở lại bên cạnh hẳn.

Nhưng mà, cô chưa từng để tâm, chưa từng nghiền ngẫm một lần biểu cảm trên nét mặt của hẳn, càng không hiểu được cảm giác của hẳn đã phải trải qua thế nào.

"Cô thì lấy tư cách gì để tôi tin cô, nếu không phải cô luôn nói dối thì hôm nay Na Mộc Lệ có thể đem số ảnh này đến đây sao? Tôi không tức giận cô mà cô còn dám quay lại tỏ thái độ với tôi, cô nghĩ bản thân là cái gì của tôi hả?!"

Tư Cảnh Hàn giống như bị chọc đến giới hạn, vô tình trở mặt, động tác của hẳn cũng mạnh hơn, khiến Hoắc Duật Hy phải hít thở không thông. Nhưng lời nói của hẳn còn khiến cô đau đớn hơn gấp nhiều lần, giống như đánh một đòn trí mạng vào gáy khiến cô sức tỉnh và ý thức được vị trí thực sự của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Ai đúng ai sai? (1)

"Cô thì lấy tư cách gì để tôi tin cô, nếu không phải cô luôn nói dối thì hôm nay Na Mộc Lệ có thể đem số ảnh này đến đây sao? Tôi không tức giận cô mà cô còn dám quay lại tỏ thái độ với tôi, cô nghĩ bản thân là cái gì của tôi hả?!"

Tư Cảnh Hàn giống như bị chọc đến giới hạn, vô tình trở mặt, động tác của hẳn cũng mạnh hơn, khiến Hoắc Duật Hy phải hít thở không thông. Nhưng lời nói của hẳn còn khiến cô đau đớn hơn gấp nhiều lần, giống như đánh một đòn trí mạng vào gáy khiến cô sức tỉnh và ý thức được vị trí thực sự của mình.

Nhưng có đôi nào nước mắt của Hoắc Duật Hy khiến Tư Cảnh Hàn vui vẻ, hần nhìn chăm chăm vào những giọt nước mắt nặng nề rơi trên đầu ngón tay của mình, đôi môi hần tái nhợt nở nụ cười lạnh lẽo.

Vì sao cứ càng giữ cô bên mình thì hai người lại càng khó chịu? Hần từng nghĩ chỉ cần cố gắng thêm ít thời gian nữa thì mọi chuyện sẽ tốt hơn, nhưng Hoắc Duật Hy lại không đợi nổi, so với tưởng tượng của hần, cô càng ngày càng bạo gan, đến bây giờ cô không còn sợ đau nữa. Sẵn sàng tổn thương người khác dù cho đó cũng có thể tổn thương chính mình.

Hoắc Duật Hy lau nước mắt, nhưng làm sao cũng không khô cho được: "Đúng vậy, tôi thì là cái gì trong cuộc đời của anh? Là phế vật anh bày trong bàn cờ của mình, cũng như một con chốt chỉ có thể tiến không thể lùi dù phía trước có là biển lửa! Nên anh bắt chấp tước đoạt tự do, đè tôi dưới cường quyền của mình, còn thua cả một tình nhân ti tiện!"

"Hoắc Duật Hy, tỉnh táo một chút rồi hãy trả lời biết không, đừng vì xúc động của bản thân mà quơ đũa cả nắm. Tôi đang hỏi cô về thái độ nên có của một người phụ nữ ở Hàn Nguyệt này, cô đừng chất vấn tôi sang chủ đề buồn cười đó. Kể từ lúc cô dám kéo tôi lên giường của mình thì cô đã không có lối thoát rồi!"

Còn gì nữa chứ, Hoắc Duật Hy cô còn có thể nói thế nào? Cô chỉ tay vào sắp ảnh trên bàn: "Vậy anh thấy rồi đó, bây giờ anh muốn thế nào? Nhưng mà dù anh tin Na Mộc Lệ cũng được, không tin tôi thì tôi cũng chẳng có ý kiến gì."

Ngay cả một chút mềm mỏng cầu xin cô cũng không cho hần, đối với hần cứ hễ gặp chuyện cô chưa từng nhượng bộ, phải chi cô một lần dựa dẫm vào hần thì hần lúc này cũng thấy tốt biết bao! Nhưng không bao giờ cô làm vậy, cô rất dễ buông bỏ sự đấu tranh của mình, làm hần lại phải nghĩ cô mấy hôm trước ngoan ngoãn bên cạnh hần cũng chỉ vì sự dịu dàng của hần giống với người kia, nên lúc đó cô cần, chứ có bao giờ cô vứt bỏ được hình ảnh đó đâu. Cho nên bây giờ, lúc trở mặt cô mới xem nhẹ sự tin tưởng của hần dành cho mình, vì cô cần sự tin tưởng cũng là sự tin tưởng của Từ Mặc, chứ đâu phải của hần, mà lòng tin của hần đối với cô có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Đột nhiên, Tư Cảnh Hàn nói lỏng cánh tay đang giam cầm Hoắc Duật Hy, hần hơi hốt đứng dậy, che giấu đi biểu tình vừa xẹt qua ánh mắt sâu thẳm. Rồi hần không nhìn cô lần nào nữa, không nói không rằng xoay người lên tầng.

Ở đây, Hoắc Duật Hy không biết vì sao biểu tình của hần đột ngột thay đổi như vậy, cô vẫn giữ nguyên tư thế cũ, ngửa mặt lên nhìn trần nhà, bỗng chốc thấy thật khó thở, muốn khóc thành tiếng nhưng lại khó khăn hơn bao giờ.

Cuối cùng, qua thật lâu chỉ còn lại một tiếng thét.

"Ga.... a....."

Đêm nay, Hoắc Duật Hy một mình ngủ ở trong phòng, bên cạnh, chiếc gối nằm của hần lạnh ngắt hơi người, khác hẳn đêm hôm trước, lúc đó hơi thở của cô và hần đan cài, thật ấm áp.

Cô nhắm mắt lại, vùi mặt vào chăn, hốc mắt lại đỏ lên, cứ thoang thoảng bên chóp mũi, má và đôi môi hương thơm thuộc về hần. Bây giờ cô mới biết, trên chiếc giường này, không chỉ có mùi hương của cô mà còn mang hơi thở của hần.

Hoắc Duật Hy xiết nắm tay lại, tự trào, Na Mộc Lệ, cô ta đã đạt được mục đích rồi.

Tầng một biệt thự.

Không biết hai con cho Gấu Đen và Đại Ngáo lên vào nhà lúc nào, chúng nó thấy Tư Cảnh Hàn nằm trên sofa lập tức bèn lên đi đến.

Mặc dù đang nhắm mắt, nhưng người đàn ông vẫn cảm nhận được sự di chuyển rất khẽ khàng, hần tự hỏi là Hoắc Duật Hy sao?

Mở mắt ra mới biết không phải, hần lại nhợt nhạt cong khóe môi. Ngay cả lên tầng vào phòng ngủ của khách hần cũng không đi, vì sợ nếu nhìn thấy Hoắc Duật Hy bản thân sẽ không kìm chế nổi tức giận, trút lên người cô, vậy mà lúc này hần còn trông mong cái gì chứ? Để cô xuất hiện trước mặt mình, hần tự hỏi mình sẽ nhận được sao?

Gấu Đen thấy Tư Cảnh Hàn mãi không nhìn chúng nó thì kêu ư ử, lúc này Đại Ngáo không biết từ đâu kéo được một tấm chăn đến, nhảy lên chỗ hần nằm, vụng về đắp cho hần.

Tư Cảnh Hàn trước kia rất bài xích thú có lông dày, cũng không có sở thích nuôi thú cưng, vì ngại bị chúng làm bẩn quần áo, mà hần lại dễ bị dị ứng. Nhưng cặp chó này là ngoại lệ, hần mua cách đây mấy năm, tuy nhiên không phải cho mình, hần là tặng cho một người khác.

Đương nhiên, chúng được tắm và khử trùng theo định kỳ trong ngày rất nghiêm ngặt, cũng được huấn luyện trở nên thông minh, gần như hiểu được ngôn ngữ và nét mặt cơ bản của chủ nhân.

"Đến đây."

Gấu Đen nghe gọi, lập tức phi lên người Tư Cảnh Hàn, có điều nó không dám liếm lên mặt hần, chỉ gác đầu lên bụng chủ nhân rồi nhìn hần mà thôi. Đại Ngáo có vẻ ngăn ngại hơn, nó ôm lấy chân của hần, dùng chân trước khều khều một cách dè dặt.

"Vi sao có loại phụ nữ như vậy chứ, không hiểu chuyện chút nào." Tư Cảnh Hàn vuốt vuốt đầu của Gấu Đần, lặng lẽ nói.

Gấu Đần tuy tên Đần nhưng lại rất thông minh, có lẽ do Mặc Lạc Phàm quá cố đặt tên thế thôi, nó nhướng mi nhìn hần như đang lắng nghe, vẻ mặt buồn rười rượi không cùng Đại Ngáo chạy nhảy như thông thường, nằm im re đúng như những con thú cưng vẫn hay làm.

Cứ như là vì ma ma và ba ba của chúng nó cãi nhau nên làm chúng nó hoảng sợ và buồn theo. Ma ma của nó chính là Hoắc Duật Hy, chúng nó đã thấy cô rất nhiều lần qua điện thoại. Là Mặc Lạc Phàm cho chúng nó xem, cũng có lần anh gọi hần video call cho cô, nên nhờ vậy Hoắc Duật Hy biết đến Gấu Đần và Đại Ngáo, hôm nay đến chỗ Lạc Tư Vũ, chúng nó vừa xồng xộc chạy ra định dọa cản người lạ, nhưng thấy cô thì lập tức thu liễm lại rồi lẩn ra quây đuôi mừng rỡ, mà cô cũng nhận ra chúng nó là Đần và Ngáo tên Mặc Lạc Phàm kia hay kìa.

Đại Ngáo bị thất sủng, muốn chen lên, nhưng đã bị Gấu Đần to béo chiếm hết chỗ, thế nên nó đành nằm về chỗ cũ có vẻ ủy khuất. Gấu Đần ở trên đưa chân vuốt vuốt trước ngực Tư Cảnh Hàn như an ủi, nó rất sợ ba ba lúc tức giận mặc dù nó chỉ thấy qua có một lần lúc ở Canada.

Một lúc sau yên tĩnh sau nữa, Gấu Đần thấy ba ba đã ngủ, nó thấy hần nhắm mắt nên hần là đã ngủ, nó không phân biệt được, kêu ư một tiếng rồi cũng lẹch chỗ thoải mái bên cạnh ba ba của mình ngủ mất.

Thành thử trên ghế sofa bày ra cảnh tượng một người đàn ông tuấn tú, thon dài đang nằm nghiêm chỉnh, nép cạnh hần lại là hai con chó to đùng, một con gác ở bụng, một con ôm ở chân, nếu để người khác trông thấy nhất định sẽ vì shock mà ngất xỉu lập tức, bởi đó không ai khác chính là tôn chủ của Vong - Yue.

Sáng hôm sau.

Nằm trên giường lúc trở mình Hoắc Duật Hy cảm thấy bên cạnh có hơi ấm, theo thói quen cô đưa tay ôm lấy. Sau đó lại thấy trên người mình nặng xuống, vậy ngủ hơi bị kéo ra, trước ngực như bị chèn ép. Giật mình, cô mở choàng đôi mắt, có chút hoảng hốt cùng mơ màng.

Trên giường, không biết từ lúc nào Gấu Đần đã nằm vắt lên người cô, Đại Ngáo lại găm lấy một góc váy không ngừng lôi kéo, gọi cô dậy. Lúc này, tâm tình của cô mới lộp bộp rơi xuống, vậy mà cô cứ nghĩ...

Đúng lúc nghĩ đến đây, cô càng giật mình hơn khi nhìn vào chiếc gương bên bàn trang điểm. Quay đầu lại thì vừa thấy Tư Cảnh Hàn kéo khóa quần, mang thất lung từ phòng thay quần áo đi ra, hần thấy cô nhìn mình nhưng chung quy giữ im lặng, giống hết thái độ hôm qua lúc buông cô ra.

"Ồi, Gấu Đần, đừng nghịch."

"Ấu ấu..." Con chó sủa hai tiếng, lại tiếp tục dụi vào người Hoắc Duật Hy, cô chịu không được sức nặng của nó nên ngã ra phía sau, lúc này Đại Ngáo cũng phấn khích nhào đến, chúng nó dễ dàng đè bẹp dí Hoắc Duật Hy xuống giường, chèn chẹt ngồi lên người cô.

"Này, đừng nghịch, mau đi xuống đi." Cô không ngại đùa cùng chúng, chỉ sợ Tư Cảnh Hàn không thích ở trên giường của hần rơi lại lông động vật, hần nổi giận sẽ trừng phạt hai con chó vô tội.

Tranh không lại Gấu Đần, Đại Ngáo lui ra sau một bước, thấy Tư Cảnh Hàn muốn đi giày, nó liền nhảy xuống giường, chạy đến tìm trong số những đôi giày khiến người ta lóa mắt, găm nhẹ một đôi kéo đến. Hoắc Duật Hy nhìn theo không khỏi thán phục sự thông minh của Đại Ngáo, nhưng cô nghĩ Tư Cảnh Hàn sẽ ngại không mang đôi giày đó nữa vì đã bị Đại Ngáo cắn qua, thật không ngờ hần chẳng những mang vào mà còn vuốt ve Đại Ngáo, như cho nó một lời khen ngợi.

Gấu Đần ở đây bỗng nhiên đứng dậy, ra sức lôi kéo Hoắc Duật Hy xuống giường, hướng phòng thay đồ đi tới, ý tứ: ba ba chuẩn bị đi làm thì ma ma cũng nên đi theo.

Nhìn đồng hồ một cái, Hoắc Duật Hy thấy cũng đã đến giờ, có hơi vội, xúm xích theo Gấu Đần xuống giường, hai con chó lăng quăng giúp cô lấy dép lê, nối đuôi chạy theo rầm rầm vào nhà vệ sinh. Lúc đi ngang qua Tư Cảnh Hàn, Hoắc Duật Hy hơi cúi đầu như nhìn hai con chó, nhưng thật ra là lảng tránh người kia mà thôi.

Trong nhà có chiến tranh lạnh, Hàn thúc cũng không tiện nói nhiều. Hôm nay ông không cho người hầu phục vụ Tư Cảnh Hàn và Hoắc Duật Hy ăn sáng mà đích thân chuẩn bị.

Không khí yên tĩnh chỉ còn ra tiếng va chạm nhẹ nhàng của muỗng và thìa vào bát đĩa, ngoài ra không ai nói với ai tiếng nào. Gấu Đần và Đại Ngáo không lên bàn ăn như lúc ở chỗ Lạc Tư Vũ, bởi vì ba ba của nó còn ở đây, chúng nó không dám.

Hoắc Duật Hy nhìn bàn thức ăn, đều là món cô thích, mới ngần đầu nhìn Hàn thúc. Ông đáp lại cô bằng một nụ cười hiền hậu: "Hôm qua nhiều chuyện không vui nên ta cố tình bù cho con một bữa sáng. Dù sao ngon miệng một chút cũng giúp con người ta vui hơn."

"Hàn thúc, cảm ơn người."

Hàn thúc gật gật đầu, ông khẽ nhìn sang Tư Cảnh Hàn, trong lòng nghĩ hần còn có thể ngồi đây ăn sáng với Hoắc Duật Hy thì mọi chuyện vẫn không đến nỗi nào. Có thể nói Gấu Đần và Đại Ngáo đã đến cứu giá thành công, đương nhiên cũng biết Lạc Tư Vũ đã động tay động chân vào chuyện này nên mới êm đẹp như vậy.

Ăn xong, Tư Cảnh Hàn lên xe chuẩn bị đến công ty, tài xế Tiểu Vương lái chiếc xe thương vụ đến trước sân chính của biệt thự, ý tứ chờ đợi một người nữa mới rời đi.

Hoắc Duật Hy cầm ca táp từ phòng khách đi ra, vốn nghĩ hôm nay Tư Cảnh Hàn sẽ đi trước nhưng không ngờ hắn lại không nói gì chỉ ngồi trong xe. Gâu Đần và Đại Ngáo thấy ma ma của chúng nó chuẩn bị đi nên cứ cầu lấy chân của cô, ôm chặt khiến cô di chuyển không được, kéo lê dài dài trên sàn nhà.

Cô quay sang cầu cứu Hàn thúc, ông vẫn giữ thái độ đôn hậu nhất, tiến lên hỏi: "Tiểu thư có muốn dắt chúng theo không, có vẻ chúng nó rất mến con."

Đối với lời đề nghị này đương nhiên Hoắc Duật Hy rất muốn, chỉ là cô ngại không thể thực hiện, hơi dè dặt nhìn ra sân: "Có thể sao?"

"Có thể, lần này thiếu chủ sẽ cho phép tiểu thư thôi."

Hoắc Duật Hy tin Hàn thúc không nói dối mình, chỉ là... làm sao có chuyện này xảy ra chứ? Cô chẳng những dẫn hai con chó lớn xác đến Tư thị mà còn là vào phòng làm việc của Tư Cảnh Hàn - phòng làm việc của tổng tài tập đoàn Tư thị!

Đến khi Gâu Đần và Đại Ngáo bò được lên xe, cô còn há hốc kinh ngạc, hơn nữa chúng nó còn chen cho bằng được vào ngồi cạnh Tư Cảnh Hàn, ngăn một khoảng giữa cô và hắn.

Tư Cảnh Hàn đang đặt máy vi tính trên đùi để xử lý công việc, Đại Ngáo thấy vậy rất tự giác nằm xuống, luồn qua cánh tay của ba ba mà gác đầu lên đùi ba, chen chung với cái máy tính gọn gàng ra oai với Gâu Đần. Không giống với vẻ lạnh khốc bình thường, Tư Cảnh Hàn không đẩy Đại Ngáo ra, vẫn thân nhiên xử lý việc của mình, thậm chí tay hắn còn tựa lên đầu của nó như cái gối gác tay.

Gâu Đần buồn thiu, quay sang dựa vào Hoắc Duật Hy làm tin, cô thật sự rất thích hai con chó này, ai bảo chúng vừa thông minh, lại dễ thương thật khiến cô hết trải qua bất ngờ này lại đến bất ngờ khác, chơi với chúng đúng là vui vẻ không thôi.

Tiểu Vương chỉ một lần đánh mắt nhìn về phía sau đã loạng choạng tay lái, làm sao lại giống như mỗi người ôm một con chó làm vui vậy? Đương nhiên anh biết thiếu chủ và tiểu thư cãi nhau, đang có chiến tranh lạnh, chỉ cần một biểu hiện sáng nay hai người không ra xe cùng nhau đã lập tức biết. Nhưng không ngờ kiểu chiến tranh này còn có thể diễn ra một cách lạ lùng như vậy.

Đặc biệt là thiếu chủ, tuy vẻ mặt lạnh lùng nhưng hành động lại khác hẳn tính khí máu lạnh trong truyền thuyết.

Và chuyện Hoắc Duật Hy cùng Tư Cảnh Hàn dẫn theo hai con chó to béo vào công ty đã tạo nên một làn sóng rầm rộ, mọi người từ kinh ngạc đến chấn động tâm lý, dù ban đầu chỉ có một nhóm ít người nhìn thấy, nhưng đến trưa trên dưới cả tập đoàn không ai không biết.

Đang xử lý văn bản trên màn hình máy vi tính, Hoắc Duật Hy nhận được một cuộc gọi từ bộ đàm, là Lạc Tư Vũ gọi cô sang.

Cô muốn dẫn Đần và Ngáo theo nhưng chúng tự động lại trở tính, sổng chết không đi theo cô mà nép bên chân Tư Cảnh Hàn kêu nhỏ. Cũng không thể làm gì thêm, theo quan sát Hoắc Duật Hy có thể thấy Tư Cảnh Hàn không hề bài xích hai con chó này nên cô cũng yên tâm rời đi.

Phòng làm việc của Tư Cảnh Hàn ở đầu dãy của tầng nhà cao nhất Tư thị, thì phòng làm việc của Lạc Tư Vũ ở cuối dãy, bởi vì chỉ có hai phòng làm việc này nên có thể nói trên tầng cao nhất tập đoàn, phòng làm việc của phó tổng là gần tổng tài nhất, mặc dù trên thực tế, nó rất xa.

Hoắc Duật Hy gõ cửa hai cái, không đợi trả lời cô tự động đẩy cửa đi vào.

Lạc Tư Vũ đang nói chuyện điện thoại, hắn đưa lưng về phía cô, vóc dáng cao lớn thấy rõ từng khối cơ thể đẹp mà tỉ mỉ, đặc biệt ngũ quan lúc nghiêng mặt vô cùng đẹp, vừa tuấn lãng vừa mang mị lực, cuốn hút mười phần. Cô phải công nhận, thế hệ các bà mẹ của cô thế nhưng sinh ra nhân tài toàn là trai đẹp.

Không cần Lạc Tư Vũ ra hiệu, cô tự nhiên tìm chỗ ngồi cho mình, đợi hắn nói chuyện công việc.

Cúp máy, người đàn ông quay lại, trước là lấy một cốc sữa sau đó đi về phía Hoắc Duật Hy, ngồi xuống phía đối diện, đưa cốc sữa đó cho cô, rồi nói: "Chúng nó vẫn ngoan chứ?"

"Anh nói bọn Gâu Đần sao, chúng vẫn rất ngoan."

"Tiểu Hy, em gọi Bánh Bao và Mần Thầu là được rồi." Lạc Tư Vũ hơi đau đầu với cách xưng hô quái gở này của cô.

Hoắc Duật Hy chu môi nghĩ ngợi, sau đó trả lời hắn rằng: "Nhưng tôi thấy cái tên này hợp với chúng hơn, lại dễ thương nữa."

Lạc Tư Vũ đối diện thờ dài hết cách: "Được rồi, nghe lời em." Sau đó lại bổ sung: "Hôm nay tâm trạng đã khá hơn hôm qua?"

"Ừm, đã tốt hơn rồi. Nhưng hôm nay anh gọi tôi qua đây là để hỏi chuyện này sao?" Cái này thì không giống tác phong của Lạc Tư Vũ thường ngày, tuy hắn đối với cô khá tốt nhưng không đến độ quan tâm quá mức, đa phần cũng là vì thân phận của cô là phụ nữ đã có kim chủ, mà Tư Cảnh Hàn lại là người có tính chiếm hữu cực cao. Mặc Lạc Phàm là một minh họa cụ thể cho việc ở gần cô mà gây ra họa.

Câu hỏi này của Hoắc Duật Hy đã hỏi ra vấn đề, Lạc Tư Vũ cầm một sấp tài liệu trên bàn lên xem, sau đó không nhanh không chậm, rõ ràng nói: "Số ảnh hôm qua tổng tài có được là Na Mộc Lệ đem đến, nhưng người chụp không phải do cô ta chủ đích chỉ thị. Lần đó tên sân ảnh kia nhầm đến là Kha

Triển Vương, nhưng trước họ bán tin cho tòa soạn, Na Mộc Lệ vô tình biết được và nhận ra người trong ảnh là em, nên cô ta đã mua lại."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thế Yếu!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Ai đúng ai sai? (2)

Nghe Lạc Tur Vũ nói đến đây Hoắc Duật Hy biết chưa phải là vấn đề hần muốn đề cập nên không lên tiếng mà tiếp tục lắng nghe.

"Tiểu Hy, tôi nói chuyện này có thể làm em nổi giận, nhưng trước kia em đã đồng ý với tổng tài trong thời gian ở bên cạnh hần không được có bất cứ mối liên hệ nào với Hoắc gia." Nhắc đến Hoắc gia, càng dễ dàng thu hút được sự chú ý của Hoắc Duật Hy.

Đạt được mục đích, Lạc Tur Vũ thâm trầm nhìn vào sấp tài liệu, đôi môi mỏng nhấp mở những động tác rất nhỏ, phát ra âm thanh trầm thấp và vững chãi: "Đồng ý rằng chuyện này em không cố ý, nhưng một khi Na Mộc Lệ không biết được mà mua lại tin này thì số ảnh này chắc chắn nhân rộng trong giới truyền thông trong nước, thậm chí ra nước ngoài. Hơn nữa Kha gia trong thương giới không phải là nhân vật nhỏ, một khi người thừa kế dính vào scandal như vậy chắc chắn sẽ bị bối lên, lúc đó một góc nghiêng này của em thôi cũng đủ cho người khác điều tra tận gốc."

Hoắc Duật Hy nhấp một ngụm sữa, trong ánh mắt nổi lên những suy nghĩ của riêng mình.

Lạc Tur Vũ lại nói tiếp, lần này hần để hần sấp tài liệu xuống, nhìn về phía cô gái ngồi đối diện: "Tai mắt của Hoắc gia như một mạng lưới bao trùm toàn cầu, em mất tích hơn ba năm, lại là con gái rượu của chủ tịch Hoắc thị, em nói người nhà của em sẽ không nhận ra em sao? Với thể lực như vậy, sớm hay muộn họ nhất định điều tra ra, nhưng như vậy là vi phạm quyền lợi của tổng tài trong thỏa hiệp em đã kí với hần."

Lạc Tur Vũ nói nhiều như vậy, Hoắc Duật Hy cũng đã hiểu, quả thật tâm trạng của cô có chút ảm đạm: "Thế nên?"

"Tôi muốn em hạn chế qua lại với người của showbiz, cụ thể là ảnh đế Kha Triển Vương. Từ đây em không còn dính dáng gì với giới điện ảnh, tôi sẽ cho người xóa tên em ra khỏi danh sách nghệ sĩ, cũng không phát nữa các bộ phim em từng tham gia."

Hoắc Duật Hy hít một hơi, rồi thở mạnh ra, như đã dự đoán được chuyện phải đối mặt, cô cười hừ hừ mấy tiếng, có chút xót xa: "Na Mộc Lệ kia cũng thật lợi hại, một nhát liền mượn được đao của Tur Cảnh Hàn chặt đứt đường lui của tôi. Ngay cả chút sở thích cuối cùng cũng nhanh như vậy mà chết. Nhưng anh nói, tôi còn có thể làm khác được sao?"

Biết cô đang đau lòng, Lạc Tur Vũ cũng ôn hòa hết mức có thể, thậm chí có thể xem như là dỗ dành: "Tiểu Hy, đôi lúc có một số chuyện vẫn không thể diễn ra như cách mà chúng ta mong muốn. Tôi không thể hứa hẹn chắc chắn với em điều gì, nhưng mọi chuyện nhất định rồi sẽ tốt hơn bây giờ."

"Anh không cần an ủi tôi đâu, đến khi nào tôi mới được giải thoát chứ? Tôi cũng tự hỏi khi nào Tur Cảnh Hàn mới chơi chán mà buông tha tôi, tôi cũng không biết nữa, thế thì còn hy vọng cái gì?"

Hôm nay nói chuyện này với cô đã lường trước sẽ gây ra tổn thương, nhưng Lạc Tur Vũ không thể làm khác, quyết định nào thì cũng là tàn nhẫn với cô, thà rằng dứt khoát, về sau cô cũng sẽ thấy nhẹ lòng. Thời điểm này hần chỉ có thể ý vị thâm sâu nói: "Tôi không thể cho em một hạn định về thời gian, hần cũng không thể cho em, nhưng chắc rằng sẽ nhanh thôi, vì lời trù này em đã đi đến chặng cuối rồi."

Hoắc Duật Hy không hiểu lời của Lạc Tur Vũ, cô chỉ cảm thấy mọi chuyện bây giờ rất tồi tệ, cô không biết mình còn có thể chịu đựng thêm bao lâu nữa.

"Được rồi, nếu như các anh đã quyết định thì cứ thế đi. Tôi không có ý kiến, không còn gì nữa tôi trở lại làm việc đây." Nói xong cô đứng dậy, Lạc Tur Vũ cũng đứng lên. "Tiểu Hy, dù thế nào hôm qua hần nổi giận cũng không phải không có lý do, đôi lúc chuyện em tận mắt chứng kiến chưa hẳn đã là sự thật huống hồ chỉ quan sát từ một phía."

"Anh luôn đứng về phía hần."

"Không phải, tôi chỉ muốn em nhìn rõ vấn đề, tâm trạng sẽ không thấy dần vật nặng nề nữa."

Cô không trả lời được, vì đúng như Lạc Tur Vũ nói, dù thế nào cũng chỉ từ góc độ của cô phán đoán, chứ không tận mắt chứng kiến, cũng thêm một phần cô thêm mắm dặm muối vào chuyện hôm qua, Na Mộc Lệ cũng không đến nổi ngồi trên đùi Tur Cảnh Hàn, cô hoàn toàn không thấy được gì ngoài tầm lưng của cô ta. Lúc đó cô ta chạy ra ngoài hình như cũng không ồn lắm, bây giờ suy nghĩ lại thì giống như đang hoảng loạn vì sợ hãi.

Trở lại phòng làm việc, Hoắc Duật Hy vẫn còn suy nghĩ, trong khi đó Gâu Đản Và Đại Ngáo đã lăn bên chân Tur Cảnh Hàn ngủ say sưa đến nỗi chẳng biết có người vào phòng, Đại Ngáo thi thoảng còn ngáy rõ ra tiếng "phè phè".

Cô thật không hiểu vì sao người như Tur Cảnh Hàn có thể chịu được một việc không nghiêm trang như vậy xảy ra trong phòng làm việc của mình.

Loay hoay, giờ nghỉ trưa lại đến. Hoắc Duật Hy đối diện với Tur Cảnh Hàn đột nhiên không biết xử sự thế nào cho hợp lý. Nên lên tiếng trước để làm đúng nhiệm vụ của một thư ký riêng nhắc nhở hần ăn trưa, hay vẫn là nên giữ im lặng trong cuộc chiến tranh lạnh này đây?

Nhưng dù nghĩ thế nào, chung quy lời hôm qua của hân nói đã đã thương đến cô, cô không thể tiếp tục làm như không có chuyện gì được. Lòng cô bây giờ nghĩ lại vẫn thấy đau, và cả điều kiện vừa rồi Lạc Tư Vũ đưa ra nữa, hân cũng là chủ ý của Tư Cảnh Hân, nên cô làm sao có thể lo lắng đến chuyện cá nhân hay sinh hoạt của hân. Ít nhất lòng tự tôn và sự giận hờn của một người phụ nữ không cho phép cô làm như vậy.

Trong lúc cô một mực giữ im lặng thì trợ lý của Tư Cảnh Hân - Mao Lập Tát gõ cửa, anh mang theo một lồng đựng com bằng gỗ, cái này Hoắc Duật Hy nhận ra là đem từ chỗ Hàn Nguyệt đến, bởi vì chất liệu gỗ và hoa văn trên chiếc lồng com. Bữa com này không phải cô nấu, mà sáng nay cô cũng đầu có tâm trạng nấu, chắc rằng Hân thúc cho người làm rồi đem đến, thức ấy vẫn luôn chu đáo như vậy.

Chẳng những thế, Mao Lập Tát còn lấy ra thêm một chiếc hộp khác, nói với Hoắc Duật Hy là phần ăn cho Gâu Đần và Đại Ngáo, điều này không khỏi làm cô giật mình nhớ ra hai con chó cũng cần được ăn đúng giờ.

Không ở lại lâu, Mao Lập Tát đã cung kính rời đi, trước là vì thái độ không được vui của tổng tài từ khi đến công ty, hai là anh ta cũng cần được dùng bữa trưa như bao người khác.

Gâu Đần và Đại Ngáo nghe mùi thức ăn liền tỉnh dậy, Gâu Đần vươn vai rồi lắc mông đi về phía Hoắc Duật Hy. Đại Ngáo cũng muốn đi nhưng nó trước tiên ngược lên nhìn Tư Cảnh Hân một cái, rồi há miệng cắn ống quần của hân kéo đi, giống như gọi hân đã đến giờ ăn.

"Đi đi." Người đàn ông chỉ trầm giọng bảo thế nhưng tuyệt nhiên không có hành động tức giận đá Đại Ngáo ra khỏi chân mình. Nó kêu ư ử không hiểu, vẫn muốn kéo ba ba của mình đi ăn com.

Gâu Đần ngồi trên ghế sofa, khuôn mặt đắm chiêu nhìn vào những món ăn Hoắc Duật Hy bày ra, hân là nó cũng rất muốn ăn rồi nhưng không dám, len lén liếc mắt nhìn về phía ba ba vẫn còn ngồi làm việc, nó đặt chân trước lên tay Hoắc Duật Hy kêu một tiếng.

Cô trầm mặc, con chó sủa lớn lên: "Ấu ấu... ấu... ấu..."

Hoắc Duật Hy hơi sợ làm ồn khiến Tư Cảnh Hân không vui, cô ôm lấy Gâu Đần mắng khê: "Gâu Đần, ngoan đi, đừng sủa."

Đại Ngáo bên này chân trước chồm lên đến bàn làm việc, nó cào lấy máy vi tính của Tư Cảnh Hân, quả thật động tác này khiến hân nhúm mày lại. Con chó hơi hoảng, rụt xuống, nhảy xuống làm động tác e dè dụi dụi vào chân hân.

Nghĩ một chút, dường như nề tính chủ nhân của hai con chó này, Tư Cảnh Hân đóng máy tính lại, không tức giận với chúng nó mà sai bước về phía bàn thức ăn. Gâu Đần mừng rỡ, nó nhảy cẫng lên bằng hai chân sau. Chỉ chờ ba ba ngồi xuống, Gâu Đần và Đại Ngáo cũng giống y hệt hôm qua ở biệt thự Lạc Tư Vũ, canh giữ hai bên trái phải, nhìn Hoắc Duật Hy chia phần ăn.

Hoắc Duật Hy chia cho chúng nó xong, thì thấy Tư Cảnh Hân đã cầm đũa, hân không nói gì mà tự nhiên gấp thức ăn như thói quen của những ngày trước. Thấy ba ăn, lập tức Gâu Đần và Đại Ngáo cúi xuống ăn phần của mình, ba ba nó đã ăn thì chúng nó mới được ăn, điều này khiến Hoắc Duật Hy phải lần nữa cảm thán, đến hai con chó mà cũng được giáo dục nghiêm chỉnh như vậy a. Thật khó tính!

Để theo kịp tiết tấu, cô cũng cầm bát lên, lặng lẽ ăn. Không khí vẫn im lặng như sáng nay, làm thế nào cũng thấy rất ngọt ngào không thể tự nhiên như những hôm trước, Hoắc Duật Hy đôi lúc gấp thức ăn trong bát của mình bỏ vào thố của Gâu Đần và Đại Ngáo, nhưng chúng nó chỉ nhìn mà không dám ăn, đến cuối cùng ăn hết thức ăn của mình vẫn còn chừa lại mấy miếng thức ăn đó.

"Gâu Đần, Đại Ngáo sao vậy, sao lại không ăn?" Hoắc Duật Hy không hiểu, mấy món này không hợp khẩu vị của chúng sao?

Chúng nó liếm liếm miệng nhìn về mấy miếng thịt rồi lại nhìn phía Tư Cảnh Hân với ánh mắt mong chờ như hỏi ý của ba ba. Thấy chúng nó ngần ngại như vậy Tư Cảnh Hân vỗ nhẹ lên đầu chúng một cái, Gâu Đần và Đại Ngáo lập tức hiểu ý ăn phần thức ăn kia.

Lúc này Hoắc Duật Hy mới hiểu ra là chúng ngại Tư Cảnh Hân, nhưng không hiểu vì có gì chúng nó là ở nhà của Lạc Tư Vũ nhưng lại nghe lời Tư Cảnh Hân như vậy, chẳng lẽ đây là chó của hân sao? Lần trước Mặc Lạc Phàm gọi video cho cô, cô cứ nghĩ đó là chó của anh chứ. Bây giờ nghĩ lại thì bị mối quan hệ giữa ba người đàn ông xoay vòng vòng rồi, khi thì ở chỗ Mặc Lạc Phàm, khi thì ở chỗ Lạc Tư Vũ, bây giờ lại rất nghe lời Tư Cảnh Hân. Vậy rốt cuộc là của ai đây?

Không bao lâu sau, Tư Cảnh Hân đã buông đũa xuống, biểu cảm vẫn nặng nề khiến người khác không dám đến gần. Cả một buổi sáng cô đều nhờ người khác đưa giúp hồ sơ, ngay cả một câu nói cũng không cho hân nên đáp lại cô cũng là thế này đây.

Hoắc Duật Hy thu gom thức ăn thừa vào lồng gỗ rồi đẩy cửa đi ra ngoài.

Ở đây, Tư Cảnh Hân dẫn hai con chó lại chỗ bàn làm việc, rút điện thoại, gọi đi.

Lạc Tư Vũ đang uống cà phê, nghe điện thoại không bao lâu hân liền dập tắt cà phê xuống.

"Tư Cảnh Hân, anh đừng vô lý đừng đừng"

[Lập tức đi.]

"Tôi không đi!"

Lạc Tư Vũ trực tiếp cúp máy, quả thật tức giận không hề nhẹ, tính khí của hắn vốn không phải là người dễ bị động cảm xúc, đi đến nước này quả thật đã bị bức ép. Mạc Doanh vừa đẩy cửa đi vào thấy boss hắn học nhìn điện thoại thì có chút hoảng sợ.

"Thế nhưng hắn dám tổng tôi ra nước ngoài thật!"

Mạc Doanh nửa hiểu nửa không, chuyện tổng tài không vui hôm nay đã gây ra hoang mang trên dưới công ty, nếu bây giờ phó tổng cũng nổi giận thì chỉ có nước chết. "Vậy phó tổng, anh có đi không?"

Lạc Tư Vũ đánh mắt nhìn về phía Mạc Doanh, ánh mắt lóe lên một tia sắc bén: "Gọi Mao Lập Tát qua đây."

"Nhưng mà..." Nhắc đến Mao Lập Tát, sắc mặt Mạc Doanh đã sa sầm. Lạc Tư Vũ liếc nhìn biểu cảm của cô, nhú mày, hiểu một ít rồi nâng giọng: "Được rồi, cô ra ngoài đi."

"Vâng."

Ngồi thêm không bao lâu, Lạc Tư Vũ đứng dậy, đích thân đi ra ngoài, hướng phòng của Tư Cảnh Hàn đi tới.

Ở một nơi khác của thành phố.

"Lệ tỷ, Lệ tỷ chị sao vậy?" Á Ly đến nhà của Na Mộc Lệ thì thấy cô ta đang co rúc trong phòng, ánh mắt hoảng loạn vụn vỡ như vừa trải qua ác mộng, có người gọi mới hoàn hồn ngồi dậy, chung qui vẫn còn giữ vẻ mệt mỏi.

Á Ly rót một cốc nước, đưa cho cô ta, ngồi xuống bên cạnh hỏi thăm: "Lệ tỷ, đã đỡ hơn chưa, sao từ lúc ở chỗ Tư tổng về tinh thần chị mỗi lúc một kém hơn vậy?"

Na Mộc Lệ uống cạn cốc nước rồi thở một tiếng khó nhọc, giọng hơi khàn quay sang nhìn Á Ly: "Đã mấy giờ rồi?"

"Đã 11 giờ rồi. Chị hôm nay sao thế, bên đạo diễn đã hỏi thúc lắm rồi, chị không khỏe sao không nói để em xin nghỉ."

Na Mộc Lệ ứa nước mắt: "Có phải hay không tôi đã hiểu sai rồi, anh ấy đối với cô ta không hề xem nhẹ như vẻ bề ngoài."

"Lệ tỷ, chị nói gì thế, chị đang nói Tư tổng sao? Em thật không biết hôm qua lúc chị đến chỗ ngài ấy đã xảy ra chuyện gì nữa, mà chị bây giờ, chị xem đi, tiêu tụy hẳn ra, để người khác nhìn thấy đáng về này thì phải làm sao?"

Nghe Á Ly hỏi, Na Mộc Lệ càng khóc dữ hơn, nhưng cô ta không muốn kể, cũng không dám kể, chỉ mình cô ta biết là được rồi. Ánh mắt của Tư Cảnh Hàn lúc đó, thái độ của hắn, hành động khác hẳn về trầm tĩnh của một vị vương tử mà hắn luôn có, sự lạnh lùng và tàn nhẫn trong ánh mắt đó cứ như một loài quỷ dữ muốn nuốt chửng lấy con mồi vừa động phạm đến mình vậy.

Nhưng nếu là lúc bình thường những việc này sẽ không khiến cô ta bất ngờ và khiếp sợ như vậy, mà cô ta hốt hoảng là do thái độ Tư Cảnh Hàn thay đổi nhiều như vậy là vì... là vì...

"Lệ tỷ, chị hôm nay trước hãy nghỉ ngơi ở nhà, em sẽ gọi cho đạo diễn hoãn lại. Bây giờ chị muốn ăn cái gì, em gọi nhà hàng đem tới nhé?" Á Ly hết lòng chăm sóc cho Na Mộc Lệ, nhưng cô ta vẫn chìm đắm trong suy nghĩ của mình. Mỗi khi nhớ lại chuyện hôm qua, đôi bàn tay xinh đẹp lại xiết chặt vào gối, đến cuối cùng chỉ còn lại những giọt nước mắt đỏ kị, thấm đẫm cùng nham hiểm trong đáy mắt.

Hoặc Duật Hy! Tôi nhất định khiến cô phải trả giá cho những gì tôi đã gánh chịu! Tôi nhất định kéo cô ra khỏi vòng tay của Cảnh Hàn!

Nhất định!

Nhất định!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Bạn gái của Tư Cảnh Hàn

Thứ màn đêm ưa thích nhất bao giờ cũng là ánh sáng, bởi đó là một món ăn của nó, chỉ khi nó nuốt chửng được những ánh dương thì nó mới có thể tồn tại đứng trên ngai ngự trị cả thế giới.

Và ánh sáng cũng thế, thứ nó yêu thích nhất vẫn là màn đêm - thứ có thể tồn lên vẻ đẹp của nó. Đánh bại được bóng tối, nó bắt diệt và trở thành đáng tối cao của những cai quản.

Hai thứ này đều là sự hằng vĩnh hằng nhưng chẳng bao giờ nuốt chửng được đối phương, cùng một địa điểm chúng không thể song song tồn tại, nhưng cùng một lúc chúng có một vùng cai quản của riêng mình.

"Đã làm tới đâu rồi?"

Một đêm khuya mù mịt với những đám mây, nặng nề vắt trên những ngọn cây cao phía trên những dãy núi con con chạy tít về phía biển khơi.

Sau tiếng hỏi trầm khàn của người đàn ông, có một người lên tiếng: "Thưa lão đại, mọi chuyện đã sắp xếp đâu vào đấy, chỉ cần chờ thời cơ thích hợp chúng ta có thể hạ đòn."

Mặc cho những bàn tán của hai người đàn ông, một cô gái mặc kimono, tóc để búi, đang quỳ trên sàn nhà pha trà mời vị thượng khách. Có âm thanh nhẹ nhàng mỗi khi tách ấm chạm nhau, hương vị trà ngon bắt đầu thức dậy sau những thao tác thành thục và điều luyện của cô gái người Nhật.

Mục Đương cuồng nộ nhìn ra trời đêm, "Mục Đương ta tung hoành đã mấy mươi năm, lại bị một tên nhóc xoay vòng phải tránh sang nước ngoài ầm náo, ngay cả đứa con mà ta thương yêu nhất cũng bị hắn giết chết, mối hận này ta thề không đội trời chung!"

Ai biết được Mạc Quyết chính là con trai ruột của ông ta, hẳn họ Mạc chứ không phải họ Mạc. Ông ta để con trai của mình bên cạnh Tư Cảnh Hàn mấy năm, vốn tưởng đã đi đến thành công cuối cùng, thật không ngờ Tư Cảnh Hàn lại là quý vương, tàn bạo rút sống gân chân con trai của ông ta, biến nó trở thành một thí nghiệm sống trong thí nghiệm của Mạc Lạc Phàm.

Lúc đó, ông ta còn chẳng thể tìm cách cứu con trai của mình, ba năm trước lại thất thủ suýt mất mạng chết trong tay Tư Cảnh Hàn. Nợ mới nợ cũ đều là nợ máu, ông ta không đòi, thì không đáng sống làm người họ Mạc!

"Vậy khi nào chúng ta trở về Trung Quốc lão đại?"

"Khi nào Yue rơi vào thế bị động nhất."

"Vâng!"

Cô gái người Nhật dâng trà, động tác ưu nhã mà chuẩn xác. Mục Đương nhận lấy, ánh mắt ông ta xoáy lấy chén trà, nhìn sự chuyển động cuối cùng trên đó cho đến khi nó ngưng trọng lại, sau đó ông ta đứng dậy, đi về phía cửa sổ sát mặt đất, kéo tấm bình phong ra, đồ tách trà kia theo một đường dài như một nghi lễ trong hiến tế.

"Con trai, ta nhất định khiến con ngâm cười nơi chính suối!"

Những người còn lại trong phòng đều cup mắt xuống, im lặng chờ đợi giống như đã chuẩn bị xong cho một chuyến đi săn.

Hai ngày liên tục, chiến tranh lạnh giữa Tư Cảnh Hàn và Hoắc Duật Hy vẫn không giảm bớt, còn trầm trọng hơn. Tư Cảnh Hàn đã không về Hàn Nguyệt mấy đêm, ban ngày ở công ty cũng bận rộn suốt, hoặc có ở trong phòng làm việc cũng không nói tiếng nào.

Hoắc Duật Hy vẫn đốt thời gian cùng hai con chó, đôi lúc cô cũng thấy khó chịu nhưng thái độ của Tư Cảnh Hàn hờ hững đến dừng đọng, dường như đem sự tồn tại của cô hóa bằng không.

Cô chưa từng thấy hắn đối xử với mình như vậy.

Cho đến hôm nay, một tin chấn động tiếp tục ập đến, đánh đòn trực diện vào tinh thần của Hoắc Duật Hy.

Trên báo mạng và các thông tin đại chúng khác đã ngập tràn tin tức ông chủ Tư thị - Tư Cảnh Hàn công khai mối quan hệ tình cảm với Na Mộc Lệ - đương kim ảnh hậu của lần giải trí.

Một lần sóng nổ ra trong khi dư âm của scandal lần trước còn chưa mấy hạ nhiệt, dồn dập các nhà làm giải trí tiếp tục tăng thu nhập. Mà danh giá của Na Mộc Lệ càng được nâng cao khi cô ta từ danh một người tình cao cấp chuyển hẳn sang thành bạn gái của một nhà tài phiệt lớn mạnh, uy quyền.

Đánh dấu cho sự kiện trên chính là Tư Cảnh Hàn nắm tay cô ta bước ra từ một chiếc siêu xe ở một buổi dạ tiệc. Vẫn như trước, Tư Cảnh Hàn không để lộ mặt, người chụp ảnh chỉ sắc nét bắt được bóng lưng thon dài, thẳng tắp mà liềm diềm của hắn, còn Na Mộc Lệ thì rõ nét hơn, người ta còn nhìn được trang phục cô ta mặc là một chiếc váy đuôi cá trẻ ngực màu đỏ, trên cổ có một sợi dây chuyền đặc giá có một không hai, được đặt làm riêng của nhà thiết kế nổi tiếng.

Bao nhiêu người đánh giá sự chiều chuộng của Tư Cảnh Hàn dành cho cô ta có thừa khả năng giúp cô ta sao này có một đời sung sướng, an nhàn mà không cần lo nghĩ dù có trở thành phu nhân của Tư thị hay không.

Tin tức lan đi, trên dưới Hàn Nguyệt một màu xám xịt. Không ai dám cười nói như lúc thường dù đó có Tư Cảnh Hàn ở nhà hay không, bởi vì tiểu thư của bọn họ tâm trạng bây giờ thật sự rất tệ. Dẫu rằng bên ngoài cô vẫn tỏ ra điềm nhiên, thậm chí vui vẻ hoạt bát hơn ngày thường, nhưng càng là như vậy, đám hầu nữ càng muốn khóc vì sự nhẫn nhịn của cô.

Ngoài ban công, Hoắc Duật Hy ôm Đại Ngáo nhìn ra ngoài cổng, người đầu chẳng thấy, lá vàng vẫn bay. Một bên, cô dựa vào Gấu Đần, thân thể nó rất to lớn, lại nặng trĩu nên trở thành thạch bàn vững chãi.

"Ngáo này, có muốn ra ngoài chơi không?"

"Àu..." Đại Ngáo tru một tiếng, nhìn ma ma của mình.

"Vậy có đi hay không?"

Con chó dụi dụi vào ngực cô, nó không biết.

"Chị xinh đẹp muốn ra ngoài chơi quá, nhưng không biết có được đi không? Mà chắc là được, vì bây giờ hẳn có để ý chị xinh đẹp đang làm gì nữa đâu."

Đại Ngáo gác đầu lên vai của cô nhìn Gấu Đần đang làm cái gì, Gấu Đần đang gồng mình cho ma ma nó dựa. Chó Đại Ngáo đột nhiên chen khỏi người của Hoắc Duật Hy, cắn áo của cô rịt đi cũng giống như để cứu bạn của mình.

Trên sân golf dẫn đầu là hai con chó cực to, chúng núc ních đi rồi lại chạy như hai con gấu đi động, Gấu Đần với bộ lông dày vàng óng, nó chạy bên cạnh Hoắc Duật Hy như một con thú cưng ngoan ngoãn, trong khi Đại Ngáo rất hăng hái chạy, nhưng đột nhiên nó bị vấp chân, ngã chống vó trên sân cỏ làm Hoắc Duật Hy phải cười ra tiếng, thấy thế Gấu Đần chạy đến cản tai của Đại Ngáo kéo nó dậy, sau đó chúng nó lại đuổi bắt nhau chơi vui vẻ để lại Hoắc Duật Hy đi phía sau lưng.

Cô như một thiên thần trong chiếc váy công chúa màu xanh lam, với bầu trời hòa tan làm một. Làn da trắng muốt như tuyết như sương, tóc đen nhánh mà bông bênh như mây, cô bung nhẹ mái tóc trên vai, một vẻ thần thơ càng làm cô trở nên thoát tục.

Cô lơ đãng nhưng nổi bật trên nền cỏ xanh muốt, dù nhỏ nhắn nhưng không dễ bị lấn át, đến khi hai con chó lớn sức nhớ đến ma ma, chúng nó quay lại bỏ nhào lên cô, sức cường hân đó đẩy cô loạn choạng rồi ngã xuống nền cỏ mượt mà.

"Này, đừng mà, rách áo của chị xinh đẹp bây giờ, mới mua thôi đó!" Cô đưa tay che chắn những đợt tấn công của hai chú chó, nhưng đáng tiếc đến khi chúng buông tha thì cô đã toi tã, mất hẳn vẻ thoát tục như tiên nữ vừa rồi, bây giờ đầu tóc lộn xộn, rồi bù nhìn thể thảm không chịu nổi.

"Chúng mày đúng là hư quá đi!"

Cô trong tiếng cười ngất ngây chống tay đứng dậy, phui phui mấy vết bẩn trên người sau đó mới tung váy đi tiếp.

Một tay cô dắt Gấu Đần vừa đi vừa nói, kể rất nhiều chuyện vui trên trời dưới đất mà cô nghe được, chỉ là con chó không biết ma ma có vui thật hay không, nó lắc lư cái bụng đi theo vậy thôi tỏ ra mình còn ngoan lắm.

Nói thêm một lát nữa, cô nhận ra sao Đại Ngáo không ồn ào như bình thường nữa, ngoái đầu lại cô gọi: "Đại Ngáo sao mày..."

Nói đến đây thì tiếng nói của cô tắt hẳn, phía sau từ khi nào Đại Ngáo đã ngoan ngoãn đi bên chân người đàn ông có vẻ mặt lãnh cảm, hẳn hững hờ nhìn cô khiến cô hơi hoảng, không đoán được tâm trạng của hắn lúc này.

Hắn về rồi! Theo cô ra đây từ lúc nào vậy, vẫn luôn đi phía sau lưng cô sao?

Chỉ là nghĩ đến đây Hoắc Duật Hy đã không nghĩ nữa, quay phát đầu lại như không nhìn thấy hắn, cố chấp đi về phía trước đại biểu cho một loại cảm giác không hài lòng vì sự xuất hiện của hắn.

Nhìn thái độ này của cô, ánh mắt người đàn ông khế híp lại thành một đường sâu dài, theo dõi bóng lưng của cô.

Gấu Đần thấy Tư Cảnh Hàn thì quấy đuôi liên tục, tuy đi cùng Hoắc Duật Hy nhưng nó luôn ngoái đầu lại nhìn hắn. Con chó đã qua huấn luyện, nó nhìn ra trên miệng ba ba là một loại khẩu hình miệng thì lập tức theo quán tính ly khai khỏi cánh tay của Hoắc Duật Hy, chạy về phía Đại Ngáo. Rồi không biết Tư Cảnh Hàn làm động tác gì, hai con chó đã trật tự chạy về phía biệt thự.

Hoắc Duật Hy lấy làm lạ, nhưng cô không kêu chúng nó lại được, cũng không muốn hỏi người đàn ông đã làm gì, cô dừng dừng tiến về phía rừng cây ngô đồng sau sân golf, tuy thế cô vẫn cảm nhận được ánh mắt của Tư Cảnh Hàn không dời khỏi mình, cũng biết hắn càng lúc tiến đến gần mình hơn. Rồi đột ngột, thắt lưng của cô cảm thấy một đợt căng thẳng, khi cô chưa kịp phản ứng thì đã nằm gọn trong vòng tay của người kia. Má cô đập vào ngực của hắn tưởng tận cảm thụ khối cơ rắn rỏi ẩn sau lớp áo sơ mi màu đen mỏng manh.

Hoắc Duật Hy trừng mắt không hiểu, ngược nhìn Tư Cảnh Hàn, ánh mắt của hắn rất bình thản, không nóng không lạnh, ngược lại động tác di chuyển rất nhanh, ôm cô đi sâu vào những tán ngô đồng rồi mất hút dưới màu lá vàng đỏ bên cạnh hồ nước lớn.

"Anh muốn làm gì? Buông ra!"

Tư Cảnh Hàn mạnh tay ép cô dựa vào một góc ngô đồng đại thụ, mặc kệ luôn sự khó chịu của cô, hắn không nói gì chỉ khom người rồi nghiêng đầu điểm đôi môi lên cánh môi ngọt ngào của cô.

Cố nhiên Hoắc Duật Hy giãy giụa rất dữ, cô chống hai tay muốn đẩy hắn ra khỏi người nhưng người đàn ông sức lực mạnh mẽ, kéo ngược hai tay cô ra phía sau như động tác trời, hắn chỉ nhấc một chân đã kẹp được hai chân của cô trong hạn định của mình.

Hoắc Duật Hy đến nước này đã thua kém hoàn toàn về mặt tinh thần và sức lực, cô không vui không muốn tranh cãi, cô muốn chống đối nhưng chẳng đủ sức lực, hẳn bây giờ hôn cô nhưng trước đó đã hôn phụ nữ khác, nên cô khóc.

Cô thấy dơ bẩn và buồn nôn.

Cô tức cười cho cuộc sống của cô bây giờ.

Cũng tức cười Tư Cảnh Hàn không hiểu được chữ yêu nên xây dựng như thế nào, nên hẳn mới có thể dang vòng tay ôm tất cả các nhân tình vào lòng mà chung đụng.

"Đừng khóc, vì em càng khóc càng khiến tôi muốn vui đập em hơn thôi." Hắn rất khê nói, giọng nói trầm thấp hay hòa tan nhiều loại cảm xúc khiến người ta nảy sinh ảo giác đó là một loại dịu dàng, nhưng thật chất không phải!

"Vậy tôi nên cười sao?" Cô khó khăn nói, ánh mắt đầy hơi nước.

Tư Cảnh Hàn vẫn giữ động tác hôn, nhưng là hôn lên khóe môi cô: "Cái này thì càng không nên, nếu bây giờ em cười thì tôi sẽ có cảm giác muốn hủy hoại em."

"Vậy anh muốn thế nào đây?"

"Muốn em ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi, hầu hạ tôi cho thật tốt, thật mùi mẫn vào."

Ánh mắt của Tư Cảnh Hàn gần sát bên cô, cô thấy được trong đôi mắt màu lam đó thứ sắc đẹp trong suốt như pha lê vụn vỡ, ánh lên tia sáng phản quang nhất, màu lam đó xanh hơn đại dương, sâu hơn vũ trụ, ngoài ra cô không nhìn thấy gì nữa.

"Anh biết chuyện này không thể nào mà. Cho dù tôi không khó chịu thì bạn gái của anh biết được cũng nhất định khó chịu."

Tư Cảnh Hàn hừ một tiếng, hẳn nhìn xuống xương quai xanh của cô, không phủ nhận lời cô nói nhưng cũng không khẳng định, hẳn chỉ đơn giản nói: "Hơn hết em vẫn nên làm tốt bổn phận của mình, chuyện bên ngoài không em cần để tâm."

"Anh nói nghe thật dễ dàng, nhưng anh có biết..."

"Hoắc Duật Hy, được rồi, em càng nói chỉ càng khiến tôi nghĩ em yêu tôi nên mới khó chịu như thế. Nên bây giờ, em dừng lại đi, em chỉ cần ở bên tôi khi tôi cần là được rồi, ngoài ta giao dịch của chúng ta không còn gì khác." Nói xong, hắn nói lỏng hai cổ tay của cô ra, gấp hai chân của cô xuống, rất dễ dàng cô đã ngã ngửa trên nền lá vàng đỏ ửng.

Hồ nước mùa thu phẳng lặng như một tấm kính lộ thiên, bên cạnh bờ những rặng cây đỏ màu lá xuống gây ra những va chạm rất nhẹ rồi vụt tan vào cõi lặng ấy, trời vẫn còn xanh lắm, ánh sáng vẫn đủ bao phủ khắp nơi, nhưng dưới đây rừng lá, bóng dáng hai con người chồng lên nhau lại như điều bí mật.

Chiếc váy màu lam của Hoắc Duật Hy đã bị xóc qua khỏi eo, chiếc quần con con tan xác dưới bàn tay đàn ông. Hai chân cô đã sớm rã rời sau những lần đi càn thô lỗ của hắn, dưới lưng cô, lớp lá dày như một tấm thảm êm ái, lúc cô vẫn còn nghe tiếng lá rơi xào xạc đến khi chỉ còn nghe thấy chuyển động của những chiếc lá dưới người mình, bên cạnh rồi cũng chỉ thế thôi.

Không muốn bị tổn thương thêm nữa, cô chấp nhận lặng im, ngoan ngoãn như một con búp bê.

"Đừng ở dưới thân tôi mà cứ như một cái xác không biết nói cười!"

Ánh mắt cô rệu rã bắt lại một chút linh khí, nhìn Tư Cảnh Hàn vẫn cao cao tại thượng, thậm chí quần áo trên người hắn vẫn ngậy ngấn chỉnh tề như lúc mới đến.

"Tôi đã ngoan rồi, vì sao anh còn không vui, hôm nay anh trở về, thứ anh muốn không phải đã đạt được rồi sao?" Giọng nói không còn sức lực của cô nghe thế nào cũng vô cùng mềm yếu và bi ai, hơn thế là oán trách.

"Thứ tôi muốn là cái thái độ rách rưới tinh thần này của em sao?"

Trước đây, cô ít khi khóc trước mặt hắn, bây giờ thì tần số lại nhiều hơn. Không biết là sự tra tấn tinh thần của hắn ngày một tàn nhẫn hơn hay là do cô không chịu nổi nữa những đã kích. Nhưng dù thế nào cô như thế này cũng dễ làm người khác phải đau lòng.

Hoắc Duật Hy nghe tiếng kéo khóa quần, vài tiếng loạt soạt do giày đập trên lá, sau khi Tư Cảnh Hàn chỉnh lại trang phục, hẳn lần nữa cúi xuống, sửa lại cho cô chiếc váy nửa lãnh nửa hở, rồi bế lên, dùng thân thể cao lớn của bản thân che chắn lại sự rách nát đáng thương ấy.

Cô không biết được sắc trời bây giờ đã thế nào, chắc là chiều muộn, cả khuôn mặt đều úp vào lòng ngực của người đàn ông, lưng hướng ra ngoài dưới sự bao bọc của bàn tay rộng lớn.

Đường về biệt thự khá xa, ánh nắng mặt trời ngã trên vai của Tư Cảnh Hàn như một người thiếu nữ quyến luyến nam nhân đẹp phi phàm, trên khuôn mặt trắng nõn, thứ ánh sáng kia càng thêm thuần khiết hơn, thì nhau chiếu rọi khiến làn da hắn càng thêm sáng, rồi ánh nắng ấy hôn lên đôi môi mông phiếm hồng, lên cả máy kiêu ngạo, cả làn mi dày rợp, khiến nó đỏ bóng vắt ngang sóng mũi thẳng dài. Gió thổi tung những nếp tóc của người đàn ông mà

thiên nhiên vừa yêu vừa hờn, vài sợi roi trước vàng trán thanh tú, đôi sợi lại bông bênh đánh vào nhau tựa như làn sóng.

Hắn vẫn ôm cô đi về phía trước, bước đi chậm rãi vững vàng chưa từng loạn nhịp, như chính cuộc sống hắn sắp đặt cho một ai đó. Hoắc Duật Hy nghe rõ tiếng trái tim hắn đang làm rung màng nhĩ của mình, nhịp đập đó chậm hơn nhịp đập của người bình thường, nhưng mạnh hơn, vững hơn rất nhiều. Trái tim của hắn chắc thật thà hơn con người khó đoán của hắn, nó sẽ không lúc này lúc khác, sẽ không nóng lạnh thất thường, sẽ không khiến cô từng yêu rất nhiều rồi lại hận rất nhiều.

Nhưng nếu đúng là như vậy thì vì sao trái tim này của hắn lại bạc tình như vậy, có thể cùng người đàn bà mình không yêu ân ái chung đụng hết lần này đến lần khác. Hay là vì tất cả đàn ông đều thế, trong khi người phụ nữ không thể hôn người mình không yêu thì đàn ông lại sẵn sàng lên giường cùng một cô gái nào đó họ chẳng có chút tình cảm nào.

Trái tim hắn chắc gì đã là trái tim có dòng máu nóng, hay đơn thuần chỉ là một vật giúp hắn tồn tại thôi, chứ hắn có bỏ ra tình cảm của mình với mấy ai bao giờ. Đến cuối cùng, thậm chí cô nghĩ hắn còn chẳng có trái tim, thứ mà cô nghe được nhịp động giờ đây chỉ là một thứ máy móc, có thể lên dây cót mà Tư Cảnh Hàn có thể sẵn sàng dâng hiến nó cho ác quỷ.

Đứng trên ngai ngự trị, muốn màn đêm phục tùng thì hắn phải lạnh lùng hơn cả màn đêm, phải hiến tế cho nó thứ mà nó thích thú, vật phẩm có đủ giá trị đó không thứ gì khác hơn là một trái tim - linh hồn của một con người sống.

Một con người không có linh hồn mà vẫn có thể đi lại, làm việc, ăn uống, trao đổi ngôn ngữ nhưng đó đâu phải là sống, mà đó chỉ là một dạng tồn tại. Nên Tư Cảnh Hàn cũng vậy, cô chưa từng thấy Tư Cảnh Hàn chưa từng vui quá nhiều vì một điều gì, cũng chưa từng thấy hắn hạnh phúc trên những thành công và chiến thắng, hắn đem hi vọng ái ố chân thật ném vào lặng yên bất chợt của những vì sao cuối trời, lặng yên rồi tắt mãi.

Lúc biết trong lòng hắn có một phượng hoàng của riêng mình, cô từng nghĩ rằng cô gái đó thật hạnh phúc, nhưng bây giờ cô mới biết đối với cô gái kia điều này có thể là một tai họa. Thế nên, vì sao bao nhiêu năm như vậy, Tư Cảnh Hàn có đủ mọi danh vọng và quyền lực để đưa cô ấy đến bên cạnh mình nhưng cô gái kia vẫn bất tin trong cuộc sống của hắn. Dù là Tiểu Tinh Linh hay cái người gọi là Bảo Bối, hoặc một ai khác nữa thì thế giới bên ngoài cũng không hề biết đến người hắn thật sự yêu thương, hắn càng không cho người đó một danh phận rõ ràng.

Minh chứng rất rõ ràng cho sự bất hạnh đó là việc hắn yêu cô gái này nhưng lại công khai mối quan hệ với một cô gái khác.

Huống hồ, hắn chưa từng khẳng định bản thân mình có yêu một ai đó.

Nên được hắn yêu chính là một loại bất bất hạnh, là tai họa muốn tránh không được, muốn thoát cũng không xong!

Tư Cảnh Hàn chưa vào tới biệt những hầu nữ từ trong ngõ ra đã mách tai nhau hỏi chuyện gì đã xảy ra, vì sao Đại Ngáo và Gấu Đen vào nhà lâu như vậy thiếu chủ mới bé tiểu thư vào, nhưng tiểu thư đã bị gì mà thiếu chủ phải bế?

Không ai thông suốt đến khi Hàn thúc nhắc nhở các cô nên làm đúng nhiệm vụ của mình, bản thân ông cũng không nói gì, chủ yếu hôm nay không để ai lui tới nhà biệt thự quá lâu, mà dặn dò tất cả người hầu và vệ sĩ về khu nhà của người làm sớm.

Tư Cảnh Hàn vào đến biệt thự, hắn không nói lời nào, hướng tăng ba phòng ngủ đi lên.

Đại Ngáo và Gấu Đen đang nằm ngủ giữa mấy nấc cầu thang, nghe hơi người liền động lỗ tai lên nghe ngóng, mở mắt ra nhìn thấy ba ba chúng nó lập tức bật dậy chạy đến.

"Ngoan, đi ngủ." Thấy Đại Ngáo muốn chồm lên chụp lấy chân Hoắc Duật Hy, Tư Cảnh Hàn liền trầm giọng nhắc nó, con chó hiểu, nó bệch cái mõng xuống kêu a a như báo rằng ma ma nó làm sao vậy?

Ba ba của nó lúc này không đủ kiên nhẫn để lặp lại lần nữa, hắn đã đi lên tầng.

Chuyện đầu tiên khi vào phòng Tư Cảnh Hàn làm là mang Hoắc Duật Hy đi tắm, ngón tay hắn cảm nhận nhiệt độ của mặt nước một cách chuẩn xác, sau đó đổ tinh dầu vào nước rồi đem cả mình và cô gái trong lòng bước vào dòng nước kia.

Hoắc Duật Hy lơ mơ trong thấy hơi nước động trên những tấm kính trong suốt, cô nghe bản thân mình đau quá, cô cúi mặt nhìn nước trong bồn dập dền, cô thờ nhọc hơn. Sau lưng cô động tác của hắn vẫn miệt mài, trên đôi vai trần đầy vết tích dấu tây chói lọi, bàn tay với những khớp tay xinh như trúc ấy vuốt ve làn da trên chiếc bụng phẳng lì của cô, hơi thở của hắn lúc đậm lúc nhạt du dương như một bản hòa tấu.

Nước mắt Hoắc Duật Hy lăn dài những trong những đợt công kích, tình mê ý loạn thả hồn trôi dạt vào những tầng mây lơ lửng.

Vì sao có thể giống Từ Mặc như vậy nhưng không phải Tiểu Bạch của cô!

"A..." Hoắc Duật Hy thét lên làm xôn xao cả những áng mây sắp lặn về chân đồi. Cô vùng lên đột ngột như một cách phản kháng tự phát tận sâu nội tâm.

Dùng hết sức lực cô có thể, đẩy người đàn ông ra, vụt chạy khỏi bồn tắm xông ra ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Người phụ nữ khó đỡ!

"A..." Hoắc Duật Hy thét lên làm xôn xao cả những áng mây sắp lặn về chân đồi. Cô vùng lên đột ngột như một cách phản kháng tự phát tận sâu nội tâm

Dùng hết sức lực cô có thể đẩy người đàn ông ra, vụt chạy khỏi bồn tắm chạy băng ra ngoài cửa.

Nhưng cô, chỉ là một con đê nhỏ so với Tư Cảnh Hàn, tay còn chưa kịp chạm vào cửa đã bị hấn đuổi kịp tóm lấy, kéo mạnh cô đẩy về phía giường lớn giữa phòng.

"Nổi điên cái gì? Em muốn trốn cái gì?!" Thế nhưng cô có thể chán ghét hấn đến như thế dù hấn đã cố gắng thật dịu dàng!

"Tư Cảnh Hàn, anh có thể tha cho tôi được không? Cầu xin anh, tôi cầu xin anh!"

Nước mắt cô rơi cũng nhiều như màu lá ngoài ban công rụng, hắt vào ánh mắt Tư Cảnh Hàn càng thêm sắc sỡ những hương vị làm trái tim hấn bị động. Nhưng mặc kệ, hấn mặc kệ trái tim mình cũng mặc kệ giọt nước mắt của cô, hấn chẳng đưa tay lau khô chúng, mà thật hững hờ nói:

"Chỉ như thế này đã chịu không nổi thì món quà sau này tôi tặng cho em làm sao tiếp nhận nổi đây?"

Lòng của cô quặn lại, từng cơn buốt giá len lỏi qua trái tim, cổ nén đau đớn để hơi thở không đứt quãng, trong hơi sương mờ mịt không biết khi nào trời đã tối dần, tiếng quạ kêu buồn thảm trên những cây sồi mờ côi trên núi thật xa hắt hiu vọng về.

Cô gục xuống, và khóc.

Ánh nắng cuối cùng đã chết, hơi thở cuối cùng của ban ngày là mây rặng mây đồ ung ửng như than nung. Hoắc Duật Hy nằm trên giường lẳng lặng nhìn ra ngoài ban công thấy tất cả cảnh vật ấy, lòng cô nao nao đượm buồn, cái u buồn của cảnh ngày tàn, cái u buồn trước một vương triều sụp đổ sắp sửa được thay ngôi đổi chủ.

Vương triều của ánh sáng mãi mãi.

Màn đêm đã về.

Giống như hấn từng nói, nếu như hai người đã không thể hiểu nhau thì hãy giã vò nhau đến giây phút cuối cùng.

Thì ra đây chính là một khởi đầu đầu cho những giây phút giã vò đó. À không, sự khởi đầu đó đã bắt đầu từ cái ngày mà Tư Cảnh Hàn khoác trên mình bộ quần áo trắng muốt của Tiểu Bạch, nói với cô ở đây không có Tiểu Bạch, chỉ có Tư Cảnh Hàn.

Được, nếu đã trải qua lâu như vậy cô vẫn còn sống thì hãy tiếp tục đi, những món quà của ác quỷ cũng giống như những điều bí mật trong chiếc hộp Pandora* giấu đầy tò mò và chết chóc. Nhưng cô vẫn còn Pandora hy vọng mang tên báo thù.

(*Trong thần thoại Hy Lạp, sự tích về chiếc hộp Pandora kì bí đã để lại cho nhân gian những điều thú vị và hấp dẫn. Theo truyền thuyết, đó là một chiếc hộp mà nàng Pandora - người phụ nữ đầu tiên đến thế giới loài người. Nàng Pandora đã được Zeus dặn kĩ rằng không được mở chiếc hộp đó ra. Nhưng với sự tò mò của mình, Pandora đã mở chiếc hộp ra và tất cả những gì trong chiếc hộp kì bí đó đã khiến cho tất cả những điều bất hạnh tràn ngập khắp thế gian: thiên tai, bệnh tật, chiến tranh... và chiếc hộp chỉ còn sót lại một chút "hy vọng" mang tên Pandora cho loài người để có thể tiếp tục sống.)

Từ khi nào hy vọng của cô về sự sống lại tiêu cực như vậy, cô không biết, cũng không nhớ nữa.

Tư Cảnh Hàn ở phía sau vẫn ôm lấy eo nhỏ nhắn của cô, vì cô bỏ bữa chiều nên hấn cũng phải bỏ bữa. Hấn cũng lặng im như cô vậy, không nói năng gì, khi không khí khắc nghiệt của những trận vật và tâm can lắng xuống một cách bất chợt, hai người duy trì động tác này cùng nhau ngắm nhìn sự thay đổi muôn màu ấy, nhưng trong lòng mỗi người có một cảm xúc và dự tính riêng.

Đột nhiên, Hoắc Duật Hy thấy lòng mình phẳng lặng quá.

"Hoắc Duật Hy, nói đi, rốt cuộc em tức giận tôi là vì tôi giam giữ em bên mình hay là vì tôi có quá nhiều phụ nữ?" Tư Cảnh Hàn rất lâu sau mới sâu kín hỏi.

Người con gái hấn ôm trong lòng cuộn lấy chần, dụi mũi vào đấy.

"Một câu trả lời khiến anh tức giận, anh vẫn sẵn sàng nghe?"

"Tôi không có sở thích tự ngược mình, nhưng lấy lòng tôi thật sự khó vậy sao?"

Hoắc Duật Hy không trả lời, không phải khó mà do cô không muốn khoản đãi ngọt ngào với người cô cho là hận nhất.

Tư Cảnh Hàn vốn dĩ không trông mong gì vào câu trả lời hần đã biết đáp án, nên cô im lặng hần cũng không hỏi thêm. Người khi không vui luôn nhàm chán trước những câu hỏi, càng không thể cho một câu trả lời tốt đẹp.

"Một người phụ nữ khó đỡ!" Hần nói.

Phải rồi, Na Mộc Lệ của anh thì rất dễ dỗ phải không? Chỉ cần nói vài câu cô ta liền nghe lời anh răm rắp, chấp nhận cả chuyện chia sẻ đàn ông của mình với người khác vẫn tỏ ra hạnh phúc ngất trời!

Hoắc Duật Hy cười lạnh, lúc này cô cảm thấy người đàn ông phía sau hơi cử động, hình như ngồi thẳng dậy rồi xuống giường. Có tiếng thay quần áo, một lát sau khi đã thay vào một quần dài màu trắng và chiếc áo len cao cổ kiểu chui màu đen, trông thể này hần non ra mấy tuổi.

Tư Cảnh Hàn cũng đem theo một chiếc váy dài sắc hồng phất ra cho cô, nhạ giọng:

"Mặc vào đi, rồi xuống nhà ăn tối."

Cũng đã muộn, mặt trời không còn chút khi sắc nào nữa, hình như đã được chôn cất sau những ngọn cây trên đồi. Quả thật cô cảm thấy đói rồi nhưng không đủ cao hứng để ngồi ăn một cách tử tế.

Uể oải mặc vào chiếc váy kia, dầu biết Tư Cảnh Hàn không rời mắt khỏi cơ thể mình nhưng cô chẳng buồn né tránh. Cô mặc xong hần đã tiến tới, không dùng bao nhiêu sức đã ôm được lấy cô đi ra cửa.

Bất ngờ, cửa vừa mở ra đã có hai thân hình đồ sộ, béo núc nằm canh hai bên chặn mất lối đi.

Gâu Đàn và Đại Ngáo nghe tiếng mở cửa lập tức bật dậy, quẫy đuôi liên tục kêu âu âu thật khê, chính bọn nó còn chưa được ăn tối do ba ba và ma ma không ăn. Gâu Đàn dụi vào chân Tư Cảnh Hàn một cách nhõng nhẽo, nó đói lắm.

"Em thấy hậu quả bản thân nhịn đói làm liên lụy đến chúng nó chưa?"

"Vậy tôi bảo anh chịu đói cùng tôi sao?" Cô cáu kỉnh nói, vẫn là một thái độ Tư Cảnh Hàn không thích ở phụ nữ.

"Đương nhiên, bé Duật của tôi phải biết tôi không ăn thì chúng cũng chẳng dám ăn. Nhưng không phải em rất thích hai con chó này sao, kết quả chúng nó bị tổn thương, người đau lòng nhiều vẫn là em. Nguyên nhân chính là do em chống đối tôi."

Hoắc Duật Hy trừng mắt nhìn Tư Cảnh Hàn, ngay cả như vậy hần cũng tính kế với cô được?!

Thâm độc!

"Thế nào, bây giờ có muốn ăn tối chưa?"

Hoắc Duật Hy buồn bực đẩy lồng ngực của hần ra, Đại Ngáo một bên chạy đến chân cô cắn lấy gấu váy, giục xuống tầng.

Nhìn theo bước chân khập khiễng của cô, khóe môi Tư Cảnh Hàn cố rướn lên một độ cong khiến tâm người khác phải đau đốn.

Gâu Đàn nhìn ba ba của mình, không biết sao trong mắt của nó là một nỗi buồn.

Trở lại chỗ Tề Thiệu Khanh làm việc, người ta thấy quanh anh lại lượn lờ khói thuốc, đầu lọc đã đầy trong chiếc gạt tàn.

Anh nghiện thuốc lá.

Khi anh suy nghĩ một điều gì đó thì càng hút nhiều hơn.

Một thói quen không tốt, cũng là khuyết điểm duy nhất của anh.

Thân hình cao lớn chìm trong khói như lẩn trong sương, anh ngồi lặng trên chiếc ghế tổng tài đã hai giờ liền, chẳng làm gì cả, chỉ hút thuốc rồi lại gạt tàn thuốc.

Tin trên báo anh đã sớm đọc hết rồi, cũng biết chắc chắn bóng lưng đó là Tư Cảnh Hàn, tuy nhiên anh không hề tức giận trước hành động này của hần dù anh biết khả năng rất cao Hoắc Duật Hy đang đau lòng muốn chết.

Cô hay tỏ ra bản thân đủ kiên cường chịu đựng nghịch cảnh, cũng hiểu bản thân nên hận người đàn ông kia, nhưng chỉ cần một thái độ của cô khi ở cạnh Tư Cảnh Hàn cũng để anh biết cô không điều khiển được bản thân của mình.

Trí Quân lúc này gõ cửa, cô không ngờ trong phòng lại đậm hơi thuốc lá như vậy.

"Khụ khụ khụ..."

Tề Thiếu Khanh lập tức dụi mắt thuốc đang cháy dở vào gạt tàn. Giọng anh lúc này hơi đặc, nhìn thư ký hỏi:

"Có chuyện gì sao?"

"Có một số giấy tờ cần anh ký gấp."

Tề Thiếu Khanh đón lấy, lúc này Trí Quân mới nói tiếp: "Anh có chuyện không vui sao?"

Động tác ký của Tề Thiếu Khanh không ngừng lại, anh rất bình thản trả lời: "Không có, chỉ hơi lo lắng."

Trí Quân không hiểu lắm: "Liên quan đến Hoắc tiểu thư?"

"Tôi có cảm giác sắp tới sẽ xảy ra rất nhiều sóng gió."

Lần này Trí Quân hơi cụp mắt, cô nhìn vào tách cà phê đã nguội lạnh của anh, đáy mắt phẳng lặng như cảm giác của một con người đã trải qua hết những nghịch cảnh trong đời, bây giờ còn sót lại chỉ là một sự đón nhận bình thản.

Bỗng dưng, Tề Thiếu Khanh lại hỏi: "Lạc Tư Vũ dạo này ở Tur thị thế nào?"

"Mấy hôm trước anh ta từ Canada trở lại đến bây giờ cũng không có động thái nào khác, còn nữa, lúc về có dẫn theo hai con chó lớn."

"Thế sao?" Tề Thiếu Khanh lại trầm mặt.

Trí Quân lại bổ sung: "Tôi còn nhận thêm thông tin người của Mộc Đường ở Nhật bản đang trở mình."

Mi tâm của Tề Thiếu Khanh hơi nhíu lại, năm đó ông ta bại trận dưới tay Tư Cảnh Hàn đến nay vẫn muốn trở mình, lúc trước thì chuyện này không quá bất lợi, nhưng lại đúng vào lúc này thì thật có vấn đề.

Anh suy nghĩ cẩn trọng rồi đưa ra quyết định: "Rút người của chúng ta ở Canada đi, tạm thời gác lại chuyện tìm Mộc Tích."

"Tổng tài, anh chắc chứ?"

Trí Quân muốn khẳng định lại, anh vẫn gật đầu. Đương nhiên anh không muốn buông tha chuyện này dễ dàng như vậy, nhưng lúc này giữ cho Tư Cảnh Hàn một khoảng trống vẫn có lợi đối với Hoắc Duệ Hy hơn.

Không phải anh đánh giá thấp khả năng của Tư Cảnh Hàn, mà anh đang vì cô gái mình yêu bỏ ra một chút vốn liếng, anh thiệt một chút cũng không sao.

Trí Quân đã hiểu, cô thầm ngưỡng mộ Hoắc Duệ Hy có được một người đàn ông sẵn sàng hy sinh cho cô một cách lặng thầm đến vô danh, không cần cô biết, cũng không mong cô báo đáp. Loại tình cảm này có mấy người phụ nữ trong tình yêu có được, họa chăng cô gái được sự may mắn đó cũng không phải là cô.

Vì người đàn ông kia đã từng vì lợi ích mà bán mất cô!

Sau khi chôn giấu cảm xúc này vào đáy lòng, Trí Quân mới nói tiếp: "Tôi hiểu rồi, sẽ liên lạc với người của chúng ta ở Canada sớm."

Tề Thiếu Khanh gật đầu, anh cảm tách cà phê lên nhưng nó đã quá lạnh, uống không nổi nữa nên lại đặt xuống.

Lập tức Trí Quân phát huy khả năng của một trợ lý đắc lực, cô cầm lên muốn thay cho anh tách khác nhưng Tề Thiếu Khanh ngăn cản.

"Không cần thay, bây giờ chúng ta ra ngoài ăn trưa một bữa."

Trí Quân đã hiểu.

Tề Thiếu Khanh đứng dậy, lấy tây trang vắt trên ghế mặc vào, lớp áo sơ mi màu trắng không che giấu được sự vạm vỡ bên trong, theo mỗi động tác của anh đều lộ ra hình dáng của các múi cơ săn chắc. Vậy mà đối với Trí Quân, cô nhìn anh không hề nhìn có chút hứng thú, thậm chí lúc anh đi ngang cô còn hơi lùi lại, nhắc nhở:

"Tổng tài, lần sau anh đừng hút thuốc nhiều như vậy, không tốt cho sức khỏe đâu." Đây không phải là lần đầu tiên cô nhắc nhở anh, cũng rất nhiều cấp dưới lo lắng cho sức khỏe của anh mà nói như vậy, nhưng đến nay anh vẫn không thay được thói quen này.

Không biết Tề Thiếu Khanh nghĩ gì, đến khi anh đi được một đoạn mới nói với Trí Quân: "Không ngờ cô cũng khó tính như vậy."

Thư ký của anh không trả lời, chỉ đưa động tác mời anh, Tề Thiếu Khanh rướn môi cười khế đi theo.

Nhà hàng Hoa Trung

Tur Cảnh Hàn đến đây cùng Lạc Tur Vũ và hai trợ lý nữa là Mạc Doanh và Mao Lập Tát.

Hắn cùng Lạc Tur Vũ ngồi một bàn còn hai trợ lý ngồi ở một bàn khác gần đó. Đương nhiên hắn không biết giữa Mạc Doanh và Mao Lập Tát xảy ra xích mích, bởi vì chuyện riêng của hắn cũng rất hỗn độn.

Hoắc Duật Hy hôm nay không đi làm, hắn cũng không để cô đi, dẫu sao với tình huống bây giờ muốn nói với nhau một lời dễ nghe là không thể nào. Thật ra hắn có thể dùng cường thế ép cô nghe lời, chỉ vì hắn không muốn làm thế. Lúc này hai con chó ở nhà cũng cần có người chơi với chúng, hắn không thể phủ định một chuyện, hắn rất thương hai tên nhóc đó.

"Một lát cậu đến thành phố N sẽ đi ngang Hàn Nguyệt?"

Lạc Tur Vũ nhướn mày như đã hỏi thì sao?

"Hoắc Duật Hy thích bánh ngọt của nhà hàng này." Tur Cảnh Hàn chỉ nói lưng nửa câu này để gợi ý rằng: cậu ghé mang cho cô ấy một phần.

Lạc Tur Vũ đặt nĩa trong tay xuống, uống một chút rượu, vẫn không trả lời. Hắn là đang nhớ đến chỉ mới hôm qua người đàn ông này còn muốn tổng hắn ra nước ngoài vì việc Hoắc Duật Hy tìm đến nấu cho hắn một bữa ngon, thì hôm nay thế nào lại dễ dãi như vậy?

"Tổng tài, chút nữa tôi rất bận, còn phải xử lý công việc trên xe."

Tur Cảnh Hàn vẫn cúi đầu dùng muỗng vớt lấy rau mầm đưa lên miệng, trông hắn không quá quan tâm đến việc Lạc Tur Vũ có từ chối hay đồng ý.

"Cậu có thể để lại một nửa công việc cho tôi."

Lạc Tur Vũ quăng hắn chiếc dao nhỏ trên tay xuống, tạo ra âm thanh vang cứng nhắc của kim loại.

Những thực khách xung quanh dù ở khoảng cách khá xa vẫn bị thu hút sự chú ý về phía này, đa phần đều là du khách người nước ngoài, họ thấy hai người đàn ông đẹp trai, cao ráo ngồi dùng cơm với nhau ở một góc riêng đã cảm thấy rất thú vị, bây giờ có vẻ một người đàn ông đang nổi giận thì càng tò mò hơn.

Vì Lạc Tur Vũ và Tur Cảnh Hàn không có một lời to tiếng nào nên họ cho rằng Lạc Tur Vũ đang giận lẫy mà thôi!

Quan hệ của hai người đàn ông đẹp trai luôn nhìn nhau càng thêm thú vị!

"Tur Cảnh Hàn, anh rốt cuộc đang làm gì hả? Lúc nóng lúc lạnh khiến cho tôi nghi ngờ có nên tin những quyết định của anh nữa không?"

Người ngồi đối diện với Lạc Tur Vũ không lập tức trả lời, qua một thoáng hắn lại nói một câu không chủ đề: "Lần này Lạc Phàm trở lại, bảo cậu ấy dẫn hai con chó về Canada đi."

"Anh..."

Đúng lúc này, có hai vị khách nữa bước vào, cư nhiên chính là Tề Thiệu Khanh và thư ký Trí Quân của anh. Anh cũng không ngờ sẽ gặp Tur Cảnh Hàn ở đây, tuy vậy vẫn giấu được sự ngạc nhiên vào đáy mắt, anh luôn bình tĩnh hơn người ngoài có thể đánh giá.

Trí Quân cũng hơi bất ngờ khi vị trí cô đặt gần chỗ của Lạc Tur Vũ và Tur Cảnh Hàn, phải nói là ngang nhau chỉ cách một bàn trống khác.

Nhà hàng này không thuộc sở hữu của hai tài phiệt lớn nhất thành phố K, nó là một nhà hàng truyền thống nổi tiếng với các món ăn Trung Hoa công phu và tỉ mỉ nhất, đặc biệt là các món tráng miệng.

Tề Thiệu Khanh đến thành phố K không lâu, ba năm nay Tur Cảnh Hàn cũng không lưu lại nơi này quá một tháng, dịp đến đây càng ít, mà chạm mặt nhau thế này lại càng hiếm hoi. Hôm nay, quả thật rất trùng hợp không báo trước.

Lạc Tur Vũ cảm thấy hơi hứng thú, hắn nhìn Tề Thiệu Khanh và Trí Quân một trước một sau ngồi vào bàn, cô gái kia thế nhưng lại ngồi cùng anh một cách tự nhiên như vậy, lúc này phục vụ nhà hàng đi đến, cung kính mời thực đơn che khuất tầm mắt của hắn.

Mạc Doanh bên này cũng nhìn một lần về phía Tề Thiệu Khanh, không ngờ hai vị thái tử của hai nhà tài phiệt lại có thể chung đụng ở một nơi dùng bữa.

"Có gì mà nhìn?" Mao Lập Tát không khách khí nói lạnh.

"Thì mắc mớ gì đến anh?"

Bị chặn họng, Mao Lập Tát ai oán đập cái muỗng trong tay xuống bàn, không ăn nữa rút khăn ăn lau khóe miệng.

"Mạc Doanh, cô đừng bướng, đánh đá như vậy không đàn ông nào thích đâu!"

Mạc Doanh đang ăn món tráng miệng, cô làm ra vẻ ngạc nhiên để chọc tức Mao Lập Tát: "Thế à? Ô hay, đúng lúc tôi cũng muốn sống độc thân cả đời. Nhưng cũng phải cảm ơn trợ lý Mao đã nhắc nhở nhé!"

"Cô..."

Lạc Tur Vũ nhảy bén nghe được tiếng chỉ chóc ở bàn sau lưng, hấn biết ngay Mao Lập Tát bình thường nghiêm nghị, cương trực lại bị Mạc Doanh chọc tức, thua dưới tay trợ lý của hấn nên bây giờ thật có chút hả dạ cho những khi bình thường Tur Cảnh Hàn chèn ép mình.

Không biết có phải bây giờ ở gần Hoắc Duật Hy nhiều quá nên đã bị cô ảnh hưởng mất rồi, mấy cái trò trả thù trẻ con này đâu phải dành cho loại người như hấn.

Vì hai nhà tài phiệt đại giá quang lâm, quản lý nhà hàng phải đích thân ra phục vụ. Sau khi lượt khách cuối cùng ra khỏi nhà hàng thì quản lý đã cho tạm dừng việc nhận thêm khách, đại khái phải chờ Tur Cảnh Hàn và Tề Thiệu Khanh rời đi thì còn may ra tiếp tục.

Trí Quân ngồi đối diện với Tề Thiệu Khanh, tuy vậy đôi lúc cô vẫn dùng dư quang ánh mắt nhìn về phía Tur Cảnh Hàn, Tề Thiệu Khanh nhận ra điểm này nhưng anh không nói gì, cũng không vạch trần cô, vẫn thản nhiên dùng bữa.

"Tiểu Hy thích muốn ăn thứ nào? Sẵn tiện cũng mang cho bọn Bạch Tứ một phần." Lạc Tur Vũ đã không muốn dùng bữa nữa, hấn lấy áo khoác chuẩn bị rời đi.

Tur Cảnh Hàn gọi phục vụ mang thực đơn đến, không cần suy nghĩ điểm tay lên mấy món cũng chính xác chỉ ra Hoắc Duật Hy thích loại đồ ngọt nào.

Lạc Tur Vũ nhìn thấy lòng hấn tự hiểu ý nghĩa của việc này là thế nào. Nhưng hấn không muốn nói nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Ảnh nóng!

Mạc Doanh được Lạc Tur Vũ thông báo phải xuất phát, cô cũng đã ăn xong, có thể cùng hấn rời đi bất cứ lúc nào. Mao Lập Tát nhìn cô điểm lại son, hơi chau mày:

"Trên xe chỉ có boss của cô, tô son làm gì, cho ai xem chứ?"

"Anh cũng thật lạ, sếp của anh kị phụ nữ son phấn, nhưng xếp tôi thì không. Anh không tô được nên ganh tị với tôi à?"

Mao Lập Tát nổi điên trước thái độ của cô, anh gắt giọng: "Mạc Doanh, cô là phụ nữ sao ăn nói không có chừng mực vậy hả?"

Mạc Doanh cũng bực dọc quăng luôn cây son vào trong túi xách, đứng dậy: "Tôi dù có chừng mực cũng là đối với những người biết chừng mực với tôi, chứ không phải là loại đàn ông thiếu phong độ như anh!"

Nói xong cô giậm gót đi đến chỗ Lạc Tur Vũ, gọi: "Phó tổng, bây giờ anh đi luôn chứ?"

Lạc Tur Vũ gạt đầu, đứng lên, phục vụ cũng đã mang phần đồ ngọt đến, hấn đưa cho Mạc Doanh nói: "Một lát cô dừng xe ở Hàn Nguyệt."

Mạc Doanh lập tức hiểu, nhận lấy hộp đồ ngọt. Cả quá trình này Tur Cảnh Hàn không hề nói gì cũng không dặn dò đến Hàn Nguyệt thì nói làm sao, cứ như phần đồ ngọt kia không phải là hấn dặn người mang đến.

Lúc Tề Thiệu Khanh bước vào Lạc Tur Vũ không hỏi, nhưng lúc hấn chuẩn bị đi lại đặc biệt hướng về phía anh nói một câu: "Tôi phải đi trước, hai người các anh ai cũng chớ có manh động, ăn một bữa cơm, muốn tiêu hóa tốt ít nhất tâm trạng phải vui vẻ." Nói đến đây, hấn hơi dừng lại, nhìn về phía Mao Lập Tát: "Đặc biệt là chủ tớ các cậu."

Đương nhiên sắc mặt Mao Lập Tát càng khó coi hơn, lườm nguyệt Mạc Doanh đứng cạnh Lạc Tur Vũ đang vãn về cánh môi, anh càng thêm bực tức. Tur Cảnh Hàn không nói gì trước lời mỉa của Lạc Tur Vũ, ngược lại Tề Thiệu Khanh lại cười nhạt, anh cầm ly rượu hướng Lạc Tur Vũ mời một cái: "Cậu thay đổi rồi."

Lạc Tur Vũ lắc đầu, không trả lời đi lời lại, chỉ hàm ý nói thêm một câu: "Tôi không thay đổi, chỉ có công việc phải làm là thay đổi. Bây giờ còn phải làm đến việc chuyển đồ ngọt đến biệt thự cho cô nhóc kia. Đi đây."

Trí Quân lần nữa nhìn về phía Tur Cảnh Hàn, thấy chỉ còn độc một mình hấn, từ đó cô không nhìn về phía bên này một lần nào nữa. Mà Tề Thiệu Khanh suy nghĩ về câu nói cuối cùng của Lạc Tur Vũ lại nhìn sâu vào Tur Cảnh Hàn, thấy hấn vẫn tỉ mỉ thưởng thức hương vị của mỹ thực trong đĩa, anh càng cho rằng lời nói của Lạc Tur Vũ có vấn đề.

Nếu theo lẽ thường, người ta sẽ nghĩ dù Tề Thiệu Khanh và Tur Cảnh Hàn không mấy mặn mà trong các mối quan hệ, nhưng ở trước mặt người khác bọn họ cũng sẽ nể mặt nhau chào hỏi vài câu hoặc ngồi cùng bàn chẳng hạn. Nhưng hoàn toàn ngược lại, chẳng ai nói với ai câu nào, chỉ toàn tâm toàn ý

dùng bữa trưa của mình một cách yên tĩnh, đến người vốn lạnh lùng như Trí Quân cũng hơi ngạc nhiên dầu rằng cô không nói ra.

Nhưng chuyện này không đáng nói bằng việc một tay săn ảnh đã bắt được thời khắc Tề Thiếu Khanh và Tư Cảnh Hàn cùng nhau bước ra từ nhà hàng kia, đơn giản đặt một tiêu đề gây bão: Thái tử gặp Thái tử!

Tin này không nằm trong dự tính khiến cả Tề Thiếu Khanh và Tư Cảnh Hàn đều bất ngờ. Lần này người chụp ảnh rất chính xác chụp rõ nét khuôn mặt của hai người đàn ông, đến cả một cái nhú mày hờ hững cũng chi tiết đến sắc sảo.

So với Tề thị thì phía của Tư thị gặp chấn động nhiều hơn bởi vì trước đây Tư Cảnh Hàn chưa từng lộ diện trước màn ảnh, đến bây giờ thì dung nhan của hắn đã rải đi hầu hết cả trong và ngoài nước, đều là trang bìa của các tạp chí thời thượng. Chỉ cần những ai xem báo và dùng mạng thông tin thì không ai không biết vị thái tử trong truyền thuyết có dung mạo tuyệt trần thế nào.

Về phía tên săn ảnh, không ai tìm ra tung tích của hắn, hắn chỉ tung lên các trang mạng bằng một cái tên nặc danh, khi Tư Cảnh Hàn và Tề Thiếu Khanh chưa kịp trở tay thì tin này đã lan rộng đi không thể kiểm soát.

Lần đầu tiên sau bao nhiêu năm rơi vào thế bị động, đương nhiên cả hai vị thái tử đều không hài lòng, nhưng truyền thông đã lan đi xa như vậy, chặn lại cũng không còn kịp.

Hoắc Duật Hy ở nhà thấy tin này cũng rất ngạc nhiên, trước là vì Tề Thiếu Khanh và Tư Cảnh Hàn xuất hiện cùng một chỗ, hai là Tư Cảnh Hàn lại để lộ mặt của mình. Cô vốn nghĩ hôm nay hắn sẽ không về Hàn Nguyệt vì bận dọn dẹp tàn cuộc nhưng hắn lại phá lệ về nhà rất sớm.

Cô ngồi ở phòng khách, hắn được Hàn thúc mời dùng nước ép hoa quả ngồi ở đối diện, cô nghe Hàn thúc hỏi hắn định giải quyết chuyện này thế nào.

"Bây giờ muốn xóa tin tức này đã không kịp nữa, chỉ còn cách là tìm ra tên săn ảnh đó rồi cuộc là người của ai."

Hàn thúc nghi hoặc: "Thiếu chủ nghi ngờ chuyện này là có vấn đề?"

Tư Cảnh Hàn gật đầu, lúc hắn muốn nói tiếp thì Đại Ngáo từ trên lầu chạy xuống bay vào lòng hắn, dụi dụi. Phải thuận theo vuốt ve bộ vừa trắng vừa đen của nó, hắn mới bảo: "Đúng vậy, tên săn ảnh kia không phải là do tình cờ may mắn mới chụp được ảnh, bởi vì tin tức về hắn là hoàn toàn bằng không, trắng tên trong danh sách các nhà báo, phóng viên của thành phố, thậm chí trong nước."

Gâu Đần được Hoắc Duật Hy ôm, cùng cô chơi game thấy ma ma mãi không bấm nữa thì nó giơ ngón chân của mình lên muốn cứu game, lúc này cô mới để ý bản thân đang tập trung nghe Tư Cảnh Hàn phân tích với Hàn thúc.

Cô thấy hơi mất tự nhiên, đặt iPad xuống bàn, muốn ôm Gâu Đần đi chỗ khác chơi nhưng nó không chịu, chồm mình chụp lấy cái iPad cũng may Hoắc Duật Hy chụp kịp mới không bị rơi xuống đất.

Bỗng nhiên Hàn thúc quay sang hỏi cô: "Tiểu thư, con đói chứ, thúc bảo người dọn cơm?"

Nghe tới giờ ăn, cô gật đầu rồi nói với Gâu Đần: "Không chơi nữa ăn cơm nào."

Con chó nghe hiểu không cào nhào nữa, vờn vai đứng dậy rồi nhảy xuống ghế lúc la lúc lác đi về phía Đại Ngáo cắn lấy cái cổ của nó kéo ra khỏi người ba ba.

Hàn thúc cười khẽ bảo: "Lúc này có ăn bánh ngọt rồi bây giờ nghe ăn bọn nó vẫn còn háo hức lắm, càng ngày càng béo ra."

"Có bánh ngọt ăn à, đúng là nặng hơn trước rất nhiều." Cảm nhận được chân của Gâu Đần vát trên mình để ngồi thẳng, Tư Cảnh Hàn gật đầu đồng ý với Hàn thúc, hiếm khi Hoắc Duật Hy thấy hắn có biểu cảm nhu hòa như vậy, xem ra Đại Ngáo và Gâu Đần rất được yêu thương.

"Nói thế thiếu chủ không biết cậu Vũ đem đồ ngọt đến sao? Vậy mà thúc cứ nghĩ thiếu chủ bảo cậu ấy mang đến cho tiểu thư." Hàn thúc nói một câu đã trúng được trọng tâm vấn đề, Hoắc Duật Hy nghe nhắc đến thì sống lưng hơi căng thẳng. Cô đã ăn hết rồi, cũng nghĩ đó là Lạc Tư Vũ đem cho mình thôi, bây giờ Hàn thúc nói ra khiến cô hơi hoảng hốt, khẽ liếm môi.

Tư Cảnh Hàn đề chân Gâu Đần xuống, đứng dậy dẫn nó đi về phòng ăn, để lại một câu hững hờ cho cả Hoắc Duật Hy nghe: "Không phải."

Thắng lợi ở buổi trao giải Kim Mã, Na Mộc Lệ tiếp tục trở thành cái tên hot hơn bao giờ. Khi không chỉ thành công trong sự nghiệp mà còn có được một người đàn ông có đủ danh vọng và tiền tài làm hậu thuẫn, quan trọng, không giống những kim chủ đã già của các loạt diễn viên nữ khác, người bạn trai này của Na Mộc Lệ lại sở hữu dung mạo phi phàm khiến bao phụ nữ khao khát.

Việc Tư Cảnh Hàn lộ mặt càng làm cô ta thêm hạnh diện, sung sướng.

Một buổi họp báo dành riêng cho cô ta là điều không thể thiếu, công ty quản lý của Na Mộc Lệ càng muốn quảng bá hình ảnh của cô ta rộng khắp, chiếm sòng tất cả các tin giải trí trong nước, phô trương thanh thế về các kế hoạch và dự tính sắp tới cho sự nghiệp của cô ta, cũng như các thông tin mà người ta đang quan tâm nhất chính là về người tình "kim cương" của cô ta - Tư Cảnh Hàn.

[Trước hết xin chúc mừng ảnh hậu của chúng ta đã lần nữa chiến thắng trong giải thưởng Kim Mã lần này, xin hỏi cô có suy nghĩ gì?]

Trước ống kính nụ cười của Na Mộc Lệ càng rạng rỡ và hút hồn, cô ta trả lời phóng vấn vô cùng tự tin và hợp lý.

Hoắc Duật Hy cầm iPad cùng Gâu Đần và Đại Ngáo xem, nhìn cô ta ăn mặc lộng lẫy với đôi giày cao gót, xinh đẹp như tiên nữ của công chúng cô không thể không thừa nhận, cô đang thăm ghen tị, cũng có được giây phút như vậy, đứng trước ống kính tự hào nói về ước mơ của mình và thành công đó.

Cô ăn quả mơ nhưng phát hiện nó chưa bắt thường, không muốn ăn nữa, cùng Đại Ngáo và Gâu Đần nằm vật ra giữa giường.

Sau bao nhiêu câu hỏi, phóng viên kia cũng đã chờ đến cơ hội thăm dò Tư Cảnh Hàn.

"Lúc trước ở thành phố N, được thông tin Lệ tiểu thư đã bắt đầu qua lại với Tư tổng, cũng có ảnh chụp được bóng lưng của ngài ấy. Vậy hẳn Lệ tiểu thư và ngài ấy đã bắt đầu mối quan hệ khá lâu, hôm nay Lệ tiểu thư có thể tiết lộ một chút đại khái là bao lâu không và vì sao, cơ duyên nào khiến hai người quen biết nhau?"

Nghe câu hỏi, Na Mộc Lệ cười có vẻ thẹn thùng, cô ta đại khái trả lời một cách khéo léo quen biết Tư Cảnh Hàn ở một buổi tiệc, còn về thời gian thì đã khá lâu, đủ để tìm hiểu.

Nói như thật, nghe sao cũng chói tai, Hoắc Duật Hy nhìn Đại Ngáo lại nhìn Gâu Đần rồi cả giận ném cái iPad qua một bên, chính bản thân buồn vui vô có cũng không nhận ra.

Cô gác chân kẹp lấy bụng Gâu Đần, ôm lấy cổ của nó, nhưng nó vẫn nằm trật tự, im thín thít. Trong màn hình, hình ảnh và âm thanh vẫn phát ra dai dẳng, tuy vậy cô vẫn không muốn tắt, mà lắng tay nghe. Phụ nữ hay khó hiểu như thế, càng ghét thứ gì lại càng để ý nó thế nào rồi.

[Và bây giờ xin hãy nhìn lại những cảnh quay tiêu biểu nhất đã giúp ảnh hậu của chúng ta chạm đến chiếc cúp danh giá của giải Kim Mã năm nay.] Phóng viên nữ hướng tay về phía màn hình lớn sau lưng, đoạn hình ảnh bằng video trình bắt đầu chạy.

"Hả? Có chuyện gì vậy? Chuyện gì vậy?"

"Trời ơi! Cái gì đây? Sao có thể... mau, mau chụp lại..."

Na Mộc Lệ nghe tiếng xôn xao của khán giả dưới hậu đài, thì quay lại nhìn lên màn hình, chính cô ta cũng phải giật mình bật dậy.

"Sao có thể? Lệ tiểu thư đây không phải là... Tư tổng sao, nhưng sao ngài ấy lại..."

"Bịch bịch bịch"

Hoắc Duật Hy chạy về phía thư phòng của Tư Cảnh Hàn, đẩy cửa ra, cô đã xông đến:

"Đồ khốn, anh điên à? Sao có thể làm ra cái hành động bỉ ổi như vậy hả?"

Tư Cảnh Hàn đang ngồi trên ghế làm việc, với hành động của cô hấn lạnh lòng giữ chặt cô lại, kéo ngược hai tay ra sau.

"Chủ động mở miệng rồi sao?"

Hoắc Duật Hy phẫn nộ gào lên: "Chẳng lẽ anh vì bất tôi nói chuyện mà biến thái đến mức tung loại ảnh này lên mạng truyền thông?"

Mi tâm của Tư Cảnh Hàn chau lại, nghiêm khắc nhìn cô, hấn cũng không khá hơn cô bao nhiêu, giọng rất lạnh: "Đừng mất bình tĩnh mà phán đoán mọi việc một cách ngu ngốc. Tôi làm ra chuyện tự hại mình để em mở miệng, em đang nghĩ tôi là kẻ ngốc hay đang quá đề cao sức ảnh hưởng của chính bản thân mình?"

Lạnh lùng đẩy cô xa ra, hấn lại nhìn vào màn hình máy vi tính, buổi phỏng vấn trực tiếp đã bị cắt sóng, nhưng ở một đầu khác, thông tin vừa rồi đã bùng nổ, tốc độ chia sẻ nhanh đến chóng mặt, không kiểm soát.

Không gì khác, đoạn hình ảnh ở buổi phỏng vấn Na Mộc Lệ không phải là cắt từ vai diễn của cô ta mà được đổi thành một loạt ảnh nóng. Mà diễn viên chính trong số ảnh đó không ai khác chính là hai người đang ở trong thư phòng này, hấn và Hoắc Duật Hy.

"Là ai làm?" Hoắc Duật Hy lâu lắm mới hỏi được một câu, mặt cô đã hơi xanh lại, xấu hổ, tức giận, ngượng ngùng. Từ lúc cô vào phòng tới giờ Tư Cảnh Hàn nhận điện thoại trên dưới gần hai mươi lần, có cả các cổ động của Tư thị.

Tư Cảnh Hàn cho rằng bây giờ không cần biết ai làm, cần biết trước hết là họ ra tay khi nào, làm sao thu được đoạn hình ảnh này để tìm ra kẻ địch nấp trong tối. Hấn kéo tay Hoắc Duật Hy đến, để cô ngồi trước mặt mình rồi chỉ vào màn ảnh, một loạt hình ảnh đều thấy rõ mặt của hấn nhưng Hoắc Duật Hy thì không.

"Số ảnh này cho thấy là trong phòng ngủ, hấn có người lạ vào phòng của chúng ta, em cho rằng là khi nào?"

Dựa vào những khả năng, Hoắc Duật Hy lên tiếng: "Là đêm anh bị sốt, tôi đưa anh về. Đêm đó tôi có bảo mấy hầu nữ đem thêm khăn mới vào thay cho anh, sáng hôm sau anh rất muộn mới tỉnh nên tôi cũng cho họ vào dọn dẹp lại phòng một chút."

Tư Cảnh Hàn cũng cho rằng giả thuyết này hợp lý nhất, vì bình thường hẳn không cho người hầu vào phòng, nếu có đến dọn dẹp cũng sẽ có Hàn thúc theo giám sát. Đêm đó hẳn phát sốt là đêm xuất hiện nhiều sơ xuất nhất.

Nhưng để có được thời cơ tốt như vậy hẳn là người được cài vào Hàn Nguyệt đã lâu, chỉ chờ cơ hội ra tay. Nhắm đến không phải là thứ gì khác, chỉ cần có được vài tấm ảnh hẳn và Hoắc Duật Hy thân mật trong thời gian công khai mối quan hệ tình cảm với Na Mộc Lệ thì kể như họ đã thành công.

Hắn để lộ tin mình và Na Mộc Lệ ở chung một chỗ cũng là lúc ở thành phố N, từ thành phố N trở lại không lâu thì phát bệnh. Chứng tỏ từ lúc hắn để lộ tin kia, đối phương đã chú ý lên kế hoạch, cũng biết hắn để Hoắc Duật Hy ở biệt thự Hàn Nguyệt, một khi hắn công khai với Na Mộc Lệ liền ra tay.

Lần này nhắm vào hắn là không nghi ngờ gì nữa, mấy hôm trước vừa để lộ mặt của hắn, mấy hôm sau đã tung đoạn hình ảnh này, không gì khác là để mọi người nhận ra hắn. Một khi danh tiếng và uy tín của hắn gặp vấn đề thì hàng loạt các hoạt động hợp tác thương mại sẽ gặp trục trặc.

Loại trừ khả năng Tề Thiếu Khanh làm chuyện bất lợi với Hoắc Duật Hy thì người duy nhất nhắm đến hắn và Tư thị chỉ có Mục Đương. Hơn nữa ông ta cũng không để lộ thông tin người phụ nữ trong ảnh là Hoắc Duật Hy để hạn chế người của Hoắc gia phát hiện tung tích của cô mà vào cuộc. Ông ta không chống đối được với nhiều thế lực như vậy, mà cả hắn và Tề Thiếu Khanh đều kiêng dè không muốn để Hoắc gia biết Hoắc Duật Hy ở chỗ này, nên để Hoắc Duật Hy vô danh trong bức ảnh sẽ có lợi hơn.

"Em bây giờ về phòng ngủ đi, tôi có chuyện phải giải quyết."

"Tôi không muốn ngủ, anh định giải quyết chuyện này thế nào?" Cô không thỏa hiệp nói.

"Được rồi, Tư Vũ vừa từ thành phố N trở lại, chúng ta xuống dưới chờ cậu ấy đến."

Khi cô và Tư Cảnh Hàn xuống dưới tầng, Hàn thúc đã tập hợp đầy đủ người làm.

Thiếu mất một hầu nữ tên Chu Nha.

"Thưa Hàn quân gia, từ chiều cô ấy đến trung tâm thành phố mua vài món đồ về cho tiểu thư, nhưng đến giờ vẫn chưa trở lại."

Hoắc Duật Hy đứng một bên cũng thừa nhận đây là có thật, cô cũng rất thường tiếp xúc với hầu nữ tên Chu Nha đó.

"Vậy thiếu chủ, có cần đi tìm cô ấy không?"

Tư Cảnh Hàn lắc đầu, "Không cần đâu." Hoắc Duật Hy không hiểu, hắn kéo cô ngồi xuống cạnh mình: "Người được đưa đến Hàn Nguyệt đều là đặc công đưa từ tổ chức tới, cô ta đã trải qua đặc huấn 10 năm, làm ở đây trên 5 năm đương nhiên biết hậu quả của việc phản bội, cho nên khi bị mua chuộc thì vừa hoàn thành xong nhiệm vụ sẽ lập tức bốc hơi, muốn tìm ra cô ta còn khó khăn hơn rất nhiều so với việc tôi thu xếp lại cục diện bây giờ."

Cô gái bên cạnh hắn giật mình, đều là đặc công sao?

Những người vệ sĩ nam cô không nói, nhưng những hầu nữ có vẻ yếu ớt này lại là đặc công?

Thấy Hoắc Duật Hy mắt tròn mắt dẹt nhìn những người hầu, Hàn thúc cười nhẹ biết là cô đang cá kình. So với các hành động của thiếu chủ thì tiểu thư của ông còn quá ngây thơ.

Bây giờ Lạc Tư Vũ lái xe vào, có cả Mạc Doanh đi cùng. Thấy Mạc Doanh, Hoắc Duật Hy cũng ngẩn người.

Hàn thúc cho gia nhân lui ra, sai đó giải thích cho cô hiểu: "Tiểu thư đã biết bên cạnh thiếu chủ có hai trợ lý là Mao Lập Tát và Ngự Khinh, cạnh cậu Vũ có Lục Nguyên và Mạc Doanh, họ đều là người của tổ chức."

Hoắc Duật Hy cắn cắn môi, bây giờ cô mới biết bản thân đã quá xem nhẹ những người ở bên cạnh Tư Cảnh Hàn, làm sao hắn có thể để những người tầm thường làm việc cho mình được. Bình thường ai cũng có vẻ hiền lành, nhiệt tình nhưng thật ra đều xuất thân từ sát thủ đặc huấn.

"Duật Hy, xin lỗi, làm cô thất vọng rồi." Tuy vậy, Mạc Doanh vẫn hướng Hoắc Duật Hy nói một tiếng.

Cô cười, lắc đầu.

Lạc Tư Vũ vừa ngồi xuống, đã có Gâu Đần sà đến, dùng chân đẩy ly nước cho hắn. Đại Ngáo chỉ quấy đuôi mừng mấy cái đã buồn ngủ sụp mí, nó gồi đầu lên đùi trái Tư Cảnh Hàn ngủ mất. Tay phải Tư Cảnh Hàn lại ôm eo Hoắc Duật Hy, hắn khoác tay còn lại lên lưng ghé salon, nhìn cảnh này hắn cứ như một vị vương tử với bên chân là súng vật, bên vai lại là mỹ nhân.

Đối với Lạc Tư Vũ chuyện này lại hơi gai mắt, Mạc Doanh đứng sau lưng hắn lại chú ý nhiều vào hai con chó gây bão trong công ty, quả nhiên cả boss và tổng tài đều rất cưng chiều chúng.

"Tiểu Hy, em nói bây giờ tôi nên làm sao để dọn tàn cuộc của hai người?" Một lúc, Lạc Tư Vũ mới trầm ngâm nói, hôm nay hắn dòi chủ đề hắn về Hoắc Duật Hy khiến cô không biết nói sao cho đúng.

"Là tôi sơ xuất, để người khác vào phòng." Cô cụp mắt xấu, dĩ nhiên là xấu hổ, loại ánh nhạy cảm chói mắt như vậy để bao nhiêu người xem, mà còn là người quen biết đương nhiên muốn đào một cái lỗ mà chui xuống.

Khác hẳn cô, người bên cạnh vô cùng thản nhiên, nhưng phải rồi, hẳn là đàn ông, thân hình đẹp thế kia không tự hào thêm thì có gì mà e ngại. Với cả chuyện xấu hẳn làm còn ít sao, vốn dĩ đã luyện thành bộ dạng đao thương bất nhập, thản nhiên như nước.

Lạc Tư Vũ nghe cô nói thì gật gật đầu. Xem ra vẫn còn biết khuyết điểm bản thân ở đâu, vẫn còn thuần phục được.

"Vậy mai anh để cô ấy đến làm việc lại không?" Hần hỏi Tư Cảnh Hàn.

"Nên đi." Tư Cảnh Hàn trả lời không do dự, điểm này khiến Hoắc Duật Hy nghi hoặc, đáng lẽ anh kia tung lên rồi thì người đáng nghi nhất chính là thư ký riêng như cô chứ, hẳn không giấu đi còn đem khoe khoang khắp nơi.

Đọc thấu tâm tư này của cô, Lạc Tư Vũ lên tiếng: "Nếu em không đến công ty còn khiến nhiều người chú ý hơn, thư ký riêng tổng tài đột nhiên vắng mặt sau scandal, chứng tỏ là đang chột dạ, ngược lại em đến công ty, ít nhất người trong công ty không dám xì xào."

Theo như hẳn quan sát, Hoắc Duật Hy ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Tư Cảnh Hàn như vậy đều nhờ công lao của vụ bê bối lần này gây ra, nếu không còn rất lâu hai người kia mới ngồi một chỗ mà không nặng nề thái độ. Dù không thể tốt nhưng cũng đỡ hơn mấy ngày qua.

"Còn nữa, dạo này em hạn chế sử dụng điện thoại, máy tính lại đi. Dẫu sao có mấy lời rất khó nghe trên đó." Hần cũng nhắc nhở thêm.

Hoắc Duật Hy gật đầu. Nếu không làm thì lần này người hâm mộ Na Mộc Lệ sẽ đem người phụ nữ trong ảnh ra giầy xéo, lột da trên con dao dư luận, cô ta gây nhiều thiện cảm trước công chúng như vậy không phải là vì một nguồn sức người đứng về phía mình sao.

"Chuyện lần này là nhắm vào cậu ta, em không cần lo lắng bọn người đưa tin vạch trần người trong ảnh là em. Em biết sắp tới phải thể hiện thế nào rồi chứ?"

Cô lại gật đầu.

"Được rồi, Mạc Doanh, Tiểu Hy chắc có nhiều chuyện không hiểu về cô, nên hai người có chuyện gì cần nói cứ nói đi."

Mạc Doanh hiểu ý, hướng Hoắc Duật Hy mỉm cười: "Duật Hy, có thể ra sân nghe tôi nói vài câu giải thích không?"

Tư Cảnh Hàn tiện thể buông tay đặt trên eo của Hoắc Duật Hy, thuận thế cô đứng dậy, Gâu Đản từ chỗ Lạc Tư Vũ đi theo cô và Mạc Doanh ra ngoài.

"Tiểu thư, để thúc dặn người làm cho hai người chút điểm tâm."

"Được, cảm ơn Hàn thúc."

Thế là ba người thuận thế rời đi, phòng khách chỉ còn Lạc Tư Vũ, Tư Cảnh Hàn và một con chó ngủ tui bụi.

"Được rồi, cậu nói đi." Tư Cảnh Hàn lên tiếng trước, hẳn nhìn ra Lạc Tư Vũ đang lừa Hoắc Duật Hy đi chỗ khác.

Lạc Tư Vũ ngả lưng dựa vào ghế, bây giờ hẳn trông như một con hồ lười ngồi ngả ngón trên ngai vàng của mình một cách uể oải, ánh mắt đen như mực đồng hắc ra những tia sáng bất thường.

"Lạc Phàm sẽ trở lại sớm, người của Tề gia đột nhiên rút khỏi Canada rồi. Anh ta muốn nhường đường cho chúng ta." Nói đoạn, Lạc Tư Vũ dừng lại, sau đó bổ sung: "Nhưng đó là chuyện của hai ngày trước."

"Vậy bây giờ cậu ta lại muốn chen vào sao?" Tư Cảnh Hàn vuốt mũi của Đại Ngáo, thản nhiên hỏi.

"Không phải, mà hôm nay người khác đã nhúng tay vào rồi. Thượng chủ, anh nói, người đó là ai?" Ngay cả cách xưng hô Lạc Tư Vũ cũng có chút đùa cợt, mà hẳn không phải loại người thích đùa cợt, trừ phi đó là chuyện rất nghiêm trọng. Quả thật, Tư Cảnh Hàn phải nâng mắt nhìn hẳn, nỗi ngờ vực càng thêm lớn, trầm trọng phun ra một tiếng:

"Hoắc Duật Thiên?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Năm đắm của Tề Thiếu Khanh

"Hoắc Duật Thiên?"

Nhanh như vậy sao?

"Không sai, là cậu ta." Lạc Tư Vũ chắc nịch khẳng định, cũng coi như là một thông báo.

Cái này không đến quá đường đột nên Tư Cảnh Hàn không phải ứng quá mạnh, chỉ là có phần suy tư, mắt hắn nhìn xuống Đại Ngáo, nó hơi uốn éo trở mình, không biết ngủ mơ thấy gì lại kêu mấy tiếng ư ừ rồi lại ngủ tiếp.

Hoắc Duật Thiên là người thừa kế của Hoắc gia, cũng là em trai ruột của Hoắc Duật Hy, người em trai này so với Hoắc Duật Hy chỉ kém hơn một tuổi nhưng hắn ta lại là một con rồng đối, bao nhiêu người trong gia tộc dòm ngó vị trí làm chủ Hoắc gia đều bị loại trừ bằng những thủ đoạn ngoan độc nhất. Nhưng không kể về thủ đoạn thương, người muốn nhúng tay vào giới hắc đạo chỉ ít phải có một vị trí nhất định. Tuy Hoắc Duật Thiên không phải là người của hắc đạo nhưng thế lực của hắn lại được bành trướng thông qua một người bạn chí cốt - Ngôn Phong - người này là lão đại của tổ chức Mafia thuộc địa phận HongKong, Ma Cao trải dài đến Italy.

Mafia và lĩnh đặc công trước giờ nước sông không phạm nước giếng, bởi vì một khi có xung đột xảy thường gây thiệt hại cho cả đôi bên, khó phân thắng bại. Tư Cảnh Hàn cũng có người của mình ở HongKong và Ma Cao nhưng trước giờ chưa từng xảy ra tranh chấp quá lớn, đa phần đều là nể mặt nhau tự động phân chia rõ ràng, quan hệ lạnh nhạt, căng thẳng nhưng không ai phạm vào ranh giới của đối phương.

Nhưng bây giờ lại khác, Hoắc Duật Hy - nàng công chúa lá ngọc cành vàng Hoắc gia mất tích bấy lâu, lại ở chỗ tôn chủ của "Vong", không muốn phân tranh e là khó như người tay không muốn bay lên trời.

"Chắc không cần nói thêm, anh đã đoán được cậu ta đã nghi ngờ người phụ nữ trong ảnh là Tiểu Hy mà bắt đầu dò xét chúng ta." Lạc Tư Vũ thêm một lúc lại nói, hiện tại hắn cũng không biết nên dùng thái độ gì để giải quyết tình huống này.

"Tôi nghĩ cậu ta bây giờ không phải đang nghi ngờ mà đã khẳng định chị của mình ở chỗ chúng ta rồi. Nhưng gia tộc của cậu ta vốn rất loạn, nên phan phui chuyện này thì sẽ cậu ta sẽ không, mà sẽ âm thầm hướng về chúng ta khai thác." Tư Cảnh Hàn rất bình tĩnh suy nghĩ, dùng chiếc nhẫn trên ngón áp út tay phải cạ cạ lên mũi của Đại Ngáo, khiến nó mở mắt nhìn xem có cái gì lạnh lạnh chạm vào mình.

"Vậy anh định làm thế nào?"

Dù sao đây cũng là chuyện riêng của Tư Cảnh Hàn, Lạc Tư Vũ hẳn là bạn cũng không thể thay Tư Cảnh Hàn giải quyết.

Tư Cảnh Hàn lấy trái táo trong đĩa hoa quả trên bàn tiếp khách cho Đại Ngáo, bón nó ăn. Hành động ân cần này lại làm Lạc Tư Vũ gai mắt. Như thế quá dịu dàng và quá thiên vị rồi. Mặc kệ Lạc Tư Vũ nhìn mình như thế nào, Tư Cảnh Hàn vẫn đứng đưng trả lời:

"Dựa vào mối quan hệ hai nhà Tề - Hoắc, Tề gia cậu ta với Hoắc Duật Thiên nhất định đứng chung chiến tuyến, cậu nghĩ Tề gia trước giờ nhường chúng ta một bước thì Hoắc Duật Thiên sẽ đánh lẻ hành động sao?" Loại người như Tề Thiếu Khanh dựng cho mình một loại ôn nhu, hiền lành như con cừu non, so với hắn thì anh chính là người của chính đạo. Nhưng thật ra, giống như hắn đã nói nhiều lần với Hoắc Duật Hy, anh và hắn là cùng một loại người, đều có thể vì mục đích của mình mà bất chấp thủ đoạn. Chẳng qua cô thấy thế giới đó của anh không thấy máu, nên cô tưởng anh là thánh nhân.

Tư Cảnh Hàn hiểu điều này, Lạc Tư Vũ và Mặc Lạc Phàm cũng biết chuyện này, và hơn hết Tề Thiếu Khanh càng hiểu rõ bản thân mình.

Bởi vì bọn họ có cùng một xuất phát điểm!

"Ý anh là Tề Thiếu Khanh khi nào chưa tìm ra Mộc Tích thì cả cậu ta và Hoắc Duật Thiên sẽ chưa hành động?" Tuy nói như vậy, nhưng Lạc Tư Vũ cũng đã khẳng định điều này. Kiêng dè của Hoắc Duật Hy là gì, chính là Mộc Tích, mà Tề Thiếu Khanh trước giờ cũng vì nỗi khổ này của cô mà liên tục nhường bước, lúc trước cũng không để Hoắc Duật Thiên biết chuyện này, bây giờ chỉ vì một con sâu róm thành công chui vào cái kén tằm mà mọi chuyện đã bắt đầu rắc rối.

"Nhưng chuyện của Mộc Tích cũng không còn nhiều thời gian." Lạc Tư Vũ bổ sung.

"Vậy phải coi Mộc Đường lão ta còn chờ nổi hay không."

Mắt của Tư Cảnh Hàn híp lại, nhìn Đại Ngáo đã cắn được nửa quả táo, còn có mảnh vụn rơi trên quần của mình, hắn không bức bối mà chỉ nhẹ nhàng phui bỏ, dỗ nó ăn cho hết. Không biết nghĩ thế nào hắn lại nói:

"Vũ, cậu sẽ không phản bội tôi chứ?"

Nghe Tư Cảnh Hàn hỏi, ánh mắt Lạc Tư Vũ vẫn phẳng lặng vô cùng, không hề ngạc nhiên hay phải vội giải thích, hắn đứng dậy, lấy tây trang lúc này đã cởi ra mặc vào: "Hề tồn tại trên đời, điều gì cũng có cái giá của nó, con người không có được là chưa trả tới giá mà thôi."

Tư Cảnh Hàn cười nhạt, "Thế nên?"

"Lúc anh chọn tôi, tôi nghĩ anh đã hiểu rồi." Nói xong, Lạc Tư Vũ không ngoảnh lại, bước ra đại sảnh với bóng lưng đầy kiêu ngạo.

Đại Ngáo ngóng theo, nó tru một tiếng vọng theo, rồi lại đưa cặp mắt xanh lam của mình nhìn ba ba, nó thấy mắt ba ba càng thêm sâu thẳm, nó không bơi qua đại dương đó được.

Hôm sau, tình hình đã căng thẳng hơn Hoắc Duệ Hy dự tính rất nhiều, từ lúc rời giường, cô đã thấy Tư Cảnh Hàn nghe điện thoại liên tục. Đêm hôm qua cũng vậy, sau khi Lạc Tư Vũ rời đi hẳn đến nửa khuya vẫn còn ở thư phòng.

Cô không qua tìm, hẳn vẫn bận. Hẳn cũng tịch thu luôn tất cả điện thoại và máy tính của cô, ép cô nằm trong tầm mắt của mình, ngay cả tivi cũng không cho bật, nhưng càng là như vậy cô càng biết chuyện này căng thẳng đến đâu.

Cô bảo Gấu Đen lên lấy được một cái điện thoại nhân lúc Tư Cảnh Hàn cùng cô ăn tối, ăn xong hẳn trở lại phòng làm việc, cô mới lên xem. Biết rằng có lời không hay nhưng khi xem rồi mới biết khó nghe đến mức nào.

"Ngay cả hồ ly tinh cũng còn cao giá hơn loại phụ nữ đó, ở trên người đàn ông mà chủ động vận vẹo như thế đúng là làm nhục mặt phụ nữ mà."

Lời cay nghiệt buông ra kèm theo những tấm ảnh minh họa bị soi đến từng chi tiết, trong đó có một tấm ảnh nổi bật nhất và được châm biếm nhiều nhất. Trong ảnh Hoắc Duệ Hy nằm bò trên người Tư Cảnh Hàn, còn may là phần eo đến đầu gối đã được chắn che lại, nhưng tấm lưng trần với hàng bướm bướm tinh xảo lại lộ từng mảng gợi cảm, đôi tay Tư Cảnh Hàn dường có ôm lấy cô nhưng thế nào cũng chỉ che được bầu ngực no tròn lấp ló nằm ép giữa lồng ngực của hắn.

Đa số fan hâm mộ của Na Mộc Lệ phản ứng rất kịch liệt. Trên weibo tràn ngập những lời miệt thị, chửi mắng.

"Các bạn thấy không, hẳn cô ta là chủ động cầu xin Tư tổng, trèo được lên giường ngài ấy. Ngay cả đàn ông còn không giành được thế chủ động, chứng tỏ cô ta đã lão luyện với cái trò lăn giường thế nào, không biết là nằm với bao nhiêu đàn ông rồi nữa."

"Đúng đúng, ba đời nhà cô ta chắc ăn ở thất đức lắm mới có loại con cháu không biết xấu hổ như vậy. Có thể trèo lên lưng, dùng thân xác rẻ mạt ra để nuôi cái miệng. Đúng là làm xấu mặt phụ nữ mà!"

"Nếu tôi mà bắt được cô ta, nhất định lột da, đánh chết con hồ ly đó, cho cô ta thỏa thích khỏa thân để người người nhìn thấy cái sở thích đáng tởm kia! Lệ tỷ, đừng buồn chúng em ủng hộ tỷ!"

"Đúng đó, Lệ tỷ, Tư tổng nhất định chỉ là nhất thời, chị đừng buồn. Chúng em ủng hộ chị!"

Bên cạnh ủng hộ Na Mộc Lệ, đương nhiên cũng không có ít người chỉ trích Tư Cảnh Hàn phong lưu đa tình quá mức, mới để lại nợ đào hoa. Thời gian trên các bức ảnh đều nằm trong khoảng thời gian Tư Cảnh Hàn trở lại thành phố K, lúc đó tin tức mối quan hệ của hắn và Na Mộc Lệ đã bắt đầu, dù mấy ngày sau mới công khai nhưng vẫn xem như Tư Cảnh Hàn đã bội ước với Na Mộc Lệ trong thời gian yêu đương.

Người làm ăn lớn, trọng nhất là chữ tín, nếu trong quan hệ cá nhân lại thất tín thì cũng liên lụy đến quan hệ xã hội.

Nên cuối cùng hai mũi dùi lớn, một là từ giới thương giới hướng về Tư Cảnh Hàn, một còn lại là dư luận xã hội đâm về phía Hoắc Duệ Hy.

Nhiều người bắt đầu so sánh vóc dáng của cô gái trong ảnh giống với người mẫu hay diễn viên nào, họ cho rằng đây là khả năng cao nhất tìm ra kẻ thứ ba đáng kinh tởm.

Càng đọc, Hoắc Duệ Hy càng thấy mặt mình cay, cái mũi đã thờ không thông. Lời khó nghe đâu phải chỉ nói nhân phẩm của cô, mà còn cả gia đình danh giá phía sau lưng cô cũng vô tình chịu tai vạ. Chỉ vì cô của hiện tại là tiểu tam trong tình yêu của người đàn ông đàn cô hận nhất với một người phụ nữ khác nữa.

Một lát sau, cô khóc, nhưng chẳng dám kêu thành tiếng, vì sợ Tư Cảnh Hàn nghe thấy.

Thật buồn cười.

Đến khóc cũng chẳng dám khóc.

Sáng nay đã họp cổ đông sớm, đa phần là vì tin tức kia đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến danh tiếng của Tư thị, khi người đứng đầu tập đoàn va vào bê bối tình ái, mà lại là trong thời gian công khai qua lại cùng ảnh hậu showbiz. Người hâm mộ của Na Mộc Lệ vẫn vô cùng phẫn nộ bắt Tư Cảnh Hàn phải có một lời giải thích thỏa đáng.

Trong khi đó, các đối tác trong và ngoài nước cũng vì chuyện này mà mất thiện cảm hẳn với tổng tài Tư thị, như dự đoán họ nghi ngờ sự uy tín của tập đoàn, và ngại danh tiếng của mình cũng bị ảnh hưởng nếu tiếp tục duy trì hợp tác. Cổ đông của Tư thị cũng vì chuyện này mà nháo nhào lên, cổ phiếu của tập đoàn không ngừng rớt giá, chưa đến 24 giờ mà thiệt hại đã rơi vào lỗi khó bù đắp.

Người muốn nhòm ngó vị trí của Tư Cảnh Hàn không ít, đều là những lão hồ ly muốn thừa nước đục thả câu, ý đồ từ lâu muốn đẩy hắn khỏi vị trí đó. Tuy nhiên, cổ phần trong tay Tư Cảnh Hàn đủ bóp chết tươi ý nghĩ của bọn họ, con số 70% khiến những lão già kia ngay cả mơ cũng không mơ thấy, chỉ có thể oằn mình chịu trận.

Buổi họp căng thẳng kéo dài ba tiếng kết thúc bằng một câu giải tán, Tư Cảnh Hàn đứng dậy đẩy cửa đi ra ngoài trong sự im lặng tột cùng. Hoắc Duệ Hy đóng máy tính của hắn rồi theo nhóm người Lạc Tư Vũ theo ra sau. Lúc này trong phòng mới bắt đầu to nhỏ.

"Thật không ngờ, lúc bình thường tin tức Tư tổng phong lưu không nói, nhưng lần này lại làm đến mức này thì chịu thiệt là chúng ta."

"Thế bây giờ tổng giám Trương ông định thế nào?"

"Còn có thể làm thế nào, ông chống lại hắn sao? Ngay cả phó tổng người giữ cổ phần lớn thứ hai cũng là người của hắn, đã định Tư thị này dù có bại cũng không đến lượt chúng ta chen vào!"

"Haiz..."

Trở lại phòng làm việc của Tư Cảnh Hàn, những người có mặt đều rất mệt mỏi, Mạc Doanh kéo Hoắc Duật Hy ra ngoài lấy nước cho các sếp lớn, trong phòng tiếp tục rơi vào trạng thái yên tĩnh.

Bất quá không lâu sau, Tư Cảnh Hàn lên tiếng, giọng hắn hơi khàn bảo Mao Lập Tát: "Bảo Ngự Khinh và Lục Nguyên bọn họ trước cứ yên vị giải quyết tốt chuyện ở Canada, chuyện bên này không cần lo lắng."

"Vâng."

"Bên phía truyền thông làm tới đâu rồi?"

"Thông tin đã được hạn chế đến tối đa rồi, dù vậy phía các nhà báo vẫn không dễ dàng buông tha, các tin thất thiệt cũng càng nhiều. Có cả mấy lời không hay..." Mao Lập Tát nói đến đây hơi dừng lại, anh nhìn sắc mặt của Tư Cảnh Hàn, đã biết hắn tức giận không hề nhẹ.

Dù vậy, bây giờ bọn họ không thể một loạt cắt đứt tất cả các tin tức, bởi vì càng là như vậy thì người hâm mộ Na Mộc Lệ càng nghi ngờ Tư thị dùng cường thế chế ngự tin xấu của mình, mà địch thủ của Tư thị sẽ có nhiều cơ hội công kích hơn. Chỉ khi nào hắn đưa ra một lời giải thích hợp lý, thì chuyện này mới đi vào quỹ đạo có lợi cho Tư thị giải quyết.

"Được rồi, cậu về văn phòng đi, chuyện đó tạm thời cứ khống chế như vậy, đừng để lan truyền ra nhiều hơn là tốt." Tư Cảnh Hàn nói, Mao Lập Tát gật đầu, đẩy cửa đi ra.

Lạc Tư Vũ đưa tay nói lỏng cà vạt, hắn cời luôn tây trang ngoài vắt lên ghế, đi về phía quầy bar trong phòng làm việc của Tư Cảnh Hàn tìm một điều xì gà, nhưng sức nhớ người kia không thích mùi thuốc lá thì làm gì có chuyện để mấy loại đồ đó trong phòng.

Ngay cả mấy chai rượu quý hắn trưng trong phòng đến những chiếc ly tinh xảo cũng tội nghiệp chúng, cả đời cũng không có người dùng tới.

Nghịch đời, Lạc Tư Vũ chọn một chai, tự mình rót ra ly, không mời Tư Cảnh Hàn.

Lúc này điện thoại trên bàn làm việc của Tư Cảnh Hàn reo lên, hắn ra hiệu cho Lạc Tư Vũ đứng gần đó nghe máy hộ.

[Tổng tài, có Tề tổng của Tề thị muốn gặp ngài.]

Nghe xong, cả Lạc Tư Vũ và Tư Cảnh Hàn đều chau mày lại nghi hoặc, nhưng Lạc Tư Vũ vẫn nói: [Mời Tề tổng đến phòng tổng tài.]

Gác máy, Lạc Tư Vũ quay lại chỗ bàn tiếp khách, tuy nhiên hắn và Tư Cảnh Hàn không trao đổi thêm điều gì, giống như đang đợi Tề Thiếu Khanh đến rồi mới tính tiếp.

"Cốc cốc cốc"

"Mời vào."

"Tề tổng, mời ngài." Thư kí lễ phép nói một tiếng, Tề Thiếu Khanh gật, thư kí sau đó lập tức rời đi.

Cửa vừa khép lại, Tề Thiếu Khanh đã sai mấy bước dài hướng về phía Tư Cảnh Hàn. Lạc Tư Vũ chực đứng lên nhưng không kịp.

"Tề gia!"

"Bụp"

Rất nhanh trên khóe môi của Tư Cảnh Hàn lưu lại một vết xước không hề nhẹ, anh nắm cổ áo của hắn ép lên tường, khuôn mặt tuấn mĩ hung hăng, đôi mắt luôn dịu dàng giờ trở nên đầy phần nộ.

Cả Trí Quân đi vào sau cũng giật mình sợ hãi, lùi lại mấy bước không hiểu.

Lạc Tư Vũ không kịp kéo Tề Thiếu Khanh ra, đến khi hai người đàn ông kia va vào nhau thì đã muộn.

"Tề Thiếu Khanh, cậu bình tĩnh đi."

"Lạc Tư Vũ, cậu còn thua tôi một vai đó." Tề Thiếu Khanh chặng ngang lời Lạc Tư Vũ, anh cực kỳ ít khi nổi giận như thế, Trí Quân lại càng sợ hơn, cô không nói được lời nào.

Lúc này ngoài phòng Mạc Doanh và Hoắc Duật Hy đẩy cửa chạy vào, chỉ thấy Tư Cảnh Hàn và Tề Thiếu Khanh song song đứng ngang nhau, nhưng mặt Tư Cảnh Hàn đã bị thương rướm máu.

Cả Tư Cảnh Hàn và Tề Thiếu Khanh đều liếc mắt nhìn người vừa tới, sau đó Tề Thiếu Khanh quát: "Trí Quân, các cô ra ngoài đi!"

"Anh Thiếu Khanh, A Tư các người sao vậy?" Hoắc Duật Hy hết ngạc nhiên thì hoảng hốt, vừa muốn bước tới thì Tề Thiếu Khanh lại lên tiếng, lần này là mệnh lệnh: "Tiểu Hy, ra ngoài!"

Trí Quân không làm khác được, kéo cả Mạc Doanh và Hoắc Duật Hy ra ngoài, đương nhiên Mạc Doanh không chịu, cô dẫn lại cánh tay của Trí Quân, lực đạo trên tay hai người không hề nhỏ khiến Mạc Doanh ngạc nhiên nhìn Trí Quân.

Thư ký của Tề Thiếu Khanh lại có thân thủ tốt như vậy?

"Mạc Doanh, dẫn Tiểu Hy ra ngoài đi." Lạc Tư Vũ đồng tình với Tề Thiếu Khanh nói với Mạc Doanh, lúc này cô mới gạt đầu, kéo Hoắc Duật Hy ra ngoài.

Cửa đóng lại.

"Anh nói với tôi thế nào hả Tư Cảnh Hàn, để bây giờ cục diện bày ra thế này?!" Tề Thiếu Khanh gầm nhẹ.

"Tề tổng, không cần mất phong độ như vậy, động tay động chân thật không phải lễ nghi." Tư Cảnh Hàn lạnh lùng nói, ánh mắt vẫn sắc bén và cao ngạo, nhưng hân không nổi nóng, cũng không đánh trả Tề Thiếu Khanh.

Tề Thiếu Khanh sắp nhàu nát cổ áo của hân. Anh rít qua kẽ răng một lời chất vấn: "Tôi nhường anh một nước, anh lại chơi tôi một nước này, đẩy Tiểu Hy vào thế người người phi nhỏ, không thể ngán đầu lên! Anh nói, anh có tư cách gì tranh với tôi, còn muốn tranh với tôi?!"

Anh nói đến đây, lằn nữa vung tay.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Cảnh báo của anh

Mặc Lạc Phàm vừa xuống sân bay đã lên xe đến hân Tư thị, để Nam Nam một mình về bệnh viện trước. Nhưng vừa đến trước cửa, đã được Mao Lập Tát gọi báo khẩn hỏi anh đang ở đâu mau đến chỗ Tư Cảnh Hàn, rằng Tề Thiếu Khanh đến, bây giờ đã vào phòng tổng tài, anh sững sờ rồi lập tức lao người về phía thang máy chuyên dụng lên tầng cao nhất.

Hoắc Duật Hy, Mao Lập Tát, Mạc Doanh và Trí Quân đứng trước ở một góc đợi chờ, lúc Mặc Lạc Phàm chạy tới cũng không có thời gian nghe họ nói quá nhiều đã đập cửa đi vào, đúng lúc thấy Tề Thiếu Khanh lại vung cánh tay anh lập tức nhào đến, từ phía sau luồn qua hai cánh tay Tề Thiếu Khanh, kéo anh lui lại.

Lạc Tư Vũ lúc này cũng thuận thế kéo Tư Cảnh Hàn ra, để tránh hân và Tề Thiếu Khanh lao vào ẩu đả.

"Tề gia, có gì cậu từ từ nói."

Đương nhiên Tề Thiếu Khanh không chịu, anh muốn vùng ra khỏi Mặc Lạc Phàm, ngay cả Tư Cảnh Hàn cũng vậy, nhưng Lạc Tư Vũ cũng kéo hân ra thật xa chỗ Tề Thiếu Khanh đang đứng.

Khung cảnh vô cùng hỗn loạn.

Đang mệt sau một chuyến bay dài, Mặc Lạc Phàm hơi nổi điên, anh đẩy mạnh Tề Thiếu Khanh xuống ghế salon quát lên: "Hai người bình tĩnh lại được chưa?!"

Đứng bên ngoài, dù đã có hết sức lắng nghe nhưng nhóm người Hoắc Duật Hy chỉ nghe được một câu đó của Mặc Lạc Phàm, sau đó không còn nghe tiếng động gì nữa. Hệ thống cách âm của căn phòng khá tốt, nếu không phải lúc này Mặc Lạc Phàm hét lớn thì căn bản không nghe được gì.

Một lúc sau, đột nhiên cánh cửa mở ra khiến bốn người ở ngoài phải giật mình, Mặc Lạc Phàm nhìn một lượt rồi điểm tay vào Hoắc Duật Hy: "Em lấy cho anh một cái khăn lạnh qua đây."

Cô ú ớ gạt đầu, đi ngay. Mặc Lạc Phàm nhìn mấy người còn lại, sau đó bảo: "Mao Lập Tát, Mạc Doanh, các người ngày càng rảnh rồi nhỉ, có khách đến mà còn không mời dùng trà, đứng đây hóng chuyện của sếp mình?"

Mao Lập Tát nhún vai, anh xuất hiện ở đây là vì Mạc Doanh và Hoắc Duật Hy chạy sang cầu cứu, nói có chuyện trong phòng Tư Cảnh Hàn, chứ anh nào muốn nhiều chuyện.

Mặc Lạc Phàm đương nhiên biết Trí Quân sẽ không để người khác sắp xếp nếu không có dặn dò của Tề Thiếu Khanh, nên anh hướng cô bảo: "Tề gia chỗ cô bảo có chút chuyện cần thương lượng với Tư tổng, cô có thể rời đi trước, hoặc ở chơi một chút nữa cũng không sao?"

Trí Quân nhìn Mặc Lạc Phàm, trong đôi mắt anh đã thu lại ý nóng lòng, gấp gáp của lúc vừa mới đến, lúc này, mắt anh hoàn toàn là vẻ cợt nhả, dừng đọng với mọi chuyện xung quanh, trên môi còn mang cả nụ cười hơi hư hỏng.

Tuy vậy, Trí Quân biết anh không phải là tùy hứng đuổi cô đi, hẳn là Tề Thiếu Khanh muốn vậy. Nên cô lập tức quay gót rời đi.

Trong phòng tổng tài, lúc này Tề Thiếu Khanh và Lạc Tư Vũ ngồi một ghế, Mặc Lạc Phàm và Tư Cảnh Hàn ngồi ghế đối diện.

Vừa xoa lên khoe môi của Tư Cảnh Hàn, Mặc Lạc Phàm vừa than thở: "Tề gia, khi không khi không sao cậu lại đánh Tiểu Bạch chứ? Xem này, rách cả khoe môi, chắc chắc, điệu này sao dám mở họp báo giải thích chứ?"

Anh lấy được khăn lạnh của Hoắc Duật Hy đem đến rồi cũng đuổi cô đi, khóa trái cửa tạo thành không gian riêng tư của bốn người đàn ông, nên thỏa thích nói những gì muốn nói.

"Giải thích? Hừ, anh ta còn có thể giải thích sao, ai sẽ tin?" Tề Thiếu Khanh khạc ra một câu miệt thị, nhìn chằm chằm vào Tư Cảnh Hàn. Lúc này, hẳn cũng hơi khó chịu, đẩy tay Mặc Lạc Phàm ra, rõ ràng chừng nói với Tề Thiếu Khanh:

"Tề Thiếu Khanh, một đám này của anh, xem như lần này tôi đã trả cho anh chuyện ở Canada, bây giờ chúng ta không còn nợ nần gì nhau, về sau có dây dưa cũng nhất định là anh thiếu tôi."

Tề Thiếu Khanh cười hừ một tiếng, anh tháo hai cúc áo trên cùng, cũng bằng giọng nói đầy lạnh lùng: "Anh nợ cũng là nợ cô ấy, chẳng liên quan gì đến tôi, cú đám vừa rồi là đòi lại một chút công đạo bấy lâu nay cô ấy chịu khổ, nay còn khổ hơn."

Mặc Lạc Phàm cùng Lạc Tư Vũ đồng thời thở dài, có cảm xúc bị chẹn lại cổ họng, không thể giải thích rõ ràng.

Ngược lại, Tư Cảnh Hàn giữ nguyên thái độ hững hờ, hẳn sờ khoe môi, cảm thấy sự đau rát lan dần đến đầu lưỡi, "Nếu anh đến đây vì lý do đó thì đã đạt được rồi, có thể rời đi."

Tề Thiếu Khanh không xúc động như lúc nãy nữa, trước lời mời tiễn khách của Tư Cảnh Hàn, anh lí trí đáp trả: "Một đoạn thời gian có thể hủy diệt một cô gái tràn đầy nhựa sống thành một người phụ nữ lúc nào cũng ôm trong người sự phẫn hận, tội ác này chỉ một cú đám là đòi được sao? Tư Cảnh Hàn, nếu anh không giải quyết được chuyện rối ren này trong ba ngày tới, tôi bất chấp anh có trong tay ai đi nữa thì cũng sẽ kéo băng được Tiểu Hy về phía mình. Lời tôi nói chưa bao giờ là hù dọa."

Nói xong, anh đứng dậy, muốn rời đi.

Nhắc đến vấn đề Hoắc Duật Hy thì Tư Cảnh Hàn cũng không khoan nhượng, tràn đầy khiêu khích, "Thế phải xem Tề gia của Tề thị tài giỏi đến đâu, có thể kéo lại được người phụ nữ đã yêu mất kẻ thù."

Ánh mắt Tề Thiếu Khanh không loạn, anh quay lại, từ trên cao nhìn xuống Tư Cảnh Hàn ngồi trên ghế salon đầy kiêu ngạo: "Cô ấy yêu anh hay yêu khuôn mặt này của anh, trong lòng anh cần phải hiểu."

"Vậy anh chắc cô ấy không có ngày động lòng sao?"

Tề Thiếu Khanh nheo đôi mắt màu trà lại, anh nhìn ra ngoài cửa sổ sát mặt đất, buổi trưa mặt trời lên thiên đình, bóng của cả thành phố đều rọi lên chính bản thân mình như một con người mang hai tâm hồn vậy.

Anh đương nhiên đã nghĩ đến vấn đề Tư Cảnh Hàn đã nói, chính anh cũng sợ một ngày như vậy, nhưng anh cũng không thể làm gì khác, vì trái tim đâu phải là con rối để người ta giật dây điều khiển. Trái tim là của Hoắc Duật Hy, tình yêu cho không biếu không, nên cô yêu ai thì dâng hiến cho kẻ đó, còn khi chẳng yêu rồi sẽ vô tình mà lại nhấn tâm chà đạp lên tình cảm của kẻ đơn phương, thế thôi.

"Tư Cảnh Hàn, cuối cùng tôi chỉ nhắc nhở anh, hẳn anh cũng Hoắc Duật Thiên cậu ấy đã biết chuyện Tiểu Hy ở chỗ của ai. Tôi có thể vì Tiểu Hy đau lòng Mặc Tích mà nhường anh, nhưng Hoắc Duật Thiên thì chưa chắc đâu. Cậu ấy chỉ có một chị gái này để yêu thương, nên sẽ bất chấp dù đối phương có là ai, hay hy sinh người nào đó để đổi lấy chị mình, cậu ấy cũng sẵn sàng." Đến đây, anh không nói nữa, mà sai bước đi ra.

"Tề gia, tôi đi với cậu." Mặc Lạc Phàm nói vọng theo, anh nhét cái khăn vào tay Tư Cảnh Hàn rồi theo Tề Thiếu Khanh mở cửa.

"Lạc Phàm, cậu định..." Lạc Tư Vũ hiểu Mặc Lạc Phàm muốn làm gì, hẳn nghi hoặc hỏi, rồi nhìn sang Tư Cảnh Hàn, nhưng Tư Cảnh Hàn giữ im lặng, không có ý định ngăn cản Mặc Lạc Phàm.

Thế là họ rời đi thật.

Hoắc Duật Hy thấy Tề Thiếu Khanh đẩy cửa đi vào, cô chực đứng dậy.

"Tiểu Hy, ngồi xuống đi." Anh bảo rồi đi đến bên cạnh cô, cũng ngồi xuống.

Mặc Lạc Phàm kéo Mặc Doanh ra ngoài, để lại một khoảng trống cho anh.

Nhìn cửa phòng đóng lại, Tề Thiếu Khanh mới đưa tay vuốt tóc Hoắc Duật Hy, anh nở một nụ cười trong tiếng thở dài: "Em lại chịu khổ rồi."

Hoắc Duật Hy lắc lắc đầu, bảo rằng cô không sao.

"Tiểu Hy ngoan, mấy lời của giới truyền thông một khi đã nhắm đến ai thì sẽ rất khó nghe, nên em đừng suy nghĩ lung tung rồi buồn biết không? Chuyện này cũng bất lợi với Tư Cảnh Hàn nên hẳn sẽ nhanh chóng giải quyết thôi, em yên tâm, cũng đừng lo lắng."

Mặc Lạc Phàm đứng bên ngoài, tuy anh đứng đây không lâu lắm nhưng thấy người đàn ông nào đó đã đi qua đi lại hai lần. Lúc anh đi ra, để cửa khép hờ nên đại khái bên trong nói gì đều nghe được, đương nhiên Tề Thiếu Khanh cũng chỉ nói những lời an ủi Hoắc Duật Hy, không hề nói chuyện riêng nào khác, càng không nhắc đến Hoắc Duật Thiên.

Tề Thiếu Khanh đến đây thì đã ngầm thỏa hiệp để Tư Cảnh Hàn tự giải quyết chuyện này, anh sẽ không nhúng tay, cũng sẽ giúp hẳn tạm thời hòa hoãn với Hoắc Duật Thiên, nhưng ngược lại hẳn phải để anh có được cuộc gỡ này với Hoắc Duật Hy.

"Tiểu Bạch, A Tư gọi điện bảo sắp họp cổ đông lần hai rồi, nói cậu mau qua đó." Mặc Lạc Phàm nói.

"Thư ký riêng còn ở trong kia, họp làm thế nào?!"

Bỗng dưng bị đạn nổ trúng, Mặc Lạc Phàm nghếch mặt ra, anh đã làm gì đâu chứ?

Phòng họp.

Chỉ nghe tiếng lao xào của giấy tờ được lật sang trang khác và vài tiếng gõ bàn phím khô cứng.

Những người dự cuộc họp chỉ dám âm thầm liếc nhìn đồng hồ đã đi được đến đâu, họ sắp bị bức đến điên rồi.

Vốn dĩ tình hình đang căng thẳng, nhưng không biết vì sao sau khi giải tán nghỉ giữa trưa xong, tổng tài bây giờ sắc mặt càng khó coi hơn, chỉ cần Tư Cảnh Hàn nhìn đến ai thì người đó giống như có tật giật mình, lông con đều nhảy xô lên.

Lạc Tư Vũ nhìn vào màn hình máy tính, giá cổ phiếu vẫn đang tụt dốc.

Liếc nhìn vị trí bên tay trái của Tư Cảnh Hàn vẫn trống không, hẳn thờ dài trong lòng.

Thoáng nghĩ đến lời của Tề Thiếu Khanh nói lúc nãy, hẳn thật sự quan tâm cách giải quyết của Tư Cảnh Hàn là thế nào.

"Tổng tài, hiện giờ người đổ xô vào chuyện này đã nhiều đến không thể kiểm soát. Nếu còn không cho giới truyền thông một câu trả lời thích đáng thì sớm muộn hoạt động kinh tế của chúng ta cũng có vấn đề. Mong ngài có thể..." Giám đốc tài vụ nói đến đây thì ngập ngừng, nhưng dường như đã được những người còn lại ủng hộ, ông ta nói thẳng hơn:

"Đây tuy là chuyện cá nhân của ngài, nhưng lại ảnh hưởng trực tiếp đến trăm vạn nhân viên, nên chúng tôi yêu cầu ngài hãy mở họp báo công khai xin lỗi vì bản thân một phút nhất thời. Hơn nữa, đề cô gái trong ảnh đứng ra chịu trách nhiệm."

Kết thúc câu phát biểu kia, cả hội trường càng thêm im lặng, không ai dám nhúc nhích, chỉ biết cúi đầu nhưng họ cũng đang chờ hồi đáp của Tư Cảnh Hàn.

"Ý các người là nên thừa nhận tôi đã sai, Tư thị đã làm sai rồi ngoa ngoắt đổ hết trách nhiệm cho cô gái kia?" Giọng của hẳn thật lạnh, không có hơi ấm, khàn trầm nhưng khốc liệt.

Giám đốc bộ phận marketing đỡ lời: "Tổng tài, đây là cách duy nhất đối với tình hình của chúng ta hiện nay. Nếu còn không như vậy, uy tín của ngài sẽ bị ảnh hưởng vô cùng nghiêm trọng, cổ phiếu rớt giá cũng không thể thu hồi. Thật sự thì đã trực tiếp ảnh hưởng đến lợi ích của các cổ đông như chúng tôi." Giọng nói ông ta ngày càng nhỏ dần, đầu cúi gập nhìn xuống bàn, chỉ như đang liều chết nói.

Tư Cảnh Hàn nâng mắt, chân trái của hẳn gác lên chân phải, ngón tay xinh đẹp từng nhịp gõ lên bàn. Hẳn nhìn một lượt những người có mặt, ngoại trừ Lạc Tư Vũ, Mao Lập Tất và Mặc Doanh thì chẳng có ai ngán đầu nhưng trên khuôn mặt đều thể hiện ra nét tán đồng với lời nói vừa rồi của giám đốc bộ phận Marketing.

"Những người còn lại đều tán đồng sao? Muốn tôi đẩy hết trách nhiệm lên đầu một người phụ nữ để bảo toàn danh dự cho Tư thị, bảo toàn lợi ích cho các người?"

"Tổng tài, thật xin lỗi!" Tất cả đồng loạt nói, nhưng bọn họ đã không còn đường lui. Đứng trước món lợi trong mấy ngày có nguy cơ bị xóa sổ thì ai không lo lắng?

Ngồi ở đây thì cứ ngỡ sống yên bình lặng nhưng thật ra chỉ vừa bước ra đường đã nghe đầy rẫy thị phi. Người làm lớn chuyện là giới báo chí, đưa tin liên tục Na Mộc Lệ đã nhập viện vì quá shock mà ngất xỉu tại trường quay, Tư Cảnh Hàn lại chưa đến thăm hỏi cô ta một lần hay lên tiếng quan tâm khiến dân tình càng thêm phần nộ, cơ hồ lập thành từng cánh người muốn bao vây Tư thị.

Nếu không phải hệ thống an ninh bảo vệ tốt đập tắt trước khi người biểu tình thì bây giờ đừng ai bước vào Tư thị làm việc mà có thể bước ra.

Chỉ một đêm và một buổi sáng, mà đã đến bước này, vậy thì những ngày sắp tới còn tồi tệ thế nào?

Ngay cả Lạc Tư Vũ cũng nhìn về phía Tư Cảnh Hàn, chờ đợi quyết định của hắn.

Giữa lúc một thứ căng thẳng như sợi dây đàn thì Hoắc Duật Hy nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

Tư Cảnh Hàn đánh mắt nhìn sang cô, những người còn lại cũng vì vậy mà hít thở không thông.

Lại có người đi trễ vào giờ phút này, còn là thư ký riêng tổng tài.

Đúng là ở gần cốp nên không sợ chết là gì.

Tư Cảnh Hàn đứng dậy, những người khác hết hồn, tim đánh thùm thụp.

"Chỉ mới một ngày mà đã chịu không nổi, hình như tôi đã quá đề cao các người để cho các người ngồi được vào vị trí này lâu như vậy."

Các cổ đông đều tái xanh mặt mày, không dám thở mạnh, chỉ nghe tiếng giầy da của Tư Cảnh Hàn tiến tới hai bước cạnh chỗ Hoắc Duật Hy đang đứng ngẩn ngơ không biết có chuyện gì xảy ra mà ai cũng căng thẳng hơn cuộc họp lúc sáng gấp bội.

Tư Cảnh Hàn nhìn cô, đôi môi mỏng thẳng tắp mím lại, đôi mắt nghiêm khắc, cả giọng nói cũng rất sắc: "Đi trễ, còn tự tiện đi vào, hình như em quên mất vị trí của mình ở đây rồi thì phải." Không đợi cô giải bày, hắn không lưu tình nói tiếp: "Bộ phận kế toán, cắt lương thư ký Hoắc tháng này cho tôi!"

Hoắc Duật Hy tròn mắt nhìn Tư Cảnh Hàn, hắn lại quát nhẹ: "Còn đứng ngây người, ra ngoài đi!"

Đương nhiên cô không chịu nổi thái độ này của hắn, lập tức xoay đôi giầy da nhỏ nhắn, xông ra ngoài.

Các cổ đông đang xem kịch hay của người thế mạng cho bọn họ, thấy Tư Cảnh Hàn quay lại liền cúi đầu, lần này Tư Cảnh Hàn không nói gì nữa chỉ cho bọn họ một ánh mắt rồi đi thẳng ra ngoài.

Lạc Tư Vũ thấy thế cũng đóng sập máy tính lại, lạnh nhạt nói một tiếng: "Giải tán!"

Theo bước chân của hắn, Mạc Doanh và Mao Lập Tát đi sau, tuy nhiên không thấy Tư Cảnh Hàn và Hoắc Duật Hy ở đâu cả.

Vừa ra khỏi phòng họp, Mao Lập Tát lại nhận thêm hai cuộc điện thoại, anh báo cáo luôn với Lạc Tư Vũ: "Không biết vì sao nhóm người của Mục Đương đã rút khỏi thành phố rồi, cũng không có thêm hành động nào khác."

"Tiếp tục cho người giám sát, đừng để xảy ra chuyện ngoài ý muốn vào thời điểm nhạy cảm này." Lạc Tư Vũ dặn dò.

"Còn nữa, tôi muốn hỏi tổng tài có đến chỗ Na Mộc Lệ không, trước tiên cô ta cũng là tình nhân trên danh nghĩa của ngài ấy, dù thế nào cũng cần xoa dịu dư luận." Mao Lập Tát báo cáo thêm.

Lạc Tư Vũ nghĩ đến vấn đề này, dựa theo tình huống bây giờ thì Tư Cảnh Hàn quả nên đi có lẽ một chuyến. Nhưng mà với tính cách của người kia, chắc gì đã chịu thỏa hiệp với giới truyền thông. Hơn cả, đám người đó không ngừng chia mũi dùi vào Hoắc Duật Hy, cơ hồ trong lòng Tư Cảnh Hàn đang tức giận không hề nhẹ.

Việc lúc nãy ở phòng họp, người ngoài cho rằng hắn đang tức giận mới đuổi Hoắc Duật Hy ra ngoài. Nhưng không ai chú ý, cô vừa bước vào thì hắn cũng cho giải tán cuộc họp. Vì lý do gì?

Rất đơn giản nhưng chẳng mấy người biết, Tư Cảnh Hàn chính là không muốn cho cô nghe thấy lời đề nghị của mấy lão già đó!

Ý tứ này, là bảo vệ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thế Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Na Mộc Lệ mất tích

Hoắc Duật Hy chạy chưa đến cửa phòng đã bị một lực đạo to lớn kéo lấy, đẩy cô vào một góc của hành lang, cạnh thang máy chuyên dụng.

Hệ thống thiết kế tòa nhà như một tổ ong bằng cửa kính, từ phía trên cao chót vót có thể nhìn thấy dưới đáy của cái ống cao mấy trăm mét.

Tề Thiếu Khanh đã về, là Mặc Lạc Phàm đưa anh ra ngoài, hai người đàn ông đi trong lặng lẽ không ai biết.

Hoắc Duật Hy bây giờ cố gắng lắm chỉ thấy khuôn cằm của Tư Cảnh Hàn, không với tầm mắt tới vết thương nơi khoe môi của hắn. Nhưng cô nghĩ Mặc Lạc Phàm đã xử lý ổn thỏa, nên lúc này hắn mới đến phòng hội nghị đường hoàng mà không ai phát hiện điều gì khác lạ, kể cả chiếc áo bị Tề Thiếu Khanh xiết đến nhăn nhúm như tổ đĩa cũng đã được thay bằng chiếc áo sơ mi màu đen phẳng phiu.

Cô hít một hơi, thật sự khó chịu muốn đẩy hắn ra, nhưng Tư Cảnh Hàn lại nâng một chân lên, kẹp cô vào giữa thân mình. Tư thế này khiến cô hoảng hốt nhớ tới mấy hôm trước ở trong rừng cây ngô đồng sau biệt thự hắn đã khinh bạc mình một cách thô lỗ. Vai cô run lên, trái tim đập từng hồi phập phồng và nghi ngờ, đề phòng chống hai tay trước ngực hắn.

Tư Cảnh Hàn để ý thấy biểu hiện chống đối của cô, động tác lại mạnh thêm vài phần lực đạo khiến cô phải đau đến nhăn mặt lại.

"Đau quá, buông ra!"

"Còn dám chạy không?"

"Con mắt nào của anh thấy tôi chạy?" Cô rất cay nghiệt nói làm sắc mặt hắn càng thêm khó coi.

"Coi bộ em nói chuyện với anh ta xong thì tinh thần liền phấn chấn lên hẳn, còn biết quay lại cắn người nữa."

Nghe ra ý tứ nĩa mai của hắn, Hoắc Duật Hy cũng thuận thế mà phản công: "Anh nói đúng nha, chẳng có ai nói chuyện yêu đương xong mà không vui vẻ gì hết, đương nhiên tôi rất có tinh thần rồi."

Dứt lời cô nhìn thấy sợi gân xanh trên cái cổ trắng nõn của hắn cũng nhảy lên, hầu kết lặn một đường bất mắt, cô cơ hồ nhìn rõ từng nếp vân da xinh đẹp.

"Quả nhiên người của Hoắc gia rất dễ dàng thay đổi, ngay cả lòng dạ cũng như một thứ tặc phẩm, có thể di dời đến bất cứ đâu, chưa từng một người nào kiên định. Rất tốt, đây mới là bản chất của dòng tộc Hoắc gia chứ!"

Người đẹp như Tư Cảnh Hàn nhưng lời nói nói ra cũng chẳng đẹp chút nào, hắn nói khó nghe đến mức người ta hít thở không thông, nói những thứ mà Hoắc Duật Hy mơ hồ nửa hiểu nửa không.

"Anh có tư cách gì để nói gia đình tôi chứ?"

"Đối với gia đình em, tư cách tôi không có. Nhưng đối với em, tôi lại có thừa đó, tiểu hồ ly trong ảnh nóng của tôi."

"Anh có biết xấu hổ không? Có thể nói một cách tự tiện ở đây như vậy?" Cô hơi hoảng, cuống quýt nhìn xung quanh. Tư Cảnh Hàn cười tà nịnh, hắn chống hai khuỷu tay lên tấm kính, vây cô trong hơi thở của mình, ý tứ xấu xa cuội đầu, bên tai cô thì thầm: "A, nếu như chúng ta ở đây để người khác nhìn thấy thì sẽ thế nào nhỉ, có phải là rất thú vị không? Đến lúc đó người bên ngoài sẽ biết cô gái nồng bỏng quần trên eo tôi không ai khác chính là thư ký riêng Hoắc Duật Hy."

"Tư Cảnh Hàn, khốn kiếp!" Cô toan dậm lên ngực hắn nhưng cổ tay bị bắt lại, người đàn ông nét cười càng xấu xa hơn: "Chắc, bé Duật, chớ nên mạnh động, người bên ngoài biết thì có là gì so với nhà họ Hoắc của em biết được. Em nghĩ xem, nếu tin này đến tai các bác và các chú của em thì bọn họ sẽ làm gì ba em, đến lúc đó, chẳng những Hoắc gia xấu mặt, mà cả chiếc ghế chủ tịch của ba em cũng khó giữ, huống hồ đợi đến khi em trai của em thật sự bước lên ngai cao kia thao túng, hẳn có tài giỏi đến đâu cũng vì em mà bị hủy đi tư cách làm chủ dòng tộc."

Ánh mắt của Tư Cảnh Hàn luôn là thứ vũ khí lợi hại nhất hắn có, trong đó phản ánh tất cả những quá trình mà Hoắc Duật Hy có thể tưởng tượng ra nếu cô bị bại lộ thân phận. Hoắc gia dòng tộc trước giờ không yên ắng, tuy là hào môn danh vọng nhưng tranh đấu ở phía trong nội bộ lại là một cơn ác mộng khủng khiếp.

Ba của cô - Hoắc Diệc Huyền, là người cháu nội thứ hai của ông chủ Hoắc gia, trước còn có một bác Hoắc Diệc Hàm, là trưởng nam. Sau có hai người chú Hoắc Diệc Phi, Hoắc Diệc Quân, và cuối cùng là một người cô Hoắc Diệc Ân.

Vốn dĩ không phải là người thừa kế duy nhất của Hoắc gia, cũng không là người có vị trí thứ nhất trong danh sách được chọn, nên từ khi ngồi vào vị trí làm chủ Hoắc gia, ba cô đã trải qua không ít sóng gió, tai tiếng, dị nghị cả sự chống đối ngầm ngấm từ thế lực của các chú và bác, chỉ cần một sơ xuất họ sẽ có một phần lý do khiến vị trí ba cô ngồi phải lung lay.

Bởi vì ngoài em trai của cô - Hoắc Duật Thiên thì thế hệ thừa kế tiếp theo của Hoắc gia không hề thiếu con cháu trai để đề bạt lên vị trí cao nhất đó, các chú và bác của cô, đời họ không làm được nhưng chắc chắn sẽ không để con của mình phải chịu thiệt, ngoan ngoãn đứng nhìn giang sơn đồ sộ kia rơi trọn vào tay gia đình cô.

Bây giờ, cô lại trở thành nỗi xấu hổ của Hoắc gia, cũng điểm yếu của ba và em trai mình, nên sức phản kháng của cô không còn đủ để chơi với Tư Cảnh Hàn nữa. Cô thua hẳn một nước, là để hắn chiếm được thế thượng phong luôn làm chủ ván cờ. Trong bàn cờ vua, con vua không là điều quan trọng nhất, mà hơn hết, kẻ lớn nhất chính là người điều khiển những quân cờ.

Tư Cảnh Hàn chính là người cầm cờ đó.

"Đề tiện! Anh thật sự đáng để người khác chán ghét mà!" Hoắc Duật Hy hét lên nhưng tiếng nói của cô bị chặn lại bởi cơn đau từ khuôn cằm truyền đến, cô nghe thấy tiếng nói trầm thấp cực lạnh quanh bên môi và cánh mũi. Cô thấy đôi môi mỏng vẫn luôn lạnh lùng mím chặt kia hé mở, mang theo hương vị thơm mát, sạch sẽ đến lạnh lẽo.

"Thế gian này có nhiều người chán ghét tôi như vậy, thêm một người cũng chẳng hề gì. Nhưng là em đó Hoắc Duật Hy, ăn nói phép tắc một chút, bản thân mới bớt chịu thiệt biết không?"

"Anh... anh muốn làm gì?" Hoắc Duật Hy hốt hoảng túm chặt cúc áo trước ngực, tái nhợt kêu lên.

Hắn điên rồi, đây là ở thang máy đó, người khác nhìn thấy thì thế nào đây?

"Tiểu tình nhân đương nhiên phải có nhiệm vụ làm kim chủ hải lòng rồi, nhưng mà bé Duật của tôi lại hư tới mức chẳng những cùng đàn ông nói chuyện tình tứ trong chính công ty của tôi, mà còn thẳng thắn đối nghịch tôi như vậy, không phạt em, em sẽ càng hư hỏng!" Lời hắn nhẹ tênh, như gió thoảng trên không, như mây dạt trôi trên biển khơi muôn dặm nhưng làm Hoắc Duật Hy phải hải hùng.

"Tư Cảnh Hàn, anh điên rồi! Đây là thang máy, một lát sẽ có người biết bây giờ!"

"A, ý em là không ai biết thì được?" Hắn xuyên tạc ý tứ của cô, nụ cười như ác quỷ chuẩn bị nuốt thịt con mồi, "Thế thì một lát em phải kêu nhỏ một tí, biết không, hử?"

Hoắc Duật Hy tuyệt vọng bị đẩy dựa vào tấm thủy tinh lạnh ngắt, nơi góc khuất của dây hành lang, cô bị nâng eo thật cao, từng lần giáng xuống khiến đôi chân yếu dần sức lực. Bên ngoài không nhìn được vào trong, nhưng bên trong này lại nhìn rõ từng làn xe không dứt nối đuôi chạy vất qua con sông thành phố.

Nước mắt cô đã chảy rơi nhiều hơn, cô thấy nhục nhã chứ nào có một khoái cảm hay yêu thương nào, toàn thân cô đau, tâm cô cũng đau, một cách bất chấp... cô không ngăn được trái tim đang rỉ máu.

Tư Cảnh Hàn ngâm trong môi là miệng ngọc kèm theo những tiếng nức nở khe khẽ của cô gái, tiếng khóc đó chạy thẳng đến đáy lòng của hắn, chúng rơi ầm ầm xuống đó, tan vỡ, lan tỏa và nặng nề. Hắn dứt khoát nhắm mắt lại.

Hoắc Duật Hy hận hắn! Hận hắn thật rồi!

Hắn biết chứ.

Nhưng hắn có làm khác được đâu.

Qua thật lâu, hắn mới nói lỏng cánh tay, buông cô gái trong ngực ra. Cô từ trên mất hết sức lực, nhũn cả gối, khụy trên mặt đất, trước mặt cô không thấy gì hết, chỉ có nước mắt mà thôi, từng giọt to bằng hạt đậu, thấm qua đôi môi hao gầy vì sự chà đạp, nhưng nó vẫn còn tươi tắn lắm đấy thôi.

Tư Cảnh Hàn ăn mặt chính tề rồi đứng thẳng, hắn nhìn ra ngoài cửa kính, hắn không cúi xuống nhìn cô đôi lần, vì hắn nghe tiếng cô khóc, hắn biết cô đang đau khổ, lòng cô đang chết. Hắn vẫn nhìn ra bầu trời, nhưng trước đó, trên những tấm kính là từng giọt nước mắt của cô.

Bất chợt hắn nhớ đến một người cũng từng khóc đến đáng thương như vậy, hắn lúc đó thật đau lòng.

Lúc đó thật tốt, hắn không có gì cả nhưng hắn còn có thể tự do đau lòng, mà ôm lấy người đó. Bây giờ, hắn đã có gần như tất cả, nhưng sự tự do của hắn cũng chẳng còn bao. Bây giờ hắn không được đau lòng.

Một góc khuất, lặng lẽ hai bóng dáng, một người cúi xuống, nhỏ xuống nền đất nổi oán hận, một người đứng thẳng, bình thản đợi chờ.

Rốt cuộc, ai khổ ai đau?

Không mất bao lâu, thêm một ngày nữa đã trôi qua, đến ngày thứ ba cục diện đã làm lớn đến mức đường vào cổng công ty không có lối đi.

Lạc Tư Vũ và Tư Cảnh Hàn ngồi trên xe thương vụ vừa thoát khỏi vòng vây của đám phóng viên lại mắc thêm một nhóm người khác theo đuôi.

"Bọn người kia đúng là địa đevil!" Tiểu Vương mắng khê, đánh lái cắt đuôi.

Na Mộc Lệ nhập viện ba ngày, đương nhiên số lượng phóng viên đến bệnh viện để tìm cô ta phỏng vấn cũng không ít. Đa phần đều là về mặt tiểu tụy, đáng thương, lời cô ta nói nhiều nhất là: "Tôi tin Cảnh Hàn, anh ấy nhất định không phụ tôi."

Một câu nói này của cô ta càng đẩy Tư Cảnh Hàn vào thế khó. Bề ngoài đang khẳng định tình cảm và lòng tin cô ta đối với Tư Cảnh Hàn sâu đậm bao nhiêu, nhưng thật ra đang ngầm ép đòi sự đáp lại của Tư Cảnh Hàn. Nếu như hắn mãi không cho lời giải đáp thỏa mãn trước báo chí, hoặc tình huống bỏ mặc cô ta vào lúc này thì người ngoài sẽ nghĩ thế nào?

Bắt buộc hần phải tiếp tục diễn đúng một vai người tình đến tìm cô ta, cho ta một vị trí nhất định trước mặt công chúng.

"Không ngờ Na Mộc Lệ lần này cả gan như vậy, lại phát biểu thể trước mặt đám phóng viên, cô ta đang giả ngốc hay muốn chơi chúng ta?" Lạc Tur Vũ vừa nói vừa nhìn vào kính chiếu hậu, đám phóng viên đã bị cắt đuôi. Nhưng bọn họ đang trên đường đến bệnh viện, ở đó hần cũng có phóng viên phục kích.

"Chuyện này không quan trọng, quan trọng làm thế nào cô ta lại có gan lớn như vậy." Tur Cảnh Hàn nghiêm túc suy nghĩ, đầu mảy của hần cũng chau lại. Hần đang bất mãn.

"Có ba trường hợp thôi, một là xuất phát từ tâm địa của phụ nữ đối với tình địch, cô ta nhắm vào Tiểu Hy, muốn dồn Tiểu Hy vào chân tường nên ép cậu phải cho cô ta một vị trí vững vàng trước báo chí, và biến Tiểu Hy thành tiểu tam đáng phi nhổ. Hoặc lý do thứ hai là do có người tác động." Lạc Tur Vũ thân nhiên nói.

Tur Cảnh Hàn gõ ngón tay lên đùi, hỏi Lạc Tur Vũ tiếp: "Vậy còn lý do thứ ba?"

Lần này, Lạc Tur Vũ không trả lời, chỉ nói: "Nói nhiều quá sẽ mất hay, còn lại cậu tự hiểu đi."

Tiểu Vương nhún vai, thế mà giờ này hai người đàn ông kia còn có tâm tình bốn cọt nhau. Nhất là phó tổng, hình như thay đổi hẳn rồi, đối với thiếu chủ lúc dùng giọng điệu này, lúc lại dùng thái độ khác. Hết "anh với tôi", khi lại "cậu với mình" khiến anh ta phải nổi gai ốc.

"Cậu cắt lương của Tiểu Hy, cô ấy giận dữ sao?" Lạc Tur Vũ lại hỏi.

Tur Cảnh Hàn suy nghĩ một chút, từ sau việc xảy ra ở thang máy chuyên dụng cô bắt đầu làm lì hơn, suốt ngày chẳng nói mấy câu cả, Mặc Lạc Phàm đã dẫn Đại Ngáo và Gấu Đen đi rồi, nên cô không có ai để chơi cùng nữa. Nên càng cô độc hơn.

"Minh làm vậy là sai sao?" Câu này của Tur Cảnh Hàn không phải nói hần cắt lương của Hoắc Duệ Hy là sai hay sao, mà mang một nghĩa khác, chỉ có Lạc Tur Vũ mới hiểu.

"Cậu hỏi hận?" Lạc Tur Vũ không trực tiếp trả lời mà hỏi vặn lại.

"Không có."

"Nếu đã không hỏi hận thì cần gì biết đúng hay sai, Tur Cảnh Hàn, cậu nên ý thức điều gì quan trọng hơn, ai mới là người cậu có thể sống cùng cả đời."

Tur Cảnh Hàn đánh mắt nhìn ra cửa sổ, lúc này trên đường cao tốc là những chiếc xe chạy bạt mạng để nhanh đến cái đích đã dự tính, còn hần, cũng lao vun vút nhưng với một kế hoạch mà hần không muốn đến đích.

"Hiểu rồi." Đến cuối cùng hần chỉ đậm mặt nói một câu này.

"Vậy bây giờ đến bệnh viện cậu nên làm tốt một chút, đừng vì một ánh mắt vô tội mà dừng bước."

Tur Cảnh Hàn phải nhìn sang Lạc Tur Vũ, hần cũng nhìn Tur Cảnh Hàn, nói chận: "Người ngoài cuộc nhẩn tâm, nhưng là cái nhẩn của sự sáng suốt."

Tiểu Vương nhìn họ liếc mắt đưa tình mãi cũng chán, anh đem tầm mắt trở lại tay lái, như có linh cảm, tai nghe trên tai lại có tín hiệu. Vừa tắt máy, anh khẩn cấp thông báo:

"Thiếu chủ, Na Mộc Lệ mất tích rồi."

Một nơi khác.

"Các người là ai, sao lại bắt tôi đến đây? Chẳng phải tôi đã làm theo yêu cầu của các người rồi sao?"

Trong căn phòng đầy chàm trở tỉnh xảo, Na Mộc Lệ bị trói gô nằm trên mặt đất, quanh cô ta là hai hàng người mặc tây trang đen, giày da và kính râm cùng màu. Khuôn mặt nào bất kể cũng lạnh lùng không nhiệt độ, rõ ràng là xã hội đen, sống dưới bóng ánh sáng. Thật sự khí thế u ám này khiến cô ta sợ hãi.

Mục đương ngồi ở vị trí chủ tọa trên bục cao nhìn Na Mộc Lệ đang run lên, ông cười ác liệt.

"Gan nhỏ như vậy mà dám ở cạnh Yue, đúng là thú vị!"

"Ông là ai... ông đang nói gì, tôi không hiểu, tôi không biết Yue là ai cả, ông nhận nhầm người rồi!"

"Ha, nhận nhầm người? Cô có biết tôi đã nhìn đến cô bao lâu chưa hả, bạn gái của Tur Cảnh Hàn?"

Na Mộc Lệ nghe nhắc đến Tur Cảnh Hàn mắt liền sáng lên: "Cảnh Hàn, ông biết tôi là bạn gái của Cảnh Hàn còn dám bắt tôi, anh ấy nhất định sẽ không tha cho ông!"

"Ha ha ha, quả nhiên là ngây thơ. Cô không biết Yue nhưng lại biết Tư Cảnh Hàn là bạn trai của mình. Cho cô ta tỉnh táo một chút đi!" Mộc Đường lạnh lùng nói.

"Vâng!" Một lính áo đen lập tức tiến lên, nắm tóc Na Mộc Lệ, một tát không lưu tình lưu lại trên mặt cô ta dấu năm ngón tay.

"Á! Các người dám đánh tôi?!"

"Có gì mà không dám, con điểm này còn dám lớn tiếng với Mộc lão đại, đúng là ngu hết thuốc chữa!" Hắn ta giáng thêm mấy tát nữa khiến mặt Na Mộc Lệ phải sưng lên.

"Được rồi, giữ lại cái mặt của cô ta, để Yue còn nhận ra." Mộc Đường phát tay cho tên thuộc hạ kia về vị trí cũ.

Na Mộc Lệ đau đến chảy nước mắt, cô ta nghiêng rãnh: "Yue là ai? Tôi không quen, các người mau thả tôi ra, nếu không Cảnh sẽ không tha cho các người."

Mộc Đường nghe Na Mộc Lệ nói, ông ta cười càng thêm ghê rợn, "Yue là kẻ giết chết con trai của ta, là kẻ mà ta có chết cũng không tha cho hắn. Cũng là kẻ thù của bao nhiêu người trong hắc bạch đạo, cô bên hắn bao lâu mà còn không biết Yue chính là Tư Cảnh Hàn, hắn chính là thượng nhân của một tổ chức đặc công giết người thuê để kiếm tiền đó!"

Lão ta vừa nói vừa tiếng gần đến chỗ Na Mộc Lệ, khiến cô ta sợ đến run lấy bầy lên, môi trắng bệch, da xanh ngắt. Nhưng chung qui cô ta vẫn không tin và càng không chấp nhận được, cổ gồng gào lên:

"Sao... sao có thể, Cảnh Hàn anh ấy là người của thương giới, dù cho có dùng thủ đoạn giết chết cũng chỉ vài người, làm sao có thể như lời ông nó là thượng nhân của tổ chức giết người được chứ, anh ấy vốn không cần những đồng tiền nhỏ nhặt đó!" Cô ta trong hoảng sợ, một mực phủ nhận lời Mộc Đường nói, nhưng lão ta cũng không tức giận với cô ta, chỉ cười thương hại.

"Đúng là một con ếch ngồi trong đáy giếng. Hắn nhận nhiệm vụ là để giết những con kiến bình thường sao, một khi đã muốn tổ chức "Vong" đòi mạng của ai thì cho dù đó có là chính khách của Nhà trắng, chỉ cần trả đủ giá bọn họ cũng sẽ đáp ứng yêu cầu!"

Hai chân Na Mộc Lệ như không còn sức, càng nghe Mộc Đường nói cô ta càng cả kinh, ông ta nắm tóc của cô kéo lại, trong đôi mắt hắn lên tơ máu, có cả phần nộ và khát máu: "Hắn không phải là một loài ác quỷ, mà chính là chúa tể, là quỷ vương, tắm mình trong tội ác. Con chuột nhỏ như cô sống bên cạnh hắn đúng là gan to bằng trời!"

"Không!" Sự hãi hùng lên đến tột độ, Na Mộc Lệ muốn gãy ra nhưng tay chân cô ta bị trói chặt không làm được bất cứ điều gì, nước mắt tuôn xuống mang theo hỗn loạn tột cùng. Đôi môi cô ta run run nghĩ đến trước đây, Tư Cảnh Hàn đối với cô ta lúc nóng lúc lạnh, có thể tàn nhẫn xuyết chút bóp chết cô ta trong phòng làm việc, nhưng sau đó lại hòa hoãn cho cô ta một danh phận, công khai trở thành bạn gái của hắn, như vậy là có ý gì? Có ý gì đây?

Lúc đó cô ta vui mừng đến nỗi không cần suy nghĩ cái giá của chuyện này là thế nào, bất chấp tất cả khoe mình trước ống kính.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, mới thấy khủng khiếp.

"Vậy nên các người bắt tôi đến đây là vì tôi là bạn gái của anh ấy?" Rất lâu sau cô ta mới khàn khàn lên tiếng.

"Cuối cùng cũng ngộ ra rồi sao? Đúng vậy, còn con mồi nào tốt hơn cô nữa, người tình mà Tư Cảnh Hàn vẫn luôn yêu thương."

Na Mộc Lệ mỉm cười chua chát, nước mắt nhỏ xuống nhiều hơn, "Các người thất vọng rồi, anh ấy sẽ không tới đâu."

Mộc Đường nhàu mày, "Dựa vào đâu?"

"Vì tôi không phải là bạn gái thật sự của Tư Cảnh Hàn, anh ấy không hề yêu tôi!" Nói đến đây, cô ta mở to mắt, sáng quất.

"Nhóc con, đừng nói dối, nếu không cái mạng nhỏ của cô cũng không giữ được đâu!" Lão ta quát.

Na Mộc Lệ cười thê lương hơn, "Các người bị lừa rồi, tôi chỉ là mồi nhử, bạn gái thật sự của Tư Cảnh Hàn chính là Hoắc Duật Hy, thư ký riêng luôn bên cạnh anh ấy, chứ không phải là tôi, dù các người có giết chết tôi anh ấy cũng không đến đâu!"

"Bốp!" Mộc Đường giáng mạnh một tát tai nữa lên mặt Na Mộc Lệ, làm khoe miệng cô ta rỉ máu: "Tiện nhân, im miệng lại!", ông ta nói rõ ràng từng câu:

"Cô đừng hòng gạt được ta, cô có biết Hoắc Duật Hy đó là ai không? Chính Tư Cảnh Hàn ba năm trước đã giết chết đứa con của hắn và cô ta, còn phê luôn đôi chân của cô ta, cô nói hắn có thể yêu thương Hoắc Duật Hy sao?"

Na Mộc Lệ cố gắng ngăn dậy, lúc này trông cô ta thê thảm vô cùng, bộ đồ bệnh nhân trên người bị nhàu nhĩ dưới những vết trói, đầu tóc vì bị tát tai mà bung ra, rối loạn, đôi mắt ngập sung những nước, không còn hình tượng của một ảnh hậu trên ti vi.

Nhưng điều làm cô ta hốt hoảng hơn cả là câu chuyện Mộc Đường vừa nói, trước đây Hoắc Duật Hy đã từng đề cập qua, lúc đó cô ta còn nghĩ Hoắc Duật Hy là muốn dọa cô ta mới nói vậy, nhưng không ngờ là sự thật, mà Hoắc Duật Hy chính là cô gái kia.

Không, làm sao có thể?!

Rõ ràng Tư Cảnh Hàn đối với cô như thế đều là vì Hoắc Duật Hy, cô là khắc tinh của cô ta, nên làm sao có thể?

"Ông không tin bản thân là mình bị lừa à? Vì sao người như Tư Cảnh Hàn có thể dễ dàng công khai bạn gái của mình là ai cho người khác biết, chẳng lẽ anh ấy không liệu đến việc bạn gái của mình gặp nguy hiểm sao? Để các ông dễ dàng bắt được như vậy?"

Đôi con ngươi của Mộc Đường co rụt mạnh, lời nói của Na Mộc Lệ tất có đạo lý, ông ta bóp lấy cổ cô ta, gần giọng hỏi: "Cô không gạt ta?"

Trong hơi thở đứt quãng, cô vẫn cố gắng nói: "Các người thế thử, dù thế nào tôi cũng trong tay các người, nếu tôi nói dối các người vẫn có thể giết chết tôi, hoặc đối phó Tư Cảnh Hàn."

Một lúc, Na Mộc Lệ lại bổ sung: "Nhưng bằng ngược lại, tin tức tôi cung cấp là đúng thì các người phải thả tôi ra."

"Ha ha ha, cô lấy tư cách gì để ra điều kiện với ta?" Mộc Đường lạnh lẽo hỏi lại, xem ra ả ta vẫn không ý thức được thân phận của mình.

Đến phút này, Na Mộc Lệ không còn hoảng nữa, cô ta rất quyết đoán, gần lên từng chữ rõ ràng: "Dựa vào ông còn chưa biết tâm tư của Tư Cảnh Hàn đặt trên người ai, có thể hy sinh thứ gì!"

Hừ, Hoắc Duật Hy, tôi không cần biết cô có quan trọng với Cảnh Hàn hay không, nhưng tôi hôm nay có chết cũng phải kéo cô chết chung!

Đôi mắt Na Mộc Lệ lúc này chỉ còn lại sự oán hận, thâm độc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thế Yếu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Thiếu chủ, không nhìn thấy tiểu thư nữa!

Biết hôm nay Tư Cảnh Hàn sẽ đến bệnh viện tìm Na Mộc Lệ nên Hoắc Duật Hy không đi làm, Lạc Tư Vũ cũng chủ động cho phép cô được nghỉ mà không cần đề ý Tư Cảnh Hàn có đồng ý hay không.

Đương nhiên ở biệt thự Hàn Nguyệt bây giờ Hoắc Duật Hy chính là ông trời con, thái độ làm li của cô khiến trên dưới ai cũng rối rích lo lắng, chỉ cần thứ mà cô muốn Hàn thúc đều bảo người hầu làm cho, chỉ mong Hoắc Duật Hy có thể tươi tỉnh lên một chút.

Việc Tư Cảnh Hàn đến bệnh viện tìm Na Mộc Lệ đối với Hoắc Duật Hy không phải là một điều tốt đẹp, cũng đồng nghĩa hắn đang đến đỡ cô ta mà để mặc cho cô bị dư luận chỉ trích. Người ta sẽ càng khẳng định giữa Na Mộc Lệ và Tư Cảnh Hàn là chân tình, còn cô chỉ là một con hồ ly tinh không biết lượng sức chen chân phá hoại tình cảm của người khác một cách thất đức nhất. Trước giờ Na Mộc Lệ luôn là thánh nữ, mà một khi thánh nữ đã bị ăn hiếp thì có đời nào những kẻ tin ngưỡng chịu để yên cho người gây ra họa.

Hoắc Duật Hy cho dù biết có khi đây cũng chỉ là suy nghĩ của riêng mình nhưng cô muốn nghĩ khác cũng không được!

Từ xế chiều cô đã lên xe đến trung tâm thương mại chuẩn bị dạo một vòng, muốn làm một tiểu tam đúng chuẩn, vung tiền của kim chủ vào việc đi mua sắm xa xỉ, chỉ có điều không khoe khoang kim chủ của mình là ai.

Nói là nói như vậy, nhưng đa phần khi vào trung tâm thương mại cô đã dành phân nửa số thời gian ăn uống cùng Tiểu Mễ - hầu nữ Hàn thúc cho đi theo chăm sóc cô. Ăn uống no say, đi nhiều khu như vậy, cuối cùng đến tầng bán quần áo, Hoắc Duật Hy dứt khoát ghé lại thử vài bộ.

"Tiểu Mễ, em thấy chị mặc bộ này thế nào?" Cô tung một chiếc váy màu sữa lên người, hỏi Tiểu Mễ. Tiểu Mễ lập tức bước lên, giúp việc cô quan sát rồi mỉm cười gật đầu: "Tiểu thư, bộ này chị lên nhất định sẽ rất sáng. Hay là vào trong thử một chút đi."

Hoắc Duật Hy nghe vậy gật đầu, theo chân người quản lý đi đến phòng thay trang phục. Vì là khách quen, đã từng đến đây cùng người của tổng bộ nên quản lý lập tức nhận ra Hoắc Duật Hy, vô cùng niềm nở và nhiệt tình với cô. Họ vẫn tò mò vô cùng, đến rồi cuộc cô gái này có thân phận gì, hơn nữa bây giờ nghĩ lại, người đàn ông đeo kính râm từng đi cùng cô đến đây càng nghĩ lại, lại càng thấy quen, hình như đã thấy khuôn mặt của người đàn ông đó ở đâu rồi.

Đúng rồi! Y hệt tổng tài mà mấy ngày nay báo chí đang cuồng loạn săn tin!

Trời ơi! Không phải chứ?!

Người quản lý vừa nghĩ đến đây, hai chân đã nhũn ra, trần trối nhìn về hướng Hoắc Duật Hy vào thử váy.

Tiểu Mễ đứng bên ngoài chờ, lượt khách đến khu trưng bày quần áo cao cấp này không nhiều, ai cũng chỉ chú ý vào việc lựa chọn của bản thân, nhưng mỗi khi cô lơ đãng, sẽ cảm thấy có một ánh mắt dò xét về phía mình. Cho đến lần thứ ba thì cô khẳng định, ở đây không ổn.

Hoắc Duật Hy vào phòng thay quần áo không lâu, vừa bước ra Tiểu Mễ đã tiến lên nói với người quản lý: "Lấy cho chúng tôi bộ quần áo này, địa chỉ đã để lại rồi."

Hoắc Duật Hy không hiểu, cô còn chưa chọn xong mà, Tiểu Mễ tiến lên nói nhỏ vào tai cô: "Tiểu thư, cô đừng quay lại nhìn phía sau, có người đang theo dõi, bọn họ sớm muộn cũng sẽ đối phó chúng ta ở chỗ này, mình em không bảo vệ chị được, cũng không nên làm lớn chuyện ở chỗ Tư thị hoạt động, như vậy tập đoàn sẽ gặp rắc rối, chúng ta trước nên về biệt thự."

Hoắc Duật Hy đã hiểu, không nói hai lời hai người trước sau đi vội, lúc xuống thang cuốn Tiểu Mễ để Hoắc Duật Hy đứng trước mình, một tay khác cô ấy giữ chặt tay của cô. Tuy Hoắc Duật Hy không biết có chuyện gì xảy ra nhưng hẳn là bất lợi cho cô. Đột ngột, Tiểu Mễ áp sát nói nhỏ vào tai cô:

"Tiểu thư, một lát em sẽ ở lại đối phó nhóm người theo dõi chúng ta, khi ra khỏi trung tâm thương mại chị cứ chạy nhanh về phía xe của biệt thự, sẽ có hai vệ sĩ thiếu chủ vẫn luôn cho đi theo lặng lẽ bảo vệ cho chị yên trợ. Lát nữa vào nhà vệ sinh em sẽ gọi người từ biệt thự đến sau."

Hoắc Duật Hy gật đầu, theo lời Tiểu Mễ đầu tiên hai người vào phòng vệ sinh dưới tầng trệt đổi quần cho nhau, sau đó Tiểu Mễ mặc quần áo của cô đi ra trước. Bởi vì đây là trung tâm thương mại Tư thị nên bọn họ không dám manh động, chỉ khi nào ra khỏi đây mới hành động.

Hoắc Duật Hy đợi năm phút thì mở cửa nhà vệ sinh, bởi vì Tư Cảnh Hàn mấy hôm trước cấm cô sử dụng điện thoại nên lúc này cô không có bất cứ phương tiện liên hệ nào. Nhưng Tiểu Mễ nói có hai vệ sĩ vẫn luôn lặng lẽ đi theo nên cô cũng cảm thấy yên tâm.

Rời trung mại, cô không thấy hai vệ sĩ mà Tiểu Mễ nói ở đâu cả, nhưng có lẽ chỉ nguy trang thành một ai đó đứng gần đây thôi, nghĩ vậy nên cô tiến nhanh về địa điểm Tiểu Mễ báo cho xe đón, quả nhiên thấy chiếc xe đã chờ sẵn. Cô mỉm cười chạy đến nhanh hơn, mở cửa ra.

"Bịch"

Nhưng người trong xe không phải tài xế của biệt thự, mà bên trong còn có thêm một tốp người áo đen, lập tức Hoắc Duật Hy phản ứng xoay đầu bỏ chạy.

Bọn họ đã đón trước được nên tóm lấy tay của cô, cô vận người dùng chân thúc lên hạ bộ của tên áo đen kia khiến hắn đau đớn, tức giận vô cùng, hắn nắm tóc của cô kéo ra phía sau ném lên xe.

"A... Buông tôi ra!"

Sự tình diễn ra trong chớp nhoáng, đến khi chiếc xe kia lao đi mất cũng không để lại dấu tích gì.

Khi Tiểu Mễ thờ dốc đến nơi, không thấy Hoắc Duật Hy ở đâu, cô mở máy gọi cho tài xế đến đón nhưng chẳng ai nghe máy, gọi cho hai vệ sĩ bảo vệ Hoắc Duật Hy cũng vậy. Không một ai bắt máy.

Một dự cảm không lành nổi lên.

"Thiếu chủ, không nhìn thấy tiểu thư nữa."

Sau khi được Tiểu Mễ báo cáo tin tức kia xong, Tư Cảnh Hàn trở lại Hàn Nguyệt đều ở suốt trong thư phòng.

Lạc Tư Vũ ở dưới phòng khách trực tiếp phân phó người giải quyết, hẳn nói với Tiểu Mễ: "Được rồi, cô đã làm hết sức, không cần tự trách."

"Nhưng mà có khi nào thiếu chủ sẽ tức giận không? Nếu tôi không bảo tiểu thư rời khỏi trung tâm thương mại mà ở đó gọi hẳn cho người đến chi viện thì có lẽ đã không tới nông nổi đó rồi."

"Không đâu. Lúc đó cô còn biết nghĩ cho toàn cục của Tư thị thì đã làm tốt lắm rồi, khi bọn họ đã muốn hành động thì người chúng ta có muốn đến ứng cứu cũng không kịp." Lạc Tư Vũ nói trái với suy nghĩ.

Đúng là người kia đang rất tức giận, nên mới ở trong phòng không ra ngoài.

Hoắc Duật Hy bị bắt, nằm ngoài dự liệu. Vốn dĩ tình hình của Na Mộc Lệ chưa kịp giải quyết thì cô ta lại mất tích, đây là một trong những dự liệu có thể xảy ra. Nhưng không ngờ nhanh như vậy Mục Dương lại quay đối phó Hoắc Duật Hy, còn vô pháp vô thiên dụ được người của bọn họ cản dẫn theo yểm hộ cô đi chỗ khác.

Nhìn thấy Tiểu Mễ mặc bộ quần áo của Hoắc Duật Hy trở về hẳn đã hiểu đại khái tình hình. Thương phạt phản mình, mặc dù Hoắc Duật Hy không được bảo vệ trở về nhưng Tiểu Mễ đã làm hết sức, đối phương nhiều người như vậy, nhất thời không ứng phó kịp cũng là đương nhiên.

"Được rồi, cô ra ngoài đi."

"Vâng."

Tiểu Mễ lui ra khỏi phòng khách, Hàn thúc tiến lên đem cho Lạc Tư Vũ một cốc nước. Ôn tồn hỏi: "Cậu Vũ, có định cho Tề thiếu gia biết không?"

Lạc Tư Vũ lắc đầu, Mặc Lạc Phàm bảo nếu bây giờ còn cho Tề Thiếu Khanh biết chuyện, nhất định anh sẽ trở mặt với Tư Cảnh Hàn không thương lượng, như vậy lại càng khó kiểm soát mọi chuyện hơn.

Nhưng tên kia ở trên phòng một mình như vậy mà không nói tiếng nào, Lạc Tư Vũ hẳn một quyết định một mình cũng không thể.

"Đề con lên tầng xem hẳn một chút." Hắn đứng lên, nói với Hàn thúc một tiếng, với tay lấy cốc nước mang theo.

Đứng trước cửa phòng, Lạc Tư Vũ không gõ cửa mà trực tiếp đi vào. Tư Cảnh Hàn đang xoay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, phía mảnh vườn ngô đồng đang chìm vào bóng tối. Đèn của biệt thự từ lâu đã lên, làm rạng bóng chúng với những mảng đỏ đen vô cùng hình khối.

Lạc Tư Vũ đặt cốc nước xuống, chỉ một tiếng động nhẹ nhưng là âm thanh duy nhất vang dội trong lúc này. Tư Cảnh Hàn không quay lại cũng biết người vào là Lạc Tư Vũ.

Lạc Tư Vũ thấy trên bàn làm việc của Tư Cảnh Hàn chiếc máy tính vẫn đang mở, hắn tiến lại một bước, nhìn vào, con người liền co rụt mạnh.

Hoắc Duật Hy bị thay thế vào chỗ của Na Mộc Lệ, bọn người của Mục Đương trói hắn cô vào một chiếc ghế vì tránh để cô giờ trò tẩu thoát.

"Con nhóc này rất ma mãnh, trói kỹ một chút."

Lúc mơ màng tỉnh lại cô chỉ nghe được một câu như vậy, cả người sau đó bị siết chặt hơn.

"Bốp!"

"Tỉnh lại đi!" Một tên vệ sĩ tát mạnh vào mặt cô, quát.

Cô trừng trừng mở mắt, nhìn hẳn, rồi lại nhìn về phía cái ghế chủ tọa trên thảm đỏ.

Cô nhận ra đây là người của ba năm trước bắt cóc bảo bảo của cô. Ép Tư Cảnh Hàn thỏa hiệp bằng một loại văn kiện nào đó mà cô không biết được.

Chính ông ta - Mục Đương.

"Các người bắt tôi đến đây làm gì?" Cô không hề sợ hãi mà chỉ lãnh cảm hỏi, có cả chút căm phẫn của thuở xưa vọng về.

Mục Đương có chút bất ngờ, ánh mắt thăm dò mà đánh giá: "Quả nhiên bảo bối của Hoắc gia tài phú có khác, ở bên cạnh Yue lại càng có thêm bản lĩnh, không sợ trời không sợ đất."

"Ông nói Tư Cảnh Hàn sao? Vậy ông bắt tôi đến đây cũng là vì nợ nần với hắn?" Cô chẳng đủ tâm sức nghe ông ta mĩa mai, hỏi thẳng vào vấn đề.

Mục Đương đứng dậy, đi về phía Hoắc Duật Hy, cách cô chừng hai mét thì dừng lại, muốn đánh đòn phủ đầu: "Đúng vậy, Tư Cảnh Hàn yêu thương cô như vậy, ta không bắt cô thì bắt ai?"

Hoắc Duật Hy nghe đến đây thì bật cười, có chút nguội lạnh: "Mục lão đại, ông già nên lắm cảm rồi sao, ba năm trước đâu chỉ có ông bị Tư Cảnh Hàn dòn vào đường cùng. Tôi tin là ngày hôm đó, giữa đứa trẻ kia với bản văn kiện thỏa hiệp hẳn đã lựa chọn thế nào hẳn ông còn nhớ rõ. Còn nữa, nếu không làm thì Chu Nha, người ông cài vào Hàn Nguyệt chắc cũng có báo cáo với ông, tôi đã không thể đi giày cao gót, cũng xuyết hồng luôn đôi chân cũng đều nhờ Tư Cảnh Hàn. Hắn yêu thương tôi như thế đó, ông nghĩ sao?"

Sự thật này, không ai có thể chối cãi, vì mình chứng rõ ràng chính là những vết tích hiện lại trên chính cơ thể đã khuyết hồng của cô.

Mục Đương biết điều này nhưng ông ta là một con cáo già rất hay đa nghi, ông ta cũng cười bằng giọng khinh thường: "Tư Cảnh Hàn là một con sói vương giáo quyết, hay đa nghi nhưng lại luôn muốn triệt tiêu tận gốc những mối hiểm họa bên mình, nhưng hẳn lại giữ cô bên mình mà không sợ cô một ngày quay ngược lại cắn hắn một phát, trái hẳn với phong cách làm việc trước kia. Cô nói, cô đối với hắn có đặc biệt không?"

Ánh mắt Hoắc Duật Hy có dao động nhưng nhanh chóng học theo bộ dạng của Tư Cảnh Hàn bình thường, che giấu cảm xúc chân thật nơi đáy mắt, cô nói đầy quyết đoán: "Không có gì lạ. Tôi là con gái của Hoắc gia, tôi tin giá trị thân thể của tôi đủ khiến tôi trở thành người đặc biệt trong mắt bất kỳ kẻ nào, kể cả ông!"

"Khá khen cho một con nhóc cứng miệng." Lão ta cười hừ hừ, nham hiểm: "Được, được lắm! Ta cũng có đem đến đây một người bạn để chơi đùa với cô đây! Kêu cô ta ra đây!"

Hoắc Duật Hy theo tiếng bước chân, nhìn thấy hai vệ sĩ áo đen kéo Na Mộc Lệ đi đến. Cô kinh ngạc vô cùng, sao cô ta lại ở đây? Chẳng phải Tư Cảnh Hàn đã đến bệnh viện thăm cô ta sao?

"Ngạc nhiên?" Mục Đương đắc ý hỏi, lão ta đã dùng người tráo đổi với Na Mộc Lệ để che mắt người ngoài, nên họ cứ nghĩ rằng Na Mộc Lệ vẫn trong phòng bệnh, nhưng thật ra sáng hôm nay cô ta đã bị bắt đi rồi. Lúc Tư Cảnh Hàn đến cũng là buổi chiều, đúng lúc này lão ta đã cho người đi bắt Hoắc Duật Hy khiến hắn trở tay không kịp.

"Cô qua đó." Lão ta nói với Na Mộc Lệ, bảo cô ta đi về phía Hoắc Duật Hy. "Hai người, tốt nhất tự tìm ra cho tôi ai mới là bạn gái thật sự của Tư Cảnh

Hàn, bằng không cả hai đều phải chết!"

Nhắc đến cái chết, ai cũng lo sợ, cả Hoắc Duật Hy cũng thế, bởi vì bây giờ, cô còn chưa muốn chết, cũng không muốn chết đi một cách vô nghĩa như thế.

"Ông còn phải nghỉ ngơi, lời tôi đã nói qua, chưa từng có lời nào là giả dối. Tư Cảnh Hàn bảo vệ chính là cô ta, cô ta mới là người anh ấy cần!" Na Mộc Lệ trừng mắt nhìn Hoắc Duật Hy, đánh giọng nói với Mục Đương.

Nhưng Hoắc Duật Hy cũng không chịu thua, "Hừ, cô muốn đồ hết lên người tôi để thoát thân sao? Vậy tại sao lúc hai người ân ái, không lúc nào không nghe cô bảo Tư Cảnh Hàn yêu thương, cung chiêu cô đến mức nào, ngay cả khu nhà đất Cảnh Giang cô còn được một căn nữa?"

"Nói vậy, tôi không có!"

Mục Đương nhìn Na Mộc Lệ đầy nghi ngờ, thừa thắng Hoắc Duật Hy lại nói thêm: "A, tôi nhớ nha, lúc trước cô còn bảo có thể đã mang thai đứa con của hần nữa. Tôi thì xấu số, đứa con không được hoan nghênh, bản thân cũng bị đẩy dọa chỉ còn nửa cái mạng. Nhưng cô thì lại khác, biết đâu hần lại cần đứa trẻ này. Chắc chắn, nên làm sao hần có thể bỏ mặc mẹ của đứa nhỏ được, phải không?"

"Cô... cô nói vậy!" Na Mộc Lệ quay sang nhìn Mục Đương, vội biện hộ: "Lúc trước là do con tiện nhân này giành bạn trai với tôi nên tôi mới nói như vậy, còn thực sự thì mấy hôm trước tôi đem sắp ảnh cô ta cùng Kha Triền Vương ôm ấp đến cho Tư Cảnh Hàn xem, anh ấy thiếu chút nữa vì cô ta mà bóp chết tôi!"

"Câm miệng hết cho ta!" Mục Đương quát, rõ ràng là không khai thác gì từ miệng của hai người phụ nữ này. Mỗi người một câu, suy cho cùng chưa chắc lời nào đã chân thực hơn lời nào.

Na Mộc Lệ tiến lên bên cạnh Mục Đương, đánh cuộc lần cuối, nhưng giọng nói cũng mang đầy chán chường: "Mục lão đại, ông có thể cho người kiểm tra, tôi không có mang thai, cũng không thể nào có thai, vì tôi còn là xử nữ! Tư Cảnh Hàn chưa từng chạm qua tôi, anh ấy không có hứng thú với tôi. Nhưng nếu như tôi là bạn gái của anh ấy thì ông nghĩ với loại người như Tư Cảnh Hàn, anh ấy có thể buông cho người phụ nữ bên cạnh mình, mà còn là bạn gái không?"

Hoắc Duật Hy thật sự phải giật mình, cô nhìn về phía Na Mộc Lệ, cô ta cũng nhìn về phía cô, đôi mắt cô ta lúc này đầy sự chắc chắn và đặc ý khiến cô khẳng định, lời cô ta nói cô ta còn là xử nữ là thật.

Vậy thì kẻ tiếp kẻ thù thâm nhất định là cô!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thế Yếu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Người hần lựa chọn và người hần bảo vệ (1)

Lạc Tư Vũ sau khi nhìn vào màn hình, hần dứt khoát đóng lại, về phía Tư Cảnh Hàn cứ mãi im lặng, hần cất giọng bằng vai trò của một người bạn, bảo: "Tiểu Hy sẽ không sao đâu."

Không sao là thế nào?

Là thế nào?!

Trong đó cả người của cô đã bị đánh đến bầm tím, vết máu còn ứ đọng quanh trán, khóe miệng, ở khuỷu tay và còn cả sự be bết rất ghê tợn ở đầu gối, cảnh tượng thật sự khủng khiếp vô cùng đối với một cô gái.

"Ông ta vẫn chưa đưa ra yêu cầu gì sao?" lát sau Tư Cảnh Hàn mới lạnh ngắt lên tiếng, không nhiệt độ nên có chút dừng dừng, hờ hững.

"Chưa. Nhưng cậu sẽ chọn ai?"

Nhưng Tư Cảnh Hàn còn chưa lên tiếng, Lạc Tư Vũ đã nói tiếp: "Cậu nên nhớ, bạn gái hiện giờ của cậu là Na Mộc Lệ, nếu cô ta có mệnh hệ gì thì cậu khó lòng mà ăn nói với người bên ngoài, còn nữa, mấy lão già cổ đông đó cũng sẽ không để yên đâu."

Tư Cảnh Hàn quay đầu lại, đi về phía bàn làm việc, nâng cốc nước Lạc Tư Vũ mang vào, uống một hơi đến khi chạm đáy cốc, nhưng hần không vội đặt xuống, mà cầm chặt lấy nó. "Cảm ơn cậu đã nhắc nhở!"

Lúc đặt xuống, trên chiếc bàn, cái cốc thủy tinh đã vỡ làm ba.

Lạc Tư Vũ nhìn chiếc cốc, hần đưa tay vào túi lấy chiếc khăn tay ra, đi đến nâng bàn tay của Tư Cảnh Hàn lên, cầm lại vết máu ở lòng bàn tay của hần.

"Đừng tổn hại thân thể như vậy, cậu còn phải dùng bàn tay này làm việc để nuôi sống vài người nữa."

Hoắc Duật Hy lần thứ hai tỉnh dậy, trời đã không còn là đêm khuya.

Cả cơ thể cô đau nhức đến độ không có dây thừng trói cũng chẳng đứng dậy nổi. Cô nhìn quanh một lượt mới biết bản thân bị nhốt cùng Na Mộc Lệ, cô ta sau khi được người của Mục Đương kiểm tra thì lão ta hòa hoãn hơn nhiều, chuyển sang tra tấn cô.

Miệng khô, lưỡi đắng, nuốt nước bọt cũng thấy đau cả cổ họng, cô cố gắng chống tay ngồi dậy, Na Mộc Lệ nghe tiếng động thì mở mắt ra. Thấy cô đã tỉnh cô ta liền đứng dậy đi đến bên cạnh cô, cười khẩy.

"A, thế thảm thế sao? Nhưng ai bảo cô không chịu thừa nhận bản thân là bạn gái của Tư Cảnh Hàn làm gì? Cứng đầu như vậy, ăn đòn là đáng!" Giọng cô ta đầy vẻ mỉa mai, mặc dù cô ta không được khí thế như lúc bình thường nhưng bây giờ thì tình trạng cô ta hơn hẳn Hoắc Duật Hy. Ít nhất cô không bị tra tấn thể thảm như vậy.

Hoắc Duật Hy không nhìn cô ta, cô quệt vết máu trên khóe môi, ánh mắt vẫn đầy kiêu ngạo và khinh thường Na Mộc Lệ, khiến cô ta tức đến phát điên lên. Bình thường vì kiên đề Tư Cảnh Hàn, vì phải giữ hình tượng trước công chúng, cô ta không dám để lộ bộ mặt chua ngoa, không dám động tay quá đáng với Hoắc Duật Hy. Nhưng ở trong phòng không có ai khác này, cô ta ỷ thế mạnh túm lấy tóc của cô, giật ngược.

"Hoắc Duật Hy, rên đi, kêu van đi, tôi sẽ tha cho cô?"

Mặc dù đau muốn chết đi nhưng Hoắc Duật Hy vẫn cắn răng thật chặt, dứt khoát van xin, mà ngược lại còn cường ngạnh phun ra một câu: "Loại người như cô có tư cách để tôi cầu xin?"

"Ha, không có tư cách sao? Đúng là đó cứng miệng, dựa hơi Cảnh Hàn nên mới giờ thói tiểu thư cứng đầu! Hôm nay, để tôi cho cô biết thế nào là phải biết điều!"

Nói xong, cô ta liền giáng mấy tát tay lên mặt Hoắc Duật Hy, cô không chống cự được, cũng không đủ sức né tránh, chỉ có thể cắn răng chịu đựng. Trong đôi mắt màu hồ phật đầy kiêu ngạo ánh lên nét giận dữ, nếu là bình thường thì một sợi tóc của cô, cô ta cũng đừng hòng nghĩ tới.

Cô âm thầm day nghiền: Tư Cảnh Hàn, đây là món nợ lằng nhằng của anh trút hết lên đầu tôi! Nếu thoát khỏi đây tôi nhất định tính sổ với anh!

Tuy là nghĩ vậy, nhưng chính cô cũng đang mong chờ Tư Cảnh Hàn sớm đến đây đem cô đi, bởi vì chỉ có hần lúc này là người duy nhất có thể cứu lấy cô.

Mục Đương ngồi nhìn màn hình đang máy vì tính đang kết nối với máy ghi hình, chứng kiến màn hành hạ dã man của Na Mộc Lệ đối với Hoắc Duật Hy, đôi mắt già nua của ông ta khẽ nhấp lại, bên môi nụ cười lạnh lẽo.

Hoắc Duật Hy vẫn không kêu.

Na Mộc Lệ vẫn đánh.

"Được rồi, kêu người vào trong đem bọn họ ra đây, kịch hay sắp bắt đầu rồi." Đến nửa chừng khi thấy Hoắc Duật Hy sắp ngất lảo nhủ, Mục Đương mới lên tiếng can dận.

"Vâng."

Cả người Hoắc Duật Hy ướt nhẹp mồ hôi, lẫn vào mùi là vị mặn chát khiến lưỡi cô thất lại. Cứ nghĩ sau nhiều bị kịch xảy ra, cô đã không còn sợ đau nhưng bây giờ bị một tình nhân của người đàn ông kia đánh đập thỏa thích, cô thấy túi thân vô cùng.

So với Na Mộc Lệ vẫn còn thân nhiên đi đứng thì Hoắc Duật Hy phải nằm nhoài trên mặt đất thờ dốc từng cơn, mấy lần muốn gượng dậy đều vì đau đớn mà ngã xuống. Làn da trắng như sứ, bóng như quả cà chua độ chín tươi hao gầy chỉ qua một đêm.

Một đêm rồi, bây giờ chuẩn bị là một đêm kế tiếp, bộ quần áo của Tiểu Mễ cô đang mặc trên người quá mỏng để chống chịu với cái rét của những đêm mùa thu lạnh sương, môi cô tái đi vì cái đói, cái khát và cái lạnh cùng những cơn đau từ vết thương truyền tới. Một cô công chúa vẫn được nuôi trong lòng son bồng chốc chịu nỗi đau khắc nghiệt như thế như đã gầy đi không biết bao nhiêu lần.

Tư Cảnh Hàn nhìn vào những hình ảnh mà Mục Đương mới gửi thêm cho mình, khuôn cằm nhọn của sự xinh đẹp của hần căng cứng, răng đánh vào nhau ken kết.

Mặc Lạc Phàm và Lạc Tư Vũ cũng nhìn không nổi nữa, lảng ánh mắt đi chỗ khác.

Ai chẳng biết ở Hàn Nguyệt này cô công chúa như Hoắc Duật Hy an nhàn, sung sướng thế nào, ngoại trừ việc ra không được tự do đi quá nhiều nơi, gặp quá nhiều người thì cô có cái gì gọi là chịu cực.

Đến khi cãi nhau với Tư Cảnh Hàn xong, trên dưới biệt thự ngoại trừ việc ai cũng sợ hần thì hoàn toàn đổ dồn tâm trí vào lấy lòng cô, dỗ cho cô vui vẻ, đến tâm trạng của Tư Cảnh Hàn thế nào còn không được quan tâm bằng.

Hơn nữa Tư Cảnh Hàn có hành động tàn nhẫn thế nào thì bình thường cũng chẳng có lần nào vung tay đánh đến cô một tát tai, vậy mà bọn người kia ngang nhiên động đến cô ra nông nổi này!

(*Niếp: Suy nghĩ lại thật sự Tiểu Bạch chưa từng dám đánh Tiểu Duật Hy nhé!)

[Thế nào? Thượng chủ, người đã xem đoạn phim hấp dẫn đó rồi nhỉ?]

Truyền vào điện thoại là giọng nói đáng chán ghét của Mục Đương. Tư Cảnh Hàn mở loa ngoài để cho Mặc Lạc Phàm và Lạc Tư Vũ đều nghe được.

"Đã xem. Thế thế nào?" Đối ngược hoàn toàn với cảm xúc của bản thân Tư Cảnh Hàn thật lạnh nhạt trả lời.

[Ồ, chẳng lẽ tôn chủ một chút thương hoa tiếc ngọc cũng chẳng có sao?] Ở này, Mục Đương cũng cố tình mở loa ngoài cho cả Na Mộc Lệ và Hoắc Duật Hy cùng nghe.

Tiếp sau đó, giọng Tư Cảnh Hàn vẫn đầy dứt khoát: "Tại sao tôi phải luyến tiếc? Cô ta liên quan nhiều đến cuộc sống của tôi sao?"

Cả Mục Đương và Na Mộc Lệ đều chấn kinh. Không ngờ rằng Tư Cảnh Hàn sẽ lãnh tuyết trả lời một câu như vậy.

Chỉ có Hoắc Duật Hy, đáy mắt càng thêm phẳng lặng, nhưng lòng giông gió lại nổi lên, như một cổ núi lửa đương thời phun trào thiêu đốt tâm can cô vậy. Ôi, không phải mảnh tro tàn, chỉ có những dòng nham thạch nóng hổi cuộn chảy, bạo ngược quét qua khiến ngực cô trở nên đau rất đến không thể nổi.

"Người thật sự không quan tâm sống chết của cô ta?" Mục Đương nhìn chăm chăm Hoắc Duật Hy, lại nói vào điện thoại cũng như đang nói cho cô nghe.

[Vậy thì phải xem cô ta có giá trị bằng điều kiện Mục lão đại sắp đưa ra với tôi hay không.] Vốn dĩ trong giọng nói không có một chút gấp gáp hay nóng lòng lo lắng, tất cả đều mang tư vị của một nhà tư bản đang bàn việc làm ăn, nặng nề phân ra lợi ích và nhân tính.

Tư Cảnh Hàn, là bậc thầy.

"Tư Cảnh Hàn, đừng ngông cuồng, người muốn đánh lạc hướng ta sao. Người tỏ ra khinh thường Hoắc Duật Hy chẳng phải để ta tin cô ta không phải người người muốn cứu, mà buông tha cô ta sao?" Mục Đương đột ngột chuyển giọng, ông ta dường như đã chắc chắn hơn, nhưng Tư Cảnh Hàn cũng vậy, không vội phản bác. Ông ta nói thêm, đầy nham hiểm: "Tôn chủ, người phải biết là ở đây thuộc hạ của ta nhiều như vậy, đều là chỗ thân cận, Hoắc Duật Hy nói thế nào cũng là tuyệt sắc giai nhân, không hay để cho thuộc hạ của ta nhìn trộm, ta cũng không biết phải làm sao. Hơn nữa, bọn họ muốn quay lại vài đoạn phim làm kỷ niệm cũng không tệ đi."

Từ đầu dây bên kia có tiếng cười trầm, có chút mai mỉa, ngay cả hô hấp cũng không có chút rối loạn: [Rốt cuộc là ông đang muốn nói gì với tôi đây, uy hiếp sao? Đáng tiếc, đàn bà của tôi nhiều như vậy, không có một Hoắc Duật Hy thì trên giường tôi cũng không trống vắng.]

Mục Đương nghiêng răng: "Ý người là người thật sự không để tâm? Thế thì đừng trách ta!"

Hoắc Duật Hy ngẩn đầu, thấy một cái máy quay hướng về phía mình và một tốp vệ sĩ lực lưỡng đi đến, cô không giữ bình tĩnh được nữa, gần như là gào lên: "Mục Đương, ông dám? Ông đừng quên, tôi là người của Hoắc gia, ông chạm đến một Tư Cảnh Hàn rồi, còn dám đụng với Hoắc gia sao? Còn nữa, Tề Thiếu Khanh, Tề gia cũng xem tôi là bảo bối, lẽ nào ông không biết?"

"Con nhãi ranh, ngậm miệng lại!" Mục Đương bị cô nói trúng chỗ đau càng thêm tức giận, quát lên, phẩy tay cho đám vệ sĩ kia tiến tới.

Na Mộc Lệ đứng một bên vừa vui mừng, vừa đắc ý, dù không hiểu Hoắc Duật Hy đang nói cái gì là Hoắc gia, Tề gia nhưng cô ta vẫn lên tiếng nói khích: "Mục lão đại, cô ta thật chất chỉ đang xem thường khả năng của ông thôi, muốn hù dọa ông để thoát thân, lẽ nào ông lại sợ mấy lời suông như vậy?"

Hoắc Duật Hy không ngờ Na Mộc Lệ có thể đối xử với mình như vậy, dù cô không thích cô ta nhưng nếu đặt vào trường hợp cô ta bị đám đàn ông ghê tởm này vây lấy, cô tuyệt đối sẽ không nói những lời như vậy để dòn cô ta vào chân tường. Vậy mà, cô ta có thể nói như vậy vì mục đích muốn hại cô bị cường bạo bởi một đám đàn ông! Cô ta muốn người khác làm nhục cô, để Tư Cảnh Hàn ghê tởm cô sao?

Vì sao có thể đối xử với cô như vậy? Là cô ta đã đạp đổ nhân tính của một con người hay do trước đây cô quá ngây thơ, không nhận ra bản thân đã xem cuộc đời không khác nghiệt đến mức thối nát thế này!

Con người giẫm lên con người mà sống.

Nhưng tất cả, lý do đẩy cô đi đến nông nổi này không phải đều do người đàn ông đó ban tặng sao?

Người đàn ông đó, có môi hôn thật ấm nhưng dòng máu lại băng lạnh, chưa một lần được mặt trời sưởi ấm, còn không biết hương vị của nhân tính, chỉ biết lấy hạnh phúc của người khác để duy trì sự sống của mình.

Cô sắp khóc, sẽ khóc, hoặc cô sắp chết, sẽ chết, ngay vào ngày hôm nay vì nỗi ô nhục, dù cho đến kiếp sau cô cũng không muốn một lần nữa được làm người. Vì cô sợ, bất chợt sẽ nhớ đến nỗi nhớ nhuột kiếp này.

[Mục lão đại, sao còn chưa cho người trình diễn, chẳng lẽ giống như Mộc Lệ nói, ông sợ thật sao?] Đột ngột từ chiếc điện thoại, giọng nói trầm thấp của Tư Cảnh Hàn lại vang lên, làm Mục Đương sức nhớ đến một người phụ nữ nữa là Na Mộc Lệ.

Trong nháy mắt, đáy mắt ông ta đầy phẫn nộ, bước đến nắm lấy Na Mộc Lệ: "Muốn hợp sức với Tư Cảnh Hàn khiêu khích ta? Cô còn chưa đủ tư cách. Hoắc Duật Hy nói đúng lắm, cô ta là công chúa Hoắc gia, nếu ta còn nghe lời của một con tép riu như cô thì mới là ngu xuẩn."

Hoắc Duật Hy biết mình đã được cứu, thờ hất ra, nhưng Mục Đương lại nói: "Nhóc con, cô cũng đừng vội mừng, nếu hôm nay ta không đạt được mục đích với Tư Cảnh Hàn thì cả hai người đều không xong đâu!"

Nói xong ông ta lại ép Na Mộc Lệ đến trước điện thoại khiến tiếng rên rỉ đau đớn của cô ta vọng vào đầu dây bên kia:

"Tư Cảnh Hàn, ta không cần biết ngươi có cần Hoắc Duật Hy, nhưng chắc chắn ngươi cần lúc này là Na Mộc Lệ, nếu cô ta có mệnh hệ gì, ngươi cũng đừng hồng phúc sống yên ổn."

[Ban đầu ông bắt cóc Mộc Lệ không phải vì ý này sao?]

"Vậy ý ngươi là cần lấy Na Mộc Lệ?" Mục Đương bắt được vấn đề, hỏi Tư Cảnh Hàn. Nhưng hán lạnh lùng đáp: "Cái này thì không hề."

"Tư Cảnh Hàn, đừng ép ta, ta không ngại giờ vài nhát lên mặt cô ta, tung vài tin khiến ngươi dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không sạch được thanh danh đâu. Ngươi diễn kịch giỏi thế nào cũng không thể lừa ta, việc người phụ nữ Na Mộc Lệ này trong tay ta là hoàn toàn bất lợi cho ngươi. Hơn nữa, cô ta vẫn còn là xử nữ, làm sao ta biết có phải hay không, vì cô ta rất đặc biệt so với phụ nữ khác nên ngươi mới không nỡ chạm vào!"

Na Mộc Lệ trừng to mắt, làm sao có cái lý chuyện cô ta chưa bị Tư Cảnh Hàn đụng tới là vì hắn tôn trọng cô ta được, chẳng khác nào cô ta quay lại cắn mình một phát rồi.

"Mục lão đại, không phải đâu, tôi thật sự không phải người Cảnh Hàn yêu thương, mà là..."

"Câm miệng, ở đây không đến lượt ả tiện nhân thấp hèn như cô lên tiếng. Nếu không người ngồi vào vị trí của Hoắc Duật Hy bây giờ là cô đó!" Mục Đương quát, vô cùng lạnh lẽo và tàn bạo khiến khuôn mặt xinh đẹp của Na Mộc Lệ co rúm lại, bờ vai cô ta run lên bần bật.

[Ông có điều kiện gì?] Lúc này, Tư Cảnh Hàn đột nhiên lên tiếng, âm thanh này không hề phủ nhận lời của Mục Đương làm phá vỡ mọi ngờ vực của ông ta, khiến ông ta phải cuồng ngạo bật cười: "Chịu thỏa hiệp rồi sao?"

Ông ta đoán đúng rồi sao? Người Tư Cảnh Hàn cần, thật sự là Na Mộc Lệ.

Tiếng cười của ông ta vang dội, đập vào màng nhĩ của Hoắc Duật Hy khiến đầu cô vô cùng đau đớn, tiếng cười ấy như một tiếng cười mỉa mai, một chiếc kim từ cơ chọc vào trái tim của cô. Làm cô nhận ra giá trị của cô lúc này còn không bằng Na Mộc Lệ, Tư Cảnh Hàn có thể bỏ mặc cô trong vòng vây ác quỷ, nhưng lại chịu thỏa hiệp vì người phụ nữ đó.

Đúng lắm, cô ta là xử nữ!

Còn cô là con búp bê rách nát hán đặt trong nhà để làm ấm giường.

Cô ta cao quý đến nỗi hắn không dám đụng vào, còn cô, là vật để hắn thỏa mãn nhu cầu mà có thể thay đổi mỗi đêm với một người phụ nữ nào đó nữa.

Nếu không phải cô là người của Hoắc gia thì đã sớm cường bạo bởi đám người ghê tởm trước mặt này rồi, nếu không phải là Mục Đương uy hiếp đến Na Mộc Lệ thì làm sao cô biết, hy vọng Tư Cảnh Hàn đến cứu mình của cô là viễn vọng và đến tuyệt vọng thế nào.

Ha, đúng là buồn cười.

Hàn Nguyệt

Tư Cảnh Hàn đặt điện thoại xuống bàn, trên mặt của nó đã có vết nứt.

Mặc Lạc Phàm kéo hắn đứng dậy, bảo: "Đi thôi!"

Đi cứu Na Mộc Lệ.

Tư Cảnh Hàn nhìn Lạc Tư Vũ đang ngồi trên ghế salon không nhúc nhích, ánh mắt hắn mang theo chút tức giận nhưng phần nhiều là ganh tị.

Phải, hắn đang ganh tị, ganh tị muốn chết! Cả máu huyết đều sôi sục, thậm chí muốn nhào đến nắm lấy, nắm đấm vào khuôn mặt đẹp trai đang kiêu ngạo của Lạc Tư Vũ. Nhưng Mặc Lạc Phàm đã kéo hắn lại, quát khê: "Không kịp đâu, đi thôi." Sau đó anh hướng Lạc Tư Vũ nói thêm: "Đến đó gặp sau."

Lạc Tư Vũ nhếch mày gật đầu, nhìn theo phía hai người kia đã đẩy cửa ra được một lúc, hắn đưa tay xem đồng hồ, bắt đầu nhẩm tính thời gian, rồi đưa tay nhắc bộ đàm đặt trên bàn, ra mệnh lệnh:

"Chuẩn bị xuất phát!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Người hấn lựa chọn và người hấn bảo vệ (2)

Tiểu Vương lái xe đến một căn nhà bỏ hoang phía Tây ngoại thành, so với Hàn Nguyệt ở Đông ngoại thành thì nơi đây vẫn còn nhiều khu đất trống nằm trong các dự án đầu thầu.

Bỏ mặc lại sau lưng, chiếc xe thương vụ đến một nơi vẫn còn vắng vẻ cách xa phố thị phồn hoa. Tư Cảnh Hàn đương nhiên không chấp nhận một cuộc giao dịch nằm trong lòng bàn tay đối phương, hấn đề xuất một nơi cả hai bên đều không thông thuộc, Mục Đương vì cuộc giao dịch cuối cùng phải chịu thỏa hiệp.

Ngoại trừ căn nhà xây dựng được một nửa thì còn lại là chỉ một bãi đất trống đều phẳng lặng với cỏ bụi mọc lổm nhổm, lưa thưa.

Tư Cảnh Hàn ngồi trên chiếc xe thương vụ nhìn về phía căn nhà u ám kia, tay phải lại nâng lên, ngón cái vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón áp út.

Món đồ mà Mục Đương muốn lấy, hấn vẫn luôn giữ trong tay. Không gì khác là chiếc nhẫn trên ngón áp út tay phải này.

Chiếc nhẫn có vẻ ngoài không quá tinh xảo này lại chứa đựng một sức mạnh uy quyền to lớn. Hơn cả chức danh "Thượng nhân" của hấn.

Bởi vì, thực quyền lãnh đạo tổ chức Vong là nằm ở chiếc nhẫn này chứ không phải một chức danh Thượng nhân, nên người có được chiếc nhẫn này cũng đồng nghĩa là chủ nhân của "Vong", thấy vật như thấy người, tất cả các thành viên của tổ chức đều phải phục tùng mệnh lệnh. Đây là qui tắc đầu tiên những người gia nhập tổ chức phải biết, họ quý gối chính là quý dưới chân người có chiếc nhẫn này.

Nhưng điều khiến người người khiếp sợ không chỉ có vậy, vì trong giới hắc đạo, ngoại trừ người thuộc mafia thì còn lại đều bị nó chi phối, phục vụ cho lợi ích của người sở hữu nó. Nói cách khác, ngoài thành viên của tổ chức Vong, thì một khi đã là lính đặc chủng đều là thuộc hạ của nó. Chiếc nhẫn này giống như một bảo vật để thống nhất tất cả các tổ chức huấn luyện sát thủ, mà tổ chức Vong là tổ chức đứng đầu, từ trước đến nay những người thừa kế tổ chức đều được sở hữu bảo vật được lưu truyền này, chưa từng để rơi vào tay tổ chức nào khác dưới quyền.

Mục Đương từ trước đã nhắm đến vị trí "Thượng nhân" của Vong thì làm sao bỏ qua được vật chủ trì quan trọng như vậy, một khi đã có được chiếc nhẫn này trong tay thì chẳng khác gì đã có một nửa giới hắc đạo, mà tổ chức Vong gắn liền sinh mệnh với chiếc nhẫn này chính là tặng phẩm đi kèm. Không cần tốn sức cũng có thể đánh bại Tư Cảnh Hàn.

"Người đến rồi." Lúc này Mặc Lạc Phàm ngồi bên cạnh nhếch nhếch, tuy vậy, anh không xuống xe, chỉ có Tư Cảnh Hàn đơn độc mở cửa.

Hai chiếc xe ô tô đen chạy sau xe của hấn cũng vì tôn chủ xuống xe mà cũng mở cửa bước ra, đứng hai bên cánh tay của hấn, người không nhiều, nhưng đều là những thành viên tinh nhuệ nhất.

Gió ở ngoại thành giữa bãi đất hoang vu thổi tung mái tóc Tư Cảnh Hàn, vẻ đẹp xuất chúng hiện rõ qua từng ánh Mặt Trời chói chang, muốn hun vàng mái tóc đen dày đang bay tán loạn.

Cái ánh nắng của chiều tàn là thế, muốn ăn tươi nuốt sống, hòa tan vạn vật. Nhưng thứ mà ánh nắng không chiến thắng nổi chính là ánh mắt của người đàn ông bất phàm này, khi thứ ánh sáng vàng rực kia hòa vào đôi mắt phượng màu lam biếc, làm cả một vùng đại dương hóa thành dãy pha lê tím vụn vỡ, sắc bén mà sáng ngời, thứ màu sắc tím ấy đầy cao quý và bí ẩn, vừa hấp dẫn lại vừa hiểm nguy.

Từ phía căn nhà hoang, Mục Đương xuất hiện cùng một đám lính đặc chủng, ông ta mang theo cả Na Mộc Lệ cùng Hoắc Duật Hy. Khi bước đi, Hoắc Duật Hy luôn bị hai người kéo về phía trước vì thân thể quá yếu, không đủ sức đi lại bình thường. Na Mộc Lệ tốt hơn rất nhiều, sắc mặt cô ta không đến nỗi nào, cả những vết xước cũng chỉ là ngoài da.

Mặc Lạc Phàm ngồi trên xe nhìn chỉ thấy được bóng lưng của Tư Cảnh Hàn, không nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp của hấn có biểu tình gì. Có gió mạnh làm lung lay vạt áo của hấn, gân xanh trên bàn tay trắng gây hiện rõ thành hình.

Anh tặc lưỡi.

Đến khi cách Tư Cảnh Hàn mười mét, Mục Đương mới dừng lại, ông ta hỏi:

"Thứ ta cần ở đâu?"

Tư Cảnh Hàn chỉ giờ bàn tay lên, kiêu ngạo vuốt ve chiếc nhẫn. Mục Đương nhìn thấy chiếc nhẫn, tay của ông ta cũng run lên.

Đó là Bạch Xích! Bạch Xích ông ta luôn nóng lòng chờ đợi.

Trên đó có một con phượng hoàng lửa, một con phượng hoàng lửa ôm lấy ánh trăng ẩn trong chiếc nhẫn nhỏ bé ấy. Bề ngoài không bắt mắt tinh xảo, nhưng thật chất là sự tỉ mỉ, tinh vi mười phần.

"Mục lão đại không cần vội, ngay cả trả thù cho con trai ruột ông còn nhẫn nhịn được huống hồ một vật nhỏ nhoi này." Tư Cảnh Hàn vô cùng tự tin gọi nhắc Mục Đương khiến ông ta thờ cũng run lên, hừ lạnh:

"Vây ở đây có hai người phụ nữ, người có thể chọn một."

Theo lời nói của ông ta, hai tên lính đánh thuê dẫn Na Mộc Lệ và Hoắc Duật Hy ra đứng trước, không quên đặt sau gáy mỗi người phụ nữ một đầu súng lạnh lẽo.

Na Mộc Lệ thấy tê rần của xương sống, ánh mắt và vẻ mặt xanh xao nhìn về phía Tư Cảnh Hàn. "Cảnh Hàn, dù thế nào anh cũng không thể bỏ mặc em lúc này, em mới là người anh cần đem về để giải thích với người bên ngoài..."

Tư Cảnh Hàn bấy giờ mới đảo mắt nhìn cô ta, từ lúc bọn họ bước ra dư quang ánh mắt của hắn luôn hướng về một người phụ nữ có khuôn mặt xinh đẹp, nhưng đã tiêu tụy đi vì cách đối xử tệ bạc của bọn người man rợ kia. Cô không hề nhìn hắn, cũng không hy vọng, từ lúc Mục Đương để cô nghe cuộc nói chuyện điện thoại kia, lòng cô đã phẳng lặng đến chết rồi.

Đôi mắt của Tư Cảnh Hàn cũng vì thái độ không màng này của cô mà chuyển lạnh, có chút không hài lòng nói: "Mục lão đại, ông dám động đến... Mộc Lệ, để cô ấy biến thành bộ dạng này?"

Mục Đương nghe thế, cười tàn ác nói với Na Mộc Lệ: "Thấy không, hắn rất quan tâm cô."

"Không... không phải..." Cô ta lắc đầu ngoay ngoáy, vốn dĩ Tư Cảnh Hàn đối với cô ta không phải là thái độ này, hắn sẽ không quan tâm cô ta như vậy, mà còn vào lúc này thì càng khiến cô ta sợ hãi.

Mục Đương trực tiếp đặt súng của mình vào đầu cô ta, uy hiếp nhìn Tư Cảnh Hàn: "Vây ý người là dùng cô ta để trao đổi? Thế còn cô ta thì sao?" Lão ta lại chỉ về phía Hoắc Duật Hy.

"Đoàng!"

"Á..."

Một tiếng súng thất thanh vang lên khiến Na Mộc Lệ kêu lên thảm thiết, viên đạn xoáy mạnh rồi sượt qua mặt Hoắc Duật Hy, khiến làn da mặt nhăn mịn của cô để lại một vết xước dài, máu từ đó rỉ ra nóng rát, nhỏ xuống từng giọt làm loang lổ trên quần áo.

Nhưng đôi mắt Tư Cảnh Hàn không vì thế mà dao động, vẫn hững hờ nhìn về phía Hoắc Duật Hy, cô cũng nhìn hắn, một chút xa vời khiến một trong hai người không thể chạm tới đối phương.

Hắn thấy vai của cô run lên.

Cô đang sợ.

Là nỗi sợ của một cô gái nhỏ bình thường trước cảnh đầm máu, mà bản thân là một vật để thí nghiệm cho việc chứng thực một người phụ nữ khác nữa quan trọng với hắn thế nào. Để cho cô nhận ra rằng giá trị của cô không đáng để hắn cứu lấy vào giờ phút này, cô vô giá trị đối với hắn, nên hắn không cần và vứt bỏ dễ dàng như ném đi một vật đã hết hạn sử dụng.

Nhưng, cô không khóc. Đôi môi cô mím chặt, tái nhợt, vai của cô vẫn run lên.

"Mục lão đại hà tất phải hù dọa, thứ ông muốn lấy và người tôi cần đều ở đây, một cuộc giao dịch công bằng thì không cần đến một hòn đá cản đường làm vướng bận, Hoắc Duật Hy xem như là một món quà tôi tặng thêm cho ông trong cuộc giao dịch lần này, chỉ cần ông đủ bản lĩnh sử dụng!" Tư Cảnh Hàn mặc kệ ánh mắt vô tội của Hoắc Duật Hy đang làm mình làm mẩy trong lòng mình, hắn thật vô tình nói.

Đến cả Na Mộc Lệ cũng giật mình, cô ta nhìn thấy Tư Cảnh Hàn từ từ tháo chiếc nhẫn trên ngón áp út tay phải ra, rồi tiến lên phía trước.

Mục Đương hơi đề phòng nhìn hắn, "Tư Cảnh Hàn, người không phải người dễ dàng thương lượng như vậy, làm sao ta chắc chắn đó là Bạch Xích."

"Hừ, Mục lão đại không dám nhận sao? Sợ hãi rồi?" Giọng nói Tư Cảnh Hàn đầy cợt nhả, sau đó hắn để chiếc nhẫn vào lòng bàn tay trái, nắm chặt lại đưa lên không trung, một tia nắng chiếu vào khe hở duy nhất trên tay hắn, rồi rục rỏ xuyên qua làn da trắng ngần. Lúc này Tư Cảnh Hàn mới mở bàn tay ra, lấy chiếc nhẫn xuống, hướng lòng bàn tay phải về phía Mục Đương cho ông ta nhìn thấy ấn ký phía trên.

Lòng bàn tay của hắn bị phỏng đỏ, hiện một vết ấn ký hình chim phượng hoàng khắc trên chiếc nhẫn.

Một trong những cận vệ của Mục Đương tiến lên nói nhỏ vào tai ông ta: "Người của chúng ta đã dùng ống nhòm quan sát, quả thật đó là ấn ký của Bạch Xích."

"Được, thượng nhân, một đổi một." Mục Đương bây giờ mới chịu thỏa hiệp.

Tư Cảnh Hàn nghe thế đôi môi mỏng mỉm cười, một nụ cười thâm thúy chẳng ai nhận ra, sự lạnh lẽo trong mắt của hắn dần trở nên đậm đặc hơn.

Mục Đương để một tên lính đánh thuê dẫn Na Mộc Lệ tiến lên, ông ta nhìn Tư Cảnh Hàn lại cười u ám nói với Hoắc Duật Hy: "Thấy không, người hắn chọn là cô ta. Máy hôm nay cô chịu uất ức rồi, thế mạng cho cô ta còn bị vứt bỏ như thế! Đúng là đáng thương, nhưng ai bảo cô là quân cờ trong tay hắn làm gì!"

Hoắc Duật Hy không nói gì, đôi mắt cô dõi dẫn nhìn cả một quá trình chỉ có Na Mộc Lệ là vai chính.

Cô không nghĩ được nữa.

Tư Cảnh Hàn và người không chế Na Mộc Lệ vẫn chậm rãi tiến về phía đối phương...

"Cạch cạch"

Mặc Lạc Phàm cầm súng lục trong tay, anh tắc lưỡi, nói sao nó nặng thế này, làm chai đôi tay kiếm tiền này của anh mất.

Anh lần mò tìm một thanh chocolate của Nam Nam vẫn hay lén ăn vụn trong lúc làm việc anh tịch thu được, mở giấy bạc bỏ một miếng vào miệng nhai nhai, nhìn những bước đi chậm rãi và cẩn thận của tên lính đánh thuê đang giữ Na Mộc Lệ, anh cười khẩy: "Không trung thực!"

"Đoàng!" Tiếng súng vừa nổ, còn chưa kịp xác định từ phía nào thì đã thấy tên lính đánh thuê giữ Na Mộc Lệ đã gục xuống, lập tức người của Mục Đương phản ứng hành động. Giương lần đạn về phía Tư Cảnh Hàn, nhưng hắn đã nhanh hơn, kéo lấy Na Mộc Lệ tránh được trước khi bọn họ kịp nổ súng, đương nhiên người của hắn đem tới cũng đã chuẩn bị sẵn sàng lập tức đáp trả. Tạo thành một lưới chắn bảo vệ, hộ tống Tư Cảnh Hàn lùi về phía chiếc xe.

Bên này Mục Đương cũng không khá hơn, chỉ nghe được người của ông ta quát một tiếng: "Bảo vệ lão đại!" Sau đó, toàn là âm thanh của súng lục va vào nhau.

Mục Đương không ngờ sự tình sẽ đột ngột thay đổi, biết ngay còn một người nữa trong xe Tư Cảnh Hàn. Ông ta phần nộ rít lên, bản thân đã quá xem thường thủ đoạn của hắn. Bao nhiêu tức giận trút lên Hoắc Duật Hy: "Nhìn thấy không, hắn bỏ cô lại, hắn bỏ cô lại rồi, đồ ngu ngốc!"

Tư Cảnh Hàn không dùng súng, hắn kéo Na Mộc Lệ đi nhanh như một con gió về phía chiếc xe thương vụ, mục đích hôm nay hắn đến đây không phải để hạ gục Mục Đương.

Na Mộc Lệ như một con gấu nhồi bông mặc cho người khác điều khiển, lần đầu tiên trong đời chứng kiến một cảnh giao tranh bằng súng thật hãi hùng như vậy, bây giờ cô ta đã không thể bật thốt được bất cứ câu nào nữa. Ngay cả khi đã được Tư Cảnh Hàn bắt lấy cô ta còn không phân định được mình đã chết hay chưa, chỉ nghe bên tai tiếng súng va vào những vật cản, hỗn độn, chói tai đến phát đau màng nhĩ.

"Phịch!"

Tư Cảnh Hàn ném cô ta lên xe, tài xế Tiểu Vương lập tức nhấn chân ga, Tư Cảnh Hàn thuận thế nhanh chóng phóng lên, đóng cửa lại.

"Đoang đoang!" Những loạt đạn liên tiếp nã trúng vào xe, nhưng chỉ thấy được những làn bụi mịt mù cuốn chiếc xe mất hút. Không buông tha, lập tức có hai chiếc xe bám theo truy đuổi.

Ở đây, đám đặc công Tư Cảnh Hàn mang đến thấy thế cũng rút lui, trở lại xe lao theo hộ tống.

Mục Đương nóng mắt nhìn theo, Hoắc Duật Hy cũng nhìn theo nơi những thứ liên quan đến Tư Cảnh Hàn đã biến mất, hắn đi thật rồi. Không hề nhìn lại một lần!

"Hừ! Con nhóc kia dám lừa ta, ả thật là bạn gái của Tư Cảnh Hàn! Đáng kích giận lắm!" Lão ta xiết chặt nắm đấm, độc hiểm nhìn về phía Hoắc Duật Hy, gằn giọng:

"Không ngờ, cô lại là kẻ vô dụng trong mắt hắn! Ta còn giữ cô lại làm gì?"

Hoắc Duật Hy trừng mắt, lão ta muốn làm gì?

"Xử lý!"

"Mục Đương, tôi là người của Hoắc gia, ông dám?"

"Hừ, để cô sống sót rời khỏi đây mới là tai họa, cô sẽ nói với Hoắc gia để ta yên sao. Nhưng một khi cô biến mất khỏi cuộc đời này, Tư Cảnh Hàn phó mặc sống chết của cô, Hoắc gia muốn tìm cô cũng như mò kim đáy biển!" Mục Đương phẩy tay, một lính áo đen đã cầm súng hướng về phía Hoắc Duật Hy.

Cô nhìn hòng súng, trái tim khựng lại, đột ngột không thở nổi nữa, đôi mắt màu hổ phách tuyệt vọng nhắm mắt lại.

"Đoàng"

"Phịch!" Máu tươi rã đầy mặt đất, chảy dọc theo trán của Hoắc Duật Hy.

Máu tanh, mùi máu tanh của một sinh mệnh vào ngày tận thế.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Hai ngày không gặp!

"Phịch!" Máu tươi rã đầy mặt đất, chảy dọc theo trán của Hoắc Duật Hy.

Máu tanh, mùi máu tanh của một sinh mệnh vào ngày tận thế.

Nhưng, cô không thấy đau, cô vẫn còn sống.

Trong lúc không ai ngờ đến, một đoàn xe bọc thép lao vù vù đến, hướng về đám người của Mục Đương lao tới điên cuồng.

Mặc Lạc Phàm đứng trên cao nhìn xuống, đầu súng trên tay anh còn vương khói. Không biết từ lúc nào, khi chẳng ai để ý đến anh đã lên được trên cùng ngôi nhà bỏ hoang.

Không kịp phòng ngự, Mục Đương chỉ có thể lách người né tránh đoàn xe hung hãn đang lao đến. Các nhóm hậu vệ của ông ta nhanh chóng kéo ông ta nấp sau những chiếc xe khác.

Đoàn xe bọc thép vừa tới dần thành một hàng ngang che chắn chỗ Hoắc Duật Hy vẫn đang đứng trơ trọi một mình, nghe tiếng súng kia, chưa cử động.

"Cạch." Lạc Tư Vũ từ trên xe một thân tây trang nhanh nhẹn phóng xuống, hất lách người qua những chiếc xe, gót chân nhẹ nhàng bật nhảy, không mất nhiều thời gian đã đến được chỗ của Hoắc Duật Hy người đầy máu tươi vẫn còn đứng ngây ngốc.

"Đoàng đoàng."

Lạc Tư Vũ lập tức khom người kéo Hoắc Duật Hy áp xuống đất, dùng thân thể chắn cho Hoắc Duật Hy. Một tay nhẹ nhàng nâng súng lục trong tay, chuẩn xác nhắm về phía đường đạn vừa đi tới.

Hai tên lính đánh thuê nữa của Mục Đương lại gục chết.

Thực chất người còn lại bên cạnh ông ta bây giờ không còn nhiều, số người ông ta dùng để truy sát Tư Cảnh Hàn lúc này đã làm mỏng đi lực lượng đến mức thấp nhất. Trong khi người đi theo Lạc Tư Vũ lần này nhiều gấp bội so với Tư Cảnh Hàn đã mang theo, hẳn còn dùng luôn xe bọc thép để hạ mức nguy hiểm cho Hoắc Duật Hy xuống thấp nhất.

Tuy rằng chiếm thế thượng phong, nhưng vì Hoắc Duật Hy, Lạc Tư Vũ cũng giống như Tư Cảnh Hàn, không muốn giao tranh, mà chỉ muốn đưa Hoắc Duật Hy rời khỏi đây trước tiên. Theo ám lệnh của hắn, một chiếc xe bọc thép chạy thật nhanh về phía bên này, chớp nhoáng những loạt súng khác vang lên, là người của Lạc Tư Vũ hướng về phía Mục Đương.

Đề lại sau lưng những âm thanh điên cuồng ấy, hắn một tay ôm ngang Hoắc Duật Hy lên chiếc xe bọc thép vừa chạy đến. Một cánh tay dang ra đón lấy Hoắc Duật Hy, sau đó sập cửa lại, chiếc xe không chần chừ lao đi.

Lúc này, từ phía xa tiếng còi xe báo động của cảnh sát báo động vang rền, người của Lạc Tư Vũ cũng vì thế mà thu súng, rõ ràng đã chuẩn bị trước nên nghênh ngang lên xe rời đi.

"Lão đại, chúng ta cũng phải đi thôi!" Người của Mục Đương cấp bách nói.

"Đoàng đoàng đoàng đoàng!!!"

Biết đã sập bẫy của Tư Cảnh Hàn và Lạc Tư Vũ, Mục Đương phần nộ chỉ súng lên trời bắn liên thanh, gầm lên.

"Tư Cảnh Hàn!!!"

Trên xe.

Lạc Tư Vũ ôm Hoắc Duật Hy đáng thương như một chiếc giẻ rách, bản thủ lại càng yếu ớt.

"Tiểu Duật Hy, em có sao không?" Mặc Lạc Phàm đã có mặt sẵn ở phía trong xe để ứng cứu, anh đã lập tức hỏi.

"Kiểm tra trước đã." Lạc Tư Vũ nâng Hoắc Duật Hy thẳng người lên, vội nói. Mặc Lạc Phàm gật đầu, anh mở hòm dụng cụ, không chần chừ khám cho cô.

Cả một quá trình chỉ có Lạc Tư Vũ và Mặc Lạc Phàm khẩn trương hoạt động, ngoài ra cô gái vừa lên xe không có bất cứ phản ứng hay cử động nào.

Ở trong lòng Lạc Tư Vũ một lúc lâu, hốc mắt của Hoắc Duật Hy đỏ lên, cô nghe được mùi xạ hương trên người hắn, như có điều kiện nước mắt nóng hổi lăn xuống, sự ướt át này khiến mi tâm của Lạc Tư Vũ phải nhú lại. Khẽ khàng cất giọng dỗ dành cô: "Tiểu Hy, đừng sợ, không sao rồi."

Nhưng cô không nói năng gì, chỉ như vậy mà lặng lẽ rơi nước mắt, không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Không biết, cô khóc vì sợ hay là vì một lý do nào khác. Có lẽ, đến cuối cùng cô vẫn không nghĩ đến, người cứu cô lại là một người đàn ông khác, không phải Tư Cảnh Hàn.

"A Tư, Tiểu Duật Hy cần truyền nước biển." Mặc Lạc Phàm ngẩng đầu lên, thờ dài nhìn Lạc Tư Vũ nói.

Lạc Tư Vũ gật đầu, hơi kéo Hoắc Duật Hy, nắm tay của cô đưa cho Mặc Lạc Phàm, ngược lại, anh cũng đưa cho Lạc Tư Vũ một chiếc khăn sạch, bảo hắn sơ cứu mấy vết thương cho Hoắc Duật Hy.

Đầu tiên, cần làm nhất vẫn là vết thương do đạn xọc qua trên mặt, không sâu lắm, vết máu cũng đã bắt đầu đặc lại, nhưng vẫn có thể để lại sẹo nếu không chữa trị cẩn thận.

"Tiểu Hy, đừng khóc, nếu không tôi không xử lý vết thương cho em được." Lạc Tư Vũ lau vết nước mắt trên má cho Hoắc Duật Hy, nhẹ giọng dặn dò. Khác hẳn với thái độ vừa rồi đối mặt cùng Mục Đương, lúc này cả hắn cũng phải vứt bỏ thái độ lạnh lùng vì sự yếu đuối đến đáng thương của cô.

Mặc Lạc Phàm chung quy vẫn là người mệt mỏi nhất, anh đã đi qua lại hai xe của Tư Cảnh Hàn và Lạc Tư Vũ để chờ đúng thời cơ kéo Hoắc Duật Hy về phía mình. Dẫu rằng lần này bề ngoài việc làm lúc này của Tư Cảnh Hàn có chút tàn nhẫn với Hoắc Duật Hy, nhưng đây cũng là cách vẹn toàn duy nhất hắn có thể làm.

Đưa được cả hai người phụ nữ đi.

Sai lầm nhất mà người ngoài không nhận ra chính là giữa Tư Cảnh Hàn và Lạc Tư Vũ cùng một thân thủ, nhưng người của Mục Đương lại nhắm vào Tư Cảnh Hàn, thì thử hỏi người cần được bảo vệ đi theo Tư Cảnh Hàn hay Lạc Tư Vũ sẽ an toàn hơn.

Đáp án cho vấn đề này rất rõ ràng, Mục Đương đã cho lính đánh thuê theo truy sát xe của Tư Cảnh Hàn, nhưng lão ta lại không có đủ khả năng làm tổn thương đến người của Lạc Tư Vũ. Đơn giản, lão ta không biết được, mục đích lớn nhất của chuyến đi lần này của Tư Cảnh Hàn không phải là Na Mộc Lệ, mà là dọn đường cho Lạc Tư Vũ đi cứu Hoắc Duật Hy!

"Tiểu Hy, được rồi, em nghỉ ngơi một chút đi, lát nữa tới chỗ tôi sẽ gọi." Lạc Tư Vũ đã dán xong băng gạc lên má trái cho Hoắc Duật Hy. Hắn vẫn đỡ cô, tuy vậy có chút khó khăn, trên người cô vẫn còn nhiều vết bầm, thấy thế Mặc Lạc Phàm hơi xoay người, đặt chân của cô ngang lên ghế, anh nhíu mày: "Mạc Doanh đâu?"

"Cùng Mao Lập Tắt ngồi xe phía sau." Lạc Tư Vũ đáp.

"Kêu cô ấy qua đây thay quần áo cho Tiểu Hy đi."

Lạc Tư Vũ lắc đầu, hắn nhìn Hoắc Duật Hy gục đầu trong ngực của mình, cơ thể đầy những vết bầm, máu và trầy xước, đôi mắt màu đen mực đồng ánh lên chút ánh sáng khó hiểu, hắn nói chỉ để Mặc Lạc Phàm nghe thấy: "Không cần đâu, cứ để thế này đi, sắp tới nơi rồi, để cho hắn nhìn thấy như vậy cũng tốt."

Mặc Lạc Phàm chép miệng, suýt nữa đã lỡ miệng thốt lên một câu, nhưng cũng may còn kiềm hãm lại kịp, anh nhìn Hoắc Duật Hy, rồi lắc lắc đầu, đưa ngón tay gõ gõ lên đùi, thành một dãy ký tự mà Lạc Tư Vũ đọc hiểu: "Cậu nghĩ xem, hắn có đau lòng chết không?"

Lạc Tư Vũ cười nhạt, ngón tay cũng linh hoạt nhịp xuống đầu gối: "Không, mà hắn sẽ tức chết."

Mặc Lạc Phàm muốn bật cười khùng khục, nhưng cố nén, anh che miệng lại, nhìn ra cửa sổ. Nhưng anh lại thấy hơi tội lỗi, vì vào lúc Tiểu Duật Hy đáng thương như thế này anh còn cười, nên đưa bàn tay lớn lên xoa xoa tóc của cô, dù có nóng lòng muốn cô mở miệng nói chuyện lúc này, nhưng biết cũng rất khó, chỉ có thể tùy cơ ứng biến mà thôi.

Cần gỡ chuông thì cũng nên là người thất chuông làm!

Chiếc xe bọc thép đi theo con đường đến căn nhà trước nay Hoắc Duật Hy chưa từng đến, khi xe dừng lại cô cũng không nâng đầu nhìn ra ngoài, cứ rũ trong lòng Lạc Tư Vũ như một con mèo nhỏ bị bệnh.

Mặc Lạc Phàm đẩy cửa xe xuống trước, sau đó đi vòng qua mở cửa xe cho Lạc Tư Vũ, thấy Tư Cảnh Hàn đã đứng ở đấy chờ sẵn, anh giả vờ bất ngờ vui vẻ kêu lên: "A, Tiểu Bạch, đợi chúng mình đấy à?"

Tư Cảnh Hàn không trả lời, cũng chẳng nhìn anh, hần chăm chăm nhìn về phía Lạc Tur Vũ đang ôm Hoắc Duật Hy từ chiếc xe đi xuống, sau đó không nói một lời đã đi xồng xộc đến, Lạc Tur Vũ thấy hần đi đến thì khom người, chuyển Hoắc Duật Hy qua tay hần.

Tư Cảnh Hàn gần như là giật lấy, hần ôm được Hoắc Duật Hy trong tay rồi thì lập tức lờm nguýt Lạc Tur Vũ, rồi nhìn chòng chọc vào cánh tay của Lạc Tur Vũ như muốn phế chúng đi, khiến cho cả Mặc Lạc Phàm và Lạc Tur Vũ cùng nhau đứng chết trân. Sau bao nhiêu năm mới hiểu thấu đáo câu nói: Qua cầu rút ván, là thế nào.

Sau đó người đàn ông kia đã giẫm gót giày da, xoay người đi vào phía trong căn nhà đầy vẻ kì bí, không có một lời cảm ơn Lạc Tur Vũ và Mặc Lạc Phàm, mà còn tỏ thái độ như hai người kia đang thiếu nợ cả gia tài nhà hần vậy.

Hoắc Duật Hy mở mắt, trước mắt cô không còn là chiếc áo sơ mi màu đen lúc nãy nữa, thay vào đó là chiếc áo sơ mi trắng cùng với mùi gỗ đàn hương quen thuộc.

Mùi hương này là của hần. Cô biết, nhưng chính lý trí của cô còn chưa kịp phản xạ. Vẫn cứ ngây ngốc, nước mắt vẫn lặng lẽ chảy, làm ướt đầm một mảng áo của của Tư Cảnh Hàn.

"Soạt."

Hần đem cô vào một căn phòng lạ, không giống ở Hàn Nguyệt, nơi này có kiến trúc giống như phòng của một vị vương giả thời xưa, tất cả vật dụng đều làm bằng gỗ quý và trạm chỗ tinh xảo, cả chăn và gối cũng đều làm bằng tơ lụa màu đỏ, cứ như một phòng tân hôn.

Ở đây, có hai nữ hầu đứng đợi phục vụ.

Tư Cảnh Hàn đặt Hoắc Duật Hy nằm xuống chiếc giường, trước đã cởi bộ đồ bẩn thỉu và rách rưới cô đang mặc ra, lại xoắn tay áo lên tới khuỷu tay, lấy chiếc khăn sạch mà hầu nữ mang lên, sau đó nhúng vào chậu nước ấm, vắt ráo. Cả quá trình đều tự tay làm, thấy hai nữ hầu vẫn đứng đó, hần phẩy tay cho ra ngoài, không muốn cho ai xem thân thể Hoắc Duật Hy cả.

Về cơ bản Mặc Lạc Phàm và Lạc Tur Vũ đã xử lý xong các vết thương bên ngoài của Hoắc Duật Hy, chỉ là không thay đồ được nên cô rất lấm lem.

Tư Cảnh Hàn cởi đồ của cô ra quan sát thấy trên làn da trắng ngọc bích vài nơi tụ máu bầm trở nên xanh tím, trông rất ghê sợ. Đặc biệt nặng nhất là trên eo, vai và đầu gối, những vết tích này làm trái tim đang yên bình của hần cũng phải đánh thịch một cái, hô hấp trở nên dồn dập và khó khăn.

Cái khăn trong tay của hần bị xiết đến không còn một giọt nước rơi xuống, hần nhấc chân, tiến đến bên giường thêm một bước, chậm rãi ngồi xuống, ngón tay thon gầy giờ ra, chân chừ chạm vào vết bầm trên eo của Hoắc Duật Hy.

Hoắc Duật Hy từ nãy đến giờ mới có phản ứng, đôi mi xinh đẹp nhắm lại vì đau đớn. Lập tức Tư Cảnh Hàn đã hết hồn mà giật tay ra, sau đó đưa tay sờ sờ túi quần tìm điện thoại, gọi đi.

Bên kia vừa bắt máy, hần đã lạnh lùng chất vấn: "Vì sao lại ra nông nỗi này?"

[Sao, sao?] Mặc Lạc Phàm đang ngồi cùng Lạc Tur Vũ phải đứng phắt dậy, không hiểu hỏi lại.

"Xương sườn, bả vai, đầu gối." Gượng Tư Cảnh Hàn vừa gấp lại vừa khô khốc, nghe khó chịu vô cùng, hần nói không đầu không cuối nhưng Mặc Lạc Phàm vẫn kịp hiểu, anh cười xòa: [À, mấy vết bầm đó chỉ là phần mềm, không ảnh hưởng đến gân cốt đâu.]

"Vậy cậu đã kiểm tra rồi?"

[Đương nhiên.] Mặc Lạc Phàm rất tự hào nói, anh lo đến chu toàn như vậy, Tư Cảnh Hàn còn có thể nói gì sao?

"Ý cậu là đã cởi áo của Hoắc Duật Hy ra xem rồi?"

Ặc!!!

Giọng của Tư Cảnh Hàn đậm đặc nộ khí, sự lãnh lẽo và băng lãnh đó giống như bắn thẳng qua điện thoại, ghim vào đầu Mặc Lạc Phàm khiến anh á khẩu, khóc không ra nước mắt, lắp bắp giải thích: [Không phải, không phải đâu Tiểu Bạch, cậu nghe mình giải thích...]

"Tút TUT TUT."

Tư Cảnh Hàn thẳng thừng ngắt máy, tức giận đùng đùng quăng điện thoại sang một bên, cố gắng lắm mới nén được cổ xúc động kia xuống, tay phải cầm khăn thật nhẹ nhàng mới không làm Hoắc Duật Hy không đau được.

Hần khom người, muốn đỡ cô ngồi dậy, nhưng cô đã thu người lại tránh đi, đôi mắt to đề phòng nhìn hần, nhưng thật chất trong đáy mắt của cô không có hần, cũng không nhận ra người trước mặt mình là hần.

"Hoắc Duật Hy, ngoan đi." Tư Cảnh Hàn đương nhiên không vui khi trong mắt cô không có mình, cô đang nghĩ đến ai chứ?

Hoắc Duật Hy vẫn thế, không trả lời, cũng không chịu đưa tay cho hần lau rửa. Mi tâm của Tư Cảnh Hàn nhú lại, hần ngồi sát vào cô hơn, cô lại nhích

về phía sau, hấn dứt khoát đưa tay kéo ngược cô lại về phía mình khiến cô phải kêu lên một tiếng đau đớn.

"Hoắc Duật Hy, nghe lời, ngồi yên, tôi mới giúp em làm sạch cơ thể được, nếu không với bộ dạng bẩn thỉu này em ngủ nổi sao?" Mặc dù Tư Cảnh Hàn nói vậy, nhưng dường như Hoắc Duật Hy nghe không hiểu, khuôn mặt cô lạnh ngắt, cố tránh những ngón tay của Tư Cảnh Hàn đang chạm vào mình.

Tư Cảnh Hàn thiếu kiên nhẫn, hấn nâng giọng: "Hoắc Duật Hy, em bây giờ sao rồi? Nói chuyện."

Cô lắc lắc đầu, ánh mắt mờ mịt nước. Trong hoảng loạn chưa tìm được lối ra.

"Hoắc Duật Hy, trả lời, em nhìn tôi này, tôi là ai?" Tư Cảnh Hàn nâng mặt của cô, bắt cô phải nhìn vào mắt mình. Vẫn vậy, cô muốn vùng ra, sợ hãi.

Nhận ra sự sợ hãi của Hoắc Duật Hy không giống bình thường, Tư Cảnh Hàn nắm chiếc eo của cô lại, kéo thẳng vào lòng mình ghi chặt, trầm giọng trấn an: "Hoắc Duật Hy, tôi là Tư Cảnh Hàn, Tư Cảnh Hàn đây. Đừng sợ!"

Hoắc Duật Hy đang cố gắng giãy, nghe đến ba chữ này tay chân cô khựng lại, tự mình lăm bắm cái tên Tư Cảnh Hàn.

"Phải rồi, tôi là Tư Cảnh Hàn, em nhận ra chưa?" Tư Cảnh Hàn vỗ vỗ tóc của cô, cúi đầu đôi mắt không còn là vẻ thâm trầm sâu rộng, hay cái vẻ lạnh lùng như băng, lúc này hấn nhìn cô thật dịu dàng, nét dịu dàng mà nóng bỏng, thậm chí chứa đựng một tia tình cảm mà hấn chưa từng dám để lộ. Mũi của hấn đặt bên cánh mũi của cô, đôi môi mỏng ấm nóng truyền cho cô cảm thụ được hơi ấm đó.

Một cảnh tượng thâm tình.

"Tư Cảnh Hàn? Anh là Tư Cảnh Hàn..." Hoắc Duật Hy khàn khàn, nước nờ hỏi.

"Phải, là tôi đây. Không phải là ai khác!" Hấn lại khẳng định.

Nghe lời khẳng định của Tư Cảnh Hàn, đôi mắt màu hổ phách của Hoắc Duật Hy chao đảo, như tự chất vấn, rồi tự trả lời.

Là hấn? Là hấn thật sao?

Cô có nên tin không? Người này là Tư Cảnh Hàn? Là hấn ở đây, ôm cô này.

Tư Cảnh Hàn ôm cô này.

Cho đến cuối cùng bao suy nghĩ và cảm xúc của cô chỉ còn sót lại một tiếng nấc thật to trong uất nghẹn:

"Oa..."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69-1: Cho cô tùy hứng (1)

Tư Cảnh Hàn càng không hiểu vì sao càng nghe hấn nói, cô lại khóc dữ dội hơn. Ban đầu vốn dĩ chỉ lặng lẽ chảy nước mắt, bây giờ thì đã biến thành khóc thành tiếng.

Thế nào lại như vậy? Là thấy hấn làm cô chán ghét vậy sao? Là hấn đã làm cô khóc nữa sao?

Chỉ vì ý nghĩ này mà lòng của Tư Cảnh Hàn càng thêm nặng nề, khó chịu.

Hoắc Duật Hy trong lòng hấn vùng ra, cô giãy giụa muốn thoát khỏi người của hấn. Hấn giữ chặt cô lại, cô lại thét lên bảo hấn tránh ra, nhưng sức lực cô đến cả việc khóc cũng là một gánh nặng, chỉ khóc thôi đã mệt thở không ra hơi, huống hồ đối chọi với người đàn ông cường hấn như thế.

Cuối cùng, thứ cô có thể làm duy nhất lúc này là mở miệng cắn một cái thật mạnh vào cánh tay của Tư Cảnh Hàn, rồi găm chặt, chết sống không nhả ra. Hấn cũng không gì thể mà tức giận, để mặc cô.

Hấn đang đợi chờ.

Hoắc Duật Hy hu hu khóc, tiếng khóc len qua kẽ răng đang cắm vào áo của Tư Cảnh Hàn.

Hấn chẳng phải đi rồi sao, dẫn tình nhân của hấn đi rồi sao, thì có tư cách gì để ngồi đây chạm vào tay vào người cô chứ?

Người cứu cô cuối cùng cũng là Lạc Tur Vũ, có phải hán đầu! Hán còn ở đây giả vờ tốt bụng làm gì! Người như hán, đối với ai cũng đều có mục đích. Rõ ràng lúc này ở khu nhà hoang kia, bỏ mặc cô sống chết ra sao, tuyệt tình không lần ngoảnh lại, bây giờ cô được người khác đem về lại bày ra tâm thế sót ruột. Hán đề ý cô sao?

Cô có ngốc mới tin loại người như hán thật lòng!

Rõ ràng trong tâm tưởng của Hoắc Duật Hy vẫn có sự đấu tranh, nhưng Tur Cảnh Hàn ôm cô như bây giờ, cô lại chẳng hề phản kháng hay đẩy hán ra nữa, còn hơn lúc được Lạc Tur Vũ giải cứu, cô mặc tình khóc, bao nhiêu nỗi sợ hãi và tủi nhục của hai người nay, trút hán lên chiếc áo sơ mi trắng tấp của hán. Hán xoay cô lại, mở hàm của cô khỏi cánh tay của mình, thế là bao nhiêu nước mắt, nước mũi cô đều dụi vào trước ngực hán. Nhưng hán nào dám đẩy cô ra.

Mặc cô khóc, hán vẫn không dỗ, chỉ lặng lẽ cầm chiếc khăn lúc này lau chùi cánh tay, bàn chân của cô. Một hình ảnh này giống hết năm năm trước, ở bệnh viện của Mặc Lạc Phàm, hán cũng từng ngồi một chỗ để cho cô lau người giúp mình, từ bàn chân đến đầu ngón tay.

Lúc đó, làm Tiểu Bạch, cũng thật tốt.

"Đau chỗ này sao?" Hán chạm vừa chỗ eo bị bầm sưng của cô, trầm giọng hỏi.

Cô ra sức gạt đầu rồi không quên nói thêm: "Chính anh còn bảo người của Mục Đương cứ thoải mái còn gì, tất cả chẳng phải là do anh ban tặng cho tôi sao? Bây giờ còn hỏi cái gì?!" Cô nhớ hết khuôn mặt những người đã hành hạ mình, không sót một người nào. Mà người đầu tiên cô tính sổ chính là Tur Cảnh Hàn, hán là ngọn nguồn của mọi vết thương trên người cô.

Cô từng thề như vậy khi còn trong cái hang quý kia.

Tur Cảnh Hàn nghe trong lời cô đầy uất ức và giận hờn, thậm chí là chua xót, hán thở dài, bắt đầu dĩ nhiên nói: "Tôi không nói vậy, em sẽ còn mạng để thoát khỏi đám người đó sao?"

Thật ra chính hán lúc đó cũng đang đánh cược đấy thôi, từ phía bị động hán hoàn toàn không thể ngăn cản Mục Đương làm gì với cô vào lúc đó, chỉ có thể tin tưởng Hoắc Duật Hy biết bảo vệ chính bản thân mình. Trong mắt hán, cô tuy bình thường bướng bỉnh nhưng là một người khôn ngoan, cái miệng nhỏ biết đầu đuôi với hán thì nhất định không thể để yên cho bản thân mình rơi vào hiểm cảnh.

Tôi thiếu là vậy!

Kết quả, không làm hán thất vọng, đúng là thế.

"Anh có ý gì?" Hoắc Duật Hy không tin vào lời mình vừa nghe được, cô nghi ngờ hỏi lại.

"Em nghĩ nếu tôi thật sự muốn bỏ em lại thì Lạc Tur Vũ còn có thể đi cứu em sao? Em đang nghĩ rằng cậu ta không giống tôi, là một người tốt bụng mới đi cứu em về?"

"Anh biện bạch!" Hoắc Duật Hy bốc đồng nói, với tình huống bây giờ cô không muốn nghe ai giải thích cả.

Sao có thể là vậy, nỗi khổ sở mà cô chịu từ những lời tuyệt tình của hán nói ra sao có thể chỉ bằng một câu ám chỉ hán nói những lời tuyệt tình kia chỉ vì muốn diễn kịch mà người hán cứu là cô.

Cô có thể tin chuyện hoang đường này làm sao đây? Giọng nói đầy băng lạnh của hán còn đang ghim vào trái tim của cô, vang dội. Những hành động dứt khoát không lưu tình của hán còn chân thực chuyển động trước mắt cô, hán kéo tay Na Mộc Lệ đi, hán bỏ qua cô đứng sau làn mưa đạn. Hán nói cô không đủ giá trị để hán đánh đổi một điều kiện, hán cho Mục Đương tự do biến cô thành tù binh, hán không cần nữa. Hán đẩy cô vào tuyệt lộ là thế đấy, nhưng bây giờ lại nói đó là một sự hiểu lầm.

Đó là một hành động tàn nhẫn tốt bụng!

Vậy rốt cuộc cô nên đau đớn hay phải vui mừng đây? Cô nên thấy điểm phúc vì hán đã đối xử với mình như vậy để Mục Đương không ra tay mình hay cô phải phần hận kẻ đàn ông đã kéo cô vào nguy khốn của hán đây?

Cô thật sự không thể chấp nhận được, chỉ biết trút hết mọi tủi thân, đau lòng, sợ hãi và thất vọng qua tiếng khóc, tâm trạng không lập tức đã khá lên được.

Huống hồ đó chỉ là lời từ một phía của Tur Cảnh Hàn thôi, cô đã nói cô sẽ không tin hán mà!

Trái tim của cô vốn mọc đầy bụi gai, cô định vui mừng vào một nơi hoang mạc cô đơn thì bây giờ tự nó lại muốn hồi sinh khí thế. Một cách dễ dàng bị động bởi những lời nói của Tur Cảnh Hàn.

Lúc ở trong tay Mục Đương, cô đã nghĩ rất nhiều, viễn cảnh cô hận hán ra sao, một tâm hồn đã hoang tàn và suy sụp, cô chắc rằng mình sẽ không tha thứ cho hán, và nỗi hận thù lại càng tăng lên. Thế mà bây giờ cô lại bị một lời giải thích lơ đãng của hán làm cho sống lại.

Cô điên rồi! Mới không kiềm chế được tận đáy lòng có một tia vui sướng vừa lướt qua. Cô thất thường đến nỗi chính cô không thể hiểu được mình, có

cái gì để cô vui sướng. Vì cô biết có thể hấn sắp xếp để cô được an toàn sao?

Vậy là cô đã tin hấn rồi à? Sao cô nhẹ dạ như vậy, ngu ngốc như vậy hả?

Hoắc Duật Hy cắn lấy môi của mình, tự chính mình dần vật bất bản thân phải tỉnh táo. Dù cô rất ghét cảm giác này nhưng vẫn không thể phủ nhận lời của Tư Cảnh Hàn đã gieo vào tim cô một sự rung động bất chợt không phải là một sự bất ngờ hay không thể chấp nhận một cách đơn thuần.

Nó vượt qua cả lý trí hướng cô dựa dẫm vào một loại cảm xúc rất không thực tế.

Tư Cảnh Hàn biết cô vẫn còn khóc dữ dội như vậy là vì có gì nên hấn không nói thêm nữa mà chăm chút cái khăn trên tay của mình lên những vết bẩn trên người cô.

Một lúc sau, tiếng khóc của cô mới nhỏ dần, có lẽ do mệt mỏi, không khóc nổi nữa.

"Được rồi, im lặng chút đi." Tư Cảnh Hàn nghe Hoắc Duật Hy khóc mãi chính hấn cũng thấy chột dạ, cứ như tự mình cảm thấy bản thân đã đáng tội lỗi da khi lúc đó không đem cô đi cùng vậy.

"Hư hư hư..." Hoắc Duật Hy đột nhiên khóc dữ hơn.

Tư Cảnh Hàn đành im lặng.

Một lúc lâu nữa, hấn lại hỏi, nhận ra nửa mảng áo trước ngực đã ướt sũng làm hấn phải ngửa rần lên, nên hơi khó khăn đẩy Hoắc Duật Hy ra. "Được rồi, khóc đủ rồi, thay đồ không?"

Cô không đối thoại đến lời hấn nói, rúc đầu khóc một mình.

Tư Cảnh Hàn không lập lại lần nữa, hấn giặt khăn vào chậu nước ấm, vắt ráo tiếp tục lau mấy vết bẩn còn lại trên người Hoắc Duật Hy. Căn phòng mang kiểu kiến trúc của thời phong kiến càng thêm ấm áp và cổ kính với ánh đèn vàng nhạt, có nến thơm và hoa tươi trong chiếc bình cổ.

Nếu Tư Cảnh Hàn mặc một bộ Hán phục cổ trang với cả đai lưng, và một người nào đó không phải người quen biết hấn khi nhìn thấy cảnh này, nhất định cho rằng hấn là vương tử trẻ trong thời kỳ hôn nhân vàng son, mà vô cùng cưng chiều chăm sóc cho phu nhân của mình.

Đáng tiếc, sự thật vô cùng sát phong cảnh. Cho dù hấn đã rất cố gắng nhẹ nhàng, nhưng cứ ý như rằng mỗi lần sắp chạm đến vết thương của Hoắc Duật Hy. Hấn bình thường giỏi cầm súng lục nặng trĩu, giết người tìm không đập, mắt không chớp, lạnh lùng vô nhân tính đến mức nào thì tay cầm chiếc khăn con lúc này lại run lên, lau một cái nhẹ lại lỡ tay biến thành một cái mạnh, làm cô đau đến nỗi phải kêu lên.

Mặt Tư Cảnh Hàn vì vậy mà nhiều lần tái mét, nhưng đáng tiếc không ai có thể thấy được biểu cảm này của hấn.

Làm xong tất cả, hấn thành thạo giúp cô mặc vào một bộ váy rộng rãi, phủ từ vai đến quá nửa gối. Tuy vậy, hấn không có ý định để cô ở đây nghỉ ngơi mà đứng dậy, ôm cô lên, đi ra ngoài.

Ngoài hai vệ sĩ đứng canh cửa thì bên ngoài căn phòng còn có hai hầu nữ vẫn đứng đó đợi phục vụ. Thấy hấn vừa bước ra, bọn họ liền cúi đầu kêu: "Thiếu chủ."

Tư Cảnh Hàn gạt đầu, bảo: "Đem thức ăn của tiểu thư lên."

"Vâng."

Tiếp đó, Tư Cảnh Hàn ôm Hoắc Duật Hy đi đến một căn phòng khác nữa, dọc đường đi cô vẫn thút thít khóc, không có dấu hiệu dừng lại.

Đến khi hấn dừng chân trước một cánh cửa thật cao và rộng, cô mới ngẩn mặt ra nhìn, cánh cửa kia từ bên ngoài đã được khắc những họ tiết đòi hỏi những kỹ xảo tinh vi và cầu kỳ nhất. Đặc biệt là bức tranh thủy mặc và hình một con chim phượng hoàng ôm lấy vàng trắng rất quen mắt, nhưng cô không nhớ đã từng nhìn thấy ở đâu.

Lúc này có rất nhiều vệ sĩ đứng dọc theo lối đi, khuôn mặt ai cũng vô cảm, không độ ẩm. Vẫn như lúc ở căn phòng trên tầng, tất cả đều hô hào đồng loạt, không khí kính cẩn và oai nghiêm như vậy khiến Hoắc Duật Hy hơi căng thẳng, cô bắt đầu thất mắt đây là đâu. Trong đó số các vệ sĩ có hai người bước lên, đưa tay mở cánh cửa thật lớn kia ra.

Dưới chân Tư Cảnh Hàn là dải thảm đỏ trải dài, theo đó vị trí cuối cùng là chiếc ghế bằng gỗ đen và bóng bẩy như đá hắc diệu. Trên đó, vẫn là hình chim phượng hoàng ôm lấy mặt trăng, và bức tranh thủy mặc được khắc trên đá ngọc bích có từ thời vua Càn Long sau chiếc ghế đầy cổ kính kia.

Trong căn phòng rộng ấy không có ai cả, theo tiếng bước chân của Tư Cảnh Hàn, cánh cửa đã được khép lại. Hấn đi đến bên chiếc ghế thừa chỗ cho hai người ngồi ấy, vững vàng ngồi xuống, Hoắc Duật Hy núp trong lòng hấn không ngừng dụi nước mũi vào áo của hấn. Khi một hầu nữ tiến đến mang theo một bát súp lòng cũng không dám liếc sang nhìn cảnh tượng này dù chỉ một lần. Đây là quy tắc ở chỗ này.

Tư Cảnh Hàn cho nữ hầu kia lui ra rồi lấy cái khăn tay vẫn đem theo bên mình để vào tay trái, nắm nhẹ, sau đó đỡ lấy lưng của Hoắc Duật Hy cho cô hơi ngửa mặt ra, tay trái sờ đến bát, cầm muống khuấy khuấy rồi múc một muống đưa đến bên môi, thổi nhẹ.

Cả quá trình Hoắc Duật Hy đều nhìn thấy, cô thật sự kinh ngạc, ý tứ này của hắn là gì đây?

"Ăn chút gì đi." Cho đến khi Tư Cảnh Hàn đặt muống đến môi cô, trầm giọng nói thì cô mới khẳng định.

Hắn muốn dứt cô ăn. Là chủ động.

Sự ngờ vực trong lòng Hoắc Duật Hy càng lớn, cô hít hít mũi, tránh đi.

Động tác này chắc chắn có mục đích, Tư Cảnh Hàn có thể ôn nhu như vậy với cô sao? Hắn là người có thể tốn hao tâm tư vì một người phụ nữ sao? Mà cho dù là có thì cô gái đó cũng không phải là cô.

Cô không muốn nhận sự ôn nhu giả tạo này, cũng không dám nhận.

Thấy cô né tránh, Tư Cảnh Hàn nhú mày, nhưng không rút lại tay, rất kiên nhẫn hỏi: "Sao vậy, không đói sao?"

Hoắc Duật Hy lại hừ mũi nắc lên, uất ức vô điều kiện, không lý do.

"Hoắc Duật Hy, nín đi, ăn chút gì đi này, Mặc Lạc Phàm nói..."

"Anh áy náy sao? Hay là thấy tội lỗi nên mới bỗng dưng đối tốt với tôi?" Đột nhiên Hoắc Duật Hy hỏi như vậy, cắt ngang lời của Tư Cảnh Hàn. Dường như hắn chưa chuẩn bị để trả lời thỏa đáng, dừng lại một chút rồi để muống đang cầm vào bát. Lấy khăn trong tay trái ra, lau nước mắt cho Hoắc Duật Hy.

Hắn đối với việc mình làm chưa bao giờ thấy hối hận thì làm sao có chuyện áy náy với một ai đó. Mà loại người như hắn cảm thấy tội lỗi về tội ác của mình gây ra lại càng là chuyện viễn vong hơn, nên làm gì có việc hắn vì ăn năn, cắn rút lương tâm mới đối tốt với một ai đó.

"Em là gì mà tôi phải thấy ân hận vì đã để em lại chỗ của Mục Đương chứ?" Tư Cảnh Hàn vốn dĩ ý tứ của hắn không phải là như vậy nhưng khi Hoắc Duật Hy nghe ra lại là hắn đang ám chỉ cô đối với hắn mà nói chẳng là gì hết.

"Vậy anh ở đây còn giả vờ ôn nhu trước mặt tôi làm gì? Anh có mục đích gì?"

Tư Cảnh Hàn hơi bực bội, sao có loại phụ nữ khó dỗ như vậy, đối tốt với cô, cô lại nghi ngờ chê bai hắn?

Vì vậy lời nói tiếp theo của hắn không mấy điềm đạm: "Em nghĩ em có cái gì đáng để tôi lợi dụng, ngay cả Mục Đương còn chê em phiền phức, nếu không phải Lạc Tư Vũ đến kịp thì bây giờ em còn có thể ở đây mặt nặng mày nhẹ với tôi?"

Vốn dĩ đây là điểm mẫn cảm Hoắc Duật Hy đang cố gắng dằn nén, nhưng chỉ vì một câu nói của Tư Cảnh Hàn lại bị khơi ra.

"Thế sao anh không để tôi ở chỗ A Tư luôn đi, còn kéo tôi đến đây? Anh thấy bản thân buồn cười lắm không, anh đã muốn bỏ mặc tôi ở trong tay Mục Đương thì còn làm mấy hành động vô nghĩa này làm gì?"

Tư Cảnh Hàn bắt đầu tiêu tán hết kiên nhẫn, quát khê: "Tôi nói rồi, lúc đó tôi không nói vậy, em sẽ được lành lặn thế này trở về sao? Sao em bướng bỉnh thế hả?"

"Tôi không có bướng bỉnh! A..." Dường như không cãi được, Hoắc Duật Hy bắt đầu kêu khóc chống trả làm náo loạn cả căn phòng.

Lúc này rõ ràng cô đã bình tĩnh lại rồi, cũng không khóc như lúc đầu nữa, Tư Cảnh Hàn tin chắc cô đã hiểu được vấn đề hắn nói có bao nhiêu phần là sự thật, cũng bắt đầu chấp nhận sự thật mà hồi phục tinh thần. Còn bây giờ đột nhiên lại như vậy rõ là cố ý làm khó hắn.

Nhận ra Hoắc Duật Hy là đang cố tình ương bướng muốn kiểm chuyện với mình, thật sự rất khó dỗ nên Tư Cảnh Hàn không dỗ nữa, hắn cũng không đồ nổi một đại tiểu thư cứng đầu thế này, lộp vò ôn nhu lúc này được thay thế bằng sự cường ngạnh dứt khoát thường ngày. Hắn múc một muống súp, thử độ ẩm vừa đủ đã bóp miệng của cô đổ vào.

"Ngoan nào, không khóc, nuốt vào!"

"Hừ... khụ khụ khụ..." Hoắc Duật Hy bị sặc, nước mắt chảy xuống nhiều hơn. Tư Cảnh Hàn lau vội thức ăn vung vãi trên mặt cô, lại đổ thêm một muống.

"Nuốt vào, ngoan đi!"

Rốt cuộc lòng tốt của hắn lại biến thành hành động chẳng tốt đẹp gì.

Lúc này, cửa căn phòng bị đẩy ra, chưa thấy người đã nghe tiếng vắng vắng: "Tiểu Bạch, đang cho Tiểu Duật Hy ăn hả?"

"Ồi trời ơi!" Nhưng anh chưa kịp vui vẻ bao nhiêu đã há hốc mồm kêu lên kinh ngạc khi nhìn thấy cảnh tượng hỗn độn đến thê thảm đang diễn ra trong căn phòng. Anh vội xông tới chỗ của Hoắc Duật Hy, "Tiểu Bạch, Tiểu Bạch cậu làm gì vậy?" Lạc Tư Vũ cũng giật mình nhanh chân đi đến xem tình hình.

Tay phải Tư Cảnh Hàn còn chiếc muống trong khi Hoắc Duật Hy đang ho sặc sụa trong lòng hắn, chẳng khác nào một đứa trẻ bị bảo mẫu bạo hành

trong lúc ăn cơm

Mặc Lạc Phàm vừa muốn chạm tay tới Hoắc Duật Hy, Tư Cảnh Hàn đã hàm hừ nhìn anh với thái độ: Tốt nhất cách xa cô ấy một chút!

Mặc Lạc Phàm hết hồn lùi lại, lập tức cười quấy đuôi: "Ôi trời, Tiểu Bạch, không cần giận như vậy. Cho Tiểu Duật Hy ăn thôi mà, không cần gấp, cũng giống như cho trẻ con ăn vậy, phải từ từ, cậu biết mà, nếu không sẽ làm cô ấy bị sặc. Xem này, nước mắt nước mũi đều chảy ra hết rồi." Anh vừa nói, vừa chỉ chỉ tay vào mặt cô, đôi chân tự giác lùi lại, chạy đến bên Lạc Tư Vũ, núp sau lưng hắn nhìn ra, nói khẽ:

"Xem ra hắn đang giận lắm đấy, không khéo sẽ đem chúng ta ra tính sổ."

Nghe Mặc Lạc Phàm nói nhỏ, Lạc Tư Vũ không tiến lên nữa, kéo Mặc Lạc Phàm sang một bên ngồi.

Tư Cảnh Hàn cũng không đem sự hiện diện của hai người kia tồn tại trong mắt, nhưng cũng nghe lời Mặc Lạc Phàm khuyên, lấy lại nhẫn nại bởi cho Hoắc Duật Hy ăn tiếp.

Mặc Lạc Phàm và Lạc Tư Vũ ngồi một bên lấy làm lạ, người kia làm cái gì mà Hoắc Duật Hy lại khóc hu hu ra tiếng như thế, rõ ràng chỉ cho cô ăn thôi mà.

"Chắc chắc chắc, A Tư xem kia, Tiểu Hy vừa ăn vừa khóc thê lương như vậy, y hết người..."

"Suýt... xem kịch được rồi, đừng bình luận." Lạc Tư Vũ ngăn lại lời của Mặc Lạc Phàm, hắn kéo ngón tay đang chỉ về phía Hoắc Duật Hy của anh, ý vị nói.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thế Yếu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69-2: Cho cô tùy hứng (2)

Mặc Lạc Phàm chu môi, chuyển sang động tác sờ sờ ấm trà, tự rót cho mình một ly, bưng lên kéo nắp nghe 'lap lap' mấy tiếng, rồi đem ra ngửi ngửi, gạt đầu sau đó mới đưa vào miệng uống. Anh ném xong thì tặc lưỡi, hỏi Lạc Tư Vũ tiếp: "Vậy cậu nghĩ Tiểu Hy có hiểu lần này Tiểu Bạch không cứu cô ấy là vì lý do gì không?"

Tuy vậy, Lạc Tư Vũ chưa kịp trả lời anh đã nói tiếp: "Thôi, nói dễ hiểu hơn là nếu như Tiểu Bạch hoặc chúng ta nói rõ nguyên nhân thì cô ấy có bỏ qua mà tha thứ cho Tiểu Bạch không?"

Quan sát hành vi của Tư Cảnh Hàn và Hoắc Duật Hy, Lạc Tư Vũ đáp lại với Mặc Lạc Phàm: "Coi bộ hắn đã nói đại khái với Tiểu Hy rồi nên cô ấy mới làm dữ như vậy."

"Hả?" Mặc Lạc Phàm không hiểu, đã nói rồi mà còn khóc đến thế sao?

Biết Mặc Lạc Phàm không hiểu, Lạc Tư Vũ xéch mày khinh thường, phân tích: "Với tính cách của Tiểu Hy, nếu cô ấy không biết chuyện mà nghĩ hắn bỏ mặc bản thân mình ở đó, cô ấy nhất định sẽ trầm mặt, u sầu như những ngày trước đó, hoặc tự nhốt mình một chỗ rồi tự đau khổ, tự dẫn vật không cho ai đến gần để đại biểu cho sự bài xích hắn."

Mặc Lạc Phàm nghe vậy thì thấy hứng thú hơn, xích lại gần Lạc Tư Vũ, kề mặt mình sát vào mặt hắn, tà tứ chớp mắt: "Vậy thái độ ồn ào bây giờ là đại biểu cho cái gì?"

"Nhờn nhèo." Lạc Tư Vũ phun ra hai chữ này, rồi lắc đầu ngoa ngán giúp Tư Cảnh Hàn.

Mặc Lạc Phàm sững sốt trong vài giây rồi lăn ra cười ngoắt ngoéo, anh cố gắng che miệng lại lắm mới không phun ra ngụm trà trong miệng. Ai không thể nhưng Tiểu Duật Hy này thì có thể lắm chứ!

"Cậu nói cũng đúng, Tiểu Bạch nói mấy lời độc địa như vậy trước mặt cô ấy, cho dù không phải là lời thật lòng thì khi nghe rồi ít nhiều sẽ bị tổn thương, nói không giận lấy cũng khó. Hơn nữa lúc đó hắn thật sự chỉ kéo Na Mộc Lệ đi, bỏ mặc cô ấy ở lại. Cái cảm giác bị bỏ rơi này có bao nhiêu hệt hẵng, một chốc lát muốn hồi phục là không thể nào."

Tư Cảnh Hàn và Hoắc Duật Hy không nghe được những lời Mặc Lạc Phàm và Lạc Tư Vũ đang bàn tán, chỉ tập trung dứt rồi lại đẩy nhau.

"Chính hắn đang muốn lấy lòng người ta nhưng cũng không nhận ra." lát sau, Lạc Tư Vũ quan sát hành động của hai người kia rồi lại bỏ sung.

"No no no." Mặc Lạc Phàm lắc lắc ngón tay, tỏ vẻ thông thái: "Không phải hắn muốn lấy lòng mà là hắn phải lấy lòng."

"Vậy cậu nghĩ, kết cục sẽ tốt đẹp sao?" Chỉ mới tàn nhẫn một chút khiến cô đau lòng đã chịu không nổi chuyển sang trở lại nuông chiều, dường như Tư Cảnh Hàn mà hẳn biết đang bị con người của Tư Mặc lấn áp.

Đột ngột, Lạc Tư Vũ lại hỏi một câu mâu thuẫn làm Mặc Lạc Phàm cũng dờ người ra trong phút chốc. Anh im lặng nhìn đến Tư Cảnh Hàn đang cẩn thận đề miệng súp vào miệng Hoắc Duệ Hy thì thờ dài ảm đạm "Cuộc sống của hắn, đâu phải hắn muốn là có thể quyết định. Bị ràng buộc bởi quá nhiều thứ, nên hắn chỉ có thể lựa chọn người có thể đi cùng hắn đến hết đời. Tiểu Duệ Hy, không phải là người đó."

"Đã thế thì hắn không nên chăm chút, bây giờ càng không nên." Lạc Tư Vũ kết luận, có chút tàn nhẫn.

"Cạch."

Tư Cảnh Hàn đặt muỗng vào bát, nâng khăn lên lần nữa lau khóe miệng cho Hoắc Duệ Hy, cô vẫn còn nắm áo trước ngực của hắn, vùi vào đó lau nước mắt.

Lạc Tư Vũ thấy thế đứng dậy, đi đến chỗ Hoắc Duệ Hy, nói nhỏ: "Tiểu Hy, đừng khóc nữa, tôi giúp em trừng trị kẻ đã bắt nạt mình nhé?" Nói xong, hắn đứng thẳng, vỗ tay hai tiếng.

Bên ngoài rất nhanh truyền đến tiếng bước chân và tiếng kêu the thé của phụ nữ, dễ dàng nhận ra đây là tiếng của Na Mộc Lệ.

Tiếp đó, cửa lớn lại được mở ra, một nhóm người gồm năm bảy tên mặc áo đen của lính đánh thuê được mang vào trong bộ dạng thê thảm, có cả Na Mộc Lệ khiến Hoắc Duệ Hy phải liếc nhìn cô ta một cái mới úp mặt vào lòng Tư Cảnh Hàn, khóc tiếp, cứ như vừa thấy Na Mộc Lệ cô lại có điều kiện khóc thêm lúc nữa.

Vốn dĩ thương tích trên người không đau đến nỗi để cô khóc lâu như vậy, nỗi kinh hãi cũng không còn đủ sức nặng khiến cô bàng hoàng đến tận bây giờ. Nhưng khi bên cạnh mình là Tư Cảnh Hàn, dưới kia là tình nhân của hắn, cô lại thấy vết thương đau lắm, chuyện kia đáng sợ lắm, chỉ cần ai hỏi đến hay nhắc đến đã thấy đau thấy sợ lắm rồi. Còn đau và đáng sợ hơn lúc ở chỗ Mặc Đường nữa.

Giống như sự mèo nheo của một tiểu công chúa bị chiều hư, lúc bị đứt nếu không có ai bên cạnh thì sẽ thấy bình thường không sao, nhưng khi bị ngã một cái, trầy xước một chút chỉ cần có ai ở đó liền thấy đau rất đau, tui thân vô cơ mà bật khóc lên nghiêm trọng để người khác dỗ dành, quan tâm mình dù rằng chẳng đau mấy so với lúc bị đứt tay.

Hoắc Duệ Hy lúc này là thế. Dầu lúc bọn lính đánh thuê đó vây lấy cô, muốn giờ trò chà đạp, cô đã phát hoảng run lên, và lúc tên lính áo đen kia chỉ súng vào người cô, cô cũng đã sợ đến độ tuyệt vọng, cô cũng không khóc. Còn bây giờ ý thức được bản thân đã chẵn chẵn an toàn rồi, cô lại quay trở về làm một ngao kiều công chúa. Cô lại cố gắng khóc lớn thật lớn, cho người đàn ông kia biết cô đau lắm, sợ lắm, để hắn phạt vạ mấy kẻ đã gây cho cô thương tổn, nhất là tình nhân của hắn!

Cô làm vậy là hoàn toàn có mục đích chứ không hề che giấu nỗi đau, hay tỏ ra mình mạnh mẽ, bản thân không sao như những nữ chính trong tiểu thuyết tình cảm.

Có lẽ phần nhiều chuyện của hôm nay cô không phải do quá hoảng sợ mà sinh ra thần thờ như lúc ở trong lòng Lạc Tư Vũ. Cô thần thờ như vậy là vì bị shock khi người giang lưng ra ủng cứu mình lại là Lạc Tư Vũ.

Trong tim thức của cô, cho dù đến cuối cùng có ra sao, người đến bên cô, định đoạt số phận của cô đều là Tư Cảnh Hàn, không phải qua một ai trung gian hết. Cũng giống như suy nghĩ viển vông, rằng những lúc nguy hiểm thì nam chính nhất định sẽ xuất hiện cứu lấy nữ chính trong các bộ phim truyền hình vậy.

Nhưng bây giờ cô mới hiểu, cuộc sống này đầy những mâu thuẫn và nghịch lý, những thứ phim ảnh và tiểu thuyết kia chỉ là lý tưởng của cuộc sống mà thôi. Con người đặt vào cuộc sống thực tế, có những số phận và trải nghiệm khác nhau hình thành nên cách thích ứng với hoàn cảnh cũng thật khác nhau và nhiều khi không như tưởng tượng của người bình thường.

Nếu với người bình thường, trải qua một cuộc vật vả như vậy, tinh thần nhất định sẽ bị hoảng loạn vài ngày, nhưng Hoắc Duệ Hy lại khác, thấy Tư Cảnh Hàn trước mặt ôm lấy cô, ôn nhu với cô, nhẫn nại với cô, không bao lâu đã âm thầm thấy bản thân chẳng cần phải sợ gì nữa, không cần sợ trời, không cần sợ đất. Vì đến cả ác quỷ mà vương như Tư Cảnh Hàn còn đứng về phía của cô thì những việc đã qua có là gì.

Cô khóc là vì muốn khuếch đại cái đau đớn và sợ hãi rồi đây sẽ nhanh chóng biến mất này mà thôi, lâu như vậy cô mới có dịp tùy hứng với hắn, ép hắn phải phạt người phụ nữ mấy ngày qua đã gây cho cô nhiều khổ sở và tui hờn nên nước mắt sao có thể nhanh hết như vậy?

Cô là đang muốn trả thù riêng! Vì ai bảo Na Mộc Lệ kia mang danh bạn gái của Tư Cảnh Hàn. Khiến cô nghe thôi đã khó chịu rồi. Dù nó có hữu danh vô thực đi chăng nữa!

"Hức..." Na Mộc Lệ nhận ra người ngồi ở vị trí trên cao kia là Tư Cảnh Hàn, còn có cả Hoắc Duệ Hy, không những thế Tư Cảnh Hàn còn ôm Hoắc Duệ Hy, đang tỉ mỉ cho cô ăn mà không để ý đến bất cứ ai làm cô ta từ kinh hãi đến khiếp sợ.

Tư Cảnh Hàn còn có cả vẻ mặt dịu dàng này sao? Hắn có thể vì một người phụ nữ mà tay chân xoắn xuýt thế sao?

Na Mộc Lệ bắt đầu hồi tưởng đến những việc vừa xảy ra.

Sau khi đem cô ta đi khỏi chỗ của Mục Đương, Tư Cảnh Hàn đã ném cô ta sang một bên không nói năng gì rồi một nước bực dọc bỏ đi luôn. Ban đầu cô ta còn cảm thấy vui mừng vì hắn đã lựa chọn mình mà bỏ Hoắc Duật Hy ở lại đó. Nhưng bây giờ suy nghĩ lại dường như mọi chuyện không đơn giản như cô ta dự tính, Tư Cảnh Hàn rõ ràng đối với cô ta lạnh nhạt như thế nhưng qua mỗi cuộc đối thoại với Mục Đương hắn luôn dùng lời lẽ và gọi cô ta rất ngọt ngào, như thế có ám chỉ hắn thật sự quan tâm cô ta cho Mục Đương thấy.

Hơn nữa với một người như hắn chắc chắn biết người Mục Đương nhắm đến là bạn gái của mình, nếu như hắn thật sự muốn bảo vệ cô ta thì khôn ngoan nhất chính là phủ nhận quan hệ người yêu kia là hữu danh vô thực. Nhưng hắn không làm vậy, mà còn cố tình gọi ý cho Mục Đương biết người hắn để ý là cô ta.

Rồi cả sự kiện chuộc con tin chiều nay, cô ta không ngờ đến nỗi không nhận ra bản thân giống như một món hàng phụ phẩm Tư Cảnh Hàn buộc phải mang về để dễ bề ăn nói với báo chí, chứ ngoài ra Hoắc Duật Hy mới là người hắn muốn bảo vệ.

Lúc đó Tư Cảnh Hàn đem cô ta đi, có người phía sau lưng truy sát, nguy hiểm cận kề trong gang tấc. Nếu như Hoắc Duật Hy không ngồi đây thì cô ta đã nghĩ mình là một vai chính trong câu chuyện lần này, nhưng ngược lại, Hoắc Duật Hy cứ ngỡ đã làm mọi chết ở chỗ Mục Đương lại đường hoàng ngồi đây, làm cô ta bắt đầu lo lắng rằng giả thuyết bản thân chỉ là một món mồi nhử để người của Tư Cảnh Hàn thuận lợi cứu Hoắc Duật Hy khi Mục Đương mất phòng bị là thật.

Chờ mãi, Tư Cảnh Hàn vẫn không đá động đến mình, buộc lòng Na Mộc Lệ phải lên tiếng trước:

"Cảnh Hàn, anh làm vậy là thế nào? Sao lại để bọn họ đối xử với em như vậy?" Cô ta cười thê lương, ngược nhìn Tư Cảnh Hàn, vừa trách móc lại vừa muốn lảng tránh những lo lắng của cô ta đang nghĩ là thật. Chung qui cô ta vẫn không chấp nhận được.

Tư Cảnh Hàn không trả lời, vẫn đều tay dứt cho Hoắc Duật Hy, còn cô thấy Na Mộc Lệ nên càng bướng hơn, đẩy tay hắn ra, dụi mũi vào áo của hắn, khóc thút thít.

Na Mộc Lệ nhìn thấy mảng áo trước ngực của Tư Cảnh Hàn loang lổ mấy vệt bẩn do Hoắc Duật Hy để lại nhưng hắn vẫn không nói gì, cũng không tỏ ra chán ghét đẩy Hoắc Duật Hy, mặc cho cô làm liều ở đây. Cô ta chớp mắt ngăn cho một thứ gì đó sắp trào ra cổ chống tay đứng dậy: "Cảnh Hàn, anh nói đi, anh đối với em như thế này là sao? Em không hiểu ý của anh."

Lạc Tư Vũ trước tình cảnh này đứng sang một bên, đôi mắt đen sâu thẳm lạnh lùng, khôi phục dáng vẻ lãnh cảm, kiệm lời bình thường. Hắn chờ Tư Cảnh Hàn.

Tư Cảnh Hàn nâng mí mắt nhìn Na Mộc Lệ, lại lạnh ngắt nhìn sang những tên thuộc hạ của Mục Đương nằm sống xoài trên mặt đất, không quan tâm Na Mộc Lệ, mà hỏi đám người kia:

"Hậu quả của việc phản bội chủ nhân của Bạch Xích các ngươi đã biết?"

"Muốn giết tùy ngươi, đã là lính đánh thuê, chúng ta không sợ chết!"

Tư Cảnh Hàn cười nhạt, nụ cười như ma quỷ, hắn vỗ vỗ lưng Hoắc Duật Hy, nói: "Chết, như vậy hình như quá dễ dàng thì phải? Thứ ta muốn đâu chỉ có vậy, ta muốn là tiếng kêu ta của các ngươi khi bị róc từng miếng thịt ra kia."

Hắn vừa dứt lời, Hoắc Duật Hy còn đang cố gắng khóc đã giật thót lên, sợ đến run cầm cập không khóc nổi nữa, khuôn mặt của đám người kia cũng tái nhợt, theo lẽ thường khi nhiệm vụ thất bại bọn họ có thể tự sát nhưng Lạc Tư Vũ đã dùng một chút thủ thuật khiến bộ họ đến nói chuyện cũng khó khăn, huống hồ dùng sức để cắn lưỡi.

"Sợ sao?" Lời này Tư Cảnh Hàn không phải hỏi đám người kia mà là cúi đầu, hỏi Hoắc Duật Hy đang rúc lại. Cô nhìn hắn, mặt mũi trắng bệch.

Ở đây là đâu? Vì sao không khí lại âm u lạnh lẽo thế này, Tư Cảnh Hàn y hệt quý vương đang trừng trị kẻ phản nghịch bằng phương pháp tàn khốc nhất một cách dễ dàng và tự nhiên đến vô pháp vô thiên?

Đúng lúc này hắn lại cười nhạt nói với đám thuộc hạ của Mục Đương: "Các ngươi thấy không, vì các ngươi mà làm bé Duật của ta sợ rồi, các ngươi đáng tội gì đây?"

Bọn người kia cảm thấy lời nói của Tư Cảnh Hàn ngày càng rùng rợn, cảm giác lạnh tri xé thịt không còn xa nữa.

Mặc Lạc Phàm chống cằm, thương thức màn kịch hay, trong mắt của anh không có bất kỳ sự kinh ngạc hay lo sợ nào, dường như đã quá quen với những cảnh tượng như vậy, mà còn rất hứng thú xem.

Tư Cảnh Hàn nâng tay Hoắc Duật Hy lên, lại nói: "Các ngươi có biết ta còn chẳng đánh được bé Duật, các ngươi lại tra tấn cô ấy đến thế này. Vốn dĩ bắt được phải chết không toàn thay để chuộc tội." Hắn nói đoạn, dừng lại một chút như suy xét, sau đó lại tỏ vẻ nhân từ bảo: "Nhưng là ta vẫn cho các ngươi một cơ hội, chỉ cần ai chỉ ra được kẻ nào từng chạm vào người cô ấy trong số các ngươi ở đây, ta sẽ tha cho người thành khẩn khai báo đó, thế nào?"

Cận kề với việc bị tra tấn có thể đau khổ còn hơn lắng trĩ, trong ánh mắt của những người kia đã nổi lên do dự. Người trong hắc đạo đều nói, có thể rơi vào tay bất cứ ai nhưng tuyệt đối đừng để Tư Cảnh Hàn khống chế được, một khi đã chiến bại dưới tay hắn, thì tự sát được còn là điều mất hơn việc hắn để bản thân kẻ đó sống sót. Sự tàn bạo và khát máu đó là điều người ta hãi hùng nhất, niềm vui của hắn bao giờ cũng là hành hạ con mồi sống còn không bằng chết, sau đó từ từ gặm nhấm nỗi đau đến lúc không còn hơi thở mới được giải thoát.

Qua một lúc lâu, vẫn không ai lên tiếng.

"Sao? Không nói được. Tốt! Nghĩa khí lắm!" Tư Cảnh Hàn gật đầu tán thưởng càng làm người khác thêm lo lắng: "Đáng tiếc, đặc công khác mafia ở một chỗ, bọn họ làm việc thì cần nghĩa khí nhưng chúng ta làm việc là vì nhiệm vụ, cho dù có là kẻ thù diệt tộc trước mặt, thì khi đã nhận nhiệm vụ bảo vệ hân các người cũng phải tuân mệnh gác hận thù sang một bên. Nhưng bây giờ các người lại vì nghĩa khí mà che giấu cho nhau, đúng là làm ta thất vọng."

Đến đây, Tư Cảnh Hàn đỡ Hoắc Duật Hy ngồi thẳng dậy, lấy chiếc khăn tay lau mặt cho cô một lần nữa, nhẹ nhàng nói: "Ngoan nào, không khóc. Chủ yếu hôm nay đem bọn họ đến đây để cho em chơi, nên phải vui lên một chút."

"Anh... anh muốn làm gì?" Hoắc Duật Hy mếu máo, bộ dạng này của cô làm người đàn ông bật cười: "Sao lại sợ thế này, chẳng phải bọn họ đã từng muốn giết trò với em sao? Chẳng lẽ em không chán ghét, nào, quay lại nhìn một chút, xem có nhớ kẻ nào trong bọn người chạm vào em không?"

"Anh... anh sẽ róc thịt bọn họ sao?" Hoắc Duật Hy run run hỏi, không muốn đứng dậy, quéo lại trốn vào lòng hân.

Cảnh tượng đó sẽ kinh khủng đến mức nào? Là lột da sống, cắt từng miếng thịt của một con người còn đang sống sờ sờ, y hệt màn rút gân năm đó đối với Mạc Quyết. Chỉ cần cô nghĩ đến cũng đã muốn nôn ra rồi.

Cô như thế khiến Tư Cảnh Hàn không vui, kéo cô ra, lạnh thấu nói: "Ngoan, chỉ cho tôi xem, là ai."

"Hu hu hu... Không có, Tư Cảnh Hàn, không có ai hết! Tôi không nhớ gì hết." Hoắc Duật Hy hoảng quá cúi nhủi trốn đi, cô kêu lên.

Lúc này Mạc Lạc Phàm lên tiếng giải vây cho cô: "Chẳng phải muốn đòi lại công bằng cho cô ấy sao, cậu lại thế nói thế làm cô ấy sợ chết khiếp rồi."

Tư Cảnh Hàn mới ý thức Hoắc Duật Hy sợ cái gì, cô vẫn không quen làm những việc tàn nhẫn mà. Hân lạnh lùng nói: "Phụ nữ của tôi lại bị đàn ông khác dòm ngó mà động tay động chân, là tôi nên trách bọn họ hay nên trách em quá xinh đẹp đây."

Mạc Lạc Phàm nghe Tư Cảnh Hàn nói vậy hân thờ dài, không còn gì để nói, dứt khoát không xen vào nữa, trở lại chỗ ngồi. Mắng khẽ: "Đồ đầu gỗ!"

"Hoắc Duật Hy, em hôm nay không chỉ ra được thì tất cả bọn họ đều bị phân thay ném cho chó sói ăn!" Tư Cảnh Hàn nói tiếp.

Mạc Lạc Phàm ngửa lên trời, vuốt mặt.

Còn Hoắc Duật Hy, khi nghe thế sợ càng thêm sợ, khóc nức.

Tư Cảnh Hàn, hân là ác quỷ, là đồ biến thái!

"Nói!"

"Là... hân, là hân nữa! Hai người này đã kéo lấy váy của tôi, để cho người khác đến... oa..." Cô không nói được nữa, lần này là khóc thút, sợ hãi thật, vừa uất ức khi bị tra tấn tinh thần một cách khủng bố như thế, Mạc Lạc Phàm nói muốn đòi công đạo cho cô, nhưng cuối cùng lại làm ra là tra tấn khiến cô hãi hùng, khiếp vía.

"Là cái tay nào, phải hay trái?" Tư Cảnh Hàn mặc kệ, dồn hỏi.

"Được rồi, biết được hai kẻ này là được rồi. Tiểu Hy chịu không nổi đâu, mang ra ngoài đi." Lạc Tư Vũ lên tiếng đỡ cho Hoắc Duật Hy, nhưng Tư Cảnh Hàn chưa muốn bỏ qua dễ như vậy.

"Thôi thôi, phòng thí nghiệm của mình thiếu hai chỗ, vừa đủ cho hai tên này ngồi vào, cậu thấy thế nào?" Mạc Lạc Phàm cũng xông ra, ý kiến.

Tư Cảnh Hàn nheo mắt lại, nhìn nụ cười trên môi của Mạc Lạc Phàm, sau đó hân gật đầu.

Vào tay của Mạc Lạc Phàm, cũng là một loại lăng trì khác thôi.

Tên đó là thí nghiệm, bằng người sống.

Chỉ có Hoắc Duật Hy không hiểu đến phòng thí nghiệm của Mạc Lạc Phàm là thế nào, cô còn cảm kích hân mà thờ phào nhẹ nhõm, quay lại trừng trừng mắt nhìn Tư Cảnh Hàn.

Na Mộc Lệ vốn đã sợ đến ngã ngồi một bên, bây giờ đám người kia đã bị mang ra, tiếp theo chỉ còn một mình cô ta. Lúc này Tư Cảnh Hàn vì Hoắc Duật Hy suýt bị động vào mà có hành động tàn bạo như vậy, thế thì cô ta... cô ta sẽ như thế nào?

Không đợi Na Mộc Lệ hoàn hồn, lúc này Hoắc Duật Hy đã đảo mắt đến cô ta, kéo áo của Tư Cảnh Hàn rồi chỉ vào Na Mộc Lệ, nói: "Tư Cảnh Hàn, là cô ta, tình nhân này của anh là đầu sỏ kích thích Mục Dương để ông ta cho người làm nhục tôi!"

Lời nói này của Hoắc Duật Hy làm Mạc Lạc Phàm hết hồn quay sang nhìn cô, sao bỗng dưng đối với tình địch thì cô lạnh lên hân nhỉ? Còn cố tình nhấn mạnh Na Mộc Lệ là tình nhân của Tư Cảnh Hàn nữa.

Tư Cảnh Hàn cúi xuống nhìn Hoắc Duật Hy, cô cũng ngẩn đầu nhìn hắn, ánh mắt đầy mong chờ xem hắn sẽ xử trí Na Mộc Lệ như thế nào. Thấy hắn hơi nhú mày, cô cắn môi, đảo tròn mắt ngập nước nhìn quanh tìm kiếm cứu viện từ chỗ Mặc Lạc Phàm và Lạc Tư Vũ.

Thế nào? Đụng đến tình nhân của hắn thì không được chứ gì. Không nỡ sao?

Nhưng bất ngờ Tư Cảnh Hàn lại cầm khăn, lau mũi cho cô, giọng có chút chán ghét: "Bẩn chết được." Tuy vậy, không nhìn ra sự chán ghét nào trên nét mặt của hắn, mà phản phát vào cái nhìn của Na Mộc Lệ lại là sự nuông chiều khiến cô ta vừa ganh tị vừa căm ghét Hoắc Duật Hy.

"Lời cô ấy nói là thật?" Bây giờ Tư Cảnh Hàn mới nhìn Na Mộc Lệ hỏi. Cô ta chợt dạ, đánh mắt đi chỗ khác, nói:

"Anh là muốn đòi lại công bằng cho cô ta?"

"Trả lời câu hỏi của tôi." Tư Cảnh Hàn lạnh giọng đối với cô ta, nhưng tay lại nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Hoắc Duật Hy đang rục rịch tẩy mấy đôi tay.

Na Mộc Lệ lau nước mắt đang sắp trào ra, nhận ra sự chột chích cận kề khi ở chỗ Mục Đường còn không đáng sợ và lạnh lẽo bằng sự chất vấn của Tư Cảnh Hàn lúc này, giọng cô ta khô khốc:

"Roi vào tình thế như vậy, ai cũng muốn cứu lấy mình thôi, bản năng sinh tồn ép con người ta tàn nhẫn. Em cứu lấy mình, là sai sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thế Yếu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Kể thay thế tiếp theo

"Cô đừng nói dối, lúc đó Mục Đường không hề ép cô lựa chọn gì cả, cô rõ ràng chỉ muốn khiêu khích thêm dầu vào lửa để ông ta cho người làm hại tôi, là cô không muốn cho tôi thoát thân." Hoắc Duật Hy vừa nói vừa nghĩ lại càng thêm âm ỉ, lúc đó cô bị đè xuống đất cô ta đã nhìn cô bằng ánh mắt đắc thắng và nham hiểm thế nào?

Cô hận, chính là thái độ đục nước béo cò này của cô ta, muốn làm ngư ông đắc lợi hãm hại cô bị si nhục.

Cùng là phụ nữ với nhau tại sao có thể hãm hại nhau, dồn nhau đi đến tận cùng đau khổ?

Tuy bị Hoắc Duật Hy tố tội nhưng Na Mộc Lệ cũng không phải kẻ để cho mình ngồi không chịu chết, thấy Tư Cảnh Hàn nhìn về phía mình bằng đôi mắt ngăm trong hàn sương, cô không hoảng mà tìm cách chối tội, chỉ có nước mắt là ứa ra như đã không kiềm chế được nữa, giọng nói cũng đã đặc lại:

"Phải lắm, như Hoắc Duật Hy nói, là em cố tình nói như vậy, qua điện thoại anh cũng đã nghe rồi, vốn dĩ không cần hỏi lại em. Nhưng là em không cam tâm, vì sao cô ta được anh yêu thương như vậy, trong khi rõ ràng em nhìn ra được, cô ta vốn dĩ đâu muốn ở bên anh, mà em... mới là người yêu anh, luôn lặng thầm theo dõi bước đi của anh, anh lại lạnh nhạt không màng?"

Dáng vẻ thê lương này của cô ta phải khiến Hoắc Duật Hy xuýt nữa quên đi bản thân mình từng bị cô ta hại như thế nào, mà mềm lòng động lòng thương hại. Cô cũng thấy so với bộ dạng chỉ chèo, ẩm ỉ, đánh đá tố tội của mình thì với vẻ tự chua chất sỗ phạm của Na Mộc Lệ, nếu để người ngoài nhìn vào thương cảm, chần chừ cô thua xa rồi, nhìn thế nào cũng giống như cô đang không hiểu chuyện, ý thế được cung chiều mà làm mình làm mẩy vậy.

Không hiểu sao, cô thấy hơi lo vì không biết Tư Cảnh Hàn có cảm thấy thế không, bèn ngẩn lên nhìn hắn, chỉ thấy khuôn cằm luôn kiêu ngạo của hắn hình như có lúng búng mấy sợi râu vừa mọc. Người như hắn rất coi trọng bề ngoài, cũng dùng diện mạo tinh tế này thị uy khắp nơi, giữ cho mình tôn nghiêm nhất định trong mắt người khác, nên làm sao để có chút mặt mày lợm thưng thế này được.

Hoắc Duật Hy nghĩ thế rồi nhanh chóng cất ý nghĩ này đi, đây đâu phải cái cô cần biết lúc này đâu nhỉ? Thứ cô cần biết là thái độ của hắn đối với Na Mộc Lệ thế nào kia.

"Khi chấp nhận ở cạnh tôi, tôi đã nói với cô thế nào, cô còn nhớ không?" Cho đến khi giọng nói lạnh nhạt mà trầm thấp của Tư Cảnh Hàn vang lên, làm lòng ngực của cô run theo nhẹ nhẹ, cô mới thấy yên tâm, cũng may hắn không có động lòng thương.

Tư Cảnh Hàn chấp vấn, Na Mộc Lệ cắn môi, cô ta mấy lần đánh mắt sang chỗ Lạc Tư Vũ và Mặc Lạc Phàm rồi lập tức quay đi nhìn nơi khác, vẫn ngại không nói.

Lạc Tư Vũ nhìn thấu điều lo ngại trong ánh mắt đo của cô ta, hắn cất giọng lạnh lạnh, rõ ràng giải thích: "Chuyện riêng của các người vốn dĩ chúng tôi không nên ở đây nghe, nhưng chỗ này là phòng hội nghị của tổ chức, chuyện này giải quyết ở đây cũng coi như là chuyện công. Tôi là người chứng giám được tổ chức ủy thác, thứ lỗi không thể không xem."

Na Mộc Lệ gật gật đầu đã hiểu, cô ta hít một hơi thật sâu, như để bình ổn tâm trạng, khi nói giọng đã bình tĩnh hơn, lần nữa nhìn về phía Tư Cảnh Hàn:

"Thảo nào, lúc đó vừa mới gặp anh, em đã có cảm giác anh không giống người làm ăn bình thường rồi. Em cũng luôn tự mình thắc mắc vì sao anh lại luôn mang vẻ lạnh lùng, khắc nghiệt, thậm chí là ánh mắt cũng đầy nguy hiểm. Bây giờ thì em đã hiểu, anh thật sự là thượng chủ của một tổ chức hắc đạo lớn mạnh mà cả đời em cũng không tưởng tượng ra được."

Nghe lời Na Mộc Lệ nói, Hoắc Duật Hy thầm đánh giá thời gian mà cô ta gặp Tư Cảnh Hàn, cũng không biết quá trình cô ta gặp hắn là khi nào, nhưng có vẻ là lâu hơn cô nghĩ bởi vì đối với cô ta, lúc này Tư Cảnh Hàn vẫn im lặng không lên tiếng đề tỏ thái độ gì cả.

Na Mộc Lệ lại nhìn xoáy vào khuôn mặt cô đang núp trước ngực Tư Cảnh Hàn, cô ta cười thêm chua chát: "Em theo anh năm năm, từ một con nhóc nhà quê không biết gì cho đến một ảnh hậu showbiz, quá trình này chỉ cần em yêu cầu thì anh đều đáp ứng những danh vọng đó của em, em cứ nghĩ bản thân đã có được tất cả hạnh phúc trên cuộc đời, vì được một người đàn ông chẳng những có tiền lại còn có quyền để ý, ban cho em đặc sủng mà những người phụ nữ khác dù mơ cũng không mơ được. Nhưng hình như em lại vui sướng quá mà đến quên mất, tội cùng lý do anh cho em những thứ này là gì."

"Tôi đã từng nhắc nhở cô nhiều lần, người phụ nữ khôn ngoan là người phụ nữ nên biết thỏa mãn với những điều mình đang có." Lúc này Tư Cảnh Hàn nhạ mặt đáp, hắn vẫn duy trì động tác rất dịu dàng với Hoắc Duật Hy.

Na Mộc Lệ lau nước mắt, cô ta cười: "Sự tham lam không nên có của em là có được tình yêu của anh sao? Em sai là vì đã cố chấp cứ nghĩ anh để ý đến em, chỉ cần em cố gắng rồi một ngày nào đó anh sẽ yêu em? Em sai là do em đã động lòng... hay em sai là do em từ đầu đã ngu xuẩn chấp nhận làm người thế mạng cho cô ta chẳng biết gì mà còn vui sướng trong hạnh phúc viễn vọng?!"

Giọng nói của Na Mộc Lệ đến cuối cùng gần như là gào lên, có chút dữ tợn chỉ về phía Hoắc Duật Hy làm cô giật mình phải nắm chặt áo của Tư Cảnh Hàn, rúc lại.

Năm năm, khoảng thời gian này cũng chính bằng khoảng thời gian cô gặp Tư Cảnh Hàn, khi đó hắn còn là Tiểu Bạch của cô. Không ngờ cũng là bằng khoảng thời gian cô ta ở cùng hắn.

Na Mộc Lệ lại nói tiếp, trong nước mắt: "Tư Cảnh Hàn, em đã hiểu rồi, cho đến hôm nay em đã hiểu rồi... anh làm tất cả, cho em hào quang, cho em nổi tiếng, cho em danh phận, chỉ vì muốn người khác nhận ra em, nhận ra em là bạn gái của nhà tài phiệt Tư thị - Tư Cảnh Hàn mà nhắm mắt nhắm vào em, chỉ cần như vậy anh sẽ bảo vệ cô ta được an toàn. Vậy đến cuối cùng anh cho em muôn trượng hào quang là để đền bù cho việc em vô tình không biết mình đang bị biến thành vật hy sinh sao?"

Na Mộc Lệ nói đến Hoắc Duật Hy phải giật mình, chỉ có ba người đàn ông còn lại vẫn thản nhiên như nước, đặc biệt là Mặc Lạc Phàm, anh còn nhâm nhi được tách trà trong tay, thật sự sấm vai một người đang xem kịch.

Những ngón tay của Hoắc Duật Hy xiết lại căng thẳng, cô không khóc nữa, cũng thôi luôn bộ dạng thút thít đáng thương rất trẻ con của mình, bây giờ cô mới biết những chuyện Tư Cảnh Hàn đã làm trong mấy năm qua còn quá ít, càng không hiểu con người hắn đang nghĩ gì.

Bất chợt, Tư Cảnh Hàn lên tiếng, giọng hắn vô cùng phẳng lặng không mang theo quá nhiều cảm xúc, ngay cả chút áy náy hay thương hại cũng không: "Một người mang theo quá nhiều dã tâm để ở bên tôi cũng có ngày dùng dã tâm đó hại chết tôi. Tôi còn có thể giữ lâu bên cạnh sao?" Hắn luôn dùng lý trí để phán xét một việc, và vì quá lý trí nên trở nên vô tình như vậy.

"Anh nói em có giả tâm? Thế cô ta thì sao, anh chắc cô ta chỉ là một con cừu hiền lành sao?" Dường như Na Mộc Lệ đã gạt bỏ hết sự sợ hãi, cô ta vô cùng dứt khoát với những câu hỏi của mình, Hoắc Duật Hy lần đầu tiên thấy Na Mộc Lệ như vậy trước mặt Tư Cảnh Hàn, cô cảm nhận được rằng cô ta không phải là người phụ nữ không có đầu óc như những tình nhân thích dựa hơi kim chủ khác.

Tuy bề ngoài cô ta chua ngoa, đánh đá thích ý thế hiếp người nhưng cũng là người biết nhìn sắc mặt của người khác, sự đánh đá chính là biểu hiện cho sự kiêu ngạo của một người phụ nữ đứng trên đỉnh cao sự nghiệp, được người khác săn đón sinh ra. Rõ ràng nãy lần cô và cô ta va chạm, chỉ cần Tư Cảnh Hàn xuất hiện cô ta điều thu liễm tính khí để lấy lòng hắn, nhưng sau lưng hắn lại nói mấy lời đủ để khiêu khích sự bình tĩnh của cô. Những sự kiện này đủ cho thấy cô ta không đến mức quá mức sắc sảo nhưng cũng đủ để cô ta lặn lội trong cuộc sống đầy bạc bẽo này.

"Cô nói cô ấy không phải là cừu non, tôi thừa nhận, bé Duật của tôi là con báo nhỏ, chẳng những tham ăn còn rất thích cắn người nữa." Tư Cảnh Hàn không phủ nhận lời của Na Mộc Lệ, chính hắn cũng biết điều đó, chỉ có điều: "Nhưng báo nhỏ này lại không thích thịt của tôi. Thứ cô ấy muốn, không phải là thứ cô muốn."

Hoắc Duật Hy thờ không tròn một hồi, cô trừng mắt nhìn Tư Cảnh Hàn. Hắn dường như không quan tâm thái độ của cô, úp cái khăn tay lên mặt cô, xoa một vòng.

Na Mộc Lệ lùi hai bước, cô ta bật cười trong nước mắt, cả thân hình ngã nghiêng, là đau lòng thật, "Thứ em cần là anh, anh không thể cho em. Thứ cô ta cần, không phải là anh, vậy anh có thể cho cô ta như cô ta muốn sao?"

"Tôi không bao giờ keo kiệt với bé Duật." Tư Cảnh Hàn không do dự nói, hắn định cúi xuống hôn lên môi của Hoắc Duật Hy nhưng bị cô chặn tay lại, đẩy đẩy ra, kêu: "Bắn đây." Sau đây cô vờ quay mặt sang một bên, không ngừng khinh bỉ lời hắn vừa nói. Nghe ra thì tốt lắm, nhưng hắn là chúa độc tài, là loại tư bản hút máu người, luôn tìm cơ hội để bóc lột trừ lương nhân viên!

Nhìn một cảnh như vậy ở trên cao, Na Mộc Lệ cắn chặt đôi môi khiến nó trắng bệch đi, cô ta thấy lúc này thật khó thở, cũng khó chấp nhận được Tư Cảnh Hàn có thể vì một người phụ nữ mà để lộ vẻ ôn nhu thế nào?

Vì sao Hoắc Duật Hy kia trong phúc mà không biết hưởng, cô ta nhìn ra được Hoắc Duật Hy được nuôi quá tốt đến nỗi nhìn cuộc đời này chỉ bằng một

tia màu đen sắc, trắng là trắng, đen là đen mà không hề biết, trắng đen từ lâu đã thành xám.

Câu mà cô ta vừa hỏi Tư Cảnh Hàn, hẳn trả lời như vậy có khác nào đem cả thế giới của hắn tặng cho Hoắc Duật Hy đâu.

Cô ta sau một hồi hừ lạnh:

"Anh không keo kiệt với cô ta, nên chấp nhận hy sinh bất cứ người phụ nữ nào mà anh từng bồi dưỡng vì sự an toàn của cô, nhưng đó là tội lỗi, một ngày nào đó nghiệt báo cũng ứng lên người cô ta!"

"Câm miệng! Cô nói nhiều rồi đấy!" Vì câu này của Na Mộc Lệ mà giọng của Tư Cảnh Hàn chuyển lạnh hẳn. Hắn không vui.

"Ha, anh tức giận sao? Em rất vui, vì cuối cùng anh cũng vì em mà biểu lộ cảm xúc. Cảnh Hàn, anh có biết anh vô tình lắm?"

Đối lập với sự oán than đầy bi ai của cô ta, Tư Cảnh Hàn thân nhiên phun ra một câu: "Đây cô đi đến bước đường này hôm nay không phải tôi, mà là bản thân chính cô. Cô đừng nên ai oán trách bất cứ ai, cô nói, cô không làm chuyện gì phạm vào điều tôi cấm kỵ nhất sao?"

Bị hắn hỏi, Na Mộc Lệ chột dạ, không nhìn hắn, Tư Cảnh Hàn tiếp tục cười lạnh: "Dụng tâm để đối phó cả tôi thì gan của cô cũng không nhỏ. Một lời cô đã nói trước giới truyền thông đủ dồn tôi vào thế chết, tôi tin cô đủ hiểu hậu quả của nó. Hơn nữa, cô còn là hợp tác với kẻ địch của tôi để thu lợi cho mình, Mục Dương, là cô giúp ông ta, tôi nói đúng không?"

Mặt Na Mộc Lệ càng tái đi, cô ta không phản bác, chỉ vì cô ta biết không nói dối được Tư Cảnh Hàn.

Phải, là trước khi bị đưa đi, Mục Dương đã từng dùng thư nặc danh liên lạc liên hệ với cô ta, gợi ý cho cô nên làm thế nào để trả đũa Tư Cảnh Hàn vì đã phản bội cô ta, nhưng ông ta lại không biết thật chất cô ta không có cái gan này, Tư Cảnh Hàn cũng không vì ảnh nóng phát tán mà thấy có lỗi cô ta, muốn giấu giếm cô ta. Nên cuối cùng cô ta thỏa hiệp chỉ với hy vọng ràng buộc hắn với mình một cách chặt hơn.

Nhưng có lẽ, cô ta vẫn sai rồi. Cuộc đời này là lừa lọc, bẫy trong bẫy. Khi cô ta thực hiện xong, ông ta lại qua cầu rút ván, bắt cả cô ta đi.

Na Mộc Lệ hít một hơi thật sâu, đến khi trong đáy mắt cô ta không còn tia sáng nào nữa mới bình thản nói: "Vậy sự trừng phạt dành cho em là gì?"

Tư Cảnh Hàn nhìn cô ta, ánh mắt màu lam sâu kín híp lại: "Sao có thể gọi là hình phạt, bá tước Anh thích cô như vậy, gả cho anh ta, cô không hề thiệt."

"Anh muốn bán em?" Na Mộc Lệ đột ngột trừng to đôi mắt, cô ta biết Tư Cảnh Hàn không phải là người làm việc gì đó mà không có mục đích. Trong một buổi gặp mặt gần đây cô ta tham dự cùng hắn, một bá tước người Anh đã chú ý đến cô ta, thậm chí anh ta còn đề xuất chỉ cần Tư Cảnh Hàn gả cô ta cho anh ta, hạng mục dầu khí ở Iran anh ta sẽ nhường lại cho hắn.

Lúc đó hắn chỉ cười, không nói gì, cô ta còn tưởng hắn không để ý đến nhưng không ngờ đến cuối cùng hắn dùng cách này để xóa sạch quan hệ với cô ta.

"Na Mộc Lệ, cô theo tôi năm năm nay biểu hiện không tệ, lần này trở thành bá tước phu nhân cuộc sống về sao cũng không hề lo lắng." Giọng Tư Cảnh Hàn đầy quyết tuyệt.

"Em không muốn! Em không muốn lấy anh ta! Anh đừng quên, bây giờ hai chúng ta trước công chúng là một cặp, anh không thể bỏ mặc em." Na Mộc Lệ gần như là gào lên, có nỗi đau khổ hơn là phải lấy người mình không yêu, mà hơn cả là do người mình yêu nhất bán đi cho kẻ khác!

Tư Cảnh Hàn cười nhạt: "Một trong những điều tôi ghét nhất là bị người khác uy hiếp, cô lại chọc vào điều cấm này. Na Mộc Lệ, cô không muốn gả cũng phải gả!"

Na Mộc Lệ khụy sụp xuống, thét lên: "A... Tư Cảnh Hàn, vì sao anh có thể tàn nhẫn như vậy?! Vì sao?!"

"Na Mộc Lệ, chẳng phải cô yêu tôi sao? Thế thì tôi sẽ khiến cô không thể yêu tôi nữa, có như thế mới khiến cô tuyệt vọng mà yên vị làm được bá tước phu nhân của mình. Từ đây về sau đừng để tôi nhìn thấy cô nữa, nếu không, những vết thương cô gây ra trên người bé Duật tôi sẽ từng món đòi lại!" Tư Cảnh Hàn từ đầu tới cuối vẫn là sự tuyệt tình không thương lượng, hẳn dường như không tâm không phé, chẳng hề động tâm bởi những giọt nước mắt của cô ta, đến cuối cùng, lời phán quyết chỉ là một tiếng: Đưa ra ngoài ngăn gọn, không kéo dài, không âm vang, lạnh và khô như sa mạc hoang vu mỗi lúc về đêm.

Có hai vệ sĩ đẩy cửa tiến vào, hướng tới chỗ Na Mộc Lệ đang không ngừng lùi lại né tránh họ.

"Đợi đã, tôi còn có chuyện muốn nói với cô ta."

Đột ngột lúc này một tiếng nói trong trẻo vang lên trong bầu không khí ngưng trọng ấy. Không đợi Tư Cảnh Hàn phản ứng thêm, Hoắc Duật Hy đã chống tay đứng lên, khập khiễng muốn đi về phía Na Mộc Lệ.

"Bịch bịch bịch" Tiếng gót chân cô giậm lên bậc thềm trải thảm đỏ, trong dáng vẻ có chút buồn cười nhưng không ai cười nổi.

Khi đến trước mặt Na Mộc Lệ, không nói hai lời cô đã giáng thẳng một tay lên mặt cô ta.

"Cái tát này là trả cho cô ở trường quay cây mạnh bắt nạt tôi." Nói xong, trong chớp nhoáng chưa ai phản ứng kịp cô lại vung tay tát thêm một cái lên má

còn lại của cô ta, bảo: "Còn cái tát này là trả cho cô lúc chúng ta ở chỗ Mục Đường cô hãm hại tôi xuyết chết trong ô nhục."

"Hoắc Duật Hy! Cô dám đánh tôi?!" Na Mộc Lệ không đề phòng trước lập tức lao vào mấy bước, đến khi ý thức được cô ta nhìn Hoắc Duật Hy phần nộ rít lên.

Hoắc Duật Hy chỉ đáp một câu đầy khí thế: "Na Mộc Lệ, ăn miếng trả miếng, sau này tôi và cô không còn nợ nần gì nhau!" Nói xong cô muốn quay đi nhưng cô ta đã nắm lấy cổ tay của cô rịt lại, Tư Cảnh Hàn chau mày nhô dậy nhưng Hoắc Duật Hy giơ tay lên ngăn cản:

"Chuyện phụ nữ của chúng tôi, chúng tôi tự giải quyết."

Mặc Lạc Phàm ngồi một bên lắc đầu, cười nhạt. Thầm nghĩ: Tiểu Duật Hy xem ra ngày càng giống khí thế của Tiểu Bạch.

Na Mộc Lệ thấy thế cũng nhếch mép cười khẩy nhìn vào mắt của Hoắc Duật Hy. Cô ta vịn lấy vai của cô, xoa nhẹ, móng tay cắm vào vai của cô, vết thương đau đớn nhưng cô không kêu mà chờ cô ta nói:

"Hoắc Duật Hy, từng nhớ tôi đã nói với cô điều gì không?"

Hoắc Duật Hy không hề căng thẳng mà bình tĩnh đáp: "Tôi không hiểu vì sao cô lại nhắc đến vấn đề này. Nhưng cô bất ngờ khi tôi là người phụ nữ có đứa con yểu mệnh đó sao?"

Đôi môi căng mọng của Na Mộc Lệ rướn lên, rạn rở nhưng vào thời điểm này có chút đáng sợ. "Đã từng, nhưng tôi vẫn tò mò hơn, cô có thân phận gì để Cảnh Hàn đánh đối nhiều người như vậy để đối lấy cô. Cô biết không, ngoài tôi ra, bên cạnh anh ấy người ta nói còn có rất nhiều tình nhân, nhưng tất cả chỉ để lót đường cho cô, để cô thoát khỏi tai mắt kẻ khác."

Mi tâm Hoắc Duật Hy nhú lại, bây giờ cô vẫn không biết thực hư chuyện này, chỉ là mục đích Na Mộc Lệ nói với cô chuyện này không chỉ để thông báo như vậy. Cô im lặng, chờ cô ta nói tiếp.

"Hoắc Duật Hy, tôi muốn nói không cần biết cô có thân phận gì cũng đừng nên quá tự tin, cô chắc rằng cô là người cuối cùng Tư Cảnh Hàn muốn bảo vệ sao? Hay cô cũng giống như tôi, cũng là một vỏ bọc, nhưng cao cấp hơn. Rồi một ngày nào đó, anh ấy cần bảo vệ một người quan trọng hơn, cô cũng bị bán đi như tôi hôm nay thôi. Cô tin không?"

"Cô có ý gì?"

"Trong ví da, ngăn trong, bên trái."

Những câu này Na Mộc Lệ chỉ để đủ cho mình Hoắc Duật Hy nghe, trong ánh mắt của cô ta là loại ý tứ Hoắc Duật Hy không hiểu thấu được, chỉ biết rằng lời cô ta đang ám chỉ một bí mật nào đó của Tư Cảnh Hàn, trong chiếc ví da mà trước đi khi cô vô ý chạm vào hân đã từng nổi nóng.

Na Mộc Lệ sau đó bị kéo ra ngoài, Hoắc Duật Hy vẫn đứng trân trân ở đó nhìn cô ta, chỉ thấy cô ta nhìn về phía Tư Cảnh Hàn cười trong làn nước mắt. Giống như đây là những giọt nước mắt cuối cuối trong cuộc đời của cô ta vậy. Có chăng sau nhiều chuyện như vậy, khiến Na Mộc Lệ trở nên như vậy đâu phải chỉ do lỗi của cô ta, mà do bản thân Tư Cảnh Hàn là một loại độc dược mê hoặc, hân vô tình kéo người khác vào cuộc sống của mình, rồi cũng vì lợi ích mà bất chấp những luân lý nhân tính hân tâm đẩy người đó đi không luyến tiếc.

Hân là tai họa!

"Tiểu Duật Hy, không sao nữa rồi, đừng nhìn nữa." Không biết Mặc Lạc Phàm đã đi đến bên cô từ lúc nào, anh vỗ vỗ lên vai của cô bảo.

Hoắc Duật Hy quay lại nhìn anh, đôi mắt to tròn lần đầu nhìn Mặc Lạc Phàm bằng vẻ thận trọng khiến anh hơi ngượng. "Sao vậy?"

Trong nháy mắt, cô lại buông bỏ biểu cảm vừa rồi thờ dãi: "Chuyện cô ta nói là thật chứ?"

"Em muốn nói chuyện nào?" Mặc Lạc Phàm cười cười đáp.

"Là chuyện... cô ta bị biến thành vật thể thân cho em" Hoắc Duật Hy vừa nhắc đến đây hai mắt của Mặc Lạc Phàm đã sáng lên, anh lập tức cao hứng khoát lấy vai của cô, chuẩn bị hành nghề nhiều chuyện.

"Chắc, Tiểu Duật Hy thân yêu, em xem, chuyện dài như vậy thì phải tìm chỗ để tâm sự chứ, bây giờ trước hãy lên xe về biệt thự ăn một bữa cho no nê rồi anh sẽ từ từ kể cho em nghe nhé!" Nói xong, không cần đợi sự chấp thuận của ai anh đã kéo Hoắc Duật Hy đi ra ngoài phía cửa để lại hai người đàn ông mặt lạnh như tiền đứng trong phòng.

Lạc Tư Vũ đi đến bên Tư Cảnh Hàn, nhìn hân, Tư Cảnh Hàn nhìn bàn tay Mặc Lạc Phàm khoát trên eo của Hoắc Duật Hy, trong ánh mắt của hân là biển lửa của một ngọn núi lửa đang sôi sục phun trào.

Lạc Tư Vũ biết Mặc Lạc Phàm là cố tình, ngay cả một ánh mắt anh cũng không để Hoắc Duật Hy quay lại nhìn Tư Cảnh Hàn, hân nén lại nụ cười trên môi, tự mình đi ra ngoài trước.

Hoắc Duật Hy trở về đối với Hàn Nguyệt mà nói là ánh mắt trời sau bao ngày mưa giông vẫn vũ.

Từ lúc được Mặc Lạc Phàm gọi điện thoại báo tin Hàn thúc đã cho người chuẩn bị sẵn tất cả các loại thức ăn bồi dưỡng cho Hoắc Duật Hy, kể cả mấy món bình thường Tư Cảnh Hàn không cho cô ăn ông cũng lên chuẩn bị một phần để cho cô lúc rảnh rồi không có hẳn tranh thủ ăn kịp.

Có điều thương tích trên người Hoắc Duật Hy nghiêm trọng hơn ông nghĩ, vì vậy lúc về đến cô cũng không thể ngồi bàn ăn cùng mọi người, chủ yếu vừa đến nơi đã lên giường nằm để Mặc Lạc Phàm kiểm tra thêm lần nữa.

Đã qua kiểm tra hai lần, Mặc Lạc Phàm lần nữa thám phục Hoắc Duật Hy, đã bị nứt xương sườn bên trái và vùng vai thể mà còn không sợ đi tính sổ với Na Mộc Lệ, nhờ như cô ta nổi điên đẩy cô một cái thì cũng đủ khiến cô nằm viện thêm một tuần. Vết thương trên mặt hiện giờ còn phải xem tình hình sau khi kết vậy, chấn thương ở đầu gối và eo cũng vậy, nói tóm lại nếu đem cô ra băng bó thì không khác gì một cái bánh chưng.

Mặc Lạc Phàm đặt lại dụng cụ khám bệnh vào hòm, đứng lên nói với Tư Cảnh Hàn: "Tiểu Bạch, mấy ngày nay đừng để cô ấy di chuyển lung tung, mấy vết thương cũng không được đụng nước, ăn uống phải đầy đủ chất dinh dưỡng, không được kén ăn nhưng nhớ tránh mấy loại thực phẩm sau... à, cái đó mình đã kê cho đầu bếp ở biệt thự rồi cậu không cần nhớ, ngoài ra xương sườn cô ấy có vấn đề nên còn phải..." Nói đến đây anh hơi xấu xa vịn giọng nhỏ lại, kê sát vào tai Tư Cảnh Hàn rồi tà tứ nói: "Tránh vận động mạnh."

"..."

Một lát sau người ta thấy Mặc Lạc Phàm bị ném ra sân một cách không thương tiếc.

Hoắc Duật Hy cười cười nằm trở lại giường, trở lại cuộc sống làm hoàng hậu như bây giờ cũng thật tốt, có thể gọi là ngày ngày có người trà bưng nước rót mà không cần chạm ngón tay.

Cô nhìn Tư Cảnh Hàn đang sắp xếp mấy loại thuốc mà Mặc Lạc Phàm kê cho trong lòng bất quá có một loại cảm giác lâu rồi chưa được nếm trải. Hẳn có thể vì cô mà làm những việc như vậy sao? Chính cô còn không tin khả năng nữa, từ lúc cứu được cô về cho đến bây giờ không lúc nào hẳn đòi tâm mất đi quá khỏi cô.

Không nói ra nhưng cô luôn cảm nhận được, loại cảm giác bị người đàn ông này dõi theo khiến trái tim cô không thể bình tĩnh, cũng không dám đối diện, cô chỉ sợ một khi nhìn vào ánh mắt của hắn bản thân lập tức bị vẽ ôn nhu hiếm hoi này làm cho mê hoặc, mà hẳn đối với cô không thể ôn nhu cả đời.

Bây giờ hẳn đối với cô một khắc này có vẻ rất quan tâm nhưng rồi ở một lúc nào đó lại nhấn tâm đẩy cô vào bi kịch, cô nhớ đến lời Na Mộc Lệ nói, từng câu của cô ta vẫn còn vang vọng bên tai của cô. Cô mừng cho cô ta, vì Tư Cảnh Hàn đã đẩy cô ta đi, cho cô ta một cuộc sống mới, không có hẳn, cô ta không phải gặp những tai họa trong đời, còn cô, bị hẳn ép ở lại bên cạnh mình, thì đời cô chưa mong ngày có được hạnh phúc.

Hoắc Duật Hy liếc mắt, nhìn chiếc ví da hẳn để trên bàn trà trong phòng, Na Mộc Lệ nói ở ngăn bên trong, bên trái, thứ mà cô ta nói là cái gì? Vì sao lại muốn cô nhìn thấy thì sẽ tự hiểu cô không phải người cuối cùng hẳn bảo vệ, mà cô cũng chỉ là kẻ thế thân tiếp theo?

"Uống sữa, rồi đi ngủ." Tư Cảnh Hàn đứng trên cao đưa ly sữa cho cô, bằng giọng lạnh nhạt khi thường, nói.

Hoắc Duật Hy không từ chối đón lấy, uống hết trong mấy hơi. Thật sự hai ngày nay cô bị bỏ đói rất thê thảm, Tư Cảnh Hàn ngồi xuống mép giường, sau khi cô uống xong, hẳn lấy cái cốc kia đẹp, cho cô súc miệng một cái mới bồng trở lại giường, đặt xuống.

Trời không còn sớm, mấy ngày nay trời đã bắt đầu lạnh hơn, Tư Cảnh Hàn không có thói quen mở máy điều hòa khi ngủ, đa phần hẳn thích cảm giác ẩm áp tự nhiên của chăn mền. Cái này lúc trước Hoắc Duật Hy cũng biết, thế nên lúc này cửa sổ vẫn mở toan, gió lùa vào phòng, thật sự lạnh.

Cô vui mặt vào chăn, bị băng bó khá nhiều chỗ nên cô không xoay được nhiều tư thế, cảm giác hai đầu gối cứng như khúc gỗ cũng rất khó chuyển động. Lúc này một bên giường lún xuống, mang theo hơi lạnh chui vào chăn. Tư Cảnh Hàn chống tay nghiêng người vịn mờ đèn, tuy vậy hẳn không định ngủ ngay, thuận thế khoát vòng tay rộng bao lấy thân thể của cô, đầu tựa vào gối hỏi: "Mặc Lạc Phàm nói gì với em?"

Hoắc Duật Hy ngược lên nhìn chỉ thấy khuôn cằm ngao kiêu của hẳn, không có mấy sợi râu lúng búng cô đã thấy ở căn nhà quái lạ kia nữa, hẳn là đã bị hẳn dọn dẹp đi rồi. Cô không giấu giếm nói: "Anh ấy nói anh đi cứu Na Mộc Lệ là vì đánh lạc hướng người của Mục Đương để A Tư cứu tôi. Cũng nói anh cố tình tung tin Na Mộc Lệ là bạn gái của anh để bọn người kia hiểu lầm mà không nhắm đến tôi."

"Còn gì nữa?"

"Còn nói anh nói mấy lời khó nghe là không phải cố ý muốn vứt bỏ tôi, dặn tôi sau này phải ngoan nghe lời anh, không được tùy hứng." Nói câu này thì môi của Hoắc Duật Hy đã vầu lên tới mũi, giọng mũi khinh thường.

Tư Cảnh Hàn cũng hừ một tiếng, cười nhẹ: "Nếu đã vậy em có tin lời cậu ta nói không?"

Cô nghĩ không lâu, rồi ừ một tiếng.

Tư Cảnh Hàn cảm nhận được ở bên xương quai xanh của mình là hơi thở nhẹ nhẹ của cô, hẳn lại nói: "Cho nên em mới không làm mình làm mẩy như lúc nãy nữa." Lời này của hẳn là một sự khẳng định, không phải là một câu nghi vấn khiến cô ngưng đỗ cả mũi.

Lúc đó có rất nhiều cảm xúc hỗn tạp, là vừa không thể tin vừa không thể chấp nhận.

Tư Cảnh Hàn không đợi câu trả lời của cô mà hỏi tiếp: "Nhưng mà lúc chiều tôi không mang em theo, em đau lòng sao?"

12/1/2019

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Vương hậu của một bàn cờ

Câu hỏi của Tư Cảnh Hàn cứ như một cây cỏ dại vừa lụi tàn lần nữa sống dậy trong lòng của cô.

Lúc đó, hần kéo Na Mộc Lệ không nhìn về phía cô một lần, loại cảm giác bị bỏ rơi đó khiến cô không thờ nổi, mất cả tri giác, cô cứ nghĩ định ninh dù Tư Cảnh Hàn tàn nhẫn thế nào cũng nhất định không bỏ lại cô, thế mà, hần đi thật.

Cảm giác này nếu nói là đau lòng thì không hần vậy, mà là sự hụt hẫng khi niềm tin cho đi không được đáp lại. Tư Cảnh Hàn, dù cho cô hận hần thì dường như cô vẫn không thể phủ nhận cô rất phụ thuộc vào hần, đặt một lòng tin nhất định vào hần, gần đây sự dựa dẫm này lại càng tăng lên khiến cô không kiểm soát được nữa.

Nhưng cô còn lâu mới nói cho hần biết tâm tư này của mình!

Thấy cô cứ mãi im lặng, Tư Cảnh Hàn thở dài, lại là hần đề cao quá mức vị trí bản thân mình trong lòng cô sao?

"Tư Cảnh Hàn, tôi còn muốn hỏi anh một chuyện." Hoắc Duật Hy lâu sau mới hỏi.

"Là gì?" Hần nhàn nhạt đáp.

Nhưng cô không hỏi ngay mà di chuyển ngón tay lên chơi đùa cúc áo trước ngực của hần, ngắm nghía một lúc mới cất giọng: "Anh thật sự là vì muốn bảo vệ tôi mới làm vậy với Na Mộc Lệ sao? Ý tôi là anh tung tin giả rằng cô ta là bạn gái anh ấy."

"Em nghĩ sao?"

"Tôi hỏi anh mà." Cô hơi bực, đang gấp gáp muốn nghe câu trả lời mà hần đa phần cứ hỏi vặn lại thôi.

Tư Cảnh Hàn cười trầm, lồng ngực rộng lớn run lên, đánh vào má của Hoắc Duật Hy, êm êm. Cô lại trường xuống dán sát mặt vào ngực hần, cảm nhận hơi ấm có vẻ tốt hơn nhìn xương quai xanh mãi.

"Bé Duật, em nên biết bản thân em là công chúa của Hoắc gia, thân phận của em đủ khiến em quan trọng hơn những người khác. Hơn nữa, tôi còn chưa muốn để người bên ngoài biết em ở chỗ này vẫn luôn bầu bạn với tôi đâu."

Hoắc Duật Hy cảm thấy lời nói của Tư Cảnh Hàn lúc này có điểm không chân thật dù rằng không có sơ hở nào, hần lại bổ sung: "Còn nữa, em có chuyện gì thì Tề Thiếu Khanh nhất định sẽ khiếu kiện với tôi, nhưng tôi còn chưa muốn giao tranh với anh ta lúc này. Mà em, là át chủ bài trong tay tôi, sử dụng quá sớm sẽ công dụng. Cho nên, em chính là hoàng hậu trong một bàn cờ vua, tôi hy sinh một ngựa hay một xe để đổi lấy em thì có đáng gì."

Hoắc Duật Hy có thể nói là bao nhiêu cảm kích vừa nãy lên đã sớm tiêu tán bởi câu nói sau này của hần, tay cô vô thức xiết lấy mấy cúc áo của hần, muốn xé toang cái áo này ra, cũng muốn cào nát cơ thể người đàn ông đáng ghét này. Dường như bắt được ý đồ của cô, Tư Cảnh Hàn dùng hai tay nhắc cô dậy, đem đến trước mặt mình quan sát, mắt nhìn mất, cô trừng to đôi con ngươi hổ phách nhìn hần.

Khỏe môi Tư Cảnh Hàn còn vương ý cười, ngón tay thon gầy chạm vào bên má bị băng gạc dán một mảng lớn, bảo: "Còn hơi sức để tức giận, xem ra là gan vẫn rất lớn, trải qua hoàn cảnh xuất bỏ mạng như vậy mà chưa chi đã không còn sợ hãi, em đúng là con báo nhỏ hiếu chiến lại dũng cảm. Rất đáng khen."

"Coi chừng có ngày tôi sẽ cắn anh đó." Cô hung dữ nói.

Tư Cảnh Hàn bấu lấy một bên má còn lại của cô, nhếch môi: "Thịt tôi ăn không ngon đâu."

Hoắc Duật Hy hừ giọng mũi một cái, đẩy hần ra, lấn người đưa lưng lại, lập tức vùng thân người căng thẳng chỗ có vết thương từng hồi đau đớn khiến cô kêu lên. Tư Cảnh Hàn nhú mày, kéo cô lại nằm đúng vị trí, quát khế: "Em bớt tùy tiện lại đi."

Nằm lại đúng tư thế Hoắc Duật Hy thấy đỡ hơn nhiều, cô hơi dựa vào người hần, khổ sở nói: "Biết rồi!"

Tuy vậy, nằm thêm một lúc cô vẫn không yên ổn hỏi tiếp: "Còn nữa, cô ta từng nói cái lần mà cô ta đem mấy tấm ảnh của tôi và học trưởng đến, anh đã

tức giận đến mức suýt bóp chết cô ta, cái này cũng là thật sao, anh đứng về phía tôi sao?"

"Nếu để anh của em và Kha Triền Vương tung ra thì coi như những năm qua tôi giấu em đi thành công cốc rồi. Hơn cả, tôi không thích việc phụ nữ giờ trò lại nhau mà muốn biến tôi thành kẻ ngốc, lợi dụng sơ hở tâm trạng của tôi rồi mượn tay tôi hạ đối phương mà cô ta không cần tốn chút sức lực nào." Tư Cảnh Hàn không cần quá nhiều thời gian để nặn ra một câu trả lời.

"Vậy sao lúc trở về anh còn hung dữ với tôi mà không nói rõ ràng chứ?"

"Vi em không ngoan, không biết hối lỗi còn ngang ngược."

Tư Cảnh Hàn nói câu này ra cũng thử nhìn cô một chút, phát hiện cô cũng đang nhìn mình, dường như còn một bụng câu hỏi để hỏi cả đêm. Quả thật không sai, câu trước chưa hết, câu sau đã đến:

"Thế anh định giải quyết chuyện Na Mộc Lệ thế nào? Anh gả cô ta đi rồi thì còn người đâu làm bạn gái cho anh nữa." Chuyện này chính là điều đáng lo ngại nhất bây giờ, Na Mộc Lệ còn mang danh là bạn gái của hắn, trong khi đó hắn lại cùng một người phụ nữ khác qua lại, bây giờ Na Mộc Lệ nhập viện mấy hôm lại được gả cho bá tước Anh, lý ở đâu?

Người bên ngoài sẽ nghĩ chuyện này thế nào?

Đối với vấn đề này Tư Cảnh Hàn không có ý giấu cô, hắn từ tốn nói: "Bá tước Anh thật sự thích Na Mộc Lệ, chắc chắn sẽ không để cô ta chịu thiệt. Nhưng anh ta muốn tôi gả cô ta cho mình thì ít nhất cũng phải giúp tôi dẹp yên chuyện này mới danh chính ngôn thuận cưới Na Mộc Lệ được. Lần này có thể nói Na Mộc Lệ gả đi là một cách giúp chúng ta giải chuyện lộ ảnh nóng."

"Ồ, vậy anh ta sẽ làm cái gì?" Hoắc Duật Hy vẫn hiếu kỳ. Tư Cảnh Hàn cười khê, có chút yêu chiều sờ cằm của cô: "Em không cần nghĩ nhiều, cứ ở nhà tịnh dưỡng, chuyện này tự động sẽ bốc hơi thôi."

Hoắc Duật Hy không hiểu cách giải quyết sẽ như thế nào, nhưng cô vẫn cảm thán: "Na Mộc Lệ cũng thật tốt số, thế nhưng lại làm được bá tước phu nhân. Làm hoàng thân của hoàng gia Anh đấy Tư Cảnh Hàn."

"Em tiếc rẻ gì sao?" Nét cười trên môi Tư Cảnh Hàn đậm hơn.

Hoắc Duật Hy đá đá cái chân có đầu gối bị băng bó, chọc cho hơi lạnh di chuyển rồi lại rúc vào người Tư Cảnh Hàn trú lạnh, mò mò vạt áo của hắn, chép miệng nói: "Còn phải coi bá tước anh đó như thế nào, còn trẻ không, đẹp trai không nữa."

"Anh ta năm nay 35 tuổi, chưa lập gia đình."

"Vậy đẹp trai không?" Hoắc Duật Hy sáng mắt lên hỏi lần tới. Tư Cảnh Hàn khựng lại, nghĩ một chút rồi thẳng thừng: "Không đề ý."

"Anh gặp anh ta rồi mà sao không nhớ được? Cụt hứng ghê." Hoắc Duật Hy không chấp nhận được.

"Vi em hỏi tôi anh ta đẹp trai không nên tôi nhớ làm gì."

Biết Tư Cảnh Hàn là cố tình, Hoắc Duật Hy hậm hực buông tay ra nhưng hắn đã kịp thời kéo tay cô lại, áp lên bụng mình để làm ấm nó. Một động tác nhỏ nhất đến nỗi Hoắc Duật Hy cũng chẳng kịp nhận ra nó có ý nghĩa gì.

"Nhưng vì sao anh không chạm vào Na Mộc Lệ vậy?"

Nói đến vấn đề này sắc mặt Tư Cảnh Hàn liền mất hẳn hứng thú, Hoắc Duật Hy đợi mãi vẫn không thấy hắn trả lời, nhìn lại thì thấy hắn đã nhắm mắt, đôi mi dày che cả nốt ruồi son trên mắt trái. Nhưng cô quyết không buông tha, lay lay hắn:

"Tư Cảnh Hàn, anh chưa ngủ, sao anh không trả lời tôi?"

Giọng của Tư Cảnh Hàn hơi uể oải, "Chuyện bên ngoài của tôi từ lúc nào em lại để ý nhiều như vậy?"

"Nhưng cũng vì chuyện này mà tôi xuyết mất mạng, Na Mộc Lệ vẫn còn là xử nữ, khiến tôi thật thất vọng." Hoắc Duật Hy nóng mắt nhìn hắn.

"Vậy vì sao tôi phải đụng vào cô ta?"

Vì bản tính ngựa giống của anh!

Hoắc Duật Hy chút nữa đã nói ra câu này nhưng cũng may còn hãm lại được, lúc này Tư Cảnh Hàn mở mắt ra, đôi mắt màu lam nhìn xoáy vào mắt của cô dò xét. Sau đó cất giọng trầm thấp: "Đột nhiên im lặng như vậy, lại nghĩ ra lời lẽ không tốt gì rồi?"

Bị nhìn thấu tâm tư là một cảm giác không hề tốt chút nào, tuy vậy cô không đánh ánh mắt đi vì như vậy chẳng khác nào tự tố giác mình đang chột dạ. Tư Cảnh Hàn nhìn cô thật sâu sau đó mỉm cười, một nụ cười dùng để mê hoặc. Tiếp theo Hoắc Duật Hy cảm thấy bên cánh mũi của mình một hơi thở thanh mát đang chuyển động, tiếng nói trầm khàn gọi cảm của hắn đánh thẳng vào tim

"Hay là em hôn tôi một cái, tôi sẽ trả lời cho biết."

Thật sự Hoắc Duật Hy không kịp tiêu hóa lời nói đó, mở to đôi mắt kinh ngạc không nói được gì. Tư Cảnh Hàn đạt được mục đích thì cười nhạt, hẳn biết Hoắc Duật Hy không đòi làm thế, hẳn nói vậy chỉ để cô thôi không cào nhào hỏi tiếp mà thôi.

Chỉ là không lâu sau nụ cười trên môi hẳn phải đông cứng lại, phiến môi mỏng vốn hơi lạnh đã được phủ bằng cánh môi ngọt ngào, no đầy của cô gái trong lòng. Không ngờ cô sẽ chơi lớn như vậy, chính Tư Cảnh Hàn trở thành người bị làm bất ngờ không nói được gì.

"Xong rồi, anh nói được chưa." Hoắc Duật Hy dời khỏi môi của hắn, lạnh lợi nói.

Tư Cảnh Hàn chớp mắt một cái, thu hồi cảm xúc vừa xẹt qua đáy mắt, hắn vờ ngồi dậy với tay lấy điện thoại, tranh thủ lúc xoay người đôi môi luôn hừng hờ nhô lên một đường cong lớn, lộng lẫy, đẹp mắt nhưng không để cô nhìn thấy.

Đặt điện thoại xuống, hắn cũng đã khôi phục xong vẻ hững hờ, quay sang chỉnh gối và đắp lại chăn cho cô, bảo: "Trễ lắm rồi, lần sau tôi sẽ nói cho em nghe."

"Tư Cảnh Hàn, anh dám lừa đảo! Tôi không biết, anh không nói, tôi hôm nay không ngủ." Hoắc Duật Hy phát cáu lên, nhất quyết nói.

Tư Cảnh Hàn phải chịu thua tính khí của cô, "Được rồi, đừng nháo."

"Vậy vì sao, anh nói đi."

Người đàn ông lần nữa nằm xuống, nghĩ đến người phụ nữ kia, hắn lắc đầu: "Cô ta không phải loại phụ nữ có thể để làm ấm giường."

"Là thế nào?" Hoắc Duật Hy ngược mắt nhìn hắn chăm chú, Tư Cảnh Hàn dùng một ngón tay trêu chọc đầy mũi cô sang một bên, tuy vậy vẫn rõ ràng nói:

"Cô ta có dã tâm. Điều này khiến đàn ông sẽ phải đề phòng, những thương nhân như tôi càng nghi kỵ để loại phụ nữ này bên mình. Nếu muốn tìm phụ nữ để vui đùa thì loại phụ nữ không có đầu óc sẽ biết nghe lời hơn, sau này cũng dễ dứt khoát."

Hoắc Duật Hy cũng hiểu chân lý này, nhưng đôi mày xinh đẹp nhanh chóng nhíu lại lại, giận dữ nói: "Thế anh nói tôi không có đầu óc à?"

Tư Cảnh Hàn nghe cô nói, bật cười. Gõ gõ lên mũi của cô, lướt qua sự cứng chiều và xấu xa: "Em là ngoại lệ. Vì lúc trước, tôi là bị em kéo lên giường, quyền chủ động lựa chọn lúc đó không nằm ở tôi."

"Tư Cảnh Hàn, không được nói nữa!" Lời này nói ra mang bao nhiêu ý tứ Hoắc Duật Hy đều hiểu hết, là người đàn ông này cố tính nói thế khiến cô phải xấu hổ.

Xấu xa!

Tư Cảnh Hàn đưa tay ôm lấy cơ thể nhỏ bé của cô, chọc cho cô phải kêu lên ngượng ngùng. Bất giác hắn lại hôn lên mũi của cô, vòng tay xiết lại, hỏi một câu không can dự đến chủ đề đang nói:

"Lúc đó sợ lắm sao?"

"Lúc nào?" Hoắc Duật Hy đáp.

"Chiều nay."

Cô suy nghĩ một chút, rồi gật đầu.

"Sợ gì?"

"Chết."

"Lúc trước em từng tự tử mà vẫn còn sợ chết sao?"

"Bây giờ không muốn chết nữa."

"Muốn sống để còn trả thù được tôi sao."

"Đúng vậy." Hoắc Duật Hy không hề phủ nhận lời của hắn.

Nét cười trên môi Tư Cảnh Hàn không suy giảm, nhưng cô không nhìn ra hắn rốt cuộc đang vui hay tức giận hoặc là một biểu thị trạng thái nào khác. Chỉ thấy biểu cảm không thay đổi, bình thản đến lạ lùng.

Thêm mấy giây nữa, hắn hỏi: "Vậy bây giờ còn sợ không?"

"Không."

"Sao vậy?"

"Vì người đáng sợ nhất ở ngay trước mặt tôi rồi." Cô chu môi, nói ra những suy nghĩ từ tận đáy lòng này khiến Tư Cảnh Hàn cười ra tiếng.

"Em là đang khen hay chê tôi đây?"

"Không biết." Cô không nghiêm túc trả lời rồi tìm chỗ ẩn dựa vào. Tư Cảnh Hàn hơi nói vòng tay để cô di chuyển tư thế, cho đến khi cô lựa được chỗ thoải mái nhất.

"Hoắc Duật Hy, sau này sẽ không có trường hợp như vậy nữa đâu." Bất giác hắn lại lên tiếng.

Hoắc Duật Hy khựng lại, lời nói kia như một chiếc thạch bàn vững chãi đóng chặt vào lòng cô, nặng nề và chắc chắn.

Hốc mắt bất giác lên ươn ướt, cô đâu muốn một lời hứa như vậy từ một người đàn ông không thể cho cô tương lai như hắn. Nhưng hắn cũng không phải người hay hứa hẹn, đối với cô hắn cũng chưa từng nói một lời để hai người về sau có thể dây dưa, nhưng hôm nay hắn hướng cô nói một lời kia hấp dẫn như vậy, đáng để người ta ao ước như vậy là có ý gì đây?

Hắn muốn mê hoặc, muốn cô chìm vào một cái bẫy nào đó hắn đã giăng ra bằng thuật mê hồn chú. Cô sa ngã, hắn lấy được trái tim, hắn tự do giày xéo.

Cô biết không nên đặt hy vọng quá nhiều, mà cô nên hận hắn. Cô biết nếu nảy sinh tình yêu với hắn là tội ác, với cả bản thân cô và đứa trẻ của cô đã yếu mệnh. Nhưng cô không thể cưỡng lại sự ôn nhu của hắn, không thể chối từ cách mà hắn chăm sóc mình dù rằng cô không biết nó có bao nhiêu thật lòng, cứ mỗi lần hắn thể hiện ý chiều cô, cô liền dựa giẫm vào đấy, hưởng thụ sự sùng ái thoáng qua kia.

Hương mật tựa khói sương,飄飄 lững lờ, như độc dược của cây anh túc, dẫn người ta vào nhưng không để một lối ra. Là đường một chiều, nếu đi ngược hướng, thì phải chết.

"Em chịu không?" Tư Cảnh Hàn lại bồi thêm một câu, giọng nói của hắn nhẹ nhàng đến nỗi Hoắc Duật Hy không trả lời nổi.

Cô sợ mình sẽ ngu ngốc mà si mê hắn, cô quá tỉnh táo để hiểu mình nên làm gì, nhưng càng là vì cô quá hiểu điều mình nên làm là gì thì cô càng đau khổ khi biết mình không làm được điều đó.

"Anh... anh hứa với tôi làm gì? Chuyện sau này khó nói lắm."

"Em tin tôi không?"

"Không cần tôi tin hay không, quan trọng là anh nói thì anh nên làm được trước đi. Hơn nữa, tôi làm sao biết lời anh đang nói có phải là trêu đùa tôi hay không, dẫn tôi sập bẫy của anh rồi cười cợt." Hoắc Duật Hy chu môi giả vờ nói, nhưng hành động lại chủ động dựa vào hắn, thì thầm. Cô không muốn hỏi hắn vì sao phải nói lời này với cô, vì sao hắn lại muốn bảo vệ cô, vì sao đột nhiên thay đổi mà đối xử tốt với cô như vậy.

Cô thật sự mệt mỏi rồi để tìm ra những chân tướng, những lý do để Tư Cảnh Hàn ở bên cạnh mình. Bây giờ cô chỉ muốn hưởng thụ chút bình yên cuối trước những sóng gió buổi bình minh.

Những đêm bình yên, có lẽ không còn nhiều nữa.

Tư Cảnh Hàn vỗ vỗ lưng cô, nói: "Được rồi, em ngủ đi. Ngày mai còn phải đến bệnh viện kiểm tra sớm."

Hoắc Duật Hy gật đầu, nhưng ai biết lần cuối nhìn vào chiếc ví Tư Cảnh Hàn đặt trên bàn phía xa, nước mắt cô lặng lẽ rơi xuống.

Trong chiếc ví đó, Tư Cảnh Hàn, anh để gì?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Màu mắt của bảo bảo

Hôm sau như thường lệ người tỉnh dậy trước là Tư Cảnh Hàn, đem cô từ ổ chăn ấm áp ra đối với cô là một việc rất tàn nhẫn. Dầu vậy, khi người kia đã muốn thì dù cô có hôn mê thật sự hắn cũng có cách khiến cô tỉnh lại.

"Không ngủ nữa, đến chỗ Mặc Lạc Phàm kiểm tra sớm, tôi còn có một buổi họp lúc 8 giờ." Tư Cảnh Hàn đứng bên giường kéo chăn của cô ra, nói.

"Hư hư hư..." Cô với giọng nói còn đang ngáy ngủ, nâng một mí nhìn hắn bảo lại: "Vậy anh cứ đi sớm đi, một lát tôi cùng Hàn thức tự đi cũng được mà." Hà có gì bất cô thức sớm đi cùng hắn đến đó rồi đưa cô trở lại biệt thự nhưng phải cho hắn vẫn kịp đến công ty. Quá trình phiền phức, còn phải chạy đi

chạy lại ba nơi không cùng một đường nữa!

Lời cô nói rất hợp lý, cũng rất tiện nhưng Tư Cảnh Hàn không chịu, hần nhất quyết ôm cô ngồi dậy, đi vào nhà vệ sinh.

Hoắc Duật Hy hậm hực lắm nhưng không thể chống đối lại hần bằng cơ thể không lành lặn của hiện tại. Khi hần đưa cô xuống nhà ăn thì phát hiện ra không khí hôm nay náo nhiệt hơn mọi khi, Lạc Tur Vũ và Mặc Lạc Phàm từ lúc nào đã ngồi sẵn vào bàn ăn, vừa thấy cô Mặc Lạc Phàm liền đưa tay lên vẫy vẫy.

Dường như Tư Cảnh Hàn cũng không được báo trước hai người kia sẽ đến nên mắt mấy giây dừng lại hần mới đi đến chỗ ghế ngồi, Mặc Lạc Phàm nhìn hần bằng bộ dạng căm lo phất phơ thường ngày cười hi hi bảo: "Mình thấy Tiểu Duật Hy đi đứng bất tiện nên nề tình chúng ta là bạn bè mà đích thân đến khám cho cô ấy luôn."

Hần thúc mỉm cười, đôn hậu nói: "Cậu Phàm thật có lòng."

Hoắc Duật Hy ngược lại bữu môi thâm nghĩ: Rõ ràng là muốn đến ăn trực mà còn mượn danh nghe thật tốt.

Hần thúc kéo ghế của Tư Cảnh Hàn hay ngồi ra, thuận thế hần đặt cô vào vị trí đó, gật đầu cảm ơn Hàn thúc rồi tự mình kéo ghế ngồi xuống cạnh Lạc Tur Vũ.

Hàn thúc xong việc đã dẫn người hầu ra ngoài, nhường không gian cho các vị chủ nhân trẻ.

Trong phòng ăn nhanh chóng bày ra cảnh tượng lạ lùng, chiếc bàn ăn hình chữ nhật dài mấy mét với vị trí chủ gia đình ở đầu bàn của Tư Cảnh Hàn được thay thế bằng Hoắc Duật Hy, bên tay phải cô là Mặc Lạc Phàm, tay trái có Tư Cảnh Hàn tiếp đến là Lạc Tur Vũ, ba người đàn ông ngồi xếp hai bên giống như tôn vinh vị nữ vương của tòa lâu đài.

Hoắc Duật Hy thì chẳng cảm thấy mấy vị trí này có gì lạ, vì đây cũng không là lần đầu cô ngồi ở vị trí của Tư Cảnh Hàn. Trên tay cô đã cầm sẵn muống và dưa, chỉ thấy ngồi ở vị trí này tuy nhìn thật óách nhưng chẳng gấp tới mấy món cá, gổ gổ dưa vào của Mặc Lạc Phàm, bảo anh gấp cô cho món trứng cá muối trước mặt anh.

Đương nhiên Mặc Lạc Phàm rất vui về mức cho cô, chỉ là cái muống chưa đưa đến chén của cô đã có một ánh mắt sắc lẹm bắn bạt mạng về phía anh. Mặc Lạc Phàm rùng mình một cái rồi tự động cho cái muống ngược đường trở về miệng của mình.

Nhìn anh khổ sở nuốt ực xuống, Lạc Tur Vũ nhượng mảy tỏ vẻ chia buồn.

Ngược lại Hoắc Duật Hy tròn mắt không hiểu, mắng anh một tiếng: "Mặc Lạc Phàm đáng ghét! Anh chơi em?"

Mặc Lạc Phàm oan cỡ nào cũng đành ho khụ khụ cười xòa, giả vờ như bản thân đang trên cô thật.

Lúc này Tư Cảnh Hàn mới đưa muống đặt ít trứng cá muối vào bát của cô một cách thân sĩ, giống như đang bù đắp chuyện cô vừa bị Mặc Lạc Phàm gạt vạy.

Nhưng thật ra là đang lừa ai? Mặc Lạc Phàm thâm phi nhỏ người đàn ông kia, hần lựa chỗ cho Hoắc Duật Hy ngồi ở vị của bản thân làm gì, mục đích không phải để cho cô không phải ngồi cạnh một trong hai người anh và Lạc Tur Vũ. Chỉ cần cô ngồi ở vị trí đó, hần ngồi một bên sẽ cách được cô với Lạc Tur Vũ ra, anh ngồi đối diện Lạc Tur Vũ nên cũng là thêm một chỗ ngồi nữa mới gọi là ngồi cạnh cô như hần.

Hần là cô ghi hận chuyện đem qua Lạc Tur Vũ ôm cô đứng trước mặt hần mà!

Từ đầu tới cuối ý tứ của Tư Cảnh Hàn hai người đàn ông kia đã hiểu quá rõ, nhất là Lạc Tur Vũ nên hần chung qui giữ im lặng, đúng thân phận của một người đến ăn trực.

Đột nhiên Hoắc Duật Hy sực nhớ đến một chuyện, bỏ qua việc Tư Cảnh Hàn đang gấp thức ăn cho mình, cô chồm người nhìn về phía Lạc Tur Vũ, ngưng ngưng nói: "A Tur, hôm qua thật xin lỗi, đã làm bẩn áo của anh."

Lạc Tur Vũ có chút lạnh nhạt nói: "Không sao đâu."

Nhưng Hoắc Duật Hy vẫn thấy áy náy, cô lắc đầu: "Không được đâu, áo của anh chắc chắn rất đắt, một lát tôi lấy một cái mới đền cho anh."

Mặc Lạc Phàm ngồi một bên nghe thế không nhịn được cười một cái hứ, sau đó mức vội thức ăn bỏ vào miệng, cúi đầu để giấu ý cười.

Lần trước anh bị đánh thế nào chắc cô còn chưa biết, mà hà hề nhất là cái tên Lạc Tur Vũ ngông cuồng lần này biết đâu cũng được lĩnh giáo, cho hần chữa cái tội cười nhạo anh.

Ngay cả Lạc Tur Vũ giật mình, nghe cô nói câu này xong hần đúng là không giữ được vẻ hững hờ nữa, đưa mắt nhìn về phía người đàn ông bên cạnh.

Sắc mặt Tư Cảnh Hàn quả nhiên không tốt, thức ăn hần gấp đang chuẩn bị đưa vào chén của cô liền biến thành một cái hắt xuống, rồi lạnh lùng giật dưa lại.

Áo sơ mi mới của nam giới ở đâu mà cô có ngay để đền? Chẳng phải là lấy từ tủ quần áo của hần ra sao? Cô cư nhiên dám lấy quần áo cô mua cho hần

tặng cho đàn ông khác, đúng là gan to bằng trời.

Ai ngờ, Hoắc Duật Hy cũng chẳng để ý biết thái độ của Tư Cảnh Hàn lúc này, còn nói thêm với Lạc Tur Vũ: "Chuyện hôm qua thật sự rất cảm ơn anh A Tur, nếu không có anh tôi cũng không biết phải làm sao nữa, có khi đã chết rồi cũng nên."

Câu này không biết cô nói có mang hàm ý hay không, nhưng ba người đàn ông nghe sao cũng giống như là cô đang nhấn mạnh việc Tư Cảnh Hàn bỏ cô lại, làm cô suýt chết, là hần!

Là Tư Cảnh Hàn đáng tội, đáng trách!

"Tiểu Hy, em cảm ơn sai người rồi, hôm qua người hạ tên lính kia là anh, không phải A Tur đâu." Mặc Lạc Phàm oan oan miệng kể công, nhưng Hoắc Duật Hy lại khinh thường không tin: "Anh gạt ai đấy Mặc Lạc Phàm, ngay cả ngôi xe với em còn sợ hãi kêu la thảm thiết mà còn ở đây khoác lác. Anh có thể cảm nổi súng lục không nói, nhưng với cái vẻ của anh mà bắn, chắc là trúng em đầu tiên đấy chứ cứu người gì!"

Bị khinh thường, Mặc Lạc Phàm muốn giãy đành đạch lên, ầm ức lẩm ngẩm lấy muỗng của mình liếc xéo Lạc Tur Vũ tranh hết công cũng không biện minh được gì cho bản thân.

Lạc Tur Vũ thấy thế lên tiếng can giải cho bạn thân: "Tiểu Hy, không có gì đâu, tuy là anh cứu được em nhưng nếu không có cậu ấy thì mọi chuyện cũng rất khó khăn."

"Thế sao?" Hoắc Duật Hy vẫn giả vờ bán tín bán nghi nhìn Mặc Lạc Phàm, anh giận dữ không thèm nhìn cô nữa, lúc này cô mới cười nịnh nọt, múc một muỗng rau mầm bỏ vào chén của anh, cười dễ thương: "Phàm ca, đừng giận nữa, chỉ đùa thôi, Tiểu Duật Hy biết anh rất giỏi mà, cảm ơn anh chịu không?"

"Vậy còn nghe được." Mặc Lạc Phàm khá dễ bị dụ ngọt, chưa chi đã đồng ý.

Lúc này bàn ăn có bốn người nhưng chỉ có ba người tương tác với nhau để Tư Cảnh Hàn ngồi im lặng như bức tượng xinh đẹp. Đến khi Mặc Lạc Phàm vớt miếng rau mầm đưa lên miệng, thì "Oang" một tiếng làm anh hết hồn rơi luôn cái muỗng trên tay xuống. Tiếp sau đó là giọng nói lạnh cực của người đàn ông nào đó vang lên, hần hỏi Hoắc Duật Hy với thái độ không thân thiện: "No rồi sao, còn có biết gấp thức ăn cho người khác?"

Ai biết được từ lúc cô đem muỗng rau mầm lên ánh mắt của hần đã chạy theo nó để rồi rơi vào bát của tên ăn trộm Mặc Lạc Phàm!

Hần ngồi gập cho cô, cô lại gập cho một tên đàn ông khác ngay trước mặt hần?!

Mặc Lạc Phàm nuốt bọt ực một tiếng nhìn Hoắc Duật Hy, Hoắc Duật Hy cũng sợ hết hồn nhìn Tư Cảnh Hàn.

Sao đột nhiên hần lại nổi giận nữa rồi, cô làm sai chuyện gì sao?

"Cảnh Hàn, mình thấy..."

"Lạc phó tổng, hình như anh cũng no rồi thì phải?"

Ngay cả Lạc Tur Vũ muốn đỡ lời cho Hoắc Duật Hy cũng bị Tư Cảnh Hàn giầy xéo, hần đành thôi không nói nữa, cố gắng dùng dụng ăn tiếp phần của mình.

Sau đó Tư Cảnh Hàn lại nhìn Hoắc Duật Hy, cô vội cụp mắt tránh đi.

"Em nói đi, no rồi?" Hần cố tình hỏi.

"Không có..." Cô rù rì nói, xẹp hần khí thế lạnh lợi như lúc ăn hiếp Mặc Lạc Phàm.

"Nhưng tôi thấy em no rồi mới lo được chuyện bao đồng như vậy." Hần mĩa mai. "Hay tay chân hồi phục rồi, nếu thế hôm nay đến công ty đi làm luôn đi."

Hoắc Duật Hy đảo mắt, khuấy khuấy cái muỗng trong tay, nghĩ mãi cũng không hiểu tại sao hần tức giận đùng đùng, đành thành thật nói: "Tôi không biết đã làm sai cái gì mà. Anh nói đi, sẽ không như vậy nữa."

Nói xong, cô ngược đôi con ngươi to tròn, long lanh lên nhìn Tư Cảnh Hàn, đôi môi đỏ chúm chím đầy hơi lồi, một bên má đã dán băng gạc nhưng bên còn lại không bị thương vẫn đủ sức hồng hào đáng yêu vô ngần, cô còn chớp mắt một cái khiến tâm tình hần phải sao động.

Hần hừ một tiếng quay đi. Hoắc Duật Hy lập tức nói tiếp: "Được không, tôi nhất định sửa lỗi. Tôi hứa mà..."

Con giận của Tư Cảnh Hàn về nhu thuận, đáng yêu này của cô mà hơi hòa hoãn lại. Nhưng cuối cùng vẫn tỏ ra lạnh lùng vì không muốn cho hai người đàn ông còn lại thấy được biểu cảm đẹp mắt này của cô:

"Em tự mà suy xét lại đi, ngoan ngoãn ăn một chút, đừng hờ một tý là lại nói chuyện. Khi ăn, tôi không thích ồn ào!"

Mặc Lạc Phàm nhún vai nhìn Lạc Tur Vũ, hai người thấy Hoắc Duật Hy ồ một tiếng từ đó liền yên ắng ngồi sát vào Tư Cảnh Hàn, chờ hần lấy thức ăn

cho mình, thậm chí có cảm tưởng cô còn có thêm một cái đuôi không ngừng quẫy quẫy quẫy cho hấn thấy cô ngoan.

Cả hai thằm thờ dài trong lòng, xem ra cũng nghe lời người kia không ít. Vậy mà còn cố tình kéo hai người khổ mệnh này vào cho tên độc tài kia xéo sác oan uổng.

Vì Mặc Lạc Phàm đã đến tận nơi nên Hoắc Duật Hy không cần đường xa đến Á Luật Tư nữa. Sau khi ăn sáng xong Tư Cảnh Hàn đành để cô ở lại biệt thự cùng Lạc Tư Vũ lên xe đến công ty dự họp theo kế hoạch.

Hoắc Duật Hy nửa nằm trên sa lon vảnh ngón tay ấn trái cây, còn Mặc Lạc Phàm thì ngồi xem mấy vết thương rồi thay thuốc cho cô y hết một tên khổ sai. Người hầu đứng bên cạnh nghe anh và cô chỉ chốc lờ qua tiếng lại với nhau phải cố gắng che miệng mới không cười ra tiếng. Hấn thúc theo thói quen bây giờ đang ở vườn hoa nên cả biệt thự trên dưới bây giờ cô là lớn nhất.

Nhưng nằm một chút, cô vẫn thấy buồn miệng nên mở lời bảo: "Hai em ra phía sau nói với Tiểu Mễ chị muốn ăn chè hạt sen, rồi phụ Tiểu Mễ nấu cho chị vài bát đãi cậu Phàm luôn nhé."

"Vâng ạ." Hai hầu nữ lập tức đi ngay.

Ở trong phòng khách không còn ai nữa Mặc Lạc Phàm mới bấu môi: "Rõ ràng là em muốn ăn còn nói đãi anh cái gì?"

Hoắc Duật Hy cười hi hi không trả lời. Anh lại nói tiếp: "Rõ ràng một cô gái như em bị hành hạ ra thế thảm như vậy thì sức khỏe cũng mất vài ngày mới ổn định được chứ làm gì có việc ngồi đây đòi ăn lắm thế!"

"Ai nói sức khỏe em có vấn đề, hôm qua không đi nổi là bởi vì nhịn đói quá lâu thôi. Ăn no liền khỏe lại, có cái gì mà phải chờ hồi phục, còn mấy vết thương này không phải chỉ gây đau hơi nhiều thôi sau, có làm ảnh hưởng đến nội tạng đâu mà ăn không nổi?" Cô phản bác.

Mặc Lạc Phàm hết nói với cô, lúc sau khi nghĩ gì đó anh cười tội nghiệp cho Tư Cảnh Hàn: "Ha, Tiểu Bạch hấn đứng là đáng thương, rước vào nhà một cái của nợ đã giới phá của lại còn tham ăn, mấy nữ người ta ai cũng sợ béo không dám ăn, chỉ có em đẩy Hoắc đại tiểu thư, ăn sắp thành một con khủng long rồi!"

Lời anh vừa dứt Hoắc Duật Hy đã dùng sức đập cho anh một cái ngã ra sau, tiếp đó là những cái đánh đồn dập: "Ai là khủng long!? Anh dám nói em là khủng long, anh đáng ghét! Mặc Lạc Phàm, em về sẽ nói với hấn cho hấn lột da anh!"

Mặc Lạc Phàm kêu la oai oái xin tha, anh không dám đùa chống trả lại cô vì sợ đụng đến vết thương của cô, Tư Cảnh Hàn về thấy nhất định đem anh giết bỏ nên chỉ biết né tránh thôi:

"Được được được, đại tiểu thư tha mạng, anh sai rồi em đừng đánh nữa... Em xinh đẹp nhất, duyên dáng nhất chịu không? Oái..."

"Bộp bộp bộp" Hoắc Duật Hy lấy đồ đầm bộp gõ lên người anh thêm mấy cái nữa mới hả dạ ngồi lại chỗ của mình, "Vậy còn nghe được."

Mặc Lạc Phàm méo máo thờ dài, "Em bớt tính khí hung dữ này lại đi, nếu không chẳng đàn ông nào dám cưới em đâu."

"Cho dù em muốn gả thì bây giờ còn gả được sao?" Cô băng quơ nói nhưng Mặc Lạc Phàm lại hiểu cô đang ám chỉ mối quan hệ của cô và Tư Cảnh Hàn không cho phép cô nghĩ đến những chuyện đó. Anh không biết nên nói gì hơn, bỗng cảm thấy thật tội nghiệp cho cô gái nhỏ này.

Không khí trong phòng khách chỉ vì câu nói vừa rồi mà đột ngột trở nên cứng nhắc, có chút lúng túng đăm đăm, Hoắc Duật Hy ghét cảm giác này, cô mở lời trước: "Nhưng mà Mặc Tiểu Phàm, anh nói hôm qua chỗ các người đưa em đến là ở đâu vậy?"

Lông mống của Mặc Lạc Phàm vì cách gọi của Hoắc Duật Hy dựng cả lên, anh chỉ trời, chỉ đất, chỉ mũi kêu: "Em gọi anh cái gì vậy? Không được gọi cái tên thiếu mạnh mẽ như vậy, phải kêu anh là anh Lạc Phàm, anh Lạc Phàm, Mặc Lạc Phàm biết không? Cái gì mà Tiểu Phàm chứ?!"

Không vì thái độ của anh mà Hoắc Duật Hy thay đổi ý nghĩ, cô khịt mũi bảo: "Nếu anh còn không trả lời em ngay thì em sẽ gọi luôn là Mặc Tiểu Tiểu, Tiểu Phàm Phàm, từ đây về sao dù đi đến đâu, đặc biệt là bệnh viện của anh đó, em sẽ đại cáo thị chúng khắp nơi, cho cả thế giới này biết, bàn tay vàng của giới y học là một tên cá chép nói nhiều!"

Mặc Lạc Phàm khóc không ra nước mắt, nếu không phải vì cô có Tư Cảnh Hàn chống lưng thì xem anh trừng trị cái vẻ giảo hoạt này thế nào. Về mặt của anh u rù xị xuống làm Hoắc Duật Hy vô cùng vui vẻ, cô dùng chân chỉ chỉ vào bụng của anh, lên giọng nữ hoàng: "Sao, mau nói em nghe xem, cái chỗ quý quái đó là cái gì nào."

Mặc Lạc Phàm hậm hực vỗ bộp vào chân cô một cái, ném cái hòm thuốc sang một bên, với tay lấy miếng táo trong đĩa, tóp tép nhai, nuốt ực rồi khinh bỉ một hơi: "Đúng là ngốc, có thể mà cũng không biết, hôm qua chẳng phải A Tư nói rồi sao, đó là phòng hội nghị của tổ chức đấy, em lo khóc nhè nên không đề ý chứ gì?"

"Phòng hội nghị của tổ chức?"

"Đúng thế." Mặc Lạc Phàm tỏ ra am hiểu nói tiếp: "Căn nhà hôm qua chính là trụ sở của Vong, cái ghế hôm qua em ngồi chính là ngai cao của người đứng đầu tổ chức - Thượng nhân của Vong mà bao nhiêu người mơ mộng."

Suốt những năm qua dù bên cạnh Tư Cảnh Hàn nhưng chưa lần nào hấn ở trước mặt cô nhắc đến tổ chức, cô cũng chưa từng lui tới bất cứ nơi nào

trong giới hắc đạo mà hần quản lý, có thể nói những hiểu biết của cô về thế giới sống thứ hai của Tư Cảnh Hàn bằng không, càng không hiểu được những cuộc giao tranh đẫm máu trong lý thuyết thực tế là như thế nào. Mỗi lần cô nhìn thấy hần luôn là sự chinh chu, đẹp đẽ nhất, hiện thân của một con người lạnh lặn bước ra từ những cuộc tẩy huyết, hần như một chiến thần bất bại, không bất cứ thế lực nào có thể tổn thương đến hần. Một con người bằng sắt đá thật sự.

Ngoại trừ một màn ba năm về trước, sau phát súng lấy đi máu của bảo bảo thì cô không còn thấy gì nữa, chắc cô ngất liệt đi, hoặc cô đau tưởng chết đến nỗi những thứ diễn ra tiếp theo cô chẳng còn nhớ được gì. Đoạn ký ức kia chỉ dừng lại ở khoảnh khắc đó, máu từ cánh tay nắm chiếc khăn quần bảo bảo nhỏ dài ướt đẫm chân mày, thấm qua hàng mi của hần, phủ kín nhuộm luôn màu của nốt ruồi son, chẳng chịt những tiếng vang của súng đạn và hơi thở của sinh linh, chỉ có thế. Đến cùng chỉ có thế, cô không nhớ thêm được gì.

Cho đến hôm qua, xem như là lần đầu danh chính ngôn thuận được khai phá một nửa còn lại thế giới sống của hần, lần này thì cô nhớ và chứng kiến thật rõ ràng, cô mới biết chạm đến tận cùng nhân tính là thế nào. Một chuyện rút gân chân của Mạc Quyết cũng chỉ là một nghi lễ nhỏ trong những đợt thanh trừng. Mà một khi đã giao tranh trực tiếp thì hoặc là người chết, hoặc là ta chết, ta và người giẫm lên máu của nhau mà sống, không khoan nhượng, mà nhún nhường là yếu hèn, là chết.

"Sao thế, sợ rồi à?" Khuôn mặt của Mạc Lạc Phàm đột nhiên phóng to trước mắt làm Hoắc Duật Hy giật cả mình rồi khỏi dòng suy nghĩ, cô đẩy đầu anh sang một bên, lấy lại bình tĩnh rồi hỏi tiếp: "Vậy hần đưa em đến đó là để giúp em trút giận thật sao?"

Mắt của Mạc Lạc Phàm lập tức sáng lên, vì vấn đề này có rất nhiều chuyện để nói cho thỏa thích, anh thắng thường cầm đĩa trái cây lên, ăn liên tục hai miếng cam khác, chép chép miệng: "Có thể nói là vậy, mà cũng không hẳn là vậy."

"Là sao chứ, anh nói ra xem, đừng úp úp mở mở thế mà." Hoắc Duật Hy chồm dậy, cũng thuận tay lấy một miếng cam.

Mạc Lạc Phàm chỉ lên vết thương trên mặt của cô: "Em xem, đến cả Tiểu Bạch cũng chưa đánh em lần nào mà bọn người kia suýt nữa là hủy dung của em rồi, nghiêm trọng hơn bọn họ còn động tay động chân lên người em. Tên Tiểu Bạch tính chiếm hữu mạnh như vậy, có thể nói một khi đã là người của hần thì chỉ mình hần có phép hủy hoại, những người khác không đủ tư cách đụng vào. Cho nên dù cuối cùng em có bị gì thì cũng phải là do hần làm, hiểu không? Hần làm tất cả cũng một phần vì bản thân hần không thích bị người khác chạm vào đồ của mình thôi."

Anh một mạch nói xong, lại thấy bản thân thật đáng chết, nói ra một tràng lời này chẳng khác nào sát muối vào vết thương của cô. Quả thật trong màu mắt của Hoắc Duật Hy đã có sự ảm đạm, cô khô khốc mà nhạt giọng lên tiếng: "Hóa ra cũng chỉ bởi vì em là sủng vật của hần thôi."

Mạc Lạc Phàm không nói gì nữa, anh nhìn cô, đôi mắt nói lên một tia thương xót và áy náy.

Tiểu Hy, xin lỗi, hoàn cảnh buộc lòng anh phải nói thế, Tiểu Bạch và em, định sẵn không có kết quả tốt.

Nhưng bất ngờ hơn dự tính của anh, Hoắc Duật Hy đã nhanh chóng khôi phục được vẻ điềm nhiên, cô đảo mắt một vòng lại chỉ vào mũi anh, "Nhưng quái lạ Tiểu Phàm ca, hần đại kỵ đàn ông khác chạm vào em, thân thiết với em, vậy tại sao anh bắt kính với em N lần rồi mà anh vẫn còn sống nhớn nhác vậy?"

"Há há há." Mạc Lạc Phàm càng cười lên đắc chí: "Cái này là anh có bí kíp nhà."

Hoắc Duật Hy quả thực tò mò, kê mặt vào gần sát nhìn anh: "Thế nào, bí kíp gì? A... chẳng lẽ anh không phải đàn ông?!"

Nói xong cô đưa tay lên che miệng để thể hiện sự kinh ngạc tột cùng: "Phải lắm nha, lần nào anh ở gần Tư Cảnh Hàn hay Lạc Tư Vũ đều cứ lượn lờ ôm lấy hai người kia, Mạc Lạc Phàm, chẳng lẽ... anh thật sự thích đàn ông?!"

Mặt của Mạc Lạc Phàm đen như nhọ nồi, anh rống lên: "Bà cô ơi, em thôi đi, anh là trai thẳng! Không là cong cũng chẳng phải thụ! Hần không giết anh mỗi khi anh đến tìm em là vì hai chúng ta có cùng màu mắt!"

Mạc Lạc Phàm đứng phắt lên quệt mũi đồng dục nói.

Hoắc Duật Hy đơ mắt mấy giây rồi vui mặt vào gối cười sặc sụa, đến cả nước mắt cũng chảy ra. Không ngờ Mạc Lạc Phàm cũng biết cong với thụ là cái gì, xem anh kia, tức đến độ đỏ mặt tía tai luôn. Người đàn ông cao lớn như vậy mà tính nết vẫn còn trẻ con lắm, vừa chọc đến đã kêu la om sòm phân bua ra lẽ mới chịu.

Dường như thấy thái độ của mình có hơi quá nên Mạc Lạc Phàm lại ngồi bịch xuống cạnh Hoắc Duật Hy, như bong bóng xì hơi, ảo não:

"Tiểu tổ tông ơi anh xin em đừng gắn ghép lung tung anh như vậy, Nam Nam nhà anh rất gốc, lại dễ tin người, nếu để con nhóc đó mà nghe được rồi đồn ra ngoài là đời này anh không gã được luôn đấy!"

Hoắc Duật Hy lau nước, dù vậy vẫn không ngăn được mấy tiếng khúc khích. Cô hơi đắc ý, giả vờ thờ dài tựa lưng vào ghế, "Vậy phải còn coi hiểu biết của anh về Na Mộc Lệ được bao nhiêu."

"Hả, chuyện Na Mộc Lệ đã xong rồi em vẫn còn muốn tìm hiểu gì sao?" Mạc Lạc Phàm ngạc nhiên.

Hoắc Duật Hy gật đầu, tỏ vẻ đương nhiên.

Bởi vì nếu đúng như Na Mộc Lệ nói thì cô ta là một lớp vỏ bọc được chuẩn bị từ năm năm trước, nhưng không hẳn là để bảo vệ cho cô, mà cô cũng là

một lớp vỏ bọc khác cho một người khác nữa. Cô muốn biết người đó là ai!

Mà thông qua chuyện của Na Mộc Lệ này phát hiện vài chi tiết cũng là điều rất có khả năng.

Đương nhiên cô không nói ý nghĩ này cho Mặc Lạc Phàm biết, chỉ bảo: "Em muốn biết rốt cuộc Na Mộc Lệ kia có gì tài giỏi mà được bá tước Anh kia yêu thích như vậy, bất chấp thân phận của cô ta mà nhất định phải lấy cho bằng được."

"Ồ, cái này dễ." Mặc Lạc Phàm hào phóng nói.

Tuy nhiên Hoắc Duật Hy lại bổ sung: "Nhưng trước tiên anh phải giải thích vì sao chúng ta có cùng màu mắt nên Tư Cảnh Hàn đặt xá không bóp chết anh kìa." Cô lại chỉ chỉ chân vào người anh.

Mặc Lạc Phàm gỡ gỡ đầu, mái tóc màu nâu đất cũng vì vậy mà hơi rối lên, tăng thêm vẻ mị hoặc cho khuôn mặt con lai điển trai của anh.

Bằng một giọng thật thấp anh rù rì: "Làm sao anh biết được chứ, đối với tên đó nhìn người thế nào làm sao anh hiểu được. Chắc vì anh với em cùng một màu mắt khiến hắn có cảm giác hai chúng ta là anh em đầy mà, theo di truyền thì màu mắt của con cái là di truyền từ mẹ đấy!"

Hoắc Duật Hy chu môi, nghi hoặc: "Có chuyện dễ dàng như thế nữa sao? Vậy chẳng phải sau này ra đường thấy đứa trẻ nào có màu mắt giống em thì đều là con của em hết chắc?"

"Không đâu, màu mắt của nó không giống em đâu!"

Hoắc Duật Hy chớp mắt, không hiểu vì sao trái tim đánh thịch một cái, vội hỏi: "Sao anh biết? Còn phản ứng nhanh như vậy nữa?"

Mặc Lạc Phàm kê sát mặt lại gần cô, trong mắt đầy vẻ nghiêm túc khiến cô phải khấn trương theo vì sự việc tiếp theo anh sắp nói ra: "Bởi vì em còn trẻ hơn con nít nữa, những nhều hoài như vậy, làm sao làm mẹ người ta mà đòi sinh bảo bảo có màu mắt giống mình đây? Sinh bảo bảo ra có khi còn tranh ăn với nó nữa! Cho nên không có bảo bảo nào chịu làm con của ma ma tham ăn như em đâu, em không cần mong. Hê hê hê..."

Biết đã bị anh trêu, Hoắc Duật Hy nắm đấm tay mềm mại lại đấm một cái vào mặt anh nhưng Mặc Lạc Phàm nhanh chóng né được, anh cười càng tươi hơn, một nụ cười rất ngứa đòn làm Hoắc Duật Hy hậm hực đập gối xuống, phụng phịu.

"Chè tới rồi tiểu thư."

Vừa hay lúc này Tiểu Mễ mang hai bát chè hạt sen lên, Mặc Lạc Phàm giúp cô đón lấy, vui vẻ nói một tiếng cảm ơn, Tiểu Mễ gật đầu đáp lễ.

Cầm bát chè, Mặc Lạc Phàm cụp mắt xuống ngửi ngửi, khuấy khuấy mấy cái liền tự mình ăn một mạch chẳng nói năng gì, cuộc nói chuyện cũng vì vậy mà gián đoạn.

"Mặc Tiểu Phàm này, anh bị bỏ đói bao lâu rồi hả? Anh nói em ăn nhiều, anh còn ăn lắm hơn. Từ từ thôi, bồng bây giờ." Hoắc Duật Hy xoay cái muỗng, nói.

"Hừ, em thì biết gì." Mặc Lạc Phàm khịt mũi một cái, lại cầm cùi ăn.

Tiểu Mễ bật cười, Hoắc Duật Hy lại nói: "Chút nữa em mua giúp chị cái này, cái này, rồi cái này nữa..."

Tiểu Mễ nghe Hoắc Duật Hy dặn dò thêm vài điều nữa mới lui ra ngoài.

Trong lúc này, không ai để ý, ánh mắt Mặc Lạc Phàm lại nhìn về phía vườn cây như một bức tranh đóng khung trong cửa sổ sát mặt đất, rồi nhìn vào bát chè đang ăn dở.

Anh thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Những điều chưa biết về hắn

Hoắc Duật Hy đợi Tiểu Mễ rời đi mới bung chè của mình lên, cũng học theo bộ dạng của Mặc Lạc Phàm ngửi ngửi mấy cái nhưng chẳng nghe ra được mùi gì khác lạ của vị chè.

Nhìn sang Mặc Lạc Phàm thì anh đã một hơi ăn được nửa bát, bây giờ thờ thà một tiếng sáng khoái, liếm liếm môi, cất giọng:

"Còn không?"

Cầm của Hoắc Duật Hy nghe anh hỏi xong thì muốn rơi luôn xuống đất: "Anh còn chưa ăn hết trong bát đã muốn gọi thêm sao? Sao hôm nay anh ăn đã man thế?"

Mặc Lạc Phàm sờ lấy cốc nước ép, uống ực luôn phần còn lại mới tự nhiên nói: "Chẳng có gì lạ, hai hôm nay em bị bắt đi thì anh cũng phải lao tâm khổ tứ theo cùng, em biết không, đã hai đêm rồi anh không được ăn uống ngủ nghỉ tử tế, bây giờ còn mệt đến tận mang tai đây!"

Biết rằng anh lại giờ chiều kể công, Hoắc Duật Hy chỉ khinh thường bảo: "Nếu A Tư nói thì em còn tin, chứ anh thì có bao giờ để mình chịu thiệt sao?"

"Em... em không tin anh?!"

"Tất nhiên."

Mặc Lạc Phàm vỗ đầu bứt tóc, vì sao anh nói cái gì cô cũng không tin hết nhĩ?

Rốt cuộc anh thẹn quá hóa giận gắt lên: "Thế em còn muốn nghe chuyện Na Mộc Lệ không?"

"Đương nhiên rồi!"

"Thế thì không được khinh thường anh nữa, biết chưa? Bằng không đừng hòng anh nói cho em nghe!"

Hoắc Duật Hy ồ một tiếng, giả bộ ngoan ngoãn ngậm miệng lại nhưng biểu cảm thì hoàn toàn ngược lại làm Mặc Lạc Phàm tức muốn phát rồ nhưng không làm gì được cô cả.

"Thôi mà, đừng tức giận, nói em nghe đi, làm sao hấn và Na Mộc Lệ quen nhau?" Cô lấy lòng, vuốt vuốt lưng Mặc Lạc Phàm, nhưng anh lại tránh né ngồi xa một khoảng dè chừng. Cô lại càng nịnh nọt hơn, lấy cái gậy đâm bóp gỗ gõ lên vai cho anh, giọng tăng tốc: "Em chỉ nói thế thôi, còn chuyện năng lực của anh đến đâu em đương nhiên phải biết rồi mà! Nha... đừng giận, Tiểu Phàm ca đẹp trai."

Được vuốt đuôi, Mặc Lạc Phàm đương nhiên thấy dễ chịu hơn, hách dịch sờ sờ khuôn mặt của mình. "Ừm, xem như em biết nói chuyện, tha cho em lần này."

Hoắc Duật Hy hí hửng cười tươi, dựa sát vào anh: "Sao nào, là thế nào?"

Liếc mắt nhìn cô một cái, Mặc Lạc Phàm mới vào vấn đề:

"Thật ra chuyện này cũng không có gì đặc biệt, năm đó Na Mộc Lệ ở ngành giải trí chỉ là một diễn viên hạng ba, danh tiếng bằng không, nhưng cô ta có chút nhan sắc, nhờ được một người giới thiệu mới đến tìm Tiểu Bạch. Nhưng cũng phải nói gan của cô ta cũng lớn không ít, chẳng có gì trong tay mà dám tìm đến tận chỗ Tiểu Bạch, lúc đó hấn đang..."

Nói đến đây Mặc Lạc Phàm hơi khựng lại.

"Hả, hấn đang thế nào?" Hoắc Duật Hy chớp chớp mắt nhìn anh.

"À, hình như lúc đó hấn đang trong kỳ nghỉ dưỡng với bọn anh thì phải." Mặc Lạc Phàm sờ sờ cằm như đang nhớ lại. Hoắc Duật Hy lại thắc mắc: "Thế hấn gặp em chưa?"

"Đương nhiên... chưa rồi." Mặc Lạc Phàm cuối cùng sửa miệng. "Dẫu sao từ lúc gặp em hấn có khoảng thời gian nào trống để cùng anh đi nghỉ dưỡng đâu."

Hoắc Duật Hy nghe anh nói thì ồ một tiếng có chút mất mát. Vậy mà cô còn tưởng hấn chấp nhận để Na Mộc Lệ theo mình là vì chuẩn bị cho cô.

Mặc Lạc Phàm liếc nhìn cô rồi tiếp tục câu chuyện: "Sau đó, là vì hấn cũng chẳng phải người tốt lành gì, phụ nữ tự tìm đến cửa hấn cũng không hơi sức đâu từ chối. Nói dễ nghe một chút là số mệnh đào hoa, nói khó nghe một chút là kim chủ chuyên bao dưỡng phụ nữ. Cô ta cần danh vọng, hấn có nhu cầu, ăn bánh trả tiền thế thôi."

Hoắc Duật Hy không hiểu lắm: "Vậy sao đến lúc đó hấn không đụng đến cô ta luôn?"

Mặc Lạc Phàm cười, "Từ lúc cô ta đến Tiểu Bạch đã nhìn ra cô ta thuộc loại người nào rồi. Hấn là người hay đa nghi, làm việc luôn cẩn trọng, muốn dùng người cũng thế, sẽ có một đoạn thời gian khảo nghiệm người đó. Na Mộc Lệ vượt qua, trở thành người ở bên hấn nhưng hấn cũng biết cô ta không phải dạng người dùng để làm âm giường, cô ta khôn ngoan hơn người ngoài nghĩ, là người biết nhìn sắc mặt của người khác mà sống, cũng biết nguy trang cho mình một vẻ kiêu ngạo, đánh đá khiến người khác nghĩ cô ta là người không quá sắc sảo, không quá tâm tư."

"Vậy cô ta làm tất cả những điều này chỉ là để Tư Cảnh Hàn mất phòng bị đối với bản thân mình, gần gũi với cô ta hơn?" Hoắc Duật Hy phân tích nói.

Mặc Lạc Phàm vỗ tay một tiếng, tán thưởng: "Tiểu Duật Hy thông minh quá!"

"Bớt nịnh hót đi. Trông anh giả tạo lắm biết không?" Cô thẳng thừng từ chối lời khen của anh, tiếp đó lại ăn một muỗng chè, tặc lưỡi: "Vậy tính ra khẩu vị của Tư Cảnh Hàn thật lạ, hấn thích dùng phụ nữ chân dài nào ngắn. Thế mà em cứ nghĩ hấn sẽ chọn loại hàng chất lượng cao chứ, đúng là không thể

trông mặt mà bắt hình dung mà, nhưng làm sao hẳn có thể có loại cảm giác với loại phụ nữ có ngực mà không có đầu óc đồ được chứ?!"

Trên trán Mặc Lạc Phàm chạy đầy hắc tuyến, có phải là Tiểu Duật Hy quá tự nhiên trong việc bàn tán chuyện giường chiếu của người khác rồi phải không?

"Em nói phải không?"

"À... à... phải, khẩu vị của Tiểu Bạch tệ thật." Anh giả dối hòa theo.

"Anh nói vậy thì hẳn ngoài Na Mộc Lệ hẳn còn nhiều phụ nữ khác lắm nhỉ?" Hoắc Duật Hy liếc lại, nhìn anh, một ánh nhìn không mấy là thân thiện.

"Đương nhiên!" Mặc Lạc Phàm ban đầu không cần suy nghĩ trả lời ngay, sau đó thấy nét sắc bén trong mắt của cô thì tăng hắng ho mấy cái ả ngại, lập tức sửa lời: "Nhưng Tiểu Hy, em yên tâm, trong số đó em là đẹp nhất a!"

Tuy anh nói vậy nhưng trọng điểm, cô không tin anh, vì với cô người đẹp là trong mắt kẻ si. Đối với kẻ đang yêu thì người tình trong mắt hóa Tây Thi, không quan trọng người đó có thật sự là người đẹp nhất không, mà quan trọng ở chỗ kẻ nhìn có yêu người đó không. Nếu hẳn không yêu thì dù cô có đẹp thế nào cũng vô dụng.

Thấy Hoắc Duật Hy mãi thờ dài, Mặc Lạc Phàm xoa xoa bàn tay, cố nặn ra một câu đại khái: "Thế em còn có vấn đề nào thắc mắc nữa không?"

Hoắc Duật Hy chớp mắt xua đi sự buồn bã vừa lướt qua trong ánh mắt, thận trọng hỏi một câu: "Hẳn có nhiều phụ nữ như vậy, thế hẳn không có yêu người phụ nữ nào thật lòng sao?"

Vấn đề cô hỏi đánh trúng trọng tâm, Mặc Lạc Phàm nhoen miệng, cười tiếng sau còn to hơn tiếng trước: "Tiểu Duật Hy, không phải em ý thế ai dễ bị gạt nên dụ dỗ anh chứ? Vấn đề này của Tiểu Bạch thật sự tế nhị nha... ha ha..."

"Mặc Lạc Phàm, em đang nghiêm túc." Quả thật biểu cảm của cô lúc này không có điểm nào là đùa cợt, hoàn toàn là vẻ chờ đợi đáp án từ Mặc Lạc Phàm.

Anh cũng không cười nữa, tuy nhiên không phải là một vẻ mặt trầm trọng khi sắp nói ra một sự thật long trời nào, đôi mắt anh vẫn bình thản giống như người phải kể một câu chuyện đã quá quen thuộc. Anh khoác tay lên ghế salon, giọng nói hay đặc trưng vờ vờ, thoải mái nhưng đầy lý trí:

"Tiểu Hy, em hỏi anh chuyện Na Mộc Lệ, anh không thấy có gì khó hiểu. Nhưng anh hỏi em chuyện này của Tư Cảnh Hàn, anh muốn biết lý do."

Hoắc Duật Hy nhìn bát chè trong tay, cảm thấy đầu lưỡi không còn hương vị gì nữa, cô đặt nó qua một bên, rồi nhìn anh: "Nếu em nói, em hỏi anh như thế là vì muốn về cái người mà hẳn gọi là Bảo Bối thì sao?"

Đôi đồng tử của Mặc Lạc Phàm nghe đến hai tiếng Bảo Bối thì chuyển động mạnh, quả thật là một sự chấn kinh: "Bảo Bối, em biết đến Bảo Bối rồi?!"

Cô nhìn vào mắt của anh, trong đó là một loại cảm giác tự hỏi vì sao cô có thể biết được một chuyện như vậy, xem ra là một sự bất ngờ đến từ nội tâm Mặc Lạc Phàm không đợi kịp câu trả lời của cô, anh đã bổ sung thêm: "Là hẳn nói cho em biết?"

"Không phải, là một lần em vô tình biết được."

"Thế em đã biết bao nhiêu rồi?"

"Ngoài cái tên này, em không còn biết thêm gì nữa?" Hoắc Duật Hy không định giấu anh cũng không trực tiếp hỏi biểu hiện của anh lúc này có ý tứ gì mà âm thầm quan sát.

Dường như đây là một chuyện khó nói, Mặc Lạc Phàm phải đưa tay cầm cốc nữa ép trên bàn uống một ngụm nhưng phát hiện nó đã sạch trơn rồi, anh đành đặt lại vị trí cũ. Anh vốn không phải dạng người không biết uyển chuyển trong ăn nói, nhưng ở thời điểm này lại phát hiện điểm khó khăn.

Sau một hồi do dự anh nhìn cô, thờ dài một hơi: "Em nói em muốn biết về Bảo Bối, vậy có nghĩa em thừa nhận bản thân đang để ý về đời tư của Tư Cảnh Hàn, em để ý đến hẳn rồi?"

"Em chỉ muốn biết nếu hẳn đã có người phụ nữ của riêng mình rồi lại còn giữ em khư khư em bên mình, thậm chí còn qua lại với nhiều phụ nữ như vậy, làm chuyện có lỗi với người phụ nữ kia." Hoắc Duật Hy phủ nhận lời của Mặc Lạc Phàm, nhưng chính nội tâm cô cũng tự hỏi, mình cứ mãi canh cánh trong lòng chuyện của Bảo Bối là vì lý do vừa mới đưa ra sao.

"Vậy hẳn biết em đã biết đến sự tồn tại của Bảo Bối chưa?"

"Có lẽ là biết." Lần đó cô chỉ kịp nhìn vào màn hình điện thoại hẳn đã vội đứng dậy bắt máy, sau đó ra nước ngoài luôn, vì quan hệ lúc đó của hai người rất nguội lạnh, thậm chí là rất căng thẳng nên sau đó chẳng lần nào hẳn đề cập đến việc kia, cô cũng chẳng buồn hỏi.

"Vậy em có định hỏi hẳn thẳng không?" Mặc Lạc Phàm hỏi tiếp.

Hoắc Duật Hy khẽ suy nghĩ, nếu cô có can đảm trực tiếp hỏi hẳn thì đã không ngồi đây khai thác từ anh rồi. Chung qui là vì cô không muốn chạm vào thế giới sống còn lại của hẳn, hẳn cũng không cho phép cô làm vậy, mà cô lại không muốn phơi bày tâm tư của mình, thế nhưng hôm nay, cô đã vi phạm

vào điều cấm kỵ đó.

Một lúc sau, cô bảo với Mặc Lạc Phàm: "Em không đủ can đảm."

Câu trả lời của Hoắc Duật Hy đối với Mặc Lạc Phàm mà nói không phải là một lời nói dối, nhưng nó không đủ thỏa mãn. Tuy vậy, anh không vạch trần, khác hẳn với dáng vẻ cà lơ phất phơ bình thường, giọng anh có chút nặng nề, nghiêm túc: "Tiểu Duật Hy, nếu em xem anh là bạn thì anh cũng không muốn giấu em, nhưng anh nói ra cũng không hy vọng khiến em phải buồn. Nên anh chỉ có thể nói dối với Tư Cảnh Hàn mà nói, cuộc đời cậu ấy về sau có thể không có bất cứ ai bên cạnh, duy chỉ có Bảo Bối là không thể thiếu."

Hơi thở của Hoắc Duật Hy vì đáp án này của Mặc Lạc Phàm mà trở nên khó khăn, dù cô nghĩ rằng bản thân đã đủ sẵn sàng đón nhận tất cả sự thật nhưng không chính miệng Mặc Lạc Phàm thừa nhận cô mới biết nó khó chịu đến chừng nào.

Một cảm giác làm chính cô khó hiểu. Cô vốn không yêu Tư Cảnh Hàn, vì sao cô phải khó chịu chứ? Mà cảm giác khó chịu này lại không ngừng dâng trào, len qua các bước tường trong trái tim cô, nó làm rạn nứt sự vững chắc ấy, từng lớp bị bóc ra một cách trần trụi, nó hấp thụ linh khí, chỉ cần cô nghe đến ba chữ Tư Cảnh Hàn nó lại gây nẩy, nó lại vurôn lên, nó muốn tìm vào tận bên trong, tận cùng sự sống của cô điên cuồng gào thét, nó muốn cướp đi trái tim của cô về cho một người khác không phải cô, cô cố níu giữ nó lại, nhưng... cô không đủ sức phản kháng.

Bằng hơi thở nhọc, cô nhìn Mặc Lạc Phàm, hơi lạc giọng: "Vậy sao hắn còn bao nuôi nhiều phụ nữ như vậy, chẳng lẽ hắn không sợ người kia sẽ đau lòng sao?"

Mặc Lạc Phàm cười nhạt, anh trả lời không quá rõ ràng: "Tiểu Duật Hy, thứ cho anh nói chỉ được đến thế. Còn đáp án này nên để hắn tự trả lời, chuyện này đóng vai trò là một người bạn anh không tiện nói quá nhiều, chỉ có thể khẳng định Bảo Bối rất quan trọng với hắn, những chuyện còn lại em nên trực tiếp hỏi hắn, đến đó, đáp án như thế nào, anh nghĩ em cũng nên chuẩn bị trước tâm lý."

"Nhưng anh vẫn muốn nói với em, chuyện của Na Mộc Lệ lần này hắn hoàn toàn đứng về phía em, nên những chuyện hắn làm chắc chắn có lợi cho em nên phải nghe lời hắn thu xếp biết không?"

Hoắc Duật Hy gật gù đầu, dù tâm trạng không thoải mái mấy nhưng cô vẫn hỏi lãng đã: "Còn Na Mộc Lệ thế nào, khi nào thì kết hôn?"

Mặc Lạc Phàm lắc đầu, anh khách quan đánh giá: "Tuy bá tước muốn lấy cô ta, nhưng để đặt chân vào được hoàng gia còn phải xem tạo hóa của cô ta nữa. Dù sao cũng trên lệch về thân phận rất nhiều."

Đúng vậy, làm thân tộc chỗ Hoàng gia kia là thế nào, về thân thế đã không môn đăng hộ đối, hơn thế nữa chính vì nghề nghiệp của Na Mộc Lệ lại không phải là một điều quá vẻ vang đối với những người thuộc tầng lớp quyền quý, đối với họ, người của làn giải trí chỉ là những chiếc bình có thể trao đổi theo ý thích...

Nói xong, anh thấy thái độ Hoắc Duật Hy đã trầm lắng xuống hẳn, anh biết cô đã không còn tâm tư để nghe chuyện của Na Mộc Lệ nữa rồi, cô hỏi anh chẳng qua là tìm một cái cớ để tránh đi những khó chịu mà thôi.

Một nỗi thương tiếc ngập tràn trong lòng, anh nhích người lại ngồi gần cô hơn, an ủi: "Thôi được rồi, Tiểu Duật Hy thân yêu, chẳng phải em ghét hắn lắm sao nên không cần vì hắn mà ảnh hưởng đến tâm trạng đâu, nè mau ăn hết bát chè này đi, lần sau anh đến sẽ mua thật nhiều món chân gà cho em chịu không?"

Hoắc Duật Hy không trả lời, anh lại tiếp: "Thôi nào, người khác không xem em là bảo bối thì anh xem là bảo bối, kẻ nào ăn hiếp em sau này anh sẽ sống chết với hắn. Còn có A Tư nữa, anh nhất định bắt hắn về phe của chúng ta, cô độc chết Tiểu Bạch, cho hắn chữa cái tội làm em không vui."

Trong lòng của Hoắc Duật Hy vì những lời này của anh mà có một cỗ ầm ập chạy qua, cô đưa tay ôm lấy anh, thật lòng bảo: "Mặc Lạc Phàm, cảm ơn anh, có anh thật tốt."

Mặc Lạc Phàm cười dịu dàng, đưa tay lên vỗ vỗ đầu của cô, nhưng lại giữ giọng đáng ghét thường ngày: "Đương nhiên rồi, anh luôn tốt như vậy mà, còn nữa sau này không có ai dám lấy em thì anh lấy em."

"Hai người đang làm gì vậy?" Giữa lúc bất thành linh nhất, một giọng nói âm hàn và quen thuộc đập gãy không khí ầm ập trong phòng khách, theo đó đôi giày da sáng bóng từng bước nện vào sàn, vững chãi mà lạnh lùng, một đôi mắt rét buốt quét đôi mắt nhìn một lượt hai người đang ngồi trên ghế salon, một câu hỏi nhẹ tênh khiến người khác không rét mà run: "Mặc Lạc Phàm, nghe nói cậu muốn lấy phụ nữ của nhà tôi sao?"

Gần như là theo phản xạ có điều kiện, Mặc Lạc Phàm bay một tiếng vèo ra khỏi Hoắc Duật Hy, nhìn Tư Cảnh Hàn mới bước vào lấp bắp nói bằng giọng kinh hãi: "Ồ, Tiểu Bạch, sao cậu lại về giờ này?"

"Sao, nhà của tôi về cũng phải hỏi ý của cậu sao?" Tư Cảnh Hàn tuy trả lời Mặc Lạc Phàm nhưng tầm mắt thì để trên người Hoắc Duật Hy đang ngồi gọn trên salon, rồi hắn đi đến cạnh cô, ngồi xuống đó, giọng nói mang theo mĩa mai: "Hay là tôi về đây làm vương bận chuyện cậu muốn đào tường nhà của tôi."

"Không phải, mình làm sao có ý gì với Tiểu Duật Hy được chứ, cô ấy không phải gu của mình, cô ấy quá buồn bình, quá giáo quyệt, tham tiền lại ham ăn, chỉ có thể để dành làm em gái mà thương yêu được thôi, không làm vợ được." Có thể nói Mặc Lạc Phàm đang cất lực giải thích để Tư Cảnh Hàn nguôi giận mà không tổng anh ra sân như lần trước.

Tư Cảnh Hàn hừ một tiếng: "Vậy sao, nhưng tôi lại thấy cậu ngồi đây ôm phụ nữ của bạn thân, hứa hẹn sau này không để cô ấy không thể gả chồng"

đấy."

Mặc Lạc Phàm ồm ờ vài tiếng nhưng chẳng biết trả lời thế nào, tên độc mồm này là muốn dồn anh vào thế chết, bình thường hắn luôn tỏ ra lạnh lùng khó gần, chẳng buồn để ý đến một ai, nhưng thật ra chỉ cần chọc tới người phụ nữ tên Hoắc Duật Hy thì cứ như sư tử dựng bờm lên, sẵn sàng cắn chết ai xâm phạm lãnh địa của mình.

Anh biết hắn sẽ hung dữ lắm chứ, nhưng anh là người không sợ chết mà! Mặc dù biết sẽ bị xoi tái cho bầm dập nhưng nhiều lần anh vẫn leo lên lưng sư tử trêu đùa.

"Chỉ là theo lý giờ này cậu nên ở công ty mới đúng chứ." Anh sau khi ngáp ngừng vài giây, đôi mắt lờn nửa sáng lên, cố tỏ ra tự nhiên để lấy lại vẻ giả quyết thường ngày mà cười dễ thương bảo: "Sao hả, nhớ Tiểu Duật Hy nên về ăn trưa với cô ấy à?"

Biết rằng Mặc Lạc Phàm đang đánh trống lảng để tự cứu lấy mình. Mà những lời đùa cợt của anh người quen đều đã nghe thành thói quen, hoặc là dùng bạo lực để buộc miệng anh lại, hoặc là nghe tai bằng phải rồi ra ngoài bằng tai trái, cho nên cũng như những lần trước Hoắc Duật Hy không hơi đâu đo mặt hay lúng túng suy nghĩ quá nhiều, cô lại thân nhiên bùng bát chè của mình lên, càng không buồn hỏi người ngồi bên cạnh một tiếng mà ăn.

Từ Cảnh Hàn thấy cô làm lơ mình, hắn không giận mà nhìn về phía Mặc Lạc Phàm, ngược lại trong lời nói mang theo chút sát khí: "Đúng vậy, nên hơn hết cậu biết điều mà rút khỏi đây càng nhanh càng tốt."

Hoắc Duật Hy không bàng hoàng trước câu trả lời của Từ Cảnh Hàn, còn Mặc Lạc Phàm thì đưa hai tay lên ôm lấy ngực, giả vờ bị tổn thương, ai oán nói: "Tiểu Bạch, cậu nói chuyện thật làm người khác đau lòng a, nhưng mà mình cũng muốn ở lại ăn trưa nữa, chẳng lẽ cậu keo kiệt với mình chỉ có một bữa ăn sau, nhớ năm xưa mình không lần giúp cậu..."

"Cho cậu ba giây để mang luôn hòm thuốc đi, nếu không Nam Nam ở bệnh viện có đột nhiên nhìn được ảnh thấy của cậu lúc nhỏ không thì tôi không chắc đâu." Biểu cảm của anh hay đảo để nhưng Từ Cảnh Hàn không hề muốn thương lượng, càng không đủ tâm tư xem anh diễn kịch.

Rõ ràng là một lời mang đầy ý uy hiếp, Mặc Lạc Phàm á khẩu chỉ chỉ vào hắn không nói được gì. Anh trời không sợ, đất không sợ nhưng anh, chính là sợ mấy tấm ảnh đó bị người khác nhìn thấy, đó là điểm yếu lớn nhất của anh, khiến anh từng muốn bỏ nhà ra đi chỉ vì hai chị gái mang ra ngắm nghĩa để chọc tức anh!

Đó cũng là thứ vũ khí lợi hại nhất mà Từ Cảnh Hàn dùng để triệu hồi anh về dù anh có ở đâu đó trên địa cầu này du lịch thì cũng phải về ngay lập tức!

Tất nhiên là Hoắc Duật Hy tò mò trong ảnh đó có gì mà Mặc Lạc Phàm phải đỏ mặt tía tai như vậy, cô muốn mở miệng hỏi nhưng Mặc Lạc Phàm đã chỉ vào cô: "Cấm em tò mò, lo ăn chè của em đi!"

"Hừ! Không hỏi thì không hỏi, làm gì hung dữ với em như vậy hả?" Cô giận đối nguyệt anh. Từ Cảnh Hàn cũng không vui vì Mặc Lạc Phàm lớn tiếng với cô: "Còn chán chứ làm gì, không đi?"

"Từ Cảnh Hàn, cậu nhớ đó." Nói xong, Mặc Lạc Phàm giậm chân bình bịch mang hòm thuốc đi ra ngoài. Vừa đi vừa lẩm bảm trí chết chết tên đàn ông độc địa, nham hiểm đó. Trừ cho hắn sau này ế vợ, gặp ai ai cũng sợ, cũng chê cho hắn gà trống nuôi con, gà con lớn lên đá gà trống già hắn sang một bên nuôi gà mái tơ khác, hừ!

Ở đây Từ Cảnh Hàn thấy bóng dáng anh khuất dần thì nở một nụ cười hiểm thấy, Hoắc Duật Hy cũng nhìn ra cửa, Mặc Lạc Phàm luôn là thế, anh sẽ đến đây vì một lý do quang minh chính đại nào đó nhưng rồi sẽ rời khỏi đây vì một lý do không đâu, hoặc vì bị ông chủ cũng là bạn thân tống cổ ra sân.

Chỉ có một điều cô chưa biết, có một lần anh đã rời khỏi Hàn Nguyệt bằng một khuôn mặt bầm dập cũng vì một lý do không vào đâu đấy.

Bây giờ thì trong phòng khách chỉ còn lại Từ Cảnh Hàn và cô ngồi cùng một chỗ, hắn không chủ động lên tiếng thì cô cũng im lặng xem như chẳng có gì.

Bầu không khí quái dị duy trì thêm ít lâu thì cái iPad cô hay chơi màn hình sáng lên, cô hơi nhích người ra do đang ngồi bẹp lên nó lúc nào chẳng hay.

Từ Cảnh Hàn thấy thế hơi nhú mày.

Sao có loại phụ nữ hậu đậu như thế nhỉ?

Hắn vừa nghĩ vừa nhìn cô mờ tin nhắn. Là của người vừa khỏi đây không lâu: [Tiểu Hy, em tin anh sẽ không làm những việc tổn hại em chứ?]

Hoắc Duật Hy không hiểu hết ý của Mặc Lạc Phàm nhưng vẫn trả lời một từ "Vâng".

Mặc Lạc Phàm ngồi trong xe ở ga-ra biệt thự nhìn tin được trả hồi âm, đôi mắt màu hổ phách của anh ánh lên một tia sáng khó hiểu. Nghĩ đến những lời đã nói với Hoắc Duật Hy lúc này, anh dứt khoát đánh tay lái rời đi.

"Sao vậy?" Từ Cảnh Hàn chống khuỷu tay vào lưng ghế, hỏi Hoắc Duật Hy.

Cô xoay màn hình lại cho hắn xem tỏ ý chẳng có gì để nói cũng như chẳng muốn giấu giếm.

Hắn mất hai giây để nhìn rồi đưa tay tắt màn hình, để iPad sang một bên mới trầm giọng hỏi: "Em và tên đó nói chuyện gì sao?"

"Ừ." Cô không phủ nhận.

Nhưng Tư Cảnh Hàn cũng không hỏi thêm, chỉ gật đầu tỏ ý đã hiểu. Lần này đến lượt cô thắc mắc hỏi hấn: "Anh không hỏi tôi và anh ấy đã nói gì sao?"

Tư Cảnh Hàn có chút lười biếng dựa sát vào cô hơn, cánh tay dài của hấn khoát lên lưng ghế ngang người cô gần như ôm trọn cô trong hơi thở của mình, giọng nói thật gần, vừa áp lại vừa gọi cảm, mập mờ: "Vậy lúc Mặc Lạc Phàm nói tôi nhớ em, muốn về ăn trưa với em, tôi cũng thừa nhận, em không có chút ngạc nhiên hay không muốn hỏi gì sao?"

Hoắc Duật Hy nghiêng đầu, nhìn vào mắt hấn, cô thần nhiên trả lời: "Có gì mà phải ngạc nhiên, chẳng phải là một cách để anh đuổi Mặc Lạc Phàm đi nhanh một chút sao? Chẳng có gì quan trọng."

Nghe cô trả lời, Tư Cảnh Hàn nâng ngón tay lên gõ gõ vào mũi của cô, tự tin nói: "Chính là như vậy, cũng giống như việc em và Mặc Lạc Phàm nói chuyện thì có thể nói được chuyện gì quan trọng mà tôi phải hỏi chứ."

Không hài lòng với thái độ khinh thường này của Tư Cảnh Hàn, Hoắc Duật Hy chau mày lại, "Vạn nhất tôi và anh ấy nói chuyện về những bí mật của anh thì sao?"

Lần này Tư Cảnh Hàn càng cười điềm nhiên hơn, "Thì càng đơn giản hơn, Mặc Lạc Phàm không sớm hay muộn cũng nói với tôi. Em dám nói cho cậu ta biết thì đã không sợ cậu ta nói lại với tôi rồi, dù thế nào tôi cũng sẽ biết còn hỏi để làm gì." Nói xong, hấn tựa hấn lên vai cô, là phần vai không bị thương, tuy vậy vẫn gây ra chút áp lực trên phần eo bị bầm, nhưng không đến nỗi đau.

Hoắc Duật Hy cảm thấy lời nói của hấn thật đúng, nhưng mà nhìn xem tư thế của hai người lúc này cô thấy thật khác lạ. Từ lúc nào cô và hấn có thể nói chuyện với nhau một cách tự nhiên mà không e dè như vậy. Trước đây mỗi khi đối diện với hấn luôn phải rào trước đoán sau, ngay cả đi đứng, ngồi hay nằm đều phải cố cách li hấn thật xa, mà hấn cũng không để cô tùy tiện. Nhưng dạo gần đây hình như Tư Cảnh Hàn thay đổi, hấn có vẻ dễ gần hơn trước, đối với cô cũng không quá căng thẳng.

Tuy vậy, vì cô không hiểu được mấu chốt của những chuyện này nên cô không thể để mình mất đi phòng bị, vẫn cần phải cẩn trọng một chút.

"Tư Cảnh Hàn, anh về không phải định ăn trưa thật chứ?" Vì giờ này chỉ mới hơn 10 giờ, ăn sáng còn chưa trôi khỏi dạ dày.

"Không phải, tôi về lấy hồ sơ rồi sẽ đi ngay."

Tuy không ngoài dự đoán nhưng không hiểu sao cô thấy có chút mất mát thoáng qua đáy lòng. Nhưng cô cũng biết mấy ngày nay chắc hấn cũng cần giải quyết nhiều việc, chuyện của Na Mộc Lệ đến hôm nay vẫn chưa có động tĩnh gì khởi sắc.

Duy trì tư thế ngồi bất động một lát Tư Cảnh Hàn mới từ hõm cổ của cô ngồi thẳng dậy, dường như đã hít hà đủ mùi hương thơm mát thuộc về riêng cô, ánh mắt hấn phẳng lặng mà có thêm nhu tình.

Chỉ phảng phất qua như vậy khiến Hoắc Duật Hy tưởng mình đã nhìn lầm, cô chưa kịp khẳng định lại hấn đã đứng lên, chỉnh lại áo sơ mi, "Được rồi, tôi phải đi đây, em đi đứng bất tiện không nên quây phá lung tung, chuyện bên ngoài cũng đừng bận tâm quá nhiều."

"Biết rồi." Hoắc Duật Hy cào nhào đáp, cứ nghe mấy lời này mãi.

Tư Cảnh Hàn không thiếu kiên nhẫn bổ sung thêm: "Đừng coi là thừa, nếu tôi phát hiện em xem mạng xã hội rồi lên khóc thì sẽ tịch thu hết đồ vì tính trong nhà."

Chỉ nói thế, hấn liền xoay người hướng lên tầng để lại cho Hoắc Duật Hy một bóng lưng dài lững thững và những đường cong đẹp lóa mắt chạy dọc từ thắt lưng đến cặp đùi thon dài thẳng tắp.

Một người đàn ông đầy vốn liếng.

Vai rộng, eo hẹp, và...

Mặt cô phải đỏ lên về những hình ảnh sắc nét đó. Nhưng nhanh chóng, nó bị đóng băng vì một ý nghĩ khác:

Dù đẹp thế nào, sau này cũng là của cái người tên Bảo Bối rồi, không phải của cô!

Đến đây, Hoắc Duật Hy không dám nghĩ nữa, chỉ thấy loáng thoáng trong tâm trí về những hình ảnh hấn đứng trước mặt cô mặc quần.

Đó là một loại phong cảnh khiến lòng người rung động.

Càng nghĩ, cô càng nhớ đến từng chi tiết trên người hấn và thói quen để vật dụng của hấn trên người. Có cả chiếc ví da màu đen.

Tư Cảnh Hàn đi được một nửa đường cầu thang thì khựng lại, hấn đưa mắt về phía Hoắc Duật Hy ngồi trên salon đang tiếp tục chơi Ipad, đôi mắt của hấn đã có thêm phần mệt mỏi, nhưng hấn không nhìn lâu hơn nữa mà dứt khoát dời bước đi.

Tâm tư, cùng với Mặt Trời không thể nhìn thấu bằng mắt. Mà hấn và cô đều che đậy một lớp da non, một khi rách ra, cả hai đều đau đớn.

Chương 74: Một tâm tư

Buổi tối Tư Cảnh Hàn trở về Hoắc Duật Hy đang chễm chệ ngồi trên giường chơi Ipad, ngón tay trắng trẻo ra sức gõ rồi lại lướt trên màn hình, thi thoảng đôi mắt to phải dừng lại rất lâu để đọc mấy thứ không mấy thú vị trên báo mạng.

"Soạt."

Người đàn ông cời tây trang của mình qua có chút tùy tiện vắt sang một bên, sau đó tháo cà vạt, rồi cời luôn áo, quần dài. Hoắc Duật Hy cũng chẳng thèm để ý, mắt vẫn dán chặt vào mặt chữ trong Ipad. Không lâu sau trong phòng tắm có tiếng nước chảy, lúc này cô mới nâng mắt nhìn lên. Đôi mắt to không giấu nổi một chút tia sáng bất thường, cô đặt Ipad xuống, rón rén bò tới mép giường, ý định rất rõ ràng là nhắm đến chỗ tây trang Tư Cảnh Hàn vừa cời ra.

Chiếc ví da chắc chắn nằm trong đó.

"Huych huych huych." Tiếng đôi dép lê đập xuống thảm trải sàn trong phòng tạo ra những âm thanh thấp, cô khập khiễng với tay đến chỗ chiếc áo hần vắt trên ghế gần bàn đặt tivi, lần mò.

Trong đó không có, cô lại dời đến đến chiếc áo sơ mi, không quên cảm nó lên ngửi ngửi mấy cái cho đến khi không thấy mùi hương nào lạ thuộc về người khác mới đặt xuống, cô nắm rất rõ mấy thói quen của Tư Cảnh Hàn, hẳn phải đợi lâu lắm nữa hẳn mới tắm đi ra. Bây giờ chỉ còn chiếc quần tây màu đen là chưa tìm kiếm, không lạ gì chiếc ví sẽ nằm trong túi quần, cô trực tiếp luồn tay vào muốn lấy ra.

"Sột sột." Không cần quá hai giây cô đã chạm tay được vào vật kia...

"Hoắc Duật Hy, em lấy giúp tôi cái khăn khô, khăn đem vào rơi xuống nước rồi." Đột ngột giọng nói hơi lạnh của Tư Cảnh Hàn vang lên, theo phản xạ thông thường Hoắc Duật Hy xuyết kêu lên giật thót, bàn tay trong túi quần giật lại. Sau khi hoàn hồn cô mới vội trả lời:

"Tôi... không đi được."

Bên trong phòng tắm im lặng vài giây, "Không đi được còn mò được tới tận bàn ti vi?" Không cần nhìn Tư Cảnh Hàn đã phán đoán chuẩn xác vị trí của cô đang đứng. Chuyện này làm cô thật sự ngạc nhiên nhưng vẫn ngoan cố nói: "Sao anh biết? Tôi không có."

"Khoảng cách từ giường ngủ đến phòng tắm hình như không ngắn đến nỗi để tôi nghe được tiếng của em rõ ràng như vậy, đúng không?" Dứt câu nói thì Tư Cảnh Hàn cũng đi ra, nhìn đến chỗ bàn ti vi.

"Ha, không đúng, anh đoán sai rồi!" Hoắc Duật Hy ngồi ở mép giường vừa cắn trái mơ trong tay, vừa cười nhạt nhìn hần, đắc ý.

Tư Cảnh Hàn quay đầu phía cô, trong đôi mắt không nổi lên vẻ ngạc nhiên cũng như sự bất ngờ nào, hần nhìn đôi dép lê của cô một cái rồi xoay người lại vào trong: "Bớt nghịch ngợm chút đi, qua lấy cho tôi chiếc khăn."

"Được thôi." Hoắc Duật Hy hào phóng nói, cô lần nữa đi dép lê vào, vào phòng thay đồ tìm một cái khăn lông mới rồi ngược đường đi vào phòng tắm, lúc đi qua chỗ quần áo hần thay ra, đôi mắt có chút tiếc nuối nhìn món đồ lúc này sắp lấy được.

Dường như mọi việc không quá dễ dàng như cô nghĩ.

"Của anh này." Cô thò tay đưa chiếc khăn vào trong nhưng mặt thì nhìn ra phía bên ngoài.

Tư Cảnh Hàn nhíu mày chẳng mấy quan tâm thái độ của cô mà lấy cái khăn, vì thế cô cũng thuận thế trở lại giường. Không mất bao lâu Tư Cảnh Hàn cũng đi ra, thời gian rút ngắn hơn bình thường, cơ thể tinh tráng chỉ quấn một cái khăn lông lơ lửng ngang hông, có vẻ không mấy chắc chắn.

Hần không có ý định mặc quần áo ngay mà đi về phía giường lớn, Hoắc Duật Hy nhích sang một bên chừa chỗ cho hần. Tuy vậy hần còn không biết điều đưa tay tắt màn hình Ipad của cô, ném nó sang một bên: "Buổi tối không nên chơi quá nhiều, ánh sáng xanh sẽ hại mắt. Dù sao trên dưới người em chỉ có đôi mắt này là nhìn tạm được, không có nó thì chẳng có gì để đáng nhìn."

Một sự chê bai gián tiếp khiến Hoắc Duật Hy có chút bức mình, cô cười khẩy mỉa mai: "Phải nhì, so với tôi thì Na Mộc Lệ thuận mắt hơn nhiều, bây giờ hần là anh đang thương tiếc cô ta lắm..." Ngự điệu cuối câu cô còn cố tình kéo dài ra mấy nốt nhạc khiến người nghe chói tai.

Mặc nhiên, Tư Cảnh Hàn còn chưa vội ngồi xuống, hần cảm máy sẩy thả tóc bung ra. Đối với sự chăm chọc của cô hần không vội phản bác, chăm chú nhiều hơn là vào động tác của mình.

Loại không khí này giống y hệt trước đây, cô thường mở lời chua ngoa còn hần lại thường lạnh nhạt với thái độ đó, tuy vậy vẫn khá hơn lúc đối diện với

nhau bằng sự trầm mặc hoặc tàn sát nhau bằng những lời nói còn sắc hơn dao kiếm như trước lúc cô bị bắt.

"Em không có chuyện gì làm thì theo Hàn thúc học lại một chút lễ nghi, phụ nữ nói chuyện như vậy không tốt đâu." Đặt máy sấy xuống Tư Cảnh Hàn nói một câu hồ hững, cố nhiên Hoắc Duật Hy không bỏ vào tai, nhưng cũng không dám cãi lại nên đành tùy ý lẩn sang một bên.

Tư Cảnh Hàn không hài lòng với thái độ này của cô, hất lên giường, một tay kéo người cô xoay lại: "Hình như càng ngày em càng tự tung tự tác thì phải, đến nỗi lời nói của tôi cũng không xem ra gì? Hay em nghĩ lời nói nào của tôi thốt ra cũng là để dành đùa bỡn với em?"

"Không có!"

"Trên mặt em viết rõ như vậy! Càng ngày càng quá quắt."

Hoắc Duật Hy nheo mắt nhìn người đàn ông phía trên, cuối cùng lạnh lùng đẩy hất ra: "Không thêm cãi nhau với anh!" Nói xong cô toan nhắm mắt lại giả chết, trái hất với tính cách bình thường, Tư Cảnh Hàn cũng không có động tác nào thêm.

Một hồi sau, Hoắc Duật Hy lại có cảm giác hất đã nằm xuống bên cạnh, bất giác đề phòng nhích người xa ra: "Sao không mặc quần áo vào đi?"

Hất không trả lời, mắt hất nhắm lại điều chỉnh hô hấp như đang thư giãn.

Cô đợi thêm năm phút người bên cạnh vẫn bất động, cô dứt khoát chống tay ngồi dậy, lay chân của hất: "Anh ngủ rồi à, sao không thay quần áo đi?"

"Không quấy, ngủ đi." Bây giờ Tư Cảnh Hàn mới chau mày, lên tiếng mang theo một ý lệnh.

"Anh thế này tôi không ngủ được."

"Tùy em."

Hoắc Duật Hy thờ phì phì, chẳng ai đi ngủ mà để lộ thiên thân thể một cái biến thái như vậy, bên cạnh lại là phụ nữ hất không biết xấu hổ chút nào sao? Thân thể đẹp để một chút thì đáng để khoe thế à?! Hất không sợ lạnh à?

"Tôi lấy quần áo cho anh!" Cuối cùng cô đành thỏa hiệp.

Tư Cảnh Hàn không trả lời cũng không mở mắt ra nhìn, đến khi cô quay trở lại nhét áo vào người hất: "Mặc vào đi."

"Em phiền quá!"

"Mặc vào đi." Cô kéo tay hất muốn chồng áo vào thì người kia mới bực bội giật tay lại, chống tay ngồi dậy, quát khê: "Em ban ngày rảnh rồi quá nên ban đêm thức để chọc người khác nghỉ ngơi sao?"

Vừa nói hất vừa xoa xoa huyết thái dương, đáng vẻ có chút mệt mỏi, uể oải.

"Trời lạnh rồi, còn mở cửa sổ, anh cời trần ngủ không thấy lạnh à?" Cô tức giận bò lên giường, lấy chăn đắp kín, rồi như cảm thấy còn ẩm ướt lâu bàu: "Anh bị bệnh mặc anh, đừng để lây cho tôi, đàn ông đáng ghét."

"..." Tư Cảnh Hàn nhìn áo choàng trong tay trong lòng có điểm khó nói, cô là quan tâm hất sao?

Cũng không phải, hay cô sợ hất làm gì mình nên mới giả vờ nói như vậy. Cô quá giao hoạt để hất nắm bắt được cô có đang thật lòng hay không, đặc biệt là khi hất không nhìn thấy đôi mắt của cô.

Đôi mắt luôn là thứ hất dùng để nhìn một người, khai thác tâm tư của họ, đối với những người bình thường thì trong đó là loại ngôn ngữ chân thực nhất. Còn đối với những người giỏi điều khiển tâm tư của mình thì đôi mắt là con dao hai lưỡi, vừa để đánh lừa người khác, cũng vừa để đánh lừa mình.

Hoắc Duật Hy của hất, đôi lúc sẽ là một cô gái bình thường mang theo hi, nộ, ái, ố. Nhưng đôi lúc lại là một tiểu hồ ly dùng vẻ ngây thơ của mình đánh lừa thị giác.

Đôi khi hất còn nghĩ cô mới là người khó đối phó nhất mà hất từng gặp, hất không hiểu được trái tim của cô một chút nào.

"Được rồi, đừng tức giận, ngủ sớm đi. Hôm nay tôi hơi mệt nên muốn ngủ sớm, không phải muốn lớn tiếng với em đâu."

Nghe hất giải thích, cô thuận thế quay ngoắt đi, không thêm trả lời. Tư Cảnh Hàn nhìn bóng lưng của cô đang chất chứa đầy kiêu ngạo, hất không dỗ thêm nữa, muốn khoác áo vào rồi nằm xuống.

"CƠ mà Mặc Lạc Phàm đã nói chuyện tôi hỏi anh ấy về người kia với anh chưa?"

Khi Tư Cảnh Hàn đang tìm tay áo còn lại để mặc vào thì Hoắc Duật Hy đột nhiên hỏi. Tiếng cô rất nhỏ nhưng đủ cho hất nghe ra sự dè dặt trong đó.

"Chưa. Là người nào?" Hất trả lời.

"Vậy... trước giờ, anh có yêu người phụ nữ nào không?"

"Không." Tư Cảnh Hàn dứt khoát nói, thật ra hắn cũng chẳng nghe kịp cô đang hỏi gì, đến khi trả lời xong mới ý thức được. Nhưng hắn không thay đổi câu trả lời.

Hoắc Duật Hy úp mặt vào gối, cố gắng lắng nghe thái độ trong lời nói của hắn, hô hấp cô đột ngột căng thẳng, có cảm giác nhịp tim đánh tăng tốc, muốn chạy marathon trong ngực cô, mặc kệ thái độ của hắn sẽ thế nào, cô đã quyết đánh liều: "Thế cái người tên Bảo Bối cũng không sao?"

Động tác của Tư Cảnh Hàn khựng lại. Đôi mi dài của hắn vì câu hỏi của cô mà đập một cái, như cánh bướm bay lượn mở ra, trong đó là một khoảng thâm sâu không nhìn ra ý niệm, mông lung như biển cả, sâu thẳm như đáy vực, vời vời như mây cao. Đến cuối cùng lại phẳng lặng như nước, lạnh nhạt vô bờ: "Người đó em không cần biết tới, ngủ đi."

"Vậy anh yêu người đó sao?"

"Tôi nói ngủ đi!" Lần này là một mệnh lệnh rõ ràng, giọng hắn trong đêm tối cũng cao hơn. Thái độ lạnh lùng này khiến cho Hoắc Duật Hy phải ỳ khượt, cô quay lại nhìn hắn: "Anh nói, anh có yêu người phụ nữ đó thì còn làm chuyện có lỗi với cô ấy sao... Tôi thật không hiểu anh là loại đàn ông gì nữa."

"Hoắc Duật Hy, nếu không ngủ được còn có rất nhiều chuyện để làm, nên ngoan một chút, đừng ầm ĩ nữa." Đó lại là một lời đe dọa nữa của Tư Cảnh Hàn, cô nhìn ra được hắn không đủ kiên nhẫn để nói chuyện với cô về cái người tên Bảo Bối, căn bản là không muốn cho cô biết.

Hắn nghĩ cô sẽ như vậy mà bỏ qua sau, người đó là ai? Có phải là cái người mà hắn dùng cô để làm lá chắn bảo vệ. Mà vừa nhắc đến Bảo Bối hắn đã cáu gắt. "Hừ, Tư Cảnh Hàn... có phải tôi nói đúng không, cho nên anh mới tức giận. Anh yêu... ưm..."

"Anh làm gì vậy hả... tránh ra! Tránh ra!"

"Bụp bụp bụp." Cô đánh đánh lên cánh tay người vừa dè lên mình.

Tư Cảnh Hàn chế trụ hai cánh tay của cô lên đỉnh đầu, trong ánh mắt sự cảnh cáo đã hóa thành hành động: "Tôi đã nói không muốn ngủ thì còn có rất nhiều chuyện để làm, nếu em đã không muốn ngủ thì làm một chút vận động đi."

Thật ra, Hoắc Duật Hy không nhìn thấy một nét tình tự nào cả từ lời nói của hắn, ngược lại là chút rét buốt không hài lòng. Hành động kia chẳng qua là cưỡng ép buộc cô không nhắc đến người kia nữa. Mà việc này cũng như cây kim không ngừng chĩa vào lòng của cô, sự phản kháng trong cô lần nữa thức tỉnh:

"Anh yêu cô gái kia sao còn làm ra những chuyện xấu hổ này... anh tỉnh lại đi... Ừ... ư..." Lời của cô không nói trọn đã bị làn hơi mạnh của hắn chặn lại, cuối cùng phát ra chỉ còn những tiếng ừ ớ chẳng rõ ràng. Cô dùng hết sức còn lại đẩy nhõm hắn ra, đôi mắt đỏ lên cổ sức nói: "Tư Cảnh Hàn, tôi đang bị thương đó! Anh không nhớ Mặc Lạc Phàm dặn cái gì sao?"

Tư Cảnh Hàn cũng thờ dờn, khuôn mặt đối đầu với thiên thần của hắn hơi ửng đỏ lên một màu mê hoặc, đôi môi hồng nhạt nở nụ cười u ám: "Chẳng phải không được, không đụng đến vết thương là được chứ gì."

"Bại hoại... ư..."

"Tập trung tận hưởng một chút đi, sau này muốn cũng không được đâu." Hắn dè cô xuống, cười lạnh lẽo.

"Không biết xấu hổ, gọi là Bảo Bối nhưng có thể lên giường cùng phụ nữ khác, lần đầu tôi mới thấy loại đàn ông như anh."

Cô càng nói vậy, người phía trên càng dùng sức dồn ép hơn. Hắn quá thuần thực để lột sạch đồ trên người con, chiếc quần con con cũng nhanh mất mạng bởi một cú vỗ của hắn.

Hắn đem cô lật úp sấp lại, vì vị trí vết thương của cô có chút đặc biệt nên băng gạc quần khá cao, cô không mặc luôn bra.

"Phịch."

Hắn vốn đang mặc mỏng mảnh một chiếc khăn lông, chuyển động không cần quá nhiều nó đã tự động trôi tuột xuống để lộ cả thân hình thon dài mà rắn rỏi, khỏe mạnh, đặc biệt những thứ vốn liếng đặc trưng của người đàn ông lại càng phát triển, hùng vĩ hơn hết những vẻ đẹp khác trên cơ thể.

Bất quá Hoắc Duật Hy không nhìn thấy cảnh tượng khiếp vía phía sau lưng, Tư Cảnh Hàn dùng tay phải giữ đầu của cô không cho cựa quậy, một tay trái đang giữ hai tay nhỏ nhắn, bản thân thì quỳ giữ hai chân của cô, tách chúng ra hai bên đầu gối của mình. Vẫn là một tư thế nhìn mạn di và hoang dại, rất dễ để hù dọa cô sợ run lên.

Đương nhiên cô cất lực dùng chút phản kháng cuối cùng để ngăn cản hành động của hắn, giữ lại mạng lúc này mới là chuyện quan trọng: "Tư Cảnh Hàn, Bảo Bối của anh biết, nhất định sẽ đau lòng, chuyện ảnh hưởng nếu cô ấy thấy rồi chắc cũng đau lòng, bây giờ anh không thể để cô ấy tiếp tục... a... đau!"

"Vì sao cứng đầu thế hả? Tôi đã nói đừng nhắc đến Bảo Bối! Lúc trước dạy em biết nghe lời thì sẽ không chịu thiệt, vì sao không nhớ?!" Người đàn ông khom lưng dựa sát vào lưng cô, đôi môi mỏng mang theo hơi thở ấm phả vào vành tai của cô, nguy hiểm nói.

Hoắc Duật Hy vì sự tiến vào của hắn mà thống khổ kêu lên liên tục, không phải quá thô lỗ nhưng vì màn dạo đầu của hắn quá qua loa, cô còn chưa hoàn hồn thì lần nữa bị đánh úp.

Đúng như lời lúc nãy, hắn không chèn người lên vết thương của cô, mỗi lúc tiến quân cũng cố gắng không dùng nhiều sức ép cái eo của cô xuống. Nhưng hắn cũng muốn giày xéo tâm hồn của cô, bàn tay giữ đầu của cô buông ra, dọc theo cánh lưng ngón tay trở của tay phải chạy một đường lượn theo các đường cong trên cơ thể xinh đẹp của cô gây ra từng đợt rung mình, tê dại.

Cho đến khi phản bụng dưới cảm giác được một sự lạnh lẽo của kim loại cô mới hoảng hốt nhận ra bàn tay phải của hắn đang đặt ở đâu, chiếc nhẫn tên Bạch Xích đang làm cô thấy sự lạnh lẽo của từng đợt động chạm, chỉ một điểm nhỏ nhưng nhanh chóng lan ra toàn thân. Đối lập hoàn toàn với sự nóng bức đang cuộn trào trong cơ thể. Bàn tay trái của hắn cũng dần nói lỏng hai cổ tay của cô, thu hồi về cùng một vị trí với tay phải xốc nhẹ eo của cô lên cao.

Hoắc Duật Hy cắn chặt đầu ngón tay của mình để phân tán cảm giác dưới hạ thân, cô nghe những âm thanh ái muội và tiếng thở của người đàn ông. Mùi mồ hôi và mùi hương cơ thể thanh mát của gỗ đàn hương thuộc về riêng hắn trộn lẫn, bắt lấy trái tim của cô, duỗi rong trên những thiên đường khoái cảm.

Không, đây là gì? Là cảm giác tội lỗi gì mà lại đầy khoái cảm?

"Hừ..." Làn môi của cô cắn chặt vào nhau những vẫn lơ buông ra một tiếng rên rỉ tiêu hồn, cô như người lạc ngoài hoang mạc, rồi bị nhấn chìm trong đại dương đầy áp lực của sức nước, lại bị đẩy tung lên mây, bồng bềnh êm ái, nhồi trong những khoái lạc của trái tim, lí trí dần buông bỏ nhau, cô thấy mình đã mất ý thức phản kháng, cô đang dần buông thả, phiêu dạt trong những miền đất với những con sóng tình dạt dào.

Ôi, hơi thở của hắn đang nuốt lấy linh hồn cô...

"Ừm... ha..."

"Thích sao?" Người đàn ông tà tính nở nụ cười, ngón tay của hắn lại di chuyển, tìm đúng những điểm mẫn cảm dưới thân cô nhấn lấy, tạo ra những khoái cảm cô không ngờ đến.

Cô giận mình có cảm giác với hắn, chỉ cần là hắn cô mới thấy tự nguyện. Cô không hiểu nổi mình, vì sao lại như vậy, lại không đo lường được sức hấp dẫn của hắn đối với nội tâm của mình. Cô chỉ thấy hòa vào những đau đớn là khoái cảm, và hòa vào những khoái cảm là tội lỗi không thể dung thứ!

Cô thật muốn như vậy chết đi! Ngay bây giờ, đó cũng là cách phản kháng duy nhất có thể làm, cho hắn thấy được là cơ thể của cô phục tùng hắn nhưng nội tâm cô cấm hận điều nhục nhã này đến nhường nào.

Lúc hắn ở bên cô, giữa hai người còn chen giữa cái người tên Bảo Bối. Nó làm cô khó chịu đến chừng nào, mỗi khi hắn hôn cô, cô lại có cảm giác hắn đang thâm tình hôn Bảo Bối, mỗi khi hắn ôm cô, cô lại có cảm giác Bảo Bối đang đứng đó nhìn cô, ánh mắt cười khẩy, vì một ngày nào đó người đó cũng tức lấy từ cô.

Tư Cảnh Hàn dùng sức cắn vào vị trí gần xương cùng của cô, để cô lên gần đỉnh cao của khoái hoạt, mỗi lần nở một nụ cười không chứa đựng buồn vui.

Đôi mắt của hắn càng trầm xuống, vì sao cô lại nhắc đến người đó.

Bảo Bối! Là Bảo Bối của hắn thật. Hắn nghĩ đến người kia, ánh mắt của hắn trĩu nặng, hắn nhìn đến cô, là loại cảm giác không nói nên lời, một cổ xúc động tràn ngập trong trái tim của hắn, nhưng đôi mắt của hắn lúc này lại đầy những tơ máu, một môi, lạnh lẽo và... cô độc.

Hắn và cô gần kề trong gang tấc nhưng vì sao hắn thấy lạnh thế này, cứ mỗi lúc ở gần cô trong những đêm gần đây hắn lại cảm thấy ngày một lạnh hơn, không phải cô không cho hắn cảm nhận được sự ấm áp mà bởi vì hắn biết được một sự thật, có nguồn ấm áp này một ngày nào đó không xa cô cũng sẽ thu hồi.

Hắn chọn tư thế này không vì một loại tình thú hay vì một sở thích biến chất nào cả, đơn giản vì như thế này, cô không nhìn được cảm xúc trong mắt của hắn, chỉ có hắn hiểu hắn là được rồi.

Hắn không oán không hận, hắn chỉ thấy mệt... Sự mệt mỏi ấy lan ra từng tế bào, nuốt chửng lấy hắn, làm lòng của hắn từng chút rệu rã, nhưng hắn không còn thấy đau nên mới thấy đáng sợ.

Là tâm nguội, ý lạnh.

Tư Cảnh Hàn bần thần, nhìn xoáy vào tấm lưng của Hoắc Duật Hy, khó nhọc nuốt xuống một tiếng thở.

Con người như hắn sinh ra trải qua bao nhiêu chuyện, cái giá phải trả cho những đỉnh cao và vinh quang khiến hắn phải tiêu sạch gần hết cái vốn tình cảm của riêng bản thân mình. Một đứa trẻ sinh ra không bao giờ là người tàn nhẫn, mà cuộc sống này là một loại chất độc làm biến chất nhân tính của con người.

Hắn lại là đứa con của những tội lỗi, nhưng chính hắn cũng chẳng thể thay đổi xuất phát điểm của bản thân mình. Cảm giác hạnh phúc là một món quà xa xỉ, thế nên niềm vui lại trở thành một chuyện tầm thường mà cuộc sống không thể cho hắn.

Nếu một ngày hán không cần lo nghĩ, không cần phải bận tâm quá nhiều thứ của cuộc đời này thì chắc là hán vui. Nhưng thứ vậy hăm hán hiện tại cứ như bốn bức hoành sơn, kín kẽ, hán không thể để mình bất lực, hán phải vươn lên và đập xuống tất cả trường ngại trước mắt, mà những trường ngại đó có thể là máu, là nước mắt của một ai đó.

Hán vút linh hồn của mình vào một chiếc hộp, mang theo những tình cảm và yêu thương.

Nhưng rồi hán cũng nhận ra, sự tước đoạt của hiện thực rồi một ngày nào đó cũng cuốn luôn linh hồn của hán, mà hán không tranh đoạt thì hán phải mất đi. Nên cuối cùng, hán phải trở thành kẻ mạnh nhất để bảo vệ thứ vốn liếng mà hán yêu quý nhất.

Hán bắt đầu bày ra một thế trận, đặt vào bàn cờ của mình những quân cờ, có cả quân cờ hán yêu nhất, hán giật dây điều khiển... Nhưng phần thưởng cuối cùng cho chiến thắng không bao gồm nó. Vì để chiến thắng hán buộc lòng phải đánh đổi quân cờ kia...

Một người chơi cờ đã từng không muốn kết cuộc như thế, vậy là hán lại tìm cách giữ lại quân cờ mà mình yêu thương. Và hán hy sinh hết tất cả những quân cờ khác để bảo vệ nó cũng không muốn đem nó ra đọ sức với bất cứ kẻ khác, nhưng điều này khiến hán không có thứ vũ khí lợi hại quyết định nào cả.

Kết quả... hán thua trắng bàn cờ, cũng mất luôn quân cờ hán yêu thích đó. Lúc này hán mới nhận ra, dù hán có thắng hay thua thì nhất định hán cũng mất đi quân cờ kia...

Vậy hán còn chơi cờ để làm gì?

Hán tự hỏi hán nên chiến thắng với việc không còn quân cờ đó hay nên thua trận để chôn vùi tất cả những quân cờ khác theo quân cờ hán thương yêu?

Nhưng giả như hán không phải là người chơi cờ thì hay biết mấy, hán cứ làm một quân cờ như vậy, nhưng có thể chết cùng với quân cờ hán yêu...

"Hư hư hư..."

Tiếng khóc của Hoắc Duật Hy làm Tư Cảnh Hàn thức tỉnh, đôi mắt sưng mù từ bàng hoàng của hán dần thanh tỉnh trở lại. Trong nháy mắt động tác vẫn còn cứng nhắc, hán cúi xuống nhìn, bây giờ hán mới ý thức bản thân làm gì, đã trải qua bao lâu hán tìm trên người cô những hưng phấn.

Đôi tay không tự chủ thả lỏng, mặt hán nhợt đi. Hô hấp dồn nén phát mạnh ra một tiếng thật dài... hán rời khỏi người của cô.

Trải qua thời gian dài chịu khổ, cả người Hoắc Duật Hy đều co lại, thật sự bị hán khi dễ đến tui thân, cô khóc một cách tức tưởi. Cứ nghĩ đến Bảo Bối và hán, cô lại khóc nhiều hơn, những tiếng khóc mang theo ai oán, tự giễu mà cũng tự hỏi, trách móc.

Nhưng cô khóc là thế người đàn ông ngồi bên mép giường vẫn không có động tĩnh. Nhìn đến tấm lưng trần đầy rắn chắc của hán lúc này là một sự cô đơn, một nét tư lự ngập tràn trong dáng vẻ hiện tại.

Hai khuỷu tay của hán tựa lên gối, cả thân người cao lớn tựa vào đôi tay mà bất động ngồi đó lắng nghe tiếng khóc của cô. Đôi mắt phượng là một vẻ tinh mịch trầm trọng, hán đang thả mình theo những hình ảnh và suy nghĩ chập chờn của thật lâu về trước, kéo thành những cuốn phim kéo dài cho tới hiện tại.

Hóa ra cô vẫn còn khóc.

Môi hán mím lại thành một đường thẳng, hán nghĩ hán sẽ không dỗ cô đâu.

Không, cô vẫn còn khóc.

Từng tiếng nấc và những chuỗi ưt át lẫn dài đang lưu lại trên chiếc gối nằm của hán, cả người cô đầy thương tích và những dấu vết xanh tím, có cả vết đỏ ửng và mùi hương của riêng cô thấm nhuần đầu chỉ vào trong chăn của hán, mà nó len lỏi, lách qua những rào cản phòng bị của hán, từng chút một liều mạng chảy dọc vào tim hán.

Không, hán không dỗ cô được!

Hán còn một Bảo Bối, có người đó rồi hán không thể có được cô. Nhưng có được cô rồi, hán không thể sống cùng Bảo Bối.

Hán chọn Bảo Bối... nửa đời còn lại hán không thể không có Bảo Bối.

Hán thương Bảo Bối nhất! Không có Bảo Bối sau này hán không còn hy vọng gì nữa.

Hán biết hán và cô nhất định sẽ tách ra...

Vậy đó.

Nhưng kia, cô vẫn khóc, sau lưng hán, trong căn phòng này, chỉ có cô và hán, không có ai cả. Chỉ cần hán xoay người lại, hán có thể lau đi nước mắt của cô, thứ làm hán khó chịu.

Những giọt nước mắt ấy vẫn đang lăn, lòng hán chạy theo tiếng nấc hòa vào những vô vọng.

Đầu hần đau, người hần đau, lòng hần cũng đau... hần đau cho chính bản thân mình.

Nỗi đau của hần... không ai biết!

Vì sao hần lại đau... không ai biết!

Nên hần nhắm nháp một mình, hần cả giận, oán hận nhưng không biết nên oán hận ai. Hần không tin vào ông trời, nên hần không trách ông trời được, hần trách là vì hần là Tư Cảnh Hần!

Cô cứ khóc, làm hần sắp điên lên. Một đêm khó hiểu, cảm xúc của hần không thể tự mình điều khiển nữa, tâm tư của hần đang dần lộ diện. Nhưng mà quý trong lòng hần đang gào thét.

Ác quỷ chỉ có một linh hồn, nếu để người khác nắm lấy thì chẳng khác nào phải tìm đến diệt vong. Vì tâm tư giống Mặt Trời đều không thể nhìn thẳng, vì tâm tư núp dưới bóng mặt trời. Nên hần sợ nhất là tâm tư mình bị lộ dưới ánh sáng kia.

Tâm tư bị phơi bày, thân xác hần cũng bị phơi bày, hần chết không đáng sợ. Hần chỉ sợ hai từ liên lụy...

Hóa ra là vậy, giới hạn của một con người cũng chỉ có thế.

"Khóc cái gì?! Nín đi!" Hần đột quát lên, mang theo những cảm xúc dồn nén và tức giận, nhưng không phải tức giận cô.

Hoắc Duật Hy sợ hãi nhìn những con lửa đỏ ngập trong đáy mắt của hần, cô cố nén cho tiếng khóc không bật ra nhưng càng là như vậy đôi môi càng thêm run rẩy, nước mắt khiến tầm nhìn của cô mờ mịt, khiến cho bóng dáng của Tư Cảnh Hần trở nên ảo ảo, một con thình nộ trút xuống:

"Tôi bảo em ngậm miệng lại, em không có tai à?!"

Lời hần thật dữ dằn khiến Hoắc Duật Hy nín bật, tiếng khóc nghẹn lại khiến cô không thờ được, Tư Cảnh Hần nổi nóng ngồi áp sát túm lấy hai tay của cô, khuôn mặt hần lạnh ngắt, làm da trắng bóc không chút sắc huyết, làm nổi bậc đôi mi dày và hàng chân mày đen nhánh, chứa đựng một đại dương: "Khóc cái gì? Tôi hỏi em khóc cái gì?!"

Hoắc Duật Hy cố gỡ ra, cô muốn trốn đi bởi sự ngang tàn của hần, hần lại dùng sức lau nước mắt trên mặt cô, chạm vào cả vết thương được dán băng gạc.

"Không được khóc, nín ngay cho tôi, nghe không, hả? Hoắc Duật Hy..."

Câu nói của Tư Cảnh Hần không biết vì sao đến những lúc cuối cùng lại nhỏ và đau đớn đến không nghe thấy.

Nhưng quá nhanh để Hoắc Duật Hy kịp nhận ra hương vị đó, hần đã gục xuống bên hõm cổ của cô còn bàn tay thì vẫn còn vuốt ve lấy tóc, lấy má của cô.

Hơi thở của hần từng hồi nặng nhọc, những chuyển biến nhanh đến nỗi Hoắc Duật Hy còn chẳng hiểu kịp đó là gì, càng không hiểu hần đang muốn gì, cô nằm bất động với những dấu vết khi lệ tan đi.

Bên tai cô, tiếng hần thì thầm như tiếng oán than của một con thú bị thương: "Có gì mà phải khóc, nếu em không chịu thì em nằng, em khóc để biểu đạt cái gì? Sự yếu đuối hay để người khác thương em, không đâu, ở đây không có ai cả, chỉ có tôi, nước mắt ở trước mặt tôi là vô ích, thế nên em đừng khóc."

Hoắc Duật Hy bất giác rung mình, trên vai của cô có một nguồn ấm nóng di chuyển, cô biết hần ra găm lấy bả vai của mình, hần lại dùng hành động khó hiểu này để phá rối suy nghĩ của cô.

Nhưng hần không làm gì khác nữa, hần chỉ cần lấy bả vai của cô. Cô không nhìn thấy gì cả ngoài mái tóc dày của hần, và bàn tay trái của hần đan chặt lấy tay cô, mười ngón bện chặt lấy nhau, hần nghiêng người úp sấp ôm lấy cô, cô thấy nặng nề nhưng không đau, tuy vậy cô vẫn khóc.

Một chuỗi giày vò tâm trạng kéo dài hao mòn sức lực, Tư Cảnh Hần ngẩn dậy, hần không nói thêm tiếng nào đã chuẩn sát chặn lấy hơi thở của cô, hôn thâm tình.

Sự dịu dàng đó đủ khiến bất cứ người phụ nữ nào gục ngã, và sự dịu dàng đó luôn đến một cách bất chợt và không rõ lý do khiến cô nhầm tưởng hần đang nhận lầm người.

Cô đẩy hần ra, nhưng hần càng áp chặt, căn lấy cánh môi của cô, thì thầm:

"Người phụ nữ này, em đừng khóc... Nước mắt có thể đưa ác quỷ xuống địa ngục, em cùng tôi xuống địa ngục được sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75-1: Lớp vỏ của sự thật (1)

Tề Thiếu Khanh đi lại trong căn phòng, anh đã hai lần thay đổi tư thế kể từ lúc nghe điện thoại.

"Được rồi, anh hứa đây là lần cuối, sau này tuyệt đối không có chuyện xảy ra như vậy nữa."

Anh là một người ôn hòa, dịu dàng nhưng không phải dạng người dễ nhún nhường hay chịu nhượng bộ ai đó, tuy vậy qua cuộc điện thoại này có thể thấy thái độ anh dùng luôn là trạng thái hòa hoãn nhất.

[Nếu ba biết được việc này thì em cũng không thể dễ yên nữa.] Đầu dây bên kia giọng nói tuy lạnh nhưng vẫn có phần kính trọng.

"Được, anh biết rồi, bác trai Hoắc sức khỏe không ổn, đừng để bác ấy gặp xúc động mạnh, tất cả đều nhờ cậu dàn xếp rồi."

Phía đầu dây bên kia im lặng một lúc, sau đó nói tiếp: [Thiếu Khanh, em nghĩ anh hiểu được lý do chuyện của chị em và Tư Cảnh Hàn ở chung một chỗ là không thể nào, nên anh nhất định phải kéo chị ấy rời khỏi đó, lần này là nhượng bộ cuối cùng của em. Nếu sắp tới anh không làm được, thì để em làm.]

"Anh hiểu cậu là đang lo lắng chuyện gì, anh hứa sẽ không để chuyện này chần chừ thêm nữa."

Nói thêm vài tiếng Tề Thiếu Khanh mới ngắt máy, sau đó anh cũng bực dọc ném luôn chiếc điện thoại vào ghế sofa, đi đến quầy bar lần tìm hộp xì gà Cu - ba thượng hạng, bật lửa.

Điếu xì gà trong títt tất bén lấy ngọn lửa, hơi khói theo bản năng bay lên hòa vào không trung mang theo vẻ đẹp uyển chuyển và duyên dáng nhất.

Người vừa nói chuyện với anh không ai khác chính là em trai của Hoắc Duật Hy - Hoắc Duật Thiên. Chuyện Na Mộc Lệ và cô bị bắt cóc không hay lại loan đến tai hắn, một đoạn liên tìm anh chất vấn, mà anh cũng mới biết chuyện này từ miệng Mặc Lạc Phàm, chưa kịp phản ứng Hoắc Duật Thiên đã tìm đến.

Hiện tại thật muốn tìm đến lột da sống Tư Cảnh Hàn để hỏi tội.

Nếu không phải chuyện của Na Mộc Lệ còn nằm trên lưỡi dao thì anh đã sớm trở mặt rồi.

Đứng dậy đi vào phòng tắm xả thẳng nước lạnh lên người, anh nhìn mình trong gương đôi mày càng nhíu chặt. Dòng nước thì vẫn theo từng dây cơ bắp hình khối lăn dọc xuống bắp chân thon gọn.

Trên người anh hoàn hảo không có vết sẹo nào, nhưng anh biết trên người của tên đàn ông kia có một vết sẹo dài chia cắt tấm lưng của hắn.

Những tấm ảnh trên báo mạng không tấm ảnh nào thấy được tấm lưng mang thương tích của hắn, cũng giống như dáng vẻ bề ngoài xinh đẹp của hắn nhưng bên trong lại chứa tất cả những loại khổ hình xấu xí, và cả một quá khứ đầy méo mó.

Mới tắm được nửa đoạn điện thoại bên ngoài lại reo lên, anh tỉnh tề nghe được mấy âm thanh vụn vặt khi bị tiếng nước lấn áp. Tùy tiện xả thêm một lần nước, anh khoác lên chiếc áo choàng tắm thì ra ngoài.

Nhắc điện thoại lên là một số điện thoại quen thuộc, anh trực tiếp ấn nghe.

[Tổng tài sao anh vẫn chưa đến?] Trí Quân nóng lòng nói, cả bàn tiệc đều đầy chỗ ngồi chỉ có vị trí của người chủ trì là trống rỗng khiến lòng người xôn xao.

Liếc nhìn đồng hồ đã trễ mất 15 phút, anh mới trả lời: "Cô nói bọn họ chờ thêm một chút, tôi đến ngay."

[Vâng, tôi đã viện lý do anh bị tắc đường nên chưa đến kịp.]

"Được rồi, làm tốt lắm, cô vào tiếp họ đi. Tôi sẽ tranh thủ." Nói xong, anh cúp máy, đi vào phòng thay quần áo tùy tiện chọn một bộ tây trang màu tối mặc vào.

Nghĩ đến những buổi tiệc xã giao hàng đêm cứ mãi diễn ra thế này anh lại thấy có sự ngao ngán bắt chọt lướt qua. Thứ từng khiến anh xuất huyết dạ dày nhưng vẫn phải uống, anh uống giỏi nhưng anh sợ bản thân lại nghiện, giống như thuốc lá, kể từ lúc cùng Hoắc Duật Hy tách thì tình trạng càng thêm trầm trọng.

Lại nhớ đến khoảng thời gian được sống cùng cô dưới một mái nhà, anh không cần phải đi xã giao quá nhiều mà đa phần viện có bận để về ăn tối cùng cô. Mỗi lần thấy anh hút thuốc cô lại khuyên anh bỏ nó đi, anh cười cười, anh không bỏ được nhưng anh hút ít lại rất nhiều.

Mấy năm nay, không có cô, anh lại hút, Trí Quân nhắc anh, anh vẫn hút. Chủ yếu vì anh thấy vô vị, hoặc là vì người nhắc nhở anh không phải người anh yêu thương nên anh không có lý do để nhắc nhở mình phải vì người đó mà thay đổi.

Anh cũng không biết nữa...

Có lẽ khoảng thời gian sống cùng Hoắc Duật Hy không dài, chỉ hai tháng nhưng lại trở thành những điều mà hàng đêm anh đem ra ngẫm nghĩ làm vui.

Chỉ là ngày vui luôn chỉ đáng để người ta hoài niệm, Hoắc Duật Thiên nói phải, chuyện của cô và Tư Cảnh Hàn là không thể, chính anh cũng biết quan hệ của bọn họ duy trì thế kia là không thể.

Dù anh cao thượng đến đâu thì tình yêu của anh cũng đang thôi thúc anh lên tiếng nói ích kỷ, anh không thể chối bỏ việc anh muốn cô đến với mình, trở thành của riêng mình, để anh thỏa sức yêu thương và đem cô ra khỏi những sa mạc khô cằn, hoang vu và bất hạnh. Nên anh kéo cô về phía mình không chỉ là vì tự do của cô mà còn là vì chính bản thân mình.

Anh biết chứ, Tư Cảnh Hàn và cô là không thể, và đó chính là cơ hội của anh.

Một bí mật chìm trong quá khứ, bị bóng tối và thời gian vùi lấp, một sự thật hải hùng mang theo tất cả những hạnh phúc xây trên nền tội lỗi.

Hoắc Duật Hy không biết, nhưng anh biết và người đàn ông kia cũng biết. Quá khứ kinh thiên động địa đó để lại trên người hắn một vết sẹo chạy cắt ngang tâm lưng, kéo luôn cả thể giới của hắn vào những vùng tuyết cao lạnh lẽo.

Con người hắn, cuộc đời hắn từ lúc sinh ra đã là một loại tội lỗi, một khi vỡ kịch này hạ màn, bức che chắn cuối cùng biến mất, sự thật trần trụi thì đó mới là những khởi đầu của tháng năm phong pha một lần nữa sống dậy.

Gần ba mươi năm vỡ kịch năm xưa lại bắt đầu, chỉ nhân vật thay đổi mà thôi.

Tư Cảnh Hàn là bắt nguồn của tội ác, vừa sinh ra đã mang theo tội ác, hắn không là đứa trẻ sơ sinh vô tội và hắn không nên hạnh phúc...

Nhưng con người anh cũng chắc gì đã tốt đẹp hơn hắn đâu...

Anh nghĩ thế...

Mấy hôm sau.

Hoắc Duật Hy vẫn chưa đến công ty, cơ bản cô vẫn còn phải quán băng thêm một tuần nữa. Vết thương trên mặt đã kết vảy, tuy không đẹp gì lắm nhưng đành phải để nó lộ thiên cho mau khô hẳn.

Càng phải nói đến một việc, là sau cái đêm khó hiểu đó đó Tư Cảnh Hàn tuy rằng trầm tĩnh hơn nữa nhưng đối với cô ngày càng dịu dàng hơn. Ban đầu cô còn cho là hắn một mối giải quyết việc công ty nên không có thời gian so đo với cô.

Nhưng sự thật chứng minh không phải vậy, mới hôm qua đây thôi cô ở nhà không ngăn cản được bản tính phá phách trời đất mà chạy đến thư phòng của hắn tìm sách sách đọc, nhưng thật chất là dỡ cả căn phòng lên để tìm quyển tiểu thuyết tình cảm giấu sau kệ sách nào đấy cô đã quên mất là trong kệ sách nào.

Kết quả tay chân cô vụng về kéo ngã hàng loạt những sách rơi trên nền đất, bản thân cũng vì leo trèo mà ngã nhào ra đất. Đúng lúc Tư Cảnh Hàn trở về nhìn thấy cảnh tượng này, theo lẽ thường hắn rất không thích người khác vào thư phòng của mình mà còn đụng vào đồ đạc một cách tùy tiện như vậy, nhất định sẽ vì hành động của cô mà nổi cáu, lúc đó cô cũng sợ hết hồn. Thế nhưng hoàn toàn ngược lại, việc đầu tiên hắn làm là ôm cô đứng dậy, cũng là mắng cho một trận nhưng là mắng cô không biết lo cho bản thân, nhờ bị thương thì thế nào.

Cô mắt tròn mắt dẹt nhìn hắn như nhìn một người đến từ hành tinh khác chỉ có ngoại hình là giống Tư Cảnh Hàn chứ nào phải hắn, tuy vậy hắn không để tâm thái độ của cô mà đặt cô xuống ghế làm việc của mình, kiểm tra một lượt cô có gặp vấn đề thương tích nào không mới nhẹ nhàng quay lại chỗ sách bị đổ, từng cuốn nặng lên rồi xếp lại ngăn nắp. Ngoài ra không có thêm một ý tứ giận nào cả.

Trước đó mỗi ngày hắn đều sáng trưa đến công ty rồi lại trở về biệt thự hai bận để dùng bữa đúng giờ với cô, buổi chiều cũng ngồi uống trà chiều dưới sân vừa làm việc vừa nhìn cô đi lại trong vườn hoa bên cạnh.

Tối đến hắn dùng kính thiên văn cho cô một người mù tịch về thiên văn học cho cô biết ngắm sao Kim, sao Thổ, sao Ngưu Lang, Thiên Vương, rồi lại sao Bắc Thần... là gì. Khởi phải nói, từ một con sói lang hung ác có thể nói đã biến thành một người tình lý tưởng đem đến cho cô những trải nghiệm thú vị mà trước đây cô không biết. Nếu không có những màn tra tấn dã man sau đó khiến chân tay cô rụng rời thì cô cũng đã cho là vậy.

Đáng tiếc không một món ngon nào gọi là hời cả, mà một thương nhân tư bản như hắn làm sao có thể để cho mình thiệt. Ngắm sao chẳng được bao lâu cô đã bị đem vào nồi, ninh như một trận mới ngoi ngóp thờ ngủ thiếp đi trong uất ức, sáng hôm sau chưa kịp tức giận hắn đã dùng bộ dạng nhu hòa thuần phục cô ăn sáng.

Bản chất của tất cả việc này như một câu chuyện cổ tích, mà cô giống như một người được xuyên không vào thế giới nội tâm đối lập của Tư Cảnh Hàn.

Hắn thất thường với cô không phải là lần đầu, nhưng chỉ cần được một hai hôm dịu dàng là lại quay về quỹ đạo của, có phải lần này sự thất thường này duy trì hơi lâu rồi không, thật làm cô không quen.

Bởi vì đêm hôm đó hấn rất hung hãn, làm cô đau nên hấn làm thế khiến cô không hiểu hấn thật chất đang nghĩ gì nên chủ yếu là nửa thuận nửa bướng. Chờ đợi ngày phản công.

Không nhắc đến Bảo Bối nữa không có nghĩa sẽ bỏ qua chuyện này dễ dàng như vậy.

Trong thời gian này Lạc Tư Vũ cũng không đến đây lần nào, chấn hấn hấn bận nhiều lắm nên Tư Cảnh Hân mới thành thoi như vậy. Giống như vậy giờ hấn đang vắt chân ngồi trên ghế trắng mà xem máy vi tính, cô lú nhú từ mấy đám hoa ngấn dậy thấy hấn vẫn bất động thì đi đến.

Hần thúc thấy vậy tháo găng tay dính bùn đất cho thợ làm vườn mang đi, đi theo phía sau cô hầu hạ.

Cô vừa ngồi xuống đã bung cúc nước trước mặt lên uống một hơi, quệt miệng một cái hỏi: "Anh xem gì thế?"

"Muốn xem không?"

"Ồ, có gì hấp dẫn sao?"

"Qua đây."

Cô kêu lên một tiếng rồi đứng dậy đi về phía hấn. Tư Cảnh Hân không vội phản ứng, ngấn đầu nói với Hàn thúc: "Thúc giúp con vào cho nhà bếp làm cẩn thận vài món điểm tâm cho cô ấy, chốc nữa có khi không ăn nổi cơm."

Hoắc Duật Hy không hiểu ý tứ của hấn nhưng Hàn thúc không hỏi lý do đã gật đầu thôi lui.

Tư Cảnh Hân không cố kị kéo cô ngồi vào lòng của mình, hướng màn hình máy tính ở góc độ dễ nhìn nhất chỉ cho Hoắc Duật Hy:

"Có thấy không?"

"Ừ, chương trình kinh tế thị trường, có gì đặc biệt." Hoắc Duật Hy nhàm chán trả lời. Tư Cảnh Hân không vội phân bua, hấn nâng tay nhìn đồng hồ.

"Đừng nóng lòng, thêm một lúc nữa."

Hoắc Duật Hy vờ gạt đầu nhưng vốn dĩ chẳng mấy để tâm, cô nâng tay phải của hấn lên đùa nghịch, tất nhiên điểm thu hút cô chính là chiếc nhẫn mà người khác gọi tên Bạch Xích. Cô dùng sức rịt nó ra, Tư Cảnh Hân cũng thả lỏng tay cho cô giật, nhưng cô giật mãi ngón tay hấn đỏ lên rồi vẫn không được.

Hấn mỉm cười, đánh giá: "Kinh nghiệm còn quá non, nó không phù hợp để em chơi đâu."

"Hừ, không cho thì thôi. Tôi mới không thèm." Hoắc Duật Hy thẹn quá hóa giận, rồ lên.

Thấy thế người đàn ông đành xoay ngón tay một chút, chiếc nhẫn đã nằm gọn trong tay cô. Cô lập tức đem nó lên ngắm nghía.

"Không thèm mà." Hấn nói.

"Anh có biết sự tích cáo ăn không được nho rồi bảo nho xanh không?" Cô không nao núng hỏi lại.

"Vậy em là con cáo đó à?"

"Không phải, tôi tốt hơn nó, rốt cuộc tôi còn ăn được nho." Cô vừa đắc ý nói vừa giơ chiếc nhẫn lên, đeo vào ngón áp út trên tay trái của mình.

Tư Cảnh Hân nhìn thấy hành động này của cô đôi mắt hẹp dài liền bất động, nhưng Hoắc Duật Hy đã nhanh chóng nói: "Rộng quá, không vừa chút nào." Nói xong, cô lại kéo ra.

"Trả anh này, lần này không thèm thật."

Ai ngờ cô nói lời này khiến Tư Cảnh Hân lại có chút không vui, hấn không lấy lại nhẫn mà nói: "Sau này đừng đeo nhẫn một cách tùy tiện vào tay, sau đó nói không hợp lại tháo ra, vậy thà rằng ban đầu đừng đeo."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thế Yếu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75-2: Lớp vỏ của sự thật (2)

"Sao hà, đeo một chút cũng keo kiệt à?"

Tư Cảnh Hàn không trả lời, nhìn sang chỗ khác, Hoắc Duật Hy chu môi thu lại chiếc nhẫn không trả nữa, nhìn họa tiết chim phượng hoàng ôm mặt trăng trên chiếc nhẫn đôi mắt của cô dần trở nên chuyên chú, cứ như một loại sức mạnh vô hình nào đó cuốn lấy cô, cảm giác giống như bị thôi miên và cô thấy được cả con chim phượng hoàng dần trở mình rồi sải đôi cánh bay khỏi chiếc nhẫn lao vút về phía cô.

Cô giật mạnh chiếc nhẫn ra xa, lập tức không còn nhìn thấy những chuyển động đó nữa.

Một vật cổ quái.

"Đừng nhìn vào nó như vậy, nó sẽ đốt cháy em đó." Tư Cảnh Hàn trên cao trầm giọng.

Nghe xong Hoắc Duật Hy hết hồn muốn quăng luôn chiếc nhẫn nhưng Tư Cảnh Hàn phản ứng kịp bắt tay cô lại.

"Anh gạt tôi phải không?" Một giây tiếp theo cô mới có phản ứng, lắp bắp hỏi.

"Không phải."

"Vậy chiếc nhẫn này có tà thuật à?" Cô ngớ ngẩn nói một câu. Tư Cảnh Hàn bắt đầu dè: "Em còn nghĩ trên đời có loại chuyện viễn vong như trong mấy quyển tiểu thuyết võ y của em sao?"

"Vậy tại sao anh nói nó đốt cháy được người khác?" Bị nói là đọc sách võ y, Hoắc Duật Hy không vui.

"Là vì họa tiết trên chiếc nhẫn là một loại thù hình tương tự với dụng cụ thôi miên, em sẽ dễ sinh ra ảo giác nếu không khống chế được suy nghĩ độc lập của bản thân." Tư Cảnh Hàn giải thích.

Hoắc Duật Hy ồ lên một tiếng, lại nhìn sơ qua chiếc nhẫn bé nhỏ kia, cô đẩy đẩy họa tiết hình chim phượng hoàng về trước nhưng không ngờ nó dịch chuyển được.

"Hà?" Chẳng lẽ bị hư rồi?

Tư Cảnh Hàn nhìn xuống, hần vội nắm tay cô lại, mặt tái xanh lấy chiếc nhẫn đi.

"Đừng dịch chuyển nó, bên trong có ám khí sẽ làm em bị thương."

Lần này thì không nói năng gì nữa cô thẳng thừng trả lại nhẫn cho Tư Cảnh Hàn, một vật để đeo theo cũng nguy hiểm trùng trùng, ở cạnh hắn thì lúc nào cũng phải đề phòng đủ điều như vậy sao?

Tư Cảnh Hàn đeo lại chiếc nhẫn, ban đầu đi vào vẫn còn rộng một chút, nhưng hắn vừa xoay một chút chiếc nhẫn đã vừa khít vào tay.

Hoắc Duật Hy nhìn màn hình máy vi tính vẫn là tin thị trường, cô chán ngắt hỏi: "Cái anh muốn cho tôi xem đâu, sao lâu thế?"

"Đừng nóng lòng."

Lại là câu này, cô hừ giọng mũi tìm cái khác chơi có phải vui hơn không?

Biết cô thiếu kiên nhẫn, Tư Cảnh Hàn nói: "Không phải em muốn biết tôi giải quyết chuyện của Na Mộc Lệ thế nào sao, bây giờ cho em xem sao em lại phiền lâu."

"Hà? Anh sắp cho tôi xem chuyện của Na Mộc Lệ sao?" Cô lập tức xoay người quay lại chớp mắt hỏi hắn.

"Ừ."

"Vậy sao phải xem chương trình trên tivi, chẳng lẽ cô ta muốn mở hộp báo sao? Sao không nghe nói gì hết vậy?"

Tư Cảnh Hàn nhếch khóe môi, ngón tay vuốt vuốt mấy sợi tóc bay vào miệng của cô ra, muốn hôn cô một cái nhưng Hoắc Duật Hy nhanh tay đẩy mặt hắn ra: "Này, tại sao vậy?"

Tư Cảnh Hàn mất hứng nhìn cô, tuy vậy vẫn nói: "Không phải là cô ta muốn mở hộp báo mà là tôi mở cho cô ta."

Thời gian đã đến, Tư Cảnh Hàn xoay Hoắc Duật Hy lại, màn hình máy vi tính đã được thay thế bằng chương trình giải trí.

Hoắc Duật Hy nhìn thấy quả thật trước ống kính là Na Mộc Lệ, còn là chương trình ghi hình trực tiếp.

Cô không hiểu quay lại nhìn Tư Cảnh Hàn nhưng hắn rất thản nhiên xem không có ý định giải thích chuyện tiếp theo đã xảy ra.

Giọng của người phóng viên mở lời cho cuộc họp báo.

[Lệ tiểu thư, hôm nay rất vui được tham gia buổi họp báo này của cô, nhưng trước tiên cũng như riêng tôi và những khán giả khác đều rất tò mò vì sao cô lại mở họp báo một cách bất ngờ như vậy?]

[Chào các bạn phóng viên, hôm nay mở cuộc họp báo này điều cần thông báo không quá nhiều nhưng nhất định phải công khai...] Na Mộc Lệ nói đến đây hơi dừng lại. Trên khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ của cô ta là một sự thần nhiên cùng với u buồn khẽ lướt qua nhưng khó ai nắm bắt được.

Cô ta hôm nay không ngoại lệ, vẫn xinh đẹp như trước, không tiêu tụy, không tang thương như những cuộc gặp trước đó ở bệnh viện. Đối với người bên ngoài là một bất ngờ, đối với Hoắc Duật Hy còn bất ngờ hơn.

Sau ngày hôm đó không gặp lại, cô nghĩ cô ta phải bị Tư Cảnh Hàn bức sắp phát điên luôn rồi, có tàn nhẫn nào hơn khi phải lấy người mình không yêu một cách tức tưởi như một món hàng bị bán đi.

Cô biết cô ta là bị Tư Cảnh Hàn bán đi, bị bán đi với một giá trị khổng lồ bởi vì Tư Cảnh Hàn không phải là người chịu làm ăn lỗ vốn, dù cô không biết bá tước Anh đã trao đổi với hắn thứ gì.

[Lệ tiểu thư, điều cô sắp nói đây là...] Người phóng viên tiếp tục khai thác. Na Mộc Lệ trông màn ảnh đột nở nụ cười: [Tôi sắp kết hôn.]

Hoắc Duật Hy có thể nghe được những âm thanh trầm trồ phát ra từ phía những người phóng viên còn lại, ngay cả người phóng viên đang phỏng vấn cô ta cũng không nén được xúc động.

[Lệ tiểu thư, tôi có thể hiểu đây là cách cô góp vui mở màn cho cuộc họp báo hôm nay không?]

[Các bạn phóng viên, hôm nay những lời tôi nói đều là sự thật, mong các bạn lắng nghe hết.]

Ngay cả Á Ly bên cạnh Na Mộc Lệ cũng im lặng không nhúc nhích, không phân giải khiến mọi tất cả máy chụp hình, máy quay đều chuyển chú vào cô ta.

[Lệ tiểu thư, thật sự chúng tôi không thể nén được sự bất ngờ, người cô kết hôn phải hay chẳng là Tư Cảnh Hàn của tập Tư thị?]

Na Mộc Lệ dừng lại ba giây, Hoắc Duật Hy ở đây nhìn cô ta trong máy tính không hiểu vì sao ngón tay xiết chặt lại bầu vào tay Tư Cảnh Hàn, căng thẳng. Còn hắn thì rất thần nhiên cho cô véo lấy mình.

Hoắc Duật Hy biết đây là một màn kịch được sắp xếp, người Na Mộc Lệ phải lấy chắc chắn không phải Tư Cảnh Hàn, nhưng hắn lại tàn nhẫn đến nỗi bắt cô ta ngồi trước đại chúng nói ra những lời chối bỏ tình cảm của mình để nói rằng cô ta sắp lấy người khác vui vẻ, hạnh phúc thế nào.

Quả nhiên là tán tận lương tâm.

[Có lẽ mọi người sẽ rất bất ngờ nhưng... Người tôi lấy không phải Tư Cảnh Hàn, về sau cũng không còn liên hệ tình cảm nào với anh ấy.] Trong màn hình Na Mộc Lệ tiếp tục nói.

[Lệ tiểu thư, cô không nhầm chứ, vì sao lại như vậy?]

[Việc kế tiếp tôi phải làm chính là xin lỗi tất cả những người đã quan tâm, theo dõi và ủng hộ tôi trong thời gian qua.] Na Mộc Lệ từ ghế đứng lên, cô ta làm ra động tác cúi đầu để tỏ thành ý lớn nhất. Đèn flash không ngừng chớp nháy, tần số đậm đặc hơn. Na Mộc Lệ đứng trên cao nhìn vào những ánh sáng rực rỡ lóa mắt kia, cô thấy mắt cay xè nhưng gạt mình là vì ánh sáng làm đau mắt.

Cô ta sau đó ngồi xuống, lúc này đã giấu được những cảm xúc chất đắng kia vào trong, thay vào đó là một nụ cười rạng rỡ: [Xin lỗi bởi vì trong thời gian qua đã kéo người người quan tâm tôi vào chuyện cá nhân của tôi, thật ra tôi và Tư tổng không có bất kỳ mối quan hệ tình cảm nào cả. Mà anh ấy là bạn thân của chồng sắp cưới của tôi.]

[Ồ...] Tiếng xôn xao phá vỡ những quy định âm thanh trong trường quay, Na Mộc Lệ không đợi những người khác thắc mắc thêm đã nói, lập tức ai cũng tự nhiên im lặng chờ đợi:

[Nhà chồng sắp cưới của tôi là một dòng tộc danh giá ở Anh, lúc trước Tư thị đột nhiên công khai quan hệ tình cảm của tôi và Tư Cảnh Hàn là có lý do riêng, để phóng viên chụp được ảnh của tôi và anh ấy ở khách sạn cũng là cố tình. Vì sự trên lệch về bối cảnh, trường bối của nhà chồng sắp cưới của tôi phản đối hôn sự này, để bảo vệ tôi khỏi sự chèn ép của gia đình mình, anh ấy đã nhờ tổng tài Tư thị che chở cho tôi. Không còn cách nào khác tôi phải giả vờ chia tay anh ấy và nhận Tư tổng là bạn trai của mình.]

[Xin lỗi, nhưng Lệ tiểu thư hình như lời cô nói có điểm chưa thỏa đáng, trước đó qua biểu hiện của cô như chúng tôi được biết ở trường quay thì hoàn toàn không có điểm nào giả vờ, hơn nữa cô còn từng đau lòng đến ngất xỉu. Chẳng lẽ những điều này đều là diễn kịch, hay thật sự cô đang bị một thế lực nào đó chèn ép buộc phải nói những lời hôm nay?] Một người phóng viên sắc bén đặt câu hỏi.

Hoắc Duật Hy cũng tò mò không biết Na Mộc Lệ sẽ ứng phó thế nào, ngẩn lên nhìn Tư Cảnh Hàn chỉ thấy hắn vừa nở nụ cười khẩy, ánh mắt xoáy thẳng vào khuôn mặt của người phóng viên kia. Cô cảm nhận được từng nhịp gõ ngón tay của hắn trên đùi, một nhịp điệu lững lờ nhưng theo tiết tấu như tạo ra ca từ của một bài hát đang cô vũ con mồi vào bẫy, tất cả dường như đã nằm trong dự liệu của hắn.

Vì vậy vào lúc này Na Mộc Lệ vẫn không hề hoảng, rất bình tĩnh đáp: [Đúng vậy, tất cả đều là để lừa người bên ngoài. Vì luôn có một thế lực được gia đình chồng sắp cưới của tôi cử để theo dõi hành động của tôi, tôi không thể lơ là bất cứ lúc nào, kể cả diễn một vai bi đát như vậy để lấy lòng tin của

mọi người cũ là bất dĩ. Đầy Tư tổng vào thế khó cũng là tình thế ép buộc.]

[Vây vì sao hôm nay cô lại công khai chuyện này, chẳng lẽ Lệ tiểu thư không lo sợ người hâm mộ của mình sẽ tức giận vì phát hiện mình bị đưa ra làm trò đùa mà trở mặt sao? Cô phải biết bản thân đang đứng trên đỉnh cao và được lòng khán giả là điều cực kỳ quan trọng. Và còn nữa, giả dụ những lời cô vừa nói đều là thật thì gia tộc nhà chồng sắp cưới của cô sẽ biết chuyện này. Cô không lo lắng bản thân sẽ gặp bất lợi nếu không muốn nói là bị đe dọa?] Người phóng viên kia vẫn tiếp tục đưa ra câu hỏi khó.

Na Mộc Lệ lắc đầu: [Hôm nay tôi công bố chuyện này thì chứng tỏ đã dàn xếp được tất cả. Cũng liệu trước hậu quả của chuyện công khai sẽ làm danh tiếng tổn thất nhưng tôi cũng không thể ích kỷ dồn Tư tổng vào thế khó mãi được. Kết cục trong chuyện này người không liên quan nhưng phải chịu tổn hại nhiều nhất là Tư tổng và tập đoàn Tư thị, ở đây tôi thành thật xin lỗi anh ấy một lần nữa. Và tôi tin người hâm mộ nếu thật lòng yêu mến tôi thì tôi sẽ hiểu cho tôi, ủng hộ tôi trong việc nói ra sự thật này.]

Đương nhiên đám phóng viên kia không dễ dàng buông tha như vậy, những câu hỏi liên tiếp và dồn dập nảy ra: [Lệ tiểu thư, dù thật dù hư chuyện này đối với người bên ngoài cũng là một bất ngờ khó chấp nhận được. Đột ngột cô thông báo hôn kỳ trong thời điểm nhạy cảm như vậy mà đối tượng kia không phải Tư tổng thật khiến đề khán giả nghi ngờ cô bị tài phiệt Tư thị gây sức ép để cứu vãn thanh danh của họ. Chẳng hay để chứng minh, cô có thể tiết lộ vị hôn phu của cô là không?]

Na Mộc Lệ từ chối: [Bởi vì những vấn đề cá nhân và danh tiếng của gia tộc chồng sắp cưới của tôi, thứ lỗi cho tôi không thể tiết lộ. Chuyện tôi cần thông báo đến đây đã hết, tạm thời đoạn thời gian này cũng không thể trả lời thêm bất cứ câu hỏi ngoài lề nào. Cảm ơn các bạn phóng viên đã đến tham dự.]

Nói xong cô ta đã trực tiếp đứng lên, bốn vệ sĩ lập tức mở đường dẫn cô ta đi. Buổi trực tiếp vì vậy mà kết thúc, Hoắc Duật Hy tàn nhẫn, ngàn vạn lần không tin cách mà Tư Cảnh Hàn thu xếp sẽ là như vậy, rõ ràng sức thuyết phục tạo ra không quá lớn nhưng hấn vẫn làm, cô không thể hiểu vì sao hấn lại chịu mạo hiểm như vậy.

Bây giờ Tư thị còn gánh thêm một tội danh dùng cường thế ép chết chuyện này. Bề cong sự thật để cứu lấy cổ phiếu của mình.

"Anh thật sự giải quyết như vậy sao, phiền phức quá không?"

"Chuyện cũng đã rồi, em nói tôi còn làm khác được?" Tư Cảnh Hàn không cho là có gì bất ổn.

"Nhưng rõ ràng Na Mộc Lệ nói như vậy sẽ khiến người ta thêm nghi ngờ anh thôi! Tôi còn chẳng tin đâu huống hồ là một lực lượng người rầm rộ ai cũng có não mà suy nghĩ!" Cô không tán đồng.

Tư Cảnh Hàn mỉm cười, "Em đương nhiên không tin rồi, vì em biết sự thật. Thật ra những người đọc báo mạng hâm mộ Na Mộc Lệ không thông minh như em đâu bé Duật thân yêu, bọn họ thường chạy theo số đông, bộ phận những người biết suy nghĩ cho dù biết chuyện này thì cũng chẳng làm gì ngoại trừ im lặng để bảo vệ chính mình, họ biết suy nghĩ tất nhiên cũng hiểu bản thân không đầu lại Tư thị, tìm cách chống phá chỉ có thiệt cho mình. Hơn nữa để khiến người bên ngoài tin không phải dựa vào lời Na Mộc Lệ mà là lời nói của tôi, vào ngày mai."

Hoắc Duật Hy xoay người lại, liếc nhìn hấn bằng nửa ánh mắt khinh thường: "Quả không sai, anh dùng cường quyền để bức chết người ta, đồ độc ác!"

Cô nói vậy Tư Cảnh Hàn không giận mà nét cười càng đậm hơn, giọng hấn mang theo vẻ vô tư lự để giải thích cho cô: "Em lúc nào cũng nghĩ tôi xấu xa, nhưng thật ra màn kịch lần này bá tước Anh mới là người đề xuất, em phải hiểu anh ta dù thế nào cũng không để việc Na Mộc Lệ nhận hết tội lỗi về phần mình, anh ta ngã giá với tôi đến được như vậy là để cô ta cắt hết mọi liên hệ với tôi, cũng là nhượng bộ cuối cùng rồi, phần còn lại là phải dựa vào tôi tự thu dọn. Về sau bọn họ và chúng ta không nợ nần gì nhau. Tôi cũng chỉ là thuận nước đẩy thuyền."

"Ha, thì ra các người cũng chỉ là cùng một giuộc, đều là những tên độc tài bắt phụ nữ chúng tôi đi theo con đường của mình vạch ra. Không ai tốt hơn ai!" Hoắc Duật Hy càng mỉa mai hơn, bỗng dưng chán ghét hơi thở của hấn, muốn giãy ra. Nhưng Tư Cảnh Hàn bắt cô ngồi yên trong lòng mình, không vui khi bị cô so sánh cùng đàn ông khác: "Đồ phụ nữ không biết tốt xấu, tôi giúp em lấy lại thanh danh, giải thích với em nhiều như vậy em lại dám mắng tôi độc tài?"

Hoắc Duật Hy ở trong cái sừng nên quen thành thói, nào có sợ Tư Cảnh Hàn lúc này, cô không giãy được nên há miệng thật to, nhe răng nanh ra cắn lên cánh tay của hấn.

Từ cánh tay truyền đến trận ề ầm, khoe môi của Tư Cảnh Hàn cũng gằn gặt mấy cái không nói nên lời. Cuối cùng gằn được một câu duy nhất: "Em không muốn bị bẻ hết răng thì mau nhả ra cho tôi!"

Hoắc Duật Hy liếc mắt lên nhìn hấn, thấy vẻ mặt âm hàn kia đang dần tối lại trong lòng cô thấy hơi hoảng, chân chừ buông miệng ra, tự thấy mình đã hơi tùy tiện, lại ngốc nghếch chọc đến con sư tử đã ngủ yên trong người hấn tỉnh dậy, mấy ngày hôm nay hấn quá tốt làm cô mất hết phong bị, bây giờ nghĩ lại thật ra không phải hấn thay đổi mà con người thật không có điều kiện phát huy tính cách thôi.

"A... A ui đau..."

Hoắc Duật Hy đem mặt chạy theo đôi tay của Tư Cảnh Hàn đang bấu vào má mình kéo ra.

"Vì sao có loại phụ nữ nghịch ngợm như em vậy chứ, không nói được câu nào từ té đã giờ trò cắn người, y hết mấy cô gái bán rau ngoài chợ, còn ra thể thống gia giáo gì nữa? Tôi thật xấu hổ giúp Hoắc gia."

Lông măng của Hoắc Duật Hy bị lời nói của Tư Cảnh Hàn chọc Cảnh Hàn dựng lên, cô không thích hấn mượn danh Hoắc gia để giáo huấn mình: "Anh thì có quyền gì mà nói tôi chứ, tôi như thế nào ai cần anh quản?!"

Tư Cảnh Hàn hừ lạnh, buông tay ra chỉ vào cô, vô tâm vô phể phun ra một câu: "Tôi không quản, nhưng em tự trông mình đi, em bây giờ nhìn xấu muốn chết!"

"..."

"Hừ... A..."

Buổi chiều hôm đó Hoắc Duật Hy không thèm ăn cơm nữa.

"Đừng buồn, xuống đây." Tư Cảnh Hàn lay lay cô, ra lệnh.

Hoắc Duật Hy cả giận trùm chăn kín đầu, không thèm đối thoại đến hấn. Mặc Lạc Phàm vừa đến đã thấy cục diện hỗn độn, hỏi ra mới biết, anh kéo Tư Cảnh Hàn sang một bên.

"Thôi, để Tiểu Duật Hy ở đây đi, bây giờ cô ấy nhìn cậu chỉ thấy chán ghét thêm thôi. Xuống tầng, mình ăn với cậu, ha!"

"Cút!"

Một lát sau, trên bàn ăn vẫn chỉ có Tư Cảnh Hàn và Mặc Lạc Phàm nhìn nhau.

"Minh nói này Tiểu Bạch, sao cậu có thể nói mấy lời như vậy, muốn thuận phục được phụ nữ thì cảm kị chính là không được chê họ xấu. Mà cậu thì lại chỉ vào mỹ nữ mà kêu xấu thì xem như hết thuốc chữa rồi." Vẫn là Mặc Lạc Phàm mở giọng dạy dỗ nói trước.

"Cậu có thấy người phụ nữ nào động một tí là cắn người khác không, cậu chiều nổi không?" Tư Cảnh Hàn lạnh lùng phản bác.

Mặc Lạc Phàm nghe xong thì nhích ghế lại gần, chỉ chỉ đũa vào bát cura Tư Cảnh Hàn kêu: "Trời ơi cậu ngốc quá, mắng thì còn có mắng yêu, đương nhiên cắn cũng có cắn yêu rồi. Cậu muốn có phụ nữ mà không chịu tổn miệng thịt nào thì làm sao tu thành chính quả?"

Đôi đũa gấp thức ăn của Tư Cảnh Hàn khựng lại, suy nghĩ một chút về hành động của Hoắc Duật Hy đúng là đối với hấn không có cớ kị hay bài xích gì mới thản nhiên làm chuyện tùy hứng và nông cạn như vậy.

Tâm tình của hấn dễ chịu hẳn ra. Đầy đôi đũa đáng ghét của Mặc Lạc Phàm ra mới gấp thức ăn tiếp.

Mặc Lạc Phàm thấy hấn mãi không nói gì nên tưởng hấn không hiểu lời anh nói, đành thờ dài:

"Nhưng quên mất, quan trọng cậu đâu muốn thuận phục người phụ nữ này."

Một loại cảm giác không rõ nguyên nhân lướt qua lòng của Tư Cảnh Hàn, lời của Mặc Lạc Phàm rất đúng, lúc trước chính là như vậy, hấn đã đặt sẵn cho mình bước tiến, sẽ có ai và không có ai. Trái tim của Hoắc Duật Hy không nằm trong những dự định đó. Nhưng không hiểu vì sao bây giờ sắp đi hết con đường, hấn lại thấy khó chịu, không muốn tới đích. Cũng rất tức giận khi biết trái tim cô không phải dành cho mình.

Để xua đi những tăm tối trong lòng, hấn hỏi Mặc Lạc Phàm bằng một giọng qua loa không cần câu trả lời đằng hoàng: "Tim mình có chuyện gì không?"

Mặc Lạc Phàm nhai miếng khoai tây trong miệng, không rõ ràng lắm trả lời: "Cũng chẳng có chuyện gì lớn, chuyện Mộc Tích ở Canada sắp lộ rồi, bây giờ muốn giữ cũng không kịp nữa nên đến báo cậu tranh thủ thời gian, muốn làm gì thì làm nhanh một chút. Tới khi đó, không còn Tiểu Duật Hy bên cạnh muốn làm cũng không thể làm đâu."

Lời anh nói đến cuối cùng cũng theo miếng khoai tây chui vào bụng, nhưng anh không ăn miếng nào nữa mà đưa mắt nhìn Tư Cảnh Hàn, một cách thông báo hời hợt như chẳng mấy quan trọng nhưng lại ẩn chứa đựng tất cả tương lai của hai con người mà số phận không thể ràng buộc nhau thêm lâu được nữa. Anh không thích cảm giác như vậy chút nào.

Tư Cảnh Hàn không nhìn anh, ánh mắt hấn nhìn vào thức ăn trong bát, lặng yên trong giây lát rồi lại bỏ một miếng rau vào miệng, nói bằng giọng nhàn nhạt không rõ cảm xúc:

"Mấy hôm nay, vẫn đang làm."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thế Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76-1: Lần đầu cũng là lần cuối (1)

"Cậu biết rồi?" Mặc Lạc Phàm hơi bất ngờ, hỏi lại.

Động tác cầm đũa của Tư Cảnh Hàn vẫn rất tao nhã, đôi mi của hần thanh tình quạt một cái: "Chẳng phải Tề Thiếu Khanh đã nói cậu ta không can thiệp vào chuyện của Na Mộc Lệ, nên tất nhiên là chuyện này vừa xong, cậu ta cũng trở mặt tiếp tục cho người dò tìm Mộc Tích. Hôm nay chuyện hợp báo của Na Mộc Lệ đã đánh dấu hồi kết của scandal, nên hẳn là cậu ta cũng đã hành động."

Mặc Lạc Phàm thấy hơi nóng bức dù vị trí bàn ăn được một chiếc cửa sổ sát mặt đất thông gió. "Mấy hôm nay cậu đã liệu tính được việc này rồi sao?"

Tư Cảnh Hàn gật đầu, Mặc Lạc Phàm chỉ thấy chớp mũi của hần, hôm nay hần cúi đầu nhiều hơn là đưa mắt nhìn anh kiêu ngạo. Anh không thích cảm giác như vậy chút nào.

Con người ta sợ điều gì?

Có lẽ, chuyện không nhận ra tình cảm của mình dành cho ai thì rất đáng sợ, nhưng đã nhận ra tình cảm vậy mà biết mình không được yêu người đó lại càng đáng sợ hơn.

Người ta thà rằng không hiểu bản thân mình, không cần biết mình phải làm gì đôi khi còn vui vẻ hơn việc quá hiểu mình, hiểu rõ hơn việc mình cần phải làm dù điều đó khiến tâm can phải dẫn xé... vẫn phải làm

"Cậu định trở lại Canada không? Lâu rồi cũng không có gặp người ta, lần trước mình đi có khóc với mình rồi dặn mình nói với cậu rằng nhớ cậu nhiều lắm." Lúc sau, Mặc Lạc Phàm mới nói.

Trong mắt của Tư Cảnh Hàn tràn ra một tia ám áp, hần cũng nhớ người kia, Bảo Bối của hần.

Tuy vậy hần lại từ chối lời đề nghị của Mặc Lạc Phàm. "Không cần đâu, chẳng phải còn bọn Bạch Tứ chơi cùng sao?"

"Cậu muốn ở lại cùng Tiểu Duật Hy thêm ít lâu à?" Mặc Lạc Phàm nói đúng trọng điểm. Tư Cảnh Hàn không khẳng định nhưng cũng không phủ nhận.

Mặc Lạc Phàm cũng biết rõ câu trả lời là gì nên anh không nói gì nữa, không khí trong phòng ăn có chút ngưng trọng.

"Bịch bịch bịch."

Lúc này ở cầu thang âm thanh giậm chân ngày một lớn, Mặc Lạc Phàm nhìn ra thì thấy Hoắc Duật Hy đi xuống. Anh lập tức đổi vẻ tươi cười kêu lên:

"Tiểu Duật Hy, em xuống ăn cơm à?" Dù nói thế nhưng không quên quay sang nói nhỏ với Tư Cảnh Hàn: "Thấy không, đói bụng là tự động mà xuống thôi. Con gái là thế đấy, không được chiều quá, cũng không được cứng nhắc quá!"

"Hí hí... Tiểu Duật Hy em... Uê, sao dạo này trông em mập mạp thế?! Mới có một tuần không gặp mà, Tiểu Bạch đúng là nuôi em tốt ghê..." Lời anh nói càng ngày càng nhỏ dần rồi biến mất sau ánh mắt đang bốc cháy của Hoắc Duật Hy.

Cô dùng dùng quay đi, Mặc Lạc Phàm vội chạy theo: "Tiểu Duật Hy, anh xin lỗi, là anh lỡ lời không phải anh cố tình nói như vậy đâu mà, chỉ tại... Chỉ tại..."

"Chỉ tại em béo lắm chứ gì?!" Cô gần như gào lên.

Thảo nào Tư Cảnh Hàn bảo trông cô xấu muốn chết! Thì ra cô sắp biến thành con khủng long, ngay cả Mặc Lạc Phàm cũng phê bình đến nơi.

"Loảng xoảng" Cô xô thẳng cái tô lên bàn ăn, bực dọc đẩy ghế ra ngồi xuống.

Mặc Lạc Phàm thấy vậy cũng ngồi theo, anh nhìn Tư Cảnh Hàn không phản ứng gì cả thì nuốt nước bọt.

"Không đâu, anh chỉ đùa thôi. Tiểu Duật Hy, em vẫn rất thon gọn và xinh đẹp mà..." Mặc Lạc Phàm vừa nói vừa khóc thầm trong lòng, vừa mới dạy dỗ tên Tiểu Bạch kia xong bản thân lại tự đi đâm đầu vào ổ kiến lửa, xem bộ dạng của Hoắc Duật Hy thì điệu này khó mà đỡ.

"Cạch cạch cạch."

Hoắc Duật Hy dầm muỗng cơm đánh vào tô, cô đã tự xới cho mình nửa tô đầy cơm, mặc lời nói của Mặc Lạc Phàm nài nỉ, cô chỉ xúc thức ăn và cơm cho vào miệng. Mỗi cái nhai và nuốt xuống đều như nghiền răng nghiền lợi nhai nát Mặc Lạc Phàm.

Cô cũng nhìn đến Tư Cảnh Hàn, chính hần chê cô xấu muốn chết, cô ghét hần còn hơn Mặc Lạc Phàm cơ.

"Lách cách!"

Tư Cảnh Hàn vừa dùi đũa vào đĩa rau xào Hoắc Duật Hy đã đẩy muỗng tới, xô đũa của hần ra. Sau đó lấy cả đĩa rau cho vào cái tô của mình.

Mặc Lạc Phàm nuốt nước bọt, sau đó trước mặt anh là cảnh Hoắc Duật Hy giành lấy cả bàn thức ăn, chỉ cần Tư Cảnh Hàn muốn gấp món nào cô đều đem tất cả đĩa thức ăn đó hoặc là cho vào tô của mình, hoặc là dùi cái đĩa đến chỗ mình.

Dù vậy Tư Cảnh Hàn không hề tức giận cũng không nói gì, cô muốn thì tùy cô nhưng điều này càng làm cô thêm tức tối!

Đến khi trước mặt Tư Cảnh Hàn không còn đĩa thức ăn nào nữa thì hần buông đĩa, động tác mềm mại dùng khăn ăn lau khóe miệng rồi đứng dậy.

Hoắc Duật Hy nhìn theo bóng lưng của hần, kết quả cô đập muống xuống bàn, hướng về phía Tư Cảnh Hàn lớn tiếng:

"Tôi thì xấu chỗ nào?!"

Bước chân của Tư Cảnh Hàn dừng lại, hần xoay lại nhìn cô, nhìn vào mắt cô rồi thản nhiên:

"Em không xấu, nhưng tính khí thì vô cùng tệ. Bình thường bị chiều hư, không có ai trong nhà tôi không nói, nhưng ngay cả có khách đến nhà cũng giờ thói trẻ con, dạy em lần nào em cũng chẳng chịu nghe. Nên em trong mắt tôi càng ngày càng xấu, sau này chắc cũng chẳng thể gã chồng."

Thái độ khinh thường của Tư Cảnh Hàn vừa làm Hoắc Duật Hy tức giận nhưng cũng vừa xấu hổ, cô nhìn đến Mặc Lạc Phàm trên bàn cảm lạnh như hén, pha vào mắt anh là nét kinh ngạc khi thấy được vẻ ngang ngược của mình đối với Tư Cảnh Hàn.

Anh không ngờ bình thường Tư Cảnh Hàn bảo cô hư anh không tin, nhưng bây giờ xem ra lời hần nói ắt có đạo lý và nguyên do.

Mặt và tai Hoắc Duật Hy đều đỏ lên, cô đẩy ghế ra, sai bước đến cạnh Tư Cảnh Hàn, ngấn đầu đổ lỗi: "Tôi ghét anh! Ai cần anh dạy, anh là anh ba hay anh trai của tôi sao? Tôi mới không thèm... A..."

Cô còn chưa nói xong cả cơ thể đã bị một lực đạo lớn túm lấy, cô nghĩ sẽ rơi vào lòng ngực rộng lớn của người kia hoặc sẽ được hần bế xốc ngang lên như mọi khi, nhưng không, Tư Cảnh Hàn xách cô như vắt một cái áo ngang khuỷu tay, đi lên lầu.

Mặc Lạc Phàm nhìn theo bóng hai người khuất dần đến không dám chớp mắt, đúng là rất khó hiểu mối quan hệ giữa hai người này, trong xa cách có thân mật, trong thân mật lại có lạ lẫm, không thân quen nhưng lại tự nhiên đến lạ lùng.

Nhưng bản chất của việc này là không ai đem sự tồn tại của anh cho vào mắt, đến cuối cùng cả phòng ăn anh như một tên tự kỷ.

"Huych." Hoắc Duật Hy rơi xuống giường nhưng không đau, có lẽ là do cổ ký vết thương của cô nên hần không dám thẳng quay quăng xuống.

Cửa phòng sập một tiếng đóng lại, cô lồm cồm bò dậy.

"Đừng để có Mặc Lạc Phàm mà tôi buộc phải ra tay dạy dỗ lại em."

"Anh đánh tôi à? Thì đánh đi, anh còn sợ ai sao?" Cô vô lý dùng dùng thách thức.

"..." Tư Cảnh Hàn liếc nhìn cô, hần nhưu mày thật chặt, cố gắng không xúc động mà thô lỗ với cô, dẫu sao hần vẫn không mong mình làm cô đau. Tuy vậy vẫn bức bối tháo cúc áo sơ mi trên cùng nói rộng cổ áo.

"Em nghe lời một chút sẽ chết sao? Vừa nói đến em thì cứ như con nhím xù lông lên, em nhu thuận một chút tôi sẽ nổi cáu với em sao?"

Hoắc Duật Hy khịt mũi, cô là một đứa trẻ không ngoan, trong mắt hần vì sao cô không lớn lên được vậy? Cô muốn đâu phải là sự dỗ dành của hần, mà cô muốn hần lắng nghe điều cô nói.

"Tôi không có xấu, tôi cũng có tai, cũng nghe hiểu tiếng người mà. Anh bảo tôi lễ phép một chút sao anh không xem thái độ của anh đối với tôi là gì, anh có phải trưởng bối của tôi đâu mà cứ như một ông già cổ hủ ấy! Lúc nào cũng cao ngạo, không cho người khác biết mình nghĩ gì. Anh có biết đi bên cạnh anh tôi chẳng khác gì con nhóc ngốc nghếch không?"

Tư Cảnh Hàn không ngờ cô sẽ nói thế, trước giờ hần cũng không nghĩ trong lòng cô đang phẫn uất điều này. Nhưng hần nghĩ thế giới của cô chỉ cần trong sáng như thế là tốt lắm, không cần hiểu được những điều hần nghĩ, những chuyện xấu xa hần làm, một ngày nào đó khi tách khỏi hần rồi cô sẽ không bị nhuộm bẩn.

Nhưng cô cũng cần lớn lên một chút, trưởng thành thêm một chút, độc lập thêm một chút thì mới không bị người ta bắt nạt. Những tên đàn ông khác mới không có cơ hội khi dễ cô, cô sẽ gặp được người đàn ông tốt.

Cuối cùng lại sinh ra mâu thuẫn giữa cách hần đối xử với cô. Hần mâu thuẫn khi nghĩ cô càng trưởng thành rồi thì cô sẽ nhanh hơn bay khỏi chiếc lồng son của hần, hần sẽ rất không vui, hần cũng chán ghét khi nghĩ đến cô sẽ gã chồng cho một người đàn ông nào đó. Hần lại muốn cô còn bé nhỏ, ngây thơ rù cánh trong lòng hần, chỉ chờ hần mạng đi chứ cô không bay đi đâu được.

Nên đôi lúc hần lại chiều chuộng cô như một vị công chúa, biến cô thành một người bướng bỉnh, nhưng không ngờ trong nháy mắt cô có thể bướng bỉnh đến thế này đây! Đều là do hần.

Phẫn uất của cô cũng do hần, tính cách khi nóng khi lạnh của cô bây giờ cũng một phần do hần tạo nên, nghĩ đến đây hần đành dụi giọng lại:

"Em không cần làm người lớn, cứ làm một tiểu thư ngoan ngoãn để người khác yêu thương là được rồi."

"Không muốn!" Cô tỏ ý phản nghịch.

Hắn đi đến, từ trên giường ôm lấy cô: "Được rồi, không làm con nhóc nên đừng hờ chút là cáu giận. Phải biết kìm chế, phải biết lắng nghe thì người khác mới xem em là người hiểu chuyện được."

Chung qui hắn không muốn đoạn thời gian này của hai người không vui, dỗ dành cô một chút cũng không đến nỗi.

Hoắc Duật Hy không giãy giụa, nhưng cô vẫn ức lắm, khẳng định: "Tôi không xấu tính!"

"Được, không xấu tính, nếu em ngoan hơn." Tư Cảnh Hàn nhô cô đứng hẳn lên giường, hắn dễ tính đến lạ thường khiến cô cũng biết điều mà không làm quá trớn.

Hắn đang nhượng bộ, cô cũng nên nhượng bộ.

Lùi một bước biển rộng trời cao.

"Tôi không phải muốn cáu giận với anh, chỉ vì anh bảo tôi xấu. Không có phụ nữ nào thích nghe đàn ông chê mình xấu." Cô cũng vậy.

Tư Cảnh Hàn bật cười, hôn lên mũi cô: "Được, là tôi sai. Em không xấu." Rất hiếm khi hắn chủ động chịu nhận sai.

"Nhưng Mặc Lạc Phàm chê tôi béo."

"Là hắn sai."

"Nhưng tôi rất không vui, vẫn canh cánh trong lòng."

"Được, tôi sẽ trừng trị hắn."

"Nhưng tôi cũng thấy tôi béo, tôi trông xấu tôi sẽ không vui."

Tư Cảnh Hàn khựng lại không trả lời ngay, Hoắc Duật Hy nghiêng đầu nhìn hắn chờ hắn trả lời thế nào.

"Không sao, tôi trông vẫn đẹp là được." Rốt cuộc, Tư Cảnh Hàn nhẹ nhàng bảo một câu này, ngắn gọn nhưng mang đủ tất cả những hàm ý khiến lòng Hoắc Duật Hy như nở hoa.

"Thế nào, hài lòng chưa?" Thấy cô cười nụ một mình Tư Cảnh Hàn biết mình đã nói đúng ý nên cười nhạt hỏi.

Hoắc Duật Hy chu môi, dựa vào người hắn đứng bên mép giường, tỏ ra dễ dãi: "Tạm được."

"Bướng bỉnh!" Tư Cảnh Hàn chau mày điểm vào mũi cô, mắng khê.

"Ọt ọt ọt..."

Trong lúc này, tiếng sôi bụng phá vỡ mọi màu sắc ngọt ngào trong căn phòng, Hoắc Duật Hy xấu hổ vội đẩy Tư Cảnh Hàn ra rồi chui vào chăn trốn.

Cô biết hắn đang cười, cô càng mặt mặt: "Anh không được cười!"

Tư Cảnh Hàn nén lại đường cong trên môi, khom người nắm lấy chân của cô: "Tôi không cười, em ra đây đi. Thay đồ rồi tôi dẫn em ra ngoài ăn."

"Không."

"Chẳng lẽ ngay cả ăn xong được đi chơi cũng không muốn?" Hắn đưa ra lời đề nghị hấp dẫn.

Tại Hoắc Duật Hy dỏng lên nghe ngóng đến hai từ đi chơi thì lập tức bật dậy.

"Thật?"

"Thật, em muốn đi đâu liền đi chỗ đó. Từ đây đến tối đều tùy em quyết định." Tư Cảnh Hàn khẳng định, trong hắn đứng bên mép giường giờ đây cứ như một vị thần.

Hoắc Duật Hy suýt nhảy lên hoan hô thành tiếng, gần cả tuần rồi bị nhốt trong biệt thự, cô sắp khô héo luôn rồi.

"Tôi xong ngay!" Nói xong, không đợi Tư Cảnh Hàn phản ứng cô đã lao vào phòng thay đồ để lại từng tiếng cười ca hát vụn vặt.

Tư Cảnh Hàn cũng cười nhìn theo bóng lưng lú lo của cô biến mất sau cánh cửa, vậy mà nét cười của hắn duy trì không lâu đã tắt hẳn chỉ còn trơ lại sự mất mát và trống vắng.

Chắc đây sẽ là kỷ niệm vui cuối cùng của hai người.

Của Tư Cảnh Hàn chân chính với Hoắc Duật Hy.

Lần đầu cũng là lần cuối...

Lúc Hoắc Duật Hy đi xuống đã không thấy Mặc Lạc Phàm ở đâu nữa, cô nghĩ anh đã về rồi, còn Tư Cảnh Hàn thì đang ngồi trên sa lon vô cùng quý phái.

Thấy cô, hần lên tiếng: "Đã xong?"

"Ừ."

Cô không mặc gì cầu kỳ, chỉ có một áo thun cổ chữ V màu lam và một quần sooc ngắn kẻ sọc ca rô trắng đen, có hai dây đeo chéo sau lưng, chân đi giày thể thao màu trắng. Sau lưng còn đeo theo một cái ba lô màu cũng màu trắng nhỏ nhắn, trông cô như học sinh tiểu học, theo như cách ăn mặc này thì Tư Cảnh Hàn chắc chắn cô không định mới nơi từ tể.

Nghĩ như vậy nhưng hần không nói gì, chỉ cầm tây trang lên nói: Đi thôi, sau đó dẫn đầu đi ra ngoài.

"Này..."

Cô gọi với theo, hần không hiểu quay đầu lại: "Chuyện gì?"

"Anh định mặc như thế này để ra ngoài chơi sao?" Cô đi đến chỉ vào áo sơ mi và quần âu chỉnh tề trên người hần, còn có cả giày da, cô lắc lắc đầu.

Tư Cảnh Hàn cũng nhìn một lượt, quả thật cách ăn mặc của hai người thuộc hai vùng phù sóng khác nhau. Nhưng ý của cô là muốn hần đổi sang mặc loại đồ cá tính giống cô khiến lòng hần không được thoải mái.

Hần không phải Tư Mặc, hần là Tư Cảnh Hàn, nhưng chỉ cần hần mặc vào những thứ đồ kia thì sẽ trông rất giống Tư Mặc, đối với cô chẳng khác nào người kia một lần nữa sống lại đứng trước mặt cô. Không phải hần.

Hần khó chịu việc bản thân bị cô biến thành thể thân một người đàn ông khác, dù rằng chính người đó là do hần tạo ra. Hần ganh ghét với chính bản thân của mình trong quá khứ!

Thấy hần chau mày Hoắc Duật Hy cũng không dám đề nghị nữa nhưng có chút mất hứng, rừ rì nói: "Nếu anh không thích thì thôi vậy."

Nhưng Tư Cảnh Hàn cũng không muốn lần đi chơi này làm cô không vui. Nhìn đến đôi mắt buồn rười rượi của cô, hần do dự một chút, bóp bụng đi trở vào nhà lên tầng.

Hoắc Duật Hy khó hiểu nhìn theo, sau đó cũng chạy theo lên tầng.

Tư Cảnh Hàn đã vào phòng thay đồ.

Cô ngồi xuống mép giường, thử chờ đợi. Đại khái không quá lâu, cửa đã mở ra kèm theo một người khuôn mặt chuẩn thanh niên mặt trắng với bộ đồ đã ngoại điển hình.

Tư Cảnh Hàn mặc một thun cùng kiểu với cô màu tro, áo jacket bên ngoài màu đen, tay áo được kéo xoắn đến khuỷu tay, một quần bò màu đen bó lấy đôi chân dài miên man và vòng ba vốn liếng đầy đặn.

Hần muốn thay giày da sang một đôi boot cổ cao màu đen, Hoắc Duật Hy nhìn theo, đôi mắt dừng ở đế của đôi boot, nó khá cao. Độ 5 cm, vậy có nghĩa là hần lại còn cao hơn cô đến từng ấy, ban đầu chỉ đứng ngấp nghé hơn đầu vai bây giờ có thể chỉ đứng tới ngực mắt.

Một đôi đũa lệch.

Vừa nghĩ đến đây cô đã bật dậy, chạy lật đật mang đến một đôi giày thể thao rồi đẩy đôi boot sang một bên, ngồi xổm xuống chỉ chỉ: "Mang cái này đi." Một đôi dây thể thao đế bằng.

Tư Cảnh Hàn nghi hoặc nhìn cô, cô cũng ngược mắt nhìn hần, nhiệt tình nói lần nữa:

"Mang cái này đi, cũng kiểu với tôi."

"Ừ." Nghe đến việc cùng kiểu với cô Tư Cảnh Hàn lập tức đồng ý.

Hoắc Duật Hy vui vẻ nhìn hần cột dây giày, xong xuôi cô đứng dậy xông xáo đi ra nhưng hần lại kéo tay cô lại.

Cô không hiểu nhìn hần, hần nhìn cô trong giây lát có chút khó khăn mở miệng:

"Đừng thấy tôi mặc thế này mà nghĩ là Tư Mặc. Tôi không phải hần."

"Vừa nhìn đã biết không phải, trông anh chẳng phải người tốt lành gì." Cô không cần suy nghĩ đã nói được một câu tự nhiên không thể tự nhiên hơn. Cô còn chưa kịp quay ngoắt đi thì Tư Cảnh Hàn lại kéo về, đôi mày kiếm nhíu chặt:

"Không muốn đi chơi nữa?"

"Cái đó thì không." Cô lắc đầu.

"Vậy còn dám chọc giận tôi?" Hình như cô còn không nhìn sắc mặt của hắn để mà nói chuyện nữa.

Hoắc Duật Hy ngoáy mũi giầy vào nhau rồi nghiêng đầu túm lấy tay của hắn, "Nếu anh muốn bắt tôi ở nhà thì lúc này đã không chịu lên đây thay quần áo rồi. Nào, tránh mặt thời gian, đi thôi!"

Nói xong, Tư Cảnh Hàn bị cô kéo xềnh xệch đi ra ngoài, hôm nay là cô làm chủ.

Hai người vừa xuống tầng đúng lúc Hàn thúc cũng từ vườn hoa trở vào. Thúc ấy nhìn một lượt quần áo của Hoắc Duật Hy, đặc biệt là Tư Cảnh Hàn thì không giấu được sự kinh ngạc trong lòng: "Thiếu chủ, tiểu thư hai người đây là..."

"Chúng con là định đi chơi, buổi chiều không cần đợi cơm đâu." Hoắc Duật Hy nhanh nhẹn nói trước.

Hàn thúc lập tức hiểu ý: "Hóa ra là vậy, thúc biết rồi, chỉ vì trong thiếu chủ có hơi khác nên mới hỏi."

Hoắc Duật Hy cười hi hi: "Có sao? Con trông hấn vẫn độc tài lắm đấy thôi."

"Được rồi, đừng tùy tiện đùa cợt, đi thôi." Tư Cảnh Hàn không vui nhắc nhở, Hoắc Duật Hy lập tức hiểu chuyện không nói khích nữa vội vã chào Hàn thúc.

"Vậy chúng con đi trước." Tư Cảnh Hàn theo lễ cũng chào thúc ấy một tiếng.

"Được, đi chơi vui vẻ." Hàn thúc mỉm cười, vẫy tay với Hoắc Duật Hy, khi bóng hai người khuất dần ông mới hạ tay xuống, trên khuôn mặt già nua với những vết chân chim sâu hoáy nổi lên một tia tiếc thương không rõ nguyên do.

Đi xuống ga ra của biệt thự, việc đầu tiên là Hoắc Duật Hy chọn một chiếc xe vừa ý, nhưng vốn dĩ không cần nghĩ nhiều cô đã chỉ vào chiếc Maybach Exelero mà cô nhiều lần làm hại, cô là muốn lái xe này đi chơi.

"Đi chơi trong thành phố thôi chạy siêu xe làm gì, em không sợ người ta chú ý?"

Cô cười đáp: "Hôm nay tôi chính là muốn khoe đồ xịn trong nhà cho thiên hạ biết mình có tiền đấy." Sau đó tự động chạy đến mở cửa ngồi vào vị trí ghế phụ, hí hửng vỗ vỗ ghế ý tứ bảo Tư Cảnh Hàn nhanh lên. Bộ dạng này y hệt Mặc Lạc Phàm.

Hắn thấy nét gian trá trên môi cô thì lắc lắc đầu, nhưng còn may là cô không đề nghị bản thân lái xe chở hắn đi. Như thế này có khi đã là tốt lắm rồi.

Hắn vừa lên xe Hoắc Duật Hy đã thắt xong dây an toàn, còn tốt bụng cài hộ luôn cho hắn.

Tư Cảnh Hàn ghét bỏ đẩy tay cô ra, hắn không thích bộ dạng nịnh hót giả tạo của cô lúc này. Cô lúc nào cũng sống thật với chính cá tính của mình trông thuần mắt hơn nhiều.

Chỉ vì cô được lợi nên mới tốt với hắn, hắn lại càng không thích hơn.

Bị hắn đẩy ra nhưng Hoắc Duật Hy không giận còn cười, chỉ chỉ về phía trước bảo:

"Xuất phát thôi!"

Tư Cảnh Hàn bắt động không chịu nhả chân ga.

Hoắc Duật Hy chờ mãi không thấy xe chuyển động gì cả thì lập lại lần nữa: "Xuất phát thôi."

Tư Cảnh Hàn nhìn về phía trước không nhúc nhích.

"Sao thế? Sao không chạy xe đi."

Hắn không trả lời, chỉ nhìn phía trước, Hoắc Duật Hy khó hiểu chòm người qua nhìn hắn:

"Sao vậy... Á..."

Đột nhiên Tư Cảnh Hàn nhấn mạnh chân ga chiếc xe lao về phía trước, theo quán tính Hoắc Duật Hy lập tức đổ người về phía sau, cả khuôn mặt đập vào ngực của hắn, từ mũi truyền đến một trận ê ẩm thẳng lên gáy.

Bị đau cô gào lên điên tiết: "Tên hỗn đản này anh có biết lái xe không vậy?!"

Tư Cảnh Hàn xem sự đau đớn của cô như không, thân nhiên trả lời: "Em đập vào người tôi, tôi không kêu đau em còn tức giận cái gì?"

"Anh có ý? Anh có ý có phải không?"

"Không có."

"Vậy sao đột nhiên anh lại nhấn chân ga?"

"Chẳng phải em hỏi thúc tôi sao?"

Cô ý! Cô ý! Rõ ràng là cô ý! Tên đàn ông này muốn chơi cô. Không ngờ đằng sau vẻ mặt lạnh lùng kia ẩn lại có bộ mặt phúc hắc đáng ghét như vậy. Đám làm trò này trên cô?!

"Đồ hỗn đản!" Cô bức bách đến mấy phun ra vẫn chỉ được mỗi câu này, xoa xoa mũi lườm hắn.

Tôi trù anh có ngày đi đường vấp té rách da mặt, cho khuôn mặt trắng của anh để lại vài lỗ rỗ không dám ra ngoài!

Cô phi nhỏ mười tám đời tổ tông nhà hắn. Phi nhỏ một nghìn lần đến khi hả dạ mới thôi.

Tư Cảnh Hàn không cần nhìn cũng biết cô im lặng là đang suy nghĩ đến những chuyện chẳng tốt đẹp gì, nhưng tâm tình của hắn lúc này khá tốt nên nhếch môi: "Người ta nói phụ nữ mở miệng ra chẳng nói được câu nào từ tế như em thì ăn gì cũng rất dễ tăng cân, quả nhiên là đúng."

Tóc gáy của Hoắc Duật Hy nghe đến đây đều sừng dựng cả lên: "Anh nói ai béo? Mắt nào của anh thấy tôi béo?!"

Tư Cảnh Hàn không phủ nhận việc mình đang chăm sóc cô, hắn xécht đôi mày, khuôn mặt trắng như trứng gà bóc quay sang nhìn cô: "Không cần nhìn, nhưng xúc giác của tôi rất tốt, buổi tối cảm nhận một chút, dễ khó thế nào tôi còn không biết em mập hay ốm sao?"

"Tư Cảnh Hàn, anh không được nói nữa!" Hoắc Duật Hy xấu hổ gào lên, có cổ xúc động muốn nhào đến bịt miệng hắn lại rồi sau đó tay không mà xé rách cái miệng ngọc ngà nhưng chẳng nói được lời đứng đắn nào của hắn.

Dù vậy người còn lại giữ tâm trạng thoải mái không nghĩ có gì là bất ổn, hắn đưa tay phải ôm lấy cô, tay trái vẫn vững vàng cầm lái, khu vực ngoại thành vô cùng thoáng đãng, hắn mở luôn mui xe khiến gió thổi tung mái tóc của hai người, ánh nắng chiếu vào càng thêm rực rỡ làn da trắng mịn và từng chi tiết tinh xảo trên khuôn mặt.

"Em không cho tôi nói, nghĩa là nói trúng tim đen rồi sao?" Bất giác Tư Cảnh Hàn lại hỏi.

"Không có! Không có." Hoắc Duật Hy kịch liệt phủ nhận.

"Ừ. Không có." Hắn ngoài miệng nói vậy nhưng bên môi vẫn treo nụ cười khiến cô thấy chói mắt, lại muốn nhe răng ra cắn hắn nhưng Tư Cảnh Hàn phản ứng kịp: "Em còn dám cắn thì thật sự sẽ giống lời tôi nói, trở thành phụ nữ tạo nghiệt sẽ ăn gì cũng béo."

Quả thật Hoắc Duật Hy đã khựng lại, không dám cắn nữa, nghĩ đến lời hắn nói mắt cô đỏ lên: "Chẳng có ai nói cả, rõ ràng là anh bịa đặt. Bình phẩm cân nặng của phụ nữ là tội ác đó anh có biết không? Tôi ghét anh!"

Thấy cô sắp tức giận thật Tư Cảnh Hàn mới thôi không nhạo nữa, có chút dỗi dành thu chặt cánh tay phải đem eo cô ôm sát vào người hơn: "Được rồi, không cần giận, tôi chỉ nói thế để em không bướng bỉnh nữa thôi. Em không có là được rồi, xem như tôi không đúng."

"Tôi ghét anh!"

"Được, ghét tôi một chút cũng được. Lúc về nhà đừng ghét nữa là được rồi." Hắn dễ dãi nói, nhưng cũng tự chừa đường lui cho mình.

"Đồ tư bản, đến dễ dàng người khác cũng biết tính toán sao? Làm gì có chuyện lúc này ghét mà lúc khác hết ghét được?!"

Tư Cảnh Hàn mỉm cười: "Tôi quy định là được."

"Đồ gian thương." Hoắc Duật Hy lại nói nhưng Tư Cảnh Hàn không trả lời, chỉ cười bắt mắt để nâng niu trên môi ánh nắng buổi chiều vàng ươm.

Gió cuốn vào mái tóc của hắn đưa đẩy những hương thơm thuộc về riêng hắn, bất giác làm Hoắc Duật Hy có cảm giác muốn dựa dẫm vào.

"Đồ bá đạo ngông cuồng, tự luyến! Hôn quân!" Tuy vậy cô vẫn không quên lên giọng.

"Không sao, tùy em nghĩ. Nhưng độc miệng thế này mới giống em chứ! Phải không?"

"Tư Cảnh Hàn!"

"Hôm nay em gọi tôi hơi nhiều lần rồi đó, cho dù muốn khắc ghi vào tim cũng không cần gọi nhiều thế đâu."

Tư Cảnh Hàn cười, khi hắn nhìn sang cô đôi mi dài như cánh quạt lại thấy một cái đẽ lộ cái bóng có hình cong vút. Một vẻ dụ hoặc giết chết con mồi si trong nháy mắt, giống như nọc độc của rắn chỉ cần cắn một vết đã đích xác bóp chết từng mạch máu của nạn nhân.

Hoắc Duật Hy không thích bản thân bị những hành động lơ đãng này của hắn làm chi phối tình cảm, cô không vui đẩy hắn ra, cau mày: "Hôm nay anh nói đùa hơi nhiều rồi đấy!"

"Hừ." Tư Cảnh Hàn nhìn về phía trước, ý tứ trả lời: "Em hiểu tôi vậy sao, còn biết lời nào của tôi là thật, lời nào là đùa?"

"Tôi không hiểu anh, cũng không biết lời của anh khi nào là thật khi nào là giả? Nhưng chắc chắn lời vừa rồi của anh không thật." Nói xong cô dùng ngón tay cái quẹt mũi, từ trong ba lỗ tìm một chiếc kính râm màu đen to bụi, hóng hếch đeo lên, làm nửa khuôn mặt bị che khuất chỉ còn thấy đôi môi đỏ nhuận và cái cằm nhọn hoắt kiêu căng.

Nhưng đối với Tư Cảnh Hàn, lời nào là thật lời nào là giả, chỉ có mình hắn nhắm nháp hương vị tàn dư

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76-2: Lần đầu cũng là lần cuối (2)

Không chỉ dừng lại ở đó, cô tiếp tục lục lọi để tìm thêm một vật nữa, Tư Cảnh Hàn nhìn qua rồi đánh mắt trở lại tay lái thầm nghĩ chắc hắn không phải là chuyện liên quan đến hắn.

Nhưng bất ngờ cô lại kéo vai của hắn về phía mình, "Có chuyện gì vậy?" Hắn hơi nghiêng đầu về phía cô.

"Cạch."

"Xong rồi, tiếp tục lái đi." Cô lại đẩy hắn ra.

Tư Cảnh Hàn nhìn vào khoảng cảnh vật màu tối trong mắt thì chau mày lại, đưa tay chỉnh kính râm cô mới đeo cho mình, hắn nói trong tiếng gió mạnh:

"Không ngờ em còn chuẩn bị cả thứ này."

"Tất nhiên." Hôn hết đem theo để chặn lại đôi mắt yêu nghiệt của hắn, không thể để hắn mê hoặc người lương thiện được, đặc biệt là mấy cô gái ngây thơ ở chợ đêm.

Tư Cảnh Hàn không biết ý nghĩ này của cô, hắn chỉ có cảm giác lúc này quần áo cùng đồ phôi trên người của cô và hắn rất giống một cặp đôi nên hắn không từ chối bất cứ ý nghĩ nào của cô.

"Em muốn đến chỗ nào trước?"

"Chẳng phải anh bảo đi ăn trước sao?"

"Vậy em muốn ăn ở đâu?"

Hoắc Duật Hy chỉ đợi hắn nói câu này thôi, cô lập tức trả lời: "Quán ăn của ông bà chủ ở đường Giang Lang, cạnh bờ sông ấy."

Tư Cảnh Hàn nhíu mày lắc đầu: "Ồ đó thức ăn nhiều dầu mỡ lắm." Hắn nghĩ đến quán ăn bình dân có cây ngô đồng lớn ở cạnh bờ sông ấy thì không vui, lúc trước khi hắn còn là Tử Mặc thường đến đó với cô, thức ăn rất ngon, phong cảnh lại đẹp có thể nhìn thấy những tòa nhà chọc trời phía bên kia sông và bên cảng sầm uất luôn nhộn nhịp, tấp nập người nên lúc nào cũng đông, đặc biệt là dịp xế chiều đến tối, hơn cả gần khu chợ đêm nên càng đặc khách hơn.

"Ồ, chẳng phải anh nói từ đây đến tối đều do tôi quyết định sao?" Hoắc Duật Hy phân bua.

"Ngoại trừ chuyện này."

"Nhưng tôi cứ muốn ăn ở đó, lâu lắm rồi tôi không có ăn ở đó, mùi vị thế nào cũng sắp quên luôn rồi."

"Thế thì quên luôn đi."

"Anh vô lý!" Cô bắt mắt nhìn hắn, "Vì sao chứ, chỗ đó có gì mà không tốt, thức ăn dầu mỡ khi nào, lúc trước anh ăn chẳng phải còn khen ngon sao?"

Nhắc đến hai chữ "lúc trước", mặt Tư Cảnh Hàn càng đanh lại, giọng hắn trở lạnh, tuy không rõ ràng nhưng vẫn nghe ra lãnh ý: "Tôi không phải Tử Mặc

để cùng em ôn lại chuyện cũ."

Hoắc Duật Hy im bật, cô nhận ra từ lúc ở biệt thự đến giờ chỉ cần nhắc những việc có liên quan đến Từ Mặc hần sẽ lập tức trở mặt. Hần là đang lo sợ cô nhận nhầm bản thân trở thành Từ Mặc sao?

Nên hần không vui, nên hần viện lý do không chịu đến quán ăn đó?

Hóa ra Từ Cảnh Hàn cũng biết khó chịu vì chính bản thân mình sao?

Cô cười thầm trong lòng, nếu đã là cái gai trong mắt của hần thì cô không ngại đào nó lên cho hần tức chết luôn: "Thế theo lời anh nói ăn chỗ khác cũng được, nhưng buổi tối phải vào chợ đêm ăn que xiên nướng, chơi đập chuột, gấp thú, nhảy dance, lái ô tô mô hình..."

Mặt Từ Cảnh Hàn càng xám lại, thẳng thừng gạt ngang: "Không được, những chỗ đó phức tạp lắm."

"Nhưng mấy năm trước chúng ta đi cũng có làm sao đâu?"

"Tôi không thích."

Hoắc Duật Hy bày ra dáng vẻ đã hiểu, nhún vai: "Được rồi, đến công viên thì thế nào, ở đó có khu vui chơi cũng có nhiều trò để chơi lắm."

Vẫn là một địa điểm mang nhiều kỷ niệm với Từ Mặc nên Từ Cảnh Hàn lắc đầu: "Không, sẽ có người nhầm đến chúng ta."

"Vậy thì chúng ta về nhà đi."

Từ Cảnh Hàn ngạc nhiên quay sang hỏi: "Tại sao?"

"Chỗ có thể đi đều bị anh từ chối hết rồi còn đi chơi thế nào?"

Thấy cô tụt hứng nhìn ra ngoài cửa sổ Từ Cảnh Hàn mới ý thức được những chỗ cô có hứng thú đều bị hần gạt bỏ hết, còn những chỗ hần muốn đi cô chắc chắn không có hứng.

Bây giờ thì hần có chút hối hận việc đồng ý cho cô tự quyết những chỗ đi chơi, nhưng cũng không thể trở lời: "Nếu em không nhắc đến chuyện trước đây thì tôi còn có thể suy nghĩ."

"Thật sao?" Mặt của cô lại sáng lên, quay lại nhìn hần một lượt ý tứ trong đôi mắt của hần nhưng chỉ có một mảng đen to đùng của cái kính râm.

Từ Cảnh Hàn nhìn lại về phía trước, giọng hần có chút chuyên chế: "Đúng vậy, nếu em không nhắc thì có thể. Nhưng nếu em còn nhắc đến lúc trước thì tôi lập tức cho em xuống xe đi bộ."

"Thành giao!" Cô hét lên vui vẻ, hần hôm nay quá dễ để bàn chuyện làm ăn đi. Xem ra hần nói sẽ theo ý cô là thật, cô còn không biết tận dụng sẽ hoang phí biết bao nhiêu.

Kể từ lúc đó trên suốt chặng đường Hoắc Duật Hy không ngừng nói những chuyện vui vẻ, đặc biệt không hề động đến một chữ trước đây, tuy không đầu vào đầu nhưng vẫn làm tâm tình của Từ Cảnh Hàn trở lại tốt hơn, hần cho xe theo ý cô đến quán ăn cạnh bờ sông kia, tìm một chỗ rồi đậu xe vào bãi đỗ công cộng ngay lân cận cách đường lộ hai chiều.

Tuy nói dễ dàng như vậy nhưng làm lại chẳng dễ chút nào, chuyện một người lái siêu xe đến quán ăn bình dân đã tạo nên một làn sóng tò mò và phấn khích để người xung quanh bàn tán. Mà đáng này địa điểm đỗ xe lại ngay giữa đường chẳng khác nào mở thêm một show trình diễn, cũng vì chiếc xe của Từ Cảnh Hàn mà đội giữ xe phải cử ra người đặc biệt trông giữ chiếc xe, vì nếu có mất mát gì họ cũng đền không nổi.

Nói đến việc để người khác bàn tán thì không chỉ riêng chủ đề chiếc xe đắt giá mà quan trọng là chủ nhân của chiếc xe hạng sang kia còn có dáng vẻ bắt mắt còn hơn cả nó, nam cao lớn, tuấn tú phi phàm, nữ nhỏ nhắn, xinh đẹp, sành điệu. Dù rằng cả hai đều bị che khuất nửa khuôn mặt bởi kính râm nhưng chắc chắn phải đẹp như vậy.

Dù có hàng trăm ánh mắt nhìn mình nhưng Hoắc Duật Hy chẳng thấy ngại ngùng chút nào, cô chọn một góc dựa lưng về phía những người khách còn lại, vừa đến nơi cô liền ngồi sà xuống, gọi một chục mồi khác nhau.

Từ Cảnh Hàn đi phía sau thấy thế thì vuốt mũi, ngồi xuống ghế nói nhỏ với cô: "Em thấy bản thân còn chưa đủ nổi bật à, lại dám gọi một lượt mười món?"

"Anh là phú cường mà, còn keo kiệt với tôi mấy món sao?" Cô không đồng tình với cách nghĩ của hần.

Từ Cảnh Hàn đương nhiên không có ý đó nên hần lựa chọn không nói nữa, nhưng kết quả đem ra một bàn thức ăn toàn đồ cay khiến hần suýt dựng đứng lên.

Từng chỗ tế bào trong cơ thể vừa ngửi được mùi ớt bắt đầu đập phá, chúng khóc than những màu sắc bắt mắt kia làm chúng thờ không được, mà đau đốn lên.

"Phụ nữ không ngoan, em cố tình chơi tôi?"

Hoắc Duật Hy gấp thức ăn lua vào miệng mấy cái liền mới chép chép uống nước ngọt trong ly: "Tôi chơi anh cái gì cơ?"

"Vì sao toàn là đồ cay?"

"Anh không ăn được sao?"

Tư Cảnh Hàn khó chịu gật đầu.

"Ồ hay, vậy mà tôi cứ tưởng anh khác Từ Mặc, anh ấy không ăn được đồ cay, còn anh thì ăn được chứ!" Cô mỉa mai nói. "Xin lỗi nha, tôi không biết, ai bảo anh nói không được đem Từ Mặc ra hoài niệm."

Lần đầu tiên Tư Cảnh Hàn biết cảm giác bị chơi xỏ mà phải cứng họng là gì, hần nhìn chăm chăm Hoắc Duật Hy, cô vẫn thản nhiên ăn ngon lành.

Lát sau ăn được một đĩa mực nướng cay, cô mới ngẩng đầu lên bổ sung: "Nếu như anh nói thì xem ra anh cũng muốn ăn với tôi sao?"

Tư Cảnh Hàn nhìn cô nhưng không trả lời. Cô càng cười tươi hơn: "Vậy mà tôi cứ tưởng anh ăn ở biệt thự đủ rồi nên chỉ gọi cho bản thân mình thôi. Còn nếu như anh cũng muốn ăn thì bây giờ gọi tiếp vậy."

"Bà chủ!" Dứt lời cô lập tức kêu lên, bà chủ gần đó quay sang vừa nhìn thấy Hoắc Duật Hy và Tư Cảnh Hàn liền cười tươi hơn: "Ra là cô cậu, lâu rồi không gặp, càng ngày càng đẹp ra nha, lại còn trở thành phú hào lái cả siêu xe, thế nào bây giờ ra trường kiếm việc làm rất tốt sao?"

Bà chủ không ngừng hỏi, Hoắc Duật Hy lại càng không từ chối trả lời mà viện ra một lượt các câu chuyện không thật để phô trương vì sao giàu có đến thế, Tư Cảnh Hàn ngồi đối diện chờ hai người kia nói chuyện đến khi uống hết cốc nước lọc vẫn chưa xong.

"Còn nữa nha, chính là cậu trai này, lần trước cái gì mà Tư thị tổng tài lộ mặt làm rùm beng một trận, tôi vừa nhìn thấy còn giật nảy mình tưởng là cậu đây. Không ngờ trên đời lại có người trông giống nhau như vậy, ha ha ha..."

"Đúng vậy, lúc chúng con ra ngoài người khác cũng thường bảo vậy." Hoắc Duật Hy cũng hòa theo, cô nhìn mái tóc Tư Cảnh Hàn bị gió thổi hơi bù xù khác với tạo hình tóc vuốt ngược thẳng thớm, vào nếp trên tivi trong lòng thầm cảm thấy may mắn.

Nhắc đến chuyện giống nhau như đúc này bà chủ lại cùng Hoắc Duật Hy cười một trận dài. Tư Cảnh Hàn đợi không nổi nữa đành đưa tay ho khế.

Cũng may bà chủ phát hiện điểm lạ thường trên nét mặt của, lập tức vỗ trán kêu lên, "Áy chết, tôi nhiều chuyện quá, thế cô cậu muốn gọi thêm món gì để tôi mang ra." Hoắc Duật Hy cũng vờ ngây thơ hỏi hần: "Thế nào, anh muốn ăn cái gì?"

Tư Cảnh Hàn không thèm nhìn cô, cầm thực đơn lên chỉ cho bà chủ xem, ngoài ra không nói thêm lời nào.

Cô nhượng mảy dắc thẳng, xem anh còn hống hách được không, đối chết anh đi!

Lúc bà chủ lần nữa mang thức ăn ra thì Tư Cảnh Hàn vẫn mặt lạnh với cô, suốt buổi ăn hần không nhìn đến cô một lần khiến cô chột dạ, tốt bụng gấp thức ăn để vào bát của hần nhưng hần lại hất đĩa của cô ra.

Xem ra là hần giận thật.

Cô suy nghĩ có khi nào mình đùa quá quá trốn rồi không?

Dù sao hai người đi chơi cũng không nên tạo ra không khí xa cách nặng nề thế này mà. Hần cũng đã cố chiều cô nhiều rồi, cô cũng không nên đối với sự nhẫn nại của hần mà chấp nhứt trẻ con như vậy.

Vẫn là cô chịu thua hiệp năn nỉ trước vậy.

"Tư Cảnh Hàn, thức ăn có hợp khẩu vị không?"

Hần lặng thinh.

"Có cần tôi gọi thêm nước cho anh không?"

Không trả lời.

"Hay là ăn xong chúng ta không vào chợ đêm nữa, đến một địa điểm mà anh chọn nha?"

Làm lơ.

Hoắc Duật Hy chu môi, nghĩ nghĩ thế nào không biết mà bóc một cái càng cua lớn, tách lấy phần thịt trắng không để bị dính phần gia vị cay, lần này không để vào bát của Tư Cảnh Hàn mà trực tiếp đưa đến bên môi của hần.

"Xin lỗi mà... Đừng mặt nặng mày nhẹ nữa, xem như vừa rồi là tôi không hiểu chuyện ha?"

"..." Tư Cảnh Hàn nhìn miếng thịt cua sát bên miệng mình, đôi môi mấp máy hơi run lên, hần nẻ đi.

"Hừ... Đi mà, anh đại nhân không chấp nhận tiểu nhân giờ trò mà." Hoắc Duật Hy càng đáng thương cầu xin, giọng nũng nịu hết mức: "Chẳng lẽ anh định giận tôi thật, thế đi chơi còn ý nghĩa gì nữa? Thà rằng tôi đi về còn hơn."

Đôi mắt phượng của người đàn ông đánh một cái do dự, cô thấy thế liền thừa thế xông lên: "Này, một miếng thôi, liền vui lên mà."

Nhìn dáng vẻ cực nhọc của cô chòm về phía mình, bàn tay trái cầm đũa của Tư Cảnh Hàn lặng lẽ xiết lại, thấy trong đôi mắt của cô đầy hi vọng và thành khẩn, hần lại liếc nhìn miếng thịt cua trắng tươi, bàn tay lặng lẽ thả lỏng ra, hần mở miệng ăn miếng thịt cua lớn kia.

Hần chịu ăn vào, Hoắc Duật Hy lập tức nở nụ cười tươi rói nhưng vẫn vờ không hài lòng: "Sao nhìn anh ăn chẳng ngon miệng gì vậy, gượng ép lắm sao?"

"Ừ." Người kia nhạt mặt nói, sau khi nuốt xuống thì bỏ sung: "Dễ dàng tha thứ cho em như vậy có chút không hài lòng."

"Hừ, không tha lỗi cho tôi là quý hẹp hòi." Cô ngạo kiều phản bác.

Mặc Lạc Phàm về đến nhà đã nghe tiếng lục lọi từ trên tầng truyền đến, ban đầu anh nghĩ là có trộm nhưng lại thấy bất hợp lý, có Nam Nam ở nhà thì có trộm làm thế nào?

Hả? Chẳng lẽ bọn họ làm gì Nam Nam rồi mới trộm đồ sao?

Nghĩ đến đây anh hoảng cả lên xông lên tầng, om sòm gọi: "Nam Nam! Nam Nam!"

"Àm."

Cửa bị đá ra, bên trong không có tên trộm nào chỉ có Nam Nam hết hồn nhảy cẫng lên, sau khi thấy người vào là Mặc Lạc Phàm thì không nói gì nữa, cúi xuống tiếp tục thu dọn đồ đạc.

Mặc Lạc Phàm thấy cô cho quần áo vào va li thì càng bất ngờ, gấp gấp đi đến: "Em làm sao vậy, sao lại dọn đồ thế?"

"Tôi sẽ chuyển đi! Chuyển đi ngay lập tức!"

"Soạt soạt soạt!"

"Sao lại chuyển đi? Tại sao hả?" Mặc Lạc Phàm hỏi dồn, chặn tay ngăn hành động của cô lại, có chuyện gì mà cô nhóc này lại vờ lẽ sống chết đòi đi thế này?

Nam Nam giật cánh tay ra khỏi anh, ánh mắt đỏ hoe: "Hừ, tôi không thèm ở đây nữa. Bạn nữ của viện trưởng sắp dọn qua đây rồi, tôi còn không đi sẽ bị người ta dùng chổi quét ra cửa mắt!"

"Sao cơ?" Mặc Lạc Phàm càng không hiểu làm sao? "Bạn nữ nào?" Anh có phụ nữ nào chuyển đến đây đâu?

Nam Nam chỉ xuống tầng: "Còn không phải, anh đừng gạt Nam Nam, có một cô gái gọi đến, nói giọng ngọt ngào bảo: Phàm, tối nay em qua nhà hầu hạ anh nha!"

Mặc Lạc Phàm nhảy dựng lên, lắc đầu liên tục: "Tôi không có, Nam Nam em nhất định phải tin viện trưởng, tôi không có!" Anh liên tục thề thốt nhưng quan trọng Nam Nam không tin tưởng lời của anh.

"Hừ, anh còn định gạt anh, người ta gọi đúng vào điện thoại ở nhà, kêu luôn cả tên anh, còn không phải? Tôi có nguồn mới tin! Tôi phải đi!" Càng nói cô càng quyết liệt hơn, đẩy anh đang vùng vằng ngã ngửa xuống giường, bản thân giận dữ tiếp tục gom đồ bỏ vào va li.

Nam Nam cô tuy ngốc một chút, nghèo một chút nhưng cũng có cảm giác, cũng thấy tự ái và khó chịu. Cô càng không hiểu sao viện trưởng của cô lại có thể là người như thế, một mặt nói với cô đủ điều tốt đẹp, sau lưng lại làm chuyện xấu xa.

Ồ, hay thật? Cô sắp khóc rồi đây này! Càng nghĩ càng âm ứ, nhưng mà không biết lý do để mình âm ứ là gì. Cô có là gì của viện trưởng đâu, ồ, đúng thật, cô được thuê đến đây để làm việc nhà và trông cửa lúc anh ta đi vắng mà. Cô cóc phải là cái gì!

"Tôi sẽ đi, đi ngay lập tức cho anh xem, hức!"

Mặc Lạc Phàm khóc không ra nước mắt, thế này là thế nào? Anh lại chọc đến ông trời con nào rồi mà bị hại đến cửa nhà gà bay chó chạy thế này.

Anh nhớ rõ ràng anh không chọc đến tiểu tổ tông nào mà?

Nếu có thì ông trời nhỏ đó ơi mau mau nói cho anh biết anh đã phạm tội gì đi..

"Nam Nam, đừng đi mà..."

"Hắt xì!" Đây là lần thứ ba Hoắc Duật Hy hắt xì, Tư Cảnh Hàn thấy thế lấy khăn tay đưa cho cô.

"Không biết tên khốn nào nhắc tôi thế không biết, đang ăn ngon lại bị làm phiền." Cô vừa nhận khăn tay vừa ai oán.

"Không được nói tục." Tư Cảnh Hàn nhắc nhở, cô không nói nữa, nhưng vẫn âm thầm phì nhổ kè khiến mình hắt xì.

Tư Cảnh Hàn thăm nghĩ đến Mặc Lạc Phàm, chẳng phải Hoắc Duật Hy không vừa ý tên đó chê bai cô múp míp sao, một thủ thuật nhỏ chắc bây giờ đã khiến tên đó vò đầu bứt tóc kêu than ở nhà.

Điểm yếu của Mặc Lạc Phàm là Nam Nam, mà điểm yếu của Nam Nam là đủ rất ngốc và dễ tin người.

"Xong chưa, chúng ta đi." Thấy Hoắc Duật Hy ăn không vào nữa hần bèn đề nghị.

Hoắc Duật Hy gật gật đầu, đứng lên. Cô mang hần đến đây đúng là còn nhiều chỗ chưa đi lắm, nói thế nào cũng nên tranh thủ thời gian một chút.

"Đây là hóa đơn." Bà chủ tươi cười đưa cho Hoắc Duật Hy, cô lại nhét vào tay Tư Cảnh Hàn, "Này, tính tiền đi."

Tư Cảnh Hàn gật đầu, sờ vào túi quần, rất lạ là không có ví, hần lại sờ vào trong áo, cũng không có.

Đôi mày kiếm hơi nhíu lại, sờ kỹ thêm một lần nữa phát hiện cũng bằng không. Lúc này chợt nhớ ra lúc thay quần áo hần không có lấy ví từ tây trang ra. Cho nên bây giờ, trên người hần một xu cũng không có!

"Sao thế?" Hoắc Duật Hy thấy hần đứng mãi không chịu mở ví nên bước tới hỏi nhỏ. Thấy Tư Cảnh Hàn đứng cứng ngắc không trả lời thì sực nhớ:

"À, anh không đem có tiền mặt à. Vậy quẹt thẻ đi, bà chủ, ở đây có máy phải không?" Cô vui vẻ quay sang hỏi bà chủ.

"À, có có, cậu vào trong là được."

Mặt Tư Cảnh Hàn đen lại, túm lấy Hoắc Duật Hy kéo sang một bên, đề giọng thấp không thể thấp hơn, thậm chí có điểm dè dặt vào khó khăn: "Tôi... không mang ví theo, em có tiền không?"

"Sao sao?" Cô nghĩ mình nghe nhầm.

Tư Cảnh Hàn hơi bực, rít từng chữ qua kẽ răng: "Không đem tiền!"

!!!

Hoắc Duật Hy tròn mắt quan sát sắc mặt Tư Cảnh Hàn càng thêm tối tệ, cô biết hần không phải là đang đùa với mình. Chuyện này khiến cho cô chết đứng tại chỗ không nói nên lời, cứ đứng nhìn hần trân trối đến nỗi Tư Cảnh Hàn phát đỏ mặt.

Giọng hần có chút gấp: "Em có đem không?"

"A..." Cô sừng sốt kêu một tiếng rồi nói vào tai hần: "Không... không có. Tôi tưởng anh đem nên không có mang gì cả."

"Thế... phải làm thế nào? Trong ba lô của em không mang thật sao?"

Hoắc Duật Hy gật gật đầu, trong đôi mắt từng tia sáng kì dị bắn ra liên hồi. Tư Cảnh Hàn chau mày suy nghĩ, "Em có mang điện thoại không?"

"Ồ, để tôi xem." Cô mở ba lô ra lục lọi một hồi rồi kêu: "Trời ơi, không có, anh cũng không mang à?"

Tư Cảnh Hàn gật đầu, lần đầu trong đời hần gặp loại tình huống này, không biết nên cảm thấy buồn bực hay buồn cười đây.

"Vậy chúng ta phải làm thế nào?" Cũng là lần đầu hần không thể tự mình giải quyết chuyện còn con này mà chờ ý kiến của Hoắc Duật Hy.

"Còn thế nào nữa, trên người có vật gì giá trị thì mau cời ra để lại làm tin, sau đó về nhà lấy tiền đến chuộc." Cô rất dễ dàng đưa ra cách ứng phó, sau đó nhìn Tư Cảnh Hàn một lượt lại nhún vai: "Anh thấy đó trên người tôi thì không có đeo thứ gì rồi, nên anh chịu thiệt một chút... cời nó để lại." Cô chỉ chỉ vào chiếc nhẫn trên ngón áp út tay phải của hần.

"Không được." Hần lập tức từ chối.

"Thế cời quần áo ra cũng được."

"Càng không thể!"

"Thế thì ở lại rửa bát trừ nợ, hứ!" Cô thẳng thừng đẩy hần ra. "Nhưng nói rồi, tôi bị thương còn chưa khỏi hần nên tôi sẽ không làm cùng anh đâu, anh tự

mà giải quyết đi." Nói xong cô còn sờ sờ lên miếng băng dán trên mặt, lúc này bà chủ hỏi cô làm thế nào bị thế này cô chưa nói là do lỗi của hấn làm ra đâu, khiến cô đi chơi mà còn chịu về xấu xí y hệt con vẹt rừng.

"Em..."

"Sao thế, có chuyện gì sao?" Bà chủ thấy hai người đứng một bên to nhỏ mãi thì lên tiếng quan tâm.

Hoắc Duật Hy cười sáng lạng bảo: "Không sao, bà chủ phiền bà chờ một chút nữa."

"Được được, cô cậu cứ thông thả." Bà chủ niềm nở đáp, dĩ nhiên bà không nghĩ hai người ăn mặc đẹp đẽ, đi xế hộp cao cấp lại không có tiền mà ăn quịt mình.

Tư Cảnh Hân bị hỏi thúc đương nhiên gắp, hấn đưa cánh tay dài kéo Hoắc Duật Hy quay lại, cô tỏ vẻ không mấy quan tâm: "Cái gì đây?"

"Cách khác được không?"

"Anh nghĩ còn cách khác sao? Haiz... tôi là phụ nữ, nhiều lắm sĩ diện không bằng đàn ông các anh, chuyện xấu hổ này sẽ nhanh qua đi, nhưng là anh có quên được không, đời nào Tư tổng đi ăn mà lại không có tiền trả, xấu hổ chết được. Nên anh mau mau, tháo nó ra, đưa đây cho tôi, đảm bảo sẽ hải ra tiền ngay!" Cô lại vỗ vỗ lên bàn tay xinh đẹp của hấn, thúc giục.

Ai ngờ Tư Cảnh Hân sau một hồi chần chừ đã tháo chiếc nhẫn ra thật, đưa cho cô.

Mắt của Hoắc Duật Hy lập tức sáng lên: "Như thế này có phải ngoan không, anh yên tâm giá của chiếc nhẫn này chắc chắn sẽ xứng với nó."

"Em không phải nói chỉ cầm làm tin thôi sao?"

"Không, tôi đổi ý rồi, tôi phải mua lại nó, tiền trao cháo múc." Vừa nói xong cô đã xoay người lần nữa mở ba lô, từ trong ví con lấy ra một cái thẻ đen xoay xoay để vào tay Tư Cảnh Hân. "Đây, tiền của anh đây."

Xem nào, mua được cái nhẫn bằng chính tiền của hấn có phải hời quá rồi không. Cô đúng là thông minh mới không khai ra mình có đem cả khối tài sản, bây giờ mới mua được vật tốt với giá hời.

"Anh nói xem, có phải... Ồi... Anh làm gì thế, sao lại giật nhẫn của tôi, tôi đã mua rồi mà, trả đây."

Cô muốn xông tới nhưng Tư Cảnh Hân chỉ giờ một sai tay đã giữ cô cách mình một khoảng xa, cầm trong tay cái thẻ đen và chiếc nhẫn, hấn lạnh giọng: "Không ngờ chỉ muốn thử em, nhưng kết quả em lại dám lừa tôi thật. Con nhóc hư hỏng này, sau này có tin tôi đóng băng hết thẻ ngân hàng đã cho em không?"

Hoắc Duật Hy biết mình đã bị hấn lừa đảo ngược lại, đã tự khai ra bản thân có đem tiền nên âm ức vô cùng, cô đẩy cánh tay hấn ra: "Hứ, không bán thì thôi, hà cớ gì đóng băng thẻ của tôi, trả thẻ đây." Cô hùng hổ nói, vuron tay.

Tư Cảnh Hân mặt lạnh quay đi, không hơi sức trả lời cô nữa mà thẳng gót tiến về phía trong quán ăn để tính tiền, bỏ cô ở đây giậm chân đá gót, không ngừng mắng hấn là đồ đại gian thương! Đại lừa đảo! Tuy vậy hấn cũng chẳng hề hấn gì mà quay lại lắng nghe cô mắng.

Cô gái ở quầy tính tiền vừa thấy Tư Cảnh Hân liền nhận ra hấn, lập tức nở nụ cười như hoa: "Anh đẹp trai, lâu rồi không gặp, càng ngày càng đẹp trai nha. Thế nào, cô gái đi cùng anh đâu?"

"Ồ bên ngoài." Tư Cảnh Hân ngắn gọn trả lời, có điều không lạnh lùng như bình thường, dù sao người quen hấn trước đây điều nghĩ hấn là Tư Mặc. Tuy là vậy cô gái kia cũng thấy so với trước đây người này hình như khác đi mấy phần.

Nhận lấy thẻ đen từ tay Tư Cảnh Hân cô gái càng thêm tò mò và kinh ngạc, không ngờ chỉ mấy năm mà người này lại còn dùng đến thẻ đen. Vừa đẹp trai vừa có tiền đúng là khiến người ta không rời mắt. Trong quán lúc này có rất nhiều người đã quay lại về phía bên này quầy tính tiền, đặc biệt là mấy cô gái trẻ, thậm chí có cả sinh viên nam. Ngoại trừ dáng vẻ quá bắt mắt của hấn thì còn vì lý do đây là bộ phận người hay dùng mạng thông tin và báo mạng nhất nên dễ dàng người đang đứng ở quầy tính tiền kia có dáng vẻ rất giống Tư Cảnh Hân - cái tên được nhắc đến nhiều nhất hiện nay trên phương tiện đại chúng.

Cô gái ở quầy tính tiền cũng nhìn Tư Cảnh Hân thêm vài lần bèn dè dặt nói: "Trông anh thật giống Tư Cảnh Hân, ban đầu còn tưởng là một người." Cô gái kia nói y hệt bà chủ của mình.

Tư Cảnh Hân không thay đổi thái độ, nhàn nhạt đáp: "Là người giống người thôi."

"A... cũng phải, trước đây anh còn là sinh viên tới lui chỗ này thì ngài ấy đang làm tổng tài rồi, sao có thể là một chứ!"

Bây giờ loáng thoáng nghe cô gái kia nói thế những người còn lại trong quán mới bán tin bán nghi trở lại cuộc trò chuyện của mình, nhưng vẫn có không ít cô gái nhìn mãi về phía Tư Cảnh Hân với đôi mắt say mê, si dại.

"Cô đòi giúp tôi đổi ra một ít tiền mặt... và vài đồng xu nữa." Mặc kệ những ánh nhìn kia, hấn chỉ dặn dò cô gái ở quầy tính tiền mà không nhìn đi đâu một lần nào cả.

"Vâng."

Cô gái kia lại thao tác thêm vài lần nữa mới gửi trả thẻ cùng một ít tiền mặt cho hắn: "Của anh đây."

Tư Cảnh Hàn đưa tay ra nhận lấy, cô gái nhìn cánh tay trắng nõn của hắn một cái, lập tức nói: "Anh đẹp trai, hình như cánh tay của anh phát ban đỏ thì phải. Có sao không?"

Tư Cảnh Hàn nhìn cánh tay của mình đôi mắt lướt qua một tia bất thường nhưng vẫn bình thản trả lời, "Không sao, chỉ là côn trùng cắn thôi." Sau khi để tiền vào túi, hắn lặng lẽ kéo tay áo khoác xuống che khuất cổ tay rồi lập tức trở ra ngoài để lại sự tiếc nuối khôn nguôi trong mắt nhiều người, khi mà chưa ngắm đủ cảnh đẹp mà chưa chi cảnh đẹp đã vội chạy mất.

Hoắc Duật Hy thấy Tư Cảnh Hàn đi ra, theo phản xạ cô chạy đến: "Sao lâu thế, thẻ của tôi đâu?"

Vẫn là bộ dạng tham tiền đó khiến Tư Cảnh Hàn không hài lòng: "Lần sau còn dám nghịch ngợm như vậy không?"

"Không đâu, mau trả đây." Cô nhìn giáo dục để coi hắn để thẻ đen ở đâu rồi.

"Đây là thẻ của tôi." Tư Cảnh Hàn lùi lại một bước, tránh né tầm nhìn của cô.

"Nhưng anh đã cho tôi rồi, nên nó là của tôi mới đúng." Cô cãi lý, gần như cả người sắp quắp lên người hắn để lấy lại cái thẻ, vì ở chỗ đông người nên Tư Cảnh Hàn cũng không thể trêu cô thêm đành đưa thẻ cho cô nhưng không nói việc hắn đòi lấy tiền mặt giữ trong người.

Lấy lại được bảo bối, Hoắc Duật Hy muốn hôn nó mấy cái liền, nén lại xúc động cô ôm nó bằng hai tay, đề phòng nhìn Tư Cảnh Hàn: "Nói cho anh biết, hôm nay đi chơi là tôi đây bao anh, đừng có mà lớn giọng bắt nạt tôi!"

"Vây một lát em tự bắt taxi về đi." Nói đoạn, Tư Cảnh Hàn muốn đi về xe mình thật khiến Hoắc Duật Hy hoảng lên kéo áo hắn lại, Tư Cảnh Hàn lập tức đẩy cô ra, lấy áo che cổ lại.

Hoắc Duật Hy tưởng hắn giận thật, gấp gấp nói: "Này, anh về thì tôi đi chơi với ai, tôi không nói chuyện với thái độ kiêu căng đó nữa, anh đừng về."

Tư Cảnh Hàn nhìn cô không nói gì, cô ra sức gạt đầu tỏ vẻ mình nói là thật. Hắn vẫn không nói gì nhưng đi theo hướng ngược lại với bãi đỗ xe, là phía của công viên.

Hoắc Duật Hy biết hắn chịu đi tiếp nên nhanh chân chạy theo sau lưng hắn.

Ở công viên có một khu vui chơi rất lớn, có cả mấy trò chơi mà chợ đêm không có, Hoắc Duật Hy đến đây cứ như chuột gặp gạo, chạy nhảy khắp nơi, thấy trò nào liền chơi trò ấy.

Tư Cảnh Hàn đi theo cô bị cô kéo vào chơi mấy trò cảm giác mạnh, dù sợ độ cao cô vẫn cứ khăng khăng đi cho được tàu lượn siêu tốc, tàu điện trên cao, tháp rơi tự do, vòng quay khổng lồ... lần này cũng như những lần trước cô vẫn la hét tán loạn và cười sặc sụa khiến hắn không phân biệt là cô sợ hay đang thích thú.

"Em vừa mới ăn xong chơi mấy trò đó không thấy khó chịu sao?"

Cô lắc đầu, xoắn tay áo chuẩn bị vào chỗ đập chuột.

"Cũng mệt rồi, có khát không, tôi mua nước cho em."

"Được, có tiền lẻ ở trong ba lô ấy, anh tự lấy ra đi." Cô không để tâm lắm gạt đầu, chủ yếu là quan sát con chuột đang thục ló trước mặt để đập trúng nó.

"Vây đứng ở đây chơi, đừng chạy đi đâu đó, tôi quay lại ngay."

"Biết rồi."

Tư Cảnh Hàn nhìn cô một lần rồi mới rời đi.

"Bộp bộp bộp."

"Chết này! Chết này! Tư Cảnh Hàn chết này! Đập cho anh chết này!" Ở đây Hoắc Duật Hy vừa đập vừa mắng thỏa thích, lòng thoải mái không sao diễn tả được.

Nhà vệ sinh công cộng.

"Rào rào rào."

Từ dĩa dây truyền đến những trận co thắt liên tục khiến Tư Cảnh Hàn cúi mặt không ngừng nôn thốc nôn tháo vào thùng rác.

Hắn nặng nhọc cất bước ra ngoài, đến bồn rửa tay xả nước hết công suất để rửa mặt và súc miệng.

Vết ban đỏ đã lan ra gần đến bàn tay, rất may trên mặt vẫn chưa sao?

Vừa mới nhà nước ra, muốn lấy khăn tay ra lau nhưng chưa lấy được lại phải nôn thêm một trận khiến dạ dày cũng muốn nhào ra ngoài.

Lúc trở ra từ nhà vệ sinh mặt hắn đã trắng bệch không càng sắc huyết, khó khăn đi đến hộp điện thoại công cộng, hắn dùng tiền xu đổi được ở quán ăn bỏ vào, rồi ấn số gọi đi. Bên kia rất nhanh đã bắt máy, giọng của hắn cất lên nghe rất khàn: "Cậu tới đâu rồi?"

[Minh vào khu vui chơi rồi, cậu đang ở đâu?]

"Ở hộp điện thoại số ba."

[Trời ạ, cậu điên thật rồi, nhưng ăn không nhiều thật không đó?]

"Thật, bót cầu nhau, qua nhanh đi... nếu không cô ấy sẽ đi tìm."

[A, thấy rồi, tới ngay.] Mặc Lạc Phàm vừa cầm điện thoại vừa ôm hòm thuốc hối hả chạy về phía hộp điện thoại bằng tốc độ nhanh nhất.

Ở đây Tư Cảnh Hàn chống trán nhìn thấy bóng dáng anh đang lật đặt mò qua, đôi môi mỏng nhếch lên một chút, nhưng mồ hôi lạnh trên trán của hắn vẫn không ngừng rỉ ra.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76-3: Lần đầu cũng là lần cuối (3)

Mặc Lạc Phàm đi đến kéo Tư Cảnh Hàn từ trong hộp điện thoại ra, hai người ngồi ở đây ghé dưới gốc cây.

Mặc Lạc Phàm kéo cánh tay áo của hắn lên xem, dựa vào lượng ban đỏ xuất hiện anh nhủ chặt mày:

"Quái, sao nghiêm trọng thế này? Cậu nói ăn ít mà, chẳng lẽ cậu ra gió?"

"Ừ." Là lúc nãy đi tàu lượn với Hoắc Duật Hy.

Mặc Lạc Phàm dựng phất dậy, giận đến phát run chỉ vào mặt Tư Cảnh Hàn: "Cậu giỡn với mình à, có phải lần đầu cậu bị dị ứng đâu mà không biết bản thân ra gió lớn sẽ phát ban nặng thêm? Cậu đang là muốn chọc cho bản thân sớm nhập viện sao?"

"Minh không yếu ớt như vậy." Tư Cảnh Hàn xoa xoa thái dương bị Mặc Lạc Phàm cắn nhằn đến đau nhức.

Không phải nói đây là lần đầu cũng là lần cuối sao, bây giờ một lượt không làm hết thì có khi sau này cũng không bao giờ có thêm cơ hội cùng cô làm được nữa.

"Ha, không yếu ớt, vậy mà khi đi đặc huấn ba ngày một trận nhẹ, năm ngày một trận nặng, tháng đầu tiên đã vào bệnh viện quân khu bốn lần vì những lý do không đâu. Có muốn mình nhắc lại không?" Mặc Lạc Phàm xoay độc ánh mắt về gương mặt trắng bệch của Tư Cảnh Hàn, anh nhận ra bản thân so với tên này còn tốt hơn nhiều, dù anh bình thường cả lợ phờ phát nhưng khởi đầu của anh không đến nỗi thê thảm như hắn - một tên bại trận!

Tư Cảnh Hàn không trả lời anh nữa mà mở miệng thở dốc, anh thấy thế thì lăm bầm mắng nhiếc rồi kéo hộp thuốc của mình ra, kê thuốc.

"Này, uống cái này vào trước." Dù sao anh hối hả chạy đến đây cũng là để cứu người mà, không thể vì tức giận mà bỏ hắn chết được.

Tư Cảnh Hàn nhận lấy thuốc, mở nắp chai nước khoáng anh chuẩn bị sẵn uống mấy ngụm liền. Mặc Lạc Phàm nhìn khí sắc trên mặt hắn lại than thở nhưng khí thế đã giảm hẳn sự hung hăng: "Cậu đứng là tự tìm đường chết, biết là thuốc độc mà cũng dám nuốt vào sao?"

Tư Cảnh Hàn vẫn không trả lời, hắn không đủ hơi sức để cùng anh tán gẫu. Thế nên vẫn chỉ có mình Mặc Lạc Phàm độc thoại: "Cậu giống học sinh tiểu học lắm rồi đấy, chỉ đi chơi thôi mà cũng phải đem luôn đội ngủ y tế đi theo phòng bị, ngay cả bản thân mình nên ăn cái gì, không nên ăn cái gì cũng không biết, đúng là tùy hứng, giống Tiểu Duật Hy lắm rồi. Nhưng cái này không nói, cậu tùy tiện lại kéo luôn mình vào, cậu có biết không Tư Cảnh Hàn, mình đang ở nhà giải quyết chuyện Nam Nam bỏ nhà ra đi đấy, chưa xong đâu vào đâu đã giật một giật hai chạy ra đây tìm cậu, có khi bây giờ quay về Nam Nam kia đã cắn đứt dây thừng bỏ chạy mất rồi, cậu nói có tội nghiệp mình không, cậu có đền được tên Nam Nam khác cho mình không?"

Tư Cảnh Hàn vẫn lặng thinh, Mặc Lạc Phàm lại nói: "Nhưng sao cậu lại dùng điện thoại công cộng vậy, điện thoại đâu?"

"Không có đem." Bấy giờ hắn mới trả lời.

Mặc Lạc Phàm ồ một tiếng hiểu ra, xem đồng hồ đủ năm phút anh lại kéo cánh tay của Tư Cảnh Hàn lên xem. Đổi thái độ, ra giọng bác sĩ:

"Ăn không nhiều, vậy là bao nhiêu?"

"Khoảng một muỗng."

Mặc Lạc Phàm gât gât đầu, lại mượn thế mắng: "Đúng là ngốc. Nhưng mà Tiểu Duật Hy vẫn không biết cậu bị dị ứng thịt cua sao?"

Tư Cảnh Hàn lắc đầu.

"Ha, cũng hay thật, không biết làm sao trước đây cậu qua mặt được cô ấy nữa."

Tư Cảnh Hàn lại không trả lời, đương nhiên có một lý do để hắn giấu cô chuyện này.

Lúc trước, khi cô đi ăn hải sản luôn nói: Tối nữa nếu lấy tôi nhất định lấy một người có chung sở thích ăn uống với tôi, đi ăn phải biết bóc vỏ tôm, tách thịt cua cho tôi thể này này. Không được quá kén ăn, ăn chua không được mà ăn cay cũng chẳng xong. Giống như anh vậy đó Tiểu Bạch, là rớt chắc rồi.

Cũng từ đó ngoại trừ việc hắn không ăn được đồ cay bị cô phát hiện thì hắn không nói thêm bất cứ loại thức ăn nào mà mình ăn không được cho cô biết. Hắn sợ bị châm rớt.

Bấy giờ nghĩ lại, cảm thấy thật buồn cười. Tất cả là do hắn nghĩ nhiều rồi, bởi vì khi hắn đã là Tư Cảnh Hàn thì cho dù thế nào hắn cũng phải bị rớt thôi.

Đến thêm mười lăm phút sau, cảm thấy bản thân đã tốt hơn hắn mới đứng dậy, hỏi Mặc Lạc Phàm: "Nước của Hoắc Duật Hy đâu?"

Mặc Lạc Phàm đưa cho hắn, cũng là anh giúp hắn mua, quả nhiên người tận lực nhất để cho hắn và Tiểu Duật Hy đi chơi vui vẻ chỉ có Mặc Lạc Phàm anh thôi.

Biết Tư Cảnh Hàn phải đi, anh bèn dặn dò thêm lần nữa: "Nhớ một giờ sau uống thêm một liều nữa, tránh ra gió mạnh, tuyệt đối phải làm."

"Ừ, mình sẽ chú ý. Hôm nay có lỗi với cậu rồi." Tư Cảnh Hàn vỗ vỗ vào lưng anh, thật lòng nói.

"Không cần áy náy cũng không cần cảm ơn, chỉ cần cậu cho người điều tra giúp mình tên độc ác nào không có mắt gây họa bên ngoài rồi đổ vỏ lên đầu mình, làm mình bị Nam Nam cách mặt rồi." Nói đến đây lông tóc của anh lại dựng lên căm phẫn.

Tư Cảnh Hàn đi được năm bước thì dừng lại, nhìn về phía anh: "Hình như cậu hiểu lầm rồi, mình xin lỗi không phải vì chuyện phiền cậu đem thuốc đến."

"Vậy vì cái gì?" Mặc Lạc Phàm khó hiểu nhìn hắn nghi hắn.

Tư Cảnh Hàn không vòng vo chỉ ngắn gọn nói một câu: "Tên độc ác không có mắt mà cậu nói, là mình."

Mặc Lạc Phàm chết đứng, cả cơ thể cứng đờ nhìn bóng lưng thẳng tắp của Tư Cảnh Hàn biến mất mới gầm lên: "Tư Cảnh Hàn! Tôi từ mặt cậu!"

Khi Tư Cảnh Hàn tìm được Hoắc Duật Hy cô đang ở chỗ máy gấp thú, hắn nhủ mày đi đến, cô vẫn chưa quay sang mà chăm chú nhìn vào rơ moóc. Hắn trầm giọng trách:

"Đã bảo em không được chạy lung tung rồi, sao lại không ngoan thế hả?"

"Ai bảo anh đi lâu thế." Cô cộc tính đáp.

"Nhóc con này, em lại cãi lời?" Tư Cảnh Hàn không hài lòng kéo tay cô cô, nhưng cô giật mạnh lại, không trả lời nữa mà nhún nút hạ rơ le xuống, "Hơ, lại trượt rồi."

Tư Cảnh Hàn không vui khi cô xem mình bằng không, hắn lần kéo vai của cô quay về phía mình chuẩn bị mắng một trận. Nhưng cô vừa quay sang, lúc ngân đầu lên trên mặt đã toàn là nước mắt làm hắn có chút hoảng hốt, mi tâm nhíu thật chặt tiến sát lại, hỏi: "Em làm sao thế? Có chuyện gì rồi? Đau ở đâu sao, là tôi mạnh tay làm vết thương của em bị đau?"

"Hu hu hu..." Hoắc Duật Hy nhào vào ngực của Tư Cảnh Hàn, khóc lớn chỉ vào cái máy gấp thú: "Lừa đảo, cái máy kia là đồ lừa đảo. Nó đã nuốt hết tiền xu của tôi rồi vẫn không cho tôi gấp được con nào cả, chắc chắn là hệ thống của cái máy kia có vấn đề lừa đảo người chơi. Hu hu hu..."

Tư Cảnh Hàn bất động, không ngờ cô lại khóc vì một lý do ngờ ngẩn như vậy khiến hắn vừa tức giận vừa buồn cười. Những người chơi xung quanh bắt đầu chú ý nhìn về phía của hai người không ngừng xì xào, Tư Cảnh Hàn hơi nghiêng mặt đi, đại khái là dùng kính râm che đi nửa khuôn mặt. Kể từ lúc bị săn trúng ảnh cùng với Tề Thiệu Khanh thì nhiều người biết đến hắn hơn, hắn không thể quá tự do đi lại nơi đông người như trước được.

"Sao thế? Cô gái kia sao thế?" Người kia hỏi.

"Hình như làm nũng với anh chàng kia thôi, tôi thấy cô ấy đứng đây gấp thú rất lâu rồi cũng có sao đâu. Anh chàng kia vừa lại đã khóc đến long trời lở đất. Haiz..." Người nọ nói.

"Chắc vậy, chắc, đúng là được cưng chiều đến hư, xem kìa khóc đến bù lu bù loa. Có người yêu đẹp trai lại nhẫn nại đến thế thì không hư sao được..." Người kia trả lời.

"Phải nha, nếu như tôi là cô gái kia, có được anh chàng cao lớn đẹp trai như vậy quan tâm, không khóc đến long trời lở đất để anh ấy dỗ thì cũng phải té cho ngã bồng gân rồi bắt anh ấy công, hí hí hí..." Người nọ cười.

"Bồ háo sắc vừa thôi, hí hí..." Người kia xấu hổ.

Không ít người bàn tán về diện mạo của Tư Cảnh Hàn và Hoắc Duệ Hy, cũng bình phẩm luôn về hành động của cô khiến cô có chút xấu hổ giấu mặt đi.

"Thấy không, còn vì chuyện vặt vãnh này mà khóc ở chỗ đông người như vậy, xấu hổ muốn chết, còn không mau giấu mặt đi." Tư Cảnh Hàn trêu.

Hoắc Duệ Hy hừ giọng mũi, lau lau nước mắt vào áo của hắn cho bỏ ghét, Tư Cảnh Hàn chỉ cười không nói gì, càng không đẩy cô ra, dù rằng phía sau phong áo ban đồ vì nước mắt của cô mà trở nên trầm trọng hơn. Hắn là một người bị chứng dị ứng rất nghiêm trọng, đặc biệt là khi nổi ban rồi mà còn gặp chất bẩn xúc tác.

Những người xung quanh vẫn liếc nhìn về phía bên này hai người đang đứng, trong nhóm 4 năm người có một cô gái tinh ý nói với người bên cạnh: "Cậu có thấy anh chàng kia trong rất quen không? Hình như đã từng thấy qua ở đâu đó."

"Phải không?"

"Đúng vậy, đúng rồi... rất giống Tư Cảnh Hàn." Cô gái kia suýt kêu lên nhưng may còn che miệng lại kịp, thờ dốc nói nhỏ vào tai của cô bạn bên cạnh. Người kia cũng tròn tròn mắt lần nữa nhìn về phía Tư Cảnh Hàn, bán tín bán nghi: "Có thể không, cậu càng nói càng trong thấy giống, nhất là khuôn cằm ấy."

"Đúng vậy, chỉ có điều trên các trang thông tin không có tiết lộ chiều cao của Tư Cảnh Hàn nên không biết đại khái anh ấy cao lớn bao nhiêu, nhưng đáng vẻ trong tấm ảnh trông sơ qua thì giống y hệt với anh chàng này luôn ấy."

Cô bạn kia cũng nhìn Tư Cảnh Hàn, nhưng mà nghĩ nghĩ rồi lại phản bác: "Nhưng không thể, người như Tư Cảnh Hàn làm sao có thể xuất hiện ở những chỗ như thế này, lại còn ăn mặc đơn giản như sinh viên chúng ta được chứ, có lẽ chỉ vì người giống người thôi. Bây giờ cũng đâu hiếm chuyện thanh niên thích ăn mặc, trang điểm giống người nổi tiếng để thu hút sự chú ý. Biết đâu người này cũng thế thôi, chủ yếu đến đây chụp hình đăng lên mạng xã hội để câu lượt view không chừng."

"Cậu nói cũng có lý, nhưng mà trông thật sự rất giống, cũng rất bắt mắt nha." Cô bạn kia vẫn luyến tiếc nói.

"Đi thôi, đừng hóng chuyện nữa, người ta nhìn chúng ta luôn rồi kìa." Người nọ đành kéo bạn của mình đi. "Đi nhanh, đừng nhìn nữa, đẹp đến đâu cũng không phải của cậu đâu."

"Hư..."

Trở lại với Tư Cảnh Hàn và Hoắc Duệ Hy bên này.

"Được rồi, không phải buồn vì mất hết xu sao, tôi giúp em lấy lại thú bông còn trị giá hơn số xu đó."

"Tôi không muốn, tôi phải tự gấp mới được. Anh chỉ tôi gấp thế nào mới bắt được đi." Cô chu môi ủy khuất nhưng còn đòi hỏi.

Tư Cảnh Hàn nhủ mảy muốn mở miệng từ chối nhưng thấy nước mắt trên mi của cô trào hấn đành thôi.

"Qua đây." Tư Cảnh Hàn miễn cưỡng nói, làm gì có bí quyết nào, là do kỹ năng phán đoán trực quan của mỗi người tốt đến đâu thôi. Đúng như lời cô nói, cái máy gấp thú này quả thật đều có vấn đề nhưng nếu người có kinh nghiệm muốn thì vẫn có cách sử dụng được nó.

Hoắc Duệ Hy chạy đến trước cần điều khiển, Tư Cảnh Hàn ở phía sau nắm lấy tay phải của cô, hai người đã sẵn sàng, chưa bao giờ hắn thấy Hoắc Duệ Hy chú tâm làm một việc nào đến thế, hắn thăm thò dài, tay bắt di chuyển.

"Như thế này... được rồi, em nhấn đi."

"Thế này à?"

"Ừ... À không, qua đây."

"Đến đây à, tôi thấy được rồi đấy, nhấn nha."

"Không, chưa được đâu, qua đây chút đi..."

"Nhân nha?"

"Khoan, không phải thế, đến đây... em ngốc quá!" Một lát sau Tư Cảnh Hàn phải mất kiên nhẫn mà mắng cô ra tiếng.

"Tôi không ngốc!"

"Cạch."

"Xoạch."

"Hơ, trượt rồi."

Cô nhìn cái sọt trống không, lại nhìn Tư Cảnh Hàn, hần cũng nhìn cô khẽ than: "Tôi đã bảo không được hấp tấp rồi mà."

"Hừ... tôi đúng là vô dụng. Tôi biết ngay anh sẽ chê tôi mà..."

"Không phải." Tư Cảnh Hàn giải thích, hần thấy nước mắt cô nhiều xuống, trong lòng có chút xót xa thoáng qua. "Tôi không phải muốn chê em đâu, đừng khóc, lại đây nào, làm thêm lần nữa."

Hoắc Duật Hy miễn cưỡng đi lại. Đưa tay cầm cần điều khiển.

"Không phải như thế, khi tôi nói em đừng vội, đừng run tay, làm lệch ro moóc. Phải như thế này, sau đó buông tay, rồi... làm lại đi."

Lần này cô làm y hệt hần nói.

"Cạch."

"Xoạch."

"A... Được rồi, được rồi này." Hoắc Duật Hy vừa thấy con thú bông liền vui đến nỗi nhảy dựng lên, kết quả đầu của cô đập mạnh vào cần của Tư Cảnh Hàn khiến hần phải đau kêu ra tiếng.

Lúc cô lấy con thú hình cún quay lên thấy hần đang ôm mặt thì mới ý thức có chuyện gì, giả vờ cô tội đi đến hỏi thăm: "Anh có sao không? Tôi không có ý, xin lỗi."

"Ừ." Dù vậy nhưng Tư Cảnh Hàn vẫn đau đến khó nói nên câu hoàn chỉnh, cô gái này đúng là nghịch ngợm.

Hoắc Duật Hy biết hần đau thật, trong lòng hơi áy náy đi đến đưa tay sờ sờ cái cần nhọn của hần, "Hết đau này, hết đau này! Hôn xong cần đau này!"

Cô đọc mấy lời ngớ ngẩn xong lại nhón chân lên hôn lên vết đỏ thật, dù chỉ là thoáng qua cũng khiến Tư Cảnh Hàn chấn động. Hần không nghĩ sẽ có lúc cô chủ động làm ra động tác như với mình, trước đây không phải có mưu mô cũng là do hần bí bách. Cho nên lúc này hần thật có chút bị động theo hành động của cô mà chịu dẫn dắt.

"Thế nào? Hết đau chưa?"

"Hừ." Tư Cảnh Hàn không nhịn được cười một tiếng, một nụ cười có nét lạ lùng so với bình thường, hần ừ một tiếng có chút thỏa mãn.

Vì không muốn làm cô mất hứng nên hần đành dẫn cô quay lại máy gấp, cho cô gấp thêm vài con nữa, nhưng chủ yếu là có hần thì cô sẽ gấp được, còn một khi hần buông tay cô ra thì đều vượt cả.

Tuy vậy, kết quả vẫn giúp cô ôm được rất nhiều con vật khác nhau, hai tay cũng ôm không hết nên Tư Cảnh Hàn phải cầm nước bôi cho cô uống, cô uống xong thì chép miệng: "Sao lúc này anh đi lâu quá vậy?"

Tư Cảnh Hàn thu lại ly nước, thản nhiên đáp: "Chỗ bán hơi đông nên phải xếp hàng."

"Ồ, chỗ đó vẫn đặc giống như trước đây nhì." Cô thoải mái ôm gấu bông đi về phía trước, tăm tắp.

"Ừ." Tư Cảnh Hàn ngẩn gọn đáp, sau đó bổ sung: "Tiếp theo em muốn đi đâu?"

Không khó cho việc Hoắc Duật Hy nghĩ ra một địa điểm để đi đến, cô đã chuẩn bị sẵn cả một bụng rồi: "Giờ này chợ đêm còn chưa náo nhiệt, đi cũng không vui. Hay là chúng ta đến quảng trường đi, chỗ đó có khu đèn thờ vừa mới trùng tu tập nập khách lắm, với cả gần đến trung thu rồi, chắc là đồng lắm đây, chắc vui lắm luôn."

"Em đi chùa không muốn cầu nguyện lại cầu đồng vui?" Tư Cảnh Hàn thật hết cách với cô.

Hoắc Duật Hy cười tí mắt: "Thì chẳng phải chỗ đó dùng để ban phúc lành sao, nếu tôi đến đó cảm thấy vui vẻ sẽ cười nhiều hơn, mà một nụ cười bằng mười than thuốc bổ, như vậy là ban phúc cho tôi rồi."

Dù nói thế nào thì cuối cùng hai người vẫn băng qua một quãng trường dài để đến được chỗ kia, Tư Cảnh Hàn cũng bội phục Hoắc Duật Hy chạy nhảy như vậy mà không thấy mệt, đến nơi cô đã chạy rào rào đi tìm nơi thú vị, nhưng ở nơi thiêng liêng như vậy làm gì có chuyện quá hứng thú để cô vui đùa. Cô lại dành thời, đi bên cạnh hắn để được dứt uống nước.

Sảnh chính toàn mùi nhang trầm và những làn khói nghi ngút, quả thật có rất nhiều người, đa số là tín đồ đến dâng lễ, một bộ phận đang quỳ trên thềm hành lễ, một bộ phận khác đứng chờ đến lượt mình thấp hương. Đương nhiên cũng có những du khách đến đây tham quan hoặc người bản địa đến để tìm chỗ ngắm nghía như Hoắc Duật Hy, tạo ra cảnh đông đúc như ở hội Tết.

Tư Cảnh Hàn không bước vào, hắn đứng bên ngoài đợi cô.

Đến khi chơi chán Hoắc Duật Hy tự động mò ra, hút nước trong ly hắn đang cầm, uống xong cô phẩy tay đi tiếp, không quên ngoái đầu lại hỏi: "Này, sao anh không vào trong?"

Tư Cảnh Hàn theo chân cô đi dọc trên dãy hành lang dài để đến một khu thờ cúng khác, nghe cô hỏi hắn cười nhạt: "Người như tôi không phù hợp đến những chỗ như vậy, dù là dùng thân phận làm ăn ở bạch đạo hay tranh giành trong hắc đạo thì cũng không phù hợp."

Hoắc Duật Hy ồ một tiếng sực nhớ ra, rồi lại ồ thêm tiếng nữa: "Thế anh có tin vào Phật không? Tôi thấy người ác chừng nào lại hay mê tín chừng ấy đó, sợ tuyệt tử, sợ chết yểu..."

Điều này càng làm Tư Cảnh Hàn cười đậm nét hơn: "Nói thế nào cho em rõ nhỉ? Mẹ tôi là người theo đạo Thiên Chúa."

"A... ra là vậy, thế lúc nhỏ mẹ anh có hay đưa anh đến nhà thờ để rửa tội không?" Lần đầu Tư Cảnh Hàn nhắc đến mẹ của hắn nên Hoắc Duật Hy rất tò mò, thậm chí cả gia đình hắn đến giờ cô cũng chẳng biết gì nên không nên nói cảm giác hiếu kỳ đến chết đó.

Nhắc đến đây, khóe môi Tư Cảnh Hàn hơi cứng lại, nhưng nhanh chóng khôi phục vẻ hững hờ: "Không."

"Tại sao?"

"Vì lúc nhỏ tôi không ngoan. Giống như em bây giờ vậy, không nghe lời nên bị cho ở nhà cả năm."

"Tư Cảnh Hàn, anh lại trêu tôi."

Hoắc Duật Hy muốn vung nắm đấm con con lên người hắn nhưng bị người kia bắt lại: "Em quên ở thánh địa không địa tạo nghiệt rồi sao?"

"Hừ." Cô là tín thật nên giật tay lại, cũng không dám phỉ nhổ hắn vì cô thật sự sợ mình mạo phạm đến bề linh thiêng.

Đi thêm một lát nữa thì đến hậu viện phía sau ngôi nhà thờ chính, nhưng chưa vào điện lễ của nhà thờ thứ hai Hoắc Duật Hy đã nhắm đến phía đám đông ở hành lang cuối dãy.

Cô kéo Tư Cảnh Hàn chạy nhanh đến, bảo hắn dùng chiều cao lợi thế ngó vào.

"Là xem chỉ tay thôi."

"Cái gì là xem chỉ tay thôi, mau, chúng ta cũng xem một chút." Hoắc Duật Hy không bằng lòng với thái độ của hắn.

"Không phải chỉ nói cho em nghe mấy lời tốt đẹp sao? Có gì đáng xem." Tư Cảnh Hàn càng khinh thường nói.

Hoắc Duật Hy lập tức hoảng hốt kéo hắn sang một bên: "Suyt, cho dù anh không tin cũng không được nói như vậy trước mặt người khác biết không. Nhưng nói thế nào thì hôm nay tôi cũng phải xem cho bằng được, anh xem mặc anh, tôi tin, anh không tin, mặc anh."

Thế là Hoắc Duật Hy chen vào đứng xếp hàng, Tư Cảnh Hàn thấy cô và những người khác chen lấn, tay chân va chạm nhau lung tung thì không vui, cũng nép người vào đứng sau lưng cô, che chắn khỏi những người khác.

"Anh trai cao lớn gì ời, có thể khom người thấp một chút không, tôi không nhìn thấy gì cả."

Hắn đứng không bao lâu, đã có người kêu.

"Phải đó, anh chàng đẹp trai này, cậu có thể nhường cụ già này đứng trước không?"

Tư Cảnh Hàn cứ như con chim hạc đứng giữa bầy gà, số người réo gọi hắn ngày càng tăng lên. Có điều chỉ cần là người già hắn đều nhường chỗ, kéo Hoắc Duật Hy đứng ra phía sau, kết quả nhường hết một lượt hai người đã đứng vào vị trí chờ cuối cùng.

"Anh có biết chen không vậy hả, sao anh đề nghị anh cũng nhường hết là sao?" Hoắc Duật Hy bắt măn kêu lên.

Hắn thần nhiên đáp: "Ở thánh địa không được hung hăng, cũng không được cáu gắt, nhường chỗ là tích đức."

"Anh..." Hoắc Duật Hy vung cánh tay chỉ vào hắn nhưng không nói được gì.

"Tôi không biết, người ta phản nân là anh, là chiều cao lố lằng của anh, nên anh cứ đứng mà xếp hàng, tôi chen vào là được." Cô lần nữa muốn xông vào nhưng bị Tư Cảnh Hàn kéo áo giật ngược lại, hấn nhủu mây: "Đừng vào đó, sẽ có người lợi dụng móc túi, trong ba lô của em đem không ít tài sản. Mất rồi, tôi không đền cho đâu."

"Ách..." Cái này hấn nói cũng đúng, cô vẫn là nên bảo vệ cái thẻ đen có cả khối tiền kia.

Cuối cùng cô vì tài sản đành thu liễm cùng Tư Cảnh Hàn đứng một bên dựa vào cột đứng chờ, phải qua rất lâu người mới vẫn bớt, lúc này cũng đã ngã về chập tối.

Tư Cảnh Hàn và Hoắc Duật Hy bước lên, người ở bàn xem chỉ tay là một người ông lão đã già, đeo một chiếc kính lão trông rất cũ, khuôn mặt ông có những nếp nhăn già nua, còn già hơn Hấn thục. Nhưng lại mang nét thâm trầm, cổ kính và sâu sắc.

"Cô gái, cô muốn xem gì?" Ông cất giọng ồm ồm trầm thấp của người có tuổi nhưng đồn hậu.

Hoắc Duật Hy ngẫm nghĩ một lát sau đó cười bảo: "Xem tương lai đi, tương lai của cháu thế nào, có xinh đẹp, có giàu không? Có lấy được chồng đẹp trai không?"

Ông lão bật cười, những người còn lại cũng bật cười, chỉ có Tư Cảnh Hàn là nhủu mây.

"Được được, cô viết từ vi của mình ra đây, rồi đưa tay cho lão xem nào."

"Được, chờ một chút." Hoắc Duật Hy lập tức nhận lấy bút viết vào giấy, lúc này ông lão hơi ngẩng lên nhìn, lần này thì nhìn kỹ mặt của Tư Cảnh Hàn, đôi mắt già cõi càng thêm suy tư, ông thâm thúy hỏi:

"Cậu trai trẻ này, có muốn xem một chút luôn không?"

Tư Cảnh Hàn không cần suy nghĩ đã lắc đầu nhưng Hoắc Duật Hy quay lại nhìn hấn bảo: "Chờ lâu như vậy mà không xem sao, xem một quẻ thử xem. Biết đâu sau này anh lấy được một con khủng long làm vợ thì sau, nhân có hội này xin cải số."

Những người khách khác lại thêm một trận cười.

Tư Cảnh Hàn vẫn lắc đầu, nhưng Hoắc Duật Hy mặc kệ, dựa theo những hiểu biết về bát tự của Tử Mặc viết ra: "Đây là của hấn, ông xem xem sau này hấn thế nào?"

"Cô gái, lão không nhận xem quẻ nếu không được sự đồng ý của người khác, hơn nữa cậu trai đi cạnh cô là người đặc biệt, không phải chỉ xem bát tự là được."

Hoắc Duật Hy ồ một tiếng, chỉ nhìn mặt mà đã biết hấn đặc biệt rồi sao? Quả nhiên là rất lợi hại.

"Thế ông xem giúp, cháu sau này như thế nào." Cô vội đưa tay ra.

Ông lão xem quẻ nắm lấy bàn tay phải của cô, nhìn không bao lâu thì gật đầu: "Cô gái, cô yên tâm, tương lai của cô về sau tuy có trắc trở, nhưng về sau sẽ được bình an thuận lợi vượt qua, các nhân thiên tướng, cô có mệnh phú quý, dù trước kia hay sau này thì điều này cũng không thay đổi. Là đại phú đại quý."

"Thật sao?" Hoắc Duật Hy mừng rỡ kêu lên, cô không quên cười hi hi nhìn Tư Cảnh Hàn, hấn cũng nhìn cô cười bất đắc dĩ.

Ông lão xem chỉ tay lại nói: "Còn một điều nữa, là những điều cô mong muốn sau này đều sẽ thực hiện được, bất kể đó là gì." Một câu nói đầy ý tứ nhưng Hoắc Duật Hy không phát hiện ra điểm nào bất thường, cô cảm ơn ông lão đã xem giúp mình, muốn biếu cho ông một số tiền nhưng ông từ chối.

"Cô gái, tiền này của cô tôi không lấy được, cô cứ giữ lại. Xem như là tôi xem giúp cô."

"Hà, vậy sao? Nhưng thật ngại quá, cháu vẫn mong ông nhận lấy nếu không cháu sẽ thấy khó xử lắm."

Hoắc Duật Hy vùng vằng mãi ông lão mới nhận lấy.

Cô xem chỉ tay xong thì cùng Tư Cảnh Hàn đứng sang một bên nhường chỗ cho người khác, hấn biết cô còn muốn vào trong trong điện xem người khác bái phật nữa nên cầm lấy ba lô cho cô, nhân nhạ dặn: "Bây giờ vào trong không được phá phách lung tung, tranh thủ ra đây còn đến chợ đêm để về nhà đúng giờ, không được thức khuya để đi chơi."

"Biết rồi, anh dặn tôi mãi có câu này ý." Cô lách người ra khỏi ba lô, cởi luôn áo khoác ngoài cho hấn. Chỉ cảm điện thoại vào bên trong bằng tốc độ nhanh nhất.

Tư Cảnh Hàn vẫn đứng góc cột chờ, bây giờ hàng quán của ông lão cũng vắng khách, trên hành lang ngoại trừ khách ra vào đại điện chỉ còn ông lão và hấn bất động.

Ông lão tranh thủ dọn dẹp lại bút và giấy, hành động chậm rãi nhưng chắc chắn, Tư Cảnh Hàn cũng không cố kỵ quan sát.

"Cậu trai trẻ, cậu qua đây giúp lão dọn nhấc cái bàn ra phía sau một chút đi." Không phải là một câu hỏi mà là một lời đề nghị mang ý lệnh không thể từ chối.

Đặc biệt Tư Cảnh Hàn cũng không có ý định từ chối mà đi đến, giúp ông.

Lúc hắn nhấc chiếc bàn đi ông lão cũng đi chuyển theo, nhìn nét mặt nghiêng của hắn ông thở dài tiếc nuối: "Cậu trai này, tôi khuyên cậu một câu, mệnh của cô gái kia khắc với cậu, tốt hơn hết nên sớm tách ra nếu không... Cũng có một ngày cậu bị cô ấy hại chết."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thế Yếu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76-4: Lần đầu cũng là lần cuối (4)

Động tác của Tư Cảnh Hàn khựng lại, nhưng không quá lâu hắn lại đi tiếp đến vị trí ông lão chỉ, lúc để cái bàn xuống mới rồi, hắn chỉnh lại ngay ngắn mới nhìn ông lão.

"Tôi không muốn xem."

"Nhưng tôi đã nhận tiền của cậu rồi thì phải nói." Ông lão bật cười đáp.

Tư Cảnh Hàn không hiểu, ông lão lại bảo: "Là lúc này, cô gái đó đưa tiền của cậu cho tôi."

Bây giờ thì Tư Cảnh Hàn đã hiểu lý do ban đầu ông không nhận tiền của Hoắc Duật Hy, cũng không ngờ ông lại là một người thâm thúy như vậy. Hắn mỉm cười bước đến gần, tự động ngồi xuống ghế đối diện với ông.

Ông lão biết Tư Cảnh Hàn là đang chờ mình nói tiếp nên điềm tĩnh cất giọng: "Cậu trai, cậu là người mạng Kim, cô gái bên cạnh cậu mạng Hỏa, ngũ hành tương khắc trong đó có Hỏa khắc Kim, định trước không thể ở chung một chỗ. Huống hồ chuyện đời trước nặng nề đặt lên vai của cậu, muốn vẹn cả đôi đường e là vô phương, để không ai phải khổ sở thì vẫn nên sớm sớm tách ra, mỗi người một ngã, không níu, không nỡ..."

"Nếu tôi muốn cải mệnh thì sao?" Bất giác Tư Cảnh Hàn lại hỏi một câu mà trước giờ chưa bao giờ hắn dám nghĩ đến, chỉ là bất chợt thốt ra mà chính bản thân hắn cũng bất ngờ.

Ông lão nhìn vào đôi mắt màu lam của Tư Cảnh Hàn, rồi tự nhiên mở bàn tay trái của hắn ra. Ông lắc lắc đầu:

"Nếu cậu cứ khư khư giữ cô ấy bên mình thì thật sự chỉ còn cách mạng đổi mạng, trở thành một con người mới, nếu cậu vượt qua coi như cậu thành công. Nhưng mà trước mùa xuân năm nay vận khí của cô gái kia cực thịnh còn cậu lại suy vi, tôi nghĩ biến cố lớn nhất của cậu chính vào thời gian này, e là rất khó vượt qua. Nên hơn hết, tôi thật lòng khuyên cậu hãy tách ra đi, cậu vẫn còn phải chăm lo cho một người nữa mà."

Ông lão nói hết, cũng nhắc đến người hắn phải chăm lo nhưng Tư Cảnh Hàn không tỏ ra lo lắng, thậm chí trên đôi môi mỏng còn cong lên một đường đẹp mắt: "Tôi không tin vào ông trời, nên rất muốn thách thức số mệnh một lần."

Ông lão thở dài, "Tôi ở trước cửa đức phật không phải người xem quẻ giải hạn cho khách, là nhà chùa tốt bụng cho tôi một chỗ kiếm chén cơm nên tôi càng không bao giờ nói dối với bất cứ ai xem chỉ tay."

Ông lão dường như phải ngẫm nghĩ rất nhiều trước quyết định của mình, mấy lần ông nhìn Tư Cảnh Hàn nhưng lại phân vân, hắn cũng không vội mà rất nhẫn nại chờ ông.

Thêm một lúc ông lão mới trầm giọng nói thật khẽ:

"Trước giờ người xem bói như tôi cảm kỵ nhất là tiết lộ thiên cơ nhưng cậu trai, cậu thật sự rất đặc biệt, mấy mươi năm nay tôi chưa từng thấy người mạng chỉ tay nào lạ như cậu nên không muốn giấu. Cô gái bên cạnh cậu chỉ sợ không phải là hại chết cậu mà là trực tiếp muốn giết cậu. Lúc này khi tôi xem chỉ tay cho ấy, tôi nói những điều cô ấy mong muốn đều thực hiện được, tất nhiên bao gồm cả việc này."

Tư Cảnh Hàn cười nhạt, "Thế sao? Nhưng tôi vẫn tin tưởng cô ấy sẽ không nỡ." Chỉ là trong mắt hắn không phải là một sự tự tin tuyệt đối như trước đây, thay vào đó là chút tỉnh mạch, vô định khiến người khác không biết hắn đang nghĩ điều gì.

Ông lão vẫn muốn thuyết phục, cầm tay phải của hắn vỗ vỗ lên chiếc nhẫn Bạch Xích: "Nam tả nữ hữu, cậu lại đeo chiếc nhẫn này lên tay phải chẳng khác nào tặng con dao cho cô ấy để cô ấy ghim vào bản thân mình. Nhìn xem, cậu giữ quá nhiều quyền lực trong tay nhưng lại trao bản thân mình cho một người khác, điều này sẽ liên lụy đến rất nhiều người khác nữa. Nên cùng cô ấy tách ra không phải chỉ vì bản thân của cậu, mà còn vì đại cục, cậu nên biết cân nhắc. Đời trước gieo nhân, đời sau chịu oan nghiệt, chuyện này cậu phải hiểu, cũng nên chấp nhận. Đừng nghịch ý tạo hóa."

Tư Cảnh Hàn không đáp gì, hắn nhìn vào đôi tay của mình, một trái một phải, nắm lấy nhau thì trông rất hợp nhưng xem kỹ rồi lại chẳng giống nhau.

Lúc Hoắc Duật Hy đi ra Tư Cảnh Hàn đã đứng sẵn ở góc cột cũ, thái độ không có vẻ gì khác so với lúc cô đi vào. Theo thói quen từ đằng xa cô đã hỏi hân:

"Chờ lâu không?"

"Ừ."

Tư Cảnh Hàn đáp nhưng lời này khiến cô chẳng hài lòng, khịt mũi: "Có nửa giờ mà cũng kêu lâu sao? Anh đúng là thiếu kiên nhẫn. Nhưng mà không tính toán với anh, tôi đói quá, qua chợ đêm kiếm gì đó cho vào bụng đã."

Tư Cảnh Hàn đeo lại cho cô cái kính đen, không nhìn về phía ông lão xem chỉ tay lần nào nữa, dẫn trước đi ngược theo hướng đã đến đây. "Không nên ăn quá nhiều, về biệt thự..."

"Vậy tôi thà về biệt thự ăn còn hơn." Hoắc Duật Hy bướng bỉnh cắt ngang lời tỏ vẻ trách móc nhắc nhở: "Thế mà anh nói do tôi làm chủ, nhưng đi đến đâu không cấm cản cũng dạn dò, không cho ăn lại bảo uống ít, đi chơi mà chẳng khác gì đi nhà trẻ ấy."

"Được được, tùy em ăn, đừng tỏ vẻ buồn bã nữa. Nhưng lần này là lần cuối."

"Hí hí, thật thế?" Cô hỏi vậy nhưng vốn chẳng cần đáp án, lập tức trở mặt ôm lấy cánh tay của hân, nũng nịu gọi. "Hôm nay anh tốt thật đó. Anh yên tâm, ăn xong tôi sẽ không đòi hỏi gì nữa, sẽ rất ngoan nghe lời anh, chịu không?"

Tư Cảnh Hàn không trả lời vì hân biết lời cô nói vừa rồi chẳng câu nào là thật.

Một chuyến đi chơi dài dối với Hoắc Duật Hy bao giờ cũng mang theo nhiều điều hứng khởi và không bao giờ tận hứng, bắt giấc đã hơn 9 giờ tối, cô phải trở lại biệt thự cho kịp trước 10 giờ.

Dọc đường ra khỏi chợ đêm, Tư Cảnh Hàn có cho cô ăn thêm một cây kem, cũng là đặc ân cuối cùng của ngày hôm nay.

Trời đêm hơi lạnh, hân lại vì những vết ban đỏ mà không thể cởi áo cho cô nên trực tiếp ôm cô trong ngực đi về phía trước cũng như bao cặp đôi khác, bóng dáng hai người hòa vào dòng người lôm nhôm

Đi được một đoạn, Tư Cảnh Hàn khẽ hỏi: "Hôm nay vui không?"

"Ừm." Hoắc Duật Hy gật đầu một cái thật mạnh.

Tư Cảnh Hàn cũng cười, hôm nay là ngày hân cười nhiều nhất trong những năm qua, cũng là ngày hân trông thấy Hoắc Duật Hy cười nhiều nhất kể từ xảy ra tai biến khủng khiếp ba năm về trước.

Dẫn cô đi qua cây cầu đi bộ để đến chỗ để xe giữa con lộ hai chiều, Tư Cảnh Hàn không đi quá nhanh mà rất chậm rãi để cô có cơ hội ngắm nghía thêm phong cảnh. Cây cầu đi bộ này là nơi tập trung rất nhiều cặp tình lữ lúc về đêm, chợ đêm cũng vì gần nó mà tấp nập lại thêm tấp nập.

Hân và cô dừng lại ở giữa cầu, một địa điểm lý tưởng để hóng gió và ngắm cảnh. Trước đây mỗi ngày nghỉ hai người thường đến đây, cũng từng như những cặp tình nhân bình thường ôm nhau hôn say sưa.

Chỉ là bây giờ những cặp tình nhân xung quanh đang hôn nhau, cô và hân chỉ liếc nhìn chứ không giống như trước kia hôn nhau một lần nào nữa.

Hân nhìn thấy trong ánh mắt của cô còn chứa đựng sự tiếc nuối, nhưng chính hân cũng không thể làm gì cho cô, không thể dùng vai trò của Tư Mặc để âu yếm cô, và cô chắc cũng không muốn. Bây giờ hân chỉ có thể nhẹ nhàng hỏi: "Em còn muốn đi chỗ nào nữa không, hôm nay về trễ một chút cũng được."

Hoắc Duật Hy lập tức gật đầu nhưng cô không nói muốn đến chỗ nào cả, Tư Cảnh Hàn thấy lạ bèn ôm lấy cô: "Sao thế, sao không nói muốn đi chỗ nào?"

"Chắc không đi được đâu, chỗ kia xa lắm." Cô thở dài tiếc nuối, dựa đầu vào vai hân, chu môi.

Hiếm khi cô nói mà không đi liền Tư Cảnh Hàn càng thêm nghi hoặc: "Xa? Là chỗ nào?"

"Phượng Hoàng cổ trấn ấy, tôi chưa đến lần nào, bây giờ rất muốn đi."

Chỗ kia cách đây đến hơn hai trăm kilômet, quả thật lực bất tòng tâm, ngày mai hân còn phải mở họp báo sớm, cho dù bây giờ đến được đó thì cô chưa kịp chơi đã phải quay về.

"Nhưng không sao đâu. Lần sau có dịp chúng ta lại đi, được không?" Bất chợt cô ngẩng đầu nhìn hân mong chờ hỏi. Như sợ hân nghe không rõ cô nói thêm: "Lần sau chúng ta sẽ dành cả tuần để đến đó luôn nhé?"

Tư Cảnh Hàn mãi yên lặng, hân nhìn cô chăm chú khiến cô có chút bất an, sợ hân không đồng ý cho mình đi chơi, cô túm chặt áo của hân kéo xuống: "Sao vậy? Sao anh không nói gì, rốt cuộc có đồng ý hay không? Tôi hứa tôi sẽ nghe lời mà, thật đó, sẽ ngoan hơn hôm nay nhiều..."

Cổ họng của Tư Cảnh Hàn bắt gặp đặc nghẹn, hần không nói được lời nào, chỉ nhìn cô thật sâu như muốn ghi nhớ kỹ biểu cảm của này của cô vào trí nhớ, ngay lúc cô không ngờ đến hần đang cánh tay ôm lấy cô bằng cả cơ thể.

Hoắc Duật Hy không hiểu hần bị làm sao, cô muốn đẩy đẩy lồng ngực rộng lớn kia ra nhưng Tư Cảnh Hàn không cho cô nhúc nhích, hần phải vắt khom lưng mới đứng bằng cô, đầu vùi vào cổ của cô hít một hơi thật sâu, rất lâu rất lâu mới cất tiếng thì thầm, rất nhỏ:

"Được, lần sau có cơ hội... Chúng ta nhất định đến đó, nhất định. Không được thất hứa."

Nhưng hai người còn có lần sau nữa sao?

Hần trước đây chỉ nghĩ bản thân mình và cô ở chung một chỗ là rất khó khăn, nhưng không ngờ đến thời điểm hiện tại ai cũng nói cô và hần ở chung một chỗ là không thể nào, là vô phương hòa hợp buộc hần phải tách ra.

Hần cũng biết cô không yêu hần, ở bên hần cô cũng không hạnh phúc, huống hồ cô cũng mong thoát khỏi hần từ giây phút biết hần không phải Từ Mặc mà cô yêu thương rồi.

Lúc đó hần vừa chạm tay vào cô, cô đã thét lên kinh hãi thế nào hần còn nhớ rõ, vừa nhìn thấy thế giới thật của hần cô đã kinh tởm đến cực cùng, mà con người thật của hần lại bước ra từ những bãi chiến trường tàn khốc nhất và dùng máu của người khác tắm rửa cho ngai vàng của mình.

Trong mắt cô hần không khác gì một hôn quân, bạo chúa. So với thế giới sống của hần cô càng kinh tởm con người của hần hơn.

Nhưng chẳng phải đây là điều hần muốn sao, hần từng chút cho cô thấy được thế giới đen tối của mình, để cô thấy được tội ác của hần...

Vốn dĩ không cần ông lão xem chỉ tay kia nói, hần cũng nghĩ hần sẽ không giữ cô trong thế giới đen tối của mình, tuy vậy trong thâm tâm của hần vẫn có một tia hy vọng quay đầu, đôi lúc hần sẽ muốn đổi ý. Nhưng bây giờ thì hết rồi, những lời kia của ông lão chẳng khác nào một dao chặt đứt con đường lui của hần, nhắc nhở hần thật chất cô và hần là hai con đường song song, giống như thời gian và không gian, lúc nào cũng được nhắc cùng nhau nhưng không bao giờ gặp nhau.

Hần sẽ phải để cô đi, để trở về quỹ đạo cuộc sống của mình.

Hần ở lại, riêng mình trở về thế giới u tối lạnh lẽo của bản thân.

Ánh sáng của cô là thần Mặt Trời. Còn ánh sáng của hần là thần Mặt Trăng.

Cứ thế mà chẳng bao giờ gặp lại nhau trong cuộc đời này.

Vậy có bao giờ ai hỏi, suốt những năm qua hần ngang tàn chiếm giữ cô lại bên cạnh là để làm gì? Hần khư khư giữ cô bên mình để làm gì rồi một ngày hần trả cô về với thế giới mà hần không bao giờ đặt chân vào nữa.

Ồ, hần thấy mình thật buồn cười, thâm tâm hần không muốn để cô rời bỏ hần nhưng con người hần lại phải làm những chuyện tàn nhẫn để đẩy cô đi xa khỏi mình.

Rốt cuộc những dự tính của hần đều sắp hoàn thành rồi, hần nên vui sao... Một lần nữa trở thành kẻ chiến thắng nhưng chẳng bao giờ được yêu thương.

Hần yêu ai, thương ai? Lòng hần đã biết, từ lâu đã biết...

Hoắc Duật Hy không hiểu vì sao cái ôm này của Tư Cảnh Hàn lại có cảm giác rất lạ, cứ như càng xiết chặt thì cô lại thấy khoảng cách giữa hai người ngày một xa hơn. Nhưng cô đang vui vì hần đồng ý, cô nghĩ đến kế hoạch đó trong tương lai, sẽ vui hơn hôm nay, cô dặt một tên ngơ ngác, mù tịt về du lịch như hần đi chơi...

"Đã hứa rồi... cả anh cũng không được thất hứa. Nếu không sẽ làm con vịt suốt đời." Mũi của cô úp vào vai của hần nên nói chẳng mấy rõ ràng nhưng vẫn đủ cho người khác nghe ra ý cười vui.

Tư Cảnh Hàn không đáp, người hần hạ thấp hơn, cả thân hình cao lớn che khuất tầm mắt của cô, bây giờ cô chỉ nhìn thấy được chút ít phong cảnh phía sau lưng hần, giữa chốn đô thị phồn hoa và xung quanh những cặp tình lữ khác chắc là đang hôn nhau. Lần đầu tiên cô nghĩ ở bên cạnh Tư Cảnh Hàn cũng không đến nỗi nào.

"Này, mỗi vai quá. Chúng ta về chưa?"

"Được rồi, về thôi."

"Tôi nghĩ cho anh mượn tạm bờ vai một lúc cũng được, nhưng anh phải cho tôi ăn thêm..."

"Miễn bàn."

"Này, sao anh keo kiệt thế hả, tôi mới là người giữ tiền mà!"

"Ngày mai đóng băng hết tài khoản của em."

"Này, không được. Tư Cảnh Hàn, anh đứng lại, không được đi nhanh như vậy a."

Đoạn dốc của cây cầu cô cũng đuối kịp hẳn, người đàn ông mở bàn tay rộng lớn bao lấy tay cô, che chở cô khỏi sự lạnh lẽo đang phủ vây thành phố. Bóng dáng hai người hẳn tay thật chặt nhỏ dần dưới những ngọn đèn đường rồi khuất hẳn.

Sóng gió từ lâu đã nổi lên, ẩn sau bầu trời bình yên... bây giờ ngày một gần hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thế Yếu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Đứa con của tội ác (1)

Mới đó mà đã quá nửa trung thu, bây giờ thì Hoắc Duệ Hy đã có thể trở lại làm việc ở công ty với khuôn mặt không tỳ vết.

Sau đêm đi chơi kia, buổi sáng hôm sau Tư Cảnh Hàn mở hộp báo sớm, đa phần đều là giải trình và thừa nhận những lời Na Mộc Lệ nói là thật.

Tuy rằng những thế lực kinh địch của Tư thị có cơ hội công kích này nhưng chỉ ít về phía những đối tác muốn hợp tác làm ăn lại khá hài lòng. Cái họ cần không phải là sự thật mà là Tư Cảnh Hàn có thể hợp thức hóa chuyện rồi ren lần này không liên quan đến hẳn, có như thế thì họ có thể danh chính ngôn thuận nói rằng đã kết giao với một nhà làm ăn trong sạch, dù bên ngoài có tin tưởng hay Tư thị hay không cũng chẳng ảnh hưởng, chỉ cần nói rằng họ tin tưởng sự trong sạch kia là được.

Thêm một vấn đề là Tư Cảnh Hàn có thể dẹp yên bọn cáo già ở công ty, việc Na Mộc Lệ tự mình nhận trách nhiệm là điều bọn họ không ngờ tới nhất, cũng không biết Tư Cảnh Hàn đã dùng thủ đoạn gì uy hiếp được cô ta ngoan ngoãn đến thế. Nhưng dù có phục hay không thì cũng đành ngậm ngùi khép miệng lại, không dám hé răng nửa lời, cũng không dám nhắc đến việc trước đây từng chèn ép hẳn để người phụ nữ trong ảnh lộ mặt, công khai xin lỗi.

Scandal nào tạo ra cũng gây ảnh hưởng, nhưng muốn nó nhanh lắng xuống thì có một cách tốt nhất chính xuất một chuyện khác chấn động hơn để khóa lấp scandal cũ. Đúng với cách trên, Tư Cảnh Hàn hộp báo không bao lâu, dư luận đang xôn xao bán tín bán nghi thì một tin khác khiến người quan tâm sùng sốt hơn chính là ảnh hậu Na Mộc Lệ rút khỏi ngành giải trí, theo vị hôn phu của mình đến Anh.

Ban đầu Hoắc Duệ Hy cũng cho rằng là đồn thổi nhưng khi hỏi Tư Cảnh Hàn thì hẳn xác nhận là thật. Cô thấy bất bình cho Na Mộc Lệ, thế nào thì đó cũng là ước mơ và sự nghiệp của cô ta, khi đang đứng trên đỉnh danh vọng lại vì một người mình không yêu mà từ bỏ tất cả hoặc phải nói đúng hơn là bị tước đoạt đi ước mơ. Một màn này y hệt cô về trước, Tư Cảnh Hàn cũng dùng cường quyền ép chết hy vọng của cô.

Cô bất giác lại thấy cảm thông cho Na Mộc Lệ, thậm chí là thương hại cô ta.

Nhưng chuyện này còn có thể thay đổi sao, khi bá tước Anh - William Churchill chính thức lộ diện cùng Na Mộc Lệ, trước mặt bao nhiêu người khẳng định tình cảm với cô ta, cũng hứa hẹn sẽ thu xếp ổn thỏa việc của gia tộc, không để cô ta chịu thiệt.

Khá khen cho bá tước Anh kia cũng thật si tình, lại có thể làm lớn việc đến thế, công khai chống đối với người nhà chỉ vì một Na Mộc Lệ mà thôi. Chuyện này nói ra ngoài thế nào cũng ảnh hưởng đến danh tiếng của gia tộc, Churchill làm vậy trường bối không tức giận cũng bất thường đi.

Na Mộc Lệ nhìn tới nhìn lui đúng là có phúc, cô ta cũng không phải loại cái gái hiền lương thực nữ mà lại có được người yêu mình thật lòng, chẳng những giàu còn biết mấy đẹp trai. Cô nhìn thôi cũng bị vẻ dịu dàng của Churchill làm tan chảy, chắc chắn...

Ngồi ở bàn trà trong phòng làm việc, Hoắc Duệ Hy liên tục chống cằm mãi miết suy nghĩ về chuyện này đến nỗi Tư Cảnh Hàn đã gọi cô ba lần nhưng cô vẫn không có phản ứng gì.

Hắn nhú mày đặt bút trên tay xuống, cầm cái cốc của mình tiến về phía cô.

"Cạch."

Bây giờ cô mới giật mình nhìn hắn: "Có... chuyện gì sao?"

Tư Cảnh Hàn đứng trên cao nhìn xuống lạnh nhạt bảo: "Thay cho tôi cốc nước khác!"

Cô kêu ồ một tiếng lập tức đứng dậy, đem cốc ra ngoài, hiện tại cô rất thành thạo gặp ai cũng có thể bắt chuyện, đúng lúc gặp Mạc Doanh cũng cầm cốc đi ra từ phòng phó tổng đi ra, cô vui vẻ hỏi: "Cô cũng đi thay cà phê cho boss cô à?"

Mạc Doanh lắc đầu: "Không, cái này tôi lấy cho mình, boss của tôi đi Canada từ trung thu rồi, lúc này thuận đường nên vào phòng anh ấy để lấy tài liệu chuyển đi thôi."

"Ra là vậy. Nhưng mà chi nhánh của Tư thị ở Canada hoạt động tốt lắm sao, vì sao tôi thấy A Tư và Tư Cảnh Hàn đến đó suốt?"

Mặc Doanh không nghĩ ngợi đã gạt đầu, đương nhiên hoàn toàn không chỉ vì chuyện làm ăn mà còn do lý do cá nhân khác khiến cho Tư Cảnh Hàn, Lạc Tư Vũ, thậm chí là Mặc Lạc Phàm rất ưu ái tới lui Canada. Nhưng lý do này cô tuyệt đối không thể nói với Hoắc Duật Hy.

Mặc Doanh đáp như vậy Hoắc Duật Hy cũng không hỏi gì thêm, cô tranh thủ lấy một cốc nước lọc và một bình sữa ấm sau đó liền trở lại phòng tổng tài, Tư Cảnh Hàn đang nghe điện thoại, cô càng không dám tạo ra tiếng động quá mạnh lúc đi vào.

Cuộc trò chuyện kéo dài không quá ba phút, trong khi đó hần chỉ đáp "ừ" và "được", ngoài ra không nói thêm lời nào khiến cô không phân biệt được người gọi điện là ai. Đến khi hần đặt điện thoại xuống cô lập tức giờ cốc nước ra mời, Tư Cảnh Hàn đón lấy, thong thả uống.

Cô nhìn hần uống nhưng không đi ngay, Tư Cảnh Hàn hiểu biểu hiện của điều này là gì, hần đặt cốc xuống, tay trái lại cầm bút lên tiếp tục xử lý công việc, nhưng vẫn hỏi: "Muốn xin gì?"

Hoắc Duật Hy thầm khen ngợi hần biết nhìn sắc mặt của người khác, cô không khách sáo hơi chồm tới: "Cũng không phải là muốn xin gì, chỉ muốn hỏi chủ nhật này buổi chiều anh được nghỉ, có về biệt thự dùng bữa với tôi không?"

"Chiều chủ nhật này chắc không được, phòng thứ ký các em có thông báo tôi phải đi tiệc thay Lạc Tư Vũ. Lẽ nào em không biết?"

Hoắc Duật Hy thầm mừng trong lòng, cố nhiên cô đã sớm biết chuyện này nên chỉ hỏi cho có lệ thôi, thứ cô muốn là cái khác. "Thế, buổi chiều ở nhà một mình tôi chán lắm... tôi đi trung tâm thương mại rồi đến công viên chơi một chút nha."

"Lại muốn ra ngoài quậy phá?" Tư Cảnh Hàn nhìn vào nẫu báo cáo rồi ký tên.

"Làm gì có, anh xem quần áo của tôi cũ hết rồi, bộ trang điểm cũng hao hụt vài món, muốn đi trùng tu lại một chút thôi."

Thật ra đây chỉ là một lý do mà cô bịa ra, từ lúc đến công ty cho đến bây giờ, chưa bộ đồ công sở nào cô phải mặc lại lần thứ hai, còn nói về mỹ phẩm, nếu thiếu cô có thể dặn hầu nữ đi mua bất cứ lúc nào chứ nào cần đích thân cô chạy đông chạy tây như vậy.

Tư Cảnh Hàn biết cô nói dối nhưng không vạch trần, trong tay cô có giữ thẻ tín dụng của hần, cô có dùng nó để mua gì hần khác biết, lần nào cô đến trung tâm thương mại chủ yếu là chi tiêu vào việc ăn uống. Nhưng cô ăn uống đẳng hoàng không nói, toàn bộ ăn những món hần không ưa nhìn, khiến hần có cảm giác sẽ bắt bộ phận ẩm thực dẹp luôn việc phục vụ những món ăn vật khiến mình ngứa mắt và các loại kem lạnh mà Hoắc Duật Hy lần nào lên đi ăn về cũng sắp phát viêm họng.

"Thế nào, có thể không? Ở nhà chán... lắm đó, anh đi tiếp tiệc làm sao biết ở nhà tôi buồn chán thế nào..." Cô sắp bò lên tận bàn làm việc của Tư Cảnh Hàn mà than thở, hần ghét bỏ đẩy cô xuống.

"Lần này không được tham ăn, một lần ở chợ đêm là đủ rồi." Hôm đi chợ đêm đó, hần cho cô ăn kem, kết quả trở về cô đã phải ho cả đêm do nhiễm lạnh.

"Biết rồi, lần này tuyệt đối không ăn nhiều kem." Hoắc Duật Hy cũng không phủ nhận việc mình đến khu ẩm thực, dù sao hần cũng biết thôi, bây giờ thành thật một chút mới dễ thương lượng.

Tư Cảnh Hàn nâng mắt nhìn cô một cái, xem xem lời vừa rồi có bao nhiêu phần trăm đáng tin cậy. Nhưng chính hần cũng biết tin cô là giao trưng cho ác.

"Được rồi, chẳng phải em nói ăn trưa còn chưa no sao, bây giờ xuống dưới tầng kiểm chút gì đó đi." Hần phẩy phẩy tay.

Mắt Hoắc Duật Hy sáng lên, đạo này tên đàn ông này tốt tính ra hần, cô cũng nên nhu thuận một chút đi. "Anh ăn gì không, tôi mang lên."

Tư Cảnh Hàn lắc đầu, hần lại cúi đầu xem tài liệu, thân nhiên nói: "Tôi không muốn tăng cân giống em. Như thế buổi tối cả hai đều rất khó khăn."

"Tư Cảnh Hàn!" Hoắc Duật Hy giận run người nhưng chẳng dám mắng vì ở công ty hần là cấp trên của cô, cô mạo phạm cô sẽ bị trừ lương. Cô chỉ tay về phía hần, vừa đi ra ngoài về kiểm chế đến nghiêng răng nghiêng lợi:

"Anh... anh giỏi lắm!"

"Rầm!"

Cửa phòng bị Hoắc Duật Hy đóng sập lại, nếu như có nhân viên nào nhìn thấy nhất định sẽ phát hoảng mà ngất xỉu, họ thề là trên dưới công ty chưa từng thấy ai gan lớn đến nỗi sập cửa phòng tổng tài mà còn ngang nhiên như vậy.

Tư Cảnh Hàn nghe tiếng bước chân của cô xa dần, nét cười dần thu lại, cây bút mạ vàng buông lỏng, từ cánh tay phải truyền đến từng hồi ê ẩm khiến răng hần phải đánh chặt vào nhau để không kêu thành tiếng. Dựa theo thói quen, hần mở ngăn tủ cạnh tay trái lần mò lọ thuốc giảm đau Mặc Lạc Phàm kê cho.

Mỗi khi chuyển mùa là thế, nhất là trong thời gian mùa thu đến kết đông là lại thế này, Mặc Lạc Phàm dặn hần tuyệt đối không được dùng quá nhiều thuốc giảm đau nhưng vào lúc này hần đâu có tâm trạng mà đông đếm từng viên, chỉ vội đồ ra rồi ước lượng liền cho vào miệng, dùng nửa cốc nước lọc Hoắc Duật Hy mới đòi cho mình một hơi uống cạn.

Lần trước bị sốt thê thảm được Hoắc Duật Hy đưa về ban đầu cũng tưởng là bị shock thuốc nhưng Mặc Lạc Phàm kiểm tra rồi, anh nói không phải, là do hần bị nhiễm lạnh nên phát sốt mới gây ra triệu chứng giả. Nhưng cũng từ lần đó hần phát hiện hần không phải con người bất bại, hần cũng phải dùng thuốc để áp chế cơn đau, và cũng vì thuốc mà chịu đau. Hần cũng còn cảm giác của một con người bằng da bằng thịt, hần thấy có chút vui mừng.

Ngồi lặng yên ôm cánh tay trong giây lát, điện thoại không lâu lại rung lên từng hồi nhảm chán, hần biết của ai nên trực tiếp ấn mở.

Là một cuộc gọi video.

[Lúc này Tiểu Hy vào phòng sao?]

"Ừ, bây giờ ra ngoài tìm thức ăn rồi, có chuyện gì cậu cứ nói tiếp đi."

Lạc Tur Vũ ngồi dựa vào sofa, Đại Ngáo đang ngồi vắt ngang đùi của hần, nó ngóng vào màn hình liền kêu ư ừ vui mừng.

Lạc Tur Vũ vuốt đầu của nó, rồi nói với Tur Cảnh Hàn: [Tê gia cậu ta chắc sẽ đến Canada trong vài hôm nữa, nên muốn hỏi cậu một chút có ngăn cản không?]

"Tê gia và chúng ta có chung một cái đầu, chúng ta nghĩ thì cậu ta cũng biết nghĩ, nếu cậu ta có thể tìm được đến đó rồi chúng ta muốn ngăn cản thì cũng chỉ tốn hao sức lực."

[Vậy cậu muốn thuận nước đẩy thuyền luôn sao?]

Tur Cảnh Hàn chống trán, tay trái luồn vào mái tóc khiến khuôn mặt hần trong màn ảnh càng gần hơn, Đại Ngáo bên kia cũng háng hái hơn đưa mắt vào nhìn.

"Không, quá dễ dàng chẳng khác nào xem thường năng lực của Tê gia, chỉ ít cũng nên để cậu ta dạo chơi vài vòng. Dù sao cũng ít khi cậu ta đến Canada mà."

Lạc Tur Vũ thấy Tur Cảnh Hàn cười thì chau mày: [Cậu bị Tiểu Hy thay đổi rồi, dạo này rất dễ cười thì phải?]

"Vậy sao? Thế mình bây giờ không tốt?" Tur Cảnh Hàn lại đùa cợt.

Mặt mày của Lạc Tur Vũ càng nghiêm trọng: [Không tốt... vì như vậy mình sẽ nghĩ sắp có chuyện không lành xảy ra.]

Nụ cười trên môi Tur Cảnh Hàn dần tắt. "Chuyện gì không lành cũng đã kết thúc từ ba năm trước rồi, tất cả sau này đều không quan trọng."

[Càng nghe cậu nói vậy mình càng thấy không ổn.] Lạc Tur Vũ thẳng thừng nói, nhưng nhìn nét mày của Tur Cảnh Hàn, hần lại hỏi: [Tay cậu lại đau à?]

"Ừ, nhưng đã uống thuốc rồi."

"Tốt, mà Mặc Lạc Phàm dặn cậu thể nào cũng cậu nên cân nhắc đó. Còn phải kiểm tiền để nuôi người ta."

Lạc Tur Vũ nói rồi nhấc Đại Ngáo lên, thân mình mấp mấp của nó trong giây lát che khuất màn hình, đến khi Tur Cảnh Hàn lần nữa thấy được tình hình phía bên kia thì Lạc Tur Vũ đang di chuyển lên cầu thang.

[Mấy tháng rồi không về, cũng nên nhìn người kia một chút.] Lạc Tur Vũ cất tiếng nhàn nhạt.

Tur Cảnh Hàn bên đây nhìn màn hình, lại nhắc đồng hồ lên xem, khề khàng nói: "Không phải chỗ cậu đã nữa khuya sao, chắc là ngủ say lắm rồi, đừng vào."

Lạc Tur Vũ hừ một tiếng: [Đừng dối lòng tâm, cậu đích xác là đang muốn nhìn người ta.] Sau đó hần cũng đã tiến đến trước cửa một căn phòng lớn, nhìn vào màn hình cười nhẹ, không cố kìm đẩy cửa ra, nhẹ nhàng tiến vào.

Sự thật là chân lý của một cuộc hành trình tìm kiếm. Nhưng đến cuối cùng thứ chân lý đó chắc gì là một niềm hạnh phúc mà người ta vẫn hay mong chờ.

Chiều chủ nhật Hoắc Duật Hy được đi trung tâm thương mại thật. Vẫn có một hầu nữ đi bên cạnh để hầu hạ nhưng hơn hết là vì Tur Cảnh Hàn không yên tâm bản tính tham ăn của cô nên bảo Tiểu Mễ là theo canh chừng cẩn thận.

Khu ẩm thực của trung tâm thương mại nằm ở tầng giữa tòa nhà, khi Hoắc Duật Hy đến thì người có mặt khá đông, càng là như vậy cô càng thấy tự nhiên vì chẳng ai còn có thể để ý đến người xung quanh nữa.

"Tiểu Mễ qua đây, em cũng mau ăn một chút đi, sao cứ đứng ngơ ngác mãi thế." Cô nhiệt tình gọi Tiểu Mễ nhưng Tiểu Mễ không ngừng giật váy của cô: "Tiểu thư, chị ăn nhiều kem lắm rồi, ăn món khác nhé, nếu để thiếu chủ biết được sẽ mắng chúng ta mất."

"Cái tên đó mà biết thế nào, hần còn dám làm gì chị sao, mặc kệ đi, chị còn muốn ăn thứ kem kia nữa." Cô vừa nói vừa chỉ vào thứ kem dâu màu hồng

để trên cao.

Tiểu Mễ sợ hết hồn, kéo cô lại: "Tiểu thư, nếu chị về nhà bị bệnh thì lần sau thiếu chủ nhất định không cho đi chơi nữa đâu. Chúng ta ăn món nguội đi."

Hoắc Duật Hy nghe Tiểu Mễ nói thế cũng thấy lo sợ, nhưng cô vẫn còn muốn ăn lắm, giọng nói có chút nài nỉ: "Một cái này nữa thôi chị lập tức rời khỏi đây với em?"

Tiểu Mễ cũng không dám làm Hoắc Duật Hy buồn, cô đắn đo một chút rồi gật đầu: "Nhưng chị phải hứa ăn xong cái này liền đi."

"Được được." Hoắc Duật Hy liên tục gật đầu rồi nhanh chân đi đến gian hàng lúc này mình nhắm tới.

Trong lượng đông người lẫn vào nhau, Hoắc Duật Hy cũng như một chú chim lẫn quần trong bầy, cô nhón chân chỉ vào mô hình kem cho người phục vụ thấy, lúc này có một người phụ nữ ăn mặc thật đẹp bước đến cũng muốn lấy phần kem như cô.

Ban đầu Hoắc Duật Hy không thấy có điểm gì khác thường đến khi người phụ nữ kia ngày càng áp sát cô mới nhận ra có vật lạnh ngất đặt bên cạnh eo mình. Người phụ nữ ăn mặc xinh đẹp kia mỉm cười như không, dùng đám đông để che tầm nhìn của Tiểu Mễ, nói với cô: "Hoắc tiểu thư, đừng lên tiếng. Mục lão đại của chúng tôi có lời mời."

Mục Đương?

Đây là lần thứ hai lão ta làm càn trong địa phận của Tư Cảnh Hàn, xem ra món nợ lần trước vẫn không thể một lần dứt điểm. So với lần trước đã trải qua một lần sinh tử, hôm nay cô không còn quá lo sợ.

"Ông ta lại muốn gì, ở đây là địa bàn của Tư Cảnh Hàn, các người làm gì tôi hẳn chắc chắn sẽ không để các người thoát khỏi chỗ này."

Người phụ nữ kia cười nhẹ, thu lại cây dao, đón lấy hai phần kem từ tay người phục vụ, đưa cho Hoắc Duật Hy một phần: "Đương nhiên chúng tôi biết chứ, nên hôm nay hoàn toàn không có ý làm hại cô, lão đại chúng tôi mời cô gặp mặt chỉ muốn kể cho Hoắc tiểu thư đây một số chuyện cũ mà thôi."

"Xin lỗi, tôi không có hứng thú!" Hoắc Duật Hy muốn quay người đi nhưng người phụ nữ kia lại lên tiếng: "Chẳng lẽ chuyện liên quan đến quá khứ của Tư Cảnh Hàn và lý do vì sao giữ lại cô bên mình... cô cũng không muốn biết?"

Cô ta hết lời, quả nhiên Hoắc Duật Hy cũng dừng bước, người phụ nữ đặt được mục đích nhẹ nhàng tiến đến cạnh cô, như vô tình đi ngang qua nhau, một địa điểm chỉ đủ cho cô nghe thấy...

Tiểu Mễ nhìn đồng hồ một chút, đã hơn mười phút trôi qua, cô lần nữa đi về phía Hoắc Duật Hy: "Tiểu thư, chị ăn xong rồi sao?"

Hoắc Duật Hy đặt cái ly trống trơn xuống, lau khóe môi cười bảo: "Xong rồi, chúng ta đi thôi."

Tiểu Mễ nghe cô nói vậy thì vô cùng vui mừng, vì lần đầu tiểu thư của bọn họ nghe lời như vậy.

"Tiểu thư, đồ cần thiết chúng ta cũng đã mua xong rồi, chị muốn trở lại biệt thự luôn không?"

"Ừm... để xem, em biết Tư Cảnh Hàn mấy giờ mới về không?"

"Chuyện này em cũng không rõ lắm, nhưng Hàn quân gia có căn dặn chuẩn bị thức ăn cho thiếu chủ vào lúc tám giờ. Tiểu thư, có chuyện gì sao?" Tiểu Mễ nghi hoặc, đáng lẽ người hiểu rõ giờ giấc của thiếu chủ nhất phải là tiểu thư chứ, dựa trên hiểu biết của cô thì gần đây mối quan hệ của hai người cải thiện không ít.

Hoắc Duật Hy à một tiếng giải thích: "Không có chuyện gì, hẳn cũng có nói với chị nhưng chị quên mất mới muốn xác định lại thôi."

Tiểu Mễ lập tức hiểu ngay, hỏi: "Vậy tiểu thư, chị còn muốn đi đâu nữa sao?"

"Đúng vậy, chị muốn làm spa một chút, có lẽ sẽ hơi lâu nên muốn biết hẳn về giờ nào để còn tranh thủ."

"Vậy chúng bây giờ chúng ta đi luôn nhé, về sớm thiếu chủ sẽ bớt lo." Tiểu Mễ vẫn suy nghĩ cho đại cục mà đề nghị, Hoắc Duật Hy mỉm cười, không từ chối.

"Cạch."

Hoắc Duật Hy được người phục vụ dẫn vào một phòng spa Vip phục vụ theo yêu cầu một người, một cách hoàn hảo để cô ly khai khỏi Tiểu Mễ đang ở phòng bên cạnh mà cô ấy không nghi ngờ gì.

Phía bên trong phòng quý dị không có phục vụ spa nào cả, chỉ có một người đàn ông trung niên mang theo khí thế u ám ngồi trên ghế salon chờ đợi. Cô nhận ra người phục vụ vừa đưa mình vào đây là người phụ nữ ở khu ẩm thực lúc nãy, cô biết chọn theo chân bọn họ chẳng khác nào đưa mình vào biển lửa, có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào, nhưng việc bọn họ chọn địa điểm gặp mặt cũng là một nơi khác trong trung tâm thương mại Tư thị, cho thấy việc này đã được chuẩn bị từ rất lâu, chỉ chờ cô lộ diện sẽ hành động.

Mục đích của bọn họ là gì cô không biết nhưng để tỏ thái độ thành ý như vậy để cô đến đây thì có lẽ chuyến đi lần này không hẳn là bất lợi.

Mục Đương thấy cô tiến vào liền mỉm cười, làm một động tác mời, hướng cô về phía chiếc ghế đối diện. Hoắc Duật Hy cũng không khách sáo mà ngồi xuống, tự động rót cho mình một cốc nước.

"Xem ra Hoắc đại tiểu thư rất bình tĩnh." Mục Đương nhìn động tác thuần thục của cô thì nói một câu mang ý tán thưởng, khác hẳn với ông ta cô trả lời bằng giọng nói chẳng mang ý cười nào: "Vậy có gì để tôi đáng lo sợ?"

Mục Đương gật gật đầu, lão ta khoác tay lên tay vịn của chiếc ghế chế nhạo: "Đúng là người được Tư Cảnh Hàn cưng chiều rồi thì không cần sợ bất cứ thứ gì nữa, hẳn dù thế nào cũng cứu được cô thoát thân phải không?"

"Đừng vòng vo, tôi không có nhiều thời gian, ông biết mà." Cô không có hứng thú cùng ông ta đàm đạo, chủ yếu cô đến đây là để nghe được chuyện mình cần nghe, những chuyện vặt vãnh khác không cần nhắc, kể cả món hận thù mà lần trước ông ta gây ra cho cô cũng như nghịch cảnh ba năm về trước hôm nay cũng không cần nhắc đến.

"Đúng là một con báo nhỏ hiếu chiến. Nhưng Hoắc đại tiểu thư đừng vội, chuyện tôi vừa nói liên quan rất nhiều đến điều cô muốn biết ấy chứ." Mục Đương mở hộp xì gà trên bàn, lấy một tàu cho vào miệng, châm lửa.

Khói thuốc vừa bay lên, Hoắc Duật Hy đã cảm thấy khó chịu, mùi thuốc xộc vào mũi làm cô thấy ngứa ngáy vô cùng. Nói chung vì cô không quen trong môi trường sống của mình có mùi khói thuốc, đến cả Tư Cảnh Hàn còn chưa hút thuốc nào trước mặt cô, mà hình như hẳn không hút thuốc luôn thì phải.

Cuối cùng cô đành xoay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, chau mày nói: "Ông có ý gì?"

Mục Đương cười trâm, nét già cỗi trên mặt ông ta thu lại một chỗ ở khóe mắt: "Lần trước Tư Cảnh Hàn cứu cô đi bằng cách thức như vậy chính ta cũng thấy bất ngờ, nhưng hình như Hoắc tiểu thư càng là người bất ngờ hơn. Theo ta được biết mối quan hệ giữa cô và hẳn từ ba năm trước đã đi đến đường cùng nhưng hẳn luôn giữ cô bên cạnh mình lẽ nào cô không thắc mắc vì sao?"

"Điều này chẳng phải là thứ ông muốn nói với tôi sao?" Cô lạnh lùng chất vấn.

"Đúng vậy." Mục Đương thừa nhận. "Điều ta muốn nói với cô chính là chuyện này, nhưng trước hết cần làm rõ một chuyện chính là gần đây có phải hẳn đột ngột đối xử với cô rất tốt, thậm chí như biến thành một người khác." Câu này của ông ta là một câu trần thuật, hoàn toàn là sự khẳng định không có chút nghi hoặc nào.

Hoắc Duật Hy cũng đoán được gần đây cuộc sống của cô thế nào ắt hẳn ông ta đã biết hơn tám phần, vì rất có thể trong biệt thự vẫn còn những Chu Nha khác đang làm việc cho ông ta.

"Thế thì thế nào?"

Môi của Mục Đương nhếch lên: "Vậy cô có từng nghi ngờ là vì sao hẳn lại làm vậy không?"

Hoắc Duật Hy không giấu: "Đã từng nghĩ, nhưng không biết." Phải, cô đã rất nhiều lần hỏi vì sao nhưng không bao giờ có được đáp án, trong khi đó Tư Cảnh Hàn vẫn tiếp tục dịu dàng với cô, tuy bề ngoài lúc nào cũng lạnh nhạt nhưng lại có những hành động vô cùng kỳ quái khiến cô liên tục ăn được mật ngọt từ hẳn.

"Có vẻ cô đang rất say sưa trong men tình của hẳn thì phải, nhưng cũng không lạ gì một cô gái ngây thơ như cô bị mắc bẫy bởi một người mưu mô lão luyện như hẳn." Mục Đương cười mang theo vẻ tiếu thương, nhưng chính thái độ này của ông ta phải làm Hoắc Duật Hy thấy khó chịu và thiếu kiên nhẫn.

"Tôi không hiểu ông đang nói gì, chuyện cá nhân của tôi không đến phiên Mục lão đại phải cảm thán."

"Ồ, xem ra cô thật sự muốn yêu kẻ thù không đội trời chung của mình sao?" Nói đến đây thì ông ta hơi dừng lại, rút một hơi thuốc dài, sau khi nhả khói đôi mắt mang theo vẻ thâm sâu híp lại, giọng ông ta tràn đầy nguy hiểm: "Thế thì tôi khuyên cô mau tỉnh lại đi, Tư Cảnh Hàn và cô không thể nào có kết quả tốt đâu. Dù cho cô thật lòng yêu hẳn thì hẳn cũng không đời nào động tâm, hẳn muốn chính là trái tim của cô rồi lợi dụng nó để trả thù gia tộc của cô mà thôi. Biết không?"

Không phải một lời nói của Mục Đương mà làm Hoắc Duật Hy mất ý kiến chủ quan, cô khẳng định: "Hắn chưa từng yêu cầu tôi yêu hẳn, hơn nữa nếu hẳn muốn có được trái tim của tôi thì sao còn hủy hoại những hạnh phúc và ước mơ của tôi, điều này chỉ khiến tôi càng thêm căm hận hẳn, ông không hiểu sao?"

Lời Hoắc Duật Hy quả không sai nhưng Mục Đương chẳng vì thế vội giải thích, ông ta từ dưới bàn lấy một sấp tài liệu đặt lên bàn, ánh mắt của Hoắc Duật Hy cũng hướng về nó nhưng ông ta lại nói:

"Chớ nên vội xem, chỉ cần ngắm nhìn những lời sấp nói đây cô tự khắc hiểu vì sao tôi lại nói Tư Cảnh Hàn đang muốn có được tình yêu của cô."

Hoắc Duật Hy cầm cốc nước bằng hai tay, cô không nhìn Mục Đương, cô không ngần nhìn ông ta vì Tư Cảnh Hàn bảo ánh mắt có thể bán đứng một người nên cô sợ ông ta nhận ra vẻ khấn trương của mình.

Cô bao lâu nay mong chờ sự thật, nhưng một khi sự thật phơi bày cô lại sợ đau, rách lớp da non ra, cô như con sâu bướm nằm trong kén, bị người khác cắt mất lớp vỏ mỏng manh kia, cô nhanh được thấy ánh sáng của sự thật, nhưng sau đó không bao giờ cất cánh bay được nữa.

Cô phải đắn đo rất lâu mới nhìn Mục Đương, nghĩ đến việc chắc sẽ đau rất nhiều cô thấy sợ, nhưng cô lại nghĩ đến nỗi đau của ba năm về trước và sự uất ức tức tưởi khi bị cuốn vào địa ngục mà chẳng hiểu lý do là gì. Có lẽ không còn sự đau đớn hay tuyệt vọng nào đáng sợ hơn thế nữa, có lẽ đến bây giờ cô cần nên biết, lý do của tất cả việc đó là gì.

Cô bao lâu nay nuốt tất cả oán hận vào trong lòng, diễn một vai ngây thơ, diễn một vai nhu thuận ở cạnh Tư Cảnh Hàn không phải là để chờ sự thật sao? Cô là đang chờ một ngày trở mình.

"Ông nói, tôi đang nghe."

Mục Đương nhìn đôi mắt màu hổ phách của cô, trong đó là sự kiên quyết khiến ông ta bất ngờ, người phụ nữ trước mặt quật cường nhiều hơn ông ta nghĩ. Đến đây ông ta càng có thêm hứng thú, mang theo chút hoài niệm của một người thắng thế.

"Có vẻ trước đây cô xem thường năng lực thu phục lòng người của Tư Cảnh Hàn rồi, bản lĩnh lớn nhất trước giờ của hắn chính là tự tin. So với việc hắn khiến một ai đó hận hắn thì dễ biến kẻ đó trở thành thuộc hạ của mình còn dễ dàng hơn. Cô là một minh chứng rất rõ, cô có thể khẳng định với tôi trong khoảng thời gian ngắn vừa qua Tư Cảnh Hàn đối tốt với cô mà cô không có khuynh hướng ngã vòng tay của hắn không?"

Hoắc Duệ Hy không trả lời, cô đưa cốc nước lên miệng nhấp một ngụm, có thể là một sự thừa nhận, hoặc không. Nhưng Mục Đương cũng không cần sự thừa nhận của cô, lão ta nói tiếp: "Sau bao nhiêu năm hằn lạnh nhạt, trong một thời gian ngắn lại thay đổi thái độ chẳng phải là dấu hiệu của việc vãn cơ sắp đến hồi kết, hắn muốn đánh nhanh rút gọn sao?"

"Hắn đối tốt với cô không phải vì áy náy hay muốn bù đắp một điều gì mà chính là muốn cô rung động, lợi dụng thân phận người nhà Hoắc gia của cô để ngả bài với chính người nhà họ Hoắc. Hắn giầy xéo được cô thì chẳng khác nào đang si nhục thế giới còn lại mà cô yêu thương. Hoắc tiểu thư à."

Hoắc Duệ Hy vẫn không hiểu làm sao? Chuyện mà Mục Đương nói Tư Cảnh Hàn đột ngột đối tốt với cô để cô ngã về phía hắn để khiến người của Hoắc gia tổn thương là thế nào? Vì sao hắn phải làm như vậy chứ? Hắn và Hoắc gia thì có cừ hận gì để cuốn cô vào biển lửa.

Còn nữa, tại sao trước đây trong ba năm đó hắn lại không một lần triệt để thực hiện luôn mà phải giữ cô lại đến tận bây giờ. Dụng tâm của hắn là gì chứ?

Quan trọng cô đang nghi ngờ lời của Mục Đương nói, chỉ cần nghĩ đến những ánh mắt bất chợt thoáng qua của Tư Cảnh Hàn gần đây, cô lại cảm thấy không có lần nào là đùa bỡn hay diễn kịch, thậm chí đôi lúc cô còn nghĩ hắn đang thay đổi vì mình, hắn đang để ý mình đấy chứ!

Chính hắn đang sa ngã vào ánh mắt của cô chứ không phải cô động tâm vì hắn!

"Ông luôn miệng nhắc tới Tư Cảnh Hàn và Hoắc gia, vậy giữa hắn và chúng tôi thì có ân oán gì để hắn phải lao tâm khổ tứ dụng tâm lên người tôi chứ?" Cô lý trí chất vấn.

"Cô vẫn không tin ta? Nhưng cũng không sao cả, ta đã chuẩn bị sẵn cho cô rồi, mở ra xem đi." Vừa nói Mục Đương vừa đưa sấp tài liệu trên bàn cho Hoắc Duệ Hy.

Cô nghi ngờ nhìn ông ta mới mở tập tài liệu ra, bên trong không có gì ngoài tấm hình của một người đàn ông và một người phụ nữ. Quan trọng, người đàn ông kia rất giống Tư Cảnh Hàn, nhất là đôi mắt sắc sảo và khuôn mặt đẹp như điêu khắc đó, tuy vậy Tư Cảnh Hàn có phần sắc sảo hơn người đàn ông trong tấm ảnh, trông hắn cũng lạnh lùng hơn người kia rất nhiều.

Lao nhìn đến cô gái nhỏ nhắn bên cạnh người đàn ông, cô ấy sở hữu một vẻ đẹp đáng ngưỡng mộ mà chính cô là phụ nữ cũng phải si mê nhìn rất lâu. So với người đàn ông thì cô gái có vẻ non trẻ hơn rất nhiều, cô độ chừng họ cách nhau phải hơn mười tuổi, nhưng từ biểu cảm đến hành động đều cho thấy họ có quan hệ rất thân mật, trong ảnh cô gái còn nghiêng đầu ôm lấy người đàn ông làm dáng, sau lưng họ là một vùng tuyết trắng vô cùng thơ mộng. Có vẻ như hai người đang trong một kỳ nghỉ dưỡng, theo quan sát cô nghĩ chắc họ là một đôi vợ chồng.

"Đây là..."

"Không cần nghi ngờ, đây là ba mẹ ruột của Tư Cảnh Hàn." Mục Đương nói.

Hoắc Duệ Hy ồ một tiếng, trong lòng thầm cảm thán quả nhiên ba mẹ của Tư Cảnh Hàn không phải người bình thường. Thậm chí còn đẹp hơn cô tưởng tượng.

"Có phải rất đẹp đôi không?" Mục Đương thấy cô nhìn tấm ảnh mãi thì bảo.

"Đúng vậy." Cô không có lý do gì phủ nhận, quả thật rất đẹp đôi.

"Hừ hừ hừ... quả nhiên ai cũng nói vậy. Ta cũng thấy vậy, rất đẹp..."

Hoắc Duệ Hy nghe ông ta cười có điểm bất thường, cô ngẩn nhìn nghĩ hoặc. "Sao ông lại cười?"

Mục Đương nhếch đôi môi, ý vị: "Có lẽ ta nói cho cô một chút thông tin thú vị nhỉ..." Nói đoạn, ông ta xoáy ánh mắt thâm sâu vào bức ảnh trên tay Hoắc Duệ Hy, từng chữ rõ ràng tung theo khói thuốc:

"Ba ruột của Tư Cảnh Hàn - Tư Cảnh Uyên là ông chủ của Tư thị, nhưng người mẹ thân sinh của hần cũng chính là tiểu công chúa của tài phiệt họ Tư - Tư Tĩnh Nghiên."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Đứa con của tội ác (2)

Lời của Mục Đương vừa dứt tay cầm tấm ảnh của Hoắc Duật Hy cũng run lên, Tư Cảnh Uyên, Tư Tĩnh Nghiên, lý nào lại như vậy?

"Họ... ba mẹ của Tư Cảnh Hàn là anh em sao?" Dù nghi ngờ là vậy cô vẫn không dám tin.

Mục Đương dường như không bắt ngờ với suy nghĩ của Hoắc Duật Hy, tuy nhiên đây không phải là đáp án ông ta hứng thú. Mà sự trào phúng ông ta dành cho câu tiếp theo:

"Không phải anh em mà là cha con!"

"Xoạch" Hoắc Duật Hy kinh hoàng đến nỗi làm rơi tấm ảnh xuống đất, mặt cô tái đi vì không thể tưởng tượng được, lần nữa nhìn về khuôn mặt của hai người kia, một nỗi khiếp sợ dâng đến tận cùng.

"Làm sao có thể? Không thể nào, ông gạt tôi sao?"

Mục Đương hạ giọng cười, tiếng cười âm vang làm run cả đôi vai to lớn của ông ta, nụ cười khoái trá khi thấy con mồi rơi vào trạng thái mất phương hướng mà mình mong muốn.

Cúi người nhặt lấy tấm ảnh, đôi tay thô ráp đầy nếp nhăn của ông ta sờ lên gương mặt của Tư Cảnh Uyên, "Đúng là rất khó tin, trong hần ta chỉ hơn cô gái này tầm mười tuổi?"

Hoắc Duật Hy gạt đầu, quả thật người đàn ông trong tấm ảnh trông y hệt Tư Cảnh Hàn bây giờ, rất trẻ, làn da cũng trắng muốt như vậy, đôi mắt màu lam thâm trầm sâu sắc nhưng mang ý cười, nét thần thái này chính là điểm duy nhất để phân biệt hai người.

"Đúng là hần đã dùng khuôn mặt này lừa gạt rất nhiều người, nhưng so với dáng vẻ bên ngoài thì thật chất ba của Tư Cảnh Hàn phải lớn hơn mẹ của hần đến 16 tuổi. Chính xác là chính Tư Cảnh Uyên đã tận tay nuôi lớn Tư Tĩnh Nghiên."

Trong căn phòng bỗng chốc rơi vào trạng thái ngột ngạt, đặc biệt là Hoắc Duật Hy, cô không thở nổi nữa, cô nghĩ đến Tư Cảnh Hàn, cô làm sao có thể tin cách mà hần ra đời là như vậy.

Mục Đương biết Hoắc Duật Hy đang nghĩ gì, tuy nhiên ông ta không vội giải thích mà thích thú thưởng thức vẻ bối rối và kinh hãi của cô.

Hoắc Duật Hy uống liên tục hai cốc nước, lúc này mới tạm thời bình ổn tâm trạng, tay của cô bấu chặt vào chiếc ly bằng thủy tinh lạnh ngắt, cô cần tỉnh táo để phân biệt việc này, có điểm khác thường ở đây.

Cô lần nữa xem tấm ảnh Mục Đương vừa đặt lại trên bàn một lần, quan sát từ nét mặt đến màu mắt của Tư Cảnh Uyên và Tư Tĩnh Nghiên. Thậm chí liên tưởng đến Tư Cảnh Hàn bây giờ thì không có lý nào lại như vậy, chẳng phải nói con chung của hai người mang dòng trực hệ với nhau thì khả năng không bị dị tật là rất thấp sao, đáng này Tư Cảnh Hàn chẳng những rất bình thường mà còn sắc sảo đến như vậy.

Bây giờ thì Mục Đương lên tiếng: "Không cần phải xem nữa, cô cứ yên tâm, Tư Cảnh Hàn không phải là con cận huyết. Tư Tĩnh Nghiên là con gái nuôi của Tư Cảnh Uyên." Ông ta không có ý định giấu Hoắc Duật Hy chuyện này bởi vì món ăn hấp dẫn nhất là nằm ở phía đằng sau. Chính Hoắc Duật Hy cũng biết ông ta nói thật với mình chuyện này là còn vì một mục đích khác, tuy nhiên biết rõ Tư Cảnh Hàn không phải là con cận huyết cũng khiến cô lấy lại được bình tĩnh hơn.

"Ông cho tôi biết những chuyện này là vì nguyên nhân gì? Tư Cảnh Hàn và Tư Tĩnh Nghiên trở thành vợ chồng thì có liên quan gì đến Hoắc gia chúng tôi."

"Vậy thì để ta kể cho cô người một câu chuyện mà trước giờ người của Hoắc gia gần 30 năm nay chưa một lần hé miệng với bất cứ ai."

Hoắc Duật Hy yên lặng, chờ ông ta nói tiếp.

"Chắc cô cũng biết người cô Hoắc Diệc Ân hiện tại của cô còn một người em gái song sinh nữa là Hoắc Diệc Hân?"

Cô gạt đầu, "Nhưng cô ấy đã sớm qua đời rồi."

Mục Dương lại hỏi: "Thế cô có biết là vì lý do gì không?"

Hoắc Duệ Hy nghi hoặc nhìn ông ta, nhưng cô vẫn nói: "Là do tai nạn giao thông nên đã mất gần ba mươi năm rồi."

Cô vừa dứt lời đã thấy Mục Dương nhếch môi cười trào phúng, "Đúng là giỏi gạt người..."

"Ông có ý gì, chẳng lẽ cô nhỏ của tôi không phải mất do tai nạn?"

Mục Dương gật đầu, lời nói của ông ta mang theo chắc chắn mười phần, "Hoắc Diệc Hân không phải bị tai nạn mà qua đời mà do Tư Cảnh Uyên hại chết ngay trước ngày cưới của hắn và cô ấy."

Cái ly thủy tinh trên tay Hoắc Duệ Hy loạng choạng rơi xuống nền, vỡ vụn mang theo bao ký ức trong quá khứ tràn về.

Mấy mươi năm về trước, giữa Hoắc gia và người nhà họ Tư giao tình không hề tệ, thậm chí là rất thân thiết.

Tư Cảnh Uyên là người thừa kế duy nhất của Tư thị, sớm đã tiếp quản tập đoàn vào năm 20 tuổi, cũng là chủ tịch trẻ tuổi nhất của giới kinh doanh lúc bấy giờ.

Tuy tuổi đời non trẻ nhưng hắn lại là người có năng lực và khả năng phán đoán vô cùng chính xác, chẳng những vững vàng ngồi ở ghế chủ tịch mà còn mở rộng địa phận tập đoàn ra gấp ba lần so với ba mình trước đây đảm nhiệm trong vài năm giữ chức.

Cũng vì điều này mà ông nội của Tư Cảnh Hân vô cùng hài lòng với đứa con trai, hoàn toàn để hắn tự do quyết định cuộc sống của mình. Chính vì thế khi Tư Cảnh Uyên nhận nuôi Tư Tĩnh Nghiên dù rằng gây ra rất nhiều tranh cãi ngoài dư luận nhưng ông nội của Tư Cảnh Hân vẫn mắt nhắm mắt mở cho qua.

Năm đó Tư Cảnh Uyên 23 tuổi, Tư Tĩnh Nghiên 7 tuổi.

Cũng kể từ đó, dù đi đến đâu người ta thấy bên cạnh Tư Cảnh Uyên chưa từng xuất hiện người phụ nữ nào nhưng đôi lại hắn luôn dắt theo một đứa con gái bảo bối.

Về lai lịch của Tư Tĩnh Nghiên không ai biết xuất thân của cô, chỉ biết sau một chuyến đi Italy, Tư Cảnh Uyên đã dẫn cô về, từ đó cô hoàn toàn lột xác không còn chút manh mối thân thế nào ngoại trừ quan hệ với nhà họ Tư.

Ba của Tư Cảnh Uyên là con người Trung Quốc, mẹ là người gốc Canada thì trùng hợp Tư Tĩnh Nghiên cũng là con lai Á - Âu, mang đôi mắt màu lam đặc trưng và làn da trắng không tỳ vết. Chính vì vậy không ít người cho rằng vì sự giống nhau này mà Tư Cảnh Uyên yêu thương Tư Tĩnh Nghiên như con gái ruột, xem cô như con báu vật của riêng mình. Nhưng đó cũng chỉ là suy đoán, còn về lý do tại sao Tư Cảnh Uyên lại thân thiết với Tư Tĩnh Nghiên đến mức nửa bước không rời thì đó vẫn là một ẩn số.

Ban đầu chuyện hai người thân thiết không có vấn đề gì, nhưng trong một thời gian dài, Tư lão gia ngày càng lớn tuổi mà Tư Cảnh Uyên cũng hơn 30 nhưng mãi không chịu lập gia đình để tìm người nối dõi, suốt ngày không bận công việc thì lại cùng con gái nuôi đi du lịch khắp nơi khiến Tư lão gia sốt ruột không thôi.

Sớm đã có giao tình với Hoắc gia, mà qua mấy lần gặp mặt giữa Hoắc lão gia và ông tất nhiên có ý định kết thông gia. Nhưng kết thông gia chỉ là một khía cạnh, bởi vì một khi hai tập đoàn lớn liên hôn đương nhiên sức mạnh hợp tác cạnh tranh sẽ ngày càng tăng vọt, kéo theo rất nhiều mối quan hệ làm ăn khác lại càng thăng tiến hơn. Một mối giao hữu hiệu quả như vậy ai lại không muốn?

Hoắc lão gia có hai người con gái song sinh, trong đó có Hoắc Diệc Ân và Hoắc Diệc Hân thì con gái nhỏ của ông - Hoắc Diệc Hân vừa nhìn thấy Tư Cảnh Uyên liền sinh lòng yêu mến, nên đôi với việc hai bên đề xuất hôn kỳ cô lập tức đồng ý.

Cổ nhiên về phía Tư Cảnh Uyên, chỉ cần nhắc tới chuyện hôn sự hắn liền phản đối, không dưới một lần cùng Tư lão gia cãi nhau, mỗi lần như vậy có mặt Tư Tĩnh Nghiên ở đó cô đều đứng một bên, yên lặng không có ý kiến. Mà mỗi lần cô tỏ thái độ như vậy Tư Cảnh Uyên lại dửng dưng bỏ đi, đến mấy ngày sau cũng không thèm nói năng gì với cô.

Trải qua thêm một đoạn thời gian, hết lần này đến lần khác cùng Tư Cảnh Uyên cãi nhau về hôn sự, cũng có một lần Tư lão gia vì tức giận mà ngã bệnh phải nhập viện. Lần này vì bệnh tình của ông không khả thi mà Tư Cảnh Uyên buộc phải thỏa hiệp với ông cùng Hoắc Diệc Hân qua lại.

Kể từ ngày Tư Cảnh Uyên và Hoắc Diệc Hân công khai hẹn hò thì mối quan hệ giữa các thành viên trong nhà hòa hoãn hơn, hắn và Tư lão gia không còn cãi nhau nữa, người bên ngoài nhìn vào càng không thấy có chỗ nào là bất ổn.

Nhưng trong lúc không ai hay biết, mối quan hệ giữa Tư Cảnh Uyên và Tư Tĩnh Nghiên lại xảy ra rắc rối. Lần đầu tiên sau bao nhiêu năm hai người cãi nhau, thậm chí Tư Cảnh Uyên còn lỡ tay đánh Tư Tĩnh Nghiên khiến cô sinh uất ức trốn nhà bỏ đi.

Tư Tĩnh Nghiên bỏ đi đương nhiên Tư Cảnh Uyên nổi điên cho người đã ráo riết lục tung cả thành phố để tìm cô trở lại. Nhưng một điều kỳ lạ, khi tìm được cô lại không nói gì, cũng không tức giận trách phạt mà đơn phương tìm gặp riêng Hoắc Diệc Hân để chia tay.

Chuyện này khiến Hoắc Diệc Hân vô cùng suy sụp, vốn dĩ vừa nhìn trộm Tư Cảnh Uyên qua ảnh cô đã si mê nhưng nhớ, hổng hỏ lại được tiếp xúc với hắn trong một khoảng thời gian, mà đoạn thời gian này hắn đối với cô tuy có chút xa cách nhưng vô cùng thân sĩ và dịu dàng, khiến cô đã yêu nay lại vì chút xa cách này của hắn mà càng thêm phi thường yêu mến, càng khao khát có được hắn.

Đối với việc quan hệ hai người đang diễn ra tốt đẹp, cứ nghĩ Tư Cảnh Uyên đã động tâm với mình thì hán đột ngột nói chia tay khiến cô không sao chấp nhận được. Bởi vì sự suy sụp của Hoắc Diệc Hân nên chuyện này người nhà Hoắc gia cũng nhanh chóng biết được, và họ biết thì đồng nghĩ Tư lão gia cũng biết.

Kể đến đây Mục Đương hơi dừng lại, ông ta tự rót cho mình một tách trà, nhấp một ngụm nhâm nhi, vị trà lan ra đầu lưỡi rồi vương lại hậu ngọt nơi cuống họng khiến ông ta trở nên thoải mái hơn.

"Sau đó thì thế nào?" Hoắc Duật Hy dường như thiếu kiên nhẫn để chờ đợi, đối với việc ông ta dừng nữa chừng làm cô hơi khó chịu.

Mục Đương nhìn thấy cô nóng lòng, ông ta nở nụ cười thâm ý rồi nói tiếp: "Còn có thể là thế nào, Tư lão gia đương nhiên không hài lòng việc con trai sau lưng mình ngã đồn, hơn nữa hai nhà cũng đã bàn đến chuyện hôn nhân có lý nào lại buông tha dễ dàng như vậy."

"Vậy Tư Cảnh Uyên sau đó làm thế nào, còn Tư Tĩnh Nghiên, bà ấy lúc này đang làm gì?"

"Tư Cảnh Uyên ban đầu vẫn giữ thái độ không thỏa hiệp, còn Tư Tĩnh Nghiên vẫn im lặng không can dự vào bất cứ chuyện gì của hân."

Nhưng bất ngờ khu cao ốc một trăm tầng của Tư thị đang thi công bất ngờ đổ sập khiến hơn ba trăm người thiệt mạng đã giáng một đòn chí tử làm Tư thị lâm vào khủng hoảng. Không nói về tài chính, chỉ riêng về uy tín của tập đoàn đã tụt dốc không phanh trong mắt các nhà đầu tư. Báo chí cũng không ngừng đưa tin do Tư thị cắt giảm chi phí vật liệu xây dựng so với kế hoạch đầu tư mới dẫn đến tai nạn trên làm người dân càng thêm phẫn nộ, đặc biệt là công nhân và người nhà của nạn nhân, họ liên tục bao vây trước công ty đòi Tư thị phải trả mạng lại cho cha, cho chồng, cho con của họ. Danh tiếng Tư thị phút chốc rạn nứt.

Không cần Mục Đương nói thêm Hoắc Duật Hy cũng đã hiểu chuyện này nghiêm trọng thế nào đối với một tập đoàn lớn, mà kinh doanh thì chính là cần nhất hai chữ "uy tín" làm đầu.

"Tư lão gia sau đó vì chuyện này mà lần nữa đổ bệnh, trên dưới tập đoàn chỉ còn Tư Cảnh Uyên gánh vác, hân lại phải đương đầu với chính những cổ đông khác trong tập đoàn đang lợi dụng tình thế này để giành chiếc ghế chủ tịch của hân và không ngừng gây sức ép. Trong tình thế cấp bách đó, Hoắc Diệc Hân vì tình cảm dành cho Tư Cảnh Uyên đã cầu xin Hoắc lão gia giơ cánh tay ra cứu lấy Tư thị bằng mọi giá, chỉ cần lúc ông đồng ý hợp tác đầu tư thì Tư thị trước tiên cũng giành được nửa cái mạng về."

"Vậy cuối cùng ông nội của tôi đồng ý sao?" Hoắc Duật Hy hỏi Mục Đương.

Ông ta gật gật đầu: "Ban đầu Hoắc lão gia còn tức giận chuyện Tư Cảnh Uyên đối với con gái mình khinh bạc nhưng khi thấy Hoắc Diệc Hân dùng cái chết để cầu xin thì ông nội của cô đã mềm lòng."

Hoắc Duật Hy vẫn còn một điểm không hiểu: "Nếu như ông nói thì chỉ có Hoắc gia vẫn chưa đủ, Tư thị chỉ mới được giặt dầy một nửa thôi, thế thì một nửa còn lại là gì?"

"Là Tề gia." Mục Đương chậm rãi nói nhưng lại đem đến một kinh ngạc khác cho Hoắc Duật Hy, cô khẳng định lại: "Tề gia?"

"Đúng vậy, chính là Tề gia của Tề Thiếu Khanh. Chú út của Tề Thiếu Khanh - Tề Chính Thuần lúc đó học hơn Tư Tĩnh Nghiên hai khóa, vì từ lâu nhìn trúng Tư Tĩnh Nghiên nên cậu ta nói với ba của mình thẳng thừng đề nghị cùng Tư thị liên hôn, chỉ cần Tư Cảnh Uyên gả Tư Tĩnh Nghiên cho cậu ta thì Tề gia sẽ lập tức rót vốn vào Tư thị, cùng với Hoắc gia liên kết với một số bộ phận thương nhân lớn khác đưa Tư thị thoát khỏi nguy cơ."

Hoắc Duật Hy ngàn vạn lần không ngờ đến đầu dây mối nhợ của những việc này lại liên quan đến nhiều người như vậy, thậm chí có cả Tề gia của anh Thiếu Khanh cũng không ngoại lệ.

Đầu cô bây giờ cứ như một mớ bòng bong đang đánh loạn vào nhau, không ngừng cấu xé khiến cô đau đớn và khó có thể thông suốt. "Tiếp đó thì thế nào, Tư Cảnh Uyên có đồng ý không?"

"Nếu hân ta không đồng ý thì đầu geo hy vọng cho cho cô nhỏ của cô, để rồi cô nhỏ của cô chết một cách tức tưởi ngay trước ngày cưới của mình. Tất cả đều do dã tâm và sự ích kỷ của Tư Cảnh Uyên gây nên, Hoắc Duật Hy, cô nhớ cho kỹ, là nhà họ Tư nợ gia tộc cô chứ không phải nhà họ Hoắc mắc nợ bọn họ!"

Ánh mắt căm phẫn của Mục Đương bây giờ khiến Hoắc Duật Hy giật mình, cô khó khăn nuốt nước bọt, lần đầu tiên trong đời trải qua loại tình huống này khiến cô từ bất ngờ đến không thể chấp nhận được. Nghĩ về người cô xấu số của mình, cô đương nhiên thương, nhưng nghĩ đến ba mẹ của Tư Cảnh Hân, cô là hậu bối cũng chỉ nghe qua một lời kể phiến diện thì cũng chẳng biết nên tỏ thái độ gì.

"Theo ý ông thì ba của Tư Cảnh Hân đồng ý lấy cô nhỏ của tôi, vậy ông ấy cũng đồng ý gả Tư Tĩnh Nghiên cho Tề Chính Thuần sao?"

"Tất nhiên."

"Nếu thế thì làm sao bọn họ lại sinh Tư Cảnh Hân?"

Điểm nghi vấn này cô cô chính là điều Mục Đương hứng thú nhất: "Bởi vì thế ta mới nói Tư Cảnh Uyên mang dã tâm, một mặt hân đồng ý cả hai hôn kỳ để nhận được sự giúp đỡ, một mặt khác lại đổ dành Tư Tĩnh Nghiên để cô ta nghe lời đồng ý lấy Tề Chính Thuần, nhưng hân lại không cho phép Tư Tĩnh Nghiên yêu cậu ta. Đối với sự vô lý này Tư Tĩnh Nghiên không đồng ý, chính cô ta không chấp nhận việc ba nuôi của mình sắp kết hôn mà bản thân

lại phải lấy người khác, cô ta lần này đến lần khác lại muốn trốn đi, kết quả để không xuất hiện tình trạng trước đây tiếp diễn Tư Cảnh Uyên phải nhốt con gái nuôi lại trong biệt thự."

Lại độc tài đến thế sao? Tư Cảnh Hàn bây giờ đúng là y hệt ba mình. Hoắc Duật Hy trầm nghĩ.

Theo lời kể của Mục Đương thì tiếp theo Tư Tĩnh Nghiên bị nhốt trong phòng, để tỏ thái độ phản kháng thì cô đã tuyệt thực, cho dù Tư Cảnh Uyên dùng thái độ mềm mỏng dỗ dành hay cứng rắn đe dọa thì cũng thế, đến nửa lời cô cũng không chịu hé răng.

Lúc đó dù được Tề gia và Hoắc gia cứu cánh Tư Cảnh Uyên chấp nhận cả hai hôn kỳ, nhưng để giữ lại thể diện cho Tư thị thì chỉ có hôn sự của hần và Hoắc Diệc được công bố ra bên ngoài. Ngược lại, hôn kỳ của Tư Tĩnh Nghiên với Tề Chính Thuần tạm thời chưa tiết lộ với bên ngoài, hơn cả vì cô chưa ưng thuận nên Tư Cảnh Uyên cũng chẳng dám làm căng tự quyết định.

Tư Tĩnh Nghiên tuyệt thực đến ngày thứ ba thì hần cũng không nhịn được nữa mà chịu thỏa hiệp với cô, tạm thời không ép cô kết hôn. Đổi lại cô không được thẳng thừng từ chối Tề Chính Thuần mà phải giả vờ cùng cậu ta qua lại.

Tư Tĩnh Nghiên đồng ý, nhưng khi cô đồng ý rồi, mỗi lần cùng Tề Chính Thuần đi chơi về Tư Cảnh Uyên lại dùng thái độ tra khảo phạm nhân để hỏi cô đã đi đâu, làm những gì, quan hệ của hai người đã tiến triển tới mức nào.

Cô vốn giận dữ hần nên không chịu nói, hần càng tức giận, cô chất vấn hần vì sao tức giận, hần lại không nói. Cứ thế, hần ngang nhiên cùng Hoắc Diệc Hàn chuẩn bị hôn lễ long trọng nhưng mỗi lần cô đi cùng Tề Chính Thuần về nhà hần lại không vui, hai người lại cãi nhau mà trên dưới nhà họ Tư không sao hiểu được lý do.

Nửa năm trôi qua, cuối cùng thì Tư thị cũng được kéo ra khỏi nguy cơ, trong suốt thời gian này Tư Cảnh Uyên vô cùng bận rộn, một mặt là chuyện tập đoàn, một phía là hôn lễ, chỗ khác lại là chuyện của Tư Tĩnh Nghiên. Dù đã rất chú tâm đến cô nhưng hần vẫn không sao quản hết chuyện có thể phát sinh giữa cô và Tề Chính Thuần.

Tư Tĩnh Nghiên vốn để trong lòng chuyện trước đây hần ép mình lấy Tề Chính Thuần còn bản thân lại lấy vợ khác nên cô không ngừng làm ra những hành động công kích, chọc tức ba nuôi. Nhiều lần không vui, Tư Cảnh Uyên cũng chỉ đến mức cãi nhau với cô, sau đó thì bỏ qua.

Cho đến một hôm, cô cùng Tề Chính Thuần lên máy bay sang nước ngoài du lịch với mục đích hưởng tuần trăng mật trước kết hôn, nghĩa là quyết định cùng Tề Chính Thuần cùng nhau sống thử một thời gian mới tiến tới hôn nhân.

Với người ngoài đây chỉ là một cuộc dạo chơi bình thường nhưng Tư Cảnh Uyên không khó để biết được nguyên nhân chính phát sinh chuyện đi này. Bởi vì hần không cho phép cô yêu Tề Chính Thuần thuần nên cô càng muốn nghịch ý để trả đũa hần lấy người khác còn trôi buộc cô.

Tư Cảnh Uyên quá hiểu tính cách này của Tư Tĩnh Nghiên, cô nghĩ thì sẽ dám làm, cũng vì thế con thịnh nộ trong lòng hần một khắc này bùng nổ.

Kết quả của hôm đó Tư Tĩnh Nghiên vẫn không thể lên máy bay. Vì Tư Cảnh Uyên không đồng ý việc mình tự ý đưa Tư Tĩnh Nghiên rời đi nên đóng vai là con rể, Tề Chính Thuần cũng không thể nghịch ý ba vợ cướp lấy con gái của người ta mà đành ngậm ngùi trở lại Tề gia.

Còn Tư Tĩnh Nghiên, sau khi Tề Chính Thuần rời đi cô mới phản kháng quyết liệt với ba nuôi của mình. Vốn nghĩ con gái nuôi là của riêng bản thân nhưng không ngờ vào ngày hôm đó cô lại chỉ vào mặt hần mà nói rằng giữa hần và cô chỉ có tình thân, hần muốn cô lấy Tề Chính Thuần thì hiện tại người cô yêu chính là cậu ta. Nên cho dù Tư Cảnh Uyên có lấy ai, hay hần ép cô lấy ai thì cô cũng không quan tâm, cô là muốn rời khỏi hần, chỉ vậy thôi.

Tư Cảnh Uyên sau đó không nói thêm bất cứ điều gì chỉ ngang ngược đem về nhà, mà hần không nói gì chính là cho thấy hần đang vô cùng giận dữ, con giận không kìm nén được.

Một ngày kia, Tư Cảnh Uyên không đem Tư Tĩnh Nghiên về biệt thự nữa mà kéo ngược cô vào phòng riêng của mình ở một khách sạn do Tư thị kinh doanh. Cũng từ đây có rất nhiều chuyện đã thay đổi... kéo theo vận mệnh của rất nhiều người.

Mà lúc đó chỉ còn cách một tháng so với hôn kỳ của hần và Hoắc Diệc Hàn.

"Nói đến đây thì người vô tội nhất vẫn là cô nhỏ của cô. Vì yêu Tư Cảnh Uyên mà không dám nghĩ ngờ bất cứ điều gì về hần, cho dù người bên ngoài nói giữa hần và con gái nuôi có mối quan hệ bất thường thì cô ấy vẫn không tin, chỉ cần Tư Cảnh Uyên nói một câu không có thì cô ấy liền không nói gì nữa." Mục Đương tỏ vẻ thương tiếc bảo.

Hoắc Duật Hy cố nén lại tâm tình rồi ren trong lòng, "Vậy rốt cuộc tại sao cô nhỏ của tôi lại mất ngay trước hôn lễ của mình?" Còn nữa, vì sao Tư Cảnh Hàn lại nói người Hoắc gia dễ đổi thay nhưng trong khi đó cô nhỏ của cô không hề thay lòng với ba của hần? Chẳng lẽ hần nói dối?

"Cô nhỏ của cô mất là do nhảy lầu tự sát, ngay trước mặt Tư Cảnh Uyên."

Hoắc Duật Hy giật bản mình, rằng cô cắn chặt để không để mình thốt ra tiếng kêu kinh sợ.

"Nhưng người tự sát ban đầu không phải cô ấy mà là Tư Tĩnh Nghiên, cô ta dùng dao trái cây tự cắt cổ tay của mình. Khi đó Tư Cảnh Uyên và Hoắc Diệc Hàn đang ở hiện trường hôn lễ chuẩn bị lần cuối cho ngày hôm sau thì nhận được tin đã cùng nhau đến bệnh viện. Kể ra Tư Cảnh Hàn đã mạng lớn khi còn nằm trong bụng mẹ, dù Tư Tĩnh Nghiên mất máu rất nhiều nhưng khi đưa đến bệnh viện được kịp thời cứu chữa thì vẫn giữ lại được bào thai."

"Ông nói lúc này thì Tư Tĩnh Nghiên bà ấy mang thai Tư Cảnh Hàn sao?"

"Đúng vậy, hấn chính là kết quả của mọi tội lỗi gây ra. Tư Cảnh Uyên không cần nói cũng biết đứa bé Tư Tĩnh Nghiên mang thai là của ai, hấn cũng sợ cô ta một lần tự sát không thành sẽ có lần thứ hai. Đương nhiên hấn yêu mẹ của đứa nhỏ là thật thì cũng thương luôn con của cô ta. Chính là ở bệnh viện, ba mặt một lời hấn đòi hủy hôn ước với Hoắc Diệc Hân của cô."

Khuôn mặt Hoắc Duật Hy giờ đây trắng bệch, không còn một chút cảm giác và biểu thị cảm xúc nào nữa. Chuyện sau đó khủng khiếp thế nào thì cô cũng đoán được vài phần rồi nhưng chính cô lại không dám nghĩ, cô sợ, trái tim của mình sẽ không chịu nổi mất.

Mục Đương nhìn Hoắc Duật Hy, ông ta nhếch môi đầy ẩn ý: "Tư Cảnh Uyên vốn là kẻ mưu kế đa đoan, giáo quyệt vô cùng. Vì không muốn kết hôn với cô nhỏ của cô nên đã chuẩn bị sẵn một màn kịch."

"Trước đó mỗi lần hấn tặng quà hay hẹn gặp với Hoắc Diệc Hân đều thông qua một người trợ lý nam, người này sẽ thay hấn đưa quà đến cho cô ấy và mỗi lần đến hẹn thì người này lại thay hấn đến đón cô ấy đi tới điểm hẹn. Nhưng mỗi lần hẹn ăn tối đa phần Tư Cảnh Uyên đều cố tình đến trễ hoặc lỗi hẹn, kết quả mỗi cuộc hẹn hò của hấn phần nhiều vẫn là trợ lý nam kia đi với Hoắc Diệc Hân."

Mục Đương dừng lại, lấy thêm một tài liệu khác đưa cho Hoắc Duật Hy. Vẫn là ảnh, và trong đó không ai khác chính là cô nhỏ của cô cùng một người đàn ông trẻ tuổi, tuy có phần không sánh bằng Tư Cảnh Uyên nhưng vẫn là một người đàn ông đẹp trai điển hình.

"Đây chính là người trợ lý nam đó." Mục Đương tiếp tục giải thích: "Cô cũng thấy những tấm ảnh trên tay cho thấy mối quan hệ của Hoắc Diệc Hân và người đàn ông kia vô cùng thân thiết?"

Hoắc Duật Hy gạt đầu, đa số đều là ảnh chính diện mà ở góc độ nào cũng cho thấy sự thân mật giữa cô nhỏ của cô với người đàn ông đó không phải bình thường, thậm chí còn có vài tấm người kia ôm lấy cô nhỏ của cô đang say bí tỉ vào trong xe, hoặc là cô nhỏ của cô ôm chặt lấy anh ta nói cười vì điều gì đó.

Mục Đương cười trằn: "Đến cả cô còn thấy thế thì người bên ngoài làm sao không tin. Lúc đó Tư Cảnh Uyên chính là dùng những tấm ảnh này để uy hiếp Hoắc Diệc Hân hủy bỏ hôn kỳ, hấn dụng tâm chuẩn bị sẵn quân cờ này để chờ ngày dùng đến, nhưng không ngờ nó lại có tác dụng đúng lúc như vậy. Quả là một công đôi việc."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79: Đứa con của tội ác (3)

Hoắc Duật Hy mím chặt môi, nếu lời của Mục Đương là thật thì từ lúc đầu chẳng phải Tư Cảnh Uyên trước kia luôn lợi dụng nhà họ Hoắc của cô sao?

Mà chẳng những dừng ở đó, ông ấy không yêu cô nhỏ còn đồng ý kết hôn với cô ấy, nhưng sau lưng lại tìm cách đâm một nhát khiến cô nhỏ của cô ngay vào lúc hạnh phúc nhất lại biến thành người đau khổ nhất, nếu không hủy đi hôn sự thì chỉ còn đường thân bại danh liệt dưới tay Tư Cảnh Uyên - người mình yêu nhất.

Ngược lại ông ấy hoàn toàn trở thành người bị hại, bị vị hôn thê phản bội trước khi hôn lễ diễn ra, như thế thì ông ấy hoàn toàn có đủ lý do để hủy đám cưới này.

Dù thế nào thì cuối cùng cô nhỏ của cô vẫn phải hủy đi lễ cưới mà mình hằng đêm chờ đợi.

Trái tim của Hoắc Duật Hy bắt đầu đau nhói, cảm giác bị người mình luôn yêu thương, tin tưởng lừa dối đó có bao nhiêu đau đớn, quẫn quai và cào xé tâm can chính cô cũng từng trải qua.

Khi nhận ra tất cả chỉ là sự sắp đặt, hấn dùng yêu thương giả dối để lợi dụng bản thân mình, xem mình là một con cờ có giá trị giúp hấn đạt được mưu đồ, chứ nào có rung cảm hay động tâm nào, cô đã phải mất bao lâu để thích ứng sự thật chính cô còn không nhớ, bản thân như vô tri vô giác mất đi quan niệm về cuộc sống. Lúc đó cô còn chẳng thiết tha sống tiếp nếu không biết mình mang thai bảo bảo.

Cô tưởng mình khổ nhưng nếu lời của Mục Đương nói là thật thì hóa ra trong quá khứ cô nhỏ của cô còn đau khổ hơn. Cô mang thai con của người đàn ông kia, nhưng cô nhỏ của cô lại phải nhìn người phụ nữ khác mang giọt máu của chồng sắp cưới của mình. Mà ông ấy, chính vì đứa bé nó đã lập tức tuyệt tình trở mặt, tàn nhẫn tước hết đi hạnh phúc của cô nhỏ của cô, để đem đến cho đứa trẻ kia những điều tốt đẹp nhất.

Oan nghiệt!

Răng của Hoắc Duật Hy đánh chặt vào nhau, cả cơ thể cô bây giờ đều căng thẳng, cô hỏi tiếp bằng giọng rất cứng: "Vậy sao đó cô nhỏ của tôi không đồng ý? Người nhà họ Hoắc lúc đó không có ai tới hay sao?"

"Tất nhiên là có. Có cả ba của cô." Mục Đương rành mạch nói: "Lúc mới đến bệnh viện thì cô nhỏ cô còn nghĩ đứa bé kia là của Tư Tĩnh Nghiên và Tề Chính Thuần, nhưng đến khi Tư Cảnh Uyên trở mặt thì cô nhỏ của cô đã hiểu ra trước đó hấn đối với mình chỉ là lợi dụng, cô nhỏ của cô gần như phát

điên, vừa khóc vừa cười trước cửa phòng bệnh của Tư Tĩnh Nghiên."

Nói đến đây ông ta thoáng dừng lại, ánh mắt xa xôi dường như về một thời quá khứ u ám, Hoắc Duật Hy thấy nét thờ dài lướt qua đáy mắt của ông ta nhưng cô chưa hiểu đó là điều gì.

"Nếu lúc đó không phải Tư Tĩnh Nghiên đột nhiên mở cửa bước ra thì cô nhỏ của cô có khi đã không đến mức tự sát. Cô ấy vừa nhìn thấy Tư Tĩnh Nghiên xuất hiện chẳng khác nào người hóa điên, không nói hai lời đã tóm lấy cô ta. Nhưng Tư Cảnh Uyên đứng ở đó làm sao có thể dễ yên, rất nhanh đã đẩy được cô nhỏ của cô ra, người nhà họ Hoắc cũng tiến lên kéo cô nhỏ của cô lại."

"Biết Tư Cảnh Uyên định đưa Tư Tĩnh Nghiên rời đi, cô nhỏ của cô trong khẩn cấp đã bất chấp có bao nhiêu người ở đó mà quỳ xuống, cầu xin Tư Cảnh Uyên đừng bỏ rơi cô ấy. Chỉ cần hần đồng ý tiếp tục duy trì mối hôn sự này, thì cô ấy cũng sẽ chấp nhận đứa bé của Tư Tĩnh Nghiên mang thai là con của mình, nửa đời còn lại cũng vì nó mà không sinh bất cứ đứa con nào nữa. Nhưng cô biết không, Tư Cảnh Uyên vốn chẳng động lòng mà còn cười khinh rẽ bảo: Cô xứng sao?"

Càng nghe Mục Đường nói, hơi thở của Hoắc Duật Hy càng thêm dồn dập: "Vậy lúc này Hoắc gia có thái độ như thế nào? Việc Tư Tĩnh Nghiên mang thai đứa trẻ của Tư Cảnh Uyên, rồi ông ấy lại dùng ảnh hưởng để uy hiếp cô nhỏ của tôi phải hủy hôn mà cô ấy còn hạ mình van xin như vậy?"

"Đối với Hoắc gia các cô đương nhiên họ vô cùng phẫn nộ, càng không thể tin được Tư Cảnh Uyên có thể làm ra việc bội tín như vậy. Họ không tán thành hành động van xin của Hoắc Diệc Hân nhưng cô ấy vẫn sống chết van xin và thậm chí là dùng cái chết để cầu xin Tư Cảnh Uyên ở lại với mình."

"Ông ấy vẫn không động lòng sao?" Hoắc Duật Hy lại khó khăn hỏi mặc dù cô biết khả năng kia là rất thấp.

Mục Đường không do dự trả lời: "Không hề. Thậm chí là cô nhỏ của cô đã vùng chạy đến thanh chắn an toàn rồi trèo lên trên đứng chênh vênh thì hần vẫn chỉ thản nhiên nhìn, hần không hề tin cô nhỏ của cô sẽ làm thật, càng không có ý ngăn cản, chỉ nói: Cô dám nhảy thì tôi cũng dám xem, nhưng có điều, dù hôm nay cô sống chết thế nào, vẫn thế, tôi không thể lấy cô."

Đến đây ông ta ngừng lại vài giây mới tiếp tục: "Lúc hần vừa xoay người đi thì cũng là lúc những người xung quanh thét lên kinh hoàng, cô nhỏ của cô nhảy xuống thật... từ tầng ba bệnh viện rơi xuống."

Hoắc Duật Hy gần như ngừng thở, trong giây lát cô không thốt ra được bất cứ lời nào. Mà trong khoảng thời gian này Mục Đường cũng trầm mặc, lặng yên hút thuốc.

Rất lâu sau Hoắc Duật Hy mới tìm lại được giọng nói của mình, cô nhận ra bản thân đang hoảng sợ khi càng đến gần với sự thật: "Vậy... tại sao Tư Cảnh Hân lại dùng tôi để trả thù Hoắc gia, chẳng phải nhà họ Tư mới là người có lỗi?"

Mục Đường phẩy ngón tay gạt tàn, mặt ông ta khá đăm chiêu:

"Từ sau khi cô nhỏ của cô qua đời, Tư Tĩnh Nghiên mang thai đứa trẻ của Tư Tĩnh Nghiên thì dĩ nhiên mối quan hệ của nhà họ Tư, Hoắc gia và Tề gia rạn nứt. Nhưng Tề Chính Thuần lụy tình chưa dứt với Tư Tĩnh Nghiên, không ít lần níu kéo cô ta, tuy vậy Tư Tĩnh Nghiên có Tư Cảnh Uyên bầu bạn vốn chẳng còn thiết tha thêm bất cứ ai, lần nào cũng dứt khoát từ chối cậu ta. Chuyện này kéo dài cho đến khi Tề Chính Thuần uống say lái xe bị tai nạn mà qua đời."

Liên tiếp người của Hoắc gia và Tề gia gặp tai biến mà nguyên nhân đều xuất phát từ nhà họ Tư, nên mối quan hệ của hai nhà Hoắc - Tề càng thêm khăng khít và cùng trở thành kình địch với Tư thị. Tuy nhiên, sau khi Tư thị rời khỏi hồ sâu, Tư Cảnh Uyên lại như hồ mọc thêm cánh đem sự thịnh vượng của công ty phát triển vượt bậc mà không cần đến bất cứ sự hỗ trợ liên quan nào của Hoắc gia và Tề gia, cũng cắt đứt những liên quan ràng buộc trước đây giữa ba nhà. Từ đó mà trên thương trường nước sông không phạm nước giếng, cả ba đều giữ vị thế ngang bằng không ai còn khả năng hạ gục đối phương, chỉ có thể im lặng đối đầu bằng chiến tranh lạnh.

Không thể đối phó Tư Cảnh Uyên trên thương trường, họ Hoắc và Tề gia cũng không thể dùng đứa trẻ Tư Tĩnh Nghiên mang thai để chèn ép Tư Cảnh Uyên. Bởi vì hần có nhược điểm là đứa bé do con gái nuôi mình mang thai, thì nhà họ Hoắc cũng có điểm yếu chính là số ảnh Hoắc Diệc Hân chụp chung cùng người trợ lý nam đó. Hơn nữa người đàn ông kia cũng là người của Tư Cảnh Uyên, Hoắc Diệc Hân nay đã qua đời nên không có ai đối chất, có phan phui ra thì chưa chắc nhà họ Hoắc đã có lợi.

Mặt khác, Hoắc gia có Tề gia tương trợ thì Tư Cảnh Uyên cũng không phải một mình đơn thương độc mã chống lại bọn họ, tuy làm ăn ở bạch đạo nhưng thời trẻ tuổi hần có không ít giao tình với người trong hắc đạo, mà trong số đó có một người khiến ai ai trong hắc bạch đạo điều kiện nể vài phần - Thác Vân Nghê - Thượng nhân của tổ chức Vong lúc bấy giờ, đồng thời cũng là cha đỡ đầu của Tư Cảnh Hân.

Cũng từ đây, tương quan về khả năng dù ở vị trí nào cũng không thể phân định cao thấp, vì thế ân oán ba nhà lắng xuống trong im lặng và những thỏa thuận ngầm đã được đặt ra. Họ Hoắc và họ Tề chung một chiến tuyến, giữa bọn họ và nhà họ Tư ân oán nghĩa tuyệt, từ đó về sau không liên hệ gì với nhau, và không ai được đặt chân vào địa phận của đối phương quản lý, nếu như vi phạm bị đối phương bắt được, đâu có bị đánh chết cũng không oán than nửa lời.

Vốn dĩ cứ tưởng mọi chuyện đã chìm vào quá khứ, Tư lão gia tuy ban đầu rất tức giận vì cách làm của con trai mình nhưng khi đứa trẻ kia ra đời bình an đối với nhà họ Tư mà nói là một sự hồi sinh mới, tập đoàn Tư thị trên đà không ngừng lớn mạnh như cỗ vũ cho sự chiến thắng kia, ông cũng không thể thay đổi thêm bất cứ điều gì nên đành chấp nhận.

Và hơn hết là bởi vì ông rất muốn đứa cháu nội này.

Nhưng niềm vui đó tiếp diễn chưa bao lâu thì một biến cố lại ập đến, Tư Cảnh Uyên và Tư Tình Nghiên một chuyến đến Canada thì từ đó không bao giờ trở lại nữa, vùi thây trong bão tuyết, không tìm thấy xác. Tư lão gia sức khỏe vốn đã suy yếu rất nhiều cũng vì hung tin này mà lâm vào đại hạn, sau đó cũng không trở mình được nữa. Tư thị trong thời gian ngắn rơi vào bế tắc.

Nếu không phải nhờ Hàn Tín - phó tổng Tư thị lúc đó và Thác Vân Nghê hợp sức một mực chống đỡ thì Tư thị đã sớm bại vong trước khi Tư Cảnh Hàn đủ sức đảm nhiệm. Phó tổng Hàn Tín lúc đó chính là Hàn quân gia của bây giờ, và cũng vì lý do này mà cho đến nay Tư Cảnh Hàn luôn kính trọng ông như trưởng bối thân sinh của mình.

Bởi vì sự ra đi đột ngột của Tư Cảnh Uyên mà Thác Vân Nghê cho rằng chuyện này không phải là một tai nạn thông thường, sở dĩ có kết cục thảm thương kia là do nhà họ Hoắc đã nhúng tay. Cũng từ đó đã hình thành nên sự hận thù đối với người nhà họ Hoắc trong lòng Tư Cảnh Hàn, chính là Thác Vân Nghê đã dạy cho hắn biết tất cả những ân oán kia đều do lỗi của Hoắc gia, cho hắn biết bản thân phải trả mỗi thù diệt gia, đòi mạng người nhà họ Hoắc để rửa nợ cho ba mẹ mình.

Đầu xỉ gà trên tay Mục Dương đến đây đã tàn, ông ta lấy một tẩu khác đưa lên miệng, dường như đã sắp nói hết nên ông ta vô cùng nhả nhả nhà khói: "Cô biết không, khi cô mười tuổi còn đòi ăn kem, đi chơi công viên thì Tư Cảnh Hàn lúc mười tuổi hắn đã biết giết người. Mười ba tuổi thực thi xuất sắc tất cả các nhiệm vụ mà tổ chức phân phó. Mười lăm tuổi hắn đã giỏi hơn những thành viên thành công vượt qua lễ trưởng thành mà Vong tổ chức."

Ông ta lại gạt tàn thêm lần nữa, hứng thú hơn nhìn vào mặt Hoắc Duật Hy: "À, còn một chuyện, ba của cô sức khỏe suy kiệt đến hiện tại nói thế nào cũng một phần do hắn tiếp sức ấy nhỉ? Lễ trưởng thành năm 18 tuổi của hắn chính là dùng máu của người nhà họ Hoắc các cô làm lễ vật. Cách đây đúng 10 năm, ông nội của cô trong một đêm ra đi không có lý do, cũng cùng lúc ba của cô trúng độc lâm vào thập tử nhất sinh ngay trong phòng làm việc của mình hắn cô còn nhớ. Cô nên nhớ, đây tất cả đều là té phẩm dành cho sự trưởng thành của Tư Cảnh Hàn. Hắn là đứa con của tội ác!"

Hoắc Duật Hy lần thần bước trên đường lớn, ánh nắng buổi chiều vàng rực chiếu lên thân thể mảnh mai của cô. Bên tai cô giờ đây chẳng nghe được tiếng gì ngoài những lời nói của Mục Dương.

Tròn mười năm, bây giờ cô mới hiểu vì sao gia đình phải đột nhiên sang Mỹ định cư. Lúc đó cô còn nghĩ là do ba mẹ đau lòng ông nội qua đời nên không muốn sống ở ngụ thự Hoắc gia nữa, vì sống ở đó sẽ nhớ đến ông. Nhưng không phải, tất cả điều đó là để tránh đi một kế hoạch trả thù khủng khiếp, ba mẹ cô là lo sợ có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai, nên muốn đưa cô và em trai cách xa Trung Quốc một chút, tránh khỏi thế lực của Tư Cảnh Hàn.

Nhưng trăm phương nghìn kế, cuối cùng số mệnh vẫn đề oan gia tương phùng, đúng mười năm sau, điều mà ba mẹ cô lo sợ lần thứ hai sắp xảy ra. Mà lần thứ hai này Tư Cảnh Hàn trả thù nhà họ Hoắc bằng chính vở diễn của gần ba mươi năm về trước, cô giống như cô nhỏ của mình làm một quân cờ bất hạnh, còn hắn chẳng khác nào Tư Cảnh Uyên, lợi dụng quân cờ này để đạt được mục đích, sau đó lại quay lưng, không chút thương tiếc vứt bỏ.

Cô đi không nổi nữa, ngồi bịch xuống một góc đường, lạc nhìn dòng xe cộ quẩn vào nhau.

Chỉ cần nhớ đến đây cả người của cô đã run lên bần bật, mặt mày lạnh ngắt, đầy sợ hãi và tang thương. Cô nằm mơ cũng không ngờ Tư Cảnh Hàn ra đời là dựa trên máu và nước mắt của người hai mạng người, mà trong đó có một người còn mang chung huyết thống với mình.

Hắn ra đời đã là tai họa, nhưng sự sinh tồn của hắn lại còn dựa trên những tội lỗi lớn hơn, mà máu tươi người nhà của cô ngày càng đổ xuống nhiều hơn, nhưng chính điều này sẽ là phần thưởng cho sự chiến thắng của hắn.

Cô hiểu rồi.

Thảo nào hắn lại không thương bảo bảo, thảo nào hắn không cần nó, tất cả bởi vì nó còn mang dòng máu của người nhà họ Hoắc. Vì sự hận thù kia mà hắn sẵn sàng vứt bỏ luôn giọt máu của mình, chôn vùi tất cả theo oán hận triền miên. Rồi đây, có phải hay không người kế tiếp hắn xuống tay sẽ là cô.

Ở bên vệ đường cô như một đứa trẻ đi lạc ngồi ôm mặt khóc, đúng vậy, cô đang đi lạc vào thế giới của loài ác quỷ không mang nhân tính. Cô trước đây cứ ngỡ mình đối với Tư Cảnh Hàn không còn gì để sợ hãi nữa, nhưng bây giờ cô mới biết mình đã sai. Chỉ vì trước đó cô chưa biết hết chân tướng của việc mọi đó thôi.

Trên đôi tay trắng như ngọc bạch đó nhuộm không biết bao nhiêu là máu, nó từng chạm vào eo của cô, lưng của cô, đôi vai, môi và mắt, cô cũng từng mút từng ngón trong miệng để thưởng thức, để chơi đùa. Lúc đó nào đâu ngửi được mùi máu tươi. Nhưng bây giờ thì mùi tanh nồng kia như đổ vào mũi, khiến dạ dày cô quặn đau, cổ họng cô ngứa ngáy vô cùng, một cách bức thiết có thứ gì đã trào lên.

"Ừa..."

Cô lập tức cúi đầu vào góc cây gần đó nôn khan, nước mắt và nước dãi nhỏ xuống, trông cô thật thảm.

Tư Cảnh Hàn trong bữa tiệc không ngừng bị phân tâm. Có rất nhiều người muốn bắt chuyện với hắn nhưng đều bị gián đoạn vì cứ một chốc hắn lại mở điện thoại ra xem. Đây là một điều cấm kỵ mà trước nay hắn không bao giờ làm khi đi xã giao hoặc vào phòng họp.

Hôm nay lại vì một Hoắc Duật Hy hám ăn kia khiến hắn bồn chồn không yên, lúc đi cô có hứa khi nào chơi đã chán nhớ đến mấy câu hắn dặn thì sẽ gọi cho hắn, ít nhất là hai cuộc để phòng ngừa việc lần trước bị Mục Dương đem đi.

Nhưng từ chiều đến giờ vẫn chưa gọi cuộc nào cả, dù rằng Tiểu Mễ đi bên cạnh cô cùng hai vệ sĩ hần cho theo âm thầm hộ tống đã thông báo mọi việc đều ổn nhưng vẫn khiến hần không được thoải mái, thậm chí có chút mất hứng.

Vì sao lại có người dễ quên đi hần thế nhỉ?

Mao Lập Tát thấy hần muốn mở điện thoại lần nữa thì sống lưng thâm đồ mồ hôi trộm, anh vừa định vươn tay gạt gạt tây trang để nhắc nhở hần thì người kia đã một mạch ly khai khỏi đám đông đi về một góc khuất. Mao Lập Tát không phản ứng kịp chỉ biết nâng ly cười trừ với những quan khách khác đang nói chuyện.

Trong lòng mắt mặt thâm nghiền răng nghiền lợi, nếu được thì từ đây về sau anh sẽ chẳng bao giờ đi tiệc với một người không chịu nhìn sắc mặt người ta như tổng tài nhà mình nữa.

Tư Cảnh Hần ở đây nhanh tay mở điện thoại, có một tin nhắn từ phía hai vệ sĩ khiến mày kiếm của hần phải nhúu lại thật chặt.

Trong đó cho biết Hoắc Duật Hy một mình từ trung tâm thương mại bước ra, không thấy Tiểu Mễ đi cùng, mà bây giờ cô đang ngồi ở vệ đường khóc rất nhiều, lại còn nôn mửa giống như gặp chuyện gì rất sốc.

Hần nhìn điện thoại lần nữa, càng nghĩ thì càng thấy bất thường, vì sao đột nhiên lại khóc mà còn nôn mửa? Lòng hần lúc này có chút bị động, đứng ngồi không yên, trước đây chưa từng có trường hợp này xảy ra. Bởi vì đa phần Hoắc Duật Hy đi chơi về đều rất vui vẻ, không lần nào như lần này.

Chắc chắn đã có việc gì đó bất ngờ mới khiến cô trở nên như vậy.

"Tư tổng, mời ngài sang bên này, thêm một chút nữa là có thể..."

"Vút."

Mặc kệ lời của người đàn ông vừa bước tới Tư Cảnh Hần một đường đi ngang ông ta mà chẳng nói năng gì, trực tiếp nói với Mao Lập Tát ở lại ứng phó, còn bản thân thì lên xe rồi đi.

Mao Lập Tát ngóng theo vừa mở miệng chỉ còn lại tiếng động cơ đang chìm mất. Ý này của hần là muốn anh đi bộ hay kêu taxi?

Nhưng anh muốn đi xe thương vụ cơ.

Hoắc Duật Hy vẫn ngồi ở đó, bên vệ đường nhìn cả trời đất không ngừng xoay chuyển mà cô cảm thấy thật bơ vơ, nhỏ bé, vô lực.

Tiểu Mễ sau khi làm spa xong thì lập tức sang phòng bên cạnh tìm Hoắc Duật Hy, lúc này chỉ còn những người phục vụ đang thu dọn, không hề có vết tích gì khả nghi nhưng không có Hoắc Duật Hy ở đó. Phục vụ cho biết Hoắc Duật Hy đã ra ngoài cách đây nửa tiếng càng làm Tiểu Mễ hoảng hốt, lập tức chạy đi tìm cô.

Mở điện thoại ra đầu tiên Tiểu Mễ gọi cho vệ sĩ đi theo yểm trợ, rất may họ bảo rằng Hoắc Duật Hy không sao, cô cũng không cần qua đây vì Tư Cảnh Hần đã đến, hần sẽ đưa Hoắc Duật Hy trở lại biệt thự sau, cô cứ về trước.

Trái tim đang treo lơ lửng của Tiểu Mễ cũng không nể nang rơi xuống, cô đứng là ngốc, lần nào cũng dễ xảy ra chuyện, nếu tiểu thư có chuyện gì thiếu chủ nhất định sẽ không tha cho một ai đâu.

"Hừ, tiểu thư, sao chị lại phá như vậy chứ... hừ hừ hừ..."

Ở bên này lẽ đường, Tư Cảnh Hần ngang nhiên dừng xe cạnh vỉa hè, hần từ xa đã nhìn thấy bộ dạng thê thảm của Hoắc Duật Hy ngồi trên thảm bê tông khổ sở y hệt mấy người hành khất lòng của hần khẽ thắt lại.

Có chuyện gì để cô phải bày ra vẻ mặt bi thương này chứ?

Không kịp nghĩ ngợi hần đã đẩy cửa xe rồi sải bước dài đến ngồi xổm xuống trước mặt cô, nắm lấy tay cô lo lắng hỏi: "Hoắc Duật Hy, em sao vậy?"

Hoắc Duật Hy hoàn hồn, cô nhìn đến người trước mặt, đôi môi không ngừng run lên, nói không nên lời. Mi tâm của Tư Cảnh Hần càng nhúu chặt, hần muốn kéo cô đứng dậy nhưng cô không chịu, hần không biết cô làm sao nên đành chiều ý ngồi xuống tiếp.

"Nói tôi nghe, có chuyện gì?" Lần này khác với lần trước, còn gấp gấp hơn muốn cô nói chuyện. Nếu cô không nói gì cả thì hần cũng không biết đường mà giải quyết.

Cô rơi rơi nước mắt, nhìn vào khuôn mặt trông rất đẹp mà cô từng nhiều lần ganh tỵ, cô lại nhớ đến tấm ảnh ở chỗ Mục Đương. Thì ra hần giống ba mình đến vậy, từ ngoại hình đến tính cách.

Phải không, hần đột nhiên đối tốt với cô chỉ vì muốn lợi dụng cô để ngã bài với chính người thân của cô. Nhưng vì sao nét mặt lo lắng của hần lúc này lại chân thật đến vậy, ngay cả một nét nhúu mày cũng đủ để người khác động lòng?

Cô lúc này thật muốn dùng rạch một dao lên ngực trái của hần, để nhìn thấu xem thật ra tâm tư của hần là thế nào.

Thật già, trắng đen, rõ một lần.

"Hoắc Duật Hy, em ngoan, đừng khóc, nói cho tôi biết có chuyện gì với em rồi? Nếu không em cứ mãi khóc, người khác cũng nhìn chúng ta luôn kìa, em không thấy xấu hổ sao?" Tư Cảnh Hàn dụ dỗ nói.

"Ừa..."

Nhưng hắn chưa đợi được câu trả lời của cô, thay vào đó là một trận nôn thốc nôn tháo, lên cả tây trang của hắn.

Mặt của Tư Cảnh Hàn chuyển biến từ trắng tới xanh, nhưng thấy cô vội tránh đi cúi đầu vào gốc cây nôn tiếp thì trong lòng thoáng lo lắng, hắn cúi tây trang bên ngoài vứt vào sọt rác gần đó, nhanh chân trở lại xe tìm một chai nước khoáng rồi đi đến chỗ cô đã nôn xong đang ngồi suy sụp thờ dốt. Đưa chai nước khoáng đã mở nắp, hắn nhàn nhạt bảo:

"Súc miệng đi."

Hoắc Duật Hy đưa tay nhận lấy, sau một trận nôn quần quai dường như đã khiến cô trở nên tỉnh táo hơn, hoặc cô đã không còn sức để khóc nữa, chỉ hóp một ngụm nước, phần nước còn thì đổ ra rửa mặt.

Tư Cảnh Hàn thấy cô không còn khóc ầm ĩ nữa tâm tình cũng nhẹ nhõm hơn, lấy khăn tay của mình cho cô lau mặt.

Bây giờ thì Hoắc Duật Hy mới đứng lên, không nhìn Tư Cảnh Hàn, chỉ cúi đầu không nói không rằng nhào vào người của hắn, ôm thật chặt.

Tư Cảnh Hàn cũng bất ngờ, mất thăng bằng mà lùi lại mấy bước, muốn tách cô ra xem thế nào thì cô không chịu cố dụi mặt vào ngực của hắn, nước mắt lại ứa ra, cô thút thút khóc như một đứa trẻ.

"Sao thế?" Hắn không kéo cô ra nữa mà đưa tay lên ôm chặt lấy cô, nhẹ giọng dỗ dành: "Nói cho tôi nghe có chuyện gì."

"Hư hư hư... tôi... tôi làm mất thẻ tín dụng rồi." Càng nói Hoắc Duật Hy khóc càng thêm lớn, vô cùng uất ức, nghẹn ngào.

"Em nói lại thêm lần nữa."

"Tôi... làm mất thẻ tín dụng rồi."

"Soạt." Lần này thì Tư Cảnh Hàn thẳng thừng ném cô ra xa, nhưng sau đó lại nhanh chóng kéo cô lại gần, gân xanh trên trán của hắn cũng vì giận mà hằn lên, gần như là rít qua từng kẽ răng để quát: "Bởi vì lý do ngớ ngẩn này nên em không nói tiếng nào với Tiểu Mễ để chạy ra đây mà khóc?"

"Hư hư hư... xin lỗi, tôi sai rồi, tôi không nên để mọi người lo lắng mà chạy ra đây. Nhưng mà... nhưng mà trong đó có tất cả tiền tôi tích góp được, tôi không thể mất nó đâu..." Hoắc Duật Hy cúi sụp đầu xuống, cô không敢 nhìn hắn bởi vì cô sợ hắn phát hiện rằng cô đang nói dối.

Tư Cảnh Hàn thật sự nói không nên lời: "Em bị ngốc à, nếu làm mất thì cứ trực tiếp gọi đến ngân hàng khóa thẻ lại là được, có gì mà phải khóc?"

"Hư hư hư... Hà? Cái gì cơ?" Hoắc Duật Hy vội ngăn khuôn mặt lấm lem lên, dùng thái độ bình thường mình vẫn hay dùng khi phát hiện ra món lợi không bị sao mà phát ngốc nhìn Tư Cảnh Hàn: "Anh nói gì cơ? Khóa thẻ lại là được sao? Thật sao? Có thể làm vậy thật sao?"

Tư Cảnh Hàn không nói gì chỉ nhìn cô như khẳng định cô rất ngốc.

"Há, anh không nói gì vậy là đúng rồi. Phải nhỉ? Hơ... sao lúc này tôi không nghĩ ra chứ? Đúng là ngốc mà!" Cô vừa nói vừa vỗ đầu của mình cảm thán, sau đó thì cạn hân nước mắt, về mặt hân tiền lan lợi ôm lấy tay Tư Cảnh Hàn, cười nói: "Hi hi hi, Tư Cảnh Hàn, anh xem tôi lại giàu có như trước đây rồi. Tôi lại có giàu có như trước đây rồi a!"

"Bớt ồn ào!"

Cô không quan tâm lời hắn, còn trách móc: "Nhưng mà sao anh không đến sớm một chút, làm hại tôi khóc bù lu bù loa, xấu hổ muốn chết luôn!"

Tư Cảnh Hàn lạnh lùng giật tay lại: "Cũng bởi vì bản tính háms tiền mới khiến em ngốc nghếch như vậy, còn dám quay lại trách tôi. Em có biết vì em mà tôi bỏ lỡ biết bao nhiêu cơ hội làm ăn không?"

Hoắc Duật Hy lập tức quấy đuôi bám lấy hắn: "Tôi xin lỗi rồi mà, tôi hứa sau này tuyệt đối sẽ không có chuyện này phát sinh nữa đâu. Anh là đại nhân sẽ không chấp nhặt tiểu tiết với tiểu nhân mà..."

"Không cần nịnh hót, có thưởng có phạt. Ngày mai cắt một nửa tháng lương của em ở công ty."

"Cái gì?! Tháng này tôi đã vì bị thương mà nghỉ nửa tháng rồi, bây giờ anh cắt luôn nửa tháng còn lại thì tôi lấy cái mà dùng?" Cô gân cổ lên nói, Tư Cảnh Hàn mặc kệ đi một mình về phía trước:

"Tôi không quan tâm. Trong thẻ của em chẳng phải có rất nhiều tiền sao? Không đời được đâu."

Hoắc Duật Hy khóc không ra nước mắt chạy theo túm lấy tay hắn: "Không mà, Tư Cảnh Hàn, thế nào tôi chỉ tùy hứng một chút anh lại dùng chuyện

công giải quyết việc tư. Như vậy không công bằng..."

Tư Cảnh Hàn cười nhẹ không nói gì khoắc lầy eo của cô đi về phía xe, trong khi đó cô vẫn không ngừng biện hộ để cứu vớt nửa tháng lương của mình bằng bộ dáng a dua nhất.

"Nhưng vì sao em lại nôn mửa đến thế?"

"Hừ, ai thèm anh biết."

"Nói xem."

"Không."

"Không nói? Được thôi, thẻ đen của tôi lúc về cũng lấy lại."

"A... tôi nói, tôi nói. Nhưng mà anh không được tức giận."

"Còn để xem đó là lý do gì."

"Thật ra... thật ra là do tôi ăn nhiều quá nên bị bội thực thôi. Bây giờ bụng còn khó chịu nè."

"Đáng đời."

"Anh... đồ đáng ghét!" Hoắc Duật Hy không ngừng ồm ồm để biểu lộ sự giận dữ vu vơ với Tư Cảnh Hàn.

Nhưng thật ra cô càng tỏ ra vô tư bao nhiêu thì bị thương trong lòng lại lớn bấy nhiêu. Còn khổ sở nào hơn khi đang đau khổ tột cùng vẫn phải diễn một vai luôn tươi cười như đứa trẻ.

Cuộc đời của cô cũng thật bi hài và cô chính là phải vừa bi vừa hài như thế. Được... nếu đã như thế thì cứ diễn đến cùng thôi, chẳng phải bấy lâu nay cô vẫn luôn sống tốt với vai diễn ngây thơ, ngốc nghếch này sao?

Cô biết Tư Cảnh Hàn đối với cô đang dần mất phòng bị, hẳn từ từ tin tưởng vào sự trẻ con của cô không nỡ làm hại đến hắn. Cô diễn lâu như vậy chính là chờ đợi điều này, mà cũng thật đúng lúc, khi đã từng bước lấy được lòng tin của hắn thì cô lại thu thập thêm được một thông tin mà mình không bao giờ biết nếu không có Mục Đường nhúng tay.

Cô biết mục đích ông ta khi nói chuyện này với mình chẳng có gì tốt đẹp, lời của ông ta mười phần chưa hẳn đều là sự thật. Nhưng chỉ cần lợi dụng được ông ta thì ngày cô trở mình cũng không còn xa nữa..

Vì những món nợ trước đây, vì những người thân đã mất với những lý do vô lý, cô phải tìm cho đến tận cùng sự thật.

Lần nữa hít vào mùi hương thoảng thoảng trên người Tư Cảnh Hàn, đôi mắt màu hổ phách to tròn của cô khẽ khép lại nghiền ngẫm.

Tư Cảnh Hàn, giữa tôi và anh để xem ai sẽ là người ngã bài trước đây...

Dường như Tư Cảnh Hàn cũng có linh cảm, hắn nhìn sang cô, chỉ thấy cô đang chu môi nhìn về phía trước, trên đôi má hây hây xuất hiện ý cười nghịch ngợm, đôi mắt màu lam xanh biếc lại băng quơ một nét xa xăm.

Hoắc Duật Hy, vì sao em lại nói dối tôi?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Ai biết có mang thai hay không cũng nôn mửa đấy!

Mặc Lạc Phàm ngồi trên sofa không ngừng quạt cho Nam Nam, nhưng cô rất cáu kỉnh đẩy anh ra.

"Anh tránh ra, Nam Nam đang xem ti vi."

"Được được, vậy em ăn trái cây không, viện trưởng gọt cho em nhé?" Anh đành a dua theo ý cô nhưng cô lại thẳng thừng từ chối:

"Không, của viện trưởng gọt, Nam Nam ăn không nổi!"

Sau chuyện âm mưu lần trước tuy rằng cô không mang đồ rời đi nữa nhưng đối với anh luôn tỏ thái độ chán ghét này, mà chuyện như vậy trước nay chưa

từng có.

Trước kia cô lúc nào cũng sợ anh, chỉ cần anh kêu một tiếng cô liền rầm rập làm theo. Cũng sợ anh véo lỗ tai nếu mình làm không tốt, nhưng bây giờ thì hay rồi, dùng một cái Tư Cảnh Hàn cho anh vào hổ, sau khi bỏ qua thì thời thế đã thay đổi, địa vị cũng thay đổi, Nam Nam bây giờ trở thành nữ hoàng, anh biến thành "con sen" để cô nói gì anh cũng phải chiều ý làm theo.

"Được, không ăn, không ăn. Vậy Nam Nam muốn viện trưởng làm gì cho em nào?"

"Không biết, anh tránh ra." Nhưng ngồi thêm một lát cô lại đổi ý: "Mà thôi, cứ quạt tiếp đi."

"A, được, cái này dễ thôi." Mặc Lạc Phàm lập tức nâng quạt phẩy phẩy cho cô, tuy vậy phẩy không được mấy cái điện thoại lại kêu lên:

"Minh bắt chước loài mèo kêu nha. Kêu cùng anh meo meo meo meo. Em chỉ muốn ôm anh những nhều. Aizo meo meo meo meo meo..."

Mặc Lạc Phàm hết hồn chụp lấy điện thoại, Nam Nam nhìn anh, mặt của anh cũng vì thế đỏ lên. Là trước kia cô muốn anh cài bài nhạc chuông này, anh sống chết không chịu nói rằng rất mất mặt, còn muốn dạy dỗ cho cô một trận vì đã cả gan đề nghị thế. Bây giờ thì thế nào, chẳng những anh đã cài mà còn là loại âm lượng lớn. Hát cho cả thế giới đều nghe.

Mặc Lạc Phàm vuốt vuốt mũi đứng lên, khó khăn nói: "Tôi... nghe điện thoại một chút."

Nam Nam cố nén cười, khuôn mặt bầu bình căng thẳng làm ra động tác mời.

Mặc Lạc Phàm giậm chân bình bịch đi đến ngạch cầu thang không nhìn đã mở máy, quạu quọ gắt vào: "Alo? Ai thế?"

[Tư Cảnh Hàn.] Bên kia ngắn gọn đáp. Mặc Lạc Phàm nghe đến ba chữ này càng thêm tức giận, đều là hấn hại anh ra nông nỗi này. "Cái gì đấy? Minh đang bận lắm!"

Ừ thì anh đang bận quạt cho tiểu gia hòa ở đằng kia.

Tư Cảnh Hàn cũng không phải người lắm lời: [Phụ nữ nếu không phải vì trứng thực mà nôn mửa thì là triệu chứng của bệnh gì?]

"Không kiểm tra làm sao biết? Ai biết có mang thai hay không cũng nôn mửa đấy."

[Nếu là đàn ông thì sao?]

"Ừa, ủa... Vậy ai nôn mửa thế? Không phải Tiểu Duật Hy à?"

[Không, là cô ấy. Là do nghi ngờ chuyên môn nghiệp vụ của cậu mới hỏi vậy.]

Mặc Lạc Phàm có xúc động muốn lên tiếng chửi thề nhưng vì cố kỵ Nam Nam còn ngồi đằng kia nên anh chỉ có thể dồn nén căn tức gằn vào điện thoại:

"Được lắm, Tư Cảnh Hàn cậu giỏi lắm! Có thể nghi ngờ chuyên môn nghiệp vụ của mình, thế thì đừng trách Mặc Lạc Phàm mình sống chết mặc cậu, sau này có chuyện gì cũng không bao giờ giúp cậu chạy đông chạy tây nói đỡ, để cái bản tính của cậu phải ở giá suốt đời!"

"Tút tut tut."

Mặc Lạc Phàm giận dữ cúp máy, nhưng khi anh quay lại chỗ Nam Nam thì khuôn mặt đã trở lại tươi cười nịnh hót, không ngừng quảy đuôi làm cô vui lòng. [Nam Nam, để tôi quạt cho em tiếp nhé!]

Kể ra Nam Nam cũng không phải người xấu tính với anh, bởi vì bộ dạng thành thực chuộc lỗi này cô cũng tạm thời chấp nhận, "Viện trưởng, đột nhiên Nam Nam lại muốn ăn táo."

"A... Được, được. Tôi gọt cho em nhé, táo này rất ngọt." Mặc Lạc Phàm sáng mắt lập tức cầm dao gọt táo, gọt xong anh cắt ra thành từng miếng nhỏ, bởi vì Nam Nam phải bận chơi game nên anh xiên hẳn một miếng đút cho cô.

Nam Nam không từ chối, ăn xong còn chép miệng: "Đúng là rất ngọt, nhưng mà đột nhiên Nam Nam không muốn ăn nữa. Nhìn mấy trái cam kia cũng không tệ đi."

"Được. Không ăn táo, vậy ăn cam." Mặc Lạc Phàm cười ngoe nguẩy lột vỏ cam, lại đút cho Nam Nam.

"Thế nào? Cam ngọt không?"

"Ăn táo rồi nên bây giờ ăn cam lại hơi bị nhạt."

"Không sao, không sao, vậy em tiếp theo muốn ăn cái gì? Tôi giúp em gọt vỏ."

Nam Nam không chơi điện thoại nữa, bây giờ thì cô nâng mắt nhìn Mặc Lạc Phàm. Thấy cô chịu nhìn mình đương nhiên Mặc Lạc Phàm rất vui, ngồi lại gần cô hơn chờ cô nói tiếp. "Nam Nam thấy hình như trong tủ lạnh có mấy hộp Haagen Dazs ấy nhỉ..."

"Được được, Haagen Dazs, em ăn mấy hộp đều được hết." Mặc Lạc Phàm xông xáo chạy vào bếp, mở tủ lạnh bê ra một hộp kem mà Nam Nam muốn, thứ đặc tiền này không phải người có tiền đều mua được, đây loại số lượng có hạn mà anh phải đặt hàng cao giá hơn bình thường mới mua được mấy hộp. Nam Nam ngốc của anh cũng quá là có mắt nhìn, anh còn chưa kịp biết người ta đã mang đến thì cô đã nhìn ra món ngon rồi.

Nam Nam tiếp tục chơi game, Mặc Lạc Phàm mở hộp kem ra thì dùng muỗng đút cho cô, y hệt người hầu. Ăn cho đến khi vui được nửa hộp, cảm giác ăn không nổi nữa cô mới đẩy anh ra, ợ một tiếng, Mặc Lạc Phàm kề sát vỗ vỗ lưng cho cô: "Thế nào, tâm trạng đã khá hơn chưa?"

"Ừm."

"Thế... Nam Nam còn muốn gì nữa nào?"

Nam Nam vuốt vuốt bụng căng trong, nghĩ đến anh phục vụ cũng không tệ nên mở miệng vàng ngọc: "Bây giờ thì Nam Nam muốn anh ăn hết chỗ đồ tráng miệng này cơ. Nếu không bỏ đi sẽ rất lãng phí."

Tuy bề ngoài cô nói vậy nhưng Mặc Lạc Phàm ngầm hiểu cô là đang mở đường cho anh, nên anh nào bỏ ư thời cơ: "Thế cái này có coi là em thưởng cho viện trưởng này giờ vất vả không?"

Nam Nam gật gật đầu, nhún vai: "Cũng có thể xem là thế."

"Thế... có phải là Nam Nam muốn tha thứ cho viện trưởng không?" Biết tranh thủ thời cơ chính là ưu điểm lớn nhất của anh.

Nam Nam lại nhìn điện thoại, cổ tình kéo dài một hơi: "Ừm.. Cái này thì cũng..." Mặc Lạc Phàm kéo cổ dài theo lời cô ngâm.

"Minh bắt chúc loài mèo kêu nha. Kêu cùng anh meo meo meo meo. Em chỉ muốn ôm anh những nhẽo. Aizo meo meo meo meo mèo..."

Điện thoại đột ngột lại giấy nẩy cắt đứt bầu không khí, Nam Nam mất hứng không nói nữa, nhìn vào điện thoại chơi tiếp. Mặc Lạc Phàm điên tiết muốn nhảy dựng lên, anh chụp lấy cái điện thoại. Tại chỗ gất luôn:

"Alo?"

[Có thể như cậu nói thật không?] Vẫn là giọng nói lạnh lạnh không nẩy yêu thương của Tư Cảnh Hàn. Cái này càng làm anh phát hỏa.

Phải cố gắng lắm mà, nhắm mắt hít vào một hơi thật sâu để có đủ bình tĩnh nói chuyện với cái tên bạn thân này. Lần đầu tiên anh thấy Tư Cảnh Hàn còn đeo bám dai hơn anh, hẳn không phải là trùm bất động sản hay trùm xã hội đen gì cả mà là tên trùm phá hoại...!

"Có thể lắm." Anh khô khan nói.

[Vậy tại sao trước đây không có?] Tư Cảnh Hàn lại thắc mắc.

"Làm sao mà mình biết được!!! Chuyện sinh hoạt vợ chồng nhà các cậu ra làm sao, có dùng cái gì an toàn hay không? Hoặc tên anh em của cậu nhưng không nghe lời cậu mà chỉ nghe lời Tiểu Duật Hy ý, rằng sức khỏe của nó có khỏe hay không mà trước đó không có bây giờ lại có? Nhé, cậu có hỏi thì hỏi tên anh em làm việc tùy hứng của cậu ý!!!"

Mặc Lạc Phàm hì hục thở, anh nhìn lờm lờm vào điện thoại đến khi thấy bên kia đã tự động ngắt máy anh mới thấy khá hơn ngồi bịch xuống ghế, lau bầu mắng vào điện thoại mấy tiếng nữa sau đó mới chịu cất nó đi.

Bây giờ thì anh sức nhớ ra một điểm, hình như Nam Nam còn ngồi bên cạnh thì phải? Anh quay phắt sang, cô cũng nhìn anh trần trối, rất lâu sau khuôn mặt bầu bình của Nam Nam mới ngó ra hỏi: "Viện trưởng, Tư tổng còn có em trai nữa hả, mà cậu ấy nghe lời chị Tiểu Duật Hy quá nên ngài ấy không vui à?"

Éc! Cái này...

Mặc Lạc Phàm ghen hòng, sừng sốt nói không nên lời.

Tư Cảnh Hàn đặt điện thoại trở lại bàn, hẳn trầm tư nhìn ra ngoài cửa sổ sát mặt đất, nghĩ đến lời Mặc Lạc Phàm nói thật lâu sau bắt quá hẳn lại nở nụ cười.

Của hắn nghe lời ai còn chưa phải do hắn quyết định, gặp đúng người đúng lúc thì khỏe ra thôi. Nhưng hình như hắn đã phá rồi chuyện tốt của anh thì phải nên tên đó mới bắt mất đến thế, càng nghĩ hắn lại càng buồn cười. Tuy vậy nụ cười của hắn chưa duy trì được bao lâu lại vui đi, bởi vì Mặc Lạc Phàm đã gọi lại lần nữa.

"Thế nào?"

[Không phải chứ Tiểu Bạch, thế nào cậu toàn chọn đúng lúc không vậy?] Mới nói Mặc Lạc Phàm đã nói một câu không ngừng nghỉ.

Tư Cảnh Hàn lạnh nhạt đáp: "Là thế nào?"

[Còn là thế nào, cậu đừng giả ngây thơ. Anh em của cậu lại gây họa phải không? Tiểu Bạch, cậu phải biết tiết chế chứ, đây là giờ phút nào cậu lại... Haiz... Ba năm trước thế nào cậu quên rồi sao? Rồi sau này nữa, nhờ như có thật thì phải làm sao, chẳng lẽ lại làm giống ba năm về trước?]

"Vậy phải làm thế nào?"

Mặc Lạc Phàm bên kia ngưng mấy giây thì lạnh giọng: [Tiểu Bạch, cậu đừng đánh đổ mình. Lần này mình không giúp cậu được đâu, loại chuyện như vậy chính là tội ác đó.]

"Cậu cũng chẳng phải người tốt lành gì, loại chuyện tàn ác hơn thế làm cũng không thiếu." Tư Cảnh Hàn thản nhiên đáp.

Qua điện thoại hẳn có thể nghe được giọng của Mặc Lạc Phàm đang rít lên: [Tiểu Bạch, cậu đừng ép mình. Ở Canada không phải dễ sống.]

"Nhưng ở đây càng khó sống hơn." Không khó để hẳn trả lời.

[Cậu... cậu giỏi lắm!]

"Mình không giỏi, là do Hoắc Duật Hy giỏi."

Mặc Lạc Phàm bên này muốn tức điên lên, loại hành động của ba năm về trước đến giờ anh vẫn không tán đồng. Anh biết đó là một loại hành động tàn nhẫn mà bất cứ người làm cha làm mẹ nào cũng sẽ hiểu được, anh không muốn để lịch sử lại tiếp tục tái diễn. Nhưng mà giống như Tư Cảnh Hàn nói, nếu thật sự xảy ra thì bây giờ cũng không thể nào thay đổi được.

[Tại sao cậu lại chọn đúng lúc như vậy chứ? Cậu cũng biết hai người đoạn thời gian sau này thế nào rồi mà.]

"Ừ."

[Vậy sao cậu còn không chịu bảo vệ mình một chút?] Mặc Lạc Phàm bức xúc nói.

"Do không nhớ." Tư Cảnh Hàn dừng dừng đáp.

[Tư Cảnh Hàn, cậu trả lời bằng quơ như thế là có ý gì? Chẳng lẽ còn muốn đổi ý?]

"Không có."

[Cậu đừng nói dối. Tư Cảnh Hàn cậu đang ôm hy vọng phải không.] Tuy là câu hỏi nhưng Mặc Lạc Phàm đã khẳng định mười phần, anh không đợi Tư Cảnh Hàn trả lời đã nói tiếp: [Tiểu Bạch, là bạn thân mình thật lòng nhắc nhở cậu, hai người là không thể đâu. Trên vai cậu có một vết sẹo, trong lòng Hoắc gia có một nỗi đau, dù thế nào ông nội Hoắc cũng đã qua đời, cậu nói ai có thể tin cậu ngoài bọn mình?]

"Đã biết." Tư Cảnh Hàn ngắn gọn đáp.

Lúc này Mặc Lạc Phàm không hề nóng nảy cũng không có sự giận hờn kêu ca lúc nãy: [Bây giờ mình thật sự mong cậu nói được nhiều tiếng hơn để mình biết cậu đang nghĩ gì. Còn nữa chỗ Tề gia, đừng giấu cậu ấy nữa, đầu sao chúng ta cũng là anh em vào sinh ra tử.]

"Ừ."

Mặc Lạc Phàm đập máy, Tư Cảnh Hàn cũng ngồi xuống ghế.

Trong không gian im lặng có thể nghe được cả tiếng một chiếc kim roi, hẳn ngồi lặng yên ở đấy không nhúc nhích, bóng dáng cô độc của hắn bắt mắt hơn thứ vật phẩm đắt giá nào trong căn phòng. Hơi lạnh của buổi tối đang dần nuốt chửng linh khí ban ngày, giờ phút này mà quý trong lòng đất lại thức tỉnh, hoành hành.

Hắn nhắm nghiền đôi mắt lại, trong đầu đau đớn chột nghĩ về quá khứ. Đó là từng hồi đau buốt làm tê dại cả thể xác và linh hồn của một loài ác quỷ.

Dù là quý vương nhưng ai biết hắn cũng có nỗi đau. Hắn biết chứ, cứ mỗi lần hắn nghĩ về quá khứ đó lòng ngực của hắn lại âm ỉ than van.

Trí nhớ của hắn bắt đầu từ năm bốn tuổi đó là một sự lạnh lẽo thấu xương, hắn phải lăn lộn trong sương tuyết trắng xóa để cầu chút hơi ấm cho cơ thể nhỏ bé của mình. Đứng trên đường lớn để từng cơn gió quạt vào mặt, hắn như một cây thông yếu ớt trơ lì dưới bão tuyết, để từng mảng tuyết lớn bám đầy trên đầu và vai, nặng trĩu và cóng lạnh, hắn vẫn sống chết không bỏ đi. Hắn đứng đó chỉ khát cầu một sự sống bé nhỏ. Nhưng kẻ qua người lại chỉ thoáng nhìn hắn rồi vội và rời đi, ngoài ra không còn gì nữa.

Rồi bảy tuổi, rồi tám tuổi... Lần đầu tiên mặt trời của hắn cũng đã xuất hiện, cũng là phượng hoàng duy nhất của cuộc đời hắn. Khi ấy hắn vẫn đứng ven đường, ở nhà ga xe lửa lạnh đến khô héo, nhưng hắn rất vui, còn nắm chặt trong tay...

"Tư Cảnh Hàn, anh không về ngủ luôn à?"

Sự xuất hiện của Hoắc Duật Hy đã phá vỡ dòng suy nghĩ của Tư Cảnh Hàn, hắn nâng mắt nhìn cô mặc váy ngủ ôm gối đứng trước cửa, đôi môi mông

khẽ mím lại thành một đường, chăm chú nhìn cô không chớp mắt.

Hoắc Duật Hy không hiểu vì sao hắn cứ ngồi mãi ở đó nhìn mình mà không nói gì, cô bèn tiến vào:

"Sao thế?"

Khi cô đến gần thì Tư Cảnh Hàn đưa tay nắm lấy tay cô, kéo cô một đường về phía mình, thuận thế để cô ngồi lên đùi của hắn. Tạm thời Hoắc Duật Hy không giãy ra, theo quán tính thông thả ôm lấy cổ của hắn. Cô cảm thấy trên cơ thể đó vẫn thật thơm tho, mùi hương thanh mát quen thuộc lớn vồn vào trong khoang mũi.

Bây giờ nhìn hắn không mặc tây trang, quần âu chỉnh tề như ở công ty, mà thay vào đó là một áo choàng ngủ bằng lụa màu tím xanh càng tôn lên làn da trắng nuột nà. Trông sơ qua hắn rất giống Tiểu Bạch Kiềm ở hộp đêm sắp được đem lên giường làm thịt. Từ sau gáy của hắn, cô thử sờ lên tóc, vẫn là cảm giác mềm mại quen thuộc đó, phải cố nén xuống lắm những ý nghĩ xấu xa vào lòng mới không mạnh tay giật xuống.

Tư Cảnh Hàn nào biết những suy nghĩ bây giờ trong lòng cô, thấy cô đã ngồi vững vàng hắn mới hỏi: "Nói xem, hôm nay lại chủ động tìm tôi, tôi có nên ngạc nhiên không?" Khuôn giọng lạnh lạnh dùng để che đi cảm xúc nơi đáy mắt khiến cô không biết trong lòng hắn giờ đây đang tràn đầy ưu tư.

Còn cô chỉ nghĩ gì nói đó: "Mấy hôm nay giờ này anh sẽ về phòng, cho nên trễ rồi chưa thấy anh trở lại nên tôi thấy lạ mới qua hỏi thử, chẳng lẽ hôm nay công ty có chuyện gì ngoại lệ sao?"

"Không có." Hắn tỳ cằm lên vai của cô, từ đôi môi phả ra một hơi thở lạnh lạnh cũng như giọng nói, Hoắc Duật Hy cúi đầu xuống cũng chẳng thấy gì ngoài mái tóc đen dày của hắn. Chung quy đối với cô hành động của Tư Cảnh Hàn lúc nào cũng khó hiểu như vậy nên cô cũng không quá bận tâm.

"Lúc này nghe điện thoại của Mặc Lạc Phạm nên chưa kịp về phòng, em nhớ tôi sao?" Lúc sau Tư Cảnh Hàn lại bồi thêm một câu bổ sung.

Cô lập tức phản bác: "Đừng tự mình đa tình, anh thì có gì đặc biệt để tôi nhớ chứ."

Tư Cảnh Hàn im lặng trong vài giây, nhưng không tức giận chỉ bình thản đáp như đã hiểu ra một điều gì đó. "Ra là vậy."

Hoắc Duật Hy càng không hiểu, cô hơi xoay người lại để nhìn hắn: "Ra là vậy? Là thế nào?"

"Bây giờ thì tôi mới biết là vì tôi trong mắt em không có gì đặc biệt." Cho nên sau này chỉ cần tách khỏi hắn rồi, có phải cô sẽ nhanh chóng lãng quên hắn hay không? Cô sẽ nhanh thôi hoặc là yêu người khác, hoặc là không yêu nhưng cũng sẽ lập gia đình cùng một người đàn ông nào đó tốt với cô, và chắc rằng không phải hắn. Rồi cô sẽ lại sinh bảo bảo cho người đó, cùng người đó hàng đêm sênh ca mà không bao giờ muốn gặp lại hắn trong đời!

Chỉ nghĩ đến đây, lòng hắn lại khó chịu. Một nỗi ghen hờn lướt qua, hắn vẫn không hiểu vì sao hắn buộc phải làm như thế?

Cùng cô tách ra.

Để hắn trở về với Bảo Bối à?

Nhưng là đáng lẽ hắn phải có được cả Hoắc Duật Hy và Bảo Bối! Vậy mà thật nực cười, hắn đứng trên đỉnh cao danh vọng hô mưa gọi gió, muốn thứ gì cũng có thể, duy chỉ có hai người này hắn chỉ có thể chọn một trong hai.

Hắn làm tổng tài cao cao tại thượng hay là thượng chủ của một tổ chức hắc đạo khét tiếng thì đã sao?

Chung qui hắn vẫn không đủ khả năng để có được một điều nhỏ nhoi này. Rồi đây nữa, nếu như điều hắn nghi ngờ trở thành sự thật, giữa hắn và Hoắc Duật Hy có thêm một sự ràng buộc thì phải làm thế nào. Chẳng lẽ phải lặp lại hành động tàn độc của ba năm về trước? Giống như Mặc Lạc Phạm nói, đó là một loại tội ác khiến cả ác quỷ cũng thấy đau.

Bây giờ hắn cảm thấy bản thân còn thất bại hơn bất kỳ kẻ nào!

"Này, anh làm gì vậy, ngộp thở quá đấy!" Hoắc Duật Hy đập đập lên cánh tay của Tư Cảnh Hàn đang xiết trên eo mình, đôi môi đỏ mọng chu lên không hài lòng. Hắn làm cô đau đấy!

Tư Cảnh Hàn kịp phản ứng, hắn chợt nhớ gì đó, vội nói lỏng vòng tay nhưng không có ý thả cô ra. Bàn tay thon dài lại di chuyển từ eo lên phần bụng phẳng lì của cô, cô nhanh nhẹn bắt lại bàn tay đang làm loạn của hắn, nhưng người kia lại đưa đôi môi mấp míp lấy phần cổ khiến cô phải nhận từng đợt rung mình.

"Này, đừng mà, nhột quá." Không chịu được cô than vãn đẩy đầu của hắn ra, nhưng hắn chẳng quan tâm sự kháng nghị đó thậm chí còn rõ hơn, răng nanh trắng tinh cắn lấy vành tai của cô chơi đùa.

Hoắc Duật Hy biết đây là biểu hiện của chuyện gì, ngón tay của cô cấp thiết cào lên cổ của hắn để lại một mảng đỏ, da của hắn cũng vì thế mà bông lên trong rât đau lòng.

Động tác của Tư Cảnh Hàn lập tức khựng lại, hắn nheo mắt một cách nguy hiểm, hiển nhiên gan của Hoắc Duật Hy nhỏ lại, e dè nói: "Xin lỗi, không phải tôi cố tình đâu."

Hắn không trả lời chỉ nâng cằm của cô lên, nhìn xem trong đôi mắt màu hổ phách to tròn chứa đựng những gì, có hắn trong đó hay không.

Hoặc Duật Hy tưởng hắn tức giận, biểu cảm của cô có chút gượng gạo để nở nụ cười lấy lòng. Bất giác Tư Cảnh Hàn lại hỏi: "Vì sao em chẳng nhớ nổi tôi?"

"Tôi không nhớ được anh khi nào, trí nhớ của tôi vẫn rất tốt."

"Không phải." Em đã nói em sẽ không nhớ được tôi, vì tôi chẳng có gì đặc biệt.

Nhưng Tư Cảnh Hàn không nói về còn lại, hắn trả lời cô theo một nghĩa khác nữa: "Vậy vì sao chiều nay em lại một đường bỏ đi mà không gọi cho tôi? Em đã hứa sẽ gọi."

Hoặc Duật Hy nghĩ rằng hắn còn trách mắng việc lúc chiều cô tùy hứng bỏ ra ngoài phá hỏng buổi xã giao của hắn nên bây giờ hỏi tội, cô liền nhăn mày chạy tội: "Không phải tôi không nghe lời đâu, chỉ vì thấy lợi ích của mình bị thiệt hại ai mà không nóng lòng?"

"Em thích tiền như vậy, quên luôn sự tồn tại của tôi cũng vì tiền. Như vậy là muốn tích góp thật mau để bỏ trốn sao?"

"Hỏi mãi có câu này, anh không chán à?" Bị nói trúng tim đen khiến cô không vui.

"Nói thử xem, là muốn rời khỏi tôi đến mức độ nào?"

"Tôi không ngờ để trả lời một câu khiến anh nổi giận."

Sự thông minh của cô khiến đôi môi Tư Cảnh Hàn nhếch lên một đường. Nhưng đó không phải một nét cười quá vui vẻ, cười cũng chỉ để thế thôi.

Câu trả lời hắn cần đã quá rõ ràng, nếu đặt mình vào hoàn cảnh của cô thì có ai lại không muốn mau chóng rời khỏi hắn? Hoặc thậm chí đã bất chấp tất cả, dù có là bạn thân hay tình yêu thì cũng thế, cuộc sống không yêu thương đã là một nửa địa ngục, mà cuộc sống như một quân cờ để người khác trả thù thì lại càng khốc liệt hơn. Trước mắt của cô, trong những năm qua, cuộc sống không phải là thế sao? Không yêu thương, không tự do, bị cầm tù.

Người cô yêu là Từ Mặc, người cô hận là Tư Cảnh Hàn. Dù hắn muốn cô ở lại thì cô cũng sẽ ra đi, thế nào hắn lại quên điều này chứ?

Ừ thì hắn chọn cô, cô cũng không chọn hắn.

Nên hắn chỉ còn Bảo Bối.

"Thông minh như vậy, không phải là muốn chống đối tôi sao?" Rất lâu sau hắn nâng cằm của cô gần sát mình hơn, ý tứ nói.

"Vậy anh muốn tôi là bình hoa à?" Hoặc Duật Hy nghiêng mặt tránh đi.

Gáy của cô bị hắn giữ lại, môi kề môi, giọng hắn thật khê khàng: "Không phải, là bởi vì nếu em càng khó đỡ thì càng khiến tôi muốn thu phục em hơn." Nói rồi hành động của hắn lại hoàn toàn ngang ngược, trái hẳn với vẻ dịu dàng vừa rồi, hắn tà ác xốc hai chân của cô ra, để cô ngồi trực diện với mình, làn váy mỏng bị xoắn lên tận đùi non lộ ra đôi chân trắng muốt, thon gọn đang quàng hai bên hông của hắn.

"Anh nói chuyện đàng hoàng đi."

"Hoặc Duật Hy, đừng trốn nữa. Có thường có phạt, không rút lại thẻ đen của em thì em phải bù cho tôi một cái khác. Chuyện tôi đòi lại nợ của mình hoàn toàn là việc đứng đắn, hiểu không?"

"Không hiểu! A..."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thẽ Yếu!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81-1: Để tôi yêu em (1)

Toronto, Canada, 9 giờ sáng.

Tề Thiếu Khanh vừa xuống máy bay đã có người chờ sẵn mở đường một mạch thẳng đường đi đến bãi đỗ xe. Trí Quân cạnh một bên đi mấy bước thì khoác lên vai anh thêm một áo choàng lông cừu. Cái lạnh ở đây có chút khắc nghiệt, cô chỉ sợ vừa thay đổi môi trường khiến anh không quen, nhiệt độ ở đây bây giờ đã xuống 10° C, mà đầu tháng 10 ở thành phố K thấp nhất cũng chỉ dao động từ 18 - 20° C, vì thế cô lại giúp anh mang thêm một đôi găng tay nữa.

Suốt chặn đường dài Tề Thiếu Khanh vẫn nhìn vui vào tài liệu, đối với anh mà nói đây là đoạn thời gian vô cùng gấp rút. Hoặc Duật Thiên đã không đợi

được nữa, mà anh cũng sắp tìm được Mộc Tích. Lần này trở lại Canada có thể sẽ làm một phen kinh động, cho nên trước hết anh vẫn muốn đến thăm hỏi qua ba mẹ Mạc Lạc Phạm một chút.

"Tổng tài, bây giờ anh muốn ghé qua khách sạn hay đến luôn Mạc gia?" Trí Quân nhìn lịch trình, khẽ hỏi.

"Ghé qua Mạc gia." Anh ngắn gọn trả lời, rồi lại bổ sung: "Mạc bá bá rất say mê thư pháp Vương Hi Chi, thứ tôi bảo chuẩn bị đã xong."

"Anh yên tâm, đã chuẩn bị xong." Trí Quân khẳng định, cô chưa từng lo là trong công việc bao giờ. Tề Thiếu Khanh cũng rất tin tưởng khả năng làm việc của cô, cứ thế mà lên xe đi thẳng đến địa điểm đã dặn dò.

Mạc Lạc thế gia đến nay sự nghiệp đồ sộ, thế lực vững mạnh ở chốn thương trường chưa từng kiên dè quá một ai. Những điều này còn chưa kể đến gia tộc Cameron bên nhà ngoại của Mạc Lạc Phạm lại là một dòng dõi hùng mạnh, mà mẹ của Mạc Lạc Phạm lại là người kế vị duy nhất. Nên Mạc Lạc Thương lấy bà cũng như hổ mọc thêm cánh.

Cũng vì là người thừa kế duy nhất của họ Cameron nên Mạc phu nhân dù đã lấy Mạc Lạc Thương vẫn phải trở lại Canada sinh sống, Mạc Lạc Thương lại vô cùng yêu người vợ này, liền không tiếc bất cứ thứ gì cùng bà đến Canada dù rằng tổng bộ Mạc Thương đang ở Trung Quốc.

Đến Canada tuy phải xây dựng thêm một cơ đồ khác song hành cùng Mạc Thương nhưng đối với ông mà nói không phải gặp quá nhiều trở ngại khi được họ Cameron chống lưng yểm trợ. Cho đến bây giờ có thể nói Mạc gia ở Canada đã có được một nửa bầu trời mà hô mưa gọi gió.

Tề Thiếu Khanh cho đến nay đã rất lâu không đến Canada, lần trước xuất ngoại cũng là để Trí Quân đi thăm dò tình hình, chưa từng ghé thăm Mạc Lạc Thương, hôm nay động thủ trên đất của ông, anh tự khắc biết theo lễ mà chào hỏi.

Xe dừng lại ở một dinh thự nguy nga màu trắng nằm ngay trung thành phố. Hầu hết người có tuổi thường chọn ngoại ô hoặc rìa thành phố để sống nhằm tận hưởng sự yên tĩnh, tuy nhiên ngược lại, mẹ của Mạc Lạc Phạm lại là người thích náo nhiệt, bà sợ nhất chính là buồn nên không nói hai lời bảo chồng phải sống ngay ở trung tâm thành phố. Cũng dễ hiểu tính cách của Mạc Lạc Phạm là thừa hưởng triệt để từ mẹ của mình.

"Cạch."

Tề Thiếu Khanh dẫn đầu xuống xe, không cần nhấn chuông, chẳng bao lâu sau cửa cổng lớn như những thành lũy đồ sộ đã tự động mở ra, hai vệ sĩ làm ra động tác mời hướng anh về phía sân lớn.

Trí Quân cũng xuống theo, đi theo phía sau cẩn trọng cầm lễ vật trong tay, dọc đường đi thái độ một mực lạnh lùng như nước cho đến khi vào trong sảnh chính của dinh thự, cả cô và Tề Thiếu Khanh đều bất ngờ khi không chỉ có Mạc Lạc Thương và phu nhân của mình, mà còn có cả Lạc Tư Vũ đang ngồi ở đó cùng họ dùng trà.

Mạc phu nhân là người đầu tiên phản ứng, thấy người đi vào là Tề Thiếu Khanh lập tức đứng dậy kêu: "Chao ôi, Tiểu Tề Tề đây sao? Mấy năm không gặp sao có thể đẹp trai thế này chứ?!" Mặc dù thạo tiếng Trung nhưng vì âm ngữ đặc trưng nên giọng của bà có chút cứng. Tuy vậy, Tề Thiếu Khanh đã quen, cũng nghe rất rõ bản tính của bà, một bước tiến tới tặng một cái ôm thân mật như con trai trong nhà.

Mạc phu nhân đôi mắt sáng rỡ, vui vẻ ôm lấy anh, thuận tay vuốt lên tóc anh mấy cái.

"Khụ khụ khụ..." Đến khi tiếng ho khẽ của Mạc lão gia vang lên hai người mới tách ra, Tề Thiếu Khanh lại hướng ông lễ phép kêu một tiếng: "Bác trai."

Nhìn sang Lạc Tư Vũ ngồi đối diện, anh không nói gì chỉ nhếch mày một cái. Lạc Tư Vũ cầm tách trà, gõ mấy nhịp không theo tiết tấu: Nhanh lắm.

"Ôi trời, bác trai hay không bác trai gì, ngồi xuống với bác gái đã." Mạc phu nhân lại lên tiếng, nhiệt tình lôi kéo Tề Thiếu Khanh ngồi xuống. Nhưng vừa lách qua người anh, bà lại nhìn thấy còn một cô gái trẻ đẹp đứng phía sau nữa thì chỉ vào Tề Thiếu Khanh: "Đây có phải là bạn gái của Tiểu Tề không? Trời ôi, đúng là trước giờ chưa thấy qua mấy cô gái đẹp đến như vậy, Tiểu Tề quả là có mắt mà."

Mạc phu nhân vội vàng khẳng định làm cả Tề Thiếu Khanh và Trí Quân đều sững sốt, cô mở lời giải thích: "Mạc phu nhân, bà hiểu lầm rồi, tôi chỉ là thư ký của Tề tổng thôi."

"Hả? Chỉ là thư ký thôi sao?" Mạc phu nhân tiếc nuối nhìn thêm một lượt để đánh giá Trí Quân, "Tiểu Tề, thế cháu đã có bạn gái chưa? Sao lại bỏ qua cô ấy thế?"

Mạc Lạc Thương thâm than trong lòng một tiếng, ngay cả khách đến chưa uống được ngụm trà đã bị hỏi tới tấp về chuyện tình cảm cá nhân như vậy quả chỉ có phu nhân của ông mới làm được.

Trong khi Tề Thiếu Khanh còn bận tiếp chuyện với Mạc phu nhân thì Trí Quân khẽ đảo mắt một lượt trang trí của căn phòng, không phải là cầu kỳ mà rất đơn giản, nhưng lại xa hoa. Màu sắc chủ đạo đều là màu sáng và nhu, cốt yếu là tôn lên vẻ sáng sủa và thoáng đàng của căn phòng. Không cần lộng lẫy từ trong ra ngoài nhưng căn phòng vẫn thu hút được mạnh mẽ sự chú ý của người khác ở chỗ tạo được những điểm nhấn khác với so với những nhà có tiền thích khoe của khác.

Đặc biệt là chiếc âu vàng đời Minh từ thời vua Tuyên Đức, nếu cô không lầm thì nó được đúc bằng vàng 18K, phía trên có chạm trổ rồng và ngọc trai cùng nhiều loại đá quý như hồng ngọc. Trên thế giới hiện nay cùng loại với nó cũng chỉ còn 8 cái, cách đây khá lâu nghe nói có một chiếc âu vàng được đầu giá ở Hong Kong rồi tay một người chủ phương Tây. Thế nào trùng hợp có thể là Mạc phu nhân không?

Cô trước đây chưa từng thấy qua bà, nhưng hôm nay diện kiến không ngờ bà trông trẻ đến như vậy. Dáng vẻ thon gọn bất ngờ, lại là người phụ nữ có dáng vẻ quyền rũ điển hình phương Tây, đôi mắt màu hổ phách sáng ngời ánh lên nét mỉa mai hoặc trẻ trung. Và điều này đã biểu hiện rất rõ qua cách bố trí căn phòng đầy thoải mái, phóng khoáng y hệt như cách đối xử với người khác của bà.

Trí Quân lại nhìn Mặc Lạc Thương ngồi đối diện Tề Thiếu Khanh, tuy đã ở tuổi trung niên nhưng nhìn ông không hề mất đi vẻ phong độ, từ vóc dáng đến góc cạnh trên khuôn mặt đều cho thấy một thời tuổi trẻ ông đã từng điển trai đến mức nào. Chỉ có sự nghiêm nghị toát qua ánh mắt là cho thấy sự già dặn và kinh nghiệm vì đi qua thág năm. Có lẽ Mặc Lạc Phàm về dáng vẻ thì hoàn toàn giống ông nhưng tính cách và đôi mắt không có điểm nào là không giống mẹ.

Trí Quân một lòng cảm thán, lại cẩn thận nhìn thêm một chút, thoáng một chốc đã bị đôi mắt hẹp dài đen nhánh của Lạc Tư Vũ dọa cho giật mình.

Hắn nhìn cô như vậy là có ý gì?

Lạc Tư Vũ thấy cô nhìn mình vẫn không dời mắt đi, thậm chí công khai dò xét một lượt từ trên xuống dưới quần áo của cô, môi mím thẳng lại thành một đường. Trong lòng chợt nhớ đến gần đây, tần số hai người gặp nhau hình như tăng lên rất nhiều do Tề Thiếu Khanh tiến hành truy đuổi tin tức Mộc Tích ráo riết nên việc Trí Quân tự mình ra mặt cũng tăng lên.

Cô là một nữ tướng giỏi trong tay Tề Thiếu Khanh, nhưng nếu hắn nhớ không nhầm thì cô đang qua lại với một người tên Thất Cửu. Mà lần đầu hắn gặp qua người này là ở DJ.

"Thế tiểu cô nương xinh đẹp, cháu tên gì thế?" Mặc phu nhân đột nhiên hỏi Trí Quân.

"Cô ấy tên Trí Quân." Tề Thiếu Khanh đáp hộ cô, lại đỡ Mặc phu nhân ngồi xuống ghế. "Là trợ lý đắc lực của con." Đến đây anh lại nhìn sang Trí Quân, ra hiệu cho cô, lập tức cô đem lễ vật mang lên: "Mặc lão gia, một chút lòng thành, mong ông nhận cho."

Mặc Lạc Thương cười nhẹ, mở ra xem một chút liền thốt ra một tiếng bất ngờ: "Vương Hi Chi? Tiểu Tề, đây là..."

Tề Thiếu Khanh cũng cười nhẹ, "Bác Mặc không cần khách khí, chỉ cần người thích thì con vui rồi. Chuyện còn lại, không cần quan trọng."

Vừa nhìn sơ cũng biết món quà anh vừa tặng Mặc Lạc Thương có giá trị liên thành, là bảo vật khó kiếm nếu không nói là vô giá. Bút pháp thật của Vương Hi Chi đến giờ không còn lại mấy bản, mà muốn tìm đến cả chợ đen cũng chưa chắc tìm được.

Mặc Lạc Thương không giấu được vui mừng, ông phải cười ra tiếng, tâm tắc: "Mấy đứa nhóc này, sao toàn tặng những thứ ta quý thế không biết?" Cách nói này của ông là đang ám chỉ Lạc Tư Vũ cũng mang đến một thứ giá trị không kém, trong lòng Trí Quân không khỏi cảm thán Mặc lão gia này là một người thật sâu sắc.

Riêng Tề Thiếu Khanh và Lạc Tư Vũ đồng thời cười nhẹ không nói gì.

"Thế quà của ta đâu?" Mặc phu nhân thấy chồng nhà mình nhận được của quý, còn bà nói nhiều thế chẳng có thứ gì liền lên tiếng. Cái này cũng quá giống Mặc Lạc Phàm đi. Đương nhiên Tề Thiếu Khanh đã chu toàn, anh mở ví gửi vào tay bà một tấm thiệp nhỏ: "Sắp tới Tề thị có một buổi đấu giá nhỏ ở Milano, đây là danh sách tất cả đồ sẽ được đấu giá."

Anh chỉ nói đến đó nhưng mọi người ai cũng hiểu ý nghĩa đó là gì, tiết lộ một thông tin kín kẽ như vậy cho Mặc phu nhân chính là muốn bà chọn một vật mà mình thích nhất, hiển nhiên Tề thị sẽ giúp bà giữ lại.

Mặc phu nhân rạng rỡ cười, vỗ vỗ lên bàn cho Mặc lão gia thấy rằng bà cũng có quà đây thôi.

"Nhưng mà xem, Tiểu Tề và Tiểu Vũ, hai đứa hôm nay cùng một lúc đến đây quả là trùng hợp. Làm người xinh đẹp như ta thật có chút bất ngờ đến choáng váng nha, muốn ra ngoài cùng tiểu cô nương xinh đẹp này dạo một chút. Không biết có được hay không?"

Trí Quân hiểu ý của Mặc phu nhân, lập tức mỉm cười tiến lên: "Nếu được như vậy, tôi cũng rất vinh hạnh theo chân của phu nhân."

"Ya ya, quả là lễ phép, Tiểu Tề chọn người không sai." Bà vỗ vỗ lên tay của Trí Quân, sau đó lại nói với ba người đằng kia: "Ông già tiếp hai thiếu niên đẹp trai hộ tôi nhé, sau này may ra tôi mới cưới được nữ tử về nhà làm dâu cho ông!"

Phòng khách được thêm một trận cười nhẹ, Mặc Lạc Thương hơi đau đầu với bà xã, cười trừ rót trà cho Tề Thiếu Khanh: "Không có ai khác ở đây, các con lần này là muốn nói gì với ông già này đây?"

"..."

Ở một nơi khác.

Tư Cảnh Hàn vừa nhắc Hoắc Duật Hy lên khỏi ghế, chiếc váy vương bận cuối cùng cũng đã rơi xuống.

Hô hấp của hai người đã từ lâu lạc vào nhau, cô không cho rằng bản thân bây giờ sẽ thoát được hắn, chỉ còn đường chống đỡ sao cho hạn chế tổn thương bản thân xuống mức thấp nhất.

"Ồ đây là phòng làm việc đây, về phòng đi."

"Ồ đây." Hấn ngần gợn trả lời, xoay người đặt cô ngồi trên bàn, nâng cao hai chân hù dọa.

"Này, không được. Kỳ quặc lắm."

"Cứ xem như ở phòng làm việc ở công ty là được." Tư Cảnh Hân không quá quan trọng kháng nghị của cô, ngay cả cửa phòng chưa khóa cũng không làm hấn lo lắng, bởi vì nếu không được cho phép thì chẳng ai dám lên đây.

Dường như đã quá quen thuộc từng chi tiết trên cơ thể Hoắc Duật Hy, một hai động tác nhỏ của hấn cũng đủ khiến cô mềm nhũn như vùng nước xuân.

Hoắc Duật Hy đưa đôi mắt mê ly nhìn hấn ở trên cao cao tại thượng như một vị thần, thật sự nhìn hấn ở góc độ nào cũng vô cùng đẹp mắt, từ lần đầu tiên gặp mặt cũng là như vậy. Hấn càng vô lực, yếu đuối, càng khiến người khác nảy sinh cảm giác động lòng.

Nhưng hơn tất cả, ngoài thân hình cuốn hút chuẩn tỉ lệ vàng hay khuôn mặt tỉ mỉ như điêu khắc thì đôi mắt của hấn mới là thứ tuyệt vời nhất. Một đôi mắt tinh xảo từ bề ngoài đến sắc sảo trong ánh mắt. Đó là một đôi mắt biết nói, biết cười thật sự. Cô rung động trước người đàn ông tên Tư Mặc chính là vì thứ vũ khí lợi hại này, thật sự hấn đã dùng nhan sắc để mê hoặc cô rồi nhấn chìm cô trong từng ánh mắt.

Cô thích nhất những buổi chiều cùng hấn đi ngắm hoàng hôn, bởi vì khi đó cô có thể tình tường thấy được chuyển biến trong đôi đồng tử lam biếc đó xuất hiện màu tím của pha lê, vừa cao quý lại vừa bí ẩn khiến cô tò mò. Hấn không cần nhìn cô, chỉ cần một góc nghiêng che ánh nắng, đôi mi dày cong vút của hấn quạt một cái đổ xuống cái bóng thật dài ngang qua sống mũi cao thẳng đó, là cô biết lòng cô lần nữa bị hấn lấy đi. Lúc đó cô cũng không hiểu vì sao thích được ngắm nhìn Tư Mặc như vậy, thì ra là vì cô đã bị mê hoặc.

Nhưng bây giờ thì mọi thứ đã khác, trong đôi mắt của hấn cô không còn thấy quá nhiều cảm xúc như trước kia nữa. Đôi mắt biết nói biết cười bây giờ vẫn đẹp lộng lẫy nhưng đầy nguy hiểm, luôn mang theo hấn khí và sự chết chóc luôn rập rình.

Cũng giống như bây giờ, hấn nhìn chăm chặp vào cô như cách nhìn một con mồi ngon. Đôi tay cứng cáp như gọng kìm lúc nào cũng khóa chặt lấy cơ thể của cô không cho vùng vẫy, khuôn miệng tà nịnh nở nụ cười nhạt mang theo chút thương thức.

Ở khoảng cách gần cô có thể nhìn thấy mình trong chính đôi đồng tử xinh đẹp đó, cô bây giờ là như thế sao, như một yêu tinh nguyệt mị uốn éo dưới thân hấn. Là lời câu dẫn, phong tình vô hạn. Hóa ra là cô đang thuận phục, phản ứng mạnh mẽ dưới sự quen thuộc của thân thể hấn.

"Bé Duật ngoan, đến đây. Để tôi yêu em." Tư Cảnh Hân hài lòng trước sự nhu thuận phối hợp của cô, không lạ gì bây giờ hấn lại hạ giọng dịu dàng gọi để dụ dỗ.

Ôm lấy cổ của hấn, cô có thể tình tường cảm nhận được nhịp đập từ lồng ngực của hai người. Nhưng cô không biết sự mạnh mẽ đó là xuất phát từ ai, cô hơi nghiêng nhìn về phía cổ của hấn, từng vân da rõ ràng đẹp mắt và bóng loáng hơi nước. So với cô làn da của hấn trắng không hề thua kém chỉ số nào cả, có phải hay không màu da trắng này là thừa hưởng từ Tư Tĩnh Nghiên? Hay là từ Tư Cảnh Uyên? Hoặc cả hai.

Đột ngột Tư Cảnh Hân cảm thấy một sự ẩm ướt di chuyển trên cổ của mình. Tuy nhiên hấn không quá bất ngờ khi Hoắc Duật Hy lại giờ trò cắn mình vào lúc này, cô luôn muốn ngấu nghiến đôi phương như vậy, từng chút, từng chút một nuốt vào bụng nhỏ của mình.

Nghĩ đến đây, Tư Cảnh Hân lại sức nhớ ra một chuyện khác, hấn đem bàn tay đang di chuyển ở cặp mông tròn trịa của cô lên phía trước, đi đến cái bụng phẳng lì không có tí mỡ thừa nào nhẹ nhàng xoa mấy cái. Mặc dù cô trông mập mạp hơn trước kia, nhưng vòng eo và vùng bụng lại tròn lên một cách không đáng kể, mà những điểm dễ nhìn ra chẳng hạn như ở khuôn miệng, bàn tay và vùng mông.

Đương nhiên hấn không phủ nhận việc mình rất dễ ý đến Hoắc Duật Hy, thậm chí cả bề ngoài của cô thay đổi thế nào hấn cũng hiểu rõ từng chút một. Nếu để người khác biết được có thể cho hấn là biến thái, nhưng chính hấn cũng không hiểu vì sao mình lại chăm chú đến cô một cách tỉ mỉ như vậy, trong lòng đang ở một khoảnh khắc nào đó hấn lại tự động thu vào đầu những thông tin vụn vặt và không cần thiết này. Cuối cùng, hấn đã vô thức nhớ.

Hoắc Duật Hy không hiểu được tâm tư của Tư Cảnh Hân, cô vô tư gặm nhấm từng tác thịt trước mặt mình, da thịt của hấn y hệt Tiểu Bạch, rất mềm và thoang thoang thơm, mùi hương cao quý và vô cùng dễ chịu.

Cũng khác hấn với những người đàn ông khác, đáng lẽ những người quen cầm súng hoặc thích vận động bàn tay thường to cứng và thô ráp, ngược lại Tư Cảnh Hân bàn tay tuy rộng lớn nhưng lại mảnh khảnh, thon dài đẹp mắt, nếu không tính đến những vết chai cố định ở gần ngón cái và ngón trỏ thì đôi bàn tay này của hấn là hoàn toàn mềm mại, nuột nà.

"Nào, đừng sợ, tôi đây một chút. Tôi sẽ nhẹ nhàng." Mỗi lần đối tư thế làm thật hấn luôn dùng câu này để dỗ cô, nhưng cô không dám tin hấn quá nhiều, bởi vì sự thật thì nếu không phải kêu ra tiếng thì cô cũng sẽ khóc thét lên khi hấn đánh trận đầu. Hai người luôn trúc trắc giống như lần đầu tiên cô giao nhờ cho Tiểu Bạch.

Giống như một bóng ma tâm lý mà đến bây giờ mỗi khi thân mật lại xảy ra.

"Tư Cảnh Hân, không được, anh tránh ra một chút đi." Vì chịu không nổi sức ép của hấn nên cô đành cắn răng kháng nghị, bây giờ thì cô ngồi ngửa trên bàn, hấn đứng đối diện chỉ cần áp xuống là có thể đem cô xé thành hai nửa.

Ban đầu cô kháng nghị cũng chỉ là để đó thôi nhưng không nghĩ hấn chịu nhích hông ra thật, thậm chí còn hỏi lại: Còn đau không?

Sau bất ngờ cô liền hồi phục tinh thần, lập tức gạt đầu mà nói: "Ồ đây không được, về giường đi tôi sẽ thấy thoải mái hơn."

"Được rồi. Nếu em đau thì chúng ta về phòng."

Sự dịu dàng bất ngờ của Tư Cảnh Hàn làm Hoắc Duật Hy choáng váng, khi trở lại giường cô còn không tin đây là Tư Cảnh Hàn thật sự, ánh mắt có chút khó hiểu nhìn hắn. Nhưng người kia không cho cô quá nhiều thời gian cũng đã theo lên giường, kéo cô đến bên cạnh.

"Hoắc Duật Hy, tôi nay em ở trên, chủ động trong tay em, muốn thế nào cũng được, đừng để bị đau là được rồi."

Hoắc Duật Hy quý gối trên giường, hai tay còn được hắn nắm chặt vốn không phản ứng kịp lời vừa rồi, cô hỏi lại lần nữa: "Ồ trên?"

"Ừ. Đừng ngăn ngợ nữa, em không vội nhưng tôi đang vội."

Cô a một tiếng hiểu ra nhưng vẫn bất động làm người kia có chút thiếu kiên nhẫn, hắn trực tiếp kéo cô cười lên bụng mình, bản thân chịu thiệt khó chịu nằm phía dưới chờ động tĩnh.

Thế này thì Hoắc Duật Hy có chút xấu hổ, dấu sao tư thế của hai người bây giờ hoàn toàn bất hợp lý, không có nhiều sự che chắn nên chủ yếu là da thịt chạm nhau, nóng rực như lửa, đặc biệt ở gần đùi non của cô khoác lên bụng hắn cũng trực tiếp cảm thụ được nguồn nhiệt đang tức khí làm loạn chuyển động theo từng nhịp thở của hắn. Cô chống tay lên tấm ngực rộng lớn, nhìn hắn mãi cũng chưa làm gì, đến sau cùng thì nhủ mày lại:

"Như thế này có chút không quen, hay vẫn là như trước đi."

Mi tâm của Tư Cảnh Hàn cũng nhíu lại: "Đây cũng không phải là lần đầu tiên, em ngưng cái gì?" Hắn biết Hoắc Duật Hy là một người khó chiều, bình thường cô cứ mỗi lần hắn đến gần lại than đau. Bây giờ hắn sợ cô lại đau nên giao hết quyền chủ động cho cô, cô lại từ chối bảo rằng như cũ. Thật không hiểu nổi.

Hơn cả trước đây ở cạnh Từ Mặc cũng có thấy cô không quen tư thế này đâu, lần nào chẳng muốn ở trên để được nuốt tươi hắn. Hắn biết, lúc đó cô thực thụ xem mình là Tiểu Bạch Kiềm của riêng mình mà chơi đùa trong lòng bàn tay. Bản tính hay cần người này cũng là do hắn lúc đó chiều chuộng sinh hư, năm còn đại học đó thật chất người ở trên giường thô lỗ không phải hắn, bất quá đến bây giờ nghĩ lại đa phần đều là cô mạnh tay lên người hắn.

Cảm giác lúc nào cũng có dấu răng trên cổ và bấp tay đến không dám ra đường hoặc mặc áo cổ tròn làm hắn có chút buồn cười tự giễu mỗi khi nghĩ lại. Thì ra cũng có lúc hắn chịu nhẫn nại ép mình biến thành một người yếu ớt sống dưới váy phụ nữ như vậy.

Chuyện vô lý như vậy cũng có thể xảy ra trên người một tên ác ma.

Vì một lý do mà hắn chưa từng để lộ bao giờ...

Hoắc Duật Hy lại muốn trèo xuống nhưng hai chân bị Tư Cảnh Hàn bắt lại, hắn cau mày. Hắn nhượng bộ để bản thân phải làm một động tác giống Từ Mặc ngày trước để bảo vệ thân thể của cô, vậy mà cô còn chê khen không tiện, đúng là không biết điều.

"Anh làm cái gì vậy, buông tôi ra, tôi muốn xuống."

"Hôm nay không xong, em đừng mong bước xuống."

Đối với hành động này của Tư Cảnh Hàn trong mắt Hoắc Duật Hy mà nói vô cùng biến thái, hắn là muốn cô bày ra dáng chủ về động lăng lơ để khinh bạc sao, chưa thấy người đàn ông nào tính tình lại vụn vặt như thế!

"Đừng hòng tôi theo ý anh, hôm nay anh có dọa lấy lại thẻ đen hay trừ lương gì đó tôi cũng không làm đâu! Biến thái chết được!"

Trong khi Tư Cảnh Hàn đang gấp thì hết lần này đến lần khác cô lại sinh sự, nghĩ vậy hắn hối hận khi nãy đã không trực tiếp nuốt luôn cô ở phòng làm việc mà phải đem tới đây để cô chống đối với mình. Người phụ nữ này trước sau chính là như vậy, cảm xúc nóng nhiệt lúc tình tự vừa trôi đi thì cô xem hắn giống như khăn ăn, dùng xong liền vứt đi, không thèm dòm ngó gì nữa. Chẳng lẽ nhìn hắn ngay cả một chút hứng thú cô cũng không có?

Đương nhiên đối với một người có vẻ ngoài hoàn hảo luôn đứng để tự hào như Tư Cảnh Hàn nghĩ đến đây sẽ cảm thấy tự ái, hắn thật sự giống giấy ăn của cô sao? Dùng vì nhu cầu, hết nhu cầu thì ném?

Hắn kéo mạnh cô xuống giường, đôi môi mím chặt nhìn cô chăm chăm, Hoắc Duật Hy bị đau kháng nghị: "Tên đàn ông này, anh đang làm gì vậy hả? Nhưng nói trước tôi sẽ không làm theo yêu cầu đó của anh đâu!"

Nghe cô nói Tư Cảnh Hàn thoáng mỉm cười tà ác, khuôn mặt của hắn dán sát vào cô, gọi nhắc một giọng nói mềm mại, mê mẩn nhưng đầy khốc liệt: "Hoắc Duật Hy, người phụ nữ cứng đầu này, hôm nay tôi không làm cho em cầu tôi, thì tôi không phải họ Tư!"

Chương 81-2: Để tôi yêu em (2)

Hoắc Duật Hy nhìn ra thái độ hần thay đổi thì hơi hoảng, chung quy ban đầu hần đối với cô khá dịu dàng, bây giờ chỉ sau mấy câu đã biến thành lang sói làm cô có chút hối hận bản thân ăn nói thiếu ý tứ chọc đến râu hùm. Tiếp đây đau khổ cả đêm cũng chỉ có mình cô!

"U... ngộp..." Khi hần bắt đầu ngấu nghiêng hôn cô đã chịu không nổi mà giãy giụa, lúc ở phòng làm việc hai người chính là đang dang dở, bây giờ lại phải bắt đầu lại từ đầu, thế nên bao giờ mới kết thúc được đây?

Hoắc Duật Hy càng giãy, Tư Cảnh Hàn càng lấn áp, hơi thở dồn của hần làm nóng cả khoang miệng của cô. Quần áo của cô còn lại không nhiều, đều theo hành động ngang tàn của hần mà trôi tuột sang một bên. Cô tỉnh táo cảm nhận được thứ hùng vĩ nóng rực của hần đang cạy mạnh ức hiệp người khác giữa hai chân.

Khi này cô không cho nó vào, bây giờ có phải nó lại ghi hận nên mới lớn đến mức khủng khiếp đó. Rất lâu rồi Tư Cảnh Hàn không dùng cách này để day dưa, gần đây chủ yếu hần đánh nhanh rút gọn để cô được ngủ sớm mà thôi, dù có đau cũng chỉ trong giây lát, qua được đoạn trúc trắc rồi cô sẽ nhu thuận hơn.

Nhưng hôm nay lại khác, hần không có ý định làm nhanh cho cô nghỉ ngơi, mà hần muốn giãy vò để cô van xin hần. Trò chơi ma quái lại khởi động, sau một nụ hôn kéo dài chính là lúc tinh thần cô bị phân tán, hần có thừa hiểu biết để nhắm trúng những điểm mẫn cảm trên cơ thể cô mà vuốt ve. Hôn sau gáy sẽ làm cô rung mình nhưng cần nhẹ ở eo lập tức khiến cô phản ứng.

"Hức..." Dù đã cắn chặt ngón tay nhưng Hoắc Duật Hy vẫn để lộ một tiếng rên rỉ ra ngoài. Cả thân hình cô như chín hồng dưới bàn tay của hần, từng ngón tay mảnh khảnh đó đã chen vào giữa hai chân, và không bao giờ nhả từ để tha cho sự mềm mại ở khu vườn gần đó.

Cảm giác căng thẳng khó chịu và ngứa ngáy đó khiến đôi chân thon dài của cô liên tục cựa quậy ma sát vào nhau, cô không đẩy ngón tay của hần ra ngoài được. Cô đang bị khống chế!

"Buông ra đi... Hừ..." Trong nức nở cô chỉ đủ sức nói một câu vô nghĩa như vậy.

"Khó chịu?" Giọng nói của Tư Cảnh Hàn có chút tà ác, đương nhiên hần biết cô đang khó chịu. Thuận ý thu lại bàn tay đang càn rỡ dưới thân cô, tuy nhiên đây không phải là một chuyện quá tốt đẹp. Quả nhiên kẻ đó giọng nói tà ác của hần đã buông lời dụ hoặc:

"Nếu chê ngón tay quá cứng làm em khó chịu thì cũng chẳng sao cả, tôi đổi được thứ khác cho em."

"Anh... anh muốn làm gì?" Hoắc Duật Hy hoảng hốt giữ chặt cánh tay của hần.

Tư Cảnh Hàn làm động tác suýt một tiếng, sau đó đem cô nửa ngồi tựa vào đầu giường, trêu mếu mỉm cười: "Đừng hoảng hốt, chỉ là những bài tập cũ mà thôi. Hôm nay đã nói để tôi yêu em mà, bé Duật phải tận hưởng kỹ một chút."

Động tác của Tư Cảnh Hàn đến giờ chưa lần nào thô lỗ, nhưng càng là vậy càng khiến cô thấy giãy vò. Cũng như bây giờ cô xấu hổ muốn chết thì hần lại thân nhiên gặm nhấm vùng đất thần bí của riêng cô. Quả thật không tư thế nào mới nhưng tư thế nào cũng rất lâu rồi giữa hai người không có, cô tưởng hần đã quên đi, nhưng không ngờ hần còn thành thực hơn cô nghĩ.

Sự lão luyện tình trường này bất giác làm cô nghĩ đến những người phụ nữ từng ngủ cùng hần, có phải hay không, ai cũng được hần dạy từng bài học tỉ mỉ như vậy? Và còn nữa, họ sẽ được hưởng thụ sự dịu dàng này, được ngã vòng tay rộng lớn của hần trong đêm xuân dài bất tận?

Nghĩ đến đây lực đạo trên tay của cô bất giác gia tăng, có chút phần hận nắm chặt mái tóc đen dày đang nhấp nhô trước mặt của Tư Cảnh Hàn.

"Hừ..." Lúc này hần cũng ngẩn đầu dậy, hơi vươn vai về phía trước, đầu lưỡi còn tranh thủ thưởng thức hương vị ngọt ngào trên đầu môi. Đôi mắt yêu mị hơi nheo lại: "Thế nào, vật nhỏ của tôi, mạnh tay như thế là không đợi được nữa rồi sao?"

Hoắc Duật Hy thờ dốc nghiêng mặt đi, hần lại nâng cằm ép cô phải nhìn thẳng vào mắt mình: "Em có thể cầu tôi mà, tôi sẽ lập tức giúp em."

Giọng nói của hần rất mềm, là dùng để câu dẫn, Hoắc Duật Hy vẫn cố gắng chống cự, một tay chống lên ngực của hần, một tay còn lại bám chặt vào ga giường, khó khăn nói: "Nói cho anh biết, không bữa ăn nào là miễn phí đâu. Đừng hòng tôi cầu anh, mà hôm nay là anh thiếu tôi!"

"Soạt!"

Tư Cảnh Hàn bất ngờ bị đẩy ngã, hần chỉ kịp hừ giọng mũi thì cô đã chen người tới, hai tay hần bị cố định trên đỉnh đầu. Hần biết, cô muốn làm gì. Nhưng là hần sẽ không đẩy cô ra, để cô chủ động, chắc cô sẽ không đau đâu.

Cắn!

Việc đầu tiên Hoắc Duật Hy làm vẫn là như thế. Tư Cảnh Hàn bây giờ đã tin được việc mình ép cô cầu còn khó hơn bắt cô tự mình chủ động. Nếu sớm

biết như vậy hắn đã không tốn nhiều lời để đe dọa hay dụ dỗ rồi. Trực tiếp ép cô cầu thì cô tự khắc chống đối hắn mà làm ngược lại.

"Tur Cảnh Hàn, tôi không biết trong lòng anh đang nghĩ gì, nhưng tối hôm nay tôi nhất định nuốt được anh!"

Đối với lời tuyên chiến của cô Tur Cảnh Hàn vờ ra vẻ không quá xem trọng, hắn không trả lời đi trả lời lại, chỉ có đôi môi mòng là hứng thú câu lên một đường làm Hoắc Duật Hy tức giận.

Hắn là thách thức xem cô có thể làm được gì!

Nhưng không sao, cô có cách của cô. "Thế nào, có muốn chơi lớn một chút không?"

"Tùy em." Hắn không từ chối.

Cô mỉm cười, lần mò với tay lấy dây thắt lưng trên chiếc áo choàng ngủ của hắn, đem hai tay hắn trói lại một chỗ. Tur Cảnh Hàn vẫn không hiểu cô muốn làm gì, "Vật nhỏ của tôi, em không định trói tôi lại rồi bỏ trốn chứ!"

"Chắc chắn." Hoắc Duật Hy tắc lưỡi vỗ vỗ lên khuôn mặt trắng trẻo của hắn, mỉm cười quyến rũ: "Tur tổng, ngài không cần lo. Tôi thì có thể chạy được bao xa chứ. Tối nay chỉ là cho anh thử lại một chút hương vị xưa cũ thôi."

Nhìn cô đưa đầu lưỡi đỏ hồng ra liếm nhẹ vành môi, bụng dưới của hắn cũng bắt đầu rạo rực. Nhưng tuyệt đối không biểu hiện ra bên ngoài, đôi mắt đủ phần yêu nghiệt để chống trả nhìn cô.

Bé Duật này của hắn là không sợ chết mới dám nói những lời như vậy. Cô là muốn cho hắn hưởng thụ sự ngọt ngào đã từng dành cho Từ Mặc, để hắn vừa sung sướng trong khoái cảm nhưng đồng thời cũng có đủ sự đau đớn khi phải làm vật thể thân cho kẻ khác.

Chỉ là hắn đã quyết định để thế chủ động cho cô thì hắn sẽ không từ chối chuyện này. Hắn cũng rất hứng thú trông chờ, cho đến cuối cùng là cô cầu hắn, hay hắn phải cầu cô.

"Này đại gia, ở trước mặt người đẹp mà nghĩ gì thế? Không tập trung một chút thật là mất hứng nha..." Lời này của Hoắc Duật Hy đúng là đủ ngọt ngào để làm người ta tan chảy, nhưng đối với Tur Cảnh Hàn lại rất chói tai, thậm chí có chút dị ứng:

"Em dùng giọng điệu này có thấy mệt không, nhưng tôi nghe thì rất buồn cười đó. Nếu như là đàn ông khác có khi tổng em xuống giường luôn rồi!"

"Tur Cảnh Hàn... Anh..." Hoắc Duật Hy hơi bẽ mặt, cau giận nhìn hắn. Đúng là đồ không hiểu phong tình, nếu là đàn ông khác nhào vào cô còn không kịp hướng hồ đây cô đi. Thấy cô trừng trừng mắt nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống, hắn lại cười nhẹ:

"Như thế này còn dễ gây hứng thú hơn." Hắn thật sự cảm thấy bộ dạng xù lông, hung dữ này của cô còn dễ thương hơn tất cả những biểu cảm khác. Càng ngang hương thì đàn ông càng dễ nảy sinh hứng thú chinh phục.

Hoắc Duật Hy khựng lại trong giây lát, sau đó cô cười hừ bằng giọng mũi, như ngộ ra một điều gì đó lại vỗ vỗ lên mặt hắn, ngón tay trắng nõn vẽ dọc theo cánh mũi chạy dọc đến khóe môi người đàn ông: "Hóa ra là vậy, Tur tổng đây không thích uống rượu mời mà chỉ thêm rượu phạt. Được rồi, phục vụ theo yêu cầu, tôi giúp anh. Muốn ở đâu trước?"

"Vậy em muốn ở đâu trước?" Tur Cảnh Hàn hỏi ngược lại, có chút mong chờ.

Hoắc Duật Hy không nghĩ ngợi, liền nói: "Xương sườn bên trái." Dứt lời, một đường đi xuống liền đã có dấu răng của cô in hẳn.

Biết là cô sẽ nặng tay nhưng Tur Cảnh Hàn vẫn không giữ được một tiếng kêu, vừa đau vừa ngứa. Cô luôn thích tấn công chỗ hiểm.

Mặc dù nói là vậy nhưng hành động vốn diễn ra nhanh hơn nhiều, trước sau hai người đối tư thế cho nhau đến khi cô trói được hai tay hắn xong vẫn chỉ mới có ba phút. Nguồn nhiệt trong người vốn đang phun trào cũng vì da kề da này mà tiếp tục sôi thêm.

"Tur tổng, anh vội?"

"Ừ." Hắn không phủ nhận.

"Vậy thế này tốt hơn không?"

Đôi mắt của cô từ khuôn mặt trắng sữa của hắn uyển chuyển dời đến bàn tay của mình đang nắm dị vật đang phẫn chấn gốc đầu thật cao.

Tur Cảnh Hàn thờ mạnh một hơi, ánh mắt không suy suyển: "Nó nghe lời em hơn. Chắc em cũng biết."

"Wow... Tur tổng, anh nói chuyện cũng thật dễ nghe."

"Bởi vì tôi đang khó chịu."

"Ồ, thế à? Vậy thế này ổn hơn không?" Cô gia tăng sức lực, nhưng thứ kia dường như quá ngọt ngào trong bàn tay nhỏ bé của cô, nó như cây non cần được lớn lại vươn lên.

Tư Cảnh Hàn có cảm giác máu mình đang sôi lên, các tế bào thần kinh trên người hần đường như chỉ còn tập trung tụ lại một chỗ trong tay của cô.

"Nếu em còn nói nhiều như vậy nữa, tôi sẽ không ổn."

Hoắc Duật Hy cười tươi hơn, chồm người về phía trước, cúi hôn lên mặt hần: "Đừng lo lắng, sẽ ổn thôi. Hôm nay không bạc đãi anh." Cô bắt chước y hệt giọng điệu thường ngày của hần, cũng thành thạo dùng những động tác hần làm với mình đối đãi với hần.

Cô khẽ hôn lên gáy, cắn vành tai để xem mặt hần có đỏ lên hay không? Nhưng Tư Cảnh Hàn ngoài chỗ kia bất hợp lý thì tất cả những chỗ còn lại đều bình thân bất ngờ.

"Khó chiều như vậy à?" Hoắc Duật Hy khẽ cảm thán nhưng cô không vội, vì cô cũng thừa hiểu điểm yếu nhất của hần không nằm ở đây. Mà chỉ cần di chuyển xuống thêm một chút, dùng răng nanh cắn lấy một cái, hần lập tức căng thẳng.

Yết hầu của Tư Cảnh Hàn chuyển động lên xuống vài lần nữa thì phải dừng lại.

"Vật nhỏ này, em cũng đừng nghịch ngợm như vậy chứ."

"Cầu tôi đi." Hoắc Duật Hy mỉm cười dụ dỗ, "Tôi giúp anh."

Dù rất khó chịu nhưng Tư Cảnh Hàn vẫn vờ từ chối: "Non tay thế này, không đáng giá."

"Gian thương." Hoắc Duật Hy bực bội đập lên ngực của hần, lúc nào hần cũng giỏi kiềm chế như thế, lừa cho cô thấy hần đã mắc câu nhưng thật sự không phải.

Thế thì cô phải dùng chiêu cuối thôi, nhưng cô không hiểu vì sao đàn ông lại thích tư thế kỳ quái này cơ chứ. Răng nanh thường không có mắt, nếu như gấp quá chưa biết sẽ có ách mạng xảy ra.

Tư Cảnh Hàn nhìn cái đầu nhỏ của cô dần di chuyển xuống dưới, đôi tay cứ ngỡ như đã bị trói chặt của hần dần chuyển động, hai lòng bàn tay vừa áp vào nhau theo một khuôn khổ, cổ tay mềm mại như một con rắn uốn lượn mấy lần, sợi dây thắt lưng đã trôi tuột khỏi tay.

Tư Cảnh Hàn nhếch mày không ưu tư chỉ có thờ ơ. Một chút tiểu xảo này cô cũng dám dụng tâm lên người hần mà quên đi việc hần từng là lính đặc chủng sao? Bé Duật của hần luôn phải chịu thiệt là vì hay quên trước, quên sau thế đó!

"Ừ..." Đột ngột bị ngắt, Hoắc Duật Hy muốn ngán đầu lên nhưng không được. Một bàn tay hữu lực đang đặt trên đầu của cô ép cô phải nuốt sâu hơn.

Tư Cảnh Hàn cảm nhận sự mềm mại từ chiếc lưỡi đỉnh hương của cô quán quýt dưới thân mình một cách thuần thực thì không khỏi tán thưởng: "Bình thường miệng lưỡi sắc bén nhưng ai biết ở trên giường bé Duật của tôi kỹ thuật lại tốt đến thế này phải không?"

Hoắc Duật Hy bị ngắt đến nước mắt cũng chảy ra, cô biết mình không thoát được những cái bẫy hần đã giăng sẵn, nếu bây giờ không cố cho nhanh thì cô phải chịu khổ lâu hơn. Cho nên cô học cách thuận theo.

"Ngoan quá..." Tư Cảnh Hàn bắt đầu thờ dốc vì tốc độ của Hoắc Duật Hy, khoái cảm mà cô tạo ra cho hần bây giờ vô cùng tốt, có đủ nồng sâu, mạnh nhẹ, trơn ướt, một chút đau đơn bất chợt cũng không tệ. Đúng là một tiểu yêu tinh biết câu hồn.

Rất lâu sau, Hoắc Duật Hy mới được hần kéo ra cho thở dốc, cô không còn khí lực ngã nhào trong người hần ho khan, nước mắt còn giàn giụa đáng thương. Tư Cảnh Hàn có chút xót lấy khăn tay nhẹ nhàng lau mặt cho cô: "Vật và cho em rồi, hôm nay ngoan quá... Bây giờ muốn uống tí nước không?"

"Đồ gian thương, anh dám ăn gian." Khi lấy lại được sinh khí việc đầu tiên Hoắc Duật Hy làm chính là đập lên cánh tay giỏi mở trói của Tư Cảnh Hàn, hần vì được sáng khoái nên chỉ mỉm cười cho cô tùy hứng.

"Nào, uống nước đi, cũng mệt rồi."

Hoắc Duật Hy giật lấy cốc nước tu một hơi, vì vội nên một chút nước còn rơi vãi chạy theo khuôn cằm nhọn của cô bò dần xuống cổ, trượt qua xương quai xanh hòa vào mồ hôi làm bóng bẩy đôi gò đào cong vút. Một cảnh tượng sinh động làm người khác phải sôi máu.

"A... Làm sao vậy, đau đó!" Hoắc Duật Hy giật thót người nhìn Tư Cảnh Hàn.

"Món tráng miệng cũng xong rồi, có phải nên đến món chính không?" Hần tà tứ hôn lên hóm cổ của cô, nói khẽ.

"Nhưng anh nói để tôi làm chủ."

"Đúng vậy, em là người di chuyển, tôi chỉ giúp em đi vào chính tuyến mà thôi." Lời này hần nói ra không có chút gì là thiếu tự nhiên, ngược lại là mười phần tự nhiên ép buộc.

Khá khen cho một tổng tài danh tiếng lấy lòng ăn nói trơn tru, dù đến nông nổi nào vẫn giữ được phong độ lý lẽ.

Được... là cô thua.

Chuyện của sau đó khó mà nói được, dù rằng đã rất cố gắng kiềm chế bản thân nhưng với tốc độ và sự nhún nhường không thẳng tay của cô mà mấy lần Tư Cảnh Hàn phải góp sức kéo hai chân cô xuống làm cô la thất thanh đau đớn, hất hết hồn buông ra, nhưng một lúc sau cũng lập lại tình trạng đó.

Bây giờ thì Hoắc Duật Hy hết sức lực ngồi vắt mình qua lưng hắn, eo cô rã rời không nhích được nửa vế mà hắn vẫn chưa xong.

"Hức..." Hai tay cô ôm cổ của hắn chờ đợi hạ màn, chỉ còn mình hắn diễn, cô đã thua cuộc. Bây giờ hắn muốn thế nào đều được.

Tư Cảnh Hàn vuốt ve tấm lưng trần của cô, nhưng thế nào cũng không an ủi được thứ dị vật dưới thân, ở giữa hai người vẫn còn chưa khô. Hắn hơi nóng lòng vỗ vào mông của cô chờ đợi một đợt run rẩy thật chặt lấy bản thân.

"Kiên nhẫn thêm một chút, liền được." Hắn dỗ.

"Nói dối! Nếu được thì đã xong lâu rồi!" Cô không tán đồng.

Tư Cảnh Hàn hít một hơi dài, vuốt tóc cô: "Là do em không cố gắng."

"Anh nói dễ nghe thật, nếu anh bị người ta bẻ hai đùi ra rồi chèn mấy thứ khủng khiếp vào suốt mấy giờ liền thì anh còn mạnh mẽ nổi không?" Cô rầu rĩ lên tiếng, lại chợt nghĩ đến thứ gì đó rồi ra giọng kim chữ: "Hon nữa hôm nay anh chưa ăn cơm à, ngay cả chút sức cũng không có! Chậm là đúng!"

"Hoắc Duật Hy, gan em lớn bằng trời rồi phải không mới dám nói mấy lời này?!" Người phụ nữ này ngang nhiên chê khả năng của hắn, nếu không phải vì sợ cô bị đau hắn có cần nhịn đến giờ này không?

Hoắc Duật Hy đẩy vai của Tư Cảnh Hàn ra, nheo mắt nhìn hắn thách thức: "Vậy đến đây chứng minh chút khả năng của anh đi, để xem lời tôi nói là sai!" Nói rồi lại vỗ vỗ lên khuôn mặt đẹp trai của hắn, trêu tức.

Tư Cảnh Hàn cười có chút ác liệt nhìn cô, phụ nữ như Hoắc Duật Hy đúng là dùng để chinh phục. "Vậy em cũng nhiệt tình một chút đi, chúng ta cùng hợp tác?"

Hoắc Duật Hy không trực tiếp trả lời mà dùng hành động để chứng minh, cô nhiệt liệt găm lấy môi của hắn như một cách giao nhò. Phải nhanh kết thúc, nếu không cô sắp ngất đến nơi. Tư Cảnh Hàn cũng thuận thế ép cô xuống giường, thứ hung hăng kia kiệt liệt chống đỡ lấy thân thể non mềm có thể vắt ra nước của cô, hắn đã áp chế bằng sự kiên nhẫn cuối cùng, nhưng đều do cô trêu chọc hắn. Nếu đã như vậy thì cũng nên dùng chút sức để chứng minh chuyện kia nôm nưa là thật giả thế nào đi.

Buổi tiệc đã chính thức bắt đầu!

"Tư Cảnh Hàn..."

"Ừm..."

Nghe đáp Hoắc Duật Hy lơ mơ nâng tay ôm lấy khuôn mặt anh tuấn của hắn, nghiêng một chút là có nhìn thấy được đôi mắt mà cô yêu thích. Nhưng bàn tay của hắn chẳng bao giờ yên phận để làm cô phân tâm.

Đôi bông đào bị nhào nặn mạnh tay khiến người cô đỏ lừ như hồng quả, xúc cảm tê rần truyền khắp cơ thể làm căng thẳng cả thân người bên dưới. Hắn càng thích thú lao vào lại trườn ra, bị kích thích từ hai phía càng làm cô căng thẳng hơn.

Trong tiếng rên rỉ tiêu hồn lại là từng nụ hôn triền miên, dày đặc.

"Tư Cảnh Hàn... Tên bạo quân này... Uả..."

Hắn quá gấp để nghe cô nói hết câu, hai người lại lao vào một trận chiến mới. Cô cũng không hề lơ là, luôn cho hắn lấy đủ những đòi hỏi, sự tham lam của người đàn ông lại càng tăng lên, chín nông một sâu, lần sau lại còn rờ hơn trước. Lòng ngực nóng hổi của hắn ép chặt vào sự mềm mại của cô, ma sát liên tục đến mức cũng trộn lẫn vào nhau không thể phân biệt.

"Bé Duật, ngoan quá... Phải yêu em thêm một lúc, nhiều hơn nữa..." Tư Cảnh Hàn không ngừng tán thưởng cô gái trong lòng, cô nhiệt tình luôn khiến hắn đạt được khoái cảm lớn nhất. Những tiếng kêu the thé của cô là nguồn động lực bất tận cho sự hưng phấn của hắn, nhưng chỉ bao giờ cô gọi tên hắn thì mới là thứ khiến hắn phải phát điên và muốn nuốt trọn cô vào bụng càng nhanh càng tốt, trên người cô hắn cầu "yêu" thế nào cũng không đủ.

Giống như lúc này vậy.

"Tư Cảnh Hàn... Chậm một chút... Chịu không nổi..."

Hoắc Duật Hy để hắn áp lên người bừa bãi tàn sát, trên đôi môi thốt ra những âm thanh mê muội, tiêu hồn làm người ta sa ngã. Cô lại ôm chặt lấy cổ của hắn, từ khuôn miệng xinh đẹp tên của hắn được thốt ra một cách mềm mại nhất, cũng là thứ làm Tư Cảnh Hàn dễ phân tâm nhất. Đôi bàn tay mềm mại cũng không ngần ngại cào loạn vai đường trên vai của người đàn ông để hắn có thêm hưng phấn, thuận theo ý hắn quàng đôi chân lên cái eo hẹp gầy cho từng đợt giao hợp dễ dàng hơn, cô chịu giao mình cho những đợt hoan ái chỉ có khoái lạc bên ngoài mà bên trong hoàn toàn trống rỗng.

"A... Nhẹ thôi... Đau mà..."

Sự cuồng loạn ở phía dưới thân thể có thể làm phân tán cảm xúc nhất thời nhưng sâu thẳm trong ấy mắt màu hổ phách của cô lúc này lại đầy ý tứ.

Cô phải cho hắn nếm được ngọt ngào thì lớp phòng bị của hắn cô mới dễ dàng tháo xuống được.

Chuẩn bị lâu như vậy cũng là chờ đến đợi giai đoạn này, dù hy sinh thêm thứ gì cũng không quan trọng. Bỏ ra thêm một đêm hoan ái, chơi đùa thêm một chút tình cảm cũng không đáng kể.

Tư Cảnh Hàn, đừng trách tôi... Tôi cũng đã cho anh nếm được vị ngọt của mật tình không thuộc về anh rồi. Nên trái tim anh phải để tôi moi ra cho bằng được.

Dù là đỏ hay là đen, thế nào tôi cũng phải lấy!

Bằng cách đau đớn nhất...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82-1: Phải chăng hắn đã hiểu nhầm? (1)

Mặc gia.

Sau khi dùng bữa trưa cùng Mặc lão gia và Mặc khu nhân thì Tề Thiếu Khanh và Lạc Tư Vũ rời đi, việc đầu tiên Mặc phu nhân làm gọi cho thằng con trai trời đánh.

Bên kia rất lâu Mặc Lạc Phàm mới có động tĩnh: [Alo... Ai đó, có biết giờ này là giờ nào hay không mà còn gọi cho ông?]

Mặc phu nhân có thể nghe được tiếng ngáp kéo dài lê thê của anh, bà gắt vào máy: "Vâng, đáng ra giờ này mẹ của anh không nên gọi cho anh ấy nhỉ?"

Bên kia im lặng hai giây sau đó lập tức có phản ứng: [Mom, giờ này mẹ điện cho con làm gì thế hả?]

"Còn là thế nào, ba của anh muốn anh về đây tiếp chút chuyện."

[Mẹ đừng gạt con, lão ba lần nào con trở về mà không đòi đánh gãy chân con. Còn lâu con mới mò về cho lão ba đánh!]

"Cái thằng con mất nết này lại còn bất hiếu này, mày nói đúng lắm, nếu mày còn dám mò về đây thì ba mày đây nhất định đánh cho mày thành cái đầu lợn, dẹp luôn cái bệnh viện của mày biết không?"

Từ giọng điệu này cho thấy chắc chắn là lão ba của mình nghe được mình và mẹ nói chuyện rồi - Mặc Lạc Phàm chắc chắn là thế.

[Lão đầu, sao ba lại hung dữ với con vậy hả? Con không phải con ruột của ba à?]

"Ngoài hai chị của mày là con ruột của tao thì còn mày là đứa tao nhặt được ở sọt rác ấy!"

Mặc Lạc Phàm cào cào tóc ngồi thẳng dậy, sốc chấn khỏi người hơi tức tức: [Thế mà người bên ngoài đều nói con trông y hệt ba ấy, ba nói thế nào đây?]

"Đúng thế, đây cũng là điều đáng để tao đau buồn nhất cuộc đời. Thế nào lại sinh ra một thằng mất dạy như mày, cả ba mẹ mày cả năm mày cũng không gọi lấy một lần, đúng là gia môn bất hạnh!"

[Lão đầu... Ba lại có thể nói như vậy? Có lần nào con trở lại Canada mà không về nhà đâu? Chính là ba đấy, xem con như rác ném ra ngoài sân.]

"A, a... Mày còn dám trả treo à? Mày có tin ngày mai thì cái bệnh viện quý quái của mày đóng cửa không?"

Mặc phu nhân từ lúc bị chồng cướp mất điện thoại để giảo điều với thằng con trời đánh thì chưa lần nào bà có thể mở miệng chen vào giữa cha con hai người kia, chỉ qua điện thoại mà đã gay gắt như vậy nếu mà thằng con trời đánh ngồi ở đây thật thì nhất định ông già sẽ lại dùng chổi lông gà đánh nó bay ra sân cho mà xem

Thế nhưng thế nào hai người kia cứ nói mãi như thế bà cũng không chờ nổi, dứt khoát đứng dậy đi đến chỗ Mặc Lạc Thương.

"Cái thằng mất nết, mày..."

"Ông già, trà đây."

Mặc Lạc Thương nhìn điện thoại trong tay bị giật đi mà chưa kịp nói xong cũng hơi tức tức, tuy vậy ông không nói gì nữa mà ngồi xuống ghế tự chăm trà cho mình, bọc độc uống vào. Mặc phu nhân nhìn chồng, che loa điện thoại đi, bảo: "Đã bảo ông phải giữ bình tĩnh nói chuyện chính sự, thế nào vừa cầm điện thoại là cùng nó đầu khẩu thế?"

"Bà nói với nó liệu hồn vào, nếu không tôi nhất định khiến nó trở thành tên ăn mồi lẩn ra giữ cửa. Con với cái, thấy không, con người ta nói chuyện gia giáo lễ phép, còn nó bằng tuổi con người ta mà suốt ngày lêu lổng, phá cửa, báo cha, báo mẹ!"

Bên này dĩ nhiên Mặc Lạc Phàm nghe rõ hết những gì bà mình nói, theo như những hiểu biết quá đời của anh về lão ba thì đem anh đi so sánh như vậy nhất định là mấy tên bạn thân đã tới nhà.

[Mom, mẹ nói Lạc Tư Vũ hay Tề Thiếu Khanh tới nhà gặp lão ba thế?]

Mặc phu nhân cười nhưng không mang ý vui: "Ha, anh cũng hay quá con nhỉ? Thông báo cho anh biết, không phải là một đứa mà là cả hai, trước sau cùng đến!"

[Cái gì?]

"Thế nào, không ngờ đến sao? Ha, con nhé, không hiểu vì sao con nhà người ta lớn lên vừa cao ráo lại còn biết mấy đẹp trai, còn anh nhé, thế nào mẹ anh nhìn mặt thật chán muốn chết."

[Đương nhiên rồi, mẹ nhìn lão ba mấy chục năm, con thế nào lại giống ông ấy nên mẹ trông thấy phiên bản đời cũ được tái bản lại thì không chán mới lạ.] Mặc Lạc Phàm nhún vai nói như chân lý.

"Đúng thế đó con ạ, mỗi lần nhìn con mà mẹ lại chán cái mặt của lão ba con..." Mặc phu nhân nói đến đây thì khựng lại, cảm nhận được có chút bất ổn từ phía sau, bà vừa quay lại đã thấy trong mắt chồng mình là hai tên lửa đạn đạo tầm cao, biết đã bị con trai trời đánh đưa vào bẫy, lập tức nổi giận:

"Cái thằng bất hiếu này lại dám lừa cả mẹ anh à?! Nói cho anh biết nhé chuyện của anh, hai thân già này sẽ không can thiệp bất cứ điều gì, lần sau anh mò cái mặt về đây đừng trách sao không ai đón tiếp! Tút TUT TUT..."

Mặc Lạc Phàm nhìn điện thoại đã tắt thì cười ranh mãnh, lần này thì Mom mĩ nhất định no đòn với lão ba cho mà xem. Lão ba trước nhất chính là lo lắng bản thân mau già để vợ nhà chán chê, hôn nay bà xã thân yêu lại đích thân nói ra đại kỵ đó... Chắc chắc...

Nhưng mà theo như Mặc phu nhân của lão ba nói thì chuyện ở Canada xem như lão ba sẽ không đứng về phía ai cả, định đoạt tất cả đều do thực lực của Tề Thiếu Khanh và Tư Cảnh Hàn phân định. Nhưng như thế cũng tốt, thế nào cũng là chuyện riêng của ba nhà Hoắc - Tư - Tề, họ Mặc của anh trung lập cũng là giữ mối hòa hảo.

"Phịch."

Anh lần nữa ngã vào giường, thật sự đang ngủ ngon mà bị cắt ngang quả là tụt hứng quá đi. Liếc nhìn đồng hồ một cái, mới có một giờ sáng thôi càng làm anh buồn ba mẹ mình thật biết gọi đúng giờ.

Tuy vậy nhưng anh không định ngủ liền nữa mà đứng dậy. Không biết giờ này tên gia hỏa Nam Nam kia đã ngủ hay chưa, hoặc là đang còn lén anh thức thâu đêm đọc tiểu thuyết. Phải qua xem một cái mới được.

Nghĩ như vậy Mặc Lạc Phàm liền đứng lên, đi dép lê ra ngoài.

Phòng của cô cách anh một cái cầu thang, quẹo một đường là đến.

"Ha... hay quá đi!"

Vừa vặn nắm cửa ghé mắt vào nhìn, anh lập tức thấy bên trong căn phòng đầy gấu nhồi bông thân thể nhỏ bé, tròn tròn của Nam Nam không ngừng lẩn qua lẩn lại, trong tay còn cầm quyển sách dày cộp. Ấy vậy mà đèn phòng đã vặn lu như lúc ngủ, chắc chắn là để phòng anh đột ngột xông vào cô còn có đường mà chuẩn bị.

"Soạt soạt."

"Đầu rồi nhì?" Nam Nam mò mò vào tủ đầu giường tìm kiếm, một lúc sau cô lấy ra một hộp chocolate đen, lấy một viên tháo giấy bạc, không cần nhìn đã ăn liền tục hai miếng.

Mặc Lạc Phàm đầu đầu, bảo thế này làm sao cô không liên tục múp múp ra. Bình thường liên tục kêu khóc than vãn với anh, hóa ra không phải tại ai cả, đều do bản tính tham ăn của cô mà thôi.

"Hừ, nam chính người ta thế này còn may ra lấy được cô gái tốt." Tiếng nói của cô thu hút sự chú ý của Mặc Lạc Phàm, anh ghé tai lắng nghe tiếp.

"Chứ như viện trưởng vừa hưng bạo vừa tư bản, độc tài thế kia thì già tới tuổi này vẫn còn ế là đúng!"

"..."

"Đáng đời lắm, cho anh ế suốt đời luôn. Ăn anh này, nhai anh này!" Nam Nam vừa nói vừa ngấu nghiến miếng chocolate trong tay, thật sự xem nó là MẶc Lạc Phàm mà nhai nát!

"Rằm!"

"Nam Cần Du!!!"

Đột ngột cửa phòng bị đá ra, Nam Nam hoảng hồn nhảy dựng lên quăng luôn quyển sách trên tay về phía trước, nhìn thấy người đứng bên ngoài là MẶc Lạc Phàm mặt cô liền tái mét, chỉ còn lắp bắp kêu được vài tiếng: "Viện... viện trưởng... A nha..."

"Hôm nay em chết chắc rồi!!!"

"A..."

Tiếng kêu thất thanh của Nam Nam đã báo hiệu một ngày mai nào đó có mộng nhưng không thể ngồi.

Biệt thự Hàn Nguyệt.

Hoắc Duật Hy lăn vòng liên ngã xuống giường, nếu không nhờ sàn nhà có lót thảm thì chắc chắn cô sẽ rất thê thảm. Tuy vậy, sự đau đớn vẫn lan ra khắp tứ chi nhưng không phải do việc cô rơi xuống đất.

"Xuyết..." Cô ảo não rít lên khi vừa khom người bò lại lên giường, hai đùi cứ như bị bẻ ngược lại, rồi cho xe ngựa chạy qua giẫm đạp vậy.

"Cầm thú!"

Cô vừa nghiền chữ này trong miệng vừa quay lại nhìn người đàn ông bên cạnh, hấn vẫn còn mê mết ngủ, tấm chăn không che phủ hết thân thể thon dài mà để lộ mảng lưng trần rộng lớn với vết sẹo hẹp dài đi chéo từ vai đến eo. Hấn nửa úp mặt vào gối, nét mũi cao vì thế càng thêm nổi bật, đặc biệt vẫn là đôi mi dày và cong vút lấy nền gối trắng thì càng làm nó thêm rõ nét.

Hoắc Duật Hy lại sờ sờ lên mặt của mình, cô không hiểu vì sao lại có loại đàn ông yêu nghiệt còn đẹp hơn cả phụ nữ như vậy.

"Bộp bộp."

"Gian thương, tỉnh lại đi..." Cô vỗ vỗ lên khuôn mặt của hấn gọi, cốt yếu để phá đám. Cô không thích bản thân bị chịu thiệt đau đớn gần chết mà người kia lại thoải mái ngủ hăng say.

"Tur Cảnh Hàn... Anh tỉnh lại. Sáu giờ rồi, anh không đi làm sao?" Khi hấn không có động tĩnh, cô tiếp tục dùng sức.

Bị làm phiền, người kia trở mình nhưng không mở mắt. Hoắc Duật Hy không bỏ cuộc, trườn người theo, "Này, tỉnh dậy đi."

Lần này Tur Cảnh Hàn khó chịu thật, hấn nâng mắt phượng nhìn cô một cái thì đầy đầy má cô sang một bên: "Đừng quậy, rửa mặt rồi xuống ăn sáng trước đi."

Thấy hấn đã tỉnh, cô càng hứng thú hơn: "Anh thua tôi một ván rồi nha."

Mi tâm của Tur Cảnh Hàn hơi nhú lại, cô không vì thế mà ngại nhắc lại cho hấn nhớ: "Lúc tối tôi không có cầu anh, cho nên anh thua rồi. Phải theo họ của tôi!"

Bây giờ hấn đã hiểu ý của cô nói, nhưng không quá quan tâm, nhắm mắt tịnh dưỡng tiếp: "Không nghịch ngợm nữa, tự xuống giường tìm đồ ăn sáng đi."

"Tur Cảnh Hàn, anh là muốn ăn gian nữa sao?" Hoắc Duật Hy không chịu, lay lay cánh tay của hấn. Thật sự là không ngủ được với cô, Tur Cảnh Hàn đành xốc chăn uể oải ngồi dậy, cả người còn mang hương vị nhàn nhạt của cuộc hoan ái đêm qua, đặc biệt trên lồng ngực tinh trắng và xương quai xanh là vô số những dấu răng và dấu hôn vẫn đủ làm người ta tìm đập chân run.

Tuy nhiên chỉ có Hoắc Duật Hy là thần nhiên, cô chăm chú nhìn hấn không nghi kỵ. Tur Cảnh Hàn duỗi bàn tay trái xinh đẹp của mình nâng cằm của cô lên, yêu mị nói: "Đúng là tôi có nói không làm cho em cầu, tôi không mang họ Tur. Nhưng tôi cũng chưa từng nói sẽ theo họ em, bé Duật nhỏ à."

"Đồ gian thương" Hoắc Duật Hy lập tức thốt lên nhưng Tur Cảnh Hàn lại làm động tác suýt, gõ gõ ngón tay trở lên môi của cô: "Không nhớ tôi nói gì sao, phụ nữ quá độc miệng thì ăn gì cũng sẽ tăng cân. Chuyện này đêm qua, chúng ta khó khăn như thế nào em cũng rõ rồi, hm?"

Âm đuôi này của hấn làm da đầu của cô phải run lên, thế nào chỉ cần nghe được sự trầm thấp này lòng của cô tự khắc nhận nhạo nhớ lại đêm qua hấn thế nào ở trên người mình cầu yêu vô độ, lúc đó nóng bỏng thế nào cô còn lưu lại đây - trên cơ thể cô sự nhức nhối lan tràn.

"A... Đồ lưu manh!"

Đột ngột, không biết từ đâu cô lại có đủ sức bật dậy rồi chạy một mạch vào phòng tắm, để lại trên giường Tư Cảnh Hàn còn bất ngờ khi tắm chặn cô xốc một cái cũng phủ lên đầu của hắn.

"..."

Sáng nay, không giống như bình thường, Tư Cảnh Hàn không hề tỏ ý vội đến công ty. Hắn thậm chí ngồi trong bàn ăn chờ Hoắc Duật Hy ngấu nghiến chậm rãi và đầy đủ phần ăn cần thiết, đến bữa trưa phải nấu mang đến công ty cũng không cần làm nữa khiến cô thấy lạ vô cùng.

"Hôm nay buổi trưa anh có tiệc xã giao sao?"

"Không có."

"Vậy sao không mang theo bữa trưa vậy?"

Tư Cảnh Hàn nhìn cô vừa nhai món xà lách trộn vừa hỏi thì nhú mày, lấy khăn giấy giúp cô lau khóe miệng dính nước sốt rồi nói: "Ăn chán mấy món của em rồi, muốn đổi khẩu vị."

Hoắc Duật Hy nghe xong có chút mất hứng: "Thế sao không chán sớm một chút để tôi còn khỏe thân?" Ăn cho lắm rồi bây giờ lại chê bai à? Vậy chừng nào hắn mới chơi chán cô đây?

Tư Cảnh Hàn không đáp, chỉ cúi đầu uống cốc sữa trong tay. Nghĩ đến mấy món chán chường sẽ phải ăn vào trưa nay, rồi lại nghĩ đến phần cơm mà Hoắc Duật Hy đáng lẽ sẽ nấu cho hắn, trong lòng có chút mất mát.

Hắn thức đứng một bên cũng không hiểu vì sao đột nhiên hắn lại đổi ý không cho tiểu thư nấu bữa trưa nữa, tuy nhiên ông có thể tình huống thấy được sự tiếc nuối vừa thoáng qua đôi mắt màu lam kia.

Bàn ăn lại trở về trạng thái yên tĩnh đến khi nhớ đến một điểm nào đó, Tư Cảnh Hàn lại lấy từ trong túi tây trang ra một mẫu giấy nhỏ cẩn thận đưa cho Hàn thúc: "Mấy ngày tới thúc bảo nhà bếp tranh thủ mua mấy thứ này về biệt thự giúp con."

Hàn thúc nhìn sơ một thì nghi hoặc tiếng: "Thiếu chủ, cái này..." Ông lại nhìn sang Hoắc Duật Hy một chút, cô thấy vậy tò mò ngó sang xem: "Cái gì vậy?"

"Em làm gì thế, không còn biết chuẩn mực gì nữa sao? Trong bữa ăn lại quay qua quay lại như đứa trẻ thế?" Tư Cảnh Hàn không hài lòng đẩy cô ra nhưng vẫn đủ cho cô thấy được mấy chữ trong mẫu giấy.

"Quả mơ, táo xanh, cherry, nho đen, việt quất, bạch quả, hạt dẻ, quả óc chó... Đây, toàn những thứ tôi thích cơ." Cô sáng mắt vui vẻ kêu lên.

Ai ngờ Tư Cảnh Hàn lại lạnh nhạt tặng cho một câu: "Ai cho em ăn?"

Mặt Hoắc Duật Hy liền xụ xuống, lầm bầm: "Bạo quân!"

Hàn thúc cười nhẹ, đưa cho hầu nữ một bên, tuy nhiên ông lại dặn dò mua thêm ít món mà Tư Cảnh Hàn chưa liệt kê hết, dựa vào thực đơn này ông cũng hiểu được đôi chút ý tứ của Tư Cảnh Hàn.

Xong xuôi hết thấy, Hoắc Duật Hy theo Tư Cảnh Hàn lên xe hướng thẳng đến công ty, Hàn thúc trong đại sảnh nhìn đến khi chiếc xe mất hút ở cổng chính mới lui vào trong.

Ở gần đó ngoài cổng biệt thự, có một chiếc xe màu đen cũng vừa kịp khởi động.

"Lão đại, Hoắc Duật Hy không có nói dối chúng ta, Tư Cảnh Hàn hoàn toàn không biết cô ta đã gặp ngài."

[Tốt lắm, trở về đi.]

"Vâng."

Mục Đương tắt máy, thân thể ông ta nặng nề dựa vào chiếc ghế phía sau, trong bóng tối ánh mắt ông ta vẫn đầy nham hiểm.

Hoắc Duật Hy từng hỏi ông ta là ai mà biết được tường tận những chuyện năm xưa, ông ta liền biết cô không phải là người dễ điều khiển. "Con nhóc thông minh lắm, nhưng cô cũng sẽ bị chính thông minh của mình hại mà thôi. Hừ hừ hừ..."

Tiếng cười trầm của Mục Đương trong bóng tối càng thêm rùng rợn, đôi mắt ông ta càng thêm u ám, nâng điều xì gà trên tay rít thêm một hơi.

Quá khứ của Tư Cảnh Hàn cho đến bây giờ, Hoắc Duật Hy vẫn chỉ biết mới có một nửa. Nhưng một nửa còn lại này, ông ta sẽ không bao giờ cho cô biết... Bởi vì chỉ có như vậy cô mới giúp ông ta lật đổ Tư Cảnh Hàn!

Tư Cảnh Uyên, để tao xem con trai của mày làm sao vượt qua kiếp nạn lần này. Thù trong giặc ngoài, tao không tin là nó có ba đầu sáu tay.

Phải, Mục Đương ông ta có mối hận thù cùng Tư Cảnh Hàn không phải chỉ vì tranh đoạt quyền vị ở giới hắc đạo, hay đơn thuần là vì trả thù cho đứa con trai Mạc Quyết đã chết của mình. Thâm căn cố đế của chuyện này chính bởi vì ông ta có một mối cừu hận không đội trời chung với ba của hắn - Tư Cảnh Uyên.

Nỗi hận này khiến mấy mươi năm nay không đêm nào ông ta được yên giấc, mỗi khi nghĩ đến sự tồn tại của Tư Cảnh Hàn thì lòng ông ta càng thêm sôi sục, dù giá nào ông ta cũng phải diệt trừ cho được hắn, khiến cho nhà họ Tư tuyệt tử tuyệt tôn!

Bằng bất cứ giá nào!

Trí Quân lái xe phía sau xe của Lạc Tur Vũ, theo thông tin hiện có thì cứ mỗi buổi chiều thứ bảy hắn lại thường rời phòng làm việc rồi lái xe ra khỏi nội thành, nhưng mỗi khi người của cô cho theo hắn ra khỏi nội thành không lâu đều bị cắt đuôi, hết lần này đến lần khác đều như vậy. Việc này khiến cô và Tề Thiếu Khanh nghi ngờ hắn là đến để tìm Mộc Tích.

Hôm nay cô đích thân ra trận, thế nào cũng muốn xem người đàn ông này muốn làm gì tiếp theo.

Đã rời nội thành được 5 km, xe phía trước vẫn không có định tình gì khác thường, dường như hắn chưa phát hiện có người bám theo phía sau. Trí Quân mỉm cười tiếp tục chạy thêm một đoạn đường khá xa nữa cho đến khi Lạc Tur Vũ chịu dừng xe trước một khu nhà trung cư.

Cô thấy lạ, vì sao lại là chung cư mà không phải một nơi riêng tư. Lạc Tur Vũ xuống xe, trên tay còn cầm theo một túi thức ăn nhanh. Hắn vừa vào trong cô cũng thuận tiện đi phía sau, thang máy của hắn lên tầng 10, cô lại ấn thang máy bên cạnh.

Trong thang máy của cô không có mấy người, cũng không ai dừng lại giữa chừng, nhưng vừa mở cửa ra, dọc theo hành lang các phía cô không thấy bóng dáng của Lạc Tur Vũ đâu nữa. Thử đi về phía trước tìm kiếm, nhưng một lượt ngoài những người sống ở đây qua lại hành lang thì chẳng thấy hắn đâu.

Vừa đúng lúc có một cặp đôi trẻ tuổi đi đến, cô bèn thử dò hỏi:

"Xin lỗi đã làm phiền, nhưng các bạn có thấy một người đàn ông cao tầm này, mặc tây trang... còn rất đẹp trai không?"

Cậu con trai người châu Âu khẽ suy nghĩ rồi gật đầu, đáp bằng thứ âm chuẩn dễ nghe: "Anh ta rẽ lối bên này."

"Cảm ơn." Trí Quân theo hướng mà cậu trai kia chỉ, rẽ thêm một ngoặc hành lang. Nhưng cô càng đi càng xa lại chẳng thấy ai, cho đến phòng cuối cùng vẫn không thấy.

Nhưng cũng đúng thôi, có khi hắn đã vào một phòng nào đó gần đây, cô tốt hơn vẫn nên ôm cây đợi thỏ. Nghĩ thế cô sẵn sàng đứng nép vào một góc, kiên nhẫn đứng trên đôi giày cao gót chờ đợi.

Đáng tiếc Lạc Tur Vũ không phải là con thỏ để cho cô chờ, đến khoảng hai tiếng trôi qua mọi thứ vẫn chỉ là công cốc. Đôi chân cô đã mỏi như sắp không đứng được nữa nên đành tiếc nuối quay trở ra, luyến tiếc ấn thang máy xuống tầng trệt.

Ban đầu đi vào cô không định nhìn ai nhưng đến khi thấy dưới chân là một đôi giày da sáng bóng thì thoáng giật mình ngẩng đầu lên, không biết từ khi nào Lạc Tur Vũ đã ở sẵn bên trong, thấy cô nhìn mình hắn mỉm cười thật nhạt: "Thật trùng hợp."

Đương nhiên cả hai người đều biết đây không phải là một sự trùng hợp nào cả, mà là một người chạy, một người đuổi. Mặc nhiên phản thắng thế có vẻ đang thuộc về Lạc Tur Vũ, hắn là công khai dẫn dụ Trí Quân vào chuyện ngày hôm nay, bắt cô chạy một vòng quay về vị trí ban đầu.

Bây giờ nhìn thấy hắn ở đây thì cô bắt đầu nghi ngờ tất cả những chuyện vừa rồi cô có thể bám theo hắn là do hắn cố tình, đến đây để cắt đuôi của cô cũng là do hắn. Quả nhiên luôn cao chiêu.

Đáp lại nụ cười nhạt của hắn, cô càng thêm lạnh lùng: "Không trùng hợp."

Lạc Tur Vũ cũng không nghĩ cô sẽ trực tiếp như vậy vạch ra sự thật, cố nhiên trong lòng hắn sinh ra một chút hứng thú mà trước giờ hắn không hay làm với người xa lạ: "Tề gia biết cô đến đây không?"

"Không cần anh biết."

"Thế không trùng hợp mà cô nói có nghĩ là cô cố tình đến đây?"

"Chuyện này tôi không có nghĩa vụ trả lời với anh." Giọng của cô càng thêm lạnh.

Trong thang máy chỉ có hai người, việc Trí Quân thẳng thừng từ chối trả lời câu hỏi của Lạc Tur Vũ không khiến cho ai phải thắc mắc, lạ lẫm mà chú ý, và cũng vì thế tạo cơ hội cho Lạc Tur Vũ dón cô về một góc thang máy. Trí Quân giật mình khi bị người đàn ông ép tới, hắn còn chống hai tay bên vai của cô. Là người có thân thủ tốt cô đương nhiên không dễ dàng cho hắn khống chế, nhưng sức lực của đàn ông và phụ nữ có chênh lệch, hơn cả Lạc Tur Vũ không phải chỉ thuộc dạng linh hoạt bình thường, hắn là Nhị gia của Vong, nói về thân thủ thì hắn không hề thua kém Tư Cảnh Hàn, thậm chí một số kỹ năng còn chiếm phần ưu thế.

Bị chế trụ bằng khoảng cách gần cô có thể nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt điển trai của người kia, cả hơi thở mang theo mùi hương cơ thể đặc trưng cũng xông vào khoang mũi, nhưng cô không đỏ mặt càng không có ý tránh đi, mà còn vô cùng khắc nghiệt nhìn thẳng vào đôi đồng tử đen như đá hắc diệu của hắn.

Lúc này Lạc Tư Vũ cũng không mang ý cười như lúc nãy, trên đôi môi tràn đầy nghiêm nghị và uy quyền: "Phụ nữ nhỏ, đôi lúc thông minh quá sẽ hại chính cô mà thôi. Chung quy dám theo tôi đến đây thì gan cô không hề nhỏ, nhưng mà cô cũng thấy giữa đàn ông và phụ nữ có sự khác biệt, nếu không muốn chịu thiệt thì tốt nhất đừng chơi trò mèo vờn chuột, đặc biệt là chơi với tôi!"

Trí Quân nghe lời cảnh cáo của hắn nhưng cô không hề hoảng, ngược lại còn mang theo ý khiêu khích đáp trả: "Thế tôi chơi không lại, thì Nhị gia sẽ làm gì tôi?"

Đôi mắt hẹp dài của Lạc Tư Vũ híp lại nhìn người phụ nữ không sợ chết trước mặt, vẫn dùng vẻ nguy hiểm không cho người khác thờ đó, nói: "Bất cô phải làm những thứ mà cô ghét nhất, sợ nhất!"

Hết câu hắn làm như không có gì, đứng thẳng, xem sự tồn tại của Trí Quân là không khí rồi từ tốn chỉnh lại tây trang của mình. Cô được giải thoát cũng đứng thẳng người, tuy nhiên trong ánh mắt mang theo một tư vị khác không nói nên lời nhìn về phía Lạc Tư Vũ. Cô chỉ nhìn được đến đầu vai của hắn, phải chịu ngăn cổ mới thấy được mái tóc đen dày vào nếp gọn gàng kia.

Cửa thang máy lúc này tự mở ra, Lạc Tư Vũ dẫn đầu ra trước, hắn bước đi không có sự chần chừ nhưng để lại một câu: "Nếu muốn gì thì bảo Tề gia đích thân xuất hiện, còn nếu chỉ có những người như cô đánh trận thì chuyện này mãi mãi chỉ dừng lại ở đây thôi."

Đến khi thân ảnh của hắn khuất hẳn Trí Quân mới lấy lại hô hấp. Nhưng không phải vì cô sợ hãi hay lo lắng khi thấy biểu cảm vô cảm này của hắn. Thật ra, hắn như vậy cô hoàn toàn không bất ngờ, điều làm cô nhất thời bị động chính là chiếc đồng hồ dây cót hắn đeo trên tay.

Một vật cũ kỹ, đáng để hoài niệm..

Nhưng cô cũng chỉ nghĩ đến đây đã đứng thẳng lưng thêm chút nữa, mở ví tìm khăn mùi xoa chán ghét vấy vấy xung quanh cơ thể cho tiêu tán đi hơi thở của người đàn ông. Một chút cô cũng không muốn liên quan và dính líu đến hắn, vấy khăn một lúc đến khi đã thấy ổn nhưng cô không cất chiếc khăn trở vào mà chẳng hề luyến tiếc vứt luôn vật mình yêu thích nhất vào thùng rác gần đó rồi kiêu hãnh giẫm gót rời đi.

Cuộc gặp gỡ thoáng qua như chưa từng xảy ra, cô không thấy và cũng chẳng biết gì. Chỉ có chiếc khăn vắt vương nằm ở đó, lạnh lùng..

Phòng làm việc của Tư Cảnh Hàn mấy ngày nay tần suất bước vào của Mao Lập Tắt trở nên nhiều hơn hẳn.

Không phải vì chuyện ở công ty đột ngột tăng lên mà là vì một nguyên nhân quái đản nào đó mà anh không rõ tên. Cũng như bây giờ trong phòng làm việc tổng tài, Tư Cảnh Hàn lại giao cho anh thêm một văn bản nữa:

"Cậu đem đi sửa lại hoàn chỉnh rồi gửi đến các bộ phận khác cho tôi, chiều nay sẽ họp sớm."

Lời của cấp trên anh nào dám dị nghị: "Vâng ạ, tôi sẽ làm ngay. Nhưng mà..." Anh quay sang nhìn về phía Hoắc Duệ Hy đang mở tạp chí thời trang và mấy vi tính chỉ để xem hàng trên Taobao thì thất sắc. Vì sao cô đang thành thoi và chuyện này cũng nhẹ nhàng như vậy nhưng tổng tài không để cô làm lại bắt người bận túi bụi như anh chạy đôn, chạy đáo? Bất hợp lý quá rồi.

Tư Cảnh Hàn đương nhiên biết Hoắc Duệ Hy đang làm gì, nhưng hắn không có ý thay đổi: "Cậu cứ làm cho tôi, hoặc bảo Mạc Doanh sang giúp cũng được."

"Không được đâu. Mạc Doanh một lát phải cùng tôi xuống tầng mua chút đồ rồi." Mặc dù không biết có chuyện gì nhưng nghe đến Mạc Doanh phải đi làm việc thì Hoắc Duệ Hy liền lên tiếng.

Tư Cảnh Hàn nhìn Mao Lập Tắt: "Thế thì cậu tăng ca bữa trưa vậy."

"..." Mao Lập Tắt nghe xong lập tức chao đảo, còn có thể là loại chuyện vô lý thế nào, anh không nhận được kêu một tiếng: "Tổng tài?"

"Ừ, cậu ra ngoài đi." Ai ngờ Tư Cảnh Hàn vẫn vô cảm, không hề nhìn đến ý kháng cự trên mặt anh, phân phó.

"Vâng..." Dù là nói vậy nhưng trong thâm tâm của Mao Lập Tắt có biết bao đấu tranh, rõ ràng tổng tài và cô nhóc kia không giận thì sao lại có chuyện lạ lùng như vậy chứ?

Tổng tài mặt lạnh này là muốn chiều hư cô nhóc kia sao? Rõ ràng đều là thư ký như nhau nhưng tại sao anh phải tăng ca còn cô nhóc kia lại được ngồi không mua hàng qua mạng chứ? Chẳng những thế mà bạn của cô nhóc kia là Mạc Doanh đáng ghét cũng được thành thoi lầy, chỉ vì anh không biết đi mua đồ với phụ nữ nên mới phải tăng ca sao?

Tại sao? Anh đã làm sai chỗ nào mà phải chịu nghiệt ngã như vậy chứ?

"Cạch."

Thấy cánh cửa đóng lại lúc này Hoắc Duệ Hy mới nâng mắt lên nhìn Tư Cảnh Hàn, chính cô cũng cảm thấy lạ vì sao mấy ngày nay hắn lại cho cô thư thái đến như vậy. Mặc nhiên Mao Lập Tắt làm không hết việc, còn cô thì suốt ngày ngồi một chỗ lên Taobao, không sinh sự với hắn cũng là một niềm vui

rồi.

"Hoắc Duật Hy, qua đây." Hân đột nhiên gọi, cô bèn đứng lên đi đến. Chỉ là còn chưa sà xuống ngồi đã bung cốc sữa trên bàn của hân tự nhiên uống một hơi. "Chuyện gì?"

Tư Cảnh Hân nhìn cô đặt cái cốc rỗng trên tay xuống đôi môi thoáng cong lên một đường: "Lại đói?"

"Ồ."

"Đạo này vẫn hay như vậy?"

"Ừ." Chẳng lẽ hân đang ám chỉ cô nặng ra thêm.

Cô nhìn xuống hai chân mình chồng lên hai chân của hân, cũng chưa đến nỗi che khuất hết chân của hân mà, diện tích bề mặt vẫn rất tốt, là rất thon gọn ấy chứ!

Tư Cảnh Hân ôm lấy eo của cô, trên đùi hân là một khối thịt nặng trĩu nhưng làm hân có chút thoái mái, tâm tình khá tốt không khỏi liên tưởng nghĩ đến chuyện cô chạy ra ngoài trung tâm thương mại khóc đến thương tâm như không chấp nhận được rồi còn nôn mửa, bây giờ lại hay mau đói, điều này buộc miệng hân phải hỏi: "Em là đang... không giấu tôi chuyện gì chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thẽ Yếu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82-2: Phải chăng hân đã hiểu nhầm? (2)

"Không. Nhưng sao anh lại hỏi như vậy, gọi tôi qua đây là vì chuyện này à?" Cô rất thần nhiên đáp, không hề do dự hay suy nghĩ bất cứ điều gì. Chuyện này làm Tư Cảnh Hân có chút nghi hoặc nhưng hân không để thái độ đó lộ ra bên ngoài:

"Không phải, gọi em qua đây là muốn nhờ một việc."

"Nhờ? Là việc công hay việc cá nhân? Nếu là việc công tôi rất sẵn lòng, nhưng ngược lại là việc tư thì đề nghị Tư tổng trả thêm lương."

Thái độ này của cô làm Tư Cảnh Hân thở dài trong lòng: "Có cần tính toán đến thế không?"

"Cần. Theo mức lương cơ bản hiện tại của tôi thì..."

"Là việc công." Đề cắt ngang chuyện cô quy đổi tiền lương thì Tư Cảnh Hân chỉ có cách này.

"Ồ, thế thì bắt đầu đi." Hoắc Duật Hy giả vờ vui vẻ nhìn hân.

Tư Cảnh Hân chỉ vào màn hình máy tính, "Em xem, thích cái nào?"

Trong màn hình là các bộ trang sức vừa lên sàn của N&H (NieHen) - Tư thị, chúng sẽ dành cho phiên chợ đầu giá sắp tới ở Ma Cao.

Dù chỉ qua hình ảnh nhưng ánh sáng từ những món đồ vật kia cũng đủ làm Hoắc Duật Hy lóa mắt, cô nuốt nước bọt muốn đưa tay lên sờ đôi hoa tai có mặt hình giọt nước bằng kim cương xanh, nhưng đúng lúc này lại nghe được giọng nói đáng ghét của Tư Cảnh Hân: "Không cần thêm thường, không phải cho em đâu."

Lập tức, cảm xúc của Hoắc Duật Hy tuột dốc không phanh, cô quay lại trừng trừng mắt nhìn hân. Tư Cảnh Hân không lạ gì thái độ này của cô: "Sắp tới sẽ gặp một đối tác người châu Âu, vợ ông ta rất thích các sản phẩm của N&H, em là phụ nữ, dấu sao mắt nhìn cũng có điểm tương đồng."

"Nên anh bắt tôi chọn giúp?"

"Ừ."

"Biết ngay anh sẽ không tự dung tốt tính thế mà." Cô lườm bâu, lần nữa nhìn vào màn hình, nhắm mắt chỉ đại một bộ trang sức khác. "Cái này đi."

"Màu tím?"

"Ừ, màu tím nhìn sẽ quý tộc, huyền bí và tao nhã. Tặng đi cũng như mang ý đang khen tặng khí chất của người ta."

Lời của cô nói rất có lý, Tư Cảnh Hàn cũng phải gật đầu, hân tin cô nhưng vẫn muốn trừu, chỉ vào bộ trang sức có đôi hoa tai cô muốn: "Tôi thấy bộ màu xanh dương này cũng không tệ."

"Không được!" Hoắc Duật Hy trực tiếp phản bác.

"Lý do?"

"Không thuận mắt."

Tư Cảnh Hàn cười nhạt: "Thế sao? Vậy mà tôi nghĩ em rất thích ấy chứ mới không chọn nó cho người khác."

Vẫn là một câu nói bắn vào tim đen của cô, nhưng mà sự ngang bướng của cô không vì thế mà lắng xuống: "Tùy anh muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, nhưng thứ tôi giúp anh nhìn chắc chắn không lầm."

"Tôi cũng muốn nói với em, 3 triệu trong tài khoản của em mua không nổi món hoa tai này đâu, không cần mơ mộng." Vừa nói người đàn ông xấu xa vừa vỗ vỗ lên mũi cô, khinh thường làm cô tức điên lên, muốn vùng vằng đi tìm con con của mình lên nhưng đã bị hân bắt được, đôi mắt nhìn cô cũng đầy cảnh cáo: "Nhắc nhở em điều gì đã quên rồi sao? Phải biết phép tắc."

Hoắc Duật Hy đành bức dọc thu lại nắm tay, "Đúng là làm ơn mắc oán."

Tư Cảnh Hàn để cô dựa lưng vào ngực của mình, biết cô không vui lúc này hân cũng đành thay đổi thái độ nhẹ nhàng hơn, điều này Mặc Lạc Phàm đã có dặn phụ nữ vào giai đoạn này cảm xúc sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến sự phát triển của người nhỏ kia. Cho nên hân nhường cô cũng không quá đáng: "Không phải chỉ nhắc một câu thôi sao, mất hứng cái gì?"

Đôi giày da kiểu nữ của Hoắc Duật Hy đứng đưa một chút, cô nhích người qua lại trên đùi hân không yên: "Ai bảo anh hung dữ với tôi."

"Tôi không có."

"Nhưng tôi cảm thấy ánh mắt của anh trừng tôi rất đáng sợ! Hơn nữa, anh là tôi sao mà anh biết được bản thân vừa rồi hung dữ thế nào?"

"Được rồi, được rồi, là do tôi, em không cần kể lể nữa." Tốt nhất vẫn là nên chặng đầu để cô không vạch ra một tràn tố tội dài lê thê, hân biết bụng dạ cô luôn hẹp hòi với những người từng đắc tội với mình, cực kỳ tiểu thư!

Hoắc Duật Hy nghe thế thì đảo mắt, dù sao hân cũng là cấp trên của cô, bây giờ lại chịu ngã theo phía cô cũng là tốt lắm rồi, cô cũng nên theo ý của hân bớt lời lại một chút vậy. "Nhưng mà ngày mai tôi phải đến chỗ Mặc Lạc Phàm chơi với Nam Nam một chuyến, anh không được ngăn cản."

Ngày mai là chủ nhật, buổi chiều này hân cũng bận, dù sao cô cũng chỉ đến chỗ Mặc Lạc Phàm, không cần quá lo lắng, hơn nữa hân cũng muốn làm một chút việc riêng trong phòng ngủ, cô không ở đó sẽ tốt hơn.

"Được rồi, chiều đó bảo Tiểu Vương chờ em đi. Nhưng mà nhớ phải về trước bữa tối."

Mặc dù đã được đồng ý nhưng điều Hoắc Duật Hy vẫn chưa biểu lộ hết hết mong muốn, cô đột ngột biến thành con rắn không xương sống dán lên người ta, đưa đôi mắt to tròn liên tục chớp chớp nhìn hân.

Tư Cảnh Hàn nhìn nụ cười quyến rũ trên môi cô có chút dị ứng nghiêng đầu đi: "Chuyện gì nữa?"

"Đại gia..."

"Ăn nói đàng hoàng, nếu không về chỗ ngồi."

Tư Cảnh Hàn quả thật là người không biết thương hoa tiếc ngọc, hân cứ thích cô trở thành con nhím luôn xù lông ấy!

"Tôi thấy trong gara biệt thự hình như mới có thêm một chiếc Rolls-Royce, trông nó đẹp quá nhỉ? Chắc anh mới đặt hàng hàng riêng hả?"

"Thì sao?"

"Ừ thì... Lần trước tôi có nói với Mặc Lạc Phàm ý... Nếu như, nếu như..." Nói đến đây cô lại nâng khuôn mặt đáng thương lên, chớp chớp mi nhìn hân dụ hoặc. Da đầu của Tư Cảnh Hàn cũng vì vậy run lên, hân nâng tay đẩy mặt cô sang một bên: "Em định dùng bộ dạng này để thuyết phục tôi?"

"Ừm... được không?"

"Nếu tôi không chịu thì em tiếp tục dùng biểu cảm này."

"Đúng vậy, tôi là rất có thành ý... Nha..."

Tư Cảnh Hàn nghe cô kéo dài âm tiết cuối cùng mà mặt hân xanh lại, nhắm mắt hít vào một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh, nhưng vẫn gượng ép: "Thành giao." Mặc dù hân không biết cô định làm gì chiếc xe của mình, nhưng mà hân thật sự không chịu nổi biểu cảm này của cô thêm quá lâu nữa.

Được cho phép, lập tức Hoắc Duật Hy nhảy dựng lên, không chút luyến tiếc rời khỏi người của Tư Cảnh Hàn, thái độ thay đổi 180° nhìn hán: "Thế thì tôi đi tìm Mạc Doanh đây, không làm phiền anh làm việc nữa. Tạm biệt."

"Xoạch."

Tư Cảnh Hàn nhìn bóng dáng của cô khuất ở cửa ra vào, trong lòng hán dâng lên một trận ê ẩm.

Trong mắt cô, hán chỉ đáng để chuộc lợi thế sao? Vì sao lại có người phụ nữ không biết tiếc rẻ gì hán thế này? Chẳng lẽ cô không hiểu lấy được lòng của hán thì thứ cô muốn hán đều có thể cho sao?

"Píp píp píp."

[Tổng tài, tôi nghe.] Mao Lập Tát hớn hở bắt máy, có phải hay không tổng tài muốn bàn giao lại ít tài liệu cho Hoắc Duật Hy?

"Cậu qua đây lấy thêm ít tài liệu về phòng giải quyết."

[...]

Mỗi khi Tư Cảnh Hàn nói thế Mao Lập Tát đều hiểu một ít thật ra chính là một đồng.

Sau lần thất bại dưới tay Lạc Tư Vũ, Trí Quân cũng thu mình ít lộ diện hơn, mặc khác tăng cường người dò la các nơi hoạt động thường xuyên của Tư Cảnh Hàn.

"Thất bại lần trước làm cô khó chịu sao?"

"Không phải khó chịu mà có chút không cam tâm."

Tề Thiệu Khanh nghe cô đáp thì cười nhẹ, anh từ sofa đứng lên đi đến cửa sổ muốn tìm thuốc hút. Nhưng được nửa đường thì dừng lại, đổi hướng đi đến quầy bar trong phòng lấy một chai rượu rồi đổ ra ly mới lần nữa đi đến cửa sổ.

"Lạc Tư Vũ không phải người dễ qua mặt, tôi tin cô cũng biết điều này, đã là thế vì sao còn tự dẫn vật bản thân?"

"Tôi nghĩ là bản thân đã rất hiểu anh ta, nhưng không ngờ, anh ta còn có những mặt mà tôi chưa từng biết." Trí Quân không nhìn về phía anh mà ánh mắt mờ mờ nhìn đến ngày hôm đó trong thang máy.

Tề Thiệu Khanh nâng ly đến bên môi, nhấp một ngụm nhỏ mới khẽ khàng nói: "Trí Quân, cô theo tôi cũng mấy năm rồi nhưng chưa từng mắc sai lầm nào. Cho đến hôm nay tôi vẫn rất hài lòng về sự cẩn trọng của cô, nên đừng vì phút chốc mà sự tự chủ bao lâu nay lại mất đi, hấp tấp luôn làm người ta vấp ngã."

Bây giờ thì Trí Quân nhìn về phía anh: "Vậy nên đến bây giờ dù thời cơ đã chín mùi, anh vẫn chờ sao?"

Chiếc ly trên tay của Tề Thiệu Khanh hơi lắc lư, loại chất lỏng màu sẫm tím sẫm lấp lánh. Anh ỹ vị trả lời: "Trí Quân, chuyện này không giống chuyện của cô đang gặp phải. Nhưng mà tôi đã đích thân đến đây thì chứng tỏ tôi không còn ngồi đợi nữa rồi. Tuy nhiên dù đích đến ở phía trước tôi vẫn không muốn lơ là bất cứ điều gì, bao nhiêu năm tôi đều kiên nhẫn, chỉ mất thêm một đoạn thời gian chờ đợi thì có là bao. Hơn cả muốn chơi với Tư Cảnh Hàn, tuyệt đối không nên vội, vì hán là người thích dùng cách đánh nhanh để áp đảo đối phương. Nên theo kiểu này chúng ta chơi không lại hán đâu."

Trí Quân không trả lời, chỉ nhìn bóng lưng cao vợi vợi của anh chắn mất tầm của ánh sáng, bây giờ thì cô cảm giác được ánh sáng chỉ là lớp vỏ anh dùng để che chắn trước mặt, nhưng phía sau anh lại là một nửa bầu trời khác đầy đen tối. Và anh dùng nửa bầu trời không ánh sáng này để nuôi dưỡng nội tâm, cùng với Tư Cảnh Hàn đứng trên hai đầu chiến tuyến, hán có thể là ác quỷ, nhưng anh tuyệt đối chẳng phải là thiên thần.

Qua rất lâu sau, khi ly rượu trên tay của Tề Thiệu Khanh đã cạn, Trí Quân mới nói: "Tôi hiểu rồi, lần sau tôi sẽ tiết chế."

Anh xoay người lại, nhìn cô: "Rất tốt, nhưng sau này nếu không cần thiết thì cô nên hạn chế gặp Lạc Tư Vũ đi. Cậu ta đã muốn mời tôi thì tôi cũng không nên thất lễ."

"Vâng."

Buổi chiều chủ nhật này ở Hàn Nguyệt vắng tiếng của Hoắc Duật Hy liền trở nên tĩnh lặng hơn hán.

Tư Cảnh Hàn trở về đã là 4 giờ chiều, hán chào Hàn thúc một tiếng thì lên tầng vào phòng thay quần áo. Sau khi mặc vào một bộ quần áo ở nhà thoải mái với áo T-shirt màu lam và quần dài màu trắng hán không định xuống tầng mà ở lại trong phòng.

Trong tay trang cũ lấy ra một chiếc hộp trang sức màu nhung, hán mở ra xem một lần thì mỉm cười thật nhẹ. Đây là đôi bông tay hôm trước Hoắc Duật Hy nhìn trúng, chiều nay hán lặng lẽ đặt vào trang điểm của cô, không biết sau khi cô thấy được thì sẽ có biểu cảm thế nào nhỉ?

Chắc chắn lại há hốc mồm rồi nhảy dựng lên vui thích vì có được món hời.

Hắn cũng không hiểu vì sao bản thân lại làm như vậy, tạo cho cô một sự bất ngờ để nhìn thấy nụ cười của cô sao? Hắn cũng không biết nữa, chỉ là trong thâm tâm hắn rất mong chờ nhìn lúc cô mở chiếc hộp này ra.

Nhưng mà hắn nên lấy lý do gì để tặng cô đây? Trước đây không hề có trường hợp như vậy xảy ra, bởi vì chỉ cần cô thích thì cứ tự mình mua, nhưng nhìn lại cô cũng không mua được mấy món. Chủ yếu đồ trang sức mà cô có được là do theo thông lệ mỗi khi dự tiệc cùng hắn thì Hàn thúc sẽ chuẩn bị mà thôi. Còn hắn, ngoại trừ lần sinh nhật năm đó thì chưa tận tay tặng cô thêm bất cứ thứ nào.

Bây giờ đột nhiên lại tặng cho cô món đồ này, không biết cô có nghĩ hắn đột nhiên dung túng mà nghĩ ngờ không? Cốt yếu là vì cái kia... có thể cô mang bảo bảo, hắn cũng xem như tặng cái này làm lễ vật cho cô.

Ban đầu hắn còn cho rằng cô không nói cho hắn biết vì cô hận hắn nên không muốn sinh đứa trẻ, vậy mà mấy hôm nay chẳng những không đến bệnh viện hay trốn ra ngoài một mình mà ngược lại cô còn ăn uống rất tốt, làm hắn không khỏi nghĩ đến cô là đang chấp nhận việc này. Chỉ là cô không chịu nói thật cho hắn biết khiến hắn có chút lưỡng lự không biết phải nói sao cho thích hợp.

Tư Cảnh Hàn ngồi trên giường cầm chiếc hộp màu nhung kia rất lâu. Hắn không ngừng suy nghĩ phải làm sao lấy lý do, hắn làm chủ Tư thị lâu như vậy cũng chưa từng rơi vào tình huống như thế này, một tình huống còn con nít nhưng hắn không sao giải quyết được, đúng thật là buồn cười. Quà cũng đã mua về rồi, mua một cách vô thức, cũng vì một lý do hắn không rõ ràng mà quyết định tặng đi, làm việc mờ hồ như vậy là tối kỵ của hắn, nhưng lại vì một ánh mắt khao khát trong chốc lát của Hoắc Duệ Hy mà làm thật, dường như gần đây cảm xúc của cô đang chi phối hắn ngày càng nhiều thêm.

Tư Cảnh Hàn đứng lên, đi về phía bàn trang điểm đối diện giường ngủ.

Hắn đã nghĩ rồi, và không có lý do nào thỏa đáng cả. Nhưng hắn muốn tặng thì cứ tặng thôi, vì sao cứ phải giải thích với cô ngốc đó? Nói với cô chỉ làm hắn thêm bận tâm và tức giận mỗi khi cô bướng bỉnh không chịu hiểu chuyện.

Ngăn tủ ở bàn trang điểm của Hoắc Duệ Hy không khóa nên Tư Cảnh Hàn có thể dễ dàng mở ra, ban đầu chỉ định để chiếc hộp trong tay mình vào nhưng khi thấy những vật bên trong thì người lãnh cảm như hắn lại nảy sinh chút hứng thú dừng lại xem thêm một chút.

Bên trong không hề quá nhiều thứ, chỉ vài món trang sức thông thường cô hay dùng, có cả một ít mỹ phẩm, nước hoa và một chiếc hộp nhỏ màu đen cẩn thận đặt ở một góc.

Tư Cảnh Hàn nhìn ra chai nước hoa bên trong đó y hệt chai nước hoa hắn đã dùng được một ít thì bỗng dung biến mất, hỏi cô thì cô bảo đã làm vỡ. Bởi vì bình thường cô cùng hắn dùng chung một chai nên hắn nghĩ là thật và bảo đổi sang một chai khác, nhưng hóa ra là cô đem giấu nó ở đây. Hắn không hiểu ý này của cô là gì, nhưng chắc lại đem đi làm chuyện xấu sau lưng hắn.

Bên dưới chai nước hoa có một chiếc khăn, thử cầm lên mới biết đó cũng là của mình khiến hắn bất ngờ hơn, rồi sau đó nhìn kĩ lại một lượt bên trong, hóa ra trong ngăn tủ này gần một nửa đều là đồ của cô âm thầm lấy từ hắn. Trước đây, không bao giờ động vào bàn trang điểm của cô, nhưng hôm nay mở ra hắn mới biết sự tình nghịch bên trong con người cô đạt tới mức độ nào. Đến nỗi hắn mất nhiều đồ như vậy mà chẳng hề hay biết gì.

Cười khò một tiếng, hắn xếp lại cẩn thận những thứ đã lấy ra về chỗ cũ, cuối cùng chỉ còn chiếc hộp màu đen ở góc kia là chưa đụng đến. Tuy chưa biết bên trong là thứ gì nhưng hắn có thể cảm giác mãnh liệt được đó là một vật rất quan trọng với cô.

Hắn dịch bàn tay nâng nó lên, đôi mắt phượng thoáng qua chút suy nghĩ rồi mở hộp.

"Cạch."

Một mùi hương tao nhã, nhẹ nhàng nhưng trầm lắng lập tức xộc lên mũi, cuốn theo tất cả ký ức một lượt ủa về, giã nát thời gian và không gian đã qua đến với tâm trí của hắn.

Bên trong, là một thứ khiến lòng của hắn phải bị động.

Ra là vậy... món đồ mà bấy lâu nay hắn chưa từng nhìn thấy thêm lần nào nữa thì ra nằm ở đây, từng nghĩ cô đã ném nó vào thùng rác hoặc bất cứ đâu mà cô tiện tay nhưng hôm nay mới biết nó vẫn còn nguyên vẹn và được giữ tỉ mỉ đến như vậy. Như một bảo vật không thể để ai thấy được.

Chiếc vòng tay bằng gỗ trầm hương hắn tặng cô vào sinh nhật 19 tuổi.

Tư Cảnh Hàn cầm chiếc vòng tay lên, nó được buộc cùng một sợi dây màu lam, có vài chữ nhỏ được viết lên đó, chỉ liếc qua một lần hắn cũng có thể nhìn thấy được hai chữ "Tiểu Bạch" chói mắt.

Hắn hiểu rồi, cô trân trọng chiếc vòng tay này như vậy chỉ bởi vì cô nghĩ đây là Từ Mặc tặng cho mình, món đồ duy nhất còn liên quan đến Từ Mặc, đại diện cho sự tồn tại của Từ Mặc chứ không phải là thứ đồ thuộc về Tư Cảnh Hàn. Nó không có bất kỳ liên hệ đến hắn, lúc đó cảm vật này cuộc đời của cô ba chữ Tư Cảnh Hàn không là gì cả...

Nhưng cô nào biết lúc đó cảm vật này trong tay hắn là nhân danh ai đến hướng đến cô trao gửi... Chắc cô không biết, và sau này, rồi mãi mãi cũng không biết được.

Trong bất chợt, khi thấy cô vẫn còn giữ chiếc vòng tay này cùng tên một người đàn ông khác trong ngăn tủ, hắn có cảm cô ngoại tình, hắn bị cô cảm sùng rất nghiêm trọng, chẳng khác nào cô còn dây dưa với người khác ngay trong chính căn phòng của hắn.

Đặt chiếc vòng vào chiếc hộp, hắn muốn đóng ngăn tủ này lại thật mau, nhưng "bộp" một tiếng, hình như có thứ gì bên trong lại ngã xuống. Bất đắc dĩ hắn lại đưa tay sâu vào trong tìm kiếm, lúc cầm được một lọ vitamin hắn cũng không nghĩ nhiều đặt lại chỗ cũ rồi để chiếc hộp màu đen về phía trước nó nhưng, vì sao cô lại để một lọ vitamin ở nơi này?

Không phải chỉ là vitamin sao, tại sao phải để trong ngăn kéo của bàn trang điểm mà còn là vị trí bình thường không nhìn thấy?

Lần nữa lấy lọ vitamin ấy ra, hắn nhanh chóng mở nắp, đưa lên mũi.

Một thoáng tĩnh lặng... tất cả tập trung vào bóng dáng của người đứng bên bàn trang điểm đó.

"Cách... Cách cách cách cách..."

Cái nắp trên ngón tay của Tư Cảnh Hàn vô thức rơi xuống, một chuỗi âm thanh phá vỡ không gian yên tĩnh và một bầu trời... của một người...

Hắn nhắm nghiền đôi mắt, đôi mi khép chặt run khê, trong khoang mũi còn nhạy bén được mùi hương trong chiếc lọ đó. Hắn là lính đặc chủng cho nên luôn nhạy nhạy đối với mùi vị mà mình đã từng ngửi qua...

"Phịch"

Ngồi nhoài xuống ghế, bàn tay mảnh dẻ, trắng trẻo xiết chặt lại khiến hình dạng của chiếc lọ phải méo mó, gân xanh trên tay lộ rõ, run rẩy. Mùi vị này hắn đã ngửi qua khi còn là Tử Mặc, cũng rất sợ Hoắc Duệ Hy phải uống loại thuốc này vì nó không tốt cho sức khỏe, bởi nó đâu phải là vitamin...

Khuôn mặt hắn từ lúc nào đã xanh mét, từng nét biểu cảm trên đó cũng cứng lại, đau đớn. Gần như không còn một chút khí huyết khiến nó trở nên trắng béc, và đôi môi mím chặt đến tái nhợt, trong mắt hắn vô thức đã nhuộm đầy một loại bi thương mà hắn chưa từng dám để lộ.

Dường như cả hô hấp thôi cũng rất khó khăn, hắn phải hít vào một hơi thật sâu để không làm ra một hành động cuồng dại nào đó.

A... Hóa ra là do hắn đã hiểu nhầm.. đã hiểu nhầm..

Thì ra là do hắn tự mình đa tình rồi trở thành con người đa sầu, đa cảm, mất luôn khả năng phán đoán, cứ như một tên ngốc lao vào một sự suy đoán không có căn cứ, tự lấy đó làm vui, hao tâm tổn sức suy nghĩ thật nhiều, từng đêm ưu tư làm sao cho toàn vẹn, nhưng mỗi lần nghĩ đến điều đó lại lén lút đem nó ra trộm vui, trộm mừng...

Nhưng nực cười thay, cuối cùng đó chỉ là hiểu nhầm. Và từ lúc nào một con người đa nghi như hắn lại suy nghĩ sơ sài như vậy, nhìn thấy cô nôn thì cho rằng là thai nghén, thấy cô mau đói, liên tục tăng cân thì cho rằng là do người còn lại chiếm vị trí làm tổ mà bỏ qua các khâu xác nhận còn lại, định ninh điều mình nghĩ là thật, hắn là quá tin tự hay đang mù quáng?

Tư Cảnh Hàn cười ra tiếng, tiếng cười như cỏ mọc hoang, lan tràn vô phương hướng và không vì mục đích nào cả. Trong căn phòng vắng lặng nụ cười của hắn nghe như khô khốc, gượng gạo và khó khăn, như một con thú nhỏ bị thương nằm ở góc tường thồn thức kêu vơi.

Lòng ngực hắn, vị trí trái tim đang kịch liệt đập phồng, cảm giác đau đớn là có thật, không phải chỉ là một sự hoa mỹ dùng để miêu tả cho tâm trạng bất ngờ hay sùng sốt không chấp nhận được. Mà chính cái đau khi ngửi ra loại thuốc trong chiếc lọ này, hắn mất chỉ một nhịp đập, nhưng quên tất từ giây phút đó đã trôi dạt và cho đến bây giờ thì những thành quách cũng đã hoang tàn... Tất cả, trở lại những chuỗi ngày xơ xác và héo hon, và hắn, và tương lai sau này nữa, hắn hiểu rồi, bên mình sẽ không có thêm bóng dáng một ai.

Bởi vì cô từ đầu đã không cho hai người cơ hội có thêm một mối liên hệ, là do hắn cạn nghĩ mới cho rằng cô vẫn còn phụ thuộc lắm vào mình, chỉ cần hắn chịu mở ra hy vọng thì hai người sẽ có hy vọng mà quên cái điều hắn hay tự nhắc mình, rằng cô đâu đặt hy vọng gì lên người hắn, tương lai của cô đâu cần hắn. Cô yêu Tử Mặc, yêu tự do và giải thoát.

Vậy mà hắn lại dùng một lý do kém cỏi để tự qua mặt mình, chắc lòng hắn đang muốn gieo thêm một niềm hy vọng viễn vông nào đó. Sự tự chủ của hắn bao giờ cũng rất tốt, thật ra nếu muốn làm rõ chân tướng thì từ lâu hắn đã có phương pháp cho cô kiểm tra rồi, là do hắn không muốn mình bạch tất cả bởi vì hắn sợ mình thất vọng. Thâm căn cố đế, tận cùng của những tâm niệm, ý thức của hắn lại mong điều này có thể xảy ra: giữa hắn và cô có thêm một sự ràng buộc.

Hắn biết, mong muốn này của hắn mang đầy ích kỷ. Lúc trước ép cô xóa đi tất cả, bây giờ cũng chính là hắn nhưng lại hy vọng cô cho hắn thêm một điều tốt đẹp mà mình từng chối từ bằng cách tàn nhẫn nhất.

Và hắn cũng biết rằng chuyện này trong tình huống của hai người là nghiêm cấm, điều hắn cần làm là phải dùng mọi phương thức để tránh cho hắn và cô có thêm sự ràng buộc liên quan, thế mà cuối cùng hắn vẫn hay cố tình làm ngơ mỗi khi gần gũi với cô, đây há chẳng phải là cố tình phạm quy sao?

Có lẽ, lòng hắn đã mâu thuẫn ngay từ lúc bắt đầu cho đến khi kết thúc.

Đôi môi của hắn bây giờ thoáng run rẩy, hắn cười không được nữa, trong mắt hoang sơ và đầy mờ mịt, sâu hun hút những cõi sương mù. Cổ họng hắn thấy đau và không sao hô hấp thông thuận được, tức khí ở lồng ngực chèn ép lên trái tim, giãy xéo nó tưởng như sẽ chết, vậy mà hắn còn tưởng rằng linh hồn của trái tim mình đã đặt ở một nơi khác, dù bất cứ giá nào nó cũng không thấy đau. Cơ mà bây giờ, nó lại đau và còn đau âm ỉ... Hắn phải làm sao

đây...?

Đột ngột cánh tay phải của hắn bỗng tê rần, và nó cũng đang bắt đầu run lên lẩy bẩy. Hắn giữ chặt lấy nó, cúi mặt thở dốc, mồ hôi trên trán trong tích tắc rịn ra. Đau đớn về thể xác là thế, vẫn không bằng bị thương mang trong lòng.

Thế nhưng, những cảm giác thống khổ này là do hắn tự chuốc lấy, hắn có thể trách được ai, càng không có tư cách trách cô. Bởi vì cô không hề dối gạt bất cứ lời nào, chỉ do hắn hiểu lầm rồi tự vui sướng, đến lúc này cũng tự mình gặm nhấm tàn dư.

Hắn cũng không có tư cách trách cô vì sao lại lén giấu hắn dùng loại thuốc này, tất cả năm xưa một tay hắn tạo dựng, một màn máu tanh đánh đổi cả đứa trẻ mình đẻ ép cô đi vào đường cùng, là do hắn bất chấp thủ đoạn, là do hắn nói hắn không cần đứa trẻ, cho nên cô bây giờ làm theo ý hắn rồi thì có gì là sai. Hắn còn không mau vui mừng, đến đây ai oán cái gì nữa?

Cô giúp hắn cắt đứt tất cả các mối liên hệ, không bắt hắn phải vì cô ràng buộc thêm bất cứ điều gì, chỉ đợi đến ngày phán quyết, hai người cứ như thế trở về với thế giới của mình, từ đó không thấy lại nhau lần nữa bao giờ. Không nủ, không nợ, cũng không cần nói thêm lời tạm biệt nào nữa cả. Thế đó, em đi em không đau đớn, tôi ở lại, tôi chẳng phải cảm hờn.

Điều hắn muốn là đây. Và hắn buộc lòng phải vui mừng.

Hãy mau cất đi những đau lòng vật vãnh, hắn chán ghét loại cảm giác này, đứng trên đỉnh của kim tự tháp điều hắn cần chính vứt bỏ trái tim, nhốt linh hồn của mình vào chiếc hộp, ác quỷ như hắn không cần tình cảm, và tình yêu hắn không thể dành cho người phụ nữ Hoắc Duật Hy này. Vì cô sẽ làm người ta đau khổ, ở bên cạnh hắn cô chính là vương bận, hắn nên hiểu rằng cô có thì hắn sẽ không có Bảo Bối, cũng không còn giữ được ngai cao của mình.

Hắn có thể mất đi tất cả, duy chỉ có Bảo Bối là không! Đến cả cô cũng không có quyền chạm vào Bảo Bối của hắn, Bảo Bối từ trước, bây giờ, và sau này nữa chỉ của mình hắn mà thôi!

"Cạch."

Tư Cảnh Hàn lưu loát đóng ngăn kéo lại, hắn để tất cả về vị trí cũ, nhưng không mang trái tim của mình trở về trong lòng ngực này. Và ban đầu nó cũng chẳng nằm ở đây, trái tim loài ác quỷ không bao giờ ở trong lòng ngực bởi khi hiến mình cho tội lỗi, ác quỷ đã đánh rơi mất linh hồn.

Hắn sẽ không cần nghĩ ngợi thêm điều gì nữa, theo tất cả những lựa chọn trước đây thả mình về phía trước, dù đau dù khổ, không kêu than và không oán hận, một mình gặm nhấm vị tàn dư giữa tĩnh lặng và cô đơn. Tất cả đều đã quay về vị trí cũ như trước lúc hắn bước vào căn phòng này, thời gian dành cho những ngày tháng yên bình cuối cùng của hai người cũng đã hết, không nên chần chừ hay lưỡng lự, hắn bước ra ngoài và mang theo quyết định của ngày sau ly biệt.

Trời chiều hôm nay âm u, tĩnh mịch, vòm cây ngô đồng đỏ rực giờ đây cũng đã rụng hết lá và đang chìm vào ngõ tối hắt hiu, đêm xuống, ánh đèn càng thêm sáng, chỉ có hy vọng đã tắt mất từ lâu...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thế Yếu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Sẽ có ngày ly biệt

Buổi tối Hoắc Duật Hy trở về đứng vào giờ dùng cơm, Tư Cảnh Hàn đã ngồi sẵn trên bàn chỉ đợi đụng đũa. Cô đưa túi xách cho Tiểu Mễ mang lên tầng trước, tháo giày, xỏ dép lê liềm lẹp xep đi vào ngồi xuống bàn.

"Ăn cơm thôi!" Vui vẻ cầm muống lên hướng người đối diện nói nhưng người kia chỉ nhìn chăm chăm không có ý định dùng cơm ngay khiến cô khựng lại, chớp chớp mắt không hiểu, liếc nhìn đồng hồ một cái, nhưng mà đâu có trễ giờ đâu.

"Ăn cơm thôi." Tốt tính lập lại lần nữa để nhắc nhở hắn, nhưng không thay đổi hắn vẫn nhìn chăm chăm vào bàn tay của cô. Cô cũng thuận thế nhìn xuống, nó có gì lạ sao?

"Này, ăn cơm thôi chứ." Mặc kệ hắn đi, cô vươn tay múc canh nhưng hắn đã đưa tới cản lại, khiến cô thoáng bức mình "Sao thế?"

"Rửa tay." Tư Cảnh Hàn lạnh tanh phun ra vền vền một từ này làm cô ồ một tiếng lập, tức hiểu ra, buông muống xuống hí hoáy vào bếp rửa tay.

Mang theo tâm thế sẵn sàng trở lại bàn ăn, cô vốn cho rằng có thể ăn ngay nhưng Tư Cảnh Hàn vẫn ngồi im như phỗng làm cô thấy thật kỳ lạ, bầu không khí xung quanh hắn dường như có một sự thay đổi lạ lùng so với mấy ngày nay. "Anh sao thế, tôi chỉ đi chơi một chút cũng không vui sao?"

"Ừ."

"Tur Cảnh Hàn! Cho dù có thế thì anh cũng không cần thẳng thừng thừa nhận như vậy chứ, chẳng lẽ suốt năm, suốt đời tôi ở miết trong nhà sao?"

"Vậy ra ngoài có gì tốt? Hôm nay em đến chỗ Mặc Lạc Phàm đáng vui như vậy sao?" Nói đến đây hắn nhìn xuống bàn tay, chậm rãi cầm đôi đũa của mình lên gấp thức ăn. Bàn tay trái linh hoạt dùng đũa còn chuẩn xác hơn việc Hoắc Duật Hy dùng muỗng mà xúc thức ăn. Nhưng... bàn tay phải trong lặng lẽ lại run lên đau đớn, hắn để nó trên đùi giấu khỏi tầm mắt của cô.

Nghe hắn hỏi cô thoáng suy nghĩ, nhớ đến ở nhà Mặc Lạc Phàm cùng Nam Nam quây giờ luôn nóc nhà khiến cô cười tủm tỉm: "Anh thì làm sao biết được thú vui của những người trẻ tuổi. Bọn tôi có nói với nhau chuyện gì anh cũng không hiểu."

"Ý em là chê tôi già?"

"Không phải sao? Lúc nào suy nghĩ cũng như một ông già cổ hủ, khe khát, lễ giáo đa đoan, hết như..."

"Hết như gì?" Hắn thuận thế hỏi, càng là như vậy cô càng thêm rụt rè, lá gan bỗng nhỏ lại, đánh mắt sang nơi khác, bỏ thức ăn vào miệng đánh trống lảng.

Y hết ba của tôi!

Hàn thúc bước vào thấy đứng cảnh này thì mỉm cười, Hoắc Duật Hy thấy thức ấy đã lạnh lợi kêu một tiếng, Hàn thúc gật đầu hỏi thăm vài câu về chuyện đi chơi hôm nay sau mới đến bên tai của Tur Cảnh Hàn nói nhỏ. Hoắc Duật Hy được giải vây khỏi câu hỏi khó của Tur Cảnh Hàn thì liên tục cúi đầu ăn thức ăn của mình, việc Hàn thúc muốn nói riêng, cô có hỏi thế nào cũng không ra. Cứ lo việc của mình vẫn hơn.

Sau khi được Hàn thúc thông báo Tur Cảnh Hàn bèn đứng dậy đi ra ngoài nghe điện thoại, để lại một mình cô trong phòng ăn. Hàn thúc sợ cô buồn nên ngồi lại với cô, ai ngờ trái hẳn với suy nghĩ của ông, chẳng những Hoắc Duật Hy không thấy mất mát mà còn tự nhiên hơn, liên tục kể về chuyện vui cô thu thập được.

Hàn thúc tuy bên ngoài mỉm cười bị cô làm vui lây, nhưng trong lòng thoáng qua chút nặng nề không thể nói nên lời, càng không thể nói với cô.

Vừa bước đến sảnh chính Tur Cảnh Hàn đã lên tiếng hỏi: "Sao thế?"

[Về đây một chuyến không?] Giọng của Lạc Tur Vũ vọng vào điện thoại mang theo chút trầm ngâm, hình như hắn đang mệt. Tur Cảnh Hàn nhìn về phía phòng ăn rồi đáp: "Giờ này không có chuyện gì làm thì ngủ đi."

[Vậy là vẫn không về à?]

"Ừ."

[Người bên đây lại khóc, lại bệnh rồi, cậu cũng không về?]

"Mọi việc đều nhờ cậu giúp mình giải quyết, lần này không về đâu." Hắn kiên quyết.

[Thế chuyện Tề gia cũng là mình tiếp cậu ấy?]

"Ừ." Mặc dù hắn là nhân vật chính trong trò chơi này nhưng đến đoạn cuối của chặng đường hắn đành nhờ người khác đánh thay từng nước cờ, vì hắn sợ bản thân không đủ lãnh cảm, quyết đoán như lúc trước, hắn sẽ đi sai, làm hại toàn cục.

Lạc Tur Vũ dựa lưng vào gối, mí mắt của hắn cũng sụp xuống nhưng hắn vẫn còn nói được vài câu nữa: [Sao tự đứng lại quyền luyện bên kia như vậy, là có chuyện gì thay đổi sao?]

Tur Cảnh Hàn không thể không khen ngợi Lạc Tur Vũ quả là bạn thân của hắn, chỉ một chút ý tứ của hắn thôi cũng đã nhìn ra vấn đề nằm ở đâu. Nhưng suy nghĩ đến chuyện của mấy ngày qua, đến cùng hắn vẫn không nói ra, muốn chôn ở trong lòng, riêng lẻ cho mình một khoảng lặng.

"Là chuyện trong tổ chức có nội gián nên muốn ở lại củng cố, đầu sao Mục Đương ở trong nước, càng không thể lơ là. Bên đó có cậu là đủ rồi."

Lạc Tur Vũ ừ một tiếng, không biết nghĩ đến chuyện gì đó hắn lại hỏi: [Người phụ nữ đi bên cạnh Thiếu Khanh cậu đã thấy chưa?]

"Trí Quân sao?" Tur Cảnh Hàn nghi ngờ hỏi lại, bởi vì trước giờ Lạc Tur Vũ ít khi đề cập đến người phụ nữ nào trước mặt hắn ngoại trừ một cô gái đã mất cách đây hơn 5 năm.

[Không sao cả, chỉ là mấy hôm trước cô ta theo đuôi mình đến chung cư của Ly Ninh, chắc là nghi ngờ mình đi tìm Mộc Tích.]

Lạc Tur Vũ nói vậy, Tur Cảnh Hàn lại không hiểu nguyên nhân, chuyện này thì có gì đặc biệt, trừ phi là cô gái kia có gì đó đặc biệt: "Cô gái đó bạo gan lắm sao?"

[Đúng vậy, mình đã cảnh cáo nhưng trong ánh mắt cô ta không hề sợ hãi mà chỉ đắm đắm nhìn vào đồng hồ của mình. Trước đây mấy lần va chạm cũng vậy, có cảm giác như cô ta rất hiểu rõ mình. Không biết Tề gia đưa người này ra làm việc là có ý gì đây?]

Tư Cảnh Hàn cười khê, người không có khiếu hài hước như hắn cũng biết mở miệng trêu: "Không phải vì cậu có hứng thú với cô gái đó chứ?"

Lạc Tư Vũ không hề phản bác, chỉ nói: [Người có cá tính mạnh mẽ như cô ta quả thật rất dễ làm người ta nảy sinh hứng thú.]

"Cậu đang say sao?" Bây giờ thì Tư Cảnh Hàn đã nhận ra điểm bất thường của Lạc Tư Vũ. Hắn không bao giờ hòa theo lời đùa của một ai đó nếu như vẫn còn đủ tỉnh táo.

Người đàn ông bên kia vui mặt vào gối, đầu hắn đau như búa bổ, nhưng trong đầu không ngừng hiện ra hình ảnh của cô gái ở khoảng thời gian hơn năm năm về trước. Cuối cùng nói được một câu: [Buổi chiều có đi uống với Tống Ly Khắc vài ly.]

Nhắc đến đây người hóa trầm ngâm lại là Tư Cảnh Hàn, dẫu rằng hắn biết Lạc Tư Vũ đang trả lời cho qua lượt nhưng vẫn hỏi: "Hắn lại tìm cậu để kể chuyện Ly Ninh quậy phá à?"

[Ừ, con nhóc làm người ta luôn đau đầu đó lần trước trốn về Trung Quốc bị chúng ta bắt được gửi trả cho anh trai thì về đây càng phá phách hơn, chẳng ai quản được nữa. Hôm trước đem thức ăn qua thăm, nó còn hù dọa nhất định sẽ trở lại đây tìm Tiểu Hy nói cho ra lẽ.]

Tư Cảnh Hàn cười ra tiếng, lắc lắc đầu, có chút cung chiều hoài niệm về cô gái có khuôn mặt xinh đẹp kia: "Ly Ninh đúng là sinh ra để hại Tống Ly Khắc nên trò mà."

Bên kia Lạc Tư Vũ cũng cười, nụ cười trầm thấp tan vào gối... Sau đó Tư Cảnh Hàn cũng không còn nghe thêm hồi âm nào của hắn nên ngắt máy.

Hắn biết là Lạc Tư Vũ đang nhớ người kia mới thành ra như vậy, mấy năm nay có lẽ không ngày hắn được vui vẻ mà sống, luôn dùng công việc để đốt hết thời gian, liều mạng sống chết cũng không muốn mình được thư thả, vì như vậy hắn lại nhớ đến cái ngày mà cô gái kia rời bỏ thế giới của hắn thế nào. So với bạn bè thì thanh xuân của hắn là đẹp nhất nhưng cũng chảy nhiều nước mắt nhất, xuyên suốt từ quá khứ đến hiện tại, không một ngày nào người ngoại!

Cuộc sống đó thật đáng đau lòng.

"Cạch."

Âm thanh từ bàn tiếp khách thu hút sự chú ý của Tư Cảnh Hàn, hắn rời khỏi dòng tâm trạng nhìn đến người ngồi ở salon mới mở ti vi. Thì ra cô đã ăn xong, còn thay hắn chiếc váy ngủ vào và bây giờ thì thành thói ngồi ở đó.

Biệt thự trên dưới đã vắng người, sau khi phục vụ buổi tối, theo thông lệ người hầu sẽ lui về khu nhà của người làm trả lại không gian cho chủ nhân biệt thự. Mặc dù lúc này chỉ dùng bữa được một chút đã phải rời đi nhưng bây giờ Tư Cảnh Hàn cũng không thấy đói, hắn càng không định dùng lại bữa ăn, cứ thế qua loa xong hết hôm nay.

Cảm giác bên cạnh mình hơi chùng xuống Hoắc Duật Hy liền nhích người sang một bên chừa chỗ cho Tư Cảnh Hàn, tiện thể hỏi hắn: "Dùng điểm tâm không? Tôi giúp anh mang lên phòng sách."

"Sao em biết tôi sẽ lên phòng sách?"

Cô nhìn đồng hồ rồi thần nhiên: "Bình thường chẳng phải thế sao?"

Tư Cảnh Hàn ngã lưng tựa vào ghế, thoải mái khoác tay lên trên: "Hôm nay thì không phải."

"Ừ." Hoắc Duật Hy cũng chẳng quá quan tâm, cô chỉ tập trung vào màn hình lớn trước mặt. Tư Cảnh Hàn cũng chẳng nói thêm lời nào chỉ lặng lẽ nhìn nét mặt nghiêng của cô đã cảm thấy đủ phong phú hơn những gì trong ti vi đang nói.

[Sau khi chim cánh cụt mẹ và chim cánh cụt cha liên tục thay phiên nhau ấp trứng thì chim cánh cụt con cũng ra đời, và bây giờ nó vẫn được sự chăm sóc bảo bọc từ cha mẹ cho đến khi đủ lớn để tự kiếm ăn...]

Hoắc Duật Hy dừng lại ở chương trình thế giới động vật, cũng đúng ngay chương trình mà Tiểu Bạch thường hay coi, đây là chương trình hắn yêu thích nhất, thích thú một cách lạ lùng.

Trước đây dù cô hay trêu hắn về bộ dáng há hốc mồm của hắn mỗi lần trông thấy chim cánh cụt cha tự mình ấp trứng, thì có một sự ngưỡng mộ khôn xiết vô thức lướt qua đáy mắt màu lam biếc khiến cô buồn cười không thôi, nhưng một Tiểu Bạch như vậy cũng làm cô rất yêu thích, thích đến nỗi muốn chụp tất cả những khoảnh khắc ấy lại mà lưu vào tập san, mỗi khi buồn chán sẽ đem ra ngắm nghía.

Bây giờ ngẫm lại, hóa ra mới thấy đáng buồn, chắc đó cũng chỉ là diễn trò cho giống một chút, một trò diễn vô cùng chân thực của Tư Cảnh Hàn.

Hoắc Duật Hy nở nụ cười khẩy, một cái nhếch miệng lặng lẽ và lạnh nhạt.

Tâm tư của cô bây giờ thế nào Tư Cảnh Hàn cũng không hề biết được. Hắn mãi miết nhìn từng đường nét đáng để say mê trên khuôn mặt của cô, mặc dù cô không để hắn vào lòng nhưng được lặng lẽ nhìn cô trực diện thế này đối với hắn cũng là quá tốt, thời gian của hai người đã sắp cạn hết, chính hắn cũng biết lúc nào cụ thể là sẽ kết thúc đây. Có lẽ sẽ rất lâu hoặc sẽ rất mau, hoặc tháng sau, tuần sau hoặc ngày mai chẳng hạn... Hắn còn không tranh thủ, thì sẽ mất luôn cơ hội cuối cùng.

Đột ngột bàn tay trái của mình bị hấn nắm lấy khiến cô không hiểu làm sao, bèn quay lại, nghi hoặc: "Sao thế?"

"Đề yên, tôi nắm một lát. Trời lạnh."

Giọng nói quá đổi từ tỉnh và dịu dàng đột ngột của hấn làm cô chấn động, nhìn hấn trần trối. Hôm nay hấn làm sao thế, lại còn dịu dàng với cô đến thế? Có âm mưu gì đây?

Tuy cô không biết hấn đang nghĩ gì nhưng đành không rút tay lại, thuận theo hấn để yên.

Từ Cảnh Hàn cong khoe môi lần nữa nghiêng đầu tựa lên ghế nhìn bàn tay của cô và tay của hấn đan chặt vào nhau trong lòng càng thêm mờ mịt. Hấn phải nhìn rất lâu, đến khi hơi nước trong lòng bàn tay hai người gây cảm giác âm ẩm hấn mới cất giọng: "Hoắc Duật Hy, có muốn xem quà mới không?"

"Ở đâu? Ai cho tôi sao?" Hoắc Duật Hy nhắc đến quà đã bùng tình. Quên luôn việc bàn tay bị hấn nắm mới đến mất cảm giác.

"Ừ." Từ Cảnh Hàn xúc tích.

"Ai thế? Đắt không?" Cô lập tức háng hái hơn hấn.

"Không đắt."

Nhưng khi hấn đáp xong thì sự háo hức vừa rồi liền chùng xuống.

"Hơn ba triệu của em." Ai ngờ Từ Cảnh Hàn lại bổ sung.

"Hả? Ở đâu? Ở đâu?" Cô lần nữa bật dậy, như được hồi sinh lắc lắc cánh tay của hấn, khẩn trương.

"Không biết nữa, chắc là trên phòng." Từ Cảnh Hàn giả vờ không biết, chuyện này làm cô thoáng đa nghi: "Thật không đó, hay anh muốn lừa tôi?"

"Tùy em." Hấn không mấy nhiệt tình làm rõ chuyện này càng làm cô tò mò, thay kệ không lên làm sao biết được có hay không, nếu có thì quá tốt, còn nếu không có cũng chẳng mất miếng thịt nào.

Ừ, chắc vậy.

Thế là cô lên tầng thật. Từ Cảnh Hàn cũng đi theo.

Nhưng thế nào hấn đi phía sau cũng làm cô thấy rờn rợn sống lưng, mấy lần nghiêng đầu lại nhìn hấn nhưng chẳng nhìn ra điểm gì khác thường.

Cho đến khi lên đến tầng ba, cô vừa đến cửa phòng, còn chưa kịp chạm tay vào khóa cửa thì Từ Cảnh Hàn ở phía sau đột ngột dùng sức đẩy nó ra, ném cô đang ngỡ ngàng luôn vào trong.

"A..."

"Phịch." Hấn đè cô vào tường không nói một lời đã hôn ngẫu nhiên, cô không hiểu chuyện gì lập tức liều mạng giãy giụa, hấn lại càng hung hăng.

"Gian... Thương... Anh dám lừa tôi!" A, bây giờ thì cô đã hiểu ra, hậu quả của việc bị lừa chính là nhất định sẽ mất vài miếng thịt, giống như cô bây giờ.

"Roẹt..."

"Ga... A..." Hoắc Duật Hy nghe được tiếng vài bị ngã ngược xé, cô còn chưa định hình thì đã thét lên thống khổ.

Cô không ngờ đối lập hoàn toàn với đêm hôm trước, tối nay hấn dường như đã biến thành con người khác, tham lam và cường ngạnh hơn nhiều, chưa mấy động tác đã xông vào khiến đau đớn lan tràn lên tới đỉnh đầu, cô khóc nhưng không đủ sức phát thành tiếng, chỉ có nước mắt vẫn cứ chảy ra.

Hấn tiếp tục đẩy cô xuống mép giường, có chút hoang dại và man di luật động, trong cơn thờnhọc, hấn nhìn thấy mồ hôi lạnh của cô không ngừng nhỏ xuống, hấn càng tăng tốc. Như muốn ăn tươi nuốt sống, cho cô thấy sự đau đớn thể nào.

"Đau..." Hoắc Duật Hy chỉ kịp thốt một tiếng này đã bị làn môi mỏng của hấn nuốt lấy, quán quýt hôn.

Trong cơn mê của đau đớn và khoái cảm, sự vận động của hấn càng thêm dồn dập, từng cú nhấn người khiến cô phải thét chói tai. Không ngăn cản được những âm thanh đó và cô còn phải liên tục thốt ra chuỗi kêu rên ừ ừ, mỗi lần ở trước ngực cô cắn mút từng mảng xuân xanh cao ngất, bàn tay ở dưới kết hợp ra sức nhào nặn cặp mông lẳng tròn, ép cô phải run rẩy và xiết chặt lấy sự hùng vĩ của hấn.

Từng đợt tê dại trên đôi gò đào cùng vô vàn trường đau phía dưới, cơ thể cô càng thêm căng thẳng vận vẹo kiệt liệt để kết hợp với động tác của hấn. Thân hình không khống chế phải nở rộ dưới thân người đàn ông!

"Biểu cảm xinh đẹp thế này, có thể cho tôi xem thêm một lát được không?" Trong sự nóng bỏng tràn ngập không khí, và mùi hương ái tình len lỏi thật sâu vào lòng ngực, bất giác Từ Cảnh Hàn lại nói một câu này với đầy lưu luyến.

"Ha... a..." Hoắc Duật Hy mơ hồ nhìn hấn qua làn sương mù, chỉ thấy trong đôi mắt màu lam một nét tang thương thoáng qua và bị cắt đi nhanh chóng khiến cô ngỡ mình đã nhìn nhầm, và thay vào đó là một chút gì hoang dã làm cô sợ hãi.

"Em... Gọi tên tôi... gọi tên tôi." Một câu thôi mà trong vô thức hấn phải lặp lại hai lần, một câu mệnh lệnh nhưng cũng tràn đầy khẩn thiết.

"Hừ..." Cô lắc đầu không thuận phục, hấn mỉm cười, đôi mắt híp lại dùng sức đánh vào, tường thành của cô đành rệu rã.

"Tur Cảnh Hàn... Đau..."

"Lần nữa..."

"Tur Cảnh Hàn..."

"Lần nữa..."

"Tur Cảnh Hàn... Đồ đáng ghét, Tur Cảnh Hàn..."

Cô nghe thấy tiếng hấn cười trầm, và cô sắp ngất đi khi động tác của hấn lại gia tăng, không, cô không chịu được cú thế này.

Cô phải trốn.

Hấn lại ôm chặt cô, kéo eo của cô cao hơn nữa dán chặt vào bụng của mình, từng âm thanh của trận kích tình mãnh liệt khiến người khác đỏ mặt tía tai, âm thanh đó hoang dại của cuộc tấn công đường dài đi đến hồi kết, Hoắc Duật Hy cong mình gánh chịu tất cả hậu quả khi hấn chạy nước rút, cả hai cứ ngỡ như đã đến được đỉnh thiên đường nhưng... đột ngột, đến giây phút cuối cùng Tur Cảnh Hàn đã khựng lại, đẩy cô ra, một nước xoay người đi.

Hấn mở ngăn kéo ở tủ đầu giường, lấy ra một chiếc hộp nhỏ, và để lại một câu không nghe ra hương vị tình cảm.

"Chờ đi."

Sự thay đổi đột ngột về thái độ này khiến Hoắc Duật Hy đang ở trên đỉnh bông lại như bị đập một đường xuống địa ngục tầng thứ 18, giọng nói lạnh lạnh không có quá nhiều cảm xúc kia khiến sống lưng cô thoáng lạnh toát, mù tịt chống đỡ cơ thể để ngăn lên nhìn xem hấn định làm gì.

Chiếc hộp trong tay Tur Cảnh Hàn vô cùng chói mắt, trước đây cô đã nhìn thấy qua vô số lần khi còn ở cùng Tur Mặc rồi, càng không cần nghi ngờ trong đó đựng thứ gì, điều làm cô bất ngờ chính là đột nhiên sao hấn lại dùng đến nó, trước đây đâu phải thế. Mà hầu như đàn ông đều khó chịu hơn khi dùng thứ này.

Biết cô đang nhìn mình, Tur Cảnh Hàn cũng dừng động tác của bản thân, càng không giải thích tại sao, cơ bản hấn không muốn nhắc đến quá rõ ràng chuyện cô uống thuốc tránh thai! Nên bây giờ hấn dùng cái này, hàm ý chỉ cô không cần uống loại thuốc có hại đó nữa.

So với sự ngọt ngào trong lòng của hấn thì đối với Hoắc Duật Hy mà nói chuyện này vô cùng tốt đẹp, hấn dùng biện pháp an toàn, cô sẽ không cần uống thuốc, trước đây cô không dám đề nghị nhưng bây giờ xem ra là chính hấn đề phòng bản thân để lại bất trắc trên người cô.

Hấn là đang lo sợ vấn đề sắp tới đây xảy ra sơ sẩy, hay là vì hấn quá tự tin mà cho rằng cô sẵn sàng mang thai thêm một lần nữa vì loại người như hấn, nên hấn phải tự mình đề phòng hậu hoạn trước? Tóm lại hấn vẫn không cần đưa trẻ của cô, so với việc cực nhọc vất vả thì bây giờ tiện tay chặn ngay hậu quả từ đầu, sau này có xuống tay với cô cũng chẳng cần vương bận, phải không?

Đôi mắt màu hổ phách của cô xoáy sâu vào hóng lưng của Tur Cảnh Hàn, đúng lúc này động tác của hấn cũng hoàn tất, lại kéo cô đến bên cạnh mình, nhỏ giọng: "Không phải tôi đang gạt em đâu, quả ở trong căn phòng này, chỉ cần ngày mai em đủ sức tìm ra thì nó chính là của em."

"Nếu... tôi không đủ sức tìm ra thì sao?" Cô linh động hỏi, hai tay còn chống lên vai của hấn làm ra động tác quyến rũ.

"Nó vẫn là của em." Tur Cảnh Hàn vô cùng biết cách chiều lòng mỹ nhân, câu nói này của hấn vừa thốt ra đã đổi được nụ cười như hoa như ngọc của cô. Nhưng trong lời tiếp theo của cô lại mang theo ý giáo hoạt, trêu chọc hấn: "Thế thì nào... đến đây nhanh một chút, mau phục vụ kim chủ của anh đi."

Tur Cảnh Hàn liếm khóe môi, neho mắt nhìn cô đầy nguy hiểm, chắc cô biết khi nói mấy lời này sẽ rất có thể biến mình viên ngọc nát dưới thân hấn, vậy mà cô vẫn không sợ. Đúng là bị hấn chiều hư rồi, cho rằng hấn luôn đủ nhẹ nhàng và kiên nhẫn đối với cô sao? Nhưng cô đâu hề biết rằng dáng vẻ của cô câu dẫn lúc này có bao nhiêu khơi gợi bản tính hoang dã trong tâm trí người đàn ông, thậm chí là muốn chà đạp không thương tiếc để thỏa mãn con đái ái tình, sau đó có chết dưới làn váy mỹ nhân yêu kiều cũng được.

Chỉ là, lúc này hấn không còn cảm giác động lòng như trước đây nữa, nếu là trước đây cô bày ra nét đáng yêu này cho hấn thấy, có lẽ hấn đã sa ngã nhiều hơn. Nhưng lúc này đây tâm tư của hấn tĩnh lặng hơn bao giờ hết, phẳng lặng đến nỗi nhận ra những ngọt ngào luôn là để hoài niệm trong giấc mơ. Để bây giờ hấn nhìn thấy ở hiện thực là nét vui mừng trong mắt cô khi hấn tự mình phòng vệ. Đúng như hấn nghĩ, cô từ đầu đến cuối vẫn luôn chán ghét việc phải có thêm một mối liên hệ nào đó với hấn. Có lẽ, khi tách ra cô vốn không có ý niệm sẽ quay về, bên hấn - ở chỗ này đầy hắc ám, máu tanh và dơ bẩn, sẽ làm ô uế linh hồn thánh khiết của cô.

Có lẽ giữa thiên thần và ác quỷ là thế. Ác quỷ có thể vì yêu một người mà hủy diệt cả thế giới, nhưng thiên thần lại khác, có thể vì thế giới mà giết chết người mình yêu. Vậy đến cuối cùng, thiên thần và ác quỷ, ai mới là người có trái tim biết yêu sâu đậm?

Hắn không biết, chỉ biết là bấy lâu hắn đã hủy diệt thế giới của rất nhiều người...

"Bé Duật..."

Trong sự hoài niệm Tư Cảnh Hàn bất giác bật thốt cái tên này nhưng không phải để gọi Hoắc Duật Hy ở trước mặt. Còn cô thì ngỡ hắn đang gọi mình nên có phản ứng, nhin đau lên tiếng: "Sao thế?"

Khi không lại chen vào giữa rồi bất động nhìn cô như thế, có biết rằng cô đau sắp ngất rồi không?

"Không có gì." Đôi mi của Tư Cảnh Hàn quật mấy cái rồi khỏi dòng tâm trạng, đem cô ra phía trước nòng nân hôn lên khắp cơ thể, không bỏ qua bất cứ tât da thịt nào... cứ như là trần bảo.

Cho đến khi kết thúc cô lại rơi vào tình trạng tím tái cơ thể, run rẩy thiếp đi trong lòng của hắn, nhưng cô mệt mỏi bao nhiêu thì hắn lại tỉnh táo bấy nhiêu. Nhìn đồng hồ chỉ mới 12 giờ khuya, hắn không có ý định ngủ bây giờ mà lặng lẽ thu vòng tay của mình lại, đem cô dán chặt vào trong ngực, đôi mắt nhạ nhòa nhìn ra bóng đêm.

Sự tĩnh lặng của đêm khuya bao giờ cũng dễ làm người ta hoặc say sưa hoặc rung động, theo một nghĩa nào đó phần người còn lại trong tìm thức sẽ hoạt động mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Có thể ban ngày thứ tâm tư đó bị kìm hãm bởi nhiều thứ thì khi về khuya, lúc một mình, lúc yên tĩnh, lúc vắng lặng con người ta sẽ để con người còn lại phơi bày dưới bóng đêm, cùng thể xác này độc thoại, cùng lý trí này cân đo, và tâm tư, và tình cảm sẽ ngự trị.

Trên cánh tay phải của Tư Cảnh Hàn đã bị Hoắc Duật Hy gối đầu đến tê dại, thấm đau lan tràn, di chuyển đến bắp tay làm bàn tay hắn phải run lên bần bật một cách lạ thường, mồ hôi lạnh lại rả rích nhuộm lên vầng trán thanh tú. Tuy vậy hắn không muốn rút tay ra vì sợ làm cô giật mình, nên đành lặng yên chịu đựng thật ngốc nghếch như một đứa trẻ cố chấp.

Trong đêm yên tĩnh không hiểu vì sao hắn bất giác nhớ đến khoảng ngày trước, cùng cô sống trong căn nhà trọ bên kia thành, đã từng làm một Tiểu Bạch không tự nuôi nổi bản thân mình, nhưng hơn cả... nước mắt chỉ là vụng vật mà phần nhiều toàn là nụ cười trong trẻo của cô, cô hạnh phúc như thế đó, vậy mà bây giờ cô cũng cười, lạc quan còn hơn khi đó nhưng cô nào có hạnh phúc gì.

Trước sau đều là hắn, nhưng không phải hắn...

Và sau này, vẫn không phải là hắn, nhưng chắc chắn cô sẽ hạnh phúc hơn bây giờ.

Hạnh phúc của một quân cờ là được giải thoát, nhưng còn hạnh phúc của kẻ cầm cờ là giữ lại được quân cờ mà mình thương yêu...

Đến cuối cùng, người cầm cờ có thể hy sinh tất cả giang sơn nhưng còn quân cờ không thể vì kẻ cầm cờ mà bỏ lỡ sự tự do...

Lòng ngực của Tư Cảnh Hàn thoáng run rẩy, trên đôi môi của hắn nhấp nháy một vài ca từ xưa cũ, không biết buồn vui, hắn chôn những ca từ ấy vào một nụ hôn nhẹ nhàng, ướt đầm...

Muốn xóa đi bóng dáng lúc ngueri rời đi

Nhưng trong mơ vẫn nhìn thấy ngueri

Tiếng vang nhẹ nhàng xa xôi trong bóng đêm

Ta không kiềm lòng nghiêng tai lắng nghe

Từng phớt lờ ánh mắt vô tội của ngueri

Nhưng rõ ràng đã từng không thể kiềm lòng

Trong đêm tối đã quen thanh tĩnh

Ta sao lại khao khát hồi đáp của ngueri

Ta như một quân cờ

Lường lự giữa ranh giới cuộc đời

Lòng ta tựa như cát chảy gió cuốn bay đi mất

Chỉ còn lại ái tình tẩy trắng này

Ta như đã đánh mất chính mình

Nhớ đến mùi hương đã thấm nhuần

Cho dù già đi ta cũng chưa từng quên

Ái tình không thể tẩy trắng này

...

Ta như đã đánh mất chính mình

Nhớ đến mùi hương đã thấm nhuần

Cho dù già đi ta cũng chưa từng quên

Ái tình không thể tẩy trắng này

Ta không thể tẩy trắng ái tình.

Nhưng hôm nay... hân không còn là Từ Mặc.

Đôi mắt vô tội đó của cô, hân chẳng thể phớt lờ càng không thể nào chạm đến...

Bàn cờ của hân đã bày ra... quân cờ kia đã đánh... Hân chẳng thể vẫn hồi...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Đột ngột xuất kích!

Chương 84: Đột ngột xuất kích!

Tháng 11 mùa đông, thành phố K dường như đón đón các trận tuyết với tầng xuất ngày càng nhiều hơn, mấy hôm nay ra khỏi nhà ai cũng mang khăn choàng và mặc áo khoác dày để giữ ấm.

Biệt thự Hàn Nguyệt trên các cành cây không còn bóng lá đã phủ đầy những bãi tuyết trắng xóa của đêm qua, đôi khi nặng trĩu phải nghiêng cành rơi xuống rồi nằm lại trên những lớp tuyết khác.

Mặt trời bây giờ cũng đã chói chang sau mấy ngày bão tuyết đột ngột kéo về, tuy vậy trong nhất thời tuyết phủ cũng không làm sao được hết.

Từ Cảnh Hàn đeo găng tay vào nữa là chuẩn bị xong, mấy ngày nay thời tiết có chút khắc nghiệt nên công trình bên phía thành Tây bị chậm trễ, hôm nay hân phải đến đó một chuyến để dàn xếp.

Hoắc Duật Hy cũng đã đem ca-tap từ tầng trên đi xuống, cả người cô quán lại như một con chim cánh cụt chỉ chừa hai mắt trong rất buồn cười, nhưng đối với Từ Cảnh Hàn thì không mấy thuận mắt, hân đưa tay kéo mảnh khăn che mũi của cô xuống, lạnh nhạt: "Bảo em thức sớm tập thể dục một chút sẽ bớt lạnh, em lại không chịu."

Bị hơi lạnh đập vào mặt, cơ thể của cô thoáng run lên giật lại tấm khăn choàng: "Tôi không phải là người làm bằng sắt như anh đâu." Lúc trước cô ở Mỹ thời tiết cũng sẽ có lúc lạnh như vậy nhưng không hiểu sao lúc đó cô chẳng cảm thấy quá khắc nghiệt, có lẽ là do đã quen rồi. Nhưng từ lúc mấy năm về đây lại sinh ra chứng bệnh sợ lạnh, đặc biệt là vào buổi sáng khi trong chăn còn có hơi người ấm áp và bên ngoài chỉ cách một lớp vải là nhiệt độ có thể làm đóng băng người ta và cô phải thức dậy đi làm thì cô lập tức thấy khủng khiếp.

Từ Cảnh Hàn thấy cô run lẩy bẩy thì đành thôi không nói nữa mà kéo cô ra ngoài, xe đã chuẩn bị xong, Hàn thúc đang đứng bên ngoài đợi thấy hai người bước ra thì mỉm cười: "Tiểu thư con đem túi chườm ấm này theo suôi sẽ tốt hơn đó." Ông vừa nói vừa đưa cho Hoắc Duật Hy, cô đỡ lấy vô cùng biết ơn. "Hàn thúc, người thật tốt."

"Được rồi, đi thôi, bên thành Tây mấy hôm nay bão tuyết không lớn, nhiệt độ sẽ tốt hơn ở đây." Từ Cảnh Hàn cắt ngang, dẫn đầu bước ra ngoài, ở đây Hoắc Duật Hy chào Hàn thúc thêm một lần nữa rồi chạy theo phía sau.

Dường như thái độ của người đàn ông bên cạnh cô thay đổi theo mùa, mùa xuân thì vắng bóng không thấy ở nhà, mùa hạ trở về thường xuyên nổi cáu, thu đến dịu dàng, nhẹ nhàng, phảng phất như nước. Bây giờ thì lạnh cóng thái độ như tiết trời mùa đông, tất cả đều lạnh lẽo, vô cảm, bất cần.

Trên xe Tiểu Vương chăm chú nhìn về phía trước, anh ấy lái khá chậm vì đường trơn, quãng đường đến Thành Tây với tốc độ này thì mất khoảng ba tiếng, trong lúc này thì phía sau Từ Cảnh Hàn đang chăm chú giải quyết thêm ít tài liệu. Hoắc Duật Hy ngồi bên cạnh được một lúc thì chán, lên tiếng hỏi hân: "Sao không để Mao Lập Tát với Mạc Doanh đi mà đích thân anh phải đến đó?"

"Tôi còn phải gặp một người."

"Người nào? Quan trọng lắm sao?"

"Ừ, là một đối tác quan trọng." Hần chỉ trả lời như thế rồi im lặng, tập trung tuyệt đối vào công văn trên tay không cho người khác có cơ hội chen vào lần nào nữa, Hoắc Duật Hy cũng sợ thái độ này của hắn nên không hỏi thêm câu nào, đành mở điện thoại lên weibo, ai ngờ đầu trang mạng là tin Kha Triền Vương giải nghệ rút khỏi ngành giải trí, trở về tiếp quản việc kinh doanh của nhà họ Kha đang khiến người hâm mộ trên dưới sùng sốt và nuối tiếc, đặc biệt là lượng fan nữ đông đảo của anh vô cùng suy sụp, đứng ngồi không yên vì sự vắng bóng mãi mãi của thần tượng trong giới nghệ thuật.

Tin này đối với cô mà nói cũng hết sức bàng hoàng, học trưởng của cô là một viên ngọc tài năng như vậy lại phải gạt bỏ tất cả hào quang mình đang có để trở về chốn thương trường đầy sóng gió và cam bẫy, thực hiện nghĩa vụ mà trước đây anh nói mình không có chút hứng thú nào. Thế mà bây giờ anh đã phải làm, chắc anh ấy phải đầu tranh nhiều lắm? Chính cô chỉ là người ngoài cuộc cũng phải nuối tiếc giúp, huống hồ anh lại là người trong cuộc, đang đứng trên đỉnh thành công, tất cả sự nghiệp đều đang nở rộ thì phải ép chết nó rồi.

Đóng vai trò là một người bạn, cũng là một fan hâm mộ của anh, cô có nên nhắn một tin hỏi thăm hay không? Chỉ một tin cũng được.

Hoắc Duật Hy đưa mắt nhìn sang phía Tư Cảnh Hàn, lại nhìn vào điện thoại, trong lòng thoáng qua sự buồn bã và đau lòng, Kha Triền Vương với cô mà nói như người anh trai, tình cảm thân thuộc này khó mà giải thích cho rõ ràng được, cứ như là khi người thân nào đó của mình gặp chuyện không vui thì tâm trạng của mình cũng bị ảnh hưởng, bồn chồn và bức rức.

Cô nhìn hắn thêm lần nữa, bằng dư quang khóe mắt hắn có thể cảm nhận cô đang hướng về phía mình nên nghiêng đầu sang nhìn, chỉ cần một khắc liền biết cô muốn làm gì, vì tin tức của Kha Triền Vương đã truyền khắp giới truyền thông rồi, đối lập với giới nghệ sĩ đầy tiếc nuối thì nhà họ Kha đang chuẩn bị mở tiệc ăn mừng cho Kha Triền Vương chuẩn bị nhậm chức.

Đối với bên ngoài có lẽ sẽ là đột ngột, nhưng đối với thương giới thì chuyện này đã phong phanh có từ lâu, cho nên đối với hắn không có gì gọi là kinh ngạc, bởi vì Hoắc Duật Hy còn quá non trẻ, cũng không tiếp xúc nhiều với các buổi tiệc xã giao, hắn càng không nhắc với cô, dẫn đến việc cô tuy ở bên cạnh hắn nhưng đối với những chuyện này hoàn toàn mù tịt.

Hoắc Duật Hy thấy Tư Cảnh Hàn không nói gì thì chỉ chỉ vào màn hình ám thị, ai ngờ hắn quay mặt ngoác cằm, trở lại công việc của mình. Bởi vì là thế cho nên cô liền hiểu hắn đang ngầm thừa nhận cho cô thực hiện ý định của mình, chẳng cần do dự, cô cầm điện thoại, nhanh như chớp gửi tin nhắn đi.

Bình thường, chỉ cần là tin nhắn của cô thì Kha Triền Vương sẽ rất nhanh chóng hồi âm, nhưng lần này đã mất hơn mười lăm phút vẫn chưa có động tĩnh gì khiến cô thấy lạ, liền tục nhắc điện thoại lên kiểm tra kỹ bản thân đã thao tác đúng chưa. Nhưng rõ ràng tin nhắn đã thông báo gửi đi, đâu có sai ở chỗ nào đâu.

"Cậu ta sẽ không trả lời tin nhắn của em được đâu." Lúc này Tư Cảnh Hàn có chút lạnh lùng lên tiếng, cầm lấy điện thoại của cô tắt máy. Cô nhìn hắn hỏi tại sao?

"Số điện thoại cậu ta cho em có thể bây giờ đã không dùng nữa rồi. Lễ nhậm chức của cậu ta ở tập đoàn sắp tới đây sẽ diễn, trong thời gian này việc cậu ta phải quay quần thích ứng công việc mới còn bận hơn cả khi làm mình tính, huống hồ từ lâu Kha lão chỉ muốn con trai cắt hết liên quan với giới nghệ thuật. Bây giờ một lần thuận tiện, triệt luôn đường lui của cậu ta."

Nghe Tư Cảnh Hàn giải thích lòng của Hoắc Duật Hy đã hiểu được ít nhiều, tuy hắn nói vậy nhưng cô biết còn có lắm lý do để học trưởng không thể trả lời tin nhắn của mình, nhưng cô không trách anh, cũng không có lý do để trách, chỉ thấy buồn và thương cho anh thôi.

Tư Cảnh Hàn thấy người phụ nữ của mình đang vì một người đàn ông khác mà bị ảnh hưởng tâm tình, mi tâm của hắn thoáng nhú lên, trong lòng từng chút khó chịu lướt qua, nhưng hắn không nói thêm gì cả, dôi dôi mắt lạnh tanh nhìn vào những thứ giấy tờ vô hồn trước mặt, sự lạnh lẽo lan tràn bờ môi vào tận trong ngực.

Đúng lúc Toronto vào thời gian này nhiệt độ cũng hạ thấp xuống cực kỳ, Lạc Tư Vũ vừa bước xuống xe, Lục Nguyên và Ngự Khinh đã đứng đợi sẵn, hai người mặc đồ thường phục, không phải là tây trang, giày da như lúc ra ngoài làm việc nhằm tránh sự chú ý, phía sau họ là một căn biệt thự tầm trung nhưng vô cùng sạch sẽ và sáng sủa, bên ngoài thì trông nó không có gì đặc biệt, xung quang cũng có rất nhiều nhà dân bậc trung khác chung sống, đương nhiên không ai nghĩ một nơi bình thường như ở ngoại thành này là nơi để giữ một người vô cùng quan trọng.

Lạc Tư Vũ hôm nay cũng mặc một bộ quần áo thông thường, bên khoác áo lông cừu, chân đi boot cổ cao, mà mỗi lần hắn đến đây đều mặc quần áo bình thường như vậy.

Vào phía bên trong biệt thự đầu tiên hắn thấy chính là Mặc Lạc Phàm ngồi chống vó trên sofa, không ngừng vuốt ve khuôn mặt điển trai của mình. Thấy Lạc Tư Vũ bước vào lập tức anh kêu ca: "Cậu có thấy ai như lão ba nhà mình không? Vừa mò tới cửa chưa được mấy câu đã đánh mình ra nông nổi này rồi."

Biết tính anh nên Lạc Tư Vũ không quá quan tâm, chỉ hỏi: "Tổng Ly Khắc đâu?"

"Không đến."

"Mộc Tích đâu?"

"Ở trên tầng."

Lạc Tư Vũ ngồi xuống ghế, Ngự Khinh và Lục Nguyên cũng tìm chỗ ngồi, tuy nhiên chẳng ai dám ngồi gần Mặc Lạc Phàm bởi vì sợ anh bám lên người mình. Thấy bản thân bị cô lập, anh tức tối bảo: "Thái độ bất hợp tác gì đây, thế nào các người đều xa lánh tôi?"

So với Mao Lập Tất là trợ lý của Tư Cảnh Hàn thì Ngự Khinh chính là người còn lại trong hai trợ lý của hắn, con người và tính cách Ngự Khinh khá giống với Tư Cảnh Hàn, nhìn từ góc độ nào cũng vô cùng lạnh lùng, đặc biệt là rất độc miệng với Mặc Lạc Phàm: "Chúng tôi không xa lánh anh, chỉ vì mặt của anh bị đánh trông rất đáng đời, nên ngồi thế này mới dễ quan sát một chút."

Lập tức Lục Nguyên và Lạc Tư Vũ cùng nhau cười hùa thêm, chọc cho Mặc Lạc Phàm tức điên lên chỉ vào Ngự Khinh: "Cậu... giỏi lắm!"

"Cảm ơn đã quá khen."

Trong khi Mặc Lạc Phàm và Ngự Khinh còn phân bua với nhau thì Lạc Tư Vũ lên tiếng can giải: "Được rồi, không phải cùng nhau đến đây là để họp mặt sau, mỗi người nhin một câu đi. Mặc Lạc Phàm cậu có lần nào về là không bị đánh đâu, nên quen rồi còn than thở làm gì?"

Mặc Lạc Phàm không nói nhưng vẫn lờ mờ ngó Ngự Khinh, rốt cuộc anh cũng chịu thỏa hiệp, hắng giọng: "Thế nào, chẳng lẽ mình vừa đến thì Tề gia cũng định chào mình bằng cách tặng cái ề rắc rối này sao?" Anh chỉ chỉ vào màn hình, bốn chấm đỏ từ các phía trên bản đồ đang liên tục di chuyển gần về phía biệt thự chỗ này bọn anh tập tụ.

Lạc Tư Vũ tựa lưng vào ghế, cũng nhìn vào màn hình: "Không phải là 'chẳng lẽ' mà là thật sự như thế, nhìn đi, cậu ta điều động hết người đi rồi, mục đích chính là hôm nay quyết tìm cho bằng được Mộc Tích."

"Phịch" Mặc Lạc Phàm ném cái gối tựa trong lòng đi, chống tay, "Chắc chắn, sao ác quá vậy, lỡ như hôm nay bị cậu ta tìm được thật, nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai của mình hao gầy thế này không biết có đau lòng không nữa?"

Lục Nguyên cười: "Không phải đau lòng mà sẽ bị dọa cho hết hồn."

Thật sự là vô cùng tụt hứng, trợ lý của Tư Cảnh Hàn và Lạc Tư Vũ đều cùng một giuộc muốn trêu tức Mặc Lạc Phàm anh, anh phải nhin! Phải nhin! Tất cả vì đại cuộc!

Đúng lúc Lạc Tư Vũ lên tiếng: "Không cần lo lắng, 'hắn' bảo việc này không phải để giải quyết vào hôm nay."

"Hắn" mà Lạc Tư Vũ nói đương nhiên là Tư Cảnh Hàn, nhưng ý định này của hắn khiến anh trong giây lát trầm ngâm, đã là giờ phút nào rồi mà còn không giải quyết, hắn cứ kéo dài thời gian một cách vô nghĩa thế để làm gì?

"Vậy là muốn đưa Mộc Tích đi sao?"

"Ừ." Lạc Tư Vũ ngắn gọn đáp, nhìn vào màn hình trước mặt, người của Tề Thiếu Khanh đến đây từ bốn cánh, nếu bây giờ đưa Mộc Tích ra ngoài thì hướng nào hai bên cũng sẽ gặp nhau, nhưng chỉ cần đến ngã tư kế tiếp trên màn hình người của hắn sẽ chặn đoàn xe có Tề Thiếu Khanh lại, khi lực lượng chủ chốt bị chặn không thể đến kịp lúc thì ba cánh người còn lại nữa sẽ không còn đủ sức vây hãm nữa, lúc này ở đây cứ chọn thẳng một hướng mà ngang ngược công phá rồi đưa người rời đi. Trên lý thuyết sẽ là thế.

"Nhưng A Tư này, sao mình có cảm giác trận lần này Tề gia sẽ đạt được mục đích vậy?" Mặc Lạc Phàm nghiêng ngẫm nhìn các chấm xanh - người của Lạc Tư Vũ trên màn hình cũng đang chuyển động, rồi nói.

Lạc Tư Vũ chỉ cười, không nói gì, chẳng khẳng định cũng không phủ nhận. Rất lâu sau mới nhàn nhạt: "Cứ chờ xem."

Ở bên này, đến ngã tư, xe của Tề Thiếu Khanh chưa kịp vượt qua đã có hai làn xe từ cánh trái và cánh phải chặn lại, tài xế lập tức nhấn ga cho chạy về phía trước nhưng số lượng xe bám theo sau khá đông, tách xe của anh và xe của những người yểm trợ phía sau ra xa nhau.

Không còn cách nào khác, tài xế đành để họ ở lại, một mình tìm đường thoát. Trí Quân nhìn về kính chiếu hậu, có hai xe đuổi theo, khoảng cách càng ngày càng gần, e là vừa ra khỏi nội thành họ sẽ trực tiếp ép lại.

"Tổng tài, tiếp theo phải thế nào?"

[Duy trì khoảng cách an toàn, còn bầu lâu sẽ đến ngoại ô?]

Trí Quân nhìn bản đồ trên xe: "Khoảng mười phút nữa."

[Tốt lắm, cứ theo kế hoạch ban đầu, cho xe tăng tốc đi.]

"Vâng."

Tài xế tiếp tục tăng tốc, nhấn chân ga hết mức, trên đường cao tốc không ngừng len lỏi chen qua kẽ hở của những chiếc xe phía trước bán mạng lao đi. Hai chiếc xe phía sau cũng cập kê không để vượt mất, cảnh rượt đuổi bằng tốc độ hoàn toàn không cần nhìn đường khiến những người chứng kiến phải khóc thét kêu lên.

Chỉ còn năm phút nữa để đi hết con đường cao tốc, người của Lạc Tư Vũ bắt đầu cho xe đánh vòng chèn ép, mạn sườn hai xe cọ quẹt với nhau tạo ra tia lửa không ngừng chớp nhoáng, âm thanh va chạm khiến người đó càng lúc nhiều hơn. Đương nhiên người phía trong cũng chao đảo theo, chung quy không có ai sợ cả mà còn tăng tốc thêm.

Đoạn đường cao tốc đã hết, xe của Tề Thiếu Khanh đánh cua gấp một đường, vòng xuống chân cầu để hướng về phía ngoại ô, hai xe phía sau như hổ mọc thêm cánh, bắt đầu chạy vượt lên.

Tuy rằng là cuộc độ sức nguy hiểm và cam go nhưng bởi vì đây không phải là địa bàn của Tề Thiếu Khanh hay Tư Cảnh Hàn, nên tuyệt nhiên không có mùi thuốc súng, chỉ dựa vào cao chiêu đối đầu với nhau.

Trên đường đến chỗ Mộc Tích còn có thêm một ngã ba nữa, ở ngã tư lần trước người của Lạc Tư Vũ đã không chặn được xe của anh thì chắc chắn sẽ dùng ngã ba này đánh động.

Trí Quân nhìn về phía trước, lại nhìn sang bên cạnh và phía sau. Đúng như cô dự đoán, còn chưa đến nơi thì một trong hai chiếc đang chạy song song bắt đầu tăng tốc, muốn dùng thế gọng kìm để bẻ gãy đường đi của xe cô.

Nhưng cô không hề hoảng, thậm chí còn có chút mong chờ, trên môi nhấm nhấm ngược. Bây giờ thì không còn chần chừ gì nữa, vừa đến ngã ba, đường vô cùng trống trải, tài xế của Tề Thiếu Khanh đánh lái một vòng lớn, vun vút rẽ sang bên trái mà không đi thẳng, hai chiếc xe Lạc Tư Vũ cho theo mất tự chủ thắng gấp mới không lao vào nhau, đến khi phục hồi được phán đoán cho xe chạy tiếp thì xe của Tề Thiếu Khanh đã cách một khoảng không đuổi kịp nữa.

"Chết tiệt!" Người đặc vụ cảm lái khề mắng, nói vào bộ đàm thông báo đã thất bại.

Lạc Tư Vũ bên này cũng không hề vội, nhìn chấm đỏ đang di chuyển hần chậm rãi bảo: "Được rồi, trở về đi."

Nếu muốn đi đường vòng thì hẳn sẽ chơi đường vòng vậy, dù sao đối với Tề Thiếu Khanh chuyện gì mà quá dễ dàng thì sẽ không thú vị.

Trí Quân nhìn về phía trước không một bóng người thì cho tài xế giảm tốc độ. Đôi môi đầy đặn chậm rãi nhếch lên một đường vô cùng quyến rũ. Cho đến khi nụ cười của cô kịp tắt thì người cần xuất hiện cũng đã đến, so với lúc nãy thì bây giờ đã có tới bốn xe.

Lần này không phải vòng vo họ đã trực tiếp tấn công, đem lực lượng tương quan chèn ép. Không cần bàn cãi, viện trợ cho Tề Thiếu Khanh đến không kịp, nên chỉ dựa vào mấy vòng lượn xe của anh đã bị ép vạt ra lề đường, Trí Quân nhìn về phía sau có một sẽ đang tông vào đuôi xe của cô khiến chiếc xe không ngừng loạng choạng, tài xế càng tăng tốc thì lực đẩy kia càng mạnh hơn cho đến khi bốn chiếc xe cường hãn trực tiếp ép xe của cô xuống bên đường mới dừng hẳn lại.

Chấm đỏ trên màn hình cuối cùng cũng không dịch chuyển nữa, bốn người chỗ Lạc Tư Vũ khề cười đứng lên, Ngự Khinh mở lời trước: "Được rồi, tôi lên tầng đưa Mộc Tích xuống, chúng ta lên đi."

Lạc Tư Vũ gật đầu, Ngự Khinh vừa đi thì đúng lúc phía bên ngoài có tiếng chuông cửa.

"Ê, A Tư, chỗ này của mình cũng có người đến thăm sao?" Mặc Lạc Phàm chỉ ra ngoài cửa bảo.

Khác hẳn với thái độ của Mặc Lạc Phàm thì khuôn mặt của Lạc Tư Vũ khá trầm trọng, hần chuyển con chuột sang màn hình camera trước cổng, lập tức chấn động.

Phía bên này chỗ xe của Tề Thiếu Khanh đang bị vây lại, nhóm đặc công Lạc Tư Vũ cho đi đều bước ra, một người dẫn đầu bước lên gõ vào kính chắn gió của xe anh, tài xế bên trong vừa hạ kính xuống, đặc công kia đã lạnh lùng:

"Tề tổng, Nhị gia của chúng có lời xin lỗi, hôm nay không thể tiếp ngài, nên mong ngài hãy quay về cho."

"Cạch." Trí Quân lúc này cũng trực tiếp đẩy cửa bước ra, đôi gót cao màu đỏ thắm càng tôn lên cổ chân thon gầy cùng với làn da trắng đẹp đẽ của cô, đối lập với vẻ lạnh lùng của đặc công kia thì cô có vẻ rất đứng đắn: "Vị đại ca này có phải hay chẳng đã làm, xe của chúng tôi nào có ai là Tề tổng."

Người kia lập tức nhú mày tiến lên, Trí Quân rất thoải mái nhường đường cho anh ta.

Bên trong chiếc xe của Tề Thiếu Khanh quả thật có một người đàn ông nữa nhưng tuyệt nhiên không phải Tề Thiếu Khanh, bây giờ thì nhóm đặc công mới biết đã bị mắc bẫy, là người phụ nữ trước mặt này cố tình kéo dài thời gian đánh lạc hướng bọn họ!

"Chắc chắc..." Trí Quân vỗ vỗ vào vai của đặc công kia, cười nhẹ: "Vất vả cho các anh rồi."

Đồng nghĩa với việc người trong xe của Trí Quân không phải Tề Thiếu Khanh thì hiện tại Tề Thiếu Khanh thực sự đã ở nơi mình cần đến, không cần Lạc Tư Vũ mời anh đã lách người đi vào trong, tự tìm cho mình một chỗ ngồi.

Mặc Lạc Phàm cũng rất sững sốt khi nghĩ mình cũng có giác quan thứ sáu, mà còn chuẩn xác như vậy. Tề gia thắng trận này thật rồi!

"Ha ha... Tề gia, cậu đến thăm mình à?" Anh gượng cười rót cho Tề Thiếu Khanh một tách trà.

Anh ấy nhìn anh: "Lại bị ba cậu đánh à?"

Mặc Lạc Phàm gật đầu như giả vờ, "Đúng vậy, lão ba luôn hung dữ như thế với mình."

Đáng tiếc Tề Thiếu Khanh không có ý định đùa bỡn với anh, mà rất trực tiếp vào vấn đề: "Nhưng mình không đến thăm cậu, mà đến gặp Mặc Tích."

Nói đến chuyện này tất nhiên Mặc Lạc Phàm liền hết vui, mặt cứng đờ trông rất buồn cười. Lục Nguyên vì thế không kiềm chế phi một tiếng, Mặc Lạc Phàm quay sang lườm anh.

Lạc Tư Vũ đóng cửa lại thì đi vào phòng khách, "Được rồi, dù sao cũng đã đến được đây thì lên tầng xem một lát đi rồi hãy nói tiếp." Hần nhìn Tề Thiếu Khanh nói.

Hàm ý câu này của Lạc Tư Vũ chẳng khác nào thừa nhận sẽ không giấu anh thêm bất cứ điều gì, xem ra bọn họ đã chuẩn bị hết từ trước, chuyện đi lần này của anh thật không ủng hộ công, nhưng không hiểu vì sao trong lòng có chút mâu thuẫn và do dự, thậm chí là bất an.

Lúc lên tầng thì Mặc Lạc Phàm không lên theo, anh ấy cùng Lục Nguyên ngồi dưới phòng khách lườm nguyệt nhau đợi chờ, không vội gì để gọi cho Tư Cảnh Hàn thông báo, dấu sao chuyện này cũng đã có liệu tính trước, chỉ là xảy ra sớm hơn dự đoán một chút mà thôi.

Mà xem ra mấy năm qua Tề gia ở nước ngoài trưởng thành lên không ít, thủ đoạn dùng để đối phó Tiểu Bạch càng ngày càng hay nha! Thích thật!

"Cạch."

Lạc Tư Vũ vịn nắm cửa, ra ám hiệu cho Tề Thiếu Khanh tiến lên: "Cậu vào đi."

Nghe tiếng cửa phòng mở ra, lập tức cô gái phía bên trong xoay người lại, khuôn cằm xinh đẹp nở nụ cười: "Chúng ta sẽ đi liền sao?"

Bước chân của Tề Thiếu Khanh vừa nhìn thấy dáng vẻ của cô thì lập tức khựng lại, không khó để nhận ra cô gái có khuôn mặt xinh đẹp tuyệt mỹ không thua kém bất cứ minh tinh nào kia chính là Mặc Tích. Cô sở hữu đôi mày thanh tú, sống mũi cao thẳng, dứt khoát thể hiện nét mạnh mẽ quyết đoán, nhưng đôi môi lại cười mang sự mỹ miều, quyến rũ và cả một nốt ruồi chỉ to bằng chấm bi ngồi viết dưới môi càng tăng thêm vẻ mỹ hoặc cho đôi môi đầy đặn của cô.

Tất cả đều giống y hệt với tấm ảnh trong hồ sơ mà anh thu thập được, anh từ lâu đã khắc sâu vào trí nhớ những người ở bên cạnh Hoắc Duật Hy rồi, chỉ là đối với cô gái này lần đầu gặp được lại không ngờ nằm trong hoàn cảnh đặc biệt thế này.

Không nghe tiếng trả lời, mi tâm của Mặc Tích hơi nhíu lại, cô đưa đôi bàn tay vuốt nà sờ soạng, từ trên giường đứng lên, hướng về phía tiếng động đi đến.

Tề Thiếu Khanh cũng có phản ứng, anh chậm rãi tiến lên đến bên cạnh cô, đến khi tay cô sờ trúng tay của anh thì lập tức khựng lại, lùi về phía sau hai bước, đề phòng lên tiếng: "Anh là ai? Nguyệt Nha đâu?"

Lúc này Lạc Tư Vũ cũng bước vào, hần cất giọng trấn an: "Mặc Tích, đừng sợ, là A Tư đây."

Nghe được giọng của Lạc Tư Vũ thì hoảng sợ trong lòng Mặc Tích liền xuống, cô cười một tiếng: "Là A Tư sao? Anh tới chơi à?"

"Ừ, tới thăm em một lát." Lạc Tư Vũ cũng nhẹ giọng đáp.

"Vậy đây là ai? Tay của anh đâu phải thế này?" Mặc Tích cầm lại bàn tay của Tề Thiếu Khanh rồi nghi hoặc hỏi. Anh thoáng cười, trong mắt có chút khó nói nên lời đành quay sang nhìn Lạc Tư Vũ cầu cứu.

Hần đã nghĩ ra sẵn một lý do, rất bình tĩnh: "À, đây là bác sĩ điều trị mới tôi mời về cho em, anh ấy tên Tề Thiếu Khanh, là một trong những người có tiếng nhất của chuyên khoa mắt hiện nay. Sắp tới em phải tháo băng rồi không nên sơ xuất điều gì."

"Thế sao?" Bây giờ thì cô buông tay của Tề Thiếu Khanh ra, tự giới thiệu: "Bác sĩ Tề, chào anh, tôi là Mặc Tích, sau này cứ gọi tôi bằng tên là được."

Tề Thiếu Khanh cũng thuận thế trả lời: "Mặc Tích, rất vui được gặp cô, sau này vui vẻ phối hợp." Anh nắm tay cô, bàn tay nhỏ nhắn và mịn màng, cô không nhìn thấy anh, nên vẻ trầm tư trong mắt anh cô càng không biết được, chuyện của mấy năm qua chắc cô cũng không biết, Hoắc Duật Hy bây giờ thế nào, cô gái ấy ở trong tay ai và có vị trí như thế nào, chắc cô cũng không biết được. Vì chính cô cũng bị dùng như một quân cờ, để Tư Cảnh Hàn xiềng xích đôi chân người bạn thân nhất của cô.

Hóa ra là vậy, bao năm nay, chính vì lý do này mà một cô gái đang trên đường đến đỉnh hào quang lại chịu kìm chân mình ở một nơi mà không hề phảng kháng. Không có ánh sáng, cô chẳng thể tự mình bước đi, dù hào quang vạn trượng có ở phía trước thì cũng không thấy con đường để tiến tới.

Mặc Tích, đã mất tích hơn bốn năm lại là vì lý do này, cho dù thế nào anh cũng chưa từng ngờ tới.

"Tại sao lại như vậy? Đôi mắt của Mặc Tích là vì sao thành ra như vậy?"

Đứng ngoài ban công, Tề Thiếu Khanh và Lạc Tư Vũ cùng sánh vai nhau, trong gió lạnh thấu xương anh nhàn nhạt hỏi một câu này.

Lạc Tư Vũ nhìn một bãi tuyết trên cái cây chỉ còn trơ cành gần đó rũ xuống, trong lòng lướt qua một thứ gì đó gọi là nhẹ nhõm, hần cười: "Tề gia, nếu đã

đến đây rồi thì chỉ bằng đi xem thêm một người nữa, đến đó cậu tự khắc hiểu, rồi hãy quyết định có đưa Mộc Tích đi hay không."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Một chuyến đi

Chương 85: Một chuyến đi.

Tư Cảnh Hàn sau khi nghe điện thoại thông báo từ chỗ Lạc Tư Vũ thì trở lại giường, bên cạnh Hoắc Duật Hy vẫn say sưa ngủ. Hắn nửa nằm dựa vào gối, hơi nghiêng đầu về phía của cô, quan sát từng nhịp thở lên xuống từ lồng ngực nhỏ bé đó, chăm chú.

Dự án xảy ra chút sự cố nên hắn và cô buộc phải ở lại thành Tây thêm một hôm nữa, vì để tiện cho công việc hắn không đưa cô đến biệt thự riêng mà ở hẳn lại khách sạn, sáng sớm ngày mai sẽ xuất phát sớm rồi trở lại thành phố K vào buổi chiều.

Hoắc Duật Hy khẽ trở mình, chặn trên người của cô tụt xuống dưới bụng. Tư Cảnh Hàn lập tức đưa tay kéo lên đắp ngay ngăn lại cho cô. Dù ngủ trên giường lạ cô vẫn vô ưu, vô lo như vậy thoải mái chìm vào giấc mộng không để người khác phiền lòng làm hắn chợt nghĩ đến một chuyện khác, cô dễ thích ứng như vậy, chắc là dễ dàng làm quen với những ngày không có sự xuất hiện của hắn và sẽ lãng quên những thói quen lúc hai người ở chung một chỗ khi đã tách ra.

Và có lẽ sẽ rất nhanh cô không còn nhớ đến vòng tay của hắn, sẽ không phụ thuộc vào hơi thở của hắn mỗi lúc về đêm, không có hắn cô vẫn sống tốt, thậm chí còn vui vẻ hơn bây giờ. Tề Thiếu Khanh sẽ đưa Mộc Tích đi, và điều này sẽ sớm xảy ra, bằng một cách thức nào đó, ngày phán quyết cũng đã đến.

Tư Cảnh Hàn sẽ không còn một 'sủng vật' nhỏ để dành ở trong nhà và hay làm mình. làm mảy - Hoắc Duật Hy.

"Sốt sốt." Có lẽ mất hơi ấm nên Hoắc Duật Hy thấy lạnh, cô đưa tay trong vô thức lần mò vị trí bên cạnh, không để gì mới sờ trúng được Tư Cảnh Hàn, theo nguồn nhiệt trên người hắn cô hơi thu mình lại gần, bàn tay như rắn không xương mò vào trong áo của hắn, sờ lên bụng.

Cảm giác những cơ thịt gồ ghề rất tốt lại vô cùng ấm áp làm cho giấc mơ của cô càng thêm thú vị, cô di chuyển lên phía trên vuốt ve chiếc lò sưởi mịn màng, nhấp nhô đầy kích thích ấy, nhưng cảm giác tốt thế này chắc không phải là lò sưởi đâu nhỉ, giống như cái túi chườm ấm mà Hàn thúc đã đưa nhưng thuộc vào size khổng lồ hơn. Cô nghiêng mình về cái túi đó thêm chút nữa, lực trên tay thử gia tăng xem xem tính đàn hồi của nó thế nào.

"Ừm..." Cô rừ rì trong miệng mấy tiếng không rõ ràng, ngay cả cái miệng cũng khẽ hé ra thở đều đều thoải mái.

Tư Cảnh Hàn nhìn bàn tay của Hoắc Duật Hy không nhìn đường của cứ tới lui trên cơ thể mình một cách thờ ơ, mi tâm của hắn nhíu lại, rồi càng ngày càng thêm một tối tăm.

"Bộp." Hắn tóm chặt bàn tay đang muốn chui qua thắt lưng của mình xuống phía dưới, trong giây phút đó còn không chịu thôi, bàn tay kia hơi giãy giụa ngược đường vẫn muốn xuống phía dưới. Tư Cảnh Hàn hơi tăng sức lực đẩy người cô ra.

Hoắc Duật Hy 'ơ' một tiếng cũng giật mình tỉnh giấc. Theo bản năng muốn ngo ngậy nhưng Tư Cảnh Hàn không cho, lạnh giọng: "Em làm gì vậy?"

Ánh mắt của hắn đánh xuống phía dưới thu hút tầm nhìn của cô, cho đến khi rơi vào đúng trong tội thì mới hốt hoảng giây này, dù nằm mơ cô cũng không dám liên tưởng vào lúc ngủ mình sẽ cả gan như vậy, cư nhiên muốn ăn đậu hủ của Tư Cảnh Hàn.

Trong nhất thời có chút khó chấp nhận a một tiếng không nói nên lời.

Không quan tâm đến thái độ của cô, hắn mặt lạnh hất tay của cô ra, nghiêng mặt nằm xuống, nhắm mắt, tỏ vẻ rất không hài lòng.

Hoắc Duật Hy há hốc nhìn thái độ của hắn, cái gì thế này, cứ như con gái nhà lành bị giờ trò sàm sỡ, cũng chẳng phải thứ quý giá gì cô chưa thấy qua, tỏ thái độ như vậy là sao?

Nhưng mặc kệ hắn, cô nhún vai rồi nằm xuống ngủ tiếp, không đủ hơi sức để nghĩ ngợi hay bả chữa quá nhiều, ngày mai còn phải thức sớm theo hắn bốn ba, nên chưa mất bao lâu cô đã ngủ thiếp đi.

Nghe tiếng thở đều đều ở phía sau Tư Cảnh Hàn lúc này nhẹ nhàng xoay người lại, trong bất chợt cười một tiếng, nhìn cô thật giống một con heo con, hám ăn, hám ngủ, cũng ngủ đến mức sắp nhỏ cả nước dãi luôn rồi mà còn không hay biết. Bàn tay của hắn bây giờ không tự chủ đưa lên chạm vào mũi của cô, ần ần mấy cái. Mặt của cô vì thế trong ngổ ra.

Đúng là xấu muốn chết! Nào có đẹp bằng hắn, càng không đẹp bằng Bảo Bối của hắn, thảo nào hắn không thương vào được.

Làm sao mà thương vào được, cô xấu đến mức này cơ mà...

Đôi mắt của Tư Cảnh Hàn nhìn cô cô thêm lần nữa, cánh mi dày cũng đã nặng xuống, không tự chủ được thiếp đi, trong khoảnh khắc bóng tối bao trùm ấy hẳn đã hình dung xong rồi một hình ảnh nữa chỉ thuộc cô.

Trí Quân đi theo Tề Thiệu Khanh cũng không phải ngày một ngày hai nhưng lần đầu cô thấy anh trầm mặc như thế này, kể từ sau hôm tìm được Mộc Tích anh luôn như vậy, tâm trạng nặng nề đến ngột ngạt và cũng vì thế anh lại tìm đến thuốc lá, tìm đến hơi men.

Cũng giống như bây giờ anh đang uống rượu thay cơm, trên đôi mày kiếm đen rậm rạp hung hăng nhú chặt lại là một sự đấu tranh.

"Tổng tài, đừng uống nữa, qua đây ăn chút điểm tâm đi."

Trí Quân đặt lên bàn mấy đĩa thức ăn mà khách sạn chuẩn bị, gọi anh đã là lần thứ hai nhưng anh vẫn im lặng, đôi mắt đắm chiều nhìn vào cái ly trong tay. Trên bàn đã có vỏ rỗng của một chai rượu, chai anh đang uống cũng vui hơn nửa phần, tuy vậy anh vẫn chưa say, anh có tửu lượng rất tốt, tốt đến nỗi trên môi đã không ngửi được vị cay của thứ chất lỏng này rồi, cứ như nước lã trôi vào bụng. Nhưng lòng ngực của anh lại quặn đau.

Anh chợt nghĩ, rồi chợt hiểu ra: "Thế thì tôi còn tranh giành với người ta thế nào nữa, tôi còn cơ hội gì để tranh giành nữa đây?" Anh vừa nói xong, lại ngửa cổ uống cạn phần rượu còn lại trong ly, khổ sở nuốt xuống rồi gục mặt nhìn xuống đất.

Trí Quân tò mò nhìn anh, anh không nhìn cô, đưa tay tự rót cho mình thêm một ly nữa, càng không giải thích lời vừa rồi là có ý gì. Chỉ mình anh hiểu mà thôi, một cuộc diện rồi bởi.

Anh có nên đưa Mộc Tích đi không? Chỉ cần cô ấy tự do, Hoắc Duệ Hy liền có cơ hội thoát khỏi bàn tay của Tư Cảnh Hàn, trở về với Hoắc gia, về với cuộc sống trước kia, và trở về với anh nữa.

Nhưng bây giờ anh lại chần chừ, không thể giống như trước kia mà quyết đoán hành động của mình. Chính điều này làm anh khó chịu, từng chút một trong tâm trí đều đang thét gào đấu tranh, nếu anh đưa Mộc Tích đi thì Tư Cảnh Hàn và Hoắc Duệ Hy đừng mong có ngày trở lại, nhưng nếu không đưa cô ấy đi thì anh và Hoắc Duệ Hy cũng chẳng còn cơ hội gì rồi.

Và bấy nhiêu lâu anh đợi chờ sẽ hóa thấy công cốc, nhìn người mình yêu, mình luôn hướng tới bên cạnh một kẻ khác anh sẽ cam tâm sao? Vốn dĩ lúc còn thơ ấu cho tới tiêu thiếu thời, cô đã là của anh, không một kẻ nào có tư cách tranh giành, cũng chưa từng nghĩ cô sẽ vì ai khác mà động lòng. Một đợt tập huấn kéo dài mấy năm đối với anh mà nói mòn mỏi hơn bất cứ khi nào, nhưng anh không quá lo lắng, vì mỗi lần trở về thăm, cô vẫn giống như khi còn bé, xem anh là trung tâm, ríu rít nói cười, quấn quít với anh trong mấy ngày đó nữa bước không rời.

Chỉ là tai biến nhà họ Hoắc đột ngột xảy ra, từ ngày cô rời Trung Quốc định cư ở Mỹ, hai người bắt đầu ít liên lạc, sau đó thì vắng tin mấy năm gần như không còn liên lạc, đến khi anh quay trở lại tìm cô thì cục diện đã đi đến nông nỗi không thể挽回. Nhưng còn đau đớn hơn, lúc đó trong mắt cô đã không còn vị trí của anh Thiệu Khanh khi xưa nữa, mấy năm thôi, cô dường như đã quên hết tất cả, kỷ niệm trong quá khứ, và xóa sổ luôn rồi những hình bóng thuộc về anh.

Bây giờ thì cục diện đều đã thay đổi, có lẽ lúc trước cô còn quá nhỏ để nhớ được tất cả những ký ức trong quá khứ, hơn hết Tiểu Hy của anh đã trở nên nhận ra thực giả của tình yêu, những rung động đầu đời của cô đối với anh mà nói không phải là gánh nặng, càng không phải là mối giày vò mỗi khi nghĩ đến. Chỉ cần cô yêu anh và anh cũng yêu cô thì tất cả quá khứ chẳng có gì gọi là trở ngại.

Chỉ là, anh không biết, đối với cô Tư Cảnh Hàn rốt cuộc có vị trí như thế nào? Nếu cô không yêu mọi chuyện sẽ rất dễ dàng, nhưng nếu cô nhớ mãi không quên Từ Mặc thì phải làm thế nào?

"Trí Quân, từ bỏ một người mình yêu có khó không?" Đột ngột anh cất giọng hỏi.

Trí Quân bất ngờ, ngẩn nhìn anh, chất giọng khàn khàn của anh khiến cô thoáng bối rối, vì có gì anh lại hỏi một câu như vậy, cô nhanh chóng nhìn về hướng khác, đáp: "Từ bỏ rất dễ, nhưng quên thì rất khó."

"Ừ." Ra là vậy, lúc từ bỏ có lẽ sẽ thấy đau, nhưng còn từ bỏ rồi mà nhớ mãi không quên đó mới là một dạng giày vò thống khổ nhất.

Thấy anh có phản ứng với mình, Trí Quân lập tức nói: "Anh không ăn chút gì sao? Đã mấy hôm nay anh không chăm lo cho mình từ tế rồi, sức khỏe của anh ảnh hưởng đến rất nhiều nhân viên khác, anh biết mà." Cô luôn lấy góc nhìn của đại cuộc làm trọng, không cần biết có phải cấp trên hay không, vì chuyện công hay chuyện tư thì điều cần làm chính là hướng về đại cuộc.

Tề Thiệu Khanh không trả lời, anh dừng một lúc lâu mới miễn cưỡng nhận lấy đôi đũa, thức tan trong miệng anh còn không biết đã ăn phải thứ gì, một bữa ăn vô nghĩa cứ thế trôi qua, Trí Quân dọn dẹp rồi cho phục vụ mang đi.

"Anh uống cà phê chứ?" Cô đứng lên, đợi anh đáp.

"Soạt." Tề Thiệu Khanh từ ghế bất ngờ đứng lên.

"Trí Quân, chúng ta về nước đi, bây giờ."

"..."

Sự đường đột của Tề Thiệu Khanh nằm ngoài dự liệu của Trí Quân, cô còn chưa phản ứng anh đã mặc xong áo khoác, một cách khẩn trương gọi điện thoại đi bảo người đặt vé máy bay.

Anh đã nghĩ kỹ rồi, không thể cứ như thế mà kéo dài thời gian, dù anh không dẫn Mộc Tích đi thì chuyện của Tư Cảnh Hàn và Hoắc Duật Hy cũng chẳng trở nên tốt đẹp hơn, một quyết định này cứ coi như anh vào vai phản diện, ích kỷ một chút cũng không vấn đề gì, anh càng không phải thánh nhân để nhường người mình yêu thương cho một kẻ khác, đằng này cô dù cô yêu hay không cũng chẳng thể hạnh phúc thì anh càng không có lý do gì để nhường.

"Tổng tài, thật sự phải gấp như vậy?"

"Đúng, về nước thôi."

"Vậy có dẫn Mộc Tích về không?"

"Không, chờ đôi mắt cô ấy bình phục, chúng ta về nước trước, tôi muốn gặp Tiểu Hy."

Dường như có tâm tư tương thông, Hoắc Duật Hy bên này đại dương chợt nhớ đến Tề Thiệu Khanh, cô gõ đại vào bàn phím, nhấp chuột vào phần thông tin dày đặc liên quan đến anh, nhưng hình thì chẳng thấy đâu cả, cả số ảnh lần trước anh bị chụp cùng Tư Cảnh Hàn cũng đã gỡ bỏ, một cách thiếu thốn trầm trọng về dung mạo khiến người khác phải phiền lòng mỗi khi muốn nhìn thấy anh.

Tư Cảnh Hàn nhìn thấy cô lơ đãng, hần không hài lòng gõ lên bàn một cái nhắc nhở: "Làm gì đó?"

"Em qua đây."

Cô ngẩn đầu nhìn qua hần, tỏ ý thắc mắc có chuyện gì sao, cô đang bận đọc tin tức rất lười di chuyển. Tư Cảnh Hàn thấy ý chống đối trong mắt của cô thì bổ sung: "Chẳng phải lần trước nói muốn đến Phượng Hoàng cổ trấn sao? Đến đây sắp xếp lịch trình cho tôi, nếu như em xếp tốt một chút thì thưởng cho em một kỳ nghỉ ba ngày."

"Thật?"

"Ừ." Tư Cảnh Hàn nhìn vào lịch làm việc dày đặt trước mặt, chẳng chút do dự hủy đi một lượng lớn các cuộc gặp mặt với đối tác.

"Mau, mau chuyển lịch trình qua đây, tôi giúp anh xếp." Đừng nghĩ cô ngốc, nếu muốn xếp lịch làm việc thì cần gì phải qua bàn của hần, ngồi một chỗ không làm được chắc?

Tư Cảnh Hàn thấy thế cũng không làm khó, nhấp chuột chuyển qua, nhưng không quên nói: "Thư ký riêng của tôi lại không nắm lịch trình làm việc của tôi, có phải nên bị sa thải hay không?"

Nhận được thông tin mình cần, Hoắc Duật Hy bắt đầu công việc một cách khẩn trương, tắt bỏ tag thông tin của Tề Thiệu Khanh cũng cắt luôn mạng xã hội, trở về màn hình soạn thảo, nhưng đầu óc vẫn hoạt động rất lạnh lẽo: "Ồ, thế thì sa thải đi, hợp đồng lao động tôi đã ký với công ty, anh bỗng vô pháp sa thải tôi thì phải đền tiền, hơn nữa lúc trước cũng là anh ép buộc tôi làm công việc này mà."

"..." Tư Cảnh Hàn không nói gì, cô cũng chẳng nói thêm

Lạ, sao tuần này công việc của hần lại ít thế nhỉ, cô rõ ràng thấy Mao Lập Tất tăng ca sắp phát khóc luôn rồi mà?

"Click click."

"Tuần này thế nào mà lượng công việc của anh lại giảm xuống thế?"

Tư Cảnh Hàn nhìn màn hình trước mặt, trầm giọng: "Em thích tôi bận bịu lắm sao?"

"Chỉ là thắc mắc mới hỏi vậy thôi." Công việc cô đang làm chẳng mất bao lâu đã gần hoàn thành xong rồi, đúng là dễ dàng ngoài dự đoán. "Chúng ta đi vào ba ngày cuối tuần nhé?"

"Ừ."

"Tôi về mua đồ chuẩn bị được rồi phải không?"

"Ừ, chuẩn bị tốt một chút, đừng để ra ngoài khiến tôi mất mặt." Lời của Tư Cảnh Hàn vô tâm vô phẩy chọc trúng Hoắc Duật Hy, cô nhìn hần trừng trừng: "Ý anh là gì, có phải là dẫn tôi đi công khai với thiên hạ đâu mà sợ mất mặt, hơn nữa tôi có xấu đến nỗi để anh lo sợ thế sao?"

Tư Cảnh Hàn không nói gì, trong lòng có những ý nghĩ riêng.

Nếu như có thể công khai, thì từ lâu đã không phải lao tâm khổ tứ thế này.

Không được hồi âm, Hoắc Duật Hy lại ngẩn nhìn về phía người đàn ông mặc áo sơ mi màu đen ngồi ở đó, cách cô không xa, nhưng vì sao cô lại có cảm giác chuyến đi lần này lại mang một ý nghĩa nào khác mà cô không thể tưởng tượng ra được.

Sau bao lâu nay, cảm giác bất an đột ngột quay lại xâm lấn, chiếm lấy lòng cô.

"Hoắc Duật Hy."

"Thế nào?" Tiếng gọi của hắn đem cô rời xa dòng tâm trạng, băng quơ đáp một câu.

Tư Cảnh Hàn vẫn ngồi trên ghế không động đậy, chỉ nhìn cô thật chặt rồi nhàn nhạt: "Chuyến đi lần này dù thế nào em cũng không được thất hẹn."

Tưởng chuyện gì to tát, chứ là chuyện vừa được đi chơi vừa được ăn ngon thế này cô mới là người sợ hắn đòi ý ấy chứ. "Anh yên tâm đi, đã là quân tử thì nhất ngôn cửu đỉnh, từ mã nan truy."

"Đang tiếc em không phải là nam nhân, càng không phải là quân tử." Giọng của người đàn ông không lạnh không nhạt như chậu nước tạt vào mặt khiến Hoắc Duật y bẽ mặt, cô quyết tâm xụ mặt không trả lời hắn nữa mà bắt đầu cắm cúi vào việc lên lịch trình cho mình sẽ đi đến những đâu và ăn những món gì cần phải ăn, thế này còn có ý nghĩa hơn đôi co với tên độc miệng, bụng dạ xấu xa như hắn.

Tư Cảnh Hàn cười nhẹ nhìn cô, nhưng trong đôi mắt màu lam có một nỗi lặng lẽ, rất lâu nữa hắn mới cất giọng không biết là buồn hay vui: "Tôi nói rồi đó, nếu em dám thất hẹn thì tôi nhất định... không tha cho em."

Câu này của hắn nói ra làm Hoắc Duật Hy nhếch mày một cái không mấy quan tâm, dù sao thì cô cũng chẳng còn sợ mấy cái trò hù dọa hay trừng phạt của hắn nữa, huống hồ chuyến đi lần này chắc rằng cô sẽ không bỏ qua.

Nhưng cho dù cuộc sống này có biến đổi đến đâu thì cát vẫn chảy, mây vẫn bay và Trái Đất sẽ phải quay mình quanh trục, không vì bất cứ kẻ nào đau buồn mà dừng lại, hay vì lỗi lầm của một ai đó sẽ đứng lại đợi chờ. Cuộc đời luôn không diễn ra như cách mà chúng ta mong muốn, dù cho đó có là sở thích của ai đi chăng nữa thì đôi lúc cũng vì một lý do nào đó buộc phải đi ngược đường, đường vòng, đường tắt, hay ngắn nhất là đường chim bay. Để cuối cùng là đến đích.

Hoắc Duật Hy cô bấy năm đợi chờ một đích đến, kết thúc chuỗi ngày sống không thấy tự do, mờ mịt và không có khái niệm chính xác về hạn định thời gian. Nhưng đột ngột sau bao nhiêu lâu ngỡ như đã đi vào quỹ đạo, cuộc đợi chờ mòn mỏi kéo dài chỉ trong một ngày bất chợt chính cô không ngờ đến nhất thì cánh cửa trở về với thế giới của mình lại mở ra.

"Qua đây."

Nghe Hoắc Duật Hy gọi, Tư Cảnh Hàn tháo kính râm đi qua, để bắt đầu cho chuyến đi nên hôm nay hắn và cô đặc biệt dành ra một buổi tối để đi sắm sửa. Thật ra là nói thế thôi, chuyện này chủ đích là Hoắc Duật Hy muốn làm cho quan trọng thêm, đường đến đó tuy có xa thật nhưng đều đã về mùa đông, ở đó đang có tuyết rơi, cái lạnh không khác hơn ở đây là bao nên cho dù mặc đẹp thế nào cũng phải khoác áo bên ngoài giữ nhiệt.

"Đừng chọn nữa, em mặc đẹp thế nào cũng chỉ có tôi nhìn thấy mà thôi." Dù không muốn làm cô mất hứng nhưng Tư Cảnh Hàn vẫn không thể không nói sự thật, một chuyến đi hơn hai nghìn km đối với Hoắc Duật Hy không phải là lạ lẫm, cô không cần háo hức đến nỗi bất hắn đứng đây hai giờ liền để chọn quần áo, mà cô chọn thứ nào hắn cũng chẳng vừa mắt.

(*Xác nhận lại: Từ chỗ của Hoắc Duật Hy đến Phụng Hoàng cổ trấn là hơn 2000km chứ không phải 200km như đã đề cập trước đó.)

Không tán đồng với quan điểm của hắn, cô cảm thêm một cái quần bò lên ngắm nghía: "Chẳng phải anh bảo tôi chuẩn bị cho từ tế một chút sao, thế nào bây giờ lại không kiên nhẫn?"

"Là tôi nói, nhưng không có nghĩa là sẽ thực hiện theo cách này."

"Anh thật chẳng thú vị gì cả, tâm hồn đã bị lão hóa hết rồi sao, có phụ nữ nào ra đường mà không muốn mình đẹp, anh phải tâm lý một chút chứ. Hơn cả tôi nào chỉ chọn cho mình, không phải tôi một cái thì anh một cái sao? Anh mỗi chân thì qua ghế ngồi đợi cũng được mà, ai bảo cùng tôi đi loanh quanh đâu chứ?" Cô bày ra thật nhiều lý lẽ hùng hồn để chọn tiếp món đồ mình thích, mặc kệ thái độ buồn vui của Tư Cảnh Hàn, cô vẫn chọn.

Hắn thoáng im lặng hình như đang suy nghĩ đến lời cô nói, một hồi mới đáp: "Chỉ ba ngày không thể mặc nhiều như vậy, hơn nữa cũng có những lúc sẽ không cần mặc mà."

"..." Hoắc Duật Hy ngây ngốc vài giây mới kịp tiêu hóa lời của hắn, cô quay phắt lại: "Bại hoại! Chẳng lẽ anh không nghĩ được chuyện nào cho đảng hoàng sao?"

"Tôi nói thì có chỗ nào không đảng hoàng? Em đi tắm sẽ mặc luôn quần áo sao?"

"Anh... anh..." Cô nghẹn lời không nói được, Tư Cảnh Hàn liền tiến thêm một bước, hai tay chống lên giá treo quần áo, vây lấy cô: "Sao, độc miệng như vậy cũng có lúc không nói được gì à? Tôi đã dặn em rồi, đôi lúc thông minh quá sẽ bị thông minh hại, mặc dù tôi biết... khi nhìn tôi trong phòng tắm, tâm tư em có bao nhiêu chuyện xấu xa muốn làm."

"Tôi không có!" Cô lập tức chối.

Nhưng Tư Cảnh Hàn không vội, rất thương thức biểu cảm của cô: "Không có? Vậy nói xem vừa rồi bại hoại mà em nói mang ý nghĩa gì?"

Cô biết mình không nên trả lời hần nữa vì như vậy chỉ thêm thiệt mà thôi, cô khom người chui qua cánh tay của hần chạy xa ra vài mét rồi mới chỉ vào hần rống: "Bại hoại chính là bại hoại! Anh là đồ hư hỏng, đồ ngựa giống nên ý tứ nào của anh cũng không đứng đắn!"

Bị mắng một cách thẳng thừng như vậy đương nhiên Tư Cảnh Hàn cảm thấy không hài lòng, đặc biệt cụm từ "ngựa giống" nghe rất chói tai, mặt hần lạnh đi, ánh mắt sắc nhọn nhìn về phía người phụ nữ to gan ở đằng kia. Hoắc Duật Hy thoáng cái đã nom nớp lo sợ nhìn hần tiến đến phía mình, thấy nguy hiểm cô muốn quay đầu bỏ chạy nhưng có một nguồn động lực ép cô phải đứng thẳng như tượng tạc.

"Nếu em dám chạy thì đừng để tôi bắt được, nếu không em sẽ không yên với tôi." Không biết lời hần đe dọa là thật hay giả nhưng vẫn đủ làm cô sợ không cử động được bước nào, để hần tóm lấy dễ dàng. Tư Cảnh Hàn đem cô ra trước mặt nhìn, còn cô nào dám nhìn lại hần, đánh mắt đi nơi khác lảng tránh.

"Nói lại lần nữa nghe xem câu em vừa mới nói."

"Không nói." Cô vẫn còn đủ can đảm để thốt ra lời phản kháng.

"Nói lại nghe xem."

"Không."

"Nói."

"Đã bảo là không nói mà. Có cần hùng dữ thế không, chỉ là lỡ lời có một chút thôi." Cô hùng hồn biện minh cho mình, rất cứng đầu không chịu ngán lên. Hần biết là cô đang sợ nên muốn trốn tránh, nên càng nghiêm khắc: "Lá gan vừa rồi đâu rồi, bây giờ lại không dám lặp lại lời mình đã nói?"

"Người xưa có câu: Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt." Cô vẫn danh thép cho lý lẽ, nhưng trên thực tế vẫn thầm mắng một vạn lần tên ngựa giống như hần chỉ biết dùng cường thế ức hiếp người, loại đàn ông như hần toàn là động vật chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới nào hiểu được yêu thương là gì, hoá chăng chỉ muốn thỏa mãn những nhu cầu về quyền lực, tiền tài, danh vọng, thể xác và sự chiếm hữu tuyệt đối.

"Vậy rốt cuộc có cần chọn nữa không, anh nhìn tôi mãi thế này thà rằng ăn thịt tôi luôn cho xong còn hơn đứng mãi miết chỗ này, dù sao cũng không phải chỗ vắng người qua lại, nhờ thấy được khuôn mặt của anh họ lại giết mình." Cô vừa nói vừa chỉ chỉ vào lồng ngực của hần ra ám thị.

Tư Cảnh Hàn nhìn một cái xuống tầng thấp hơn mới buông cô ra, nhưng khuôn mặt vẫn lạnh tanh: "Em đừng vội đắc ý, trở về biệt thự xem tôi dạy dỗ em thế nào." Hần mạnh tay bấu lấy má của cô kéo ra. Đương nhiên là đau đến cô phải la lên oai oái: "Tư Cảnh Hàn, anh không được làm như vậy a, sẽ xệ má đấy, anh đền được sao?"

Hần nhếch đôi mày đen nhánh một cái, khinh thường: "Trông em bình thường cũng xấu muốn chết, má có xệ hay không vẫn thế thôi."

"Anh... anh..." Cô giậm chân bình bịch, nếu là kẻ bình thường dám năm lần bảy lượt chê cô xấu như vậy cô nhất định liều mạng với hần, nhưng đây là Tư Cảnh Hàn, đến vai của hần vất vả lấm đầu của cô mới chạm tới hướng hồ lại phải yếu sức hơn, nói tóm lại cô thua hần triệt để.

"Đi về! Tôi muốn đi về!" Cô gào lên, y hệt một đứa trẻ hay giận lẫy, bắt phân thị phi làm cho được điều mình muốn. Người kia thấy vậy bèn hỏi: "Mất hứng?"

Cô không trả lời quay đi, hần rất kiên nhẫn, cũng có rất nhiều thời gian để chơi cùng cô: "Chỉ chê một câu, em không có là được rồi."

"Hừ." Cô lại khoanh tay nhìn đi hướng khác, hần đi theo tầm nhìn của cô. "Tôi không thích đồ phụ nữ, đặc biệt là phụ nữ không hiểu chuyện. Không nghe lời."

Hình như hơi tức tức, cô cắn răng lên tiếng: "Ai thêm anh đồ?!?" Phải lắm, anh chỉ thích đồ loại phụ nữ nghe lời như Na Mộc Lệ, Tiểu Tinh Linh hay Bảo Bối gì gì dễ dãi của anh thôi phải không?

Tư Cảnh Hàn ồ một tiếng, nét mày cũng duỗi ra: "Hóa ra em cũng biết bản thân không hiểu chuyện và không biết nghe lời à, đúng là có tiến bộ." Hần tán thưởng bằng cách đưa tay lên xoa xoa đầu của cô, sắc mặt của cô vì thế càng khó coi hơn: "Giận thương!"

Cô dậm dậm lên người hần nhưng chẳng làm hần đau, ngược lại người vất vả là cô. Tư Cảnh Hàn cười nhạt, giữ lại cánh tay của cô, đem cô kéo về phía mình: "Được rồi, không cần giận dỗi, muốn chọn thứ gì cũng cần tâm trạng tốt mà. Không trừu em nữa, qua đó lấy thêm ít quần áo rồi còn đi mua thêm mấy thứ cần thiết, lát nữa mới kịp giờ hẹn bữa tối đã đặt trên tầng thượng."

Hoắc Duật Hy nghe đến bữa tối trên sân thượng tòa nhà thì Hoắc Duật Hy hơi khựng lại, hí mắt ra nhìn hần: "Từ lúc nào chỗ này lại có thêm dịch vụ đó mà tôi không biết thế?"

"Quan trọng sao?"

"Không quan trọng."

"Vậy sao em còn hỏi?"

"Hỏi để có đường mà leo xuống đây Tur Cảnh Hàn ca." Cô vừa nói vừa xoay người vỗ lên vai của hắn, dáng vẻ quý tộc biểu diễn một đường calkwalk chuyên nghiệp đi về phía trung bày khăn choàng mùa đông, vung tay cầm đại một choàng cho Tur Cảnh Hàn vừa đi đến, nhìn một lượt, cô bèn tán thưởng: "Đẹp thật."

Được khen nên Tur Cảnh Hàn rất hài lòng hỏi lại: "Thật sao"

"Ừ, đúng vậy." Vừa nói, cô vừa nâng cằm của hắn lên, ngắm nghía đủ chiều. Tur Cảnh Hàn thoải mái để cô muốn làm gì thì làm, cho đến khi cô tắc lưỡi bảo: "Cái khăn choàng này quả là đẹp thật, xem này, lại còn ấm nữa."

"..."

"Tur Cảnh Hàn, anh thấy không, anh mặc nó vào thì càng tôn vinh vẻ đẹp của nó, chắc chắn..."

"Hoắc Duật Hy!"

"Ồ, cái gì nào... Á..."

Bị hắn tóm lấy tét vào mũi cô không nhận được nữa cười ra tiếng tránh né, sau này để xem hắn còn tự luyện được không? Càng nghĩ cô càng thấy thoải mái: "Ha ha ha..."

"Không được cười!" Cưng nhiên cô còn chê hắn xấu hơn cái khăn chết tiệt này sao? Quá quắc!

"Bộp bộp bộp."

"A ui, sao anh tét mũi tôi mãi thế, tôi lớn rồi nha!"

"Chà người nào trưởng thành tự nhận mình là người lớn đâu." Hắn cũng cười nhẹ véo mũi của cô kéo lên, cung chiều hôn lên má, cảm giác y hệt năm xưa, vẫn mềm, vẫn thơm như vậy.

Sắp tới sẽ là một chuyến đi trong mong đợi của cô. Nhưng Hoắc Duật Hy không biết, chính hắn cũng rất nóng lòng, háo hức đợi đến ngày khởi hành, rất đợi chờ, rất đợi chờ...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Em đừng thất hẹn...

Chương 86: Em đừng thất hẹn...

Trước ngày khởi hành đa phần Tur Cảnh Hàn đều bận, hắn phải hoàn thành cho xong dự án ở thành Tây. Hạng mục này bề ngoài tuy đã đầu vào đầy nhưng vẫn còn chưa một buổi đầu giá chưa hoàn thành để đi đến ký kết hợp đồng, vạn nhất vẫn có bất trắc xảy ra thì thiệt hại khó mà đồng đếm.

"Giá chúng ta ra lần này ngoại trừ Tề gia cần phải đề phòng thì những người khác không cần lo nữa, nhưng dựa theo tính cách của cậu ấy lần này thì chắc sẽ không buông tha."

Tề Thiếu Khanh trở về nước ngày hôm trước thì hôm sau Lạc Tur Vũ cũng có mặt ở thành phố K, bây giờ thì ngồi đằng hoàng trong phòng làm việc cùng Tur Cảnh Hàn thảo luận, không phân cấp trên cấp dưới gác chân lên bàn trà của Tur Cảnh Hàn.

Vì đang nói chuyện công nên Tur Cảnh Hàn không để ý những tiểu tiết nhỏ, nhưng vừa thấy mũi giày của Lạc Tur Vũ chạm vào chậu lan hồ điệp của Hoắc Duật Hy mới mua thì mi tâm của hắn hơi nhíu lại: "Mặc Lạc Phàm qua đó không bao lâu mà cậu đã lấy tính xấu của tên đó rồi sao?" Hắn vừa nói vừa đem chậu hoa đi chỗ khác, tiện tay đặt trước mặt mình, ngón trỏ hơi nâng lên rầy rầy lên cánh hoa, chính cho nó về vị trí thuận mắt.

Lạc Tur Vũ nhìn động tác nhẹ nhàng đó của hắn thì cười giễu, "Tiểu Hy thật khéo chọn, ngoài trời tuyết rơi đến không thông đường xe chạy, lại mang một chậu hoa trồng trong phòng làm việc."

"Hoắc Duật Hy là muốn đem nó tới đây để sưởi thôi, loài này không phù hợp với nhiệt độ quá thấp."

Lạc Tur Vũ gật gù đầu, xem như lĩnh giáo một chút bản lĩnh kiên nhẫn với phụ nữ của Tur Cảnh Hàn. Trờ lại với vấn đề còn đang dang dở, hắn hỏi tiếp:

“Xong chuyện lần này sẽ đưa Tiểu Hy đi chơi sao?”

“Ừ, ba ngày cuối tuần.”

“Có vẻ lần này đi cậu rất vui.”

“Ừ, đã lâu rồi không nghỉ dưỡng, đi Hồ Nam một chuyến cũng coi như lấy lại không gian yên tĩnh.” Tư Cảnh Hàn không hề phủ nhận, thậm chí trên môi còn treo ý cười trông rất bắt mắt.

Lạc Tư Vũ nhìn ra ngoài cửa sổ sát mặt đất, tuyết rơi không dày nhưng vẫn đủ làm người ta xuýt xoa khi ra đường, “Buổi đầu tuần ngày mai cậu đích thân đi hay để mình đi?”

“Để mình đi, chắc Tề gia cũng có nhiều chuyện để nói với mình.” Tư Cảnh Hàn cười một cái rõ ràng hơn, lấy bình tưới dưới góc bàn đem lên xịt xịt giữ ẩm cho chậu lan, xong động tác lại tăng nhiệt độ trong phòng ấm thêm một chút. Mong rằng chậu lan sẽ không vì bị lạnh mà rụng nụ, nếu không Hoắc Duật Hy lại không vui.

“Giá đầu lần này nếu bị thất bại thì thế nào?” Lạc Tư Vũ hỏi thẳng, hần nâng mắt nhìn Tư Cảnh Hàn muốn xem xem hần có thái độ gì. Tư Cảnh Hàn dường như biết trước câu hỏi này, không nặng không nhẹ đáp rất nhanh: “Thì vẫn đi thôi. Đã hẹn với Hoắc Duật Hy không được thất hứa rồi.”

Lạc Tư Vũ nhìn Tư Cảnh Hàn, trong lòng một nét do dự thoáng qua, muốn nói nhưng lại thôi. Bởi vì hần biết, Tư Cảnh Hàn có thể vì lời hứa mà không bao giờ thất hẹn, nhưng còn Hoắc Duật Hy, cô có chấp nhận đi cùng Tư Cảnh Hàn hay không?

Một người ngoài cuộc như hần, cũng rồi rắm trăm bề. Và cuối cùng, hần đành im lặng, vì trong mắt hần Hoắc Duật Hy là vô tội, còn Tư Cảnh Hàn càng đáng thương.

Buổi đầu giá ở thành Tây diễn ra trước một ngày Hoắc Duật Hy và Tư Cảnh Hàn xuất phát, sáng sớm hần đã rời biệt thự lên xe đi mất, còn căn dặn người ở nhà để cô ngủ thẳng giấc không cần gọi dậy, hôm nay hần cho cô ở nhà để chuẩn bị không phải đến công ty.

Hoắc Duật Hy ngủ vui trong chăn đến khi hơi ẩm bên trong không còn đông đầy nữa mới giật mình tỉnh giấc, vị trí bên cạnh đã trống không, bên ngoài trời vẫn còn mù mịt mây nên trong cô về còn sớm nhưng thật ra đã hơn chín giờ. Cô hoảng hốt bật dậy, dây áo ngủ trên vai trượt xuống để lộ mấy vết đỏ ẩm ướt, đầu tóc bù xù y hệt vừa từ chiến trường trở về, khuôn mặt ửng đỏ và uể oải do ngủ quá nhiều.

Cô ngó nghiêng ngang dọc, tìm cách cô trông mong hình bóng Tư Cảnh Hàn còn ở đây, vậy mà tất cả đều lặng yên, hần đã đi làm thật rồi!

Thôi không xong rồi, trẻ như thế vì sao không có ai gọi cô hết vậy?

Không cần suy nghĩ cô cũng tốc độ ánh sáng để lao ra ngoài, cũng không mang kịp dép mà lao về phía trước.

Vốn dĩ cô đã xông ra ngoài luôn rồi nhưng đúng lúc tay chạm vào nắm cửa thì có điểm bất thường, nhìn xuống thấy trên đó có dán một mẫu giấy. Trong đó viết:

Mặc quần áo tử tế, đi dép vào rồi xuống tầng ăn sáng! Hôm nay cho em nghỉ.

Một câu ngắn gọn, xúc tích đúng là phong thái làm việc của Tư Cảnh Hàn, ngay cả nét chữ như rồng bay phượng múa cũng chính xác là của hần. Cô ngẩn người mấy giây, rồi lập tức phản ứng vui mừng cầm mẫu giấy nhảy lên.

"Ya ha..." Nhưng thoáng suy nghĩ lại một chút lại thấy không đúng.

Bình thường có ai viết ghi chú để lại mà dán lên nắm cửa đâu?

Hơn nữa sao hần biết bây giờ cô ăn mặc không tử tế, còn không đi dép lê mà dận thế này nhỉ?

Nhưng mà cũng đúng, nếu hần đặt mẫu giấy này trên bàn đèn bên cạnh thì chắc chắn vừa rồi cô sẽ không thấy rồi đem bộ dạng thê thảm này lao xuống tầng, rồi bày ra vẻ hốt hải chạy khắp nơi hỏi phải làm sao. Thật xấu hổ! Tự cô nghĩ cũng cảm thấy xấu hổ. May thật, nhờ tính cách quái gở của hần mà cô không phải mất mặt.

Hoắc Duật Hy vỗ vỗ ngực, xoay gót vào trong lần nữa, nhưng cô không biết rằng Tư Cảnh Hàn cố tình đặt ở đó là vì hần quá hiểu rõ tính cách và hành động của cô luôn hấp tấp, vội vàng khiến người ta phải lo lắng.

Đến khi tùy tiện mặc xong một chiếc váy công chúa màu hồng, chân ren cô mới mò xuống phòng bếp tìm Hần thức nhưng thức ấy đã ra nhà kính trồng hoa để xem tình hình đám hoa tulip vừa nhập về thế nào, thấy thế Hoắc Duật Hy cũng không đi làm phiền, bởi vì quan trọng là cô rất đói, Tiểu Mễ vừa đem phần ăn lên cô đã một mạch ăn mấy cái bánh trứng không nói năng gì.

Giờ này ở nhà đúng là thoải mái vô cùng, vừa có lò sưởi, vừa có thức ăn ngon, chả bù lần theo Tư Cảnh Hàn chạy đông chạy tây, thật vất vả.

“Hần nói mấy giờ thì về thế?” Đến khi được lưng chừng no, cô mới dư sức hỏi thăm Tiểu Mễ.

“Tiểu thư đang nói thiếu chủ sao? Cái này thì em cũng không chắc, nhưng nghe thiếu chủ nói với Hần quản gia vào đầu giờ chiều sẽ về.”

Hoắc Duật Hy ồ một tiếng, xem ra hắn cũng tranh thủ để về sớm để chuẩn bị với cô, thôi thì cô sẽ ngoan ngoãn ở nhà đợi không gọi làm phiền hắn nữa.

Không hiểu hôm nay thế nào cô lại mong ngóng người đàn ông đó trở về như vậy.

Nhưng không phải vì nhớ hắn, mà là vì cô sắp được đi chơi.

Tư Cảnh Hàn ngồi trong buổi đấu thầu, trong lòng có chút nôn nóng, hắn đã xem đồng hồ đến lần thứ năm trong vòng mười phút. Bên trên người chủ trì buổi đấu giá còn chưa công bố, hắn lại phải đợi.

Mao Lập Tát đi ngồi bên cạnh để ý đến hành động của hắn, trong lòng anh thầm suy nghĩ rốt cuộc có chuyện gì mà tổng tài lại gấp gáp đến vậy. Có phải vợ nhà đi sinh đầu mà đứng ngồi không yên.

“Vi sao còn chưa bắt đầu?”

Tư Cảnh Hàn đột ngột hỏi khiến anh a một tiếng, nói khẽ: “À, bởi vì có chút trục trặc nên chủ mảnh đất xin dời lại nửa giờ để công bố kết quả.” Anh nhớ chuyện này đã đề cập qua với hắn rồi mà. Nhìn đến nét mặt nghiêng của Tư Cảnh Hàn, lại nhìn về phía cổ áo của hắn, anh đề nghị: “Tổng tài, hay là anh nhắm mắt tịnh dưỡng một chút, mấy ngày anh cũng liên tục tăng ca, hẳn là đã mệt đi.”

Khuôn mặt Tư Cảnh Hàn hơi lạnh, mấy hôm nay quả thật hắn phải chất chồng công việc để tích thời gian cho chuyến đi với Hoắc Duật Hy, tuy rằng bên ngoài hắn lãnh đạm như không có gì, nhưng quả thật tinh thần chút nặng nề. Chỉ mới đêm qua thôi trở về cũng đã hơn hai giờ sáng, chợp mắt một lát lại phải đi ngay.

Nhưng mà nghĩ đến chuyện ba ngày tới có thể thoải mái dẫn cô đi rất nhiều nơi, hắn lại thấy hưng phấn: “Chuyện tôi dẫn cậu đã hoàn thành hết?”

“Vâng vâng, tổng tài anh cứ yên tâm. Mọi thứ đã chuẩn bị chu đáo, chỉ cần anh đến đó thì tất cả mặc hàng đều giảm 50%.”

Tư Cảnh Hàn gật đầu, nhưng mấy giây lại hỏi: “Cậu chắc chắn ở đó trong ba ngày này sẽ không xuất hiện nơi nào bán kem?”

Mao Lập Tát gật đầu, anh gần như giọng lên thề thốt: “Tổng tài, anh phải tin tôi, tôi đã cho người đi khảo nghiệm, chỉ cần anh đến đó thì các cửa hàng có bán kem đều tạm ngưng hoạt động phục vụ kem hết.”

“Thật sự không đốt pháo hoa được sao?” Tư Cảnh Hàn lần nữa suy tư nhìn về phía Mao Lập Tát. Anh khò khè trong lòng, giải thích lần thứ ‘n’ cho hắn hiểu, “Tổng tài, chuyện này thật sự không được. Bây giờ là mùa đông, hơn cả ba ngày sắp đến ở cổ trấn sẽ có tuyết rơi vào ban đêm nên sẽ không được đâu.”

Anh lần đầu tiên thấy một người muốn bắn pháo hoa vào mùa đông tuyết rơi tầm tã, đã vậy còn vô lý dùng súng bắn người đang buôn bán làm ăn đẹp tiệm, thà rằng bỏ một số tiền lớn ra đền bù tổn thất còn hơn để Hoắc Duật Hy một cây ăn kem vài đồng. Đã vậy còn quá đáng hơn, bắt người ta đại hạ giá tất cả mặc hàng để Hoắc Duật Hy mua với giá rẻ, rồi ngó ngàng sắp xếp mấy gian trò chơi may mắn trúng thưởng để cô đi đến bóc được giải nhất.

Ha ha, đúng là người có tiền suy nghĩ chuyện gì cũng để tiêu tiền mà.

Mao Lập Tát cười, nhưng chẳng mấy vui, vậy mà vừa ngẩng lên nhìn Tư Cảnh Hàn, đôi mắt của anh đã chuyển biến thành sáng quắc: “Tổng tài, hay là để chắc chắn thì tôi và Mạc Doanh sẽ đi theo hỗ trợ, anh thấy thế nào?”

“Được, cậu ở nhà, Mạc Doanh đi.”

“...” Gian thương!

Mao Lập Tát thật muốn hét lên một câu như thế nhưng ngoài mặt vẫn cố gượng cười: “À, tổng tài, tôi đã nghĩ lại rồi, chúng tôi theo sẽ làm phiền không gian riêng của anh, nên tôi và Mạc Doanh đều không đi vậy.”

“Ừ.” Tư Cảnh Hàn giả vờ vô cảm không thêm nhìn ý tứ thật sự của Mao Lập Tát, mà đắm chiêu nhìn về vị trí đáng lẽ Tề Thiếu Khanh nên ngồi ở đó.

Vậy mà anh vắng mặt, chỉ có Thân Hạo Khiêm và Trí Quân đến dự.

“Quý ngài có mặt, thứ lỗi đã phải đợi lâu, và không để làm mất thời gian của quý ngài, buổi đấu thầu của chúng ta hôm nay sẽ bắt đầu sau ba phút nữa.”

Tiếng của người chủ trì thu hút sự chú ý của tất cả người đến dự, Mao Lập Tát cũng ngồi lại ngay ngắn: “Tổng tài, bắt đầu rồi, thật tốt quá!”

Tư Cảnh Hàn vẫn lạnh nhạt ừ một tiếng, trong một khoảnh khắc nào đó hắn nhìn thấy được nét cười trên môi của Thân Hạo Khiêm, anh ấy cũng quay đầu nhìn về phía này, bắt gặp đôi mắt màu lam thì gật đầu một tiếng chào hỏi.

Tư Cảnh Hàn không nói gì, trong đôi mắt mường tượng lại khẩu hình ngôn ngữ trong nụ cười của Thân Hạo Khiêm. Trong lúc mọi người đều chăm chú nhìn về khán đài, hắn chậm đứng lên.

“Tổng tài, có chuyện gì sao?” Mao Lập Tát chưa hiểu có chuyện gì thì Tư Cảnh Hàn đã bước đi: “Về thôi.”

Hoắc Duật Hy nhìn đồng hồ treo tường đã quá ba giờ mà trước sân xe của Tư Cảnh Hàn vẫn chưa thấy.

Chẳng phải nói là đầu giờ chiều trở về rồi sao? Cô chờ mấy giờ rồi, đồ cần dùng cũng đã chuẩn bị xong hết mà hấn chưa về là thế nào?

Tính khí tiểu thư bắt đầu đốt cháy hết kiên nhẫn của cô, cô giận dữ mở điện thoại, ấn số gọi vào điện thoại cá nhân của hấn.

Bên kia rất nhanh bắt máy: [Alo?]

“Anh ở đâu?”

Cô không đầu không đuôi đã hỏi một câu chất vấn như vợ nhà.

Bên kia im lặng không một tiếng động, thậm chí cô còn nghe thấy tiếng thở của hấn: [Đang ở công ty. Chờ tôi lâu sao?]

“Anh còn biết là lâu à?” Đôi mắt của cô linh động liếc qua, nguyền lại: "Hay là anh đang nói dối, có phải anh đang ra ngoài với người phụ nữ nào không? Há? Cho nên mới về trễ?" Cô găt vào điện thoại một mạch như tra khẩu cung.

Tiếng cười khê của Tư Cảnh Hàn vọng vào điện thoại càng khiến Hoắc Duật Hy chối tai: “Cười cái gì chứ? Anh đang ở đâu?”

Tư Cảnh Hàn dời điện thoại sang một bên.

[Tiểu thư Hoắc à, tôi là Mao Lập Tát đây, tổng tài đang họp.]

Lập tức giọng nói của Hoắc Duật Hy tắt lịm, thảo nào lại im lặng đến đáng sợ như vậy.

Bên này phòng họp cũng im lặng như tờ, trở mắt nhìn về phía Tư Cảnh Hàn ngang nhiên nghe điện thoại cá nhân trong phòng họp, đã vậy còn cười đến động lòng như vậy. Không phải buổi đấu thầu thất bại làm hấn bị shock tâm lý rồi chứ?

Mao Lập Tát che mặt lại, hết nói nỗi tổng tài lại phá lệ hết lần này đến lần khác vì Hoắc Duật Hy, Lạc Tư Vũ cũng ngồi bên cạnh, thấy vậy hấn lên tiếng thay người đàn ông chỉ chú ý đến điện thoại kia bảo: “Cứ tiếp tục đi.”

“Vâng, vâng.” Trưởng phòng tài vụ gật đầu như giả vờ, tiếp tục lời phát biểu của mình, nhưng trong lòng lại phát run khi thấy nét ôn nhu của Tư Cảnh Hàn phát ra một cách chối lợi làm ai trong phòng của chao đảo tinh thần.

Hoắc Duật Hy nghe loáng thoáng được tiếng của người đang báo cáo, cô thức thời nhỏ giọng: “Nếu anh bận thật thì tôi không làm phiền nữa, cúp máy đây.”

“Ừ.” Tư Cảnh Hàn nói vậy nhưng vẫn không ấn tắt.

Hoắc Duật Hy bên đây cũng không tắt, hai người thoáng im lặng mấy giây.

“Sao còn chưa tắt?”

“Ừ, chuẩn bị tắt.” Hấn đáp. Nhưng ngón tay vẫn bất động không dập máy.

Cô nhú mày, “Anh tắt máy đi.”

“Em tắt trước đi.”

“Ừ.” Nói vậy, cô tính làm thật.

“Chờ chút.” Hấn lại ngăn cản. Cô lập tức trả lời: “Có chuyện gì sao?”

“Ở nhà chờ tôi về, không được chạy lung tung gây sự.”

“Biết rồi.” Tưởng chuyện gì quan trọng, cứ dặn câu này mãi ý.

“Còn nữa, không được nửa chừng đổi ý, tôi lát nữa sẽ rất nhanh về tới, chúng ta liền xuất phát luôn.”

“Há? Đi liên luôn sao?”

“Ừ.” Hấn đáp: “Được rồi, tôi phải họp tiếp đây, em cúp máy đi, lúc trở về lại nói tiếp.”

Cô à một tiếng, cúp máy.

Đầu dây lập tức mất âm thanh, Tư Cảnh Hàn nhìn điện thoại trong tay đã tắt lịm vẫn không nhúc nhích, không dời tầm mắt đi, tự mình nở một nụ cười, có chút mong đợi.

Những cỗ đông trong phòng hội nghị nuốt nước bọt, đánh mắt nhìn nhau, ai cũng tự hỏi rốt cuộc người nói chuyện điện thoại với tổng tài của bọn họ là ai, vì sao hẳn lại có thể mềm mỏng đến mức đó?

Chẳng lẽ là người phụ nữ trong tấm ảnh nóng lúc trước?

Ồ, nhưng cơ mà hôm nay hình như thư ký riêng của tổng tài vắng mặt thì phải?

Hoắc Duật Hy bên vừa tắt máy, còn chưa kịp định thần vì dáng vẻ ôn nhu của Tư Cảnh Hàn thì bên ngoài có tiếng thông báo từ cổng chính.

Người bên ngoài trực tiếp đi thông báo cho Hàn thúc, thúc ấy lạng người vài giây, nhìn về phía phòng khách rồi khẽ gật đầu phát tay.

Cánh cổng vững như tường thành mở ra, một đường thẳng tắp, một chiếc Lamborghini màu trắng oai vệ chạy vào sân, Hoắc Duật Hy cũng đứng lên xem là ai đến. Bình thường Mặc Lạc Phàm đến thăm đầu phải cầu kỳ thế này đâu.

Khi chiếc xe dừng lại có hai vệ sĩ tiến lên mở cửa, thân ảnh của Tề Thiệu Khanh như một vị thần mang theo ánh sáng và sức mạnh từ trong tranh bước ra, vân đạm phong khinh tiến về phía cô, mùa đông hoa tuyết rơi trên vai anh như tìm chốn ngủ, hôn lên tóc, lên má, lên môi và trên đôi vai rộng lớn.

Trông thấy cô đứng ở cửa, mặc chiếc áo lông cừu và chân váy công chúa màu hồng mềm mại, đang trở mặt nhìn anh trong kính ngạc thì anh mỉm cười thật nhẹ, giọng nói trầm thấp làm tan chảy bất cứ bông hoa tuyết nào vừa rơi xuống:

“Tiểu Hy, anh đến rồi!”

“Anh... anh Thiệu Khanh.”

Hoắc Duật Hy tiến thêm một bước nữa như để nhìn kỹ hơn hình dáng của anh, dường như màu tuyết trắng đã làm nhòe thân ảnh của anh trong mắt cô, khiến cô không sao phân định được bản thân có nhìn lầm hay không.

“Anh Thiệu Khanh?” Cô lập lại thêm một lần nữa như để khẳng định.

Tề Thiệu Khanh không đứng trên sân nữa mà tiến lên bậc thềm, nụ cười của anh ôn nhu, phẳng lặng như cánh lông hồng trôi dạt trên không trung, nhìn cô từ trên xuống dưới hồng hào, đáng yêu như vậy, anh hài lòng cất giọng: “Tiểu Hy, là anh đây.”

“Sao anh lại đến được đây? Vì sao thế?” Hoắc Duật Hy vẫn không kịp thích ứng, ngốc nghếch hỏi.

“Vậy anh không nên đến sao?”

Anh đã bước đến bên cô, mang theo hơi ấm đặt lên má cô một cái chạm khẽ.

Hoắc Duật Hy lắc đầu liên tục, cô cười ra tiếng, cảm giác như người đuối nước nắm được chiếc phao cứu mạng, hoặc như lâu ngày gặp lại người thân xa cách, cô nắm chặt lấy cánh tay của anh: “Không phải, không phải. Anh Thiệu Khanh nên đến chỗ này lâu rồi chứ.”

Trong đột ngột, không biết diễn tả tâm trạng thế nào cho đúng. Cô thật sự không dám tin Tề Thiệu Khanh đang ở đây là chân thật, sự mừng rỡ này không gi che giấu được, lan tràn trong đáy mắt, thấm qua từng chân tơ kẽ tóc khiến cô có nỗi xúc động sắp phát khóc.

“Khụ khụ...”

Tiếng ho khẽ của Hàn thúc phá vỡ bầu không khí của riêng Hoắc Duật Hy và Tề Thiệu Khanh, hai người đồng thời quay lại thì thúc ấy đang châm trà. Trên đôi mắt già cỗi đầy vết nhăn của năm tháng không động lại suy tư gì, hướng về phía Tề Thiệu Khanh trầm giọng: “Tề thiếu gia, thật thất lễ, Tiểu thư của chúng tôi có chút vui mừng nên không để ý lễ nghi, mời cậu qua đây ngồi dùng nước rồi hãy nói tiếp.”

Tuy lời nói của ông đầy khách khí nhưng là một đề nghị không thể chối từ, Tề Thiệu Khanh vâng một tiếng bước qua. Hoắc Duật Hy cũng đi theo ngồi xuống cạnh anh.

Khác với sự vui vẻ quá phần khích của cô, anh vô cùng bình tĩnh, đỡ lấy tách trà Hàn thúc đưa cho: “Cảm ơn Hàn thúc.”

“Hôm nay thiếu gia chủ đích là đến thăm Tiểu thư?” Hàn thúc thu tay về, khẽ hỏi.

Tề Thiệu Khanh không giấu giếm, anh xoa đầu Hoắc Duật Hy:

“Vâng, cũng đã lâu rồi không gặp.” Kể từ hôm anh đánh nhau với Tư Cảnh Hàn thì quả thật chưa lần nào gặp lại, khoảng thời gian này như đã mấy năm, thật sự là lâu như vậy.

“À, lần trước còn ở Canada con đã ghé thăm bác Mặc, cũng gặp qua Lạc Tư Vũ và Mặc Lạc Phàm” Nói đoạn, anh nhìn Hàn thúc: “Sau đó thì gặp thêm vài người nữa.”

Hàn thúc đã hiểu, trong lời nói của anh đã thông báo mục đích cuối cùng của chuyến đến thăm ngày hôm nay, ông cười đôn hậu, gật gù đầu: “Thiếu gia mấy năm ở nước ngoài trưởng thành lên không ít, càng lúc càng giống Tề lão gia khi trước.”

“Hàn thúc đã quá khen, so với người năm xưa cũng ở tuổi con thì còn nhiều điều thua kém” Anh khiêm tốn nói một câu. Hàn thúc khá hài lòng cười, vỗ vỗ lên vai của anh như bậc trưởng bối tán thưởng hậu sinh:

“Được rồi, nếu đã là đến thăm tiểu thư thì ta không làm phiền hai con nữa. Từ từ nói chuyện, lão già này ra ngoài vườn hoa một chuyện, hả?”

Bây giờ thì Hoắc Duật Hy luôn ngẩn ngơ mới có cơ hội lên tiếng: “Vâng ạ, Hàn thúc đi thông thả.”

Hàn thúc chậm rãi đứng lên, “Được, thúc biết rồi. Tiểu thư con cũng phải ngoan, cùng Tề thiếu gia nói chuyện, ta dặn nhà bếp đem lên ít điểm tâm”

“Vâng ạ, con cảm ơn.” Hoắc Duật Hy cười tí mắt nhìn Hàn thúc, ông cũng âm áp nhìn cô, từ từ ra ngoài.

Tề Thiếu Khanh nghe tiếng bước chân đã mất, anh không vội nhìn Hoắc Duật Hy, mà nhìn một lượt phòng khách căn biệt thự rộng lớn, từ bày trí đơn giản đến tiểu xảo cầu kỳ, đều phù hợp với tính cách của chủ nhân của nó.

Chủ đích không hướng vào cái rộng lớn mà nhắm đến cái tinh tế.

Hoắc Duật Hy mở lời trước, cô có rất nhiều chuyện muốn nói với anh: “Anh Thiếu Khanh, vì sao anh đột ngột lại đến thăm em vậy, trước đây không phải như thế?”

Nghe cô hỏi, Tề Thiếu Khanh đặt tách trà trong tay xuống, đôi bàn tay rộng lớn nâng lên chạm vào má của cô, đôi mắt mang đầy tình cảm: “Anh đến thăm em, xem em sống có tốt không? Tiểu Hy, vậy em sống có tốt không?”

Hoắc Duật Hy cụp mắt, không cần nghĩ đến những ngày tháng êm đẹp vừa qua với người đàn ông kia, cô đáp: “Không tốt.”

“Vậy anh đưa em đi, bây giờ.” Tề Thiếu Khanh không hề vòng vo, anh nói thẳng.

“Sao cơ?” Hoắc Duật Hy thật sự bất ngờ, cô không nghe lắm chứ. Hiểu được suy nghĩ của cô, Tề Thiếu Khanh lại bổ sung: “Tiểu Hy, anh tìm thấy Mộc Tích rồi.”

Hàn thúc cùng Tiểu Mễ đi đến vườn hoa, so với sự bình thản của ông thì cô có chút không kiên nhẫn: “Hàn thúc, có cần gọi điện cho thiếu chủ hay không?”

Cắt bỏ một nụ hoa tulip đã héo, Hàn thúc lại cắt thêm một nụ nữa, “Không cần.”

Dù Tư Cảnh Hàn trở về thì đã sao, mọi chuyện càng thêm rắc rối, huống hồ Tề Thiếu Khanh đã ở đây thì chứng tỏ người đang chiếm ưu thế là anh chứ không phải Tư Cảnh Hàn.

Tiểu Mễ thật không hiểu làm sao, cô đã cố lắm nhưng cứ lỡ tay làm hư một số nụ hoa vừa mới mọc. Hàn thúc trong thấy cũng không nói gì, bởi vì chính ông cũng có chút khó xử. Nhìn về hướng phòng khách của căn biệt thự, ông không biết những ngày kế tiếp đây những nụ hoa này có còn kịp để người khác ngắm hay không?

Nhất là khi bão tuyết cứ đột ngột kéo tới không báo trước, không do dự.

Thúc ấy lần nữa nhìn xuống, trong tay lại có thêm một chồi non đã héo tự bao giờ.

Tư Cảnh Hàn vội khoác áo lên, găng tay hần còn chưa kịp mang đã đẩy cửa phòng làm việc đi ra ngoài.

Mao Lập Tát chạy theo phía sau như chạy giặc, nói gấp: “Tổng tài, anh đừng vội như vậy, chỉ mới có 8 giờ thôi, hay là hãy dùng bữa tối trước rồi hãy về biệt thự. Từ sáng đến giờ anh cũng chưa ăn gì.”

Sắc mặt của Tư Cảnh Hàn khi nghe đến lời của Mao Lập Tát thì càng trầm trọng, thế nào đã là 8 giờ tối. Không biết Hoắc Duật Hy ở nhà có giờ mất nóc chưa?

Mao Lập Tát thấy hần chẳng thèm nghe lời mình nói thì thở dài. Chưa từng thấy người nào cố chấp như vậy, họp liên tục mấy giờ liền không ăn, không uống chỉ vì tranh thủ về nhà kịp lúc đi chơi với ai kia. Đã vậy còn kéo theo trên dưới công ty tăng ca đến giờ này mới được giải tán, người ta còn chưa ra khỏi phòng thì hần thân là tổng tài đã ra khỏi nhà xe.

Đứng trong đại sảnh nhìn ra, Mao Lập Tát thấy bản thân bị hất hủi vô cùng, anh nhớ rõ ràng là mình được đi cùng xe với tổng tài mà, thế nào bây giờ lại đứng chỗ này ngáp gió đông?

Ồ, chẳng lẽ anh lại phải khắc khổ đứng ven đường để bắt taxi nữa? Không! Anh không muốn! Anh muốn đi xe thương vụ cơ!

“Bị bỏ lại rồi à?”

Bất thành linh, Mạc Doanh từ phía sau đi đến vỗ lên vai của anh. Lập tức bắt được chiếc phao cứu mạng, anh ấy quấy đuôi đáng thương:

“Đúng vậy, Mạc Doanh, tôi không có xe, lại vừa đói vừa khát, làm thế nào đây?”

“Hừ, chẳng biết. Đáng đời anh!” Ai ngờ cô giật phắt tay ra, vô tình đi mất.

“...”

Tư Cảnh Hàn lái xe thẳng vào sân, hần không còn tâm tư để chạy vào ga ra nữa, vội đẩy cửa bước ra, dưới trời gió tuyết đi vào cũng không thấy lạnh.

Vừa thấy hần Hàn thúc đã bước lên: “Thiếu chủ, cậu đã về.”

Tư Cảnh Hàn gạt đầu, nhìn một lượt trong phòng khách để tìm bóng dáng Hoắc Duật Hy nhưng chẳng thấy đâu khiến hần lấy làm lạ: “Thúc, Hoắc Duật Hy đâu rồi?”

“Tiểu thư đang ở trên phòng ngủ.”

Mi tâm của Tư Cảnh Hàn tỏ vẻ nghi hoặc, sao hôm nay cô nhóc đó lại ngoan thế nhỉ?

Sẽ không vì hần về trễ mà nổi giận trốn vào phòng rồi chứ.

“Vậy con lên tầng trước.” Hần thông báo một tiếng như thế liền sai bước vội lên tầng, nhưng hần chưa đi được mấy bậc thang Hàn thúc đã bổ sung: “Thiếu chủ, lúc chiều cậu Tề có tới chơi.”

Bước chân của Tư Cảnh Hàn lập tức khựng lại, nắm tay cửa hần đặt trên tay vịn thoáng cái cứng đờ, khẽ nhìn Hàn thúc một cái, ông cũng nhìn về phía hần, gạt đầu.

“Cạch.”

Cửa phòng ngủ mở ra, Tư Cảnh Hàn mang theo hơi lạnh bên ngoài tiến vào nhưng bên trong không có thêm động tĩnh nào cả.

Ánh đèn trong phòng rất mờ, từ khoảng cách nhìn Tư Cảnh Hàn chỉ thấy bóng lưng của Hoắc Duật Hy đứng bên cửa sổ nổi bật trên nền ánh sáng.

“Sao không bật đèn lên?” Hần cời tây trang vắt sang một bên rồi đi về phía cửa cô, nhưng cô không trả lời, vẫn nhìn ra cửa. Tuyết rơi dày hơn nữa rồi.

Tư Cảnh Hàn cứ như không nhìn ra thái độ của Hoắc Duật Hy đối với mình không tốt, hần cúi người từ phía sau ôm lấy cô, nhỏ giọng: “Sao hôm nay ngoan vậy?”

Đôi mi của Hoắc Duật Hy quật một cái, muốn đẩy hần ra nhưng không được. Cô mới lên tiếng:

“Anh buông ra.”

Tư Cảnh Hàn không buông, đem cô đến trước mặt, kiên nhẫn: “Tôi về trễ nên không vui sao? Được rồi, bây giờ chúng ta xuất phát được không?”

“Tư Cảnh Hàn...”

“Ừ.”

“Tôi không đi nữa.”

Nghe cô nói, Tư Cảnh Hàn cười nhẹ: “Được rồi, không phải chỉ là về trễ thôi sao, em giận dỗi cái gì? Đừng mè nheo nữa, tôi thay quần áo rồi chúng ta xuất phát.”

“Tư Cảnh Hàn, tôi không phải đùa.” Hoắc Duật Hy lập lại, giọng lạnh ngắt: “Chắc anh cũng biết buổi chiều anh Thiếu Khanh đến đây?”

Tư Cảnh Hàn nhướn mày làm như không: “Thế sao?”

“Anh ấy nói, anh ấy tìm thấy Mộc Tích rồi, tìm thấy cậu ấy rồi!”

Bây giờ bàn tay đang đặt trên vai cô mới buông xuống, người đàn ông nhìn ra cửa, hỏi lại: “Thì thế nào?”

Hoắc Duật Hy nhìn hần qua nét mặt nghiêng: “Còn là thế nào, đến giây phút này chúng ta thế nào cùng nhau...”

“Vì sao không được? Hoắc Duật Hy, em đã hứa với tôi, em sẽ không thất hẹn.” Tư Cảnh Hàn nhìn cô, trong ánh mắt của hần mang rất nhiều khát cầu: “Em không được thất hẹn.”

“Tư Cảnh Hàn, còn quan trọng nữa sao?”

“Tại sao không?” Hần nắm tay cô kéo trở lại phòng, gấp gấp hướng cửa chính đi ra: “Chúng ta đi, bây giờ sẽ đi. Không cần chuẩn bị.”

Hoắc Duật Hy bị hấn kéo lê đi nhưng chưa đến cửa cô đã dùng hết sức bình sinh giật lại cánh tay của mình, đẩy hấn ra thật xa, chán ghét thét lên: "Buông tôi ra!"

23/3/2019

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87-1: Cái giá của sự bội ước (1)

Chương 87 - 1: Cái giá của sự bội ước. (1)

Tư Cảnh Hân mất thăng bằng lùi ra phía sau mấy bước, đến khi thân người va vào góc giường thì mới khựng lại.

Sau đó, giữa hai người là một khoảng cách và một sự im lặng đến đáng sợ.

Hoắc Duật Hy nhìn hấn, chỉ thấy hấn cúi nhìn mũi giày của chính bản thân. Cô xoay mặt đi hướng ra cửa sổ.

Người đàn ông bất động, tầm mắt hướng về đôi giày da của mình, cả giày hấn còn chưa kịp thay đã vội lên đây tìm cô, nhưng hình như cô không hề giống hấn, một điểm nóng lòng cũng bằng không. Cô muốn nói với hấn cô không đi với hấn nữa, tâm tư của hấn sắp sửa hoài công.

Nhưng không vì vậy mà hấn tức giận, ngoài sự tưởng tượng của cô hấn lại nhẫn nại vô cùng, xem như không có chuyện gì xảy ra, thậm chí mang theo cả ý nuông chiều cất giọng:

"Được rồi, tôi không kéo là được chứ gì. Đừng giận dỗi, nếu em không muốn đi bây giờ thì sáng ngày mai hãy đi cũng được." Nói đến đây hấn xoay người, dùng mấy giây rồi hướng phía phòng thay quần áo đi vào: "Tôi thay đồ trước, em nghỉ trước đi."

Rõ ràng hấn cố tình làm lơ thái độ này của Hoắc Duật Hy, nhưng cho dù là vậy cô tuyệt nhiên không muốn bỏ qua: "Tư Cảnh Hân, chẳng lẽ anh không hiểu, ý của tôi không phải là không muốn xuất phát vào lúc này, mà tôi sẽ không đi cổ trần nữa! Sẽ không đi chuyến này nữa!" Gần như cô phải hét lên để hấn hiểu cho bằng được quyết định của mình, cũng khẳng định cô không muốn đi với hấn nữa.

Bóng lưng của Tư Cảnh Hân dừng lại, nhưng hấn không nhìn cô, qua một thoáng mới cất giọng nhàn nhạt: "Rút lại lời vừa nói đi. Vừa rồi xem như là em đang bốc đồng, tôi chưa nghe thấy gì cả."

Khác hấn với thái độ của hấn thì cô không đủ kiên nhẫn: "Tôi không hề bốc đồng, lời nào tôi nói cũng là sự thật. Tư Cảnh Hân, nếu anh Thiếu Khanh đã giành lại được Tiểu Tích từ tay anh thì chẳng còn lý do gì để tôi ở bên cạnh anh nữa, anh biết mà!"

Đúng! Hấn biết rõ điều này chứ, vậy nên khi cứu được cô từ tay Mục Đương hấn luôn tranh thủ thời gian để ở cạnh cô nhiều hơn, nuông chiều, dung túng cho cô, chưa lần nào dám câu gắt, chỉ sợ làm mất đi mối quan hệ hòa hợp giữa hai người.

Lần trước ở chợ đêm hấn nghĩ là bản thân có thể buông tha rồi, đem đó trở thành kỷ niệm vui cuối cùng của hai người.

Nhưng không, Hoắc Duật Hy lại bắt hấn hứa hẹn, bắt hấn hứa cùng cô đến cổ trần một chuyến nữa làm hấn một lần nữa tham luyến những giây phút bình yên khi ở gần cô, mà trăm phương nghìn kế, gượng ép để dành ra một chuyến đi nữa. Rồi hết chuyến đi này, khi đã có được tận cùng của những niềm vui hấn mới cam tâm từ bỏ.

Hấn hy vọng như vậy, mong chờ như vậy, chỉ muốn kết thúc hết thật sớm những công việc để trở về nhà cùng cô kéo vali đi ngay, đến cổ trần, nơi đó hấn không cần bận lòng vì một lý do nào nữa, có thể cùng cùng cô thoải mái đi bộ đến khi mệt mỏi, cô đi không nổi nữa hấn sẽ cõng cô.

Chốn đó hấn không cần đề tâm tiêu tiết, không cần phải lạnh lùng, hay tàn nhẫn với bất cứ một ai, hấn có tự do để cưng chiều cô hơn những gì cô muốn. Và những nụ cười của cô, hấn để dành cất lại... ở trong lòng, để sau này mỗi lúc hấn một mình chợt nghĩ, tâm hồn hấn không phải cô đơn.

Chỉ vậy thôi, một chuyến đi, hấn thừa nhận... là cuối cùng.

Cho nên, hấn không thể để cô như vậy mà đi, mà khước từ hấn. Không vào phòng thay đồ nữa, mà lần nữa hấn tiến về phía cô, nâng bàn tay trái lên vuốt ve làn da mịn màng như da em bé của cô: "Bé Duật ngoan, đừng vội nói như vậy được không, chúng ta có thể từ từ thương lượng mà." Thật nực cười, khi một người luôn độc đoán như hấn phải hạ giọng nói một câu gần như là khẩn cầu.

Nhưng nực cười đến đâu hấn cũng đã làm, và không hề hối hận.

Hoắc Duật Hy lạnh lùng gạt tay của hấn ra, cô bạo gan hơn so với ngày thường rất nhiều, đôi mắt màu hổ phách như thiêu rụi tất cả những hoa tuyết

ngoài cửa sổ: "Chúng ta còn có gì để mà thương lượng, chẳng phải đã rất rõ ràng sao, bao nhiêu lâu nay cũng đã đến lúc tôi phải rời đi rồi. Chỗ này của anh, tôi không ở được nữa, từ lâu cũng không còn muốn ở."

Bên ngoài trời vẫn mặc tình đổ tuyết, cũng giống như không khí trong chính căn phòng ngủ này, lạnh lẽo đến thấu xương. Tư Cảnh Hàn dịch mũi giày, giọng hắn nghe ra chút bất đắc dĩ: "Cho dù thật sự là vậy đi chẳng nữa em vẫn không thể theo tôi đi một chuyến này sao? Chỉ ba ngày thôi."

"Thế thì có ý nghĩa gì không? Tư Cảnh Hàn, anh nói cho tôi biết đi! Một chuyến đi chơi vô nghĩa thì có ích gì cho anh, giữa chúng ta không yêu đương, không quyến luyến. Anh có Bảo Bối của riêng mình, một kỷ niệm với tôi, có lẽ anh cũng không cần thì tại sao nhất định phải đi?!"

"Em đã hứa sẽ không thất hẹn, dù giá nào." Tư Cảnh Hàn lần nữa nhắc nhở, lời hứa hẹn của cô.

Hoắc Duật Hy không phủ nhận: "Phải, tôi đã từng nghĩ như vậy, nhưng cho đến bây giờ thì anh không còn lý do gì để ràng buộc tôi nữa, tôi đã là con người có tự do thì lời hứa này còn có ý nghĩa gì? Tôi thật sự không còn đủ nhẫn nại để cùng anh chơi trò mèo vờn chuột nữa rồi, tôi mệt rồi, cho nên Tư Cảnh Hàn, tôi sẽ rời đi."

Cô muốn vùng ra khỏi đôi tay của hắn nhưng trong vô thức Tư Cảnh Hàn càng gia tăng sức lực, kéo cô về phía mình:

"Bây giờ em chưa thể đi." Cố gắng nhẫn nại hết mức có thể, hắn không thể làm gì khác hơn là ôm cô chặt trong lòng, chỉ có như vậy cô mới không gãy giữa được. Hắn có cảm giác chỉ cần mình sơ hở một chút thì cô cứ như cánh hoa trong tay bị gió cuốn bay đi mất, không trở lại đời hắn bao giờ.

Đừng như vậy, đột ngột như vậy hắn không muốn.

Trong hơi thở của Hoắc Duật Hy bắt đầu thấm nhuần mùi hương thuốc về người đàn ông, má cô áp vào vòng ngực rộng lớn kia có thể tưởng tượng nghe được từng nhịp đập vững vàng của trái tim hắn, tiếng đập ấy làm tai của cô đau rất.

Hắn cúi người tựa cằm trên vai cô, một chút bất lực thoáng qua đôi vai rộng lớn: "Xem như niệm tình những ngày tốt đẹp vừa qua, cùng tôi đi hết ba ngày này, sau đó tôi không bao giờ ép buộc em thêm điều gì nữa."

Không phải Hoắc Duật Hy không nghe ra ưu tư trong giọng nói của hắn, nhưng là... cô không hề đau lòng mà trên đôi môi lúc này hắn không thấy được một nét hững hờ đến vô cảm.

Tư Cảnh Hàn, anh đây là động lòng tôi sao? Hay anh đang diễn cho tôi xem màn một đáng rung động và tin rằng tôi sẽ động lòng?

Đường đường là chủ nhân của 'Vong', là đại tổng tài của Tư thị tài phiệt cũng biết dụng chiêu lạc mềm buộc chặt lên người cô? Chỉ là cô không còn ngốc nghếch để tin vào những cái bẫy chết người này nữa đâu.

"Anh thừa nhận rồi sao? Tư Cảnh Hàn..." Cô đẩy vai của hắn, để hai người đứng cách nhau một khoảng: "Anh thừa nhận Tiểu Tích không còn trong tay anh nữa, anh cũng không còn lý do để ép tôi lệ thuộc vào anh, tôi có thể rời khỏi đây bất cứ lúc nào?"

Hắn nhìn cô, không nói gì, không khẳng định cũng không phủ nhận.

Hoắc Duật Hy cười khê: "Không ngờ, cũng có một lúc như vậy..." Nghĩ đến lời Tề Thiếu Khanh đã nói, lòng của cô càng thêm chua chát, thì ra hắn sắp không thể quản cô nữa rồi cho nên mới vội vàng bán đi, dễ dàng như vậy trả cô cho Tề Thiếu Khanh, còn hắn cũng thu được một món lợi với cái giá rẻ bèo.

"Hoắc Duật Hy, em nghe tôi nói..." Tư Cảnh Hàn không biết được những suy nghĩ trong lòng của cô, có một lúc muốn phân trần nhưng cô cắt ngang.

"Không cần!" Cô đẩy nghiêng tất cả những thứ thuộc về hắn, bao gồm giọng nói đầy từ tính kia. "Tư Cảnh Hàn, tôi hận anh!"

Bất chợt vừa dứt một lời này, cô liền chạy một mạch vụt ra ngoài, xuống cầu thang, bỏ trốn. Tư Cảnh Hàn không ngờ đến sự tình đột ngột nảy sinh, lúc định thần lập tức gấp gáp đuổi theo.

"Hoắc Duật Hy, em đứng lại!"

Nhưng cô nào nghe lời hắn, cứ như một cái mũi khoan lao đầu về phía trước hết bậc thang này lại đến bậc thang kia.

Trong phòng khách không có Hàn thúc, không ai ngăn được nên đôi chân của cô chạy càng nhanh. Tuy vậy, dù cô có chạy thế nào cũng không bằng bước chân của người đàn ông, vừa đến chỗ bàn trà hắn đã vươn tay bắt được cô.

Bộ dạng ghét bỏ này của cô khiến lòng ngực của Tư Cảnh Hàn tê buốt, hắn ôm lấy cô, trấn an: "Bé Duật ngoan, đừng nháo, đừng nháo."

Nhưng cô vùng bước đi, đôi tay của Tư Cảnh Hàn như một gọng kim giữ cô lại, sự kiên nhẫn của hắn đều dùng hết cho cô: "Bé Duật... xem như tôi xin em, đừng chạy nữa. Một lần duy nhất, trong cuộc đời này tôi hạ mình xin em, cùng tôi qua hết ba ngày này, được không?"

"Không đời nào!" Lời này của Hoắc Duật Hy nhẹ tênh, nhưng đầy kiên định: "Anh thì có tư cách gì để cầu xin tôi, vốn dĩ giữa chúng ta không tồn tại một ân tình nào hết. Cơ hồ trong mấy năm qua, anh đối với tôi từng tàn nhẫn, từng vô tình thế nào chẳng lẽ anh đã quên? Đã thế thì anh lấy tư cách gì để bắt tôi cho anh cơ hội, trong khi anh có từng cho tôi một hy vọng nào hay không?!"

Tur Cảnh Hàn gật đầu: "Được, là do tôi sai, chỉ cần em cùng tôi đến cổ trấn, sau ba ngày này em muốn tôi đền bù thế nào cũng được."

"Anh nói thật chứ?"

Ở phía sau, hân vẫn đang ôm lấy cô, trong phút xúc động nhất thời, hoàn toàn bị cảm xúc chi phối, hân không hề do dự gật đầu.

"Nếu tôi muốn lấy mạng của anh thì sao?"

Tur Cảnh Hàn khẽ cười, hôn lên tóc của cô, mon trón vành tai của cô thích thú, hân trong giây phút này hân như Chu U Vương từng mê muội Bao Tự, vì một nụ cười của hồng nhan mà không tiếc giang sơn: "Đều cho em."

Hoắc Duật Hy bất động, đôi mắt của hân nghiền để xem lời nói của hân có bao nhiêu là chân thật. Hân cúi đầu thấy đôi môi của cô mỉm cười nên nghĩ là cô đã hài lòng, khóe môi của hân cũng nướn lên, "Được rồi, không nháo nữa, bây giờ tôi cùng em lên tầng chuẩn bị lại vài vật dụng cần thiết rồi xuất phát."

Hân chủ động xoay người, vội vàng kéo tay cô đi, chỉ sợ thêm chút nữa cô sẽ đổi ý. Một người như hân lại phải lo được lo mất chỉ vì một cô công chúa tính tình bướng bỉnh Hoắc Duật Hy. Tuy nghĩ vậy nhưng đôi môi mỏng xinh đẹp không giấu được một nụ cười thỏa mãn.

Chỉ là nụ cười đó của hân không duy trì được bao lâu thì Hoắc Duật Hy đã giật phắt bàn tay ra khỏi hân, ở phía sau cô hướng về bóng lưng dài lừng thững kia, vô tâm vô phẩy, dùng chính bộ dạng lúc trước hân đối với mình:

"Sống với người mình không yêu, không thương dù một phút, hay một giây thì cũng đầy đau khổ, huống hồ là lãng phí ba ngày cho loại người như anh. Cho dù có là bố thí thì tôi cũng thấy tiếc!"

Thân thể cao lớn của Tur Cảnh Hàn thoáng run lên, hân nhìn về phía trước không tiêu cự, bàn tay còn duy trì động tác nắm lấy tay của cô dừng trên không trung thật lâu, cuối cùng cũng đánh hạ xuống, vì hơi ấm đã không còn nắm bắt được nữa.

Hân không thể làm ngơ như không nghe, không biết gì nữa. Cô là muốn ép hai người đi đến chân tường, ép hân phải cháy hết sự kiên nhẫn. Tàn nhẫn bắt hân rạch bỏ lớp vỏ ôn nhu. Và vì vậy, giọng nói lúc này của hân không còn mang theo hơi ấm hay bất cứ nuông chiều nào nữa, thay vào đó là chút lạnh không thể diễn tả rõ bằng lời:

"Cho nên cứ như vậy Tề Thiếu Khanh vừa đến thì em liền rời đi, không cần bận tâm suy nghĩ?"

"Không được sao?"

Nhìn ngoài cửa sổ tuyết rơi đã lấp kính những cột đèn khiến ánh sáng phai mờ như hy vọng sắp vụt tắt, hân xoay người đứng đối diện với cô, một lần nữa hỏi:

"Hoắc Duật Hy, chẳng lẽ những vui vẻ đã qua giữa chúng ta một chút em cũng không nhớ? Một chút cũng không động lòng, cứ thế bỏ đi như chưa từng tồn tại?"

"Động lòng?" Cô trào phúng lặp lại, nhìn thẳng vào đôi mắt màu lam của hân, vô tâm: "Anh xứng để tôi động lòng sao?"

Khuôn cằm của Tur Cảnh Hàn cứng lại, răng nanh đánh vào nhau ken két, hân không dần được cảm xúc sấn tới một bước dài nắm chặt bả vai của cô. Lực của hân khiến cô đau cứ ngỡ như vỡ vụn, nhưng cô không kêu, cũng không khóc, quật cường nhìn hân chống trả.

"Tôi hỏi em lần cuối, rốt cuộc em có chịu theo tôi đi cổ trấn hay không?"

"Dù có chết tôi cũng không theo anh." Đôi mắt của Hoắc Duật Hy cũng y hệt ngọn lửa cháy, làm bóng màu lam đại dương trong mắt Tur Cảnh Hàn.

"Em biết cái giá của việc thất hẹn với tôi là gì không? Đừng quên lúc trước tôi nói đã nói gì với em."

Lời hân nói thì hân sẽ làm được, câu nói lúc còn ở văn phòng vẫn vang vọng bên tai cô: Nếu em dám thất hẹn, tôi sẽ không tha cho em.

Nhưng lúc này Hoắc Duật Hy không còn thấy sợ, "Thà rằng bị anh đánh chết còn hơn để anh bán tôi thêm một lần nào nữa!"

"Em nói gì?"

"Ha... Không hiểu?" Cô cười, nhưng nụ cười ấy khô khốc không chứa đựng vui buồn: "Tur Cảnh Hàn, chính tôi mới là người cần hỏi, hôm nay anh bán được tôi với cái giá nào rồi?"

"Em lặp lại lần nữa. Rốt cuộc em muốn nói cái gì?"

"Không nghe rõ sao? Tôi hỏi anh, tôi hôm nay đã được anh bán với cái giá nào rồi?!"

Đôi đồng tử của Tur Cảnh Hàn thoáng qua chấn động, "Hoắc Duật Hy, em nói bậy gì đó, tôi khi nào bán em đi?"

Hoắc Duật Hy lắc lắc đầu, tiếng cười của cô mang theo chút đau đớn: "Còn không phải? Tur Cảnh Hàn, hôm nay dự án ở thành Tây anh thất bại, anh là

muốn dùng tôi để đối lấy nó! Đối lấy công trình anh đang đầu tư với Tề Thiếu Khanh!"

Gân xanh trên trán của Tư Cảnh Hàn nổi lên, giọng nói của hắn lạnh tanh, chất vấn: "Là Tề Thiếu Khanh nói với em? Nên em liền tin cậu ta?"

Hoắc Duật Hy không nhìn vào mắt của hắn, giọng của cô bỗng vụt nhỏ lại, mềm mại và bất lực: "Anh Thiếu Khanh sẽ không bao giờ gạt tôi. Người luôn lừa gạt tôi bằng những ôn nhu, ngọt ngào giả dối chỉ có anh mà thôi Tư Cảnh Hàn."

Bàn tay của Tư Cảnh Hàn đặt trên vai của cô xiết lại, hắn vẫn nhìn chằm chằm khóa lấy cô. Không biết từ đâu cô lại có thêm được dũng khí, khi lần nữa nhìn đến hắn thì chỉ còn quyết tuyệt:

"Cho nên vờ diễn dịu dàng trước giờ của anh đến đây kết thúc được rồi, vì có thêm nữa cũng chỉ làm tôi thấy buồn nôn mà thôi!"

"Hoắc Duật Hy, đủ rồi! Em ngậm miệng lại cho tôi!" Cuối cùng thì Tư Cảnh Hàn cũng giận dữ quát lớn ra lệnh, hắn không hay như vậy, nhưng mỗi lần như vậy thì bảo lớn nhất định đổ bộ.

Chỉ là Hoắc Duật Hy không phải người hay ngoan ngoãn, hắn càng như vậy cô càng muốn chống đối. Mặc kệ đau đớn trên bả vai cô cười đầy chế nhạo, nụ cười ấy đủ rạch đứt da mặt của một kẻ nào: "Bị tôi nói đúng nên anh tức giận sao? Tư Cảnh Hàn, anh diễn cũng hay thật, vai nào cũng được, lạnh lùng được thì cũng ôn nhu được, tàn nhẫn được nhưng vẫn có thể đối trá bằng dịu dàng. Anh nói đi, anh khoảng thời gian qua đột ngột tốt với tôi là vì cái gì, chẳng phải là để sử dụng vào lúc anh cần thiết, để anh đối phó nhà họ Hoắc hay sao? Tôi và Na Mộc Lệ có khác gì nhau, họa chăng là vì tôi được giá hơn cô ta thôi!"

"Tôi nói em im miệng em không có tai sao?" Mâu quang của người đàn ông hung hăng nhú lại, tâm tình đã cực kỳ xuống dốc.

"Tôi không im! Tôi phải nói, anh đã bán tôi cho người khác rồi thì anh còn tư cách gì để quản thúc tôi!" Cô hét lên, y hệt một con cọp nhỏ cổ mình chống trọi với tử thần. Lòng cô cũng vụn ra từng mảnh, cảm giác đau đớn lan tràn khi biết được Na Mộc Lệ không hề lừa mình, cô một ngày nào đó cũng bị hắn bán đi!

Dĩ nhiên Tư Cảnh Hàn vô cùng không hài lòng, có chút thô lỗ: "Em dựa vào đâu mà nói tôi làm, cho tôi minh chứng? Còn nói không được thì đừng trách tôi!"

Đôi mắt của Hoắc Duật Hy bây giờ trở nên trong suốt, long lanh và không còn sợ sệt, thậm chí là chất vấn thái độ của người đàn ông quyền uy trước mặt: "Vậy anh giải thích thế nào chuyện đầu thầu ở thành Tây? Anh đã giải quyết thế nào, anh nói cho tôi biết đi, anh cùng các cổ đông trong tập đoàn họp đến giờ này là dùng cách gì để giải quyết?"

Vậy mà lúc này Tư Cảnh Hàn lại im lặng, không nói gì, chỉ nhìn cô.

"Không giải thích được?" Cô hừ một tiếng, cười chua chát nhìn ra ngoài cửa sổ, vẫn là màu tuyết đỏ, vô hồn.

Lực đạo của người đàn ông thoáng nhẹ đi nhưng vẫn giữ chặt vai cô không rời: "Từ lúc nào em để ý đến việc làm của tôi ở công ty đến vậy, tôi giải quyết thế nào em có tư cách gì để chất vấn?"

"Đúng, tôi không có tư cách hỏi, còn anh thì không thể trả lời. Cũng như nhau thôi, phải không?"

Đôi giày của Tư Cảnh Hàn thu lại một bước, để cô đến gần mình hơn, gần như là má kề má, và cho đến lúc này cô mới nhìn thấy vực sâu bao phủ trong đôi mắt màu lam kia, bây giờ thì hắn không quát, tiếng nói đủ từ tính và nhẹ nhàng để nhấn chìm cảm xúc của đối phương: "Hoắc Duật Hy, nếu tôi nói mình không có thì sao? Em có thể tin tôi một lần không?"

Cô nhìn hắn, không nói nhưng dường như qua ánh mắt đã nói hết thành lời.

Cô không tin!

Hơi thở của hắn nhẹ nhàng đập lên má của cô, phải dùng mấy giây nhìn cô mới lựa chọn hỏi một câu khác: "Em tin tưởng Tề Thiếu Khanh đến như vậy?" Phải, cô tin Tề Thiếu Khanh đến như vậy sao? Cô và hắn cùng nhau biết nhau năm năm, hắn chiều cô, dung túng cô không phải ngày một ngày hai, cô cũng từng ở trong lòng hắn dựa dẫm đủ điều, vậy bây giờ trong một thoáng, vì một câu nói của một người đàn ông khác, cô buộc tội hắn đối trá. Buộc tội những ngày tháng tốt đẹp đã qua là kết quả của một màn kịch ưu tú.

Trong mắt cô, hắn là một kẻ đáng kinh tởm thế sao?

Trong mắt cô, rốt cuộc hắn là cái gì? Hắn còn rẻ đến nỗi không bằng một câu nói của kẻ khác!

Quả thật, không có một sự ngoại lệ nào cả, Hoắc Duật Hy còn tuyệt tình hơn hắn nghĩ, dường như cô chỉ muốn mỗi lời thốt ra đều khiến hắn tổn thương đến cực cùng: "Tôi tha bị anh ấy lừa dối còn hơn tin tưởng vào một kẻ dễ tiền như anh!"

Lực đạo trên tay của Tư Cảnh Hàn lập tức di chuyển, tay trái của hắn bóp chặt lấy cằm của cô, khiến nhất thời giọng nói của cô vì đau mà không phát ra được nữa, có cảm giác chỉ cần hắn dùng thêm chút sức nữa thì chỗ xương hàm bị hắn bóp lấy ấy sẽ vụn ra. Lúc này thì không gian trong căn phòng yên tĩnh thoáng cái đã yên tĩnh, chỉ còn lại hơi thở âm hàn của hắn quấn quanh và làn hơi độc của cô đang khó khăn phát ra vì đau đớn.

"Hoắc Duật Hy, sự nhẫn nại của tôi có giới hạn, em đừng cố tình chọc vào, biết không?" Lời cảnh cáo đó được rít qua từng kẽ răng và tuyệt nhiên không

cho trái ý, đó gần như là giới hạn cuối cùng của hấn rồi và thực sự hấn đang phải kiềm chế bản thân rất nhiều lần để còn giữ đủ bình tĩnh.

Trái hấn với sự nhẫn nhịn của hấn, Hoắc Duật Hy cố tình chọn một điểm đau của đối phương mà liên tục nhắm vào, không hề kiêng dè, thậm chí là thách thức bảo:

"Nếu tôi vẫn muốn phạm vào thì anh sẽ làm gì tôi? Đánh tôi hay giết tôi? Nhưng dầu thế nào thì tùy anh! Chỉ là tôi nói cho anh biết, bây giờ và sau này dù bất cứ giá nào tôi cũng không tin anh!"

Hai cánh tay của Tư Cảnh Hân lập tức nâng lên, gần như là dùng hết sức lực lao về phía trước. Theo phản xạ tự nhiên, cô nhắm chặt mắt lại chờ một cơn đau thấu ruột gan từ đôi bàn tay to lớn, đầy sức mạnh ấy.

"Phịch."

Nhưng chờ mãi chỉ thấy lồng ngực và trái tim của cô đánh vào đầu đòn khi va phải một bức tường bằng thịt người rắn chắc.

"Hoắc Duật Hy, đừng như vậy. Rút lại những câu nói đó đi, tôi sẽ xem như chưa nghe gì cả, chúng ta lại sẽ giống như những ngày qua, cùng nhau vui vẻ đến cổ trấn với tôi đi, tôi sẽ thương em, sẽ không làm em đau, chỉ cần em đồng ý với tôi... Tôi nhất định không làm em đau mà! Em ngoan được mà."

Tư Cảnh Hân thu chặt vòng tay, ôm cô trong ngực, cô nhỏ bé đến mức làm người ta đau lòng. Hấn không muốn làm cô phải đau, vì vậy hấn đành cầu xin. Lần đầu tiên trong cuộc đời hấn cầu xin ông trời, hãy ban cho hấn một kỳ tích, hãy làm cho cô gái trong lòng hấn đổi ý, dù chỉ một chút nhưng cô ngoan ngoãn hơn, để hấn không phải làm cô đau đớn.

Hấn không muốn tận tay mình phải thô lỗ với cô, hấn không muốn!

Đột ngột thái độ của hấn thay đổi như vậy chính Hoắc Duật Hy cũng thấy bất ngờ, thân thể cô không cử động nhìn về phía khung cảnh sau lưng hấn. Nếu như cô chưa từng biết đến câu chuyện của ba mươi năm về trước, chưa từng có buổi chuyện trò với Tề Thiệu Khanh hôm nay thì có lẽ cô giờ khắc này cô đã động lòng, có lẽ cô sẽ không đẩy hấn ra, lòng cô cũng sẽ sống dậy chứ không phải nguội lạnh thế này.

"Anh thôi đi, Tư Cảnh Hân, tôi đã nói rất rõ ràng rồi, anh không cần diễn ôn nhu với tôi, tôi tuyệt đối không để anh lợi dụng để đối phó Hoắc gia đâu! Cho đừng tốn thời gian nữa, hoặc bây giờ anh thả tôi đi, hoặc là anh giết chết tôi như anh muốn!"

Hơi thở của người đang đề trên vai của Hoắc Duật Hy dừng lại, nhưng hấn tuyệt nhiên không buông cô ra: "Không phải như vậy, bé Duật ngoan... đừng nói dối, em đang giận dữ mà thôi, chỉ cần ngủ một giấc ngày mai thức dậy em sẽ bình tĩnh, thì sẽ không nói vậy nữa..."

Lần này thì cô dùng sức đẩy mạnh lồng ngực của hấn ra, "Tư Cảnh Hân, anh biết không, giữa chúng ta chưa từng có bắt đầu, nên có kết thúc hay không đối với tôi đều như nhau mà thôi. Dù anh có dịu dàng hơn thì cũng thế, anh có khuôn mặt giống với Từ Mặc thế nào thì cũng thế, trong mắt tôi anh mãi mãi cũng không bằng một Tề Thiệu Khanh! Mà sự dơ bẩn của linh hồn anh chỉ làm ô uế khuôn mặt thánh khiết, lương thiện thuộc về Từ Mặc anh hiểu chưa?!"

Tư Cảnh Hân bị đẩy ra, bước chân lùi lại hai bước, một lần nữa cả thân thể cao lớn cứ thế tùy tiện đập vào một cạnh ghế nào đó hấn cũng không biết. Trong yên lặng hai cánh tay buông thõng bên hai bên đùi, sau đó hấn mới nâng tay lên sờ khoe môi, hơi nghiêng đầu để nhìn về phía cô.

Cô nhận ra, trong đôi mắt của hấn không còn là sự nhẫn nại khi này, không còn là nét ôn nhu dùng để dỗ dành, đôi mắt hấn lúc này đượm sương mù và đầy chết chóc, giống như đây mới là con người thật của hấn, và hấn đã tháo xuống lớp vỏ thiên thần vừa rồi.

Vỡ kịch đã kết thúc, hấn không thuyết phục được cô nên đành trở về với con người thật của mình, tàn nhẫn, máu lạnh. Giọng nói cũng vì thế xa cách mười phần, thay đổi đến nỗi cô không còn kịp nhìn thấy bóng dáng thật bị thương vừa mới lướt qua, nhưng chỉ khi như vậy, như chính bây giờ thì cô mới tin đây là Tư Cảnh Hân thật sự.

"Chỉ có một buổi chiều mà xem ra thay đổi không ít nhỉ? Coi bộ có Tề Thiệu Khanh chống lưng nên em rất yên tâm." Lời này của hấn mang theo châm biếm, xoáy sâu lấy cơ thể nhỏ nhắn đứng tiêu điều ở đó của cô.

"Đừng dài dòng, tôi không còn thừa hơi sức cho anh đâu."

"Nên là Bé Duật của tôi không thích chơi trò ôn nhu với tôi nữa sao?" Hấn vừa hỏi vừa tiến về phía cô, giọng nói vô cùng êm tai và mỉa mai, đến nỗi có thể độc chết con mối ngay khoảnh khắc ấy. "Nói xem, Tề Thiệu Khanh vừa đến, em vui đến mức độ nào?"

Hoắc Duật Hy nhìn hấn, ánh mắt khinh thường: "So với ở cạnh anh trước kia thì vui hơn gấp trăm, gấp nghìn lần!"

Bàn tay phải của Tư Cảnh Hân ở trên không trung dừng lại mấy giây rồi hạ xuống nâng cằm cô lên, "Muốn thoát khỏi tôi như vậy là để trở về với anh ta? Hay em yêu luôn anh ta rồi?"

Câu hỏi này của hấn dường như đã hỏi đúng trọng tâm, đôi mày thanh tú của Hoắc Duật Hy lập tức nhíu lên: "Không phải tôi từng nói rồi sao, tất cả tình yêu của tôi dành cho Từ Mặc đều sẽ thu hồi, tình yêu sau này của tôi chỉ dành cho một người đó là anh Thiệu Khanh, dù không yêu, cũng phải yêu!"

"Phụ nữ, vậy lúc em ở dưới thân tôi rên xiết, gọi tên tôi bằng hơi thở dốc cũng là yêu Tề Thiệu Khanh à?" Hấn cuộn tròn cô trong hơi thở của mình, tàn nhẫn gợi nhắc, nhưng... so với hấn cô còn tàn nhẫn hơn:

"VẬY anh có biết, so với việc ngoài miệng gọi tên anh thì trong mặc niệm tôi đang nhớ ai hay không? Là Tề Thiếu Khanh đó. Trong tâm trí của tôi lúc đó là vóc dáng của anh ấy, mùi hương thuộc về anh ấy, giọng nói, nhịp thở tất cả đều của Tề Thiếu Khanh, nếu không nghĩ như vậy... nếu không nghĩ người ở phía trên tôi là anh ấy thì có lẽ tôi đã không chịu được kinh tởm mà nôn ra rồi!"

Lời của cô vừa dứt thì bức tường thành cuối cùng của Tư Cảnh Hàn cũng đổ ngã, mặt hắn tái xanh, đôi môi vì tức giận mà mím lại thành một đường thẳng tắp. Sức lực trên bàn tay cũng không khống chế được, nắm tóc của cô về phía sau, gần như muốn đem cô nghiền nát dưới sức mạnh của mình.

Hoắc Duật Hy vì đau đớn trên đỉnh đầu mà nhỏ nước mắt, nhưng cô không kêu thành tiếng, rất quật cường.

Tư Cảnh Hàn cúi đầu nhìn vào mắt cô, đôi mắt của hắn đầy tơ máu, tưởng như chỉ thêm chút nữa hắn sẽ đem cô ra lăng trì. Nhưng tất cả những thứ đó đều không đáng sợ bằng lời nói tiếp của hắn, hắn cười, hắn đã cười như vậy vào lúc này. Nụ cười ấy phải làm kẻ khác không rét mà run, mỗi chân tơ kẽ tóc của cô đều phải căng thẳng hết mức để đón chờ.

"Hừ, quả nhiên đàn bà của Hoắc gia đều là 'điểm' cao cấp, có thể nằm dưới thân đàn ông khác để tỏ tường về người tình. Có phải hay không Hoắc Duật Hy..." Hắn tiến gần thêm một bước, nghiêng người gần như sắp hôn lên cánh mũi của cô, lạnh buốt thì thầm: "Cô cũng muốn dùng thân thể dơ bẩn đã bị tôi chơi qua vô số lần này để trở về với Tề Thiếu Khanh, để cùng anh ta yêu đương say đắm. Nhưng mà... nếu anh ta không ngại bẩn, thì tôi cũng sẵn sàng tặng đi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thế Yếu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87-2: Cái giá của sự bội ước (2)

Chương 87 - 2: Cái giá của sự bội ước. (2)

"Thích..."

Lòng của Hoắc Duật Hy trong khoảnh khắc tưởng đau như chết, nỗi đau đó đủ để chi phối tất cả những giác quan khác. Mang theo cái giá lạnh của đêm mùa đông và lòng người đang tê buốt vì đau, nên nó dễ dàng khoét sâu và tận cùng nội tâm và phân chia tất cả các cảm xúc, mọi ý thức phải đổ dồn về phía lời nói của người đàn ông và tận hưởng hết cảm giác của sự tổn thương.

Nhưng cô cũng tự khinh thường chính bản thân mình, khinh thường vì bản thân đã đau lòng vì loại người như hắn!

Cô luôn bảo rằng tâm tư của mình đã chết, từ lâu đã không còn phải đau đớn vì người đàn ông Tư Cảnh Hàn. Và mới chỉ lúc vừa rồi thôi, đáng về hắn bị thương đến cỡ nào cô còn vô tình không nhận đến, vậy mà bây giờ hắn vừa nói câu tàn nhẫn cô đã bị tổn thương. Đã đau đớn và đang chết lịm, héo mòn cảm xúc.

Cô cũng không hiểu được mình nữa, càng chán ghét bản thân bị người đàn ông này chi phối cảm xúc. Cô chỉ cho phép mình làm hắn đau chứ không chịu nổi việc hắn dám buông lời giầy vò trái tim mình.

Có thể cô đã quen, quen với cách sống được hắn nuông chiều, quen với những ngày êm đẹp vừa qua, cho nên bây giờ khi trở về thực tại, khi hắn thôi không đeo trên người lớp vỏ thiên thần cô lại bị động, và đau đớn khi bị vũ nhục.

"Hừ..." Cô đột ngột cười rộ khiến Tư Cảnh Hàn nhíu mày, khuôn mặt cô ngẩn nhìn hắn bây giờ lạnh tanh không nhiệt độ, trong đầu cô chợt nghĩ đến thời gian trước kia hai người cũng từng như bây giờ, nhưng lúc đó vì Mộc Tích cô có thể e dè tất cả, chịu thiệt không than, dù hận cũng không oán.

Nhưng còn bây giờ, cô không còn vương bận nào nữa cả, họa chăng hắn đang dùng thân phận của con trai Tư Cảnh Uyên thì cô chính là con gái nhà họ Hoắc, nhân danh hai dòng tộc tàn sát lẫn nhau, thế thôi.

"Tư Cảnh Hàn, gái điểm cũng còn có đẳng cấp riêng. Còn anh, một thương nhân lỗi lạc, bên ngoài cao cao tại thượng thế nào, thì cuối cùng cũng là hạng dùng điểm mình nuôi để đổi lấy danh vọng mà thôi. Rốt cuộc phụ nữ nhà họ Hoắc chúng tôi là điểm hay đàn ông nhà họ Tư các người thích dùng đàn bà với người khác?!"

"Huych!"

"Hừc..." Hoắc Duật Hy đau đớn kêu một tiếng, cả người chao đảo không phân biệt được phương hướng. Còn Tư Cảnh Hàn thì đứng ở một bên, thờ ơ trong cơn giận dữ.

Gân xanh trên tay hắn cuộn cuộn nổi lên, bàn tay đẹp đẽ bây giờ gò ghề những thứ cơ bắp đầy sức mạnh, hắn quật mạnh cô xuống ghế salon bên cạnh, nếu không làm vậy thì vừa rồi hắn nhất định đã cho cô một tát tai.

Hắn khom người vô lấy cô, ấn vào một góc trên cái ghế salon, gần giọng: "Đúng là không sợ chết, Hoắc Duật Hy, cô đừng quên, dù thế nào cô cũng đang ở trong tay tôi, có cứng miệng thì cũng là cô chịu thiệt!" Đôi mắt càng thêm hung tợn xoáy lấy cô, cô đau, động tác hắn cũng không nhẹ lại, thậm chí còn nặng tay hơn.

"Tôi không ngại yêu đương với cô một chút nữa đâu!"

Hoắc Duật Hy cắn răng chống tay đẩy lồng ngực rắn như đá trước mặt, nhìn hắn tức giận cô lại thêm đắc chí, bỏ qua bản thân chịu khổ, cô không nhún nhường: "Nếu anh không ngại làm thế thân cho một kẻ khác thì tùy anh, tôi cũng không đủ sức chống trả. Nhưng là Tư Cảnh Hàn, anh phải nhớ lần này thế thân anh làm không phải là Từ Mặc mà anh tạo ra, mà là Tề Thiếu Khanh, người mà tôi sau này có thể tôi sẽ lấy làm chồng!"

"Cô câm miệng cho tôi!" Tư Cảnh Hàn gần như là rống lên, trong ánh mắt đã bốc cháy một ngọn lửa ghen hờn như bão dữ.

Hoắc Duật Hy thì cười đến nước mắt cũng chảy ra, thành từng giọt trong suốt to bằng hạt đậu lăn xuống như sương đêm rơi rụng, vừa tinh khiết vừa lạnh lùng: "Nhìn xem, đáng về anh bây giờ y hệt một con thú bị thương, bị người ta chọc đến chỗ đau liền sinh ra phản nộ. Chắc chắn... Tư Cảnh Hàn, anh đừng yêu tôi đó, bởi vì tôi sẽ vì kinh tởm mà không muốn sống nữa!"

"Rắc."

Khớp tay của Tư Cảnh Hàn hung hăng xiết lại, vẻ mặt càng thêm trầm trọng, âm u, đôi môi hắn mím chặt, hơi thở đập nặng lên má của cô, chăm chăm nhìn về người phụ nữ dưới thân mình, rất lâu, rất lâu cũng không nói gì.

Hoắc Duật Hy tưởng như hàng thế kỷ trôi qua, cuối cùng Tư Cảnh Hàn cũng có phản ứng. Nhưng không phải là một hành vi vũ lực man rợ nào, mà lòng ngực của hắn run nhẹ, và đôi môi lại cười như không cười:

"Tôi đang suy nghĩ... Tôi đang suy nghĩ xem, trên người cô có điểm gì đặc biệt mà tự tin đến nỗi cho rằng bản thân đáng được tôi yêu?" Đến đây hắn lại áp sát vào người cô hơn, đảo đôi mắt phượng rồi vén sợi tóc con bám trên môi của cô xuống, vờn về một cách dịu dàng:

"Nhưng ngoại trừ gia thế tốt một chút ra thì cô cũng chỉ là loại phụ nữ tùy tiện kéo đàn ông lên giường. Từ Mặc cũng vậy, tôi cũng vậy, và sau này còn có Tề Thiếu Khanh, có lẽ cô cũng dùng sự phóng túng mình học được từ tôi... câu dẫn anh ta, để anh ta phục tùng và chấp nhận người phụ nữ chạm vào ai cũng có thể động tình."

"Nói bậy! Tư Cảnh Hàn, anh không được nói nữa." Hoắc Duật Hy thét lên cắt đứt lời của hắn, nếu như không phải bị hắn chế trụ thì chỉ vừa rồi thôi cô đã vung tay tát thật mạnh vào khuôn mặt tuấn lãng đó rồi.

"Sao, không nghe nổi?" Hắn cười rộ, nụ cười của ác quỷ chôn u linh: "Vì tôi nói đúng sự thật, cô ở dưới thân người cô hận đến mức nào còn có thể vờ eo, sao trước kia tôi không nghĩ, Bé Duật của tôi cũng dám dẫm không kém những cô gái ở hộp đêm nhỉ? Nếu nghĩ thế có lẽ tôi đã hưng phấn hơn nhiều."

"Câm thú! Tư Cảnh Hàn, anh là tên đê tiện!"

"Đê tiện?" Tư Cảnh Hàn nhếch môi, hắn kéo tóc cô, đôi môi dán lên mặt cô phun hơi thở đượm sương, lạnh đến cực độ: "Phải, tôi đê tiện, vì cô không đáng để có được sự dịu dàng lúc trước nữa rồi!"

Thấy hắn thay đổi động tác, cô kinh hãi che chắn tay ở trước ngực, đề phòng: "Anh muốn làm gì?"

Hắn không trả lời mà đứng dậy, trong phút đó tán lờ cô đi ra cửa, dặn với vệ sĩ canh cửa: "Đến khi tôi cho phép thì bất cứ một ai cũng không được vào biệt thự!"

Hoắc Duật Hy ngẩn người nhìn hắn trở lại, sợ hãi trong cô dâng lên tột độ, cô từ sa lon không ngừng lùi lại, đến khi không trốn chạy được nữa, cô thét lên: "Tư Cảnh Hàn, anh đừng quên, bây giờ tôi không còn là súng vật của anh nữa, nếu anh dám làm gì tôi Tề Thiếu Khanh nhất định không tha cho anh!"

Lời nói của cô đủ trọng lực để làm lung lay ý chí của bất cứ kẻ nào, nhắc đến tên của Tề Thiếu Khanh không ai không nể qua ba phần, người phụ nữ của Tề gia cho dù là ăn gan trời kẻ khác cũng không dám nghĩ tới. Chỉ là người trước mặt Hoắc Duật Hy vốn không phải là kẻ nào khác mà chính là Tư Cảnh Hàn, thân phận của hắn đủ khiến bản thân hắn kiêu hãnh mà ngổ ngược, hướng hồ điệp nhạy cảm của hắn lại là ghét bị sự uy hiếp kìm chân mình. Nhưng cô lại cố tình chọc vào điểm mẫn cảm đó, gần như khơi dậy hoàn toàn sự hoang dã trong con người hắn.

"Vậy sao? Vậy để tôi xem anh ta bây giờ đến cứu cô bằng cách nào. Hoắc Duật Hy, ngu ngốc nhất của cô hôm nay chính là không bỏ trốn theo Tề Thiếu Khanh, mà còn ở lại đây để cho tôi làm trò tiêu khiển. Thế thì đừng trách tôi đê tiện, có trách thì trách cô quá tự tin vào năng lực tên đàn ông của mình!"

"Không, buông tôi ra! Anh buông tôi ra! Anh không có quyền chạm vào tôi! Tôi sẽ kiện anh!" Cô trong đường cùng tung quần muốn dùng lý lẽ để bảo vệ chính mình, đáng tiếc Tư Cảnh Hàn như con ngựa đứt dây, không hề lo lắng bất cứ trở ngại nào, cứ lao về phía trước một cách ngạo nghễ.

"Thế thì kiện đi, để tôi xem người nhà họ Hoắc thế nào lại biết con gái của mình là từng dưới thân tôi than khóc cầu xin." Dứt lời, hắn thô lỗ tách hai chân của cô ra, ở trên sàn cứ như vậy một đường tiến vào.

"Ga..." Hoắc Duật Hy thét chói tai, gần như sắp ngã khụy xuống, cố gắng chống hai tay trên sàn, nhưng cô gần như đau sắp phát ngất, bên tai chỉ còn lại tiếng 'ong ong' và những âm thanh đập người cuồng dại của hắn.

Thế nào lại ra thế này, cô không muốn như vậy!

"Thả ra... Đồ cảm thù!"

Cô rít lên cắn hận, nhưng càng như vậy Tư Cảnh Hàn càng thô lỗ, hấn ấn mạnh cô xuống sàn, một tay khác lại kéo ngược một đùi của cô về phía sau mình, bạo ngược luật động.

"Hoắc Duật Hy, để tôi xem cô có thể tài giỏi đến mức đem thân thể bản thiêu này về gặp Tề Thiếu Khanh được không!"

Hắn không còn kìm giữ bất cứ một tâm tư nào, trong khoảnh khắc này đây lòng hắn chỉ còn lửa giận. Sự căm giận ấy thiêu đốt tất cả những lý trí và thành quả bình tĩnh hay kiên nhẫn mà bình thường hắn vẫn dựng lên.

Cô không yêu hắn, cũng không sao, cô không tin hắn, hắn có thể hiểu được, nhưng cô lại so sánh với người đàn ông khác, chà đạp tất cả tâm tư của hắn dành cho cô, xem nó rề rúng không đáng một đồng.

Mà cô... thật sự đã bội ước, vì người đàn ông khác mà bội ước.

Cô hết yêu Từ Mặc rồi, hắn cũng không còn hy vọng gì nữa. Hắn chỉ có khuôn mặt này là giống với Từ Mặc, vậy mà cô không còn yêu hắn.

Ừ thì không yêu, cô sẽ không còn quyến luyến, không còn tiếc nuối khi chẳng được nhìn thấy khuôn mặt của Từ Mặc nữa. Rồi cô sẽ nhanh chóng lãng quên, chỉ cần rời khỏi hắn, cô sẽ lãng quên, dù sớm dù muộn, lòng cô sẽ không còn hình dáng của hắn trong tất cả ký ức!

Hắn đã từng mâu thuẫn rất nhiều, vừa muốn cô quên đi cái người tên là Từ Mặc - mối tình đầu của cô, nhưng đồng thời cũng muốn nhớ đến khuôn mặt của hắn, vì chỉ có như vậy cô mới thấy tiếc nuối khi rời xa Tư Cảnh Hàn. Bởi vì cô sẽ không còn được thấy hình dáng người cô yêu thêm một lần nào nữa.

Nhưng tất cả đã hết rồi, cô yêu người khác mất rồi, không phải Từ Mặc, và hắn đối với cô lúc này cũng chỉ bằng không.

Hoắc Duật Hy bò đi được một đoạn, vẫn chưa có sức đứng lên, giữa đôi chân đang run lẩy bẩy những thứ khiến cô kinh tởm lại trượt dài xuống đùi.

Tư Cảnh Hàn đứng ở đó, áo sơ mi hắn còn chưa cởi, chỉ có khóa quần là hơi lộn xộn, khuôn mặt trắng trẻo không một xúc cảm, trông đôi mắt hắn chỉ có hình bóng Hoắc Duật Hy đang bò trên sàn tìm chỗ tựa muốn đứng lên.

Cô gấp như vậy là muốn chạy trốn hay sao, muốn trốn khỏi hắn, và rời khỏi đây?!

"Soạt."

Hắn tiến một bước dài, đến bên cô. Cái bóng rộng lớn của hắn che mất ánh sáng càng làm cô thêm hoảng loạn, muốn tránh đi nhưng hắn giữ quyền chủ động, vừa vuron tay một cái đã bắt được cô.

"A... Anh muốn làm gì? Tư Cảnh Hàn, buông tôi ra!"

"Phụ nữ, cô muốn trốn? Không có cửa đâu! Biết điều mà ở lại thì tôi mới thương yêu mà dịu dàng được." Hắn vừa nói vừa đẩy cô ngã trên salon, thân hình cao lớn thuận thế đè lên, bàn tay trái mềm mại vuốt ve khuôn mặt đỏ bừng vì giận dữ và con hoan ái vừa đi qua, giọng nói tỏ vẻ tiếc nuối nhưng ánh mắt hoàn toàn rét buốt.

Đôi môi của Hoắc Duật Hy vì hoảng sợ mà run lẩy một cách vô thức, cô chỉ có thể thốt được một câu để tự trấn an bản thân, để không bật khóc trước mặt hắn. "Anh Thiếu Khanh nhất định sẽ đến cứu tôi, nếu anh dám vi phạm ước định với anh ấy, anh ấy sẽ không tha cho anh."

Tư Cảnh Hàn cười như không cười, hắn bình thản tháo cúc áo sơ mi, không vội để nói với cô. Cho đến khi lồng ngực tinh trắng mơ hồ ẩn nấp trong áo đã lộ rõ hắn mới chuyển vị trí đôi tay đến trước vạt váy của cô, nhàn nhả lần mò tìm kiếm dây rút.

"Nói xem, cô tin chắc hắn và tôi có ước định bằng giấy tờ sao? Thật ngây thơ, Hoắc Duật Hy, đàn bà cuối cùng cũng chỉ là đàn bà, quá dễ tin người." Hắn tặc lưỡi tiếc thương, cúi đầu hôn lên những giọt nước mắt to như hạt đậu, đầu lưỡi như con rắn không xương liếm cạ thứ vị mặn đắng đó mới hải lòng.

Nhưng so với sự dịu dàng đó, ánh mắt hắn chỉ còn tàn nhẫn, đến cả giọng khàn khàn đầy trầm thấp cũng trở nên đáng sợ vô cùng, sẵn sàng giết chết bất cứ con mồi nào đang vùng vẫy. Và cô chính là con mồi sắp chết đó.

"Hoắc Duật Hy, cô biết không, so với việc trả cô cho Tề Thiếu Khanh để đổi lấy mảnh đất, thì tôi lại nghĩ dùng cô tặng cho ông chủ của mảnh đất còn dễ thương lượng hơn nhiều. Đến lúc đó, chắc hẳn anh Thiếu Khanh của cô chẳng những buông bỏ mảnh đất mà còn sẵn sàng tặng cho chúng tôi một khoản ích lợi không nhỏ để đổi lấy cô đó."

Hồ hập của Hoắc Duật Hy trở nên không thông suốt, nghẹn ở cổ: "Tư Cảnh Hàn, anh dám?"

"Có gì mà không dám? Nhưng nói thế nào cũng thật trùng hợp, lúc cô đến thành Tây với tôi, ông chủ mảnh đất kia thế nào vừa thấy đã ưng mắt, lúc đó tôi còn nghĩ chơi cô còn chưa đủ chán, nên một mực chối từ."

"Nhưng bây giờ lại khác, Hoắc Duật Hy, so với việc bán cô với giá rẻ mà còn phải nhìn sắc mặt của Tề Thiếu Khanh, thì làm ăn với ông chủ mảnh đất tôi được món hời rồi. Chẳng vì lý do gì để kén cá mà chọn canh cá!"

"Bi ổi! Tư Cảnh Hàn, anh nhất định sẽ chết không từ tế!"

Không ngờ, có nằm mơ cô cũng không ngờ trong lòng Tư Cảnh Hàn sớm đã có tính toán, không phải ngày một ngày hai mà từ lâu đã chuẩn bị tất cả đường lui cho mình, hẳn đã chuẩn bị tất cả để bán cô với cái giá cao nhất!

Cô hận! Cô hận hận tận tim gan, cô hận vì sao trên đời lại có loại người như hắn tồn tại! Hận cuộc đời cô vì sao lại gặp phải hắn, để cô phải chịu giày vò đến thế này?!

"Suyt, đừng nguyên rủa, chừa sức một lát để còn rên rỉ biết không? Chúng ta còn rất nhiều thời gian để nói chuyện với nhau mà!" Hắn nở nụ cười tà ác, kéo trôi tất cả vãi vốc trên người cô xuống, nơi thân bí nào đó sớm đã ướt át sau trận kịch liệt vừa rồi, bây giờ thì chẳng chút ngại ngần phơi bày trước đôi mắt như dã thú của hắn. Cô không tự chủ được mà lùi lại, hắn càng tiến tới, cô lùi đến tay vịn thì đã đường cùng, lúc này hắn mới vươn tay bắt lấy hai đùi của cô kéo ngược lại.

Càng rờ nhìn một lượt cơ thể của cô, sau đó hừ giọng khinh thường: "Không cần giả vờ thẹn thùng, cơ thể của cô, những chỗ cô chưa đụng đến tôi cũng đều chạm qua cả rồi, cần gì phải giả thanh cao. Rách nát như cô, phóng túng thế nào không phải tôi không biết."

Đôi vai của Hoắc Duật Hy run rẩy, sắc mặt càng tái đi, cô biết, một khi Tư Cảnh Hàn đã trở mặt thì hắn sẽ không tiếc lời tổn thương, nhưng đến mức độ này thì cô không thể nào chịu được, cô là con gái Hoắc gia, có đủ tôn nghiêm và kiêu hãnh của một dòng tộc quyền thế, không thể để cho bất cứ kẻ nào khinh bạc!

Nên khi Tư Cảnh Hàn vừa cúi người xuống, cô lập tức kéo lấy tóc của hắn, khuôn hàm dùng sức ngoạm lấy khuôn mặt mà cô hận thấu tim.

Bởi vì cắn vào vùng mặt của hắn nên cô không giữ được tư thế đó lâu đã bị hắn mạnh bạo kéo ra. Tuy vậy, dấu răng sâu hoáy đó cũng đủ khiến làn da trắng mịn của Tư Cảnh Hàn rỉ máu, cô không hề nương tay, thậm chí chỉ cần thêm một chút sức nữa có khi vị trí trên mặt kia đã mất đi một miếng thịt.

Sắc mặt Tư Cảnh Hàn lạnh đi vài phần, rồi tối sầm, rít khe: "Phụ nữ đáng chết, giỏi lắm." Nhưng hắn cũng chưa từng sờ vào vết thương, cứ thế nắm lấy tóc của cô, thô lỗ kéo lên tăng.

"A... Buông ra!"

Hoắc Duật Hy vì đau đớn mà giãy giụa, hắn lại càng dùng sức, kéo lê cô trên những bậc thang, đầu gối của cô không khách khí đập vào các bậc thang, cây trụ, cảnh tượng có chút dã man.

Và thật chất, đây là cường bạo!

Đến ngoắc cầu thang của tầng hai, Tư Cảnh Hàn dừng lại, ném cô xuống đất cạnh cái bình hoa đời Thanh to lớn, ngạo mạn: "Đừng kêu, chúng ta sẽ từng chút, từng chút một tận hưởng các vị trí khác nhau trong căn biệt thự này, có lẽ sẽ rất thú vị đấy!"

"Tư Cảnh Hàn, anh là đồ bệnh hoạn!"

Hắn cười thêm u ám, quỳ gối giữa hai chân cô, bàn tay trái chế trụ hai cổ tay của cô về phía trước, một tay phải còn lại lần mò xuống phía dưới, giữa hai đùi nơi khu vườn bất mắt: "Rồi tôi sẽ cho cô thấy thế nào mới là bệnh hoạn thật sự, tận hưởng đi!"

"Rắc."

"A..."

Lập tức vị trí ở vùng eo của cô truyền đến cơn đau quặn quặn, xương cốt nơi đó dường như sắp chồng lên nhau làm cô thống khổ thét ra tiếng, trong khoảnh khắc đó ý thức đột ngột mất đi, phía trước trở nên tối đen như mực và rồi lịm tắt.

"Huych uyech."

Cho đến khi mơ hồ tỉnh lại thấy mình đã ở trong phòng ngủ, cô mới hiểu cảm giác vừa rồi là bị ném lên giường một cách không thương tiếc.

Thì ra cô vẫn còn sống, "Hur..."

Cô muốn trở mình để thở nhưng phát hiện tay chân không còn chút sức lực, và khắp nơi đều đang đau đớn khôn cùng.

Tư Cảnh Hàn đã lên giường, hắn cũng không còn một chút quần áo, lấy một chút vật dụng khó hiểu theo, có cả nến, bật lửa, và thất lung.

Thấy cô trừng trừng mắt nhìn mình nhưng hắn không nói được gì, chỉ khẽ cười, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt trắng xanh của cô, thay đổi hoàn toàn thái độ và giọng điệu, tỏ vẻ trấn an và dịu dàng tuyệt đối:

"Bé Duật ngoan, đừng sợ, chỉ là chơi một chút SM, có lẽ sẽ khiến em hồi tâm chuyển ý, không muốn rời khỏi tôi nữa..."

Trái tim của Hoắc Duật Hy trong khoảnh khắc này sắp vọt ra khỏi cổ họng. Hắn nói gì?

Hắn muốn làm gì cô?

Hắn muốn làm trò trò bệnh hoạn trên người cô để thỏa mãn bản tính điên rồ của hắn?!

Một nguồn sức mạnh cực đại bỗng trở lại trong người của Hoắc Duật Hy. Cô muốn bỏ trốn, nhất định phải thoát khỏi đây nếu không nhất định sẽ bị hắn tra tấn đến chết mà thôi!

"Chạy đi đâu đó, cuộc vui còn chưa bắt đầu mà?" Tư Cảnh Hàn cười như không cười, vẻ mặt khoan khoái nhìn con mồi đang run lẩy bẩy, giãy giụa kịch liệt trong sự tuyệt vọng.

"Tư Cảnh Hàn, anh là kẻ điên!" Hoắc Duật Hy thét lên, nhưng hắn đã tóm lấy cánh tay của cô, dùng dây thừng trói vào góc giường.

Hắn lại hôn thâm tình lên môi của cô, nhưng hơi thở của lạnh ngắt khiến cô thoáng rung mình. Trên mặt hắn, vết máu từ đầu răng đã khô lại, nổi bật như một hình xăm. Hắn tắc lưỡi tỏ vẻ thương tiếc, vân vê giữa hai chân của cô, "Nói đúng lắm, tôi sắp điên lên vì cơ thể này của cô rồi. Hoắc Duật Hy, nói đi, phải làm sao đây? Tiếp theo phải làm gì để trải qua đêm dài này đây, tôi thật rất mong chờ phản ứng của cô đó."

Dứt lời, hắn véo mạnh vào đùi non phía trong của cô xem như là một mớ đầu nhỏ nhỏ cho chặng đường chinh phạt lâu dài. Hoắc Duật Hy đau đớn bỏ nhào về phía trước, nhưng tay đã bị trói lại khiến cô không thể di chuyển, chỉ biết quẫy đạp tránh đi bàn tay của hắn.

"Đồ hết rồi này." Sự tiếc thương vô hạn trong lời nói của Tư Cảnh Hàn giờ đây đối với Hoắc Duật Hy mà nói vô cùng châm biếm, nó khiến cô phần hận đến đỉnh điểm, nếu có con dao trên tay bây giờ thì cô nhất định liều mạng với hắn, tuyệt đối không để hắn đùa bỡn, khinh bạc mình thêm một phút, một giây nào.

"Cầm thú! Anh nhất định chết không yên thân."

"Chắc chắn... Chút hơi tàn còn dư này của cô có phải nên dùng để ngâm nga lúc tôi mất tay thì sẽ tốt hơn không? Đừng lãng phí, vì người nguyên rủa tôi như vậy cũng đã nhiều rồi, mà tôi vốn nghĩ để như vậy cũng tốt, khi chết rồi linh hồn cũng không cô độc, chỉ ít sẽ có người còn nhớ, còn nhắc về tôi." Hắn cười tà mị, nụ cười như đen tối y màn đêm.

Sau đó, Hoắc Duật Hy không nhớ nhiều nữa, chỉ biết đau đớn lan tràn qua từng tế bào, giữa đùi cô đầy những dấu răng non và tơ máu, lôm nhôm những vết bông đỏ từ sáp đèn cây và cả vết xước của đầu thất lưng bằng kim loại.

"Hức..." Cô thờ không được chỉ có thể kêu một quãng khó nhọc để duy trì hô hấp, đầu óc dường như đã mất đi ý thức cơ bản nhất. Từng tiếng sột soạt khi hắn cời trói đôi tay của cô cho đến những lúc phải trở mình, cô dường như nghe xương khớp của mình đang vỡ vụn!

"Huych."

"Rầm!" Chiếc đèn ngủ trên bàn rơi xuống đất, lún lổn rồi chọt lu mờ. Hoắc Duật Hy bị đẩy lên thay thế vị trí của nó, cô úp sấp người không cử động được.

"Một chút hăng hái cũng không có thì tôi vui với ai đây?" Phía sau Tư Cảnh Hàn không hài lòng vỗ vỗ lên mông của cô, nắm đầu tay nổi bật khiến vùng da non rất đau, nhưng cô không kêu, càng không có sức kêu, chỉ có nước mắt lăn rơi xuống đất.

Trong lúc mơ màng, cô cảm giác hình như lúc này có một thoáng gián đoạn, không biết Tư Cảnh Hàn đã khoác áo choàng rồi đi đâu. Cô mê mết thiếp đi, đến khi quay trở lại trong tay hắn có cầm một cái lọ nhỏ bằng thủy tinh có kiểu cổ dài và nhỏ dần về phần miệng, một loại chất lỏng nằm trong đó có màu sắc bất mắt mà cô không biết tên.

Hắn đến bên mép giường, kéo cô ngồi dậy tựa vào lòng mình cứ như điều khiển một con rối bằng dây, rồi mở nắp cái lọ đưa đến bên mũi của cô: "Có phải rất thơm không? Cái này là cổ tinh dặn người mang đến cho cô dùng, một lúc nữa sẽ không thấy khó chịu mà còn rất thoải mái là đằng khác."

Hắn hừ nhẹ một tiếng rồi nghiêng cổ lọ, cô liền chụp tay của hắn lại, đề phòng yếu ớt: "Đề tiện... anh muốn làm gì?"

Tư Cảnh Hàn tách hai chân của cô ra, mạnh bạo giữ nguyên tư thế đó, "Muốn cô cầu xin tôi!"

Cổ lọ nghiêng xuống, dòng chất lỏng lạnh buốt nhỏ lên phần bụng dưới của cô, một chút xáo trộn khiến tâm tư cô hoảng hốt, vô thức giãy giụa nhưng không ngăn được hành động của người đàn ông.

Hắn không mấy hài lòng khi chất lỏng bị tràn hết lên ga trải giường, bèn đặt cô nằm xuống, lấy một chiếc gối lót lưng cho cô, nâng vùng hông của cô cao lên, lợi dụng đặc thù của cổ lọ liền đưa vào khu cấm địa.

"Tông tông tông."

Cái lọ rỗng cuối cùng đã bị ném xuống đất, phát ra một chuỗi âm thanh thanh thúy.

Tư Cảnh Hàn đứng dậy, không quên nói nhỏ vào tai cô: "Xong rồi, nghỉ một chút, rồi đến tìm tôi. Tôi ở trên sofa đằng đó, biết không?"

Dứt lời hần đẩy cô ra, một thân vương tử cao ngạo đứng dậy đi về phía sofa gần cửa sổ sát mặt đất ngồi xuống, áo choàng trên người không che giấu được thân thể cao lớn của hắn, cứ như vậy đôi mắt lang sói kia chòng chọc nhìn vào con mồi ở trên giường đang dần nổi dần phản ứng.

Hoắc Duật Hy biết, thứ hần vừa đổ lên người mình tuyệt đối không phải là cái gì sạch sẽ, nhưng cô không ngờ hần lại dùng cách thức hạ cấp này để điều khiển mình.

Tư Cảnh Hân, tại sao hần có thể kinh tởm đến mức độ này?! Làm ra một trò biến thái để nâng cao cảm giác tình thú tầm thường, dơ bẩn của mình.

Nhưng, cho dù biết bản thân trở nên mất kiểm soát như thế này Tư Cảnh Hân sẽ đạt được mục đích vậy mà cô vẫn không ngăn cản được sự khó chịu xuất phát từ hạ thân mỗi lúc một nuốt chửng lấy mình.

"Ư... Hư hư hư..."

Cô than khóc, khó chịu trở mình, những đau đớn trước đó trên cơ thể cũng không phân tán được sự nóng bức trong cơ thể của cô lúc này, một cỗ nhiệt đang bùng bùng dậy sóng, ở bụng dưới của cô trống rỗng, đang gào thét được đông đầy.

Cô cần hơi thở của một người đàn ông, nuốt trọn lấy hần.

"Soạt"

Trên giường tấm chăn sắp bị cô xé rách, lại một lần nữa khó nhọc trở mình và cô đã không giữ được ý thức bắt đầu vận vẹo một cách quynh rũ, thậm chí là gọi tình, dù làm bất cứ kẻ đàn ông nào trong thấy phải nổi lên dã tính.

Tư Cảnh Hân nhìn một màn như vậy, khuôn mặt vẫn lạnh tanh, trong mắt hần hoàn toàn không mang một tia dục vọng nào, tinh khiết giống như hoa tuyết rơi rơi sau lưng hần, chẳng chút nhiệt độ và đang không giữ được bản thân mình ở lại trên cao, nhất định phải rơi xuống đất.

Lòng hần cũng chạm đáy vực sâu, tình yêu của ai dành cho ai đến đây chắc phải kết thúc rồi. Dù ái, dù ân kéo dài thêm nữa cũng là đau khổ, có lẽ như hần từng nói, nếu không thể hiểu nhau thì hãy cùng nhau giày vò đối phương cho đến giây phút cuối cùng.

Chỉ cần lòng đủ hận, cô sẽ không chạnh lòng.

Chỉ cần đủ vô tình, hần sẽ không tiếc nuối.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88-1: Đoạn tuyệt (1)

Chương 88 - 1: Đoạn tuyệt. (1)

Cục diện đã hoàn toàn thay đổi khi Hoắc Duật Hy không biết từ lúc nào đã đến bên Tư Cảnh Hân, một cách tích cực kéo áo choàng tẩm trên người hần xuống.

Cô như đánh mất chính mình, từng hơi thở mát lạnh của hần đều chi phối lý trí của cô, trong người cô như có hàng ngàn con kiến đang thi nhau đốt lửa khiến cô vừa nóng, vừa ngứa mà Tư Cảnh Hân cứ như một tảng băng lạnh giúp cô vượt qua cái khắc nghiệt đó.

Còn hần, thái độ này của cô không làm hần này sinh bất ngờ gì, trong đôi mắt vẫn thản nhiên một mảng, bây giờ chỉ có hần đủ lý trí nhìn thấy cục diện, còn cô đã dần bị điều khiển bởi những dục vọng xấu xa, đen tối.

Có lẽ, cô khi cô tỉnh táo sẽ ghé tởm đến nhường nào nếu biết bản thân của hiện tại mình đang làm gì với kẻ mình hận nhất. Hoặc có lẽ, ngay lúc này đây, chỉ cần cô đủ tỉnh táo hơn một chút để nhận ra người trước mặt mình là ai thì cô đã làm một hành động tự hủy hoại bản thân nào đó nhằm cảnh tỉnh chính mình.

Nhưng bây giờ, ngay cả sức lực để tự cắn lưỡi cô còn không có, thì làm sao có thể tự làm đau bản thân.

Trong đôi mắt của cô không hề có tiêu cự, cũng không nhìn thấy hần, chẳng qua cô lúc này cũng như một người lạc giữa sa mạc đang đi tìm nguồn nước, phần lý trí và phần người đã mất, chỉ còn lại bản năng, cơn khát tình cũng xuất phát từ dục vọng nguyên thủy, không có tình yêu cũng không có hận thù, đơn giản thứ cô cần là một người đàn ông!

Là ai cũng được, dù người cô yêu nhất hay người cô hận nhất, hoặc một người xa lạ cũng không quan trọng.

Cô cần là một công cụ phát tiết.

Tư Cảnh Hàn cười ra tiếng, tiếng cười mang đủ ngũ vị tạp trần, hần cứng nung véo khuôn cằm của cô, nhưng cô hàm hừ tránh ra mà cố dựa đầu sát vào cổ hần, có chút buồn bực luồn tay vào trực áo choàng của nam nhân.

Trong mơ hồ cô ngửi được mùi vị thật thơm, có chút ngọt ngào phát ra từ cơ thể trước mặt này, người này rất mát, cả hơi thở cũng khiến cho cô cảm thấy dễ chịu.

Tất cả những đau đớn sau những giờ bị đối xử thô lỗ trong khắc giây này hoàn toàn tê liệt, cô không ý thức được chút gì về những vết thương ghê tợn đó nữa, chỉ muốn bám víu vào chiếc phao sinh mệnh trước mặt.

Tư Cảnh Hàn đan lấy bàn tay của cô áp lên môi mình, hần hít một hơi thật sâu như để lưu giữ một chút ký ức nào đó có thể hần sẽ không bao giờ có lại được nữa.

"A..." Cô the thé kêu lên một tiếng mềm mỏng, ánh mắt mê ly nâng lên nhìn năm đầu ngón tay của mình bị một lực đạo nhẹ nhàng cắn nát. Cô cố sức nhìn thật kỹ là ai nhưng chẳng thấy được gì ngoài đôi môi mỏng hồng nhuận mấp máy chuyển động, hình ảnh của người đàn ông kia vô cùng nhòe, đến nỗi vừa chớp mắt một cái cô đã không còn nhớ ra là ai nữa.

Rồi sau đó, cô thấy thật đau, nhưng nhiều hơn là khoái cảm.

Bầu trời đêm cuộn cuộn chuyển vờn, một trận bão tuyết đột ngột kéo qua thành phố mang theo cái lạnh thấu xương. Nhưng ngược lại, trong phòng ngủ ở tầng ba của biệt thự Hàn Nguyệt lại là một cảnh tượng khiến người khác đỏ mặt tía tai.

Qua cuộc mây mưa dữ dội, Hoắc Duật Hy bị kéo về từ dục vọng, khi tác dụng của thứ thuốc Tư Cảnh Hàn dùng lên người cô voi bót, đó là khi thực tại trở về, với những ý thức và nỗi đau.

Từng dòng nước mắt trong vô thức bắt đầu lăn dài, bên tai cô tuy không còn nghe những tiếng thất lưng đập trên sàn nhà, hay tiếng bật lửa khùng khiếp nhưng nỗi đau của bây giờ cũng không kém vừa rồi.

Nếu Tư Cảnh Hàn là dã thú đã đói khát chuẩn bị chén sạch con mồi, thì cô chính là thứ mồi yếu ớt chỉ còn giữ được chút hơi tàn ấy, bất lực nhìn sức mạnh cường hăng, vô nhân tính bủa vây nhấn chìm mình.

Bắt gặp ánh mắt đầy nước của cô, Tư Cảnh Hàn cười như không cười, cúi sát hôn khô những vệt nước ấy, thật thấp giọng mang theo đủ từ tính êm tai: "Bé Duật, sao lại khóc rồi, chẳng phải vừa rồi còn rất thoải mái sao?"

Cô cắn chặt môi không trả lời, hần lại càng thích thú dùng lực tiến công, chiếc giường kingsize không ngừng phập phồng như hơi thở của một con người, đôi lúc tạo ra những âm thanh cọt kẹt rung động.

"Hừ..." Hoắc Duật Hy đau đớn không nhìn được tiếng phản kháng, nhưng tất cả đều bằng không trước sự vô tình của người đàn ông phía trên. Hần rất biết thương thức, nhào nặn cô thành đủ tư thế có thể thỏa mãn cảm hứng của mình.

Trên làn da của cô không giấu được những dấu răng và những vết bầm xanh tím, cái trước chồng lên cái sau, sự thô thâm đó được khắc họa một cách nổi bật nhất.

"Cực cực, giờ này còn xấu hổ sao? Mau, kêu ra tiếng cho tôi nghe xem nào?" Tư Cảnh Hàn khá nhân nhả đề trên Hoắc Duật Hy, cùng với đó là những bước tiến chet người khiến cô liên tục rùng mình, nhưng cô đang muốn liều chết, dù thế nào cũng không phát ra âm thanh đáng xấu hổ đó trước mặt hần.

Tư Cảnh Hàn không vội, hần rất thương thức biểu cảm này của cô. Những thứ hần cần đều đã lấy đủ rồi, chỉ vì chưa tận hứng mà thôi. Hần đành dịch người một chút, cho tầm mắt của cô thấy được vào tấm gương đối diện ở bàn trang điểm. Một bên lại kéo hai chân của cô khoác lên vai, còn bản thân hạ thấp người bắt đầu một tiết tấu khác.

Hoắc Duật Hy trừng to đôi mắt, cảm nhận thấy sự biến lạ lùng nơi hạ thân, cô liền ra sức giãy giụa muốn thoát khỏi bàn tay hần.

"Đừng phản ứng mạnh như vậy, chỉ muốn tạo cho cực chút cảm giác kích thích khác mà thôi."

Bàn tay phải hần lại di chuyển, ngón áp út mang theo chiếc nhẫn bằng kim loại tiến sát về phía khu vườn cấm địa.

"A..." Lần này Hoắc Duật Hy lập tức thét ra tiếng, dị vật lạnh băng kia khiến bản năng của cô kịch liệt phản kháng, bụng dưới co quặn muốn ngăn chặn sự căng rờ đó nhưng không được, vô phương cứu chữa.

Tư Cảnh Hàn khá hài lòng, lại ngón áp đẩy vào thêm một khớp, bên môi nhẹ nhàng nở nụ cười: "Cực cực, bây giờ có thể cho tôi nghe giọng của cực chưa?"

Răng môi Hoắc Duật Hy cố sức cắn chặt, đem hơi thở tồn đọng ở lại lồng ngực, có bao nhiêu cảm hận đều biểu thị qua ánh mắt. Chỉ là người kia xem như không, ngược lại còn rất nhẫn nại buông lời dụ dỗ:

"Ngại sao...? Nhưng nhìn xem kia, cực ở trong gương mê người thế nào, mau... thoải mái một chút, như vậy mới không khó chịu nữa, hửm?"

Tuy là hần nói vậy nhưng khớp tay lại giờ tiểu xảo làm cho cô liên tục giật mình, cứ như vậy khi đưa cô sắp tới đỉnh điểm cao trào thì lại đột ngột kéo cô về vị trí cũ không cho cô được như ý nguyện.

Phần thuốc kích thích trong người dù đã bị tiêu tán đi không ít nhưng thực chất vẫn không xua đi hết phần bản năng khát khao dục vọng còn lại trong cơ thể, đối với cô mà nói bây giờ chính là đứng giữa tình thế tiến thoái lưỡng nan, một mặt vô cùng căm hận sự có mặt của Tư Cảnh Hân nhưng một mặt khác lại muốn lợi dụng hần để voi bót sự trống vắng trong tận đáy lòng.

Tư Cảnh Hân đương nhiên nhìn ra cô chán ghét mình, nhưng hần cũng không quá lo lắng cô sẽ không hợp tác, bởi vì.. Cô không đủ sức chối từ cơ thể hần. Ít nhất là vậy!

"Thế nào, nghĩ kỹ chưa, cùng nhìn đi, ở trong gương chúng ta ở một chỗ trông đẹp mắt thế nào." Hần lại cúi đầu, muốn hôn lên cánh mũi của cô.

"Súc sinh, tránh ra..."

Trong bất thình lình, một luồng sức mạnh và can đảm đã giúp Hoắc Duật Hy nâng bàn tay lên, cào mạnh vào vết thương vốn mới có trước đó trên mặt Tư Cảnh Hân, làm cho vết rãnh vừa khô lại bị bung ra, rỉ máu, trông thê thảm và đáng sợ vô cùng.

Tư Cảnh Hân nghiêng mặt rất nhanh đi nhưng cái đầu đã xâm lấn, trên khuôn mặt truyền đến rất đau khiến đầu mày của hần hung hăng nhíu lại.

Hoắc Duật Hy trông thấy cảnh này thì dùng sức nở nụ cười thật nhạt nhưng trong lòng có biết bao nhiêu thỏa mãn, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng cho một con thịnh nộ của bạo quân.

Ai ngờ, thật lâu người kia cũng không làm gì, đến cuối cùng hần lại cười, nụ cười ấy đủ làm ai đã từng quen biết hần phải dựng tóc gáy. Giọng nói một mực nhỏ nhẹ, nhắc đến cô lại cô thêm phần yêu chiều:

"Bé Duật, sao lại mạnh tay như vậy? Xem ra cưng còn rất nhiều sức, rất tốt... Nào, đến đây, để tôi yêu em..."

Hoắc Duật Hy rùng mình tránh đi, quả thật hần bề ngoài nói vậy nhưng động tác kế tiếp lại vô cùng thô lỗ. Đè mạnh cô vào gối không cho giãy giụa, nâng một chân của cô qua eo mình, chẳng phí thêm lời nào đã dùng sức đánh vào.

"Ah..." Cô thét lên kinh hoàng, nỗi đau đớn khốc liệt khiến nước mắt tuôn trào như thác lũ. Nhưng trong giây lát, cô lại không muốn khuất phục, răng cắn chặt lấy đôi môi khiến nó rách nát cũng không muốn thốt ra âm thanh nào nữa.

Tư Cảnh Hân nắm lấy mái tóc tán loạn của cô, vuốt nhẹ, trái ngược hoàn toàn với đôi mắt lạnh như hàn băng. Để cô thở dốc thêm một hơi, lực đạo hần dụng lên người cô càng thêm lớn, như muốn làm đổ nát tất cả thành quách kiên cố giữa hai người.

"Kêu lớn lên!" Hần quát, động tác lại thêm mạnh bạo, đem theo phần nộ công kích đối phương. "Còn sức như vậy thì kêu lớn lên cho tôi! Kêu không được thì đừng hòng dùng lại!"

Hành vi bạo ngược này đối với một cô gái thì vô cùng khủng khiếp, từng đợt tiến vào của hần gần như đã làm vùng cột sống của cô phải gấp lại thành một đường thẳng, bao nhiêu lâu đã không nếm trải hương vị ái tình kịch liệt đến như vậy rồi.

Trong chốc lát cô nghĩ đến những giấc mơ trong quá khứ, từng chút một muốn buông bỏ thứ gì đó, mà nước mắt theo ký ức đó lăn xuống nhiều thêm, tâm hồn của cô dường như không ở nơi này, chỉ có phần xác thịt ở lại để người đàn ông phía trên khinh rẻ, chà đạp.

"Ga... a..."

Cô khóc, giữa đêm khuya tĩnh mịch trong căn phòng tràn ngập vị hoan say ái tình, tiếng của cô như tiếng vọng của một giọt nước nhỏ rơi xuống giếng, trong phút chốc vang động nhưng rồi mãi mãi chìm vào không gian rộng lớn.

Tan biến...

Buổi chiều của ngày thứ hai, cửa phòng luôn đóng kín trên tầng ba của biệt thự cũng có động tĩnh.

Tư Cảnh Hân bước ra với một thân tây trang đen không mấy chỉnh tề, chỉ qua loa cầm trên tay áo khoác rồi đi xuống tầng.

Lúc này trong phòng khách biệt thự không có mấy người, chỉ có Hàn thúc, Tiểu Mễ và một hầu nữ khác nữa.

Thấy hần bước xuống Tiểu Mễ là người đầu tiên có phản ứng, nhưng vì biểu cảm lạnh lẽo trên khuôn mặt của Tư Cảnh Hân nên khiến cô chần chừ muốn nói lại thôi, không tự chủ đánh mắt sang Hàn thúc.

Dường như Tư Cảnh Hân không có ý định giải thích bất cứ điều gì vào lúc này, một đường đi thẳng ra ngoài chỉ có một câu để lại: "Con đi làm."

Hần cái này là hướng Hàn thúc thông báo, người duy nhất đến thời điểm này hần lấy làm kính trọng đến như vậy. Quá hiểu rõ cục diện của ngày hôm nay nên Hàn thúc dù thấy vết thương trên mặt hần cũng không hỏi gì thêm, chỉ chờ tiếng động cơ chiếc xe biến mất mới hướng mắt lên tầng.

Tiểu Mễ gần như lập tức hành động, "Hàn thúc, con lên xem tiểu thư thế nào được không?" Cô cần hỏi ý kiến của Hàn thúc vì phòng ngủ là nơi cấm ra vào của Tư Cảnh Hàn, cô thật không dám tự tiện.

Hàn thúc gật đầu phẩy tay cho phép, Tiểu Mễ và hầu nữ còn lại liền lao lên trên đó.

Khác với cô tưởng tượng, không hề có cảnh xô bồ, đồ vỡ nào hết, mà hầu hết các vật dụng đều được đặt đúng vị trí, nguyên vẹn từ cầu thang cho đến trong phòng ngủ. Chỉ ngoại trừ cái thùng rác trong phòng là đầy ắp giấy vệ sinh, có cả vỏ chai mà cô không hiểu đó là gì.

Ngay cả Hoắc Duật Hy cũng chính tề nằm một chỗ, xung quanh được phủ rèm nên ánh sáng có chút mờ mờ nhạt càng làm vẻ nhợt nhạt của cô lấn vào màu của căn phòng.

Tiểu Mễ đi đến, không biết Hoắc Duật Hy còn thức hay đã ngủ, cô ấy rất nhẹ nhàng nói vào tai của cô:

"Tiểu thư... tiểu thư, chị có sao không?"

Không có tiếng trả lời, Tiểu Mễ gắng sức lại lần nữa nhưng Hoắc Duật Hy vẫn bất động làm cô hoảng loạn vô cùng, nhanh chân chạy xuống tầng.

"Hàn thúc..."

"Bịch bịch bịch."

"Hàn thúc, hư hư hư... tiểu thư bị làm sao rồi mà con kêu mãi chị ấy vẫn không tỉnh, chúng ta mau tới bệnh viện đi."

Đôi mày của Hàn thúc nhíu lại nhìn nước mắt, nước mũi trên mặt Tiểu Mễ, trong lòng sự lo lắng dâng lên nhiều hơn.

"Mau, đem Tiểu thư xuống đây, ta bảo Tiểu Vương chuẩn bị xe."

Sự tình đến một cách đột ngột khiến trên dưới Hàn Nguyệt đều ngơ ngác không kịp trở tay. Vốn dĩ ai cũng nghĩ ba ngày sắp tới thiếu chủ và tiểu thư của bọn họ sẽ có một chuyến đi chơi trong mong đợi, nhưng sau bao nhiêu tính toán, sự chuẩn bị chu toàn cho chuyến ngao du lại trở thành con đường cho Hoắc Duật Hy rời khỏi chỗ này.

Mặc Lạc Phàm đến bệnh viện, việc đầu tiên chính là đến phòng bệnh của Hoắc Duật Hy, nhưng anh còn chưa vào trong đã bị Nam Nam chặn lại. Cô nhỏ hôm nay bạo gan đập luôn lên người anh một sấp giấy, trên đó là kết quả xét nghiệm và kiểm tra rồi mắng:

"Viện trưởng, bạn của anh thật quá đáng! Đây rõ ràng là cố tình chà đạp phụ nữ mà!"

Thấy mắt của Nam Nam đỏ hoe, Mặc Lạc Phàm thoáng qua do dự cầm kết quả lên xem. Khuôn mặt cũng nhanh chóng tái mét, chính anh cũng không tin có thể ra đến thế này.

Thêm một chút, anh mới nhỏ tiếng hỏi Nam Nam: "Đã súc ruột sao?"

Nam Nam lau lau nước mắt, ai oán gật đầu. Thuốc tránh thai khẩn cấp luôn dễ gây tác dụng phụ, huống hồ Hoắc Duật Hy dùng trong trạng thái đang suy yếu.

"Tôi vào xem Tiểu Hy thế nào?"

"Không cần đâu." Nam Nam vẫn ngăn cản, "Chị Tiểu Hy chưa tỉnh, hơn nữa cũng chưa chắc vào được." Vừa nói cô vừa hướng về phía hai người mặt mày nghiêm trọng đứng phía trước cửa phòng, đến cả người của biệt thự Hàn Nguyệt cũng đã bị hạn ra chế ra vào.

Nam Nam lại nói: "Nếu biết trước Tư tổng là người như vậy... Lúc trước Nam Nam đã nói không nói tốt cho anh ta trước mặt chị Tiểu Hy... Hư hư..."

Sự cáu giận của Nam Nam cũng không phải là không có lý do, thứ nhất đứng trên lập trường của một người bạn thì giao tình giữa cô và Hoắc Duật Hy vô cùng tốt. Thứ hai, đều là phụ nữ với nhau thì đây chính là sự đồng cảm khi thấy người cùng phái yếu với mình bị xúc phạm thân thể một cách nghiêm trọng.

Mặc Lạc Phàm không nói gì, cũng không dỗ cô, chính anh cũng cảm thấy khó chịu trong lòng. Đương nhiên là vì xót cho Hoắc Duật Hy, cô ở trong lòng anh tuy khó chiều nhưng thế nào cũng là một cô em gái chỉ để dành yêu thương không được phép tổn hại.

Nhìn hai tên vệ sĩ đứng trước cửa phòng bệnh, anh biết đây là người của Tư Cảnh Hàn đặc biệt phái riêng theo đến đây, chỉ là anh chưa hiểu lắm ý tứ của hần bèn tiến đến. Hai bên sĩ lập tức chặn lại.

"Bệnh viện này là của tôi, thiếu chủ các người cũng muốn cấm đoán đi lại." Anh không mấy hài lòng nhìn họ.

Hai vệ sĩ lập tức hiểu. "Đây hẳn là Mặc thiếu gia, thiếu chủ có căn dặn nếu là thiếu gia thì có thể tự nhiên." Họ làm ra động tác mời, nhưng Mặc Lạc Phàm ngược lại không muốn vào nữa, Nam Nam đã nói Tiểu Hy còn chưa tỉnh, anh vào cũng không ích gì, hơn nữa cái này cô không khỏe cũng chẳng phải chuyên khoa của anh.

Bây giờ điều anh muốn biết chính là cái tên Tiểu Bạch mặt trắng đỏ muốn làm cái gì, tại sao từ một chuyến đi chơi lại biến thành chuyện tàn khốc như vậy chứ?

"Hai người hẳn cũng biết tôi là chỗ thân tình với thiếu chủ các người. Vậy nói xem, rốt cục hẳn muốn làm gì, vì sao ở chỗ của tôi mà còn phải canh giữ?"

Dường như đã có sự chuẩn bị trước, hai vệ sĩ không hề lúng túng cũng không có ý định giấu giếm gì, trực tiếp cho Mặc Lạc Phàm một câu trả lời: "Mặc thiếu, chỗ thiếu chủ có dặn, mọi việc anh cần biết thì trực tiếp hỏi ngài ấy, còn chúng tôi chỉ phụng mệnh hành sự, thật không biết gì thêm "

"A..." Mặc Lạc Phàm giả vờ a một tiếng như đã hiểu ra, anh nhìn một cái thấy Nam Nam đã không còn ở chỗ này liền đưa tay nắm lấy cổ áo của một tên vệ sĩ, tay còn lại chống lên hông, kéo cái áo blouse trắng vắt qua cổ tay, trong anh lúc này không khác gì những tên lưu manh khoác áo bác sĩ.

Mặc dù chỉ dùng một cánh tay nhưng lực đạo của anh dụng lên người tên vệ sĩ kia không thể dè chừng, anh không dùng vẻ mặt dễ gần như mọi khi nhìn người để đối đãi với người kia, thậm chí chẳng bao lâu đã xiết ngạt anh ta đến không thở được.

Người còn lại có chút sốt ruột, nhưng bởi vì thân thể Mặc Lạc Phàm nên không dám manh động, chỉ có thể dùng lời can ngăn: "Mặc thiếu, quả thật chúng tôi không biết gì, mong anh có thể..."

"Đừng nghĩ các người là do Tư Cảnh Hàn đem đến thì tôi không dám làm gì, trước giờ chỗ của tôi ít khi nhận người thân lắm!" Mặc Lạc Phàm không hề nhiều lời.

"Còn không nói?!" Anh quát dồn.

Hai vệ sĩ nhìn nhau một cái, vì không muốn làm rối cục diện trước mắt đành nói hết những mình được dặn: "Chúng tôi được dặn sau khi Tiểu thư hỏi phục thì sẽ đưa sang thành Tây một chuyến, còn vì sao lại như vậy thì hoàn toàn không rõ."

"Phịch." Mặc Lạc Phàm đẩy tên vệ sĩ trong tay ra, trong mắt thoáng qua suy nghĩ, không nói gì nữa, bỏ đi.

Hoắc Duật Hy trong mơ màng tỉnh dậy thì đã là sáng ngày hôm sau.

Trên đôi mi của cô nước mắt từ lâu đã khô cứng, cái lơ mơ sau một giấc ngủ dài khiến đầu cô nặng trĩu. Ánh nắng lúc này xuyên qua tấm rèm màu xanh da trời nhợt nhạt, làm sáng được một vùng trong phòng, bên ngoài có tiếng chim non hót và tiếng đập cánh trên không. Một ngày nắng đẹp trong mùa đông khô héo, làm bùng dậy chút sức sống hiếm hoi.

Trong vô thức đó, nước mắt của cô lại rơi xuống, lộp độp đập vào gối. Trong phòng không có ai cả, cô cũng không định gọi ai đó đến, bây giờ cô chỉ muốn một mình, lặng yên, cứ như vậy chờ đợi một sự cháy trời nào đó.

Không ngờ cô vẫn còn sống, sau cái đêm khủng khiếp đó...

Nhưng thà rằng lúc đó cô chết quách đi có lẽ còn sung sướng hơn bao giờ.

Lúc này thì cô nhớ lại lúc trước có ai đó từng mách bảo với cô rằng: giết chết con mèo ngay lập tức không phải là bản tính của Tư Cảnh Hàn, mà thú vui của hắn là giày xéo thứ mình không thích mất từ từ, khiến thứ đó sống không được, chết không xong.

Quả thực điều này đã ứng nghiệm, lên chính người cô.

Sau những cuộc vui bất tận hẳn đã làm gì với cô?

Còn đơn giản hơn với những cô gái trong khách điểm, một bên lấy cốc nước đến, một mặt kéo cô từ ổ chăn nhàu nhĩ lên, ném cho một chiếc hộp nhỏ rồi đứng dung nói: Uống đi. Đừng để có hậu hoạn làm phiền phức đến tôi, nếu không sau này cô đừng hòng sống yên. Tôi không ngại làm một màn y hệt 3 năm trước đâu.

"Hừ..."

Cô kéo chăn đến bên môi, cả khuôn mặt trắng bệch vùi vào đó, tiếng nấc nghẹn dồn tại lồng ngực, cả người cô cuộn tròn run lên bần bật. Cô không muốn vì hắn mà rơi lệ, nhưng lại vì lời nói của hắn mà tổn thương.

Tư Cảnh Hàn không hề giống cô nghĩ, trái tim của hắn không làm sao bị cô thấu tóm, vốn cứ nghĩ hắn sắp động tâm vì mình, nhưng hình như đó chỉ là bề nổi một phần tâm tư của hắn. Phần còn lại hẳn đã vùi chôn vào một khoảng không gian nào đó mà cô chưa từng biết tên mất rồi.

Có lẽ là vậy, vì cô đánh giá quá cao sự ảnh hưởng của mình với hắn, là cô vội vàng phán xét một con người không hề đơn giản như Tư Cảnh Hàn, cho nên giờ đây cô mới bị bán đi một cách trơ tráo.

Cô lại nhớ đến lúc hắn rời đi, nhìn cô nằm trên giường đã mỉm cười thật nhạt, vô tâm vô phể ni non:

"Tĩnh dưỡng cho tốt, làm quá mà trông xấu xí quá người ta sẽ không thích, lại mất mặt tôi, hừm?"

Ừ thì cô từng là tài sản của Tư Cảnh Hàn, nhưng cũng chỉ có giá trị như một loại tiền tệ để hắn lưu hành, không giống như Bảo Bối là tài sản hắn dùng để cất giữ.

Cho nên đến cuối cùng, như món hàng, cô để người ta đổi trao.

"A..."

"Bịch bịch bịch." Hoắc Duật Hy đánh thùm thụp vào gối, lôi kéo cả dây truyền nước biển trên cổ tay lệch ra ngoài, nhưng cô không đau, máu cứ thế loang lỗ nhỏ xuống.

Y tá lập tức lao vào, hoảng hốt giữ cô lại nhưng cô không hề quan tâm, ánh mắt phẫn hận vô định nhìn ra bầu trời màu lam, y hết màu lam trong đáy mắt của hắn.

Hắn thật sự đẩy cô cho người chủ đất ở thành Tây!

Thật sự!

Lời nói cuối cùng đó của hắn cứ văng vẳng bên tai, như chiếc búa lớn nện vào lòng ngực của cô. Mỗi khi nhớ lại đều đủ khiến tâm tư của cô đứt đoạn.

Bao nhiêu lâu nay, cho dù hắn lãnh khốc, hắn vô tình tàn nhẫn đến đâu, cô cũng không nghĩ đến cách hắn đẩy cô đi chính là như vậy. Cô vốn không muốn tin Na Mộc Lệ, nhưng cuối cùng vẫn là cô thua cô ta. Ít nhất, người cô ta lấy thương yêu cô ta, nhưng còn cô, bị đẩy cho một người không hề quen biết.

Hắn nói ôn nhu của hắn đối với cô cái nào là không giả dối? Không phải đến đường cùng thì cô cũng sẽ trở thành vật tế phẩm hy sinh sao?

Hắn cho cô ôn nhu chỉ muốn cô nghe lời, cô không phản kháng thì hắn có thể tùy tâm giày xéo.

Lúc hắn chơi chán cô rồi, kết thúc cũng chỉ có thể mà thôi!

"A..."

Mặc Lạc Phàm đứng bên ngoài trông vào, anh nhìn cô la hét giãy giụa trong nước mắt, tâm anh đau nhưng chưa từng bước vào an ủi.

Cuối cùng đành xoay mặt rời đi, để mặc cô ở đó, không ai dỗ dành.

Có lẽ, cách mà anh dùng để lo cho cô vào lúc này không phải là như vậy, nói trắng ra anh là người đứng về phía Tư Cảnh Hàn, việc mà hắn làm đối với Tề Thiếu Khanh cũng một tay anh tiếp sức, nhưng anh chưa từng nghĩ sẽ có một ngày đi đến nước này.

Một người tan nát, một người đón đau.

Bây giờ Mộc Tích đã lộ diện dưới ánh sáng, Tề Thiếu Khanh là con hổ khát mồi lại khôn ngoan, anh ấy và Tư Cảnh Hàn đều là bạn của anh, hai người họ quá hiểu nhau cho nên cách dụng tâm trùng trùng điệp điệp đều tương đồng.

Hay cho những tiện toán hai người họ đã bày ra.

Tư Cảnh Hàn bề ngoài vô tình, nhưng Tề Thiếu Khanh xuất phát từ nội tâm lại là tàn nhẫn.

Kết quả ép Hoắc Duật Hy rời khỏi Tư Cảnh Hàn cũng là bằng phương đau đớn nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thể Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88-2: Đoạn tuyệt (2)

Chương 88 - 2: Đoạn tuyệt. (2)

Tư Cảnh Hàn mấy ngày nay không đi cổ trần cũng chẳng đến công ty, sang đến hôm nay thì Lạc Tư Vũ cũng phải đi tìm hắn.

Phòng nghỉ ở công ty không, Hàn Nguyệt cũng vắng tin, chỗ ở còn lại của Tư Cảnh Hàn còn rất nhiều nhưng Lạc Tư Vũ không nghĩ ra được chỗ nào khác ngoài khu nhà ở Cảnh Giang.

Tháo đôi giày da đặt lên kệ, thay vào một đôi dép lê trắng, Lạc Tur Vũ không quá vội để lên tầng tìm người bởi vì hắn đã thấy tây trang của Tur Cảnh Hàn vắt trên ghế salon ở bàn tiếp khách.

Dựa theo định tính trước đây, hắn vào nhà bếp tìm một chai nước khoáng, một cái khăn mặt sạch sẽ, giặt qua nước rồi vắt ráo mới đi lên tầng.

Phòng ngủ, cũng đặt ở vị trí tầng ba hệt như ở Hàn Nguyệt, cửa phòng lúc này không khóa chỉ khép hờ.

Lạc Tur Vũ không chần chừ càng không gõ cửa hỏi ý kiến đã đi vào bên trong.

Một mảng yên tĩnh.

Không có âm thanh nào cả, mà hơi lạnh từ bên ngoài vẫn thoải mái len qua những cái cửa sổ mở toang chiếm tung hoành.

Đi sâu hơn vào bên trong cũng đều yên tĩnh như nước, mọi thứ đều gọn gàng trừ có áo sơ mi, quần âu và giày da của chủ nhân ngôi biệt thự là vung vãi nằm ngổn ngang dưới đất.

Lạc Tur Vũ tránh sang một bên, người hắn cần tìm đã ở ngay trước mắt, đang nằm trên giường không mang theo chút đồ phòng nào cả mà ngủ say.

Khuôn mặt của hắn nửa úp vào gối, bờ mi dày như cánh quạt vẫn hay run nhẹ theo nhịp thở đều và đôi môi phím hồng khê mở. Trong hắn lúc này bình thản đến lạ lùng, cứ như một thiên thần nằm trong cõi mộng vĩnh hằng mà người đời vẫn hay ca tụng, dùng linh khí của vạn vật để duy trì sự sống.

Đối với hình động đáng rung động như vậy Lạc Tur Vũ cũng không có quá nhiều cảm xúc, hắn đi đến bên mép giường nơi Tur Cảnh Hàn đang nhắm nghiền đôi mắt, xốc chăn lên rồi kéo tay người kia dậy.

Bị động, người kia lim dim nâng mắt, cánh mi dày nặng trĩu he hé như cánh bướm khẽ đập, nhưng chỉ nhìn đến nửa thân dưới của người trước mắt cũng đã biết đó là ai. Tur Cảnh Hàn uể oải kéo chăn sang một bên, xem chừng vẫn còn nhiều mệt mỏi, Lạc Tur Vũ hơi tránh ra để chừa chỗ cho hắn đứng lên.

Thoát khỏi tầm chắn, thân thể Tur Cảnh Hàn chỉ còn duy nhất một cái quần đùi bó sát che chắn, trên người hắn phát ra một loại mùi hương nhàn nhạt thơm cùng với các khối cơ thể cân đối chuẩn tỉ lệ vàng màu ngà voi khiến hắn lúc này thêm phần bất mắt.

Hắn cũng quyến rũ lắm, hấp dẫn lắm với cái dáng vẻ mới ngủ thức dậy còn mang theo sự lười nhác, đầu tóc cầu thả, hay đôi mắt màu thâm biếc không tiêu cự đầy mị lực, đủ làm rụng rời trái tim của bất cứ kẻ nào biết yêu cái đẹp, dù là nam hay nữ!

Đối với chủ thể của cái đẹp này thì không thấy gì, hắn rất thản nhiên với người đứng chắn trước mặt mình.

Ngược lại, Lạc Tur Vũ vô cùng hứng thú nhìn.

Trên thân thể đó của Tur Cảnh Hàn đầy vết tích của một màn hoan ái dài, tấm lưng trần vốn chỉ có một vết sẹo thất chéo qua lưng nay lại có thêm dày đặc các dấu cào xước đang kết vảy. Và cổ nhiên sẽ có cả vết răng đáng ghê sợ trên mặt của hắn, bởi vì không được xử lý cẩn thận mà nó lại bông ra.

Một điểm phi thẩm mỹ trên bức tượng sống đầy tính thẩm mỹ, thật nổi bật.

Giơ tay đưa cho Tur Cảnh Hàn cái khăn mặt và chai nước khoáng, Lạc Tur Vũ còn định nói với hắn mấy câu nhưng trong bất thành linh nhất, cổ tay của hắn lại bị người kia mạnh mẽ bắt lấy, một đường thẳng tắp khiến hắn ngã nhào đến thì 'bụp' một tiếng, không đầu không đuôi, cú đấm không khoan nhượng vào mặt khiến cả người hắn chao đảo.

"Tất cả đều là tại cậu!" Kèm theo đó là một tiếng quát trầm khàn, nhưng không nghe ra hi, nộ, ái, ô. Mà hơn hết là bất lực.

Lạc Tur Vũ không đề phòng lùi lại hai ba bước, hắn bị đánh nghiêng mặt đi, khóe môi bị rách nhanh chóng rướm máu và bầm lên. Hắn không kêu đau, chỉ hít sâu một cái, nâng ngón cái lên lau vết máu trên miệng, rồi cũng chẳng nói chẳng rằng, tiến tới một bước, dùng sức tương đương, đánh trả!

"Phịch."

Khác với Lạc Tur Vũ, một cú đấm này làm Tur Cảnh Hàn ngã xuống giường. Nhưng không phải hắn không có sức chịu, mà bởi vì hắn không hề muốn phản kháng.

Lạc Tur Vũ lại sấn đến, một gối khuy lên giường, một tay ấn đầu của Tur Cảnh Hàn vào gối, bẻ ngược cổ tay người kia để hắn đưa lưng của hắn về phía mình. Có chút hung hăng găm lên:

"Phải! Tất cả đều là do mình! Để mình cho cậu thấy Hoắc Duệ Hy không hề yêu cậu! Biết chưa?!"

Tur Cảnh Hàn không nói gì, cắn răng chịu đau.

Nếu không phải tận mắt trông thấy, có lẽ không một ai từng quen biết Tur Cảnh Hàn dù ở chốn thương trường hay giới hắc đạo có thể tưởng tượng ra được người đang bị chèn dưới giường lúc này chính là kẻ được mệnh danh rằng máu lạnh, tàn bạo nhất mà người người vẫn khiếp sợ.

Hắn bây giờ thì chẳng khác gì một tên dờ hoi, yếu đuối, con nhà kiêu dương chỉ thích ở trong nhà tìm chỗ ấm mà ngủ, vừa bị một luồng gió độc

nhiểm đến đã bùn rùn tay chân, liệt giường.

Lạc Tư Vũ bây giờ chẳng hề nhẹ tay, sức của hắn đủ để một người bình thường bị tổn thương gân cốt trầm trọng, thế nhưng lúc này Tư Cảnh Hàn chỉ vùi mặt vào gối cũng chẳng động đậy gì, càng không nói gì, cứ thế bất động tưởng như người chết.

Mặc Lạc Phàm từ bệnh viện của mình mò đến Cảnh Giang, vừa đẩy cửa bước vào đã nghe tiếng đổ vỡ từ phòng ngủ tầng ba vọng xuống, lại nghe một tiếng quát tháo không rõ đầu đuôi, trong nháy mắt hết hoảng anh lao vội lên trên đấy tìm hiểu sự tình.

Vốn dĩ trong lòng đang tràn ngập nghi ngờ, bây giờ nhìn vào trong lại thấy có đúng hai người đàn ông: một trên một dưới, một người khóa thân, một người quần áo xộc xệch cang lăm anh sừng sốt gấp bội hơn, chỉ biết trố mắt mà chẳng kêu thêm được chữ nào.

Nghe tiếng bước chân ở cửa, Lạc Tư Vũ mới nâng mắt nhìn lên, Tư Cảnh Hàn thì chẳng phản ứng gì, đôi mắt màu lam hơi khép hờ môi mết.

Mặc Lạc Phàm do dự bước vào, nhìn một lượt lần nữa trong căn phòng chỉ có một chiếc đèn ngủ bị rơi xuống đất thì còn lại, mọi thứ đều nguyên vẹn, bây giờ anh mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng trong nháy mắt lại nghĩ ra một trò đùa tình quái, cười hỏi: "Không phải chứ A Tư, ban ngày ban mặt cậu cậu lại ngang nhiên cướp người của Tiểu Duật Hy à. Người ta còn chưa nguội lạnh đã muốn "thượng" Tiểu Bạch rồi?"

Câu nói đùa này của Mặc Lạc Phàm đủ làm Lạc Tư Vũ sa sầm mặt mày. Hắn nhìn đến bàn tay đang kéo ngược cổ tay của Tư Cảnh Hàn ra phía sau thì có chút bất đắc dĩ, sau đó nhanh chóng buông ra, cũng lấy chân tỳ trên giường xuống, đứng thẳng người để chỉnh lại trang phục, nhiều nhất đối với Mặc Lạc Phàm đang hóng chuyện chỉ có ba chữ: "Đừng nói nhảm!"

"A a..." Mặc Lạc Phàm tỏ vẻ đã hiểu, nhưng thật ra anh càng tỏ thái độ này thì càng cho thấy anh chẳng mấy tin lời người đối diện, tuy vậy Lạc Tư Vũ cũng chẳng nói gì thêm, nhìn về phía Tư Cảnh Hàn rồi liếc Mặc Lạc Phàm một cái, cho anh ám hiệu.

Dù sao hắn cũng chẳng phải bác sĩ, Mặc Lạc Phàm cũng đã ở đây rồi thì hắn không nhất thiết phải lo lắng cho ai nữa.

Dĩ nhiên Mặc Lạc Phàm hiểu ý tứ trong ánh mắt của Lạc Tư Vũ, anh nhún nhún vai tiến đến bên giường rà mắt một lượt từ trên tới dưới tấm lưng của Tư Cảnh Hàn rồi đưa tay kéo hắn dậy: "Tiểu Bạch, bác sĩ tới "khám bệnh" cho cậu đây? Thế nào, còn sống nổi không?"

Ban đầu Mặc Lạc Phàm đang tràn đầy tâm tư để nói đùa, nhưng khi Tư Cảnh Hàn vừa ngẩng mặt lên thì người đầu tiên sừng sốt thét lên cũng là anh: "Ồi trời ơi, gì thế này, mặt của cậu bị làm sao vậy?"

Lạc Tư Vũ cũng đánh mắt sang một chút để quan sát kỹ hơn vết rằn rụa trên da mặt của Tư Cảnh Hàn, có lẽ ban đầu nếu được xử lý ổn thỏa thì không có gì là nghiêm trọng, cũng chỉ như vết thương ngoài da, nhưng hình như tình hình hiện tại cho thấy không đơn giản như vậy. Hắn chỉ vừa chạm một cái thì vết thương đó trên mặt Tư Cảnh Hàn đã loét ra, thậm chí không khô lại được.

Lúc này Mặc Lạc Phàm đứng lúc nhìn về phía Lạc Tư Vũ, quan sát kỹ mới thấy trên khóe môi của hắn cũng bị rách một đường, anh nhú mày, chất vấn: "A Tư, thế nào cậu lại không nhìn hắn mà ra tay thật à? Cậu thế mà dám cư nhiên đánh hắn? Tình cảm hai người không cần mảnh liệt thế đâu, một người trao, một người còn lại liền hồi đáp." Kết quả, bắt anh thu dọn tàn cuộc.

Lạc Tư Vũ quay đi chỗ khác, trở về chiếc ghế sa lon duy nhất trong căn phòng, ngồi xuống, phui bỏ trách nhiệm: "Nhìn kỹ đi, trước đó hắn bị thế nào mình không biết, vừa rồi chỉ vô tình đụng phải, vốn lẽ không nghiêm trọng như vậy."

Biết rõ tính cách của Lạc Tư Vũ, hắn sẽ không bao giờ thoái thác việc mình đã làm cho nên Mặc Lạc Phàm không hỏi gì thêm. Lòng anh tám phần đã hiểu nguyên nhân do đâu trên mặt Tư Cảnh Hàn xuất hiện vết thương. Không cuộc chiến bằng vũ khí nào mà không gây ra tổn thương cho cả hai bên, kết quả ngọc đá đều vỡ là như vậy. Hoắc Duật Hy vào bệnh viện thì Tư Cảnh Hàn cũng không khá hơn.

Chỉ là anh mới hiểu có tám phần, mà hai phần nguyên nhân còn lại là do đâu vết thương này mấy ngày rồi vẫn chưa lành thì anh vẫn chưa thể hiểu.

"Tiểu Bạch, đừng ngủ nữa, quay qua đây." Anh bèn kéo Tư Cảnh Hàn đến, hơi cúi người đến bên mặt hắn, khịt khịt mũi ngửi.

Ngửi xong, anh đứng dậy, đi đi lại lại trong căn phòng tìm kiếm, lục lọi cả trong thùng rác. Lạc Tư Vũ không hiểu nhìn anh tìm mãi cũng chẳng thấy thứ mình cần.

Mặc Lạc Phàm không quan tâm ánh mắt của hắn, anh lại đi vào phòng thay quần áo rồi sang qua nhà tắm.

Cuối cùng ánh mắt dừng trên cái vỏ chai nằm ở một góc chỗ bồn rửa mặt, biết ngay đó là thứ mình cần tìm, anh lập tức tiến lại cầm nó lên, thử ngửi.

Nhưng càng ngửi, nị tâm của anh càng nhúu chặt.

Absinthe!

Thương hiệu rượu đến từ Thụy Điển. Thành phần từ vỏ cây ngải là chính.

Trong phút chốc khuôn mặt của Mặc Lạc Phàm đã trở nên nguội lạnh, anh ném vỏ chai rượu sang một bên, trở ra ngoài, một mạch đi đến trước giường của Tư Cảnh Hàn, thô lỗ kéo hắn lên, rồi lại ấn xuống.

"Mẹ kiếp! Tên này cậu nhanh như vậy đã muốn chết sao?"

Lần này thì đến lượt Lạc Tur Vũ phải ra tay can ngăn, kéo Mặc Lạc Phàm lùi lại: "Làm gì vậy?"

Hơi thở của Mặc Lạc Phàm hùng hực lửa giận, chỉ vào người nằm trên giường, đầy nghiêng bảo: "Hắn... mò đến đây uống rượu! Là Absinthe."

Lạc Tur Vũ tần ngần hai giây thì lập tức hiểu ra, thảo nào, ra đến bộ dạng này.

Thật ra người như Tur Cảnh Hàn bề về thể chất quả thật rất tốt, vô cùng khỏe mạnh, rắn rỏi nhưng lại gặp phải hai triệu chứng: Thứ nhất là sợ bản, thứ hai là dễ bị tổn thương bởi một số thực phẩm và mỹ phẩm, cụ thể của việc này chính là hắn dễ bị dị ứng nhiều loại thức ăn và nước uống, bao gồm một số thành phần riêng có trong vài loại rượu, đặc biệt là loại rượu có thành phần từ vỏ cây gai.

Mùi của Lạc Tur Vũ hẳn không thính bằng Mặc Lạc Phàm, hơn nữa trong căn phòng sạch sẽ, thoáng đãng thế này hẳn cũng không nghĩ ở đâu đó sẽ có thứ gì khác liên quan đến rượu cồn.

"Uống bao nhiêu rồi hả?" Mặc Lạc Phàm lại ngồi bẹp xuống bên giường hỏi Tur Cảnh Hàn, hắn mở mắt nhưng không trả lời, cũng chẳng buồn nhìn anh.

"Nói xem" Mặc Lạc Phàm không kiên nhẫn lập lại, nếu là lúc thân thể hắn còn bình thường thì anh nhất định cho mắy đấm rồi.

"Đi đi." Trái ngược với thái độ sốt ruột của anh, người kia chỉ có một câu bạc bẽo đẩy anh đi.

"A... Còn sức nói chuyện, chắc là uống không nhiều đâu nhĩ?" Đáp trả Tur Cảnh Hàn anh cũng có một câu châm biếm. "Cũng còn biết sợ chết sao, nhưng mà lần sau thích uống như vậy thì cứ uống tới chết luôn đi, không ai ngăn cản đâu. Người cậu "cần nuôi" tôi có thể chu toàn giúp mà?!"

Lạc Tur Vũ chỉ khoang tay nhìn Mặc Lạc Phàm đối phó Tur Cảnh Hàn, hắn ngược lại khá nhàn nhạ lần nữa ngồi sang một bên xem kịch. Dựa vào tình hình trước mắt có thể thấy Tur Cảnh Hàn uống không nhiều thật, hắn cũng là uống cách đây cũng khá lâu cho nên tất cả mùi hương đã theo giấc ngủ của hắn tiêu tán đi hết.

Tuy vậy, tác hại của việc dùng loại thực phẩm không phù hợp với cơ địa đã làm vết thương ngoài da trở nên nghiêm trọng, xem chừng muốn hủy hoại dung nhan bằng cách này cũng không tệ.

Bị Mặc Lạc Phàm lải nhải mãi khiến Tur Cảnh Hàn hơi bức mình, hắn cho anh một ánh mắt không hài lòng. Chỉ là anh không phải dạng người dễ bị hù dọa, một khi anh đã không thích mắt ai rồi thì càng muốn làm điều người đó ghét nhiều hơn, đối với anh đây mới là cách trả đũa hiệu quả nhất.

Cho nên giọng nói của anh lúc này càng thêm sắc bén: "À, hay là chiến bại rồi nên mò đến đây để dưỡng thương? Thế nào, một mạch ngủ đến giờ này luôn à, hắn còn chưa trông xem bây giờ đã là lúc nào rồi, chắc Hoắc Duật Hy cũng sắp đi rồi nhĩ?"

"Cút! Không nhắc Hoắc Duật Hy!" Lập tức người kia phản ứng mạnh mẽ.

"Chắc chắc chắc... Chỉ nói được mỗi lời đe dọa? Ngay cả sức phản kháng cũng bằng không, quả là một tên tướng bại trận thê thảm"

"Soạt!"

Cổ áo của Mặc Lạc Phàm bị kéo xuống, Tur Cảnh Hàn có chút hung hăng nhìn anh: "Còn không đi, thì đừng trách!"

Khác với vẻ phần nộ của Tur Cảnh Hàn, anh rất nhẫn nại chạm lên vết thương trên mặt hắn, khuôn mặt đẹp trai của anh mang theo nụ cười tà tũ, lộ rõ vẻ luyên tiếu: "Nói xem, cậu chỉ được khuôn mặt này là giống với người cô ấy "từng yêu", vậy mà bây giờ nó lại thành ra thế này, rồi sau này nữa... nếu để lại dấu vết gì đó, có khi một cái liếc mắt cô ấy cũng không thêm"

Tur Cảnh Hàn nâng tay hướng phía anh đi tới nhưng đã bị anh bắt lại, thậm chí anh còn cường ngạnh ép tay hắn về vị trí cũ: "Thế nào, phần nộ rồi? Vì mình nói trúng chỗ đau của cậu, hay là vì... mình đã nói quá đúng?"

Không đợi Tur Cảnh Hàn trả lời, anh lại nói tiếp: "Thừa nhận đi, trong mắt của cậu vừa xẹt qua một nỗi sợ hãi, không có được khuôn mặt hoàn mĩ này nữa, cô ấy sẽ nhanh chóng... thôi không còn nhận ra cậu."

Nghe những lời này của Mặc Lạc Phàm, Tur Cảnh Hàn thoáng cái đã bất động.

"Tránh ra!" Đột ngột hắn dùng sức đẩy anh ra, không nói không rằng một đường đi vào nhà vệ sinh.

Lạc Tur Vũ và Mặc Lạc Phàm cùng ngoái nhìn trông theo, trong mắt của hai người nổi lên một chút âm đạm.

'Rào rào rào'

Đứng trước nhà vệ sinh, Mặc Lạc Phàm khoanh tay dựa vào cửa trông Tur Cảnh Hàn sơ cứu vết thương trên mặt của mình thì hừ lạnh:

"Tur Cảnh Hàn, đáng đời cậu lắm. Ra đến nông nổi ngày hôm nay cũng đều do một mình cậu gây nên. Tề gia làm như vậy chẳng có gì là sai cả, có trách thì trách cậu đã quá yếu mềm, và lòng tham trong lòng một ngày nào đó cũng nuốt chửng lấy cậu. Đến lúc đó không phải chỉ có Hoắc Duật Hy, mà ngay cả người cậu thương nhất cũng không còn của cậu đâu!"

Tư Cảnh Hàn ngẩn mặt từ làn nước lạnh nhìn vào trong gương, từng giọt nước buốt giá trên tóc rơi rơi xuống trán, xuống má, xuống miệng, xuống cằm, trượt trên cổ, rồi tí tít rơi xuống.

"Tại sao?!" Hấn phẫn nộ rít lên, giống như là hỏi anh hoặc cũng là tự đay nghiến, tự hỏi chính mình.

Một nắm đầm đầy oán giận trút vào tấm gương đã làm nó nứt vụn, cũng làm đầu khớp tay của Tư Cảnh Hàn nhay nhựa máu, in vết trên kính trắng.

Mặc Lạc Phàm đứng thẳng, anh không ngăn cản cũng không tiến vào, trả lời bằng giọng thật nhạt: "Sinh ra cuộc đời là của cậu, nhưng vận mệnh là do trời."

"Ha..." Tiếng cười của Tư Cảnh Hàn tan vào dòng nước xiết.

Hay cho một câu cuộc đời là của ta nhưng không do ta quyết định.

Thế nên hấn mới hận trời xanh, hấn mới không tin vào ông trời, hấn chỉ tin vào con người mà thôi!

Vận mệnh, chỉ là cái để con người ta trốn tránh hiện thực. Năng lực mới là thứ nằm trong bàn tay, giành được hay không, là do con người, và không do ai khác.

Vậy mà hôm nay, hấn lại phải thua ông trời! Hấn cam lòng sao?

Mặc Lạc Phàm nghe ra tiếng cười của Tư Cảnh Hàn mang đầy giễu cợt, là cười nhạo số phận của chính hấn. Mà đã bao giờ hấn thôi không phải dẫn vật vì đại cục này đâu, mà có oán cũng chưa từng thay đổi được gì.

Càng ngổ ngược đi trái với làn đường một chiều, thì càng dễ mang tai họa.

Anh thấy đau lòng thay hấn, nhưng anh càng không muốn hấn lún sâu hơn vào sai lầm, chỉ có thể đi đến, khẽ vỗ vỗ lên vai người anh em, chân thành: "Tiểu Bạch, hai người đến đây thôi, kết thúc như vậy là được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Chẳng Thở Yếu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.